

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURIE FOREST

THE
DRYAD
STORM

THE BLACK WITCH CHRONICLES

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

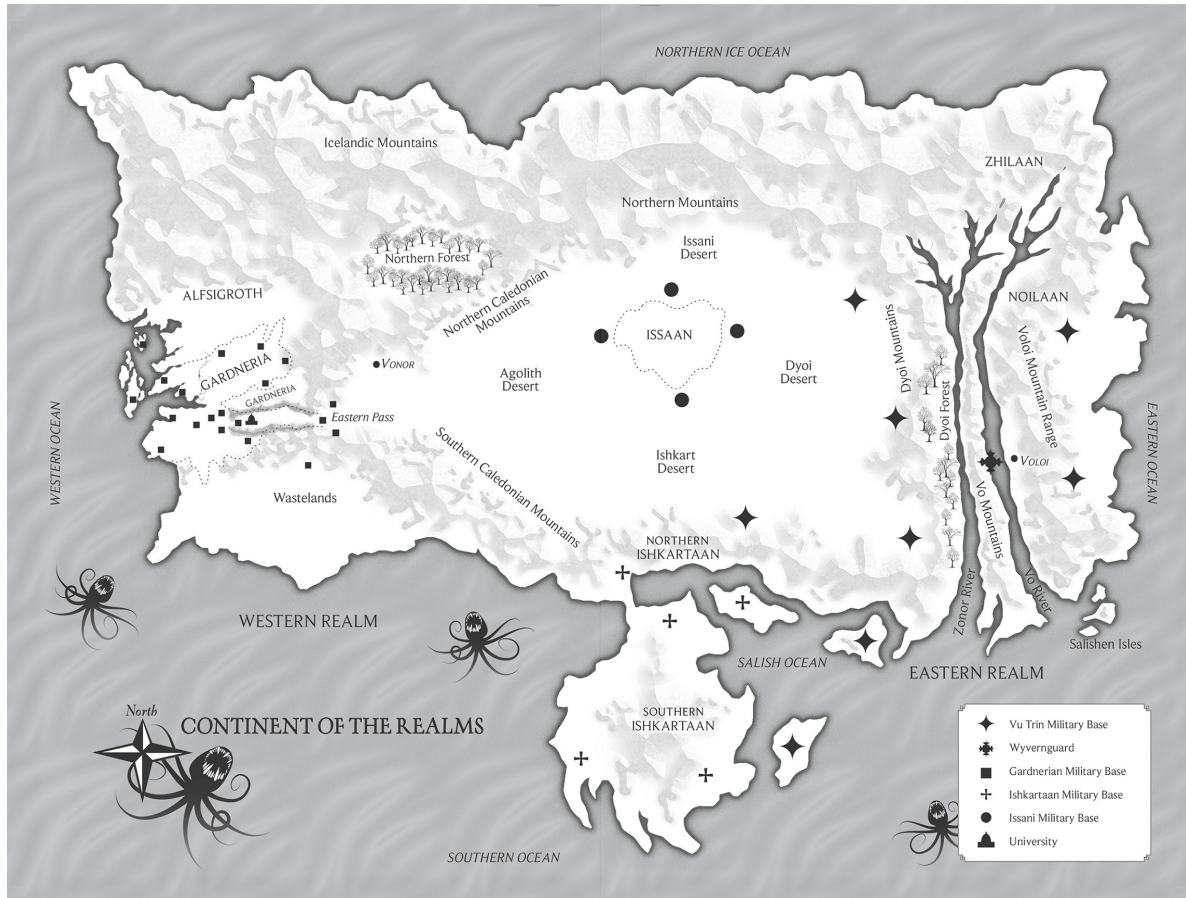
Çevirigiller Ekibi.

Adanmışlık

**Sürekli büyüyen Dünya Çevre
Hareketine
Ayağa kalk
Dryad'khin, zamanın
geldi.**

Harita

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf
Haritası

Önsöz
Pr elude

Birinci Bölüm: Selkie Mage İkinci
Bölüm: The Reaping Times Üçüncü
Bölüm: Gölge Kovanı
Dördüncü Bölüm: Magedom'un Haini
Beşinci Bölüm: Mangrove Bond Altıncı
Bölüm: Verdyllion
Yedinci Bölüm: Selkie Savaşı
Sekizinci Bölüm: Kromatik Güç
Dokuzuncu Bölüm: Kırılma Kraliçesi
Onuncu Bölüm: Runik İkizleme On
Birinci Bölüm: Gölge Fırtınası On
İkinci Bölüm: Vu Trin Avı
On Üçüncü Bölüm: Orman Kehaneti
Bölüm On Dört: Sürü
Bölüm On Beş: Vo Muhafızları

Bölüm Bir: Gölge Asa Yükseliyor
Birinci Bölüm: Wyvernbonded Mate
İkinci Bölüm: Shadow Strike
Üçüncü Bölüm: Orman Yangını
Dördüncü Bölüm: Gökkuşağı
Fırtınası

Beşinci Bölüm: Altın Yıldız
Altıncı Bölüm: Oo'na'nın
Kökleri
Yedinci Bölüm: Mor Geomancer
Sekizinci Bölüm: İblis Fırtınası
Dokuzuncu Bölüm: Gölge Dünya
Bölüm On: Kurukafa Cadı
On Birinci Bölüm: V'yexwraith
Bölüm On İki: Dryad Savaşçısı

Bölüm İki: Prizmatik Düşüş

Birinci Bölüm: Gölge Asa İblisi İkinci
Bölüm: Dryad'khin Çağrısı Üçüncü
Bölüm: Ölüm Perisi Rüyası Dördüncü
Bölüm: Buz Cadısı
Beşinci Bölüm: Tree'khin
Altıncı Bölüm: Yaşayan
Kütüphane
Yedinci Bölüm: Zonor Dönüşümü Bölüm
Sekiz: Ölüm Bağı
Dokuzuncu Bölüm: Gölge Kış'ın Yükselişi
Bölüm On: Yıldırım Öpücüğü
On Birinci Bölüm: Forest'khin On
İkinci Bölüm: Çimlenme On Üçüncü
Bölüm: Ateş Ormanı Bölüm On
Dört: Orman Büyüsü Bölüm On
Beş: Kırılmamış Ejderha
On Altıncı Bölüm: Yeşilliklerin Zirvesi Yükseliyor

Üçüncü Bölüm: Büyük Çözülme Birinci

Bölüm: Kırılma İkinci Bölüm:
Doğu Üçüncü Bölüm Vo
Conclave
Dördüncü Bölüm: Büyük Çözülme
Beşinci Bölüm Zhilaan Ormanı
Altıncı Bölüm Gölge Pençeler
Yedinci Bölüm Dryad'khin Ordusu
Sekizinci Bölüm: Merkez

Dokuzuncu Bölüm: Wyvern
Firekiss Bölüm On: Bahçe
On Birinci Bölüm: Wyvern ve Orman Bağları
On İkinci Bölüm: Gölge Ejderha Yükseliyor

Dördüncü Bölüm: Erthia Savaşı Birinci
Bölüm: Kara Cadı
İkinci Bölüm: Kara Cadı Yükseliyor
Üçüncü Bölüm: Kehanet
Yükseliyor Dördüncü Bölüm
Kehanet Savaşı Beşinci Bölüm
Boş Aylar Altıncı Bölüm Prizmatik
Güç Yedinci Bölüm Dryad'khin
Sekizinci Bölüm: Tarih Döngüsü
Dokuzuncu Bölüm: IV
Onuncu Bölüm: Gölge Büyücüsü On
Birinci Bölüm Geomancer Dryad
Bölüm On İki: Mor Bahçe

Beşinci Bölüm: Xishlon Yükseliyor
Birinci Bölüm: Xishlon Rönesansı İkinci
Bölüm: Xishlon Çayı
Üçüncü Bölüm: Xishlon
Öpücüğü Dördüncü Bölüm
Xishlon Ateşi Beşinci Bölüm
Xishlon Işığı Altıncı Bölüm:
Xishlon Umudu

Sonsöz: Bir Sonraki Büyük Büyücü
On üç yıl sonra . . . Hepimiz İçin

Teşekkür Yazar
Hakkında Arka Reklam
Laurie Forest Telif
Hakkı Kitapları
Yayıncı Hakkında

Önsöz

Orman Kehaneti Kızılağaç Xanthos

*Cyme Şehri, Amazakaraan
Xishlon'dan iki gün önce*

Alder Xanthos'un boğazından ilkel bir çığlık kopuyor. Büyücüler kırık dökük, çığlık atan ejderhalarının üzerinde Amazakaraan'a doğru süzülüp Cyme şehrini yerle bir ederken, her taraftan gelen patlama sesleri kulaklarını tırmalıyor.

Alder elindeki canlı dalı kaldırıyor, kalp atışları kaburgalarına çarpıyor ve asker arkadaşı Vestyle Oona'rin'le birlikte kaçan Amaz'ı korumak için Queenhall'un etrafına ördükleri yarı saydam yeşil kubbe-kalkanın içinde kendini savaşa hazırlıyor.

Büyücüler Gölge Ateşi'ni ardı ardına fırlatarak Queenhall'u çevreleyen diğer binaları yerle bir ederken, daha yakın bir patlama Alder'ın kafasında bir acı patlamasına yol açar. Her patlamadan sonra korkunç gri Gölge ağaçları yükseliyor, bulutlar kadar yüksek, grotesk orman Cyme'nin vadisini hızla kabus gölgelik hapishanesinin altına alıyor.

Azion! Alder, gelen saldırıyı incelemesi için Azion'u gönderdiği için kendine lanet okurken kartal akrabasına olan zihin bağlantısından çığlık atıyor. Çaresizlik boğazını tırmalıyor. Azion her an Gölge kaosundan çıkıp yemyeşil, dalgalanan kubbeye doğru uçmak *zorunda*. Azion'un çılgınca kalp atışlarını ve kendisine ulaşmak için her an daha da yaklaşan çaresizliğini hissedebiliyor.

Cyme'nin ormanlık çevresinden güçlü bir patlama sesi yükselir. Alder'in ciğerleri kasılıyor, ayaklarının altındaki zemin titriyor. Patlama

Ağaçların çığlıkları zihnini yırtıyor ve acı Dryad kök çizgilerinden geçerek neredeyse görüşünü yok ediyor. Gözlerini kırıpıştırarak, büyük vadinin kuzey kenarını çevreleyen ağaç hattından yükselen çelik gibi alev duvarını seçebildi.

Alder, gri alev duvarı kuzeye doğru kükrerken, Caledonian Ormanı'nın devasa bir bölümü Gölge Ateşi ile tutuşurken, pek çok ağacın ölümü Ormanla birleşmiş gücünün giderek artan bir bölümünü hatlarından çıkarırken, şok ve acı içinde donmuş bir şekilde izler. Ruhunu parçalayan bir dehşetle, çığlık atan, parçalanmış ejderhalarının üzerindeki Büyücülerin sadece sevgili Cyme'sini yok etmeye kararlı olmadıklarını anladığında.

Onun tüm akraba *ormanını* yerle bir edecekler.

Azion'a dair daha güçlü bir his Alder'ın içine işliyor, kalbine bağlı kuşun dehşet dolu çığlığı, ölmekte olan Orman'ının çığlıklarıyla birlikte zihninin arka tarafına çarpıyor.

"*Azion!*" Alder bağırarak kendini kalkana doğru fırlatıyor ve kalkanı delip geçmeye hazırlanıyor.

Güçlü bir el omzunu sıkıca kavrar ve kayarak durur.

Alder kafasını çevirdiğinde Vestylle'in onu siper gibi kavradığını görüyor; genç Smaragdalfar büyücüsünün zümrüt desenli yüzüne şiddet damgasını vuruyor, Vestylle'in elinde yeşil renkte parlayan bir rün kalemi var.

"Bırakın beni!" Alder hırlayarak kendini Vestylle'dan uzaklaştırıyor. Kendini kalkana doğru fırlatmak için harekete geçiyor, akranı kartal yaklaştıkça zihni Azion ve Ormanı için duyduğu birleşik dehşetle çarpıyor.

"*Hayır!*" Vestylle, Alder'ı bir kez daha tuttuğu gibi tersledi. "Kraliçemizi öldürdükleri gibi *seni* de öldürecekler! *Hemen* Doğu'ya gitmeliyiz!"

Vahşi çaresizlik onu ele geçirirken, Alder Vestylle'in tutuşuna karşı mücadele ediyor. "*Azion!*" diye çığlık atıyor, Vestylle onu Queenhall'un Subland girişine doğru sürüklerken tekmeliyor ve çırpınıyor.

Alder'ın ıstırapı vahşileşiyor. Çünkü Vestylle'in ne yaptığını biliyor, onu kemerli bir kapıdan geçiriyor, vadinin soluk taşına oyulmuş sarmal merdivenlerden aşağı indiriyor, sonra da kıpkırmızı meşalelerle aydınlatılmış bir mağaraya sokuyor. Acil durum portallarına doğru sürükleniyor.

Queenhall'un altındaki topraklar - portal muhafızları, Alder ve Vestylle hariç, hayatta kalan neredeyse tüm Amaz'ın çoktan Doğu'ya kaçtığı portallar; onların küçük grubu, Dryad ve Smaragdalfar büyülerini birleştirerek zayıflayan kalkanı güçlendiren artçı askerlerin sonuncusu.

Magedom'un yaklaşan Gölgesi karşısında güçlerini az da olsa koruyabilen tek büyü türü.

Azion'un ve Orman'ın dehşeti, Alder'ın zayıflayan köklerinde alev alev yanarken, akraba kuşunun kalkanın hemen dışında olduğunun giderek artan farkındalığıyla vuruluyor. Bir hırıltıyla Vestylle'in elinden kurtulur ve merdivenlere doğru koşmaya başlar.

"Alder!" Vestylle ağlıyor.

Alder, arkadaşının merdivenleri hızla çıkarken sesindeki paniği zar zor fark ediyor, birden fazla patlama yeryüzünü sarsıyor.

Ormanını sallıyor.

"Aptal olma!" Vestylle arkasındaki merdivenleri gümbür gümbür çıkarak bağıyor. "Kalkanımız düşmek üzere!"

Onu görmezden gelen Alder merdivenlerin tepesine doğru koşarken, Azion'un çılgınca çağrısı ağaç soydaşlarının dehşete düşmüş çığlıklarıyla birlikte aralarındaki bağdan geçerken göğsünü delen bir acıyla kıvranıyor.

Azion! Ormanım! Geliyorum!

Yeni terk edilmiş merdivenlerin tepesine ulaşp kapıya doğru koşarken, kartal türdeşinin ciyaklayan çığlıkları Alder'in zihnini sapan kuvvetiyle yırtıyor, tüm varlığı türdeş kuşunu ve Orman'ı kurtarma arzusuna dönüşüyor. Güzel tüylü kuşunu... *ağaçlarını*... .

"Alder!" Vestylle tekrar bağıır.

Gölge Ateşi Orman'a yayılırken Alder'ın büyüğü düşer. Zamanının daraldığından emin olan Alder döner, bir Dryadin büyüğü çıkarır ve dalını Vestylle'a doğru iterek büyüğü fırlatır.

Vestylle'in önünde yerden yeşil, cam benzeri bir kalkan yükseliyor, merdivenin durmak zorunda kalan arkadaşının gümüş gözleri açılıyor.

Cesaretlenen Alder döner ve Queenhall'un kapısını fırlatarak açar, içeri dalar ... ve kayarak durur.

Yüce Büyücü Marcus Vogel hızla çürüyen kubbe kalkanının hemen ötesinde ejderha sırtında oturuyor, koyu renkli pelerini akıyor, Fallon Bane de ejderha sırtında yanında. Vogel'in elinde koyu gri bir asa var.

Gölge ucundan kıvrılıyor.

Vogel soluk yeşil gözlerini kısıyor, dudakları kıpırdarken gözlerinde hain bir parıltı beliriyor. "Dryad," diye mırıldanıyor. "Biz de seni arıyorduk."

Nabızı hızlanan Alder bakışlarını, çok gözlü ejderhasının üzerinde, elinde karanlık bir asayla ona sinsice bakan Fallon Bane'e çevirir. Fallon ve Vogel'in etrafı bir ordu tarafından sarılmış, Gölge sisinin hayalet parmakları plazanın taş zemininden etraflarında yükselmektedir.

Alder, akraba kartalının yakınlığını hissettikçe çılgınca etrafına bakınıyor. Köklerindeki sıcaklık acı verici bir hal alıyor, ağaçları yanarken ona haykırıyor, Büyücülerin Cyme'nin üzerine attığı dev Gölge ağaçları alaycı bir şekilde yukarıda beliriyor.

Öfkesi içinden taşan Alder, canlı dalını kaldırıp doğrudan Vogel'e doğrultur.

Fallon Bane, karanlık asasını uzaktaki gökyüzüne doğru kaldırırken ağzını kaplayan kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Devam et, yeşillik," diye sesleniyor.

Kükreyen rüzgâr Alder'in alevler içindeki Ormanı üzerinde canlanır ve kara şimşeklerle dolu çalkantılı bulutlar oluşturur. Doğal olmayan bulutlardan iki hortum iner ve Alder hortumların alev alev yanan ağaçlara doğru yönelişini gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izler.

Bir patlama olur ve Alder irkilir, gri Gölge Ateşi kasırgalara dönüşürken kök çizgileri acı verici bir şekilde büzülür, ardından Ormanının büyük bir bölümünde patlar. Bir görüntü Alder'in zihin gözünden geçerek görüşünü ele geçirir; herhangi bir insan şehrinde daha karmaşık olan mucizevi Ormanı yanarken, sevgili hayvanları beyhude bir şekilde korkunç Gölge Ateşinden kaçmaya çalışmaktadır. Doğal olmayan ateşe düşen Orman'dan renkler sıyrılıyor, Gölge geride tıpkı şehirde olduğu gibi sadece gri atıklar bırakıyor, Büyücülerin teninin yeşili, kendi teninin Orman yeşili tonu ve Vestylle'inin zümrüt yeşili dışında tüm renkleri tüketiyor.

Ve onun ve Vestylle'in büyüünün yeşil ışıltısı.

Savaşçı öfkesi Alder'ın içinde cızırdıyor ve önündeki şeytani güçlere hançer gibi bakıyor. Boğazından bir büyü hırıltısı yükseliyor, dalını bir kez daha kaldırıyor, köklerini geriyor ve gücünü çekiyor ...

. . ancak akraba Ormanı ağaç ağaç öldürüldükçe kömürün tükenmekte olduğunu fark eder.

"İşe yarıyor," diye gözlemliyor Vogel Fallon'a. Tüm Büyücülerin gözleri beklenti dolu bakışlarla Alder'a odaklanmış.

Paniği artan Alder aşağıya baktığında ellerinin ve kollarının alt kısmının renginin, gücü kendisinden çekilirken grileştiğini görür. Kederden deliye dönmüş zihninin küçük bir girintisinde, farkına varır. Onun üzerinde *deney yapıyorlar*. Bakışları Vogel'in elindeki Gölge Asa'ya kayıyor ve bunu *hissedebiliyor*. Asa'nın Orman'ın büyü aurasını yediğini ve hem kendi gücünü hem de ağaçların elemental büyüsunü çekip aldığını, Orman'ın yandığını, büyüsunün bükülmüş Boşluk gücüne dönüştüğünü hissediyor.

"Azion!" Alder tekrar çığlık atar, bu isim kalbinden sökülüp atılmıştır.

Zaman tükeniyor. Azalan gücüyle birlikte kalkanı da sallanıyor ve Vestylle birkaç dakika içinde portalları mühürlemek zorunda kalacak. Ama şu anda umurunda değil. Sevgili kanatlısı Azion'u *tam burada* hissedebiliyor.

Komutan Damion Bane Gölge sisinin içinden çıkıp ejderha sırtında süzülerek görünür, ejderhası kız kardeşininkinin yanında dururken yüzünde parlak, hınzır bir gülümseme vardır.

Yeşil gözleri zevkle Alder'e dikildi. "Aradığın şey bu mu?" Gevşek bir altın kartalı havaya kaldırıyor, kuşun pençelerini avucunun içinde tutuyor.

Zemin Alder'in ayaklarının altından kayıyor gibi görünüyor ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyor.

Azion'un güzel formundan tüm altın ve kızıl tonlar sıyrılmış, geriye sadece soluk gri kalmış, kanatlarından biri neredeyse kopmuş. Tüylerini siyah kan kaplamış, yaralı kanadı vücudundan sarkıyor. Güçlü gagası koyu gölgeli bir sarmaşıkla bağlanmış ve bir zamanlar altın rengi olan gözleri... Alder'in bakışlarını öyle keskin bir acıyla karşılıyor ki, Alder çözülebileceğinden korkuyor.

Göz göze geldikleri o bir saniyede Alder'in zihninde binlerce anı canlanır. Azion'un omzunda olduğu sayısız gün batımı. İkisi ormanlarının yüksek ağaçlarında yuvalanmış. Azion'un ilk yavrularının ortaya çıkışını izlemek, her ikisinin de göğsünde gururlu bir sevinç...

Damion kartalı kaldırır ve bir darı çuvalını sallar gibi sallar. "Kalkanına doğru sürünüyordu," diye alay ediyor. "Seni mi arıyordu? Etkileyici bir dövüştü, kabul ediyorum. Onu kırmak hoşuma gitti. Kanadını parçaladıktan sonra acınası bir şekilde çırpındı."

Öfke Alder'in damarlarında dolaşüyor. Bir hırıltıyla Damion Bane'e doğru atılır, içindeki tüm askeri içgüdüler *Dur! Bu tuzak!* diye haykırırken ve Vogel Asasını kaldırırken bile kendini onun püsküren kalkanından fırlatmaya hazırdır.

Arkasındaki kapı patlayarak açılır ve bir kordon ayak bileklerine ve el bileklerine dolanır, sonra da şiddetli bir şekilde geriye doğru çekilir.

Vogel'in Gölge oku kalkanına çarptığında, çürüyen bariyer içe doğru delinip yeşil tonu griye dönerken bacakları altından çekilen Alder'den bir protesto sesi yükselir.

"*Dur!*" Omzunun ve yüzünün yan tarafı karo zemine çarpıp geriye doğru kayarken Alder homurdanıyor. Arkasına baktığında kendisini parlayan zümrüt Varg kordonlarıyla bağlanmış halde bulan Vestylle onu Queenhall'un Subland girişine doğru sürüklerken Azion ruhunu parçalayan bir başka sıkıntı çılgılığı atıyor.

Tutunmak için boş yere pençeleyen Alder, Vestylle'in kaleminden yeşil ışık ışınları püskürttüğü sırada Büyücülere doğru bakar. Vagon tekerleği büyüklüğünde birkaç asılı Varg rünü parlayıp Queenhall'ın kubbe kalkanına doğru fırlıyor.

Rünler kalkana çarpıyor ve emiliyor, Vestylle'in Varg gücü yarı saydam yeşil bariyerin üzerinden hızla geçiyor ve tam da Vogel bariyerlerine bir Gölge gücü patlaması daha gönderirken griyi geçiyor. Yüzeyi bu kez daha uzağa vurur, Alder'in çaresizliği tavan yapar.

Azion çok yakın.

"Bırakın gideyim!" Alder, Vestylle'a öfkelenir.

"HAYIR!" Vestylle ona hırlayarak karşılık verirken Alcippe Feyir Kraliçe Salonu'ndan dışarı fırlar ve Alder'ın bağlarından birini tutar, gül renkli devasa Amaz savaşçısı Alder'ı geriye doğru sürüklemeye Vestylle'a yardım eder.

"Büyücüler seni tuzağa düşürmek ve ele geçirmek istiyor!" Vestylle homurdanıyor. "Tıpkı Wynter ve Valasca'yı esir aldıkları gibi!"

"Azion!" Alder bağılıyor, bağlarına karşı mücadele ederken Vestylle'ı yarı yarıya duyuyor ve hem Vestylle hem de Alcippe tarafından kapıya doğru çekiliyor.

"Yaşayacaksın Dryad'kin!" Vestylle kapıya yaklaştıklarında ısrar ediyor, büyücünün sesi duygusallıktan kırılıyor. "Azion'un intikamını almak için yaşayacaksın!"

"Hayır . . . HAYIR!" Alder açık kapıdan içeri çekilirken çığlık atıyor ve Vogel'in engerek yılanına benzeyen ifadesi zehirli bir hal alıyor.

"Seni bulacağız, ağaç pislği," diye söz veriyor Vogel, Damion Bane'e hızlı ve dürtülü bir bakış atarak.

Damion Alder'e bir gülümseme atıyor ve Azion'un kafasını kavıyor, sonra da Alder'in çitirtıları duyabileceği kadar sert bir şekilde çeviriyor.

"Hayır!" diye tekrar bağılıyor, Azion'un nabzının durduğunu hissettiğinde tüm dünyası başına yıkılıyor. "HAYIR!"

Damion Bane'in eğlenen kıkırdaması, Alder'in taş merdivenlerden aşağı çekilmeden önce duyduğu son şeydir, çığlık atmaktadır, tüm dünya kalbinin parçalanmasına indirgenmiştir. Çığlık atmaya devam ediyor, dolambaçlı bir tünelden çekildiğini ve Doğu'ya ayarlanmış son kalan şarjlı portalın parıldayan altın iç kısmına fırlatıldığını zar zor fark ediyor.

Alder portalın altın ağzından fırlayıp gri yapraklı mor bir ormana düşer ve midesi bulanır.

Grileşmiş elleri menekşe rengi çimlere çarpıyor ve nefesi kesiliyor. Çılgınca etrafına bakınıyor, portalın gecikmesine ne kadar zamandır yakalandığını bilmiyor.

Günler oldu mu? Haftalar mı? Gecikmenin önemli olduğundan emin, bu kadar çok insan geçitten bu kadar büyük bir mesafe kat ederken, son geçenler için gecikme daha da uzun.

Ağaçların mor örtüsünün ötesinde, yok edilmiş bir dağ silsilesini seçebiliyor. Üst yarısı havaya uçurulmuş gibi görünüyor, içinden Gölge dalları yükseliyor, bu manzara onu daha da telaşlandırıyor.

Alder'in bağları çözülür ve ayağa fırlar, etrafında döner ve geçide doğru geri sıçrar ancak kendini geçidin solmakta olan formuna doğru tökezlerken bulur.

"Azion!" diye öyle bir haykırıyor ki neredeyse kusacak, büyüünün son parçası da içinde parçalanırken bacakları bükülüyor, yeşil ışıltısının kalan izleri tamamen griye dönüyor.

Çaresizlik ve ölmekte olan uzak Orman'ının ruhunu parçalayan hissiyle dizlerinin üzerine çöküyor. İşkence gören Azion'un yürek parçalayan görüntüsü ve son acı dolu çığlığının sesi, harap olmuş zihnini tekrar tekrar ve *tekrar* tekrar yırtıyor.

Kızılağaç başını geriye atar ve feryat eder, artık cansız olan dalını yere bırakır, akrabası gitmiştir, Ormanı gitmiştir.

Dryad kalbi yok oldu.

Orada kalır, kederden içi parçalanır, akraba Ormanının öldürülmesinden sağ kurtulmasının tek sebebinin soyunun tam bir Dryad olmaması olduğunu bilir.

Vestylle, Alcippe ve bir grup Amaz askeri ona doğru adım atarken, yüzleri bulutlu gökyüzü kadar ciddi bir şekilde mor çalıların arasından titreyerek yükseliyor.

Alder hırlayarak Vestylle'üzerine atılır ve son gücüyle onu iter.

Vestylle geriye doğru tökezliyor, perişan görünüyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, gözyaşları gümüş gözlerini parlatıyor. "Alder, çok üzgünüm-"

"Git. Ben. Ol," diye hırlıyor Alder Dryadin dilinde, Vestylle'in bu dili anlamamasını umursamadan. *Hiçbir* şey umurunda değil.

Dudakları titreyen Vestylle teslim olmak için avuçlarını kaldırır.

Alder dönüp tökezleyerek hepsinden uzaklaşıyor, mor açıklığın kenarına doğru sendeliyor, sonra bacakları tutmuyor ve büyüü tükenmiş bir yığın halinde yere yığılıyor.

"*Beni rahat bırakın!*" diye tıslıyor yanına yaklaştırmaya çalışan her Amaz'a. biliyor ki o şimdi bir yok edilmiş şey, *hiçbiri* onların

Anlayış. *Hiçbiri* Dryad kanından *değildi*. Azion ve akraba Ormanı sayesinde asla kırılmadı, asla yalnız kalmadı, her ne kadar Amazlar arasında tek Dryad'kin olmak çoğu zaman yalnız bir yol olsa da. Ama şimdi... şimdi evlat edindiği halkına olan bağlarına rağmen gerçekten yalnız ve kırılmış durumda. Ormanı olmadan sonsuza dek terk edilmiş durumda, yaşam alanı ve besinleri yok edilmiş, kökleri sökülmiş bir hayvan gibi.

Paramparça olan Alder uzun bir süre oturur ve Amaz askerlerinin gelip gidişini izler, ta ki alacakaranlık çöküp kasvetli gri gökyüzünde gök gürültüsü yuvarlanana kadar.

Alcippe Vestylle'ye, "Kendine geldiğinde ona ihtiyacımız olacak," diyor.

Alder, savaşçılar kasvetli alacakaranlıkta açıklığın kenarında hâlâ yerde yatan Alder'a doğru dönerken kayıtsızca onu izliyor. Alder kendi grileşmiş derisinden fışkıran kederi neredeyse hissedebiliyor, kökleri ham kalmış. Öldürülmüş, tıpkı ormanı gibi.

Azion gibi.

"Zamana ihtiyacı var," diye ısrar ediyor Vestylle, yüzü gergin. "Ormanını kaybetti. *Akrabasını*."

"*Zaman yok!*" Alcippe dövmeli yüz hatlarını buruşturarak karşılık verdi. "Büyücüler Noilaan'a yaptıkları saldırıyı *alıştırma* olarak kullandılar. Amazakaraan'ın yok edilmesi *alıştırmaydı*. Ve gelmiş geçmiş en büyük kraliçeyi öldürmek, daha fazla *alıştırma!*" Alcippe başını sallıyor, devam edemeyecek kadar tıkanmış görünüyor.

Kraliçe Alkaia için duyduğu keder Alder'ı bıçak gibi keser, ardından arkadaşı Valasca ve her ikisi de Büyücüler tarafından esir alınan nazik Icaral Wynter Eirlyn için de acı dolu bir his uyanır.

Alcippe elini gözlerine götürerek gözyaşlarını siliyor. "Görünüşe göre, hepimiz portal gecikmesine yakalandığımız sırada, Büyücü Böcekler Issaan'ın tamamını ilhak etmiş. Mülteciler Noilaan'a akın ediyor. İssaniler dev Safran Kartallarının hayatta kalan son sürüsünü de yanlarında getirmişler ama kuşlar ölecek. Yemek yemeyecekler. Doğal yaşam alanlarına ihtiyaçları var ama orası da yok oldu. Büyücüler Issaan'ın tüm Olneya Ormanını yerle bir etti."

Vestylle endişeyle Alder'e bakar ve Alder arkadaşının kartallardan ve ormanlardan bahsedildiği için endişelendiğini bilir. Ve endişelenmekte de haklı. Daha fazla kartalın yerinden edildiğini ve yaşam alanlarının yok edildiğini duymak Alder'in göğsüne bıçak gibi saplanıyor. Ayrıca dev Safran Kartallarının ve ormanlarının yok edilmesinin, Issani dini metinlerinde yazılı olan ve yaklaşan Gölge kötülüğünün zaferini işaret eden tüyler ürpertici bir alamet olduğunu da biliyor.

Şaşkın Alder, yok edilmiş Vo Sıradağları'na doğru bakar. Voloi'nin yaklaşık bir fersah kuzeyinde, Noilaan'ın Vo Ormanı'nda olduklarını duymuş. Ancak şehirden bu kadar uzakta bile, dağın yamacını kaplayan mor ağaçlar griye boyanmış, Vogel'in Voloi'ye yaptığı Gölge saldırısının bir kalıntısı.

Magedom'un Gölge zehri tıpkı Batı'da olduğu gibi Doğu'ya da yerleşmiştir.

Alcippe ona doğru işaret ediyor. "Elloren Gardner Grey'in ağaçların arasından nerede olduğunu okumak için Alder'in orman empati yeteneklerine ihtiyacımız olacak."

Alder irkilir. Yaşadığı keder karmaşası içinde son Dryad duyuları da geçer. Zihninin girintileri, Dryad soyundan gelen Elloren Gardner Grey ile Verpacia'da geçirdiği anların hatıralarıyla aydınlanır. Tüm Büyücüler gibi Orman tarafından dışlanmış, bağları kopuk bir Büyücü.

Ama Elloren... o pek çok Büyücüden farklıydı. Öyle ki Alder ve Valasca, insan taciri Selkie'leri kurtarmak ve Icaral Ariel Haven ile Icaral çocuğu Pyrgo'yu Valgard'ın hapishanesinden kurtarmak için onunla ittifak kurdu.

Tüm sinirleri tetikte olan Alder, Alcippe ve Vestylle alçak sesle konuşurken onları dinler. Alcippe, Magedom'un Doğu Diyarı'na yaptığı saldırı hakkında öğrendiklerini aktarır - Voloi ve Wyvernguard'ı harabeye dönmüştür. Ve garip bir patlama Vo Sıradağları'nın üst yarısını ve Vogel'in içindeki gizli Gölge güçlerini yok etmiş, bu patlama Noilaan'ın geri kalanını Büyücü istilasından ve tamamen Gölge yıkımından kurtarmış.

"Karga Cadı konusunda haklıydım," diyor Alcippe, ses tonu sırtındaki devasa balta kadar ağır. "Elloren Gardner Grey artık Vogel'in cadısı. Vo Nehri üzerinde büyük bir Gölge ağacı yarattı. Voloi'nin tamamını ve ötesini neredeyse yok ediyordu, ta ki

Icaral erkeği Yvan Guryev onu , tıpkı fırsatım olduğunda de *yapmam gerektiği* gibi."

Annesinin kanı Wyvern, Urisk ve Ishkart mirasının karışımıyla damarlarında şişerken, Alder'ın içinde aciliyet ışıkları yanıyor. Alder, Wyvern duyularının Yvan Guryev'in içinde çalkalanan ateşi algıladığını hatırlıyor, onu Yvan Guriel, yarı Ateş Fae sandığı, sakladığı kanatlardan asla şüphelenmediği zamanları. Ayrıca onun ateşinin Elloren Gardner Grey için nasıl *yandığını* da hatırlıyor.

Ve Elloren... Magedom'a karşı, müttefikleri ve sevdikleri için savaşma arzusu doğruydu.

Ve karşılığında Yvan Guryev için yanıp tutuştu.

Alder bu bilgi üzerinde düşünürken Kara Cadı'yı alaşağı edenin Yvan olması karşısında şok olur. Sonra Wyvern kulaklarıyla Elloren'in Doğu Diyarı'ndan kaçtığını, Vogel'in onun bedenini ve zihnini ele geçirdiğini öğrenince bir kez daha şok olur.

Alder'in kederi bir uçuruma dönüşerek onu tamamen yok eder. Çünkü Erthia'daki her Orman için her şey gerçekten bitmiştir.

Bu sadece bir zaman meselesi.

Tutsak Kara Cadı ve büyüyen Gölge gücüyle Vogel *durdurulamaz* olacak.

Böylece, birkaç saat sonra Alcippe ona nazik bir sesle, "Alder, Kraliçe Freyja seni yanına çağırıyor," diye seslendiğinde, Alder herhangi bir kraliçenin çağrısına kulak vermek yerine, dengesiz bacakları üzerinde ayağa kalkıp Alcippe ve Vestylle'den uzaklaşır.

Çünkü her şey bitti.

"Bırak gitsin," diye ısrar ettiğini duyuyor Vestylle, Alder bilmediği mor ormana doğru tökezlerken, görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarını umursamadan, bu yabancı vahşi doğada bayılana kadar yürüyüp yürümemesini umursamadan. Yaşayan Orman'ın son kalıntılarıyla birlikte ölmek istiyor.

Mor ağaçlar etrafını sararken ve uzaklarda gök gürültüsü davulları çalarken, bu Ormanın tanıdık olmayan kuş sesleri kalbini yeniden burkuyor.

Sonunda Alder dizlerinin üzerine çöküyor, keder dalgaları onu sarıyor. Avuçlarını önündeki koyu mor gövdeye bastırıyor, başını eğiyor ve ağlıyor.

Ormanın ona doğru uyandığını hissediyor. Nazik aurasının yumuşak bir pelerin gibi omuzlarına yerleştiğini hissediyor. Ve sonra, dalgalanan bağlantı dalgası, Ağaç'kin'den Ağaç'kin'e.

Bu mor Ormanın sarmalayan enerjisindeki aşk ve karmaşık güzellik Alder'ın kalbini yeniden paramparça eder çünkü başına gelecekleri bilmektedir: Magedom'un Gölge büyüğü, hayatta kalan diğer tüm Ormanlarla birlikte bu Ormanı da tüketecektir.

Ve ormansız, ağaçsız bir dünya *bitmiştir*. Alcippe'nin sesi zihnini işgal eder-

Kara Cadı'nın ağaçların arasından nerede olduğunu okuması için Alder'a ihtiyacımız olacak.

Boğazı kabuk gibi sert bir meydan okumayla sıkılıyor. Hiçbir Amaz'ın, hatta yeni kraliçesinin önünde Orman'ı kazıtmayacak. Hayır, Orman'ın nasıl sona ereceğini *tek başına* okuyacak ve halkını bu dehşetten kurtaracak. Bu onlara son hediyesi olacak. Amazlar için Büyük Kahin olan merhum annesi Ishkart, Urisk ve Wyvern soyundaki her grubun kehanet gücünü miras almıştı ve Alder de annesinin empati gücüyle birlikte bu kehanet yeteneklerini miras aldı. Ancak annesinin ve diğer kahinlerin aksine, Alder'ın sert yapraklardan yapılmış kehanet kartlarına ya da büyü yapmak için çubuklara ihtiyacı yoktur. Ağaçtan anlam çıkarmak için ne muma ne de tütsü dumanına ihtiyacı var. Ağaçları doğrudan okuyabilir.

Çünkü babası gibi o da özünde Dryad'ın akrabasıdır.

Ve böylece, yaklaşan dehşetle yüzleşmek için kendini hazırlayan Alder, her iki avucunu da önündeki koyu mor gövdeye sertçe bastırır ve parmak uçlarını mazgallı kabuğun üzerinde kaydırarak, kıymıkların grileşmiş tırnaklarının altındaki deriyi delmesine izin verir, en derin okumalar için kan akar.

Bu son, dünyayı değiştiren okuma için.

Orman'ın bilinci zihniyle bağlantı kurup Elloren Gardner Grey'in yüzünü düşüncelerine üflerken Alder ürperiyor.

Alder sert, hırıltılı bir nefes çeker, dünyası bir kez daha altüst olur. Çünkü Elloren . . .

. . derinden değişmiş, kulakları artık nazik noktalar, tonu daha derin bir orman yeşili.

Tam bir *Dryad* yeşili, gece yarısı siyahı saçlarının arasından geçen yeni bir yosun yeşili çizgi.

Elloren'in Büyük Kuzey Kaynak Ağacı III ile olan bağlantısının şaşırtıcı hissiyle dolup taşan Alder'in sırtı kamburlaşıp, tüm kasları sertleşir. Erthia'nın Üçüncü Kutsal Ağacı. Elloren tamamen yeni bir şeye dönüşmüş, Vogel'in Gölge pençesinden tamamen kurtulmuştur.

Artık Kara Cadı değil, bir *Dryad* .

Ormanla ve Erthia'nın gençleştirici gücüyle uyumlu.

Kızılağaç daha derine iniyor, tırnakları ağaç kabuğunu ısıyor, kanı ahşaba akıyor. Ormanın öz suyundan akmaya devam eden kehaneti, Kara Cadı'nın kaderinde hâlâ Büyük Icaral'la savaşmak olduğunu okudukça kafası karışıyor. Fallon Bane'in Alder'in Ormanı'nı parçalamak için kolayca yarattığı ikiz kasırgaların hatırası ona saldırır ve yüzünden kan çekilir.

Fallon, Elloren'in yerine gerçek Kara Cadı olabilir mi? Kaderinde Yvan Guryev'le savaşmak mı var? Elloren artık Orman'la aynı hizada olan bir silahken.

Kehanette bulunan savaşın gidişatını değiştirebilecek bir silah. Alder'in kalp atışları hızlanır, tüyleri diken olur.

Vogel Elloren'in bir *Dryad* Fae olduğunu öğrendiğinde, onun ölmesini isteyecektir. Ve Alder, Alcippe'nin Freyja'ya Vu Trin'in de Elloren'i öldürmeye kararlı olduğunu söylediğini duydu. Amaz da dahil olmak üzere *herkes* onu öldürmek isteyecektir. Alder, Elloren'in Voloi'ye yağdırmaya çok yaklaştığı yıkımdan sonra, ağaçlardan okuduğu bilgilere dayanarak halkını Elloren'le ittifak yapmaya ikna edemeyeceğini biliyor.

Alder'in kalbi daha hızlı atıyor.

Vogel bir Dryad'ı öldürmek için ne gerektiğini biliyor. Omurgasından aşağı bir ürperti iner. Grileşmiş ellerine bakıyor ve solmuş kök çizgilerini geriyor. Vogel, vahşileri öldürerek gücünü tüketebileceğini *biliyor*.

Ve sadece Orman'ı hedef almıyor.

Ağaçların bilincinde, Vogel'in Gölge gücünün su yollarına ve okyanuslara karşı da yığıldığını hissedebiliyor. Hatta gökyüzüne bile.

Gölge'nin çok yönlü saldırısı, tüm Doğal Dünya'ya karşı hazırlanıyor.

Alcippenin söyledikleri doğru, diye düşünüyor Alder ağaca tutunurken. *Amazakaraan ve Doğu'ya yaptığı saldırı sadece bir başlangıçtı.*

Pratik.

Bu da Dryad Tree'kin'in Erthia'yı kurtarmak için herkesin bu savaşta birleşmesine ihtiyaç duyacağı anlamına geliyor.

Ama bu *imkansız*.

Tehdit çok büyük, onunla mücadele edebilecek insanlar da ağaçlar artık Elloren'in tarafında olsa da çok hırpalanmış ve bölünmüş durumda.

"Bana ne yapacağımı göster," diye mırıldanıyor Alder Orman'a, çaresizlikten titreyerek.

Yeşil renkte parlayan ve kenarları prizmatik ışıkla kaplı bir Wand-Stylus'ın görüntüsü Alder'ın zihninde parıldıyor.

O Asa-Stylus'la kurduğu bağlantı, göğsünü genişleten bir güçle etrafını sarıyor ve sağ elinin avuç içi karıncalanıyor. Alder elini gövdeden çeker ve Ill'ün -Büyük Ağaç ve Ormanın Kalbi- avucuna kazınmış görüntüsüyle karşılaşınca şok olmuş bir nefes alır. Mor gölgeliklere bakar, bu mor Vo Ormanı'nın ne yaptığını anladığında gözleri yaşarır.

Onu koruyucusu olarak işaretliyor.

"Senin için Guardian olamam," diye boğuk bir sesle konuştu. "Akrabalarım öldürüldü. Akrabam olmadan Koruyucu olamam."

Bir dal çatırtısı duyulur ve Alder bir deri bir kemik kalmış, at büyüklüğünde bir kartalın kendisine doğru sendeleyerek geldiğini görür. Yanmış tüyleri grilerle yıkanmış, gözleri yıkımdan donuklaşmış, pençeli ayaklarında yanık izleri var.

"Ah," diyor Alder, yeni gözyaşları dökülürken merhamet göğsünü sıkıyor. Bu hasarlı Orman'ın ona bir yetim arkadaş getirdiğini fark ediyor.

Ve bu dev kanatlı olan gri kartal değil.

Bu, yok edilen Orta Çöl topraklarından gelen Safran Kartallarından biri, Gölge tarafından renginden arındırılmış ve ondan koparılmış

Eve. Alder kuşun bu garip yeni yer için duyduğu kederi hissedebiliyor. Bu habitatın *yanlışlığı* yüzünden.

"İkimiz de," diyor kartala, sesi kırılarak, "ikimiz de yaşam alanımızı kaybettik."

Alder titreyen elini uzatıyor ve kartal temkinli bir şekilde yaklaşıyor, sonra büyük başını eğiyor, Alder'ın avucu gri tüylerle buluşuyor. Alnından alnına dokunurlar ve Alder kuşun kalp kırıklığıyla dolup taşar, elleri tüylere ve ağaç kabuğuna karşı titrer.

Ve her ne şu anda kendi kalbi kırılmış olsa da, akrabasının ölümü onun ruhunu yok etmiş gibi hissettirse de, Alder'ın kalbinin kalan bir parçası bu yeni Orman'ın, kendi yıkıcı darbesini henüz atlatmış bir Orman'ın ...

Onu çağırıyor.

Onu bu eşit derecede hırpalanmış kuşu akrabası olarak kabul etmeye çağırıyor. Durdurulamaz Gölge yaklaşırken bile bu Orman'a Koruyucu olarak bağlanmak için. Elloren Gardner Grey'i kurtarabilmeleri için Orman Muhafızı arkadaşı Dryad Cadısı'nın müttefiklerini bulmaya. Ve Orman'ın Güç Asası'nı, Verdyllion'u, Büyük Efsane Asası'nı bulmak için.

Ve böylece, bedeni kederden titrese de, Alder son kalan cesaretini toplar ve Dryad'ın çağrısına cevap verir.

"Seni kabul ediyorum," diyor Dryadin'de kuşa, kartalın büyük başının yan tarafını okşarken sesi kırılıyor. "Azion adına, sevgilim, seni akraba olarak kabul ediyorum." Serbest avucunu ağaç kabuğuna bastırarak yukarıdaki gri tonlu mor gölgeye bakıyor. "Ve ben de seni, Vo Forest, Koruyucu'nun akrabası olarak kabul ediyorum. Senin için savaşacağım. Senin için öleceğim. Kendimi size adıyorum, Orman akrabası."

Sessizlik çöküyor, böceklerin cıvıltısı bile bir anlığına kesiliyor.

Ve sonra, Orman'ın aurası büyük bir gürültüyle gevşeyip içeri akarken, ağaçların Hayat veren enerjisi köklerinden akıp Dryad büyüsünü geri getirirken, karıncalanan enerji ondan kartalına geçerken Alder'ın göğsünden kocaman bir iç çekiş geçiyor, kartal da ürperiyor. Alder'ın gözleri, derisinin koyu yeşil parıltısı geri döndüğünde ve üzerine menekşe rengi bir dallanma deseni yayıldığında, büyük kartalın grileşmiş tüylerinin bir kısmı alev rengine dönüşürken, kartalın gözleri turuncuya parlarken bile genişler.

Fireling. Safran Kartalı'nın Issani ismi Alder'ın zihninde parlıyor. "İyi karşılaşmalar, Fireling," diyor Alder, yüreği kabararak. "Savaşacağımız birlikte, Yüce Olan, Ormanımızdan geriye kalanlar için."

Ormanda daha fazla hışırtı yankılanıyor ve Alder bir deri bir kemik kalmış altı gri kartal daha ona doğru ilerlerken nefesini tutuyor, ardından üç tane daha. Ormanın gücü kök bakımından zengin topraktan kartallara doğru akıyor ve kartallar kaskatı kesiliyor, gri tüyleri alev rengine dönüyor, donuk gözleri güneş yanığı turuncuya dönüyor.

"Sürüm," diye fısıldıyor Alder, hiç kimsenin gerçekten kaybolmadığını, gerçekten yalnız olmadığını muazzam bir duygu yoğunluğu içinde fark ederek.

Erthia'nın topraklarında hâlâ kök salmış ve nefes alan ağaçlar varken olmaz.

Gölge toprak için geliyor, diye düşünüyor yerinden edilmiş sürüsüne ve hırpalanmış Orman'a. *Sizin için geliyor. Ama aynı zamanda Hava ve Hayat Veren Sular için de geliyor.*

Geliyor.

Kartalların her birine sırayla bakar. "Burada kim Orman için benimle savaşacak?"

Alder'in göğsünden gurur fışkırırken, kartallar kanatlarını tek bir kanat gibi açıp kendilerini yere, kanatlarını köklerine doğru indiriyor.

"O zaman savaşırız, soydaşlar," diye yemin ediyor, Dryad ve Amaz çeliği yükseliyor.

Orman çeliği yükseliyor.

"Caledonian Dağları'nın özgür kartalı Azion adına," diye yemin ediyor Alder, "hayatta kalan Orman için savaşıyoruz."

Yakındaki her ağaçtan mor dallar etrafına düşer, bir tanesi Alder'in kucağına iner. Gözyaşları gözlerini buğulandırıyor ve yerden gelen güç ona hücum ediyor ve Dryad köklerine doğru ilerliyor.

Önemli bir yapının hissine kapılan Alder, mor dallardan birini alır. Orman'ın gücü içinden geçerek dalın içine doluyor, dalı köklerine bağlıyor ve onu yaşamla dolduruyor. Canlı dalın etrafındaki tutuşunu sıkılaştıran Alder, onu yanında kılıfına sokar ... ve yükselir.

Prelüd

Birinci Bölüm

Selkie

Büyücüsü

Gareth Keeler

Salishen Adaları, Doğu Diyarı
Xishlon gecesı

Gareth, Noilaan'ın yarı saydam kubbe kalkanından mor aya bakıyor ve bu Xishlon gecesini kalbi tamamen parçalanmadan atlatabileceğinden emin değil.

Bu aşkı güçlendiren mor ay ışığının Noi'khin için bir şenlik kaynağı olduğunu biliyor. Vu Trinli asker arkadaşları, hep birlikte konuşlandıkları donanma gemisi *olan Su Engereği*'nden heyecanla ayrılıyorlar. Diğer birkaç Vu Trin donanma gemisi burada, devasa Vo Nehri'nin Salish Okyanusu'yla buluştuğu yerin hemen altında demirlemiş durumda ancak Gareth'in bulunduğu gemi, donanma askerlerinin çoğunun Sylphan Hava Fae'si olması bakımından benzersiz. Vu Trin'deki arkadaşları karaya çıktıklarında, sert ama adil görüşlü komutanları genç Sylphan Hava Fae'si Zephyr Quillen tarafından bir Xishlon akşamı izinli sayıldıklarından, Gareth'e bir bakış bile atmazlar.

Gareth geminin rıhtım halatlarından birini çelik bir askıya bağlar ve önünde dalgalanan menekşe rengi suya, Xishlon ayının dalgalı yansımasına dalarak duraklar. Sanki ayın konumu yukarıdaki lavanta yıldızlarıyla süslü gökyüzünde değil de aşağıdaki okyanus dünyasındaymış gibi.

Ay'ın esareti giderek artan bir azaptır ve kalbini okyanuslar ötesinde, suların büyük derinliklerinde yaşayan bir Selkie'ye duyduğu bitmek bilmeyen, tırtıklı bir özlemle doldurur.

Asla takip edemeyeceği bir yere.

Gareth o parıldayan mor ayın içinden doğruca Salish Okyanusu'nun sularına atlama dürtüsüyle savaşıır. Kendini suya bırakmak ve durmadan batıya yüzmek.

Marina'yı bulana kadar.

Verpacia'da kurdukları bağ, derisini ve gücünü geri kazanmasından kısa bir süre önce Kuzey Kulesi'nin fuayesinde paylaştıkları öpücük gibi, her zaman zihninin ön saflarında yer alıyor.

Sanki Erthia'nın tüm gelgitleri serbest kalmış gibiydi.

Bir öpücük diğerini ve bir başkasını getirdi, ikisi de o akşam ayrılmaya dayanamadılar. Ve böylece, gizlice dışarı çıktılar ve adam onun kendisini gece ormanında, böyle bir dolunay altında yönlendirmesine izin verdi. İkisi de karanlıkta, her ikisinin de hissedebildiği göle, Verpacian vahşi doğasının derinliklerinde yer alan su kütlesine doğru yolculuk ettiler.

Etraflarındaki yaban hayatı usulca cıvıldarken gölün kıyısında duran Marina, sinsice tuniğini çıkardı ve Gareth'ın çarpan kalbinin üzerindeki teni öptü. Marina kendi giysilerini çıkarırken, Gareth'ın nabızı hızlandı ve Marina'nın ayla yıkanmış çıplak halini gören Gareth'ın damarlarında arzu dolaşmaya başladı. Sonra onun elini kendi elinin içine aldı ve birlikte suya doğru yürüdüler. Gareth'ın her ikisinin de arzuladığını bildiği tuzlu suyun tatlı öpücüğüne değil, ama yine de, herhangi bir türde suda olmak her zaman karanın sert kuraklığına katlanmaktan çok daha iyiydi.

Suyun çok altında birbirlerine yaklaşıp kayıtsız şartsız öpüştüler ve her ikisi de bir süredir hissettikleri güçlü çekime teslim oldular. Gareth'ın kendisini zorla uzak tuttuğu bir çekimdi bu, özellikle de Marina'nın karada maruz kaldığı özel zulümler düşünüldüğünde.

Çoğu dişi Selkie'nin karada katlandığı.

O akşam birbirlerini çiftleşmeye götürmekten vazgeçtiler, her ne kadar ruhlarının derinliklerinde doğru hissetmiş olsalar da. Çünkü birbirleriyle çiftleşerek yaşamanın onu da kendisi gibi iki dünya arasında sıkışıp kalmış lanetli bir yaratığa dönüştüreceğini biliyorlardı.

Evet, çok hareketsiz kalırsa, suyun altında doğal olmayan bir şekilde uzun süre kalabilir, ancak yarı-Selkie ciğerleri lanetli bir şekilde havaya bağımlı olduğundan, dalgaların altında bir yaşam kuracak kadar uzun süre değil.

"Eğer Selkie olsaydın. . ." Marina, melodik sesi ıstırapla gerginleşerek, "Seni ooo'ohn'uuniahohn' olarak alırdım," diye cüret etmişti.

Kadının dilinin karanlık sudaki titreşimi Gareth'ın içini titretti, kemikleri düşük frekansta yankılanırken boynu büküldü.

Ve Gareth, Marina'nın tercüme etmesine gerek kalmadan onun sözlerinin anlamını biliyordu.

Gelgitlerini birleştirdiğin.

Ama korkunç gerçek değişmedi. O tam bir Selkie değildi. Ve tam bir Büyücü de değil.

Yakınlık çizgilerinden akan su gücünü her zaman bir okyanus gelgitinin gücüyle hissedebilmiştir. Ancak ne zaman test edilmek istense, bir damlasını bile gösteremediğini fark etti.

Büyüsü tamamen içine . Boğulmuş.

Marina o gece ayrıldıktan sonra, uzun bir süre gölün dibinde, karanlıkta tek başına kaldı, asla ortaya çıkmak istemedi. Bir saate yakın bir süre sonra, öfkeyle ve nefes nefese yüzeye çıktı. Hava ihtiyacı yüzünden ciğerlerine lanet okudu.

Bu kapana kısılmış hayatı yaşamaya devam etmek için ihtiyaç duyduğu havayı lanetliyordu. "Bunu hissediyor musun Crow?"

Tanıdık, alaycı kadın sesi bir çekiç gibi vurarak Gareth'ın düşüncelerini paramparça ediyor ve onu şimdiki zamana geri savuruyor. Sylphan Fae askeri Xylo Skye'ın fırtına grisi bakışlarıyla karşılaşmak için ayağa kalkmadan önce son bir satırı bağlamaya odaklanıyor. Kalaylı dudaklarında kaba bir gülümseme var, ince formu diğer denizci Vu Trin'ler tarafından çevrelenmiş, siyah üniformaları Gareth'ınki gibi mavi bir ejderha ile işaretlenmiş - Tanrıça Vo'nun su tezahürü.

Xylo Skye yukarıdaki mor ayı işaret ediyor. "Bahse girerim Xishlon ayı seni etkilemiyordur."

Mavi renkli Thym'ellia Vyyr onun yanından, "Tabii ki yok," diye ısıırıyor. Urisk askeri Gareth'a düşmanca bir sırtış fırlatıyor. "Büyücülerin kalbi yoktur, bunu biliyorsun."

Gülerek uzaklaşırlarken Gareth içten içe irkilir, mor parıltılı limanına Salish şehrine doğru yol alırlar. A

Müziğin kakofonisi havada dans ediyor, Gareth askerlerin ardından bakarken şehvetli davul sesleri yankılanıyor. Ayın esareti kalbini yeniden değerken kalabalık şehre bakıyor.

"Onlara aldırma."

Boğazındaki sızıyı yutamayan Gareth, Komutan Quillen'a doğru döner ve onun sabit bakışlarıyla karşılaşır.

Genç komutanın duruşu güçlü, her zaman var olan yoğunluğunu yayıyor, serbest kalmak üzere olan bir tayfun gibi. Kabarık saçları fırtına bulutlarının benekli çelik tonlarında, teni bir kasırganın gözünün kül rengi siyahında, kulakları keskin noktalara doğru kıvrılıyor.

Komutanının çocukluk yıllarına dair hikâyeler duymuştur; Zephyr'in ebeveynleri Gardnerianlar tarafından öldürüldükten sonra Lucretia ve Fain Quillen kardeşler tarafından evlat edinilmiştir. Lucretia ve Fain, anne babası öldürülürken altı yaşındaki Zephyr'in çağırdığı kasırga yüzünden neredeyse kendileri de ölüyordu; çığlık atan, öfkeli çocuk kayalar büyüklüğünde dolu yağdırırken Lucretia ve Fain onun büyüyle savaşmış ve Gardnerianlar onu da öldüremeden önce onu Spine'in tepesinden indirmişlerdi.

"Batı'da saçın yüzünden sana zorluk çıkardılar mı?" Zephyr Quillen, Gareth'a o özlü üslubuyla soruyor.

Ne demek istediğini belirtmesine gerek yok. Gareth onun Gardneria'da Selkie gümüş uçlu siyah saçları yüzünden işkence görüp görmediğini sorduğunu biliyor.

"Öyle yaptılar," diye cevap veriyor, kelimeleri kesik kesik ve duygudan yoksun. Ama alayları sanki dünmüş gibi hatırlayabiliyor. Valgard'da dışlanması.

Ve tehlike.

Diğer Büyücü gençler tarafından birden fazla kez dövüldü, tek tesellisi tekneyle okyanusa kaçmaktı. Ya da Elloren, Trystan ve Rafe Gardner'ı ziyaret etmek. Özellikle de Trystan, Marina'yla tanışmadan önce Gareth'ın dünyadaki en yakın arkadaşı, belki de Gareth'ın tanıdığı, şeylerin dışında yaşamanın ne demek olduğunu tam olarak anlayan tek Büyücü. Ve Trystan, Gareth'ın okyanusun derinliklerinden sonsuza dek uzak kalmaktan duyduğu sürekli acıyı sessiz ve derin bir şekilde her zaman anlıyor gibiydi. Sonsuza dek yüzeyinde gezinmek.

Gareth Komutan Quillen'in anlayışını da hissedebiliyor. Kendi hayatı da büyücüler tarafından paramparça edildiğinden beri, Doğu'da sıkı sıkıya bağlı olduğu bu grup ona dokunmakta asla başarısız olmuyor. Yine de burada, lanetli bir şekilde çağırın bu ayın altında diğerleriyle eğlenmek yerine onunla birlikte duraklıyor.

"Yıllar önce," diyor Zephyr gözlerini kısarak mor küreye bakarken, kulaklarını çevreleyen metal halkalar mücevherli ışığı yakalıyor, "halkım hem Keltlere hem de o zamanlar 'Küçük Fae' dedikleri şeylere terör estirdi. Spor olsun diye onları uzaktaki hedeflere çarptırmak için rüzgar girdapları çağırırlardı." Dişlerinin arasından küçümseyici bir nefes veriyor. "Temelde onları toprak vergisi ödemeleri için korkutmuşlar. Voloi Üniversitesi arşivlerindeki bazı Kelt tarih kitaplarında okumuştum. Sylphan aristokrasisi *korkunçtu*."

Delici bakışlarını tekrar Gareth'a diyor. "Yaklaşık üç nesil sonra, fırtınalı bir devrimden sonra, Sylphan monarşisi devrildi ve zamanla Hava Fae Mahkemesi ezilenler için bir Sidhe sesi haline geldi - bu dünyada gerçek bir ışık." Dudakları inceldi. "Ama halkımın acımasız eski tarihini düşüncelerimde tutuyorum. İsterseniz bir ibret hikâyesi de diyebilirsiniz." Başını eğerek ellerini kalçalarına götürüyor. "Bunların hiçbirisi beni tanımlamıyor Noi'khin. Ne zalimlik ne de ışık. Büyücü olmak da seni tanımlamamalı. Bu dünyada kendi yolumuzu çizeriz." Ses tonuna içten bir not çalınıyor. "Bunu sende görüyorum, Selkie'kin. Toprağın senin gerçek evin olmadığını görüyorum."

Gareth kaskatı kesilir ve başka tarafa bakar, kadının sözlerinin gerçekliği göğsünde bir özlem dalgasına neden olurken çenesi gerilir.

"İşte," dedi Komutan Quillen huysuzca. Gareth döndüğünde onun küçük siyah bir bez keseyi kendisine doğru ittiğini görür. "Tatil ücretiniz." Dudakları yukarı kalktı. "Ve küçük bir Sanjire kökü zulası." Elini şehre doğru kaydırıyor, her zamanki kaba tavrı geri dönüyor. "Git. Akşam izin al. "Ayı bul. " Kaşlarını ona doğru kaldırıyor, gözlerinde eğlenen bir parıltı var. "Ya da en azından iyi bir şarap bul." Bakışları sertleşiyor. "Yarın yelken açıyoruz."

Savaş.

Gareth'ın omurgasından aşağı bir ürperti akar.

Ama o hazır. Vu Trin donanmasına yardım etmek için okyanus gelgitlerine ve yaklaşan havaya dair esrarengiz hislerini kullanmaya hazır.

Magedom'la savaşmak için.

Gareth keseyi kabul eder ve Komutan Quillen başıyla onayladıktan sonra uzaklaşır. Keseye bir kez daha baktığında, bakışları büyücü teninin yeşil parıltısına kayar. Mor Xishlon ayının bile renklendiremediği bir parıltı.

Kalbindeki sızı yeniden canlanırken, keseyi pantolonunun cebine sokar ve iskeleden sahili çevreleyen geniş tahta kaldırıma doğru adım atar. Ama karşıya geçip şenlikli şehre değil.

Bunun yerine, Gareth şehirden uzaklaşıyor, Xishlon ayından daha güçlü olan kalbinin çekişini takip ederken, geçtiği eğlenceler tarafından kendisine atılan meraklı bakışları ve bakışları görmezden geliyor.

Birbirine bağlı menekşe rengi rünik küreler ve lavanta ışığıyla çatırdayan maytaplardan oluşan flamaları tutarak önünde koşuşturan Noi'li ocuklar, Gareth'in bakışlarını yanındaki tahta yığınının yapıştırılmış bir Aranıyor posterine takıyor. Adımları yavaşlıyor ve afişin önünde duraklıyor.

Elloren.

Bu ilanları daha önce de görmüştü ve arkadaşı için endişeleniyordu. Elloren'in Kara Cadı gücüne sahip olduğu haberi son derece şok ediciydi. Onun bunu hiç bilmediğinden emin. Birinin onun istek testleriyle oynadığından emin. Onu gizli bir oyunun piyonu yapmış.

Evet, biri biliyordu.

Verpax Üniversitesi'nde bulundukları süre boyunca, birileri onun ne olduğunu biliyor olmalıydı. Zorla evlendirilme tehdidi herkesin üzerinde dolaşırken, Elloren'le birbirlerine nasıl söz verdiklerini hatırlıyor. Her zaman birbirlerinin yanında olduklarını, dostluklarının giderek acımasızlaşan bir dünyada sağlam ve emin bir teselli olduğunu.

Gareth bakışlarını gönderiden ayırır ve yürümeye devam ederek tahta kaldırımdan ay ışığının aydınlattığı sahile doğru adım atar. Vu Trin'in bir hata yaptığından emin. Çünkü Elloren'in ilanlardaki şeytani tasvirinden açıkça anlaşılıyor ki onu sadece aramıyorlar. Onu *avlıyorlar*.

Bu konuda Komutan Quillen ile konuştu. Elloren'e olan desteğini açıkça dile getirdi. Vu Trin denizcileri tarafından kendisine yöneltilen ve gemisindeki dışlanmış statüsünü pekiştiren hakaretleri reddetti

ve bu topraklarda. Elloren'i savunmadan önce, bazı denizci dostları ona bir şans vermeye istekliydi, ancak şimdi "Büyücü kanının" yüzeye çıktığını ve "Selkie'nin iyi olan azıcık kısmını" "kirlettiğini" belirttiler. Hayatı çok garip bir şekilde tersine döndü. Gümüş uçlu saçları ve bir dizi tuhaf su yeteneği nedeniyle Batı'da hor görülürken, şimdi de derisinin yeşil ışıltısı nedeniyle Doğu'da hor görülüyor.

Gareth duraklıyor, kendini kutsanmış bir şekilde izole edilmiş bir sahil şeridinde yalnız buluyor, suyun üzerinden uzaktaki koyu mor mangrov ormanına doğru bakarken hapsolmuş su büyüü beklentiyle karıncalanıyor. Magelines'ini çekiştiren orman. Okyanusu seven ağaçlar kıyı şeridinden çıkan dar bir yarımada'nın yakınında toplanmış, kökleri okyanusun tabanına bağlanmış kıvrımlı kazıklar gibi suya doğru yaylanıyor.

Ortada kalmış ağaçlar; yarısı karada, yarısı denizde.

Tıpkı onun gibi.

Salishen'in ünlü mangrovlarıyla ilk kez karşılaştığında, bir anda büyülenmiş ve onu derinden etkileyen ve hala da etkileyen ruhunun derinliklerinde bir akrabalık hissetmiş; öyle ki, ne zaman bir mangrov ağacının kaygan kabuğuyla temas etse, hapsolmuş su büyüü canlanıyor ve çizgilerinde dalgalanıyor.

Koru onun yakınlığına uyanıyor, büyüleyici enerjisi etrafında dönüyor ve Gareth'in denizci tünüğünü çıkarmasına neden oluyor. Sonra botlarını. Çoraplarını. Kıyafetlerini kayalık bir çıkıntının üzerine yığıyor ve üzerinde sadece koyu renk üniforma pantolonu olduğu halde suya giriyor.

Okyanus ayaklarının ve bileklerinin üzerinde sıcak ve kucaklayıcı bir şekilde geziniyor ve Gareth okyanusun sıvı güzelliği karşısında kendinden geçerek coşkulu bir nefes alıyor. Eve dönüyormuş gibi hissederek boynuna kadar ilerlemeye devam eder. Sonra suya düşer.

Kendini yumuşak bir kulaç atmaya bıraktığında, Gareth'in içindeki her şey derin bir tuzlu su nefesi çekmeyi arzuluyor. Yanardöner gümüş balıklar sevinçle etrafını sarar ve Gareth sanki okyanusun derinliklerinde doğmuş gibi mangrov ormanına doğru yüzmeye başlar. Okyanus tabanının hemen üzerinde süzülerek, korunun sualtı köklerinden oluşan karmaşasına dalar.

Asla yüzeye çıkmak istemiyor.

Mor yengeçler etrafında gürültüyle dolaşırken ve menekşe rengi bir denizayısı meraklı ve sevecen bir ilgiyle ona bakmak için yakınında yüzerken eve dönüş duygusu artar. Yarı saydam bir denizanası sürüsü, ruhani güzellikleriyle Gareth'ın Selkie ruhunun derinliklerinde bir akor oluşturur ve Noi Mangrovları'nın kökleri arasında uzun bir süre oyalanır, içindeki her şey hem suyla hem de koruyla ve destekledikleri benzer yaşamla kutsanmış bir şekilde birleşir.

Ama sonra, Gareth'ın ciğerlerindeki sıkı bir ağrı canlanır. İlk başta bunu görmezden geliyor, her zamanki öfkesi kabarıyor, içindeki her şey lanetli formunun bu acımasız biyolojik ihtiyacına karşı isyan ediyor. Ancak acı şiddetlenir ve çok geçmeden ciğerleri yanmaya başlar, Xishlon ayının parıldayan, ışıltılı formuna doğru yüzmeye zorlanırken sıcak gözyaşları gözlerini ısıtır.

Suyun yüzeyinden fırlayıp havayı içine çekiyor, aya karşı, onu Marina'dan ve okyanusun en derinlerinden uzak tutan her şeye karşı öfkeleniyor, zalim ayın ışığı acımasız bir *işkence*.

"Gareth!"

Komutan Quillen'ın acil ve uzaktan gelen sesiyle gafil avlanan adam döndüğünde onu kıyıdan kendisine doğru koşarken bulur. Çıplak, mavi renkli, gümüş saçlı bir Selkie, omuzlarına gümüş bir fok postu bağlamış, hemen arkasında ilerlemektedir.

Gareth'ın ciğerleri sıkışır, tüm dünya kasılır. Kıyıda biriken kalabalık, bir çocuğun "Anne, bak! Bir fok kadın!" hayret mırıltılarını kesiyor.

Komutan Quillen yavaşlar ama Marina Gareth'a doğru hızla koşmaya başlar. Gareth, Marina'nın uzaktaki suya sıçrarken ne kadar güçlü ve şık görüldüğüne sevinerek hızlı bir kulaçla ona doğru atılır.

"Gareth!" Marina haykırır ve Gareth güçlü bir aşk dalgasının içine sürüklenir. Dudaklarından hırıltılı bir çığlık kaçan Marina suya dalar ve ona doğru yüzer. Hızla birbirlerine yaklaşırlar, sonra dalgaların arasında buluşurlar.

Duygularına yenik düşen Gareth, Marina'yı çaresizce kucaklar ve Marina onu bir girdap halinde suyun altına çeker.

Kristal moru, omuzlarına bağladığı fok derisi bir pelerin gibi arkasında dalgalanırken gümüş rengi parlıyor.

Üstesinden gelen Gareth, onu coşkuyla karşılık verdiği tutkulu bir öpücüğe boğar, ikisi Gareth'ın ciğerleri ağrımaya, sonra yanmaya başlayan ve tekrar yüzeye çıkmak zorunda kalana kadar kucaklaşırlar.

Mor Xishlon dünyasına girdiğinde, Marina yanında yüzeye çıkarken nefes nefese kalır. Marina onu bir kez daha kucaklıyor, Marina'nın elleri Marina'nın şelale saçlarına dolanıyor, Marina'nın dudakları Marina'nın şakağına bir öpücük konduruyor, Xishlon ayının kalpleri ačan sükûneti Marina'ya olan tutkusunu daha da artırıyor. "Marina, aşkım."

"Gelgitim," diye yanağına bastırmayı başarıyor, solungaçları tıpkı Tüyleri boynuna değiyor, kırık, flüt gibi sesleri duygu yüklü. "Benim sürekli akan gelgitim."

Gözyaşları gözlerini ısıtırken, Gareth onun kollarını tutuyor, onu suyun altına çekmek ve asla yüzeye çıkarmamak istiyor. "Noilaan'ın kubbe kalkanını nasıl aştın?" diye merak ediyor.

Bir kolunu ters çevirerek Amaz kalkanının üzerindeki küçük kırmızı güvenli rünü ortaya çıkarıyor. Gareth başını sallıyor ve Amazların serbest bırakılan Selkie'lerin okyanustaki evlerine dönmelerine yardım ederken aldıkları önlemleri hatırlıyor.

"Neden buraya gelme riskini aldın?" Gareth yalvarıyor, kalbi sevinçle çarparken bile endişeli.

Marina'nın okyanus gözleri aciliyetle kararıyor. "Sizi uyarmak ve yardımınızı kazanmak için." Komutan Quillen'in durduğu kıyıya doğru bakıyor, saran Noi'khin kalabalığı. "Vogel Sular için geliyor, Gareth," diye uyarıyor. "Okyanus soydaşlarımızla birlikte halkımı da yok etmek istiyor. Bir Gölge Denizi yarattı."

Gareth'ın içinde bir şok dalgası. "Ne demek istiyorsun?"

"Büyücüler," diye devam ediyor Marina, "Batı okyanuslarını gelgit gibi suların üzerinde yuvarlanan ve okyanusların elemental gücünü hortumlayan bir Gölge gücü kütlesiyle enfekte ediyorlar. Komutanınız Quillen'ı bu konuda uyarmıştım. Büyücülerin bozulmuş Gölge denizlerini doğuya göndermeleri an meselesi. Erthia'nın Sularının tüm Doğal Matrisini onunla birlikte tüketecekler. Sana *ihtiyacımız* var, Gareth. Selkie'nin akrabalarının sana ihtiyacı var."

"Gel," diyor Gareth, mangrovlara doğru işaret ederek. "Bana her şeyi anlat."

Gareth kıyıdaki kalabalığa bir kez daha bakar. Komutan Quillen'ın etrafı küçük bir Vu Trin birliği tarafından sarılmıştı; koyu renk giysili askerlerden oluşan bu grup, mor giysili eğlence düşkünlerinin arasında keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

O ve Marina suyun altına dalıp koruya doğru yüzüyorlar, suyun sakin yüzeyinin üzerindeki özel, korunaklı bir alana çıkmadan önce korunun kucağının kalbine doğru kavisli köklerin etrafından süzülüyorlar, korunun içindeki tuzlu su yumuşak, alıştırıcı bir gelgit. Kısmen suya batmış bir kökün üzerine tırmanıp birbirlerine bakıyorlar. Etraflarında mücevher tonlarında yusufçuklar uçuşuyor, su Marina'nın masmavi göğüslerini sıyrıyor ve Gareth bu manzara karşısında canlanan arzuyu görmezden geliyor.

"Vogel'in ne yaptığını söyle bana," diye dürtüyor Gareth, kızın yumuşak elini tutarak.

Marina'nın yüzü ıstırapla buruşur. "Onun Gölge Denizi Suları bozuyor. Renkleri yok ediyor ve doğal olmayan gelgitler yaratıyor. Soydaşlarımızı öldürüyor. Fokları. Ahtapotları ve balıkları. Tüm su altı yaşamını. Gittikçe daha fazlasını çok gözlü sapkın yaratıklara dönüştürüyor. Gölge Kraken'i yaratıyor. Gareth, okyanusumuzdan bir silah yaratıyor."

Okyanusumuz. Gareth'in kalbi onun ifadeleri karşısında sıkışıyor. Sanki Selkie'nin akrabasıymış gibi. Onun da dahil olması konusundaki nfile ısrarı içini parçalıyor.

Gareth kuzeyi işaret ediyor. "Vo Nehri'nin Gölge istilasını önlemek için Asrai büyüyle dolu Ölüm Fae rünleriyle işaretlendiğine dair bir haber aldık. Aynı şey okyanus suları için de yapılabilir mi?"

Marina başını sallar. "Gölge gücü çoğu runik korumayı aşabilir."

Gareth'in içinde alarm dalgaları. "Ama bu tüm Doğu'yu yerle bir edebilir."

"İşte bu yüzden Selkie'lerinizin size ihtiyacı var. Gücünüze ihtiyacımız var. Saf kudrete ihtiyaç var."

"Marina, sahip olduğum su gücü hapsolmuş durumda."

Okyanus rengi gözleri keskin bir şiddetle kısılıyor. "Hiç su altında asa kullandın mı?"

". Ama hiçbir şey çıkmadı."

"Hiç asa yerine su odununu denedin mi?" Marina zarif mavi elini etraflarını saran mangrovlara doğru sallıyor. "Tuzlu suda yetişen odun." Bakışları şefkatle ısınıyor. "Senin gibi, benim Selkie'kin."

Gareth mangrovlara bakıyor. Ona doğru uzandığını hissettiği ağaçlara. Doğu'ya gelene kadar hiç karşılaşmadığı ağaçlar... İçinde hapsolmuş büyüü harekete geçiren ağaçlar.

"Bir keresinde bir mangrov dalı kullanarak gücüne erişmeye çalıştım," diye itiraf ediyor, çizgileri su büyüüyle dolup taşıyor, acı verici derecede sıkı. "Düşündüm ki ... çünkü bu ağaçların etrafında büyüümde çok güçlü bir artış hissediyorum . . . Gücümü bir asanın katmanlı ahşabı yerine bir dal aracılığıyla göndermemi sağlayabileceklerini düşündüm, her ne kadar bu sadece en güçlü Büyücülerin yapabileceği bir şey olsa da." Başını sallıyor, özlem parçası derinlere işliyor. "Ama büyüüm hapsoldu kaldı."

Marina yılmıyor. "Su altı kökünü denedin mi? Ve Selkie'kin'in sözlerini kullandın mı?"

Gareth'ın kalbi hızlanır, ikisi de birbirlerine çok önemli bir bakış atarlar. "Hayır," diye itiraf ediyor.

"Bana büyücülük büyülerinden birinin sözlerini ver," diye emrediyor Marina, havada gerilim artıyor.

Gareth Kadim Dil'de bir su büyüü seslendiriyor. "Bunun anlamı 'suları yukarı akıtmak'," diyor ona, nabızı gümbür gümbür atarken.

Marina suyun altından koyu mor bir mangrov kökü koparıyor, sonra dalgaların altına dalıyor. Gareth da onunla birlikte dalar ve okyanusun kumlu zeminine doğru uzanan köklerin arasından yüzerek aşağı iner. Orada duraklayan Marina, flüt sesine benzer birkaç kelime söylüyor ve sonra ona dürtülü bir bakış atıyor.

Gareth onun tonlamasını taklit etmeye çalışıyor, boğazının derinliklerinden gelen sesleri çıkarmakta zorlanıyor, kelimeleri oluşturmak neredeyse imkânsız. Marina kaşlarını çatıyor ama yapabileceğinin en iyisinin bu olduğunu kabullenmiş görünüyor. Cesaretlendirici bir bakışla kökü ona uzatıyor.

Gareth büyüü Selkie dilinde seslendiriyor.

Enerji hatlarından cızırdıyor ve su büyüünün bir parçası serbest kalıp hatlarından akarken ciğerleri şokla geriliyor

ve kolunu kökün içine sokar. Kökün ucundan ince, dönen bir su hunisi fışkırır ve mor suyun içinde dönerek yukarı çıkar.

Gareth nefesini tutuyor, çok fazla tuzlu su çekiyor.

Boğulurcasına yüzeye doğru ilerler, kendini daha hızlı itmek için büyük bir köke tutunur. Marina yanına fırladığında öksürerek ve çırpınarak yüzeye ulaşır. Sersemlemiş bir halde elindeki mangrov köküne bakıyor, asa eli elemental enerjiyle titriyor, yaratılan huninin genişleyen dalgaları eşmerkezli daireler etraflarına yayılıyor.

Mangrovun devasa köklerinden birine tutunurken Gareth'in şaşkın bakışları Marina'nın kilitleniyor, büyüsü yanıyor ve çizgilerinden akıyor, ağaçla temas ettiği her noktada teni karıncalanıyor. "Düşündüm ki ..." diye soluk soluğa kalıyor, kalbi boğazında. "Sonsuza dek güçsüz olduğumu sanıyordum. Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Bir Büyücü var," diye başlıyor Marina, dudakları titreyerek. "Bir Işık Büyücüsü. Adı Alaric Fynnes. O ve dışlanmış Selkie eşi Nerissa, hikâyelerini anlatmak için beni aradılar ve bu da senin büyünle ilgili fikirler uyandırdı. Alaric birkaç yıl önce, Vogel Gölge Asa'yı ele geçirdiğinde denize atıldı..."

Marina hikâyeyi anlatırken Gareth dinliyor. Genç Gardnerili rahip çırağı Alaric'in Vogel'in Gölge'siyle bozulmuş büyüsü tarafından nasıl denize atıldığını ve bir Selkie olan Nerissa tarafından nasıl kurtarıldığını. Ve Nerissa'nın Alaric'in küçük, ıssız bir adada hayatta kalmasına nasıl yardım ettiğini, sonunda ikisinin aşık olduğunu ve Nerissa'nın onu terk etmeyi reddedince Selkie yerleşim bölgesinden nasıl kovulduğunu.

"Ve sonra Alaric ve Nerissa gelgitlerini birleştirdi," diyor Marina, Selkie çiftleşme bağından bahsedildiğinde büyük bir anlam ifade eden bir bakışla, gözlerinde tutku alevleniyor, orada açık bir davet var. Aralarındaki hava değişmiş gibi görünüyor, Gareth'in kalbi küt küt atıyor. Onu arzulamanın yarattığı karşı konulmaz fırtınaya kapılmamak için kendini zor tutuyor, yukarıdaki mor ay bu çekimi daha da güçlendiriyor.

"Gareth," diyor Marina, solungaçları alevlenerek, "Selkie'kin gelgitlerini bir aşk bağıyla *birleştirdiklerinde*, yeteneklerini birbirine bağlar ve *birleştirirler*. Alaric Selkie'nin akrabası olmamasına rağmen, Alaric ve Nerissa'da da böyle oldu. Su gücünü ve bu gücü sudan yapılmış bir asa yerine suya bağlı ağaçların kökleri aracılığıyla kullanma yeteneğini kazandı.

karaya bağı bir ağacın dalı. Ve Nerissa onun ışık gücünden bir iplik kazandı. Gerçek bir Mageline." Marina derin bir nefes alıyor, solungaçları duygusallaşıyor. "Aşkım, onların yaptığı gibi gelgitlerimizi birleştiresek senin sihrinden daha fazlasını serbest bırakma şansımız olduğuna inanıyorum."

Gareth'in içinden sert bir arzu dalgası geçiyor, ikisi de uçurumun kenarında duruyor. Ama onu çiftleşmeye götürmenin kaçınılmaz bir gerçekliğe yol açacağının acı verici farkındalığıyla kendini tutuyor. Marina da Nerissa gibi muhtemelen dışlanacaktı. Birbirine sıkı sıkıya bağı ailesinden sonsuza dek koparılacaktı. Sevgili kız kardeşinden. Gareth, Marina'nın su altındaki evini ne kadar sevdiğini biliyor. Bir dilbilimci, diplomat ve müzisyen olarak hayatını. Ve akrabaları - ona birkaç ahtapotla olan yakın ilişkisinden bahsetmişti, zeki, renk değiştiren yaratıklar da ona aşikti. Okyanus sularının altında zengin bir hayatı var. Keyifli bir hayat.

Onu bir hayat.

"Bunu Verpacia'da konuşmuştuk," diyor, sesi sert, ona olan arzusu merkezinde sıkışmış bir gelgit dalgası gibi. "Çiftleşmek senin için -ve benim için de- hayat boyu sürececek bir şey. Sonsuza dek iki dünya arasında sıkışıp kalırsın. Benim gibi."

"Gareth," diye bastırıyor, gözleri öfkeli, "Alaric artık *suyun altında nefes alabiliyor.*"

Uzun bir süre birbirlerine bakarlar ve Gareth sanki tüm dünya durmuş gibi hisseder.

Yutkunuyor. "Eğer çiftleşirsek ..." diye başlıyor, yusufçukların vızıltısının ve suyun hafifçe vuruşunun zar zor farkında olarak "... yeteneklerimiz umduğumuz şekilde ortaya çıkmayabilir." Gözleri kilitleniyor. "Bu bir risk," diye devam ediyor sonunda.

"*Almaya değer,*" diye tereddüt etmeden ısrar ediyor ve adam onun gözlerindeki tutkudan çoktan karar verdiğini anlayabiliyor. "Başka kimseyi istemiyorum," diye nefes alıyor, kararlı, solungaçları alevlenerek. "Zaten arada kalmış durumdayım. Bırak da orada kalayım. Seninle birlikte."

Gareth'in kalbi sıçrar, sonra genişler, ona olan aşkı güçlü, kabaran bir gelgittir.

Mangrov kökünü yere bırakır ve ıslak pantolonunun cebinden nemli para kesesine uzanır, ardından içindeki şişeyi çıkarır.

"Hepimize bu verildi," diyor, şişeyi ona uzatırken yutkunuyor, bakışlarının Marina'nın formunda kısa bir süre gezinmesine izin veriyor, nabızı atıyor. "Xishlon için. Bu Sanjire kökü."

Marina başını sallayıp ona yaklaşıyor ve şişenin tıpasını açıp kökten bir miktar çıkardıktan sonra mavi dilinin üzerine koyarken ona ateşli bir bakış atıyor.

Gareth'in bakışları dolgun göğüslerinin üzerinde geziniyor. Mavi meme uçları. Dalgalanan gümüş saçları. Parıldayan mor suyun altında yatan kıvrımları gördükçe arzusu kabarıyor. Ve sonra Marina onu kucaklayıp öpüyor, vücudunun sıcak baskısı ve dudaklarındaki tuzlu su, Xishlon ay ışığında hızla fırtınalı yüksekliklere yoğunlaşan bir sıcaklığı ateşliyor.

Gareth inliyor ve tamamen teslim oluyor, ona olan dipsiz aşkına teslim oluyor, birbirlerini dalgaların altına çekiyorlar, mangrov kökleri etraflarında kıvrılıyor ve yaylanıyor. Marina pantolonunu çekiştiriyor. Sonra da yırtıyor. Gözleri Gareth'inkileri daha da ateşleyen bir arzuyla parlıyor.

Vücudunu onunkine bastırıyor, ten tene ve adam onun ateşli okşamalarına hevesle karşılık veriyor, ağzını kendi ağzıyla yakalarken kolları onu çevreliyor. Sonra kadın bacaklarını adamın beline doluyor ve adam onu doyumsuzca öperken, kadının kalçalarının ona nasıl açık olduğunun hararetle farkında olan adamın sert arzusu kabarıyor. Kadın onu daha da yaklaştırıyor, kalçalarını davetkâr bir şekilde açarak ona doğru kayıyor.

Kendini daha fazla tutamayan Gareth, boğazından kopan bir çığlıkla, durdurulamaz bir gelgit halindeki coşkuyla ona tamamen katılır. Aşk ve zevk, sürekli kabaran bir akıntıyla onun içinden geçiyor sonra ... boynunun kenarlarında bir dizi acı çiçek açıyor.

Suyu derin bir nefesle içine çekiyor.

Sersemlemiş bir halde bir nefes daha çeker, Marina'ya sıkıca sarılır, tuzlu su ciğerlerine dolar, Suların tamamı onun çizgilerine bağlanırken büyü içinde canlanır. Marina'yı bir öpücükle daha yakalıyor ve dokunuşundaki yeni aciliyetten Marina'nın kendisindeki değişimin farkında olduğunu hissediyor. İkisi tutkuyla birleşiyor, adam kadını okyanusun dibine bastırana kadar aşağıya süzülüyorlar, kadının derinliklerinde ve dayanılmaz bir heyecanla vuruluyorlar. Kadın onu itiyor, ikisi de hızla yükselen bir ritme kapılıyor

Ta ki zevk ve aşk ikisini de sıcak bir telaşla ele geçirene ve gelgitleri tamamen birleştğinde çılgılık atana kadar.

Mangrov köklerinin arasında birbirlerine sarılmış halde uzun bir süre öylece kalırlarken, çok sayıda balık neşe içinde onları çevreler.

Ve Gareth muhteşem, tuzlu Okyanus'tan nefes üstüne nefes alıyor.

"Nefes alabiliyorum," diye mırıldanıyor sonunda Marina'nın sıcak tenine karşı, kelimelerin Selkie dilinde çıktığını görünce afallıyor. Boynunun yanlarında yeni oluşmuş solungaçları bulmak için uzanıyor, su altındaki sesi inanılmaz derecede net. Etrafındaki tüm Okyanus sesleri inanılmaz derecede net, uzak balina şarkıları içinde yankılanıyor ve refleksif bir coşkuya yol açıyor. "Bir daha asla karaya dokunmak istemiyorum," diye ofluyor Selkie, gözyaşları gözlerini ısıtırken ve daha soğuk suya karışırken üstesinden geliyor. Marina'nın ellerini tutuyor, onu içine almak için hafifçe geri çekiliyor ve şaşkınlık hissediyor. "Eşim," diyor gözyaşları akarken. "Sonsuz aşkım."

Marina da ağlıyor, gözlerinde Okyanus derinliğinde bir sevgi ifadesi var.

"Güçlerimizin birleştiğini hissediyor musun?" Gareth Marina'ya soruyor, beklenti dolup taşıyor.

Başını sallıyor. "İçimde karıncalanan bir enerji hattı oluşuyor. Zihnimin gerisinde birleşik sihrimizin yanıp söndüğünü hem hissedebiliyor hem de görebiliyorum..."

Dalgaların üzerindeki ayın mor ışığı sönerek ikisini de sessizliğe boğuyor, sualtı dünyası griye dönüyor. Gareth'ın mangrovlara doğru çekilmesi alarmin enerjisiyle yoğunlaşıyor.

Gareth, Marina'nın bakışlarıyla karşılaşır, içinde yaşadığı şok Marina'nın gözlerine yansır. Suyun grileşmiş yüzeyine doğru yüzerler ve ayın gölgeli çeliğe dönüştüğünü görmek için kırılırlar.

Sudaki ani bir karışıklık onları aşağıya baktırır. Balık sürülerinin ve diğer Okyanus hayvanlarının hızla kuzeye doğru kaçıştığını gören Gareth'ın içinden bir şaşkınlık dalgası daha geçer.

Marina'yla endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyor, korunun merkeze doğru artan, neredeyse boğuşan çekimine karşı koyuyor. İkisi hızlı adımlarla korudan uzaklaşırken, Salish Okyanusu'nun gri renkli uçsuz bucaksız genişliği şimdi uzanıyor. Vu Trin alarmı

Kornalar havayı deliyor, tüm uzak kıyı müziği ve eğlencesi sönüyor.

Batıya, ufka doğru bakan Gareth içe doğru bir hareket yapar. Hızla büyüyen koyu gri bir kütle suyun üzerinde şeytani bir gelgit gibi ilerliyor.

"Gölge denizi," diye nefes alıyor Marina, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde kitleye bakarken.

Gareth'in satırlarında meydan okuma canlanır. Tam büyük mangrovlardan biri sert mor bir kök salarken su yüzeyinin altına dalar ve Sular kökü ona doğru yüzdürür, kökü yakaladığında tüm Okyanus'un gücü içinde kükrer.

Gareth asa kolunu yukarı doğru iterek kendini yüzeye doğru fırlatırken bir yandan da Selkie dilinde bir asa büyüğü mırıldanıyor, alçak tonlar boğazının dibinden pürüzsüzce akıyor, çeviri zahmetsizce yapılıyor.

İçinden öyle bir güç fışkırıyor ki, bileğini sarsıyor. Enerji kökten fışkırıyor ve Gareth ortaya çıkmadan hemen önce suyun çelik grisi yüzeyini kırıyor, devasa su hortumu havaya fırlıyor.

Selkie savaş işareti.

"Vogel'in Büyücüleri'yle toplayabildiğimiz tüm büyülerle savaşacağız," diyor Gareth, Marina'ya kararlı bir bakış atarken ... ve kendilerini Gölge Denizi'ne doğru fırlatırken.

İkinci Bölüm

Hasat Zamanları

Gwynnifer Croft Sykes

*Valgard, Gardneria
Xishlon'dan on gün
sonra*

Gwynnifer Croft Sykes, Valgard'ın devasa, kalabalık Katedral Meydanı'nın yeşil meşalelerle aydınlatılmış çevresi boyunca aceleyle ilerliyor, gece her taraftan yaklaşıyor. Korku göğsünü daraltıcı bir ağrıyla sıkıyor, ama ona karşı hızlı tutuyor, çenesi meydan okumayla sertleşiyor.

Çünkü Magedom'un nasıl bir canavara dönüştüğünü çok iyi biliyor.

Ve böylece, Gwynn onu parçalamakla tehdit eden korku ve ıstırapı geri atıyor ve siyah giyimli Mages'in geniş kalabalığını tarıyor, ailesini Yüksek Mage Marcus Vogel'in her son hecesinde hevesle içen gayretli Gardnerians denizinin ortasında bulmaya niyetli. Bu gece akrabalarıyla birlikte ortaya çıkmasının hayati önem taşıdığını biliyor.

Kapak olarak.

Ama çevreleyen *renk* ... ona monte edilmesinin isyankar doğasını ya da uyanmakta olan ışık gücünü ortaya çıkarmasına izin veremez, asa eli, tuzağa düşmüş ışık büyüsunün çekildiği herhangi bir renk tonuyla giderek parıldar. Ve böylece Gwynn, meşale ışığının parlak yeşilini ve plazanın etrafında asılı duran ateşli Blessing Stars'ın altın ışıltısını görmezden gelmek için mücadele ederek onu sıkıyor. Yeşil ve altın kıvılcımların bir lekesi Gwynn'in vizyonu ve afinite çizgileri boyunca akıyor, meşale ışığından gelen parıltı ve yıldızlar, kalabalığın büyülenmiş yüzlerini yıkayan baş döndürücü bir chartreuse ışıltısı üretmek için karışıyor ve

Büyük Kara Cadı'nın Lanetli Icaral'ı öldürmesini tasvir eden plazanın merkez heykeli.

Dövüş heykelini alırken Gwynn'in omurgasından bir ürperti geçiyor. Çünkü Magedom bir sonraki Kara Cadı - Elloren Gardner Grey'i buldu.

Tüm Erthia'ya Hasat Zamanları'nı getirmeyi bitirebilecek bir Kara Cadı.

Yüksek Büyücü'nün ellerini işaretleyen gri hızlı çizgilerden ve eski rahip kıyafeti yerine artık giydiği koyu renkli askeri üniformadan da anlaşılacağı üzere, artık Vogel'e bağlanmış bir Kara Cadı.

"Benim Kutsal Büyücülerim ..." Vogel'in rünle güçlendirilmiş sesi tıklım tıklım dolu meydanda gürliyor.

Gwynnifer'in boğazında safra yükselir ve dizleri titrerken bile adımlarını hızlandırır. Vogel'in Valgard Katedrali'nin devasa geniş merdivenlerinin tepesindeki inişte durduğu yere doğru bir bakış atıyor. Çenesinin hemen altında orman yeşili bir güçlendirme rünü geziniyor ve önündeki merdivenlerde sıra sıra büyücü askerler dizilmiş.

Vogel'i çevreleyen dört glamoured pyrr-demons'u alırken Gwynn'den bir titreme geçiyor. Gerçek doğalarını Mage glamour'larının perdesinden oldukça net bir şekilde görebilir. Efsane Asasının eski bir Taşıyıcısı olarak, gözlerinin kaynayan kırmızı noktalarını ve bükülmüş Gölge-duman boynuzlarını ve Vogel'in Güç Asasından yükselen Gölgeyi, Yüksek Büyücünün formunun etrafında dönen gri dalları tespit edebilir.

Efsanenin Asası, Gwynn'in zihninin arkasında sert bir şekilde nabız atıyor, spiral yeşil formu kromatik ışıkla yanıp sönüyor, kendisinin ve diğer altı Taşıyıcının çok renkli ışık gücüne sahip bir vizyonu, Değnek etrafında hayata parılıyor. Giderek daha sık ortaya çıkan bu imgelem, Asa'nın bulunduğu yöne dair bir hisle birlikte. Gwynn'in merkezinde bir göç çekimi gibi. Kuzey. Ve aşağı. Yerin altında, daha da yakınlaşıyor . .

Şeytanlardan biri başını onun yönünde döndürür, sanki havada bir şey kokuyormuş gibi. Korku tutuşuyor, Gwynn başını hafifçe örter ve gözlerini kapatır, nefesleri dikkatlice ölçülür, vücudundaki her sinir uçuş için hazırlanır. Çünkü biliyor ki eğer o

İblisin kükürtlü gözleriyle buluştuğunda, bir anlığına bile olsa, Efsane Asa'yı onun düşüncelerinde hissedecektir.

Ve onu eski taşıyıcılardan biri olarak işaretleyin.

Gwynn ailesini aramaya devam ederken Vogel, "Doğu'nun dinsizlerine karşı sarsıcı bir darbe aldık" diyor. "Kutsanmış Kara Cadı ve Büyücü güçlerimiz Noilaan'ın Wyvernguard'ını ve Voloi'nin kutsal olmayan lağım kentini vurdu."

Gwynn gözlerini şeytanlardan uzak tutarken, alkış ve alkış dalgası yükseliyor, havada birlik çatırdıyor.

"Ama uyarayım, Kutsal Büyücüler," diye seslendi Vogel, güçlendirilmiş sesi kadının içinde kemik derinliğinde bir titreşimle yankılanarak, "Icaral iblisi ve onun Dryad canavarları Kara Cadımızı ele geçirdi."

Gök gürültülü öfke plazaya çarpıyor, Gwynn'in şoku anlık olarak onu durma noktasına getiriyor.

Vogel, "Dryad canavarları Kara Cadımızı korudukları Kuzey Ormanı'na götürüyorlar," diye uyarıyor. "Onu öldürmeye kararlılar. Biz konuşurken o bir portal gecikmesine yakalandı. Ve hayatta kalan Vu Trin kuvvetleri harekete geçerek hem Kara Cadımıza hem de en Kutsal Büyücülüğümüze saldırmaya hazırlanıyor."

Duraklar ve Gwynn, kalabalığın haklı öfkesinin etrafında yükseldiğini hissedebilir, nabızı bir dörtnala kadar yükselir.

"Biz onlar için Karga ve Hamamböceklerinden başka bir şey değiliz," diye öfkeleniyor Vogel. "Önlerinde diz çöktüğümüzü görmek için yaşıyorlar. Kadim Olan'ın kendi Kutsal Işığını söndürmek için yaşıyorlar. Ama Hasat Zamanları, Kutsanmış kardeşlerim, *işte burada*."

Vogel Gölge Asasını iter ve kalabalığın öfkesi patlar, Gwynn'in kulaklarına çarpan kısır destek kükremeleri. O sertleşir, korku çizgileri boyunca uzanır. Çünkü bu kabustan korunma yok. Ya da Vogel'in Gölge Asasından.

Ama Magedom'a *karşı tüm gücüyle* savaşıacaktır. "Onları vurmak için kendi kafir güçlerini kullanacağız," diyor Vogel hırıldayarak dumanlar tüten gri Asa'yı kaldırdı. "Ve kutsal Gölge gücümüzü kullanarak Büyük Icaral iblisiyle onun Dryad Fae canavarlarını öldürüp *Kara Cadımızı serbest bırakalım!*"

Kalabalık, Gwynn'in ailesini çetenin kenarında gördüğü gibi çıldırıyor. Bir acı dalgası neredeyse bacaklarını büküyor, çünkü onun şişman, neşeli annesi ve wandmaster babasının tezahüratını alıyor.

"Benimle birlikte dua edin Büyücüler," diye mırıldanır Vogel ve kalabalık sakinleşir. "Doğu'daki kutsanmış şehitlerimiz için dua edelim."

Gwynn, başlarını eğerken, gözlerini kapatırken ve yumruklarını göğüslerine getirirken ebeveynlerinin yanında kayar. Sevgili yüzlerini sıkılaştıran gayretli gerginlik, Gwynn'in kalbinden bir bıçak gibi vurur.

El titreyen Gwynn, babasının koluna dokunmak için uzanır, bağırsakları onun ve annesinin kollarının etrafına sarılmış beyaz kollukların görüşünde yeniden bükülür. Beyaz kuş iğneleri omuzlarına yapıştırılır, Kadim Olan'ın kutsal elçisini bir buket Demir Çiçeği tutarak tasvir eder, süslemeler Gardneria'nın "Kutsanmış düşmüş Büyücülerine" bir haraçtır, bu yüzden Doğu Diyarının "kafir" güçleri tarafından "acımasızca kesilir".

Yalanlar, Gwynn, *görene* kadar onları sallarken ailesine çılgılık atmak istiyor. *Yalanlar üzerine besleniyorsun!*

Ancak Gwynn, ebeveynlerinin ifadelerindeki yüce saygıdan, kalabalığın geri kalanı gibi, bir zamanlar olduğu gibi, kolektif kutsal hikayelerine umutsuzca dalmış olduklarını biliyor. Erthia'yı tüm Kötülüklerden arındıracak ve mükemmel bir Magedom'da ortaya çıkacak olan Reaping Times'da yaşadıklarından eminler.

Babası gözlerini açar ve Gwynn'in yüzünden bir gözyaşı akarken ona döner. Nazik bir endişe görünümü gri sakallı, gözlüklü yüzünü sıkılaştırır ve bir elini omzuna getirir ve Gwynn'i yeniden bağırır.

Kalbi sefaletle daralan Gwynn, babasına sahte, dalgalanan bir gülümseme verir ve saygıyla göğsündeki Kutsama Yıldızı'nın işaretini yapar. İfadesi rahatlamış bir onay içine rahatlar ve Gwynn, Vogel'in kutsal sözlerine duygusal olarak yakalandığını hayal ettiğini bilir, kızı Tek Gerçek Yolda güvenle.

Dua sona erdi, Gwynn'in annesi gözlerini açar, Gwynn'i görür ve sıcak, mutlu bir gülümsemeye dönüşür, bu da 'in göğsünden titreyen başka bir acı gönderir. O bir zorlar

Mutlu bir karşılık gülümsemesi, kalbi çılgınca hain yolu yüzünden kırılıyor.

Ama bu akşam harekete geçirdiği şey tamamlanmalı.

Gwynn, onun için her şeyin değiştiği anı hatırlar, ruhuna damgalanmış dehşeti. Ailesi, Gardnerians'ın en katı mezhebinin bir parçası olan Styvian'dır ve asla Mages olmayanlarla karışmazlar. Ancak birkaç ay önce bir gece, buna çok benzeyen bir mitingde, Efsane Asası ile olan bağlantısı Vogel'in Gölge büyüsünün gerçek doğasını ortaya çıkardı. Mitingden kaçtı ve panik içinde yanlış bir yola saptı, yanlışlıkla korunaklı Styvian dünyasının dışına çıktı.

Çılgılık atan çocukların sesiyle izlerinde durdu, rotayı değiştirdi ve çılgınlara doğru koştu, Evil Ones'in Mage çocuklarını ele geçirdiğinden emin oldu, tüm hikayeler yapacakları konusunda uyardı. Kadim Olan'ın kendi öfkesiyle dolu olan Gwynn, yerden bir kaya çaldı ve sonra karanlık sokağa koştu ...

. . ve karşılaştığı manzara onun tüm dünya görüşünü altüst etti.

Bazıları sıkı Styvian kıyafetleri giyen altı Gardnerian erkeğinden oluşan bir çete, iki Urisk kızını tutuyordu - altı yaşından büyük görünmeyen mavi renkli bir çocuk ve en fazla on bir yaşında olan pembe örgülü soluk gül renkli bir çocuk. Gwynn, çılgılık atan çocukların kulaklarının üst kısımlarına bıçakları kazarak ve noktaları kaydırarak, kızların dehşete düşmüş yüzlerinden aşağıya doğru kan akan adamları kaydederken dehşet içinde mızraklandı.

O anda, Gwynn'de bir şey kırıldı, cam paramparça gibi.

Çılgılık atarak Büyücülerin üzerine atladı ve taşıyla ulaşabildiği her kafaya vurdu, öfkeyle doluydu, "Geri çekil, seni staen'en kaltak!" hırıltılarını zar zor duydu ve onu yere itip kaçtıklarında, "Ailen bunu duyacak, kafir aşık!" diye bağırarak tehdit ettiklerinde zar zor hissetti.

Kalbi gürleyen Gwynn, hıçkıran çocuklara doğru tırmandı. Korkuyla bakanlıklarına izin vermeden önce çılgılık attılar ve ondan geri çekildiler, küçük olan Gwynn'in tunik her tarafına kusuyordu, çünkü eteklerinden bez yırttı ve

Kanlı kulaklarını titreyen elleriyle elinden geldiğince sardıktan sonra çocukları, sözleşmeli hizmetçi olarak çalıştıkları Styvian olmayan eve geri götürdü. Kısık sesle, Gardneria'dan çıkmalarına yardım edeceğine yemin etti, Kadim Olan'ın iki Gözcü kuşunun yarı saydam görüntüsü kısa bir süre için parıldadı, kızların omuzlarına tünedi, bu görüntü onun içinden dini bir kargaşa şimşeği çıktı.

"Ayağa kalk, Kutsal Büyücüler," Vogel, Gwynn'i korkunç, hayat değiştiren anıdan çekerek suçluyor. "Kuzey Ormanı'nı çevreleyen Dryad Fae koğuşlarını kıracağız," Vogel seethes, "ve Magedom'un biçme *sabanı* için oradaki vahşi doğaları küle yakacağız!"

Sert tezahüratlar yükselir, yumruklar havaya fırlatılır, ailesi boğazında safra yükselirken Gwynn'e coşkuyla bakar. Başka bir duygusal gülümsemeyi zorluyor, plazanın cıvıltı karolarının her yerinde retching yapmaya yakın.

Ailesinin ve hızlı arkadaşı Geoffrey'nin korkunç gerçeği görmesini sağlamaya *çalışmıştır*.

O gece Urisk kızlarına yardım ettikten sonra eve koşup ailesine ve hızlı arkadaşına *her şeyi* karmakarışık bir telaşla anlatmış, Geoffrey'nin böylesine korkunç bir şeyin parçası olmak üzere görevlendirilmesini engellemek için çaresizce çabalamıştı. Bu kâbusla mücadelede ailesinin yardımını almak için çaresizdi. Onlara Gardnerianların çocuklara nasıl işkence ettiğini ve Vogel'in nasıl kötü ve Erthia'yı yok eden bir şeyle aynı hizaya geldiğini nefes nefese anlattı.

Ve onlara Kadim Olan'ın Gözcü kuşlarının Urisk çocuklarının omuzlarına tünediğini gördüğünü söyledi.

Geoffrey ve ailesi korkunç bakışlar alışverişinde bulundular ve Gwynn'in Magedom'a karşı dönmeleri için yalvarırken dikkatle dinlediler. Geoffrey onu şefkatle kucakladı ve Gwynn rahatlamış gözyaşlarına boğuldu, umut onun sarsılmış kalbinde şişti. Annesi en sevdiği tavuk köfte çorbasından bir kase ısıttı ve babası ona bir bardak yatıştırıcı ballı çay verdi ve hepsi rahatlık ve destek sözlerini mırıldandılar ve vahiylerini dikkatlice değerlendireceklerine söz verdiler.

Ertesi sabah, Gwynn göğsünde yanan bir umut kıvılcımı ile mutfığa girdi. Kıvılcım, sadece ailesini ve Geoffrey'i değil, aynı zamanda onu bulduğunda hemen söndürüldü.

Ailenin sert yüzlü dini lideri Rahip Orioth, Styvian rahibi gibi ona kınayıcı bir şekilde bakan birkaç kilise yardımcısı tarafından çevrelenmişti.

Yardımcıların asaları çekildi.

Panik dalgalanması, Gwynn nefessiz yalvarışlara başladı, hızlı arkadaşına ve ebeveynlerine onu göndermemeleri için yalvardı, sadece onların stoik, acı çeken retleri ve annesinin gözyaşlarına boğulmasıyla karşılandı. Ve sonra, hem Geoffrey hem de babası, ciddiyetle başını sallayan Rahip Orioth ile acılı, bilgili bakışlar alışverişinde bulundular ve Gwynn onun altında açılan uçurumu hissetti.

Gwynn mutfaktan kaçmak için hareket ettiğinde, asalar dışarı fırladı ve bilekleri hızla birbirine bağlandı ve acolytes'e bağlandı.

"Sana söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?" diye yalvardı Geoffrey'e. Bağlarına karşı mücadele ederken gözyaşları yüzünden akıyordu. "*Çocuklara saldırıyorlar!*"

"*Kâfir* çocuklar!" Geoffrey ona hırlayarak karşılık verdi, ses tonundaki öfke yeni bir şeydi, anne ve babasının onu onaylayan acı dolu bakışları ruhuna bir mızrak gibi saplanmıştı.

O anda, Gwynn "arınma" için götürülürken, ailesinin ve Geoffrey'in onun için geri dönüşü olmayan bir şekilde kaybolduğunu fark etti.

Ve böylece, kilise hapsi sırasında durmadan *Kadimlerin Kitabı*'nı okudu. Rahiplerin ve yardımcılarının söylediği her şeyi onaylayarak başını salladı. Bir ay sonra, Kadim Olan'ın Kutsal Lütüfı sayesinde Kâfir Kötülüğün pençesinden kurtulduğuna karar verildi ve ailesi ile Geoffrey onu sevinçle karşıladı.

Ve Gwynnifer, Vogel'in kabusuna karşı kendi saldırısını planlamaya başladı.

Çeşitli dükkanlarda Urisk işçilerinin yakınında mırıldanan fısıltılı yorumlarla başladı ve Valgard cephaneliğine ve bir dizi grimoire ve büyülü araçlara erişimini ortaya çıkardı. Bir şey diğerine yol açtı ve Direniş bağlantısı gizli bir gelgit gibi aktığında, Gwynn kollarını geniş açtı ve daldı.

"I . . . Geoffrey'i bulmam gerekiyor," fısıldıyor Gwynn, Vogel'in sesi plazada ses çıkarmaya devam ederken ve söylemek istediği şey boğazında toplanıyor.

Sizi seviyorum, babacığım ve anneciğim. Sizi çok seviyorum. Ama bununla savaşmak gerek.

Babası onun elini bir kez daha sıcak ve onaylayıcı bir şekilde sıkıyor, o da dudakları titreyerek karşılık veriyor. Uzanıp annesinin elini son bir kez daha tutuyor, gözyaşları akıyor, anne ve babasının bir kez daha onun duygu gösterisini Büyük Baş Büyücülerine duydukları gayretli sevgiyle karıştırdıklarından emin.

Onların *canavarı*.

"Kafirler düşecek ve Magedom *yükselecek!*" Vogel gürler.

Gwynn, ailesine sırtını döndüğü için kalabalıktan bir başka gök gürültülü kükreme patlar ... tüm hayatı boyunca.

Plazanın arka tarafına doğru ilerlerken, plazayı çevreleyen alevli Bereket Yıldızları'ndan biri olan Kadim Kişi'nin Kutsal Kuşu ile işaretlenmiş üniformalarıyla Geoffrey'nin üzerinde havada asılı duran askerlerin arasında görev başında duran hızlı arkadaşını gördüğünde kalbi kaburgalarına daha sert bir ritimle çarpmaya başladı.

Gwynn boyunca soğuk korku titriyor, eskiden sevdiği hızlı arkadaşıyla karşılaştığında hissedeceğini hiç düşünmediği bir şey.

Geoffrey, Kuzey Gardneria ormanlarından kafirleri temizlemekten döndüğünde, daha önce hiç olmayan garip bir sertlik ve sadece Gwynnifer'in görebileceği gözlerini çevreleyen garip bir gri parıltı vardı. Bu onun özel lavabosuna kusmasına neden oldu ve uzun zamandır aşkının kendini canavarlığa teslim ettiğini fark etti.

Gardner kabusunun bir askeri olmak.

Geoffrey başını çevirir ve Gwynn'in görüşünü yakalar. İçsel bir sarsıntı verir, irislerinin etrafındaki gri parıltı onu anılarından fırlatır. Dehşet, burun deliklerinin alevlendiği hayvansal yolu alırken, sanki onun yaklaşımını kokluyormuş gibi, onun içinden kayıyor. Geri çekilme dürtüsüyle savaşıyor.

Bakışları ürkütücü bir şekilde kırpışmayan Geoffrey, sanki yarı hatırlanmış bir duyguyla dudaklarını hafif bir gülümsemeyle kaldırır. "Sorun nedir?" diye sordu.

yaklaşıyor.

Onun uzattığı elleri tutuyor ve iki yanağından öpüyor, yakınlığın tanıdıklığı ve sıcak kokusuyla içi bir kez daha burkuluyor. "Sadece ..." Yalanı bulmakta zorlanıyor.

Geoffrey'nin bakışları delici bir hal alıyor, sanki rahip ve yardımcılarının, kızın götürüldüğü o korkunç sabah yaptıkları gibi kirlilik arıyor.

Dudaklarını titreyen bir gülümsemeye zorlayan Gwynn, etrafta dolaşıyor. "Magedom'u bu kadar birleşik görmek çok *güzel*."

Geoffrey'in yüzünün sert düzlemleri, Gwynn'in nabızı boynunda çekiçlenirken rahatlar. "Echo'yu ve birkaç kişiyi bulacağım," diye parlak bir şekilde heyecanlandırıyor, "bundan hemen sonra Valgard Korosu'nu duymak için. Seni daha sonraya kadar göremeyebilirim."

Geoffrey başını sallıyor, şimdi dudaklarında daha gerçek bir gülümseme var. "Sonra görüşürüz, o zaman," diyor, eski Geoffrey'e o kadar çok benziyor ki, Gwynn'in boğazından neredeyse bir hıçkırık kopuyor. "Gece bekçisi için gönüllü olacağım."

Çok hevesli bir şekilde başını sallamamak için kendini zor tutuyor. "Evet. Yapmalısın.

En kutsal katedralimizi korumak bir lütuftur."

Geoffrey'in yüzünde bir başka gerçek gülümseme daha kırılıyor ve Gwynn, uzun boylu çerçevesini eğip onu öperken acısını geri almak zorunda.

Bir saniye daha tereddüt ederse parçalanacağından emin, son bir gülümsemeye zorluyor, tanıdık ellerini bırakıyor ve harap olmuş kalbini arkasındaki fayans zeminde bırakarak uzaklaşıyor. Kendini unutarak Vogel'a ve şeytanlarına yan gözle bir bakış atıyor.

İçlerinden birinin kükürtlü, kırmızı gözlü bakışlarının doğrudan kendisine sabitlendiğini görmek.

Panik, kızıl bir dalga gibi ışık çizgilerini kırar. Efsanenin Değneği'nin görüntüsü zihninde patlar ve orada yanıp söner, sanki blaring uyarısı gibi. Gwynn plazadan ve bir sokağın gölgelerine, sonra bir yan sokağa doğru dart ediyor. Tunik cebine titreyen bir el ile uzanarak, Valgard cephaneliğinin tüm topraklardan gelen büyülü aletlerin önbelleginden çaldığı Issani iblis saptırma rune taşlarından birini, altın rune işaretli Issani'yi tutar.

Bir pyrr-demon'ın görüş çekebilecek taşlar. Taşın ortasına basarak rune'u aktive ediyor, ardından taşı bir ara sokağa fırlatıp başka bir sokağa sapıyor ve erkek büyücülerden oluşan korkutucu bir kalabalık yanından geçerken içten içe irkiliyor. Bakışları onun katı Styvian kıyafetinin ve beyaz kol bandının üzerinden kayarak geçerken, onaylayan bakışlarla başlarını sallıyorlar.

Her sinir yanıyor, Gwynn kasıtlı olarak çetenin arkasındaki bir Mage'ye çarpıyor, bir köşeyi dönmeden önce sert genç adamın cebine başka bir aktif taş özürlerini mırıldanıyor.

Bakışları, yanındaki vitrinin camına yapıştırılmış bir Aranıyor afişine takılıyor ve afişin önünde duraklıyor. Şehrin her yerinde aynı ilanlar var ve üzerlerinde genç, hınzırca çarpıcı bir Büyücü'nün resmi basılı. İşbirlikçi bir ifadeyle ona bakıyor, vahşi yeşil gözleri doğrudan Gwynn'in ruhuna bakıyor gibi görünüyor, elinde tehditkar bir şekilde kaldırılmış karanlık bir asa.

Wandmaster Mavrik Cam.

Magedom'un haini. Büyücü Muhafızları tarafından aranıyor.

Gwynnifer'in gözleri, Gwynn'in daha önce görmediği bir ilan olan Mavrik Glass'ın sağındaki Aranan postere doğru kayıyor. Paling, üzerinde bulunan dişi, şeytani gümüş gözleri olan uğursuz bir Alfsigr Icaral iblis, siyah kanatları tehditkar bir şekilde yayıldı, Icaral iblisin kemik soluk elinde spiral saplı yeşil bir Değnek-Stylus.

Wynter Eirlyn, ilanda öyle yazıyor. Icaral canavarı ve runik büyücü. Icaral ve Güç Asası Büyücü Muhafızlar tarafından aranıyor.

Gwynn'in bakışları Asa'ya odaklanır, tüm dünya, yemyeşil Asa'nın görüntüsü bir kez daha zihninden geçerken ve şaşırtıcı bir gerçekleşme ona yumruk atarken geri çekilir.

Efsane Asa, bir Icaral iblisin elinde.

Vogel'in pyrr-demonlarının sülfürik kırmızı bakışları Gwynn'in zihnini işgal ediyor. Aynı şeytanların, Sage Gaffney ile birlikte göndermeden önce, yıllar önce Wand'ı nasıl acımasızca izlediğini hatırlıyor. Yeraltındaki şeytanlar ve aşağıdaki şeytanlar, hepsi Büyük Efsane Asasını istiyor. Ve şimdi, içlerinden biri ona sahip.

Ama bu lcaral iblisi ... Gwynn, Direniş tarafından Wynter Eirlllyn'in bir müttefik olduğu konusunda güvence verdi.

Direnişe güvenmeye kararlı olan Gwynn, harekete geri dönüyor. Başka bir köşeyi yuvarlar ve küçük bir plazanın merkezinde yanan bir şenlik ateşi bulur. Şenlik ateşinin ısısı, dikkatli bir şekilde geçerken ve alevler tarafından yenen Gardnerian kadın kıyafetlerinin büyük yığını alırken onu yalıyor. Dört muhafazakâr giyimli büyücü kadın, ellerinde ince meşalelerle ateşin yanında duruyor. Onların arama bakışları Gwynn'e bakar ve Gwynn'in yanan kumaş üzerinde gördüğü yasak Fae renklerinden yoksun, eşit derecede katı kıyafetlerine başını sallarlar - birinin kenarını çevreleyen canlı mor nakış; safran papatyalar başka bir üzerine dağılmış narin kurdeleden moda.

Yasak tonlar Gwynn'in Seviye Bir ışık çizgileri boyunca cızırdıyor ve asa elini çekmelerine karşı geriyor, Fae renkleri giymek hapsedilebilir bir suç haline geldiğinden beri bu kıyafetin sahiplerinin ne olabileceğini düşünmek için titriyor.

Fae renklerine karşı duyduğu çekim artık hapsedilebilir bir suç.

Her gece ellerinde meşaleler olan çeteler sokaklarda kol geziyor, şehrin "kirliliklerinin" kökünü kazıyor, kitapları ve diğer "kafir" eşyaları yakıyor. Kirlenmiş olduğu düşünülen dükkanlar yağmalanıyor ve Kutsama Yıldızları ile ateşe veriliyor. Ve her gece, Urisk dövülme ve kulaklarının uçlarının acımasızca kırılma riskiyle karşı karşıya.

Evine giden dar sokakta Gwynn yavaşlar ve orada toplanan iki küçük pelerinli figüre odaklanır. Rahatlama onu sular altında bırakıyor -İki Urisk kızı tam da söylediği yerde .

On yaşındaki Bloom'ilya ve altı yaşındaki sıska Ee'vee korkuyla onun bakışlarını karşılıyor. Küçük Ee'vee kesik kesik nefesler alıyor, mavi renkli çocuğun iri safir gözleri sokağın sonlarına doğru tekrar tekrar bakıyor, bir kolunda yırtık pırtık kumaştan oyuncak geyiği tutuyor. Bloom'ilya solgun ve bir o kadar da korkmuş görünüyor, eğilmiş ve Ee'vee'nin elini tutuyor.

Gwynn'in kalbi, kızların sakatlanmış kulaklarını görünce bükülür, kendi acısı, bu iki çocuğun üzerine düşen kabusla karşı karşıya kaldığı için zorlanır.

"Hazır mısın?" Gwynn fısıldar ve kızlar sarsıntılı başını sallayarak cevap verirler. "Burada bekle," diye yönlendiriyor Gwynn, sert bir kenarı çağırıyor

Onlar adına cesaretleniyor, onları terk etmekten nefret ediyor ama şimdilik burada güvende emin.

Karanlık sokaktan çıktığında, Gwynn'in evi ortaya çıkıyor.

Duyguları, Valgard'ın genişleyen cephaneliği ve Mage Council ofisleri arasında sıkışmış, her hikayeye bir oda olan sevgili, büyüleyici dikey evin görüşünde ele geçiriliyor. Gwynn'in tüm mutlu çocukluk anıları bu sıkışmış alana sarıldı. Tüm mutlu yetişkin anıları da, konutun beşinci katında yüksekte bulunan Geoffrey ile paylaştığı tek odalı daire.

Gwynn'in bakışları cephaneliğe doğru süpürüyor, kararlılıktan önce nöbet tutan iki Seviye Beş askerin zayıf gücünü alırken, genellikle Vogel'in mitingine katılan altı ek asker. Evinin Demir Ağacı'ndan yapılmış ön kapısına yaklaştığında askerler onu selamlıyor; kapının koyu renkli ahşabına koruyucu bir kutsama iletmek için Demir Çiçekleri oyulmuş.

Ölçülen nefesleri zorlayan Gwynn, anahtarlarını tunik cebinden alır, titreyen bir el ile kapının kilidini açar ve içeri girer. Kapıyı sıkıca kapatır ve yeniden kilitler, Wandmaster Mavrik Glass'ın her an kayması gereken karşısındaki kilitsiz mutfak penceresine doğru bakar, pencerenin orman yeşili perdeleri açılır.

Ön kapıya yaslanmış, avuç içi cilalı Ironwood'a yaslanmış olan Gwynn, ölçülen nefesleri zorlar ve her son irade şeridini toplarken gözlerini kapatır. Doggedly tekrar harekete geçerek gözlerini açar ve çocukluğunun kule yatak odasına ulaşana kadar evinin spiral merdivenlerinden yukarı ve yukarı doğru koşar.

Duraklıyor, kederden çok etkileniyor.

Annesi zaman içinde donmuş alanı korudu. Gwynn'in yıllar önce dini bir gayretle kağıttan şekillendirdiği beyaz kuşlar ve Kutsama Yıldızları, mutlu sürüler ve takımyıldızlar halinde oda boyunca ince iplerden asılır. Her katta olduğu gibi, ölü Demirağaç ağaçları duvarlara yerleştirilmiş, yapraksız dalları tepelerinde dolaşıyor, ölü ağaçlar Fae vahşi doğası üzerindeki Büyücü hakimiyetini simgeliyor. Sayısız dini kitap ve dindar dergi, kulenin panoramik bir manzara sunan pencere halkasının altındaki raflarda sıralanmıştır.

gece Valgard manzarası. Gwynn, pencerelerden birine doğru itilen zanaat masasına dönüyor, yüzey hala yıllar önce Efsane Asası'nın oyduğu çoklu kopyalarla doluydu.

Asa şimdi bir Alfsigr Icaral iblisin elinde.

Nabızı sabit, vurma ritmi, Gwynn kendini Ironwood zeminine indirir ve geniş yatağının altında arar. Tüm sahte ve çalınan grimoires'lerini gibi nefesi tutulur, ona söylendiği gibi kaçırılır, dikkatlice şekillendirilmiş ve çalınmış rune taşlarının çuvaları da alınır.

Doğruldu ve pencereden dışarı, engelsiz manzaraya baktı. Eskiden kulenin etrafında duran Demirçiçeği ağaçları, Valgard'daki tüm canlı ağaçlar gibi, şehri "Fae lekesinden" temizlemek için acımasızca kesilmişti. Bir an için, Geoffry'yle Mühürlenmeden yıllar önce, Geoffry'nin o ağaçlara tırmanıp gizlice onu ziyaret edişinin acı tatlı hatırası aklına geliyor.

Boğucu bir sefalet şişmesini geri yutan Gwynn, doldurulmuş seyahat çantasını alır ve kayışını omzunun üzerinden atmak için hareket eder.

"Bırak ," diye emrediyor sert, erkeksi bir ses arkasından.

Şaşkın, Gwynn çantayı düşürür ve etrafta döner, merdivenlerin tepesinde duran genç Mage'nin delici yeşil gözleriyle karşılaştığında kalbi gürler, cildi kulenin loş ışığında düşünceli bir orman yeşili parıldar.

"Mage Glass?" Gwynn, Direniş wandmaster'ın adını zar zor nefes alabilir.

Gözleri değerlendirmek için kısılr. "Bana Mavrik deyin," diye çekiştiriyor.

Ona doğru yürürken, sıkışmış ışık büyüü uyumsuz bir parıltıya dönüşüyor ve Gwynn korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak ediyor. Kontrollü bir vahşetle hareket eden Mavrik Glass, ona değerlendiren gözlerine ulaşmayan serin bir sırıtış verir - cehennemden ve arkadan uzun, titiz bir yolculuk için bir atın uygunluğunu değerlendiriyormuş gibi her santimini alan gözler. Koyu renk pelerinin kenarını akıcı bir hareketle bir omzunun üzerinden atıyor ve yanında kılıflı duran birden fazla asayı ortaya çıkarıyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye mırıldanıyor, gözleri savaştan çıkmış bir muziplikle parlıyor. Sanki lezzetli bir sır verir gibi eğiliyor, büyüü ona doğru tedirgin edici bir şekilde kıvılcımlanıyor. " 'O çok fazla

Wanted afişlerindeki resminden daha iyi görünüyor.' " Geri çekilip onu inceliyor. "Çünkü Magedom kendine yardım edemiyor gibi görünüyor." Eliyle yüzünü işaret ediyor. "Beni posterlerde çok sivri ve şeytani gösteriyor." Kaşlarını çatıyor. "Ben kötüyüm. Bu konuda hiç kuşkunuz olmasın. Ama Magedom için bir muamma, çünkü onlar kötü adamlarını aşağılık görünümlü olarak resmetmeyi severler."

Gwynn ona bakar, boğazında bir düğüm yakalanır. Böyle bir zamanda onun blithe banter tarafından atıldı.

Mavrik Glass tavanından sarkan kâğıttan Gözcülere bakıyor. Kutsama Yıldızları ince iplikler üzerinde asılı. "Burada askeri düzeyde ilginç bir operasyon üssünüz var." Bakışlarını tekrar Prensese çevirirken eğlenen bir kaşını kaldırıyor. "Bir döneğe olmaya hazır mısınız Prensese?"

Gwynn'in cevap verme cesaretini toplamak için bir an alır, tüm dünyası üzeredir. "İki hizmetçi kız var," diye hatırlatıyor, empatik. "Bizimle geliyorlar."

"Sıralandı" diye belirtiyor. Bu korkutucu parıltı gözlerine geri döner ve Gwynn, Mavrik Glass'ın işleri kendi yolunda yaptığı izlenimi ile doludur, soru sorulmaz. Düşen çantasını almak için hareket eder ve onu kaldırılmış bir avuç içi ile durdurur. "*Bırak onu*. Hızlı seyahat etmeliyiz."

"Ama ..." Etrafına bir göz atıyor, aniden kendi belirlediği rotaya dayanamıyor, meydan okuma yükselirken nefesi zorla titriyor ve çantayı bir kez daha almak için hareket ediyor.

Mavrik'in eli üst kolunun etrafına kapanır, ifadesi yoğunlukla vurulur ve hapsolmuş büyüğü ona doğru kafa karıştırıcı bir şekilde güçlü bir dalgalanma verir. "Gwynn, *bırak* dedim."

Onun tanıdık ismini kullanmasından irkilir. "Anlamıyorsun." Titreyerek kolunu adamın elinden çeker. "Hızlı arkadaşımı terk ediyorum. Ailemi. *Her şeyi*."

Mavrik'in gözleri parlar. "Anlıyorum." Bir elini kaldırır, hızlı işaretler etrafına ve bileğine de dolanır. Ve Gwynn, gözlerinde parlayan ani acı çizgisinden, bir noktada her şeyi geride bıraktığını söyleyebilir.

"Onu sevdim," diye itiraf ediyor, sesi çatallaşarak. "Hızlı arkadaşımı sevdim."

"O senin için kayboldu," diyor Mavrik, kalbine saplanan bir balta gibi sert bir sesle. Yüzünü buruşturuyor, gözlerinde yaşlar birikiyor, sonra onları sıkıca kapatıyor, yapmak üzere olduğu şey yüzünden paramparça olmamak için mücadele ediyor.

"Gwynnifer," diyor Mavrik, eli bir kez daha koluna geliyor, hem sesi hem de dokunuşu şimdi daha nazik, büyüğü doğrudan eline akmak istiyormuş gibi ona doğru cızırdıyor. Gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini açtığında Mavrik'in engin bir şefkatle kendisine kilitlenmiş bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Kederli anını yaşa," diyor adam, alçak sesle ve ölçülü bir şekilde. "*Bir an. Ben de öyle yaptım. Senin yolun inanılmaz derecede zor ve çetin oldu. Tıpkı benimki gibi. Ama bu sadece.*"

Gwynn, Bloom'ıyla ve Ee'vee'nin sokakta toplandığını düşünüyor. Magedom tarafından acımasızca istismar edilen *herkes*.

"*İnandım. inandım,*" diye kaçırıyor, sesi kırılıyor. "*Yanılmışım.*"

Dudakları acı bir şekilde bükülür. "Büyücü inançsızlar çemberine hoş geldiniz." Eğilirken gözleri komplocu bir parıltıya bürünüyor. "İnan bana, bize alıştığında çok daha eğlenceli olacağız. İşin iyi tarafı da bu." Geri adım atarak elini ona uzatıyor, bir kez daha ciddi, gözleri çantasına doğru kayıyor. "Eski hayatın senin için öldü, Gwynnifer. Bırak gitsin. Gitmemiz gerek."

Onun tonunda güçlü bir ittifak notu var. Gwynn derin bir nefes alır ve cesaretini toplar. Çantasını yere bırakarak Mavrik Glass'ın elini tutuyor.

Prizmatik kıvılcımlar görüşünde parıldar ve çizgileri tutulur. Nefes nefese kalıyor, hapsolmuş büyüünün her bir zerresi adamın eline doğru büzülürken, *adamın* büyüünün *ona* doğru süzüldüğünü hissediyor - sıcak bir ateş akımı, fırtınalı bir hava dalgası, sarmaşık toprağın siyah bir dartı ve kaynayan bir su akıntısı.

Mavrik irkilir, nefes alış verişi onunki gibi düzensizleşir. Görünmez birleşik güçleri kavrayıcı bir kudretle bir araya gelirken ona yoğun bir bakış atıyor. Ama Mavrik onu harekete geçirdiğinde ve Mavrik de onunla birlikte gecenin gölgelerine doğru indiğinde bunları düşünecek zaman kalmıyor.

Üçüncü Bölüm

Gölge Kovanı

Serçe Trillium

*Bilinmeyen yer
Xishlon'dan sonra bilinmeyen
bir zaman*

"Thierren!" Sparrow, Fae Adaları'ndan gelen işkencecisi - aşağılık Büyücü Tilor - tarafından sarmaşıklardan oluşan bir ağın içinde, Gölge rünlerinden oluşan bir kemerle çevrili gümüşü bir sis duvarına doğru sürüklenirken çığlık atıyor.

Gümüş rengi etrafını sardığında, Gölge grisi bedeninin sisin içinde o kadar hızlı ilerlediğini hissederek çığlık atıyor ki, aniden yavaşlıyor ve Tilor onu kaymaktaşıdan bir mağaraya çekiyor. İçgüdüleri dehşet içinde sıkıştı ve sırtı mağaranın sert taşlarına sürtünürken, Beşinci Seviye Büyücü aşkı Thierren'in Vogel'in Noilaan'ı yok etmesinden sağ kurtulduğuna ve peşinden geleceğine dair bir umut kırıntısına

"Thierren!" diye tekrar bağılıyor ve Tilor alaycı bir kahkaha atıyor.

Dönüyor ve parlayan gri gözlü bakışlarını kızın bağlı formunun üzerinde gezdiriyor, onu öne doğru çekerken gücü artmış görünüyor.

Sparrow meşalelerle aydınlatılmış tünelde çılgınca etrafına bakınıyor, inanılmaz derecede devasa kaymaktaşı bir mağaraya çekilirken nabızı boğazında atıyor. Solgun uzanımları sonsuza dek uzanıyor gibi görünüyor ve duvarlarından korkunç çok gözlü, devasa hortlak yarasalar sarkıyor.

Tilor onu mağaranın beyaz taşına oyulmuş başka bir tünele sürüklüyor; tünelin duvarları insanlar kadar büyük kabus gibi çok gözlü akreplerle kaplı. peygamberdevesi-akrep yaratıkların gri bedenleri

uzanmış ve çarpıtılmış, göğüs kafeslerinde dumanlı rünler işaretlenmiş, ölümcül görünümlü iğneleri kabarık parçalı kuyruklarının ucunda titriyor. Nabızı hızlandıran bir tekdüzelikle, akreplerin grotesk göz yığınları Serçe'ye doğru kayıyor, yırtıcı bir ilgiyle dolu ürpertici bakışları ve panik içindeki zihni, bu dağlık iç mekanın taşının neden Omurga taşının kaymaktaşı renginde olduğunu düşünüyor

Kesinlik ona çarparken ciğerleri sıkışır.

Batı Âleminde. Tilor'un onu sürüklediği Gölge rünlerinden oluşan kemer, vücudunun milyonlarca statik parçacığa ayrılmak üzereymiş gibi hissetmesine neden oldu.

...runik bir geçitti.

Thierren'in fersah fersah uzakta, Doğu Diyarı'nda olduğunu anladığında Sparrow'un boğazından boğuk bir çığlık kopar, tabii eğer yaşıyorsa. *Batı Âlemi'nin Omurgalarından birinin içinden geçmeye zorlanırken.* Kuzey Omurgası ya da Güney Omurgası, hangisi olduğunu bilmiyor.

Kusmaktan korkarak, başka bir mamut mağarasına çıktıklarında tüm kâbusu içine çekiyor.

Devasa bir kovan, büyütölmüş bir eşek arısı yuvası gibi duvarları kaplıyor. Kovan hücrelerinden insanlar çıkıyor, aralarındaki Büyücü askerler serbestçe hareket ediyor, gözleri Gölge ile çevrili, hızlı çizgileri Gölge yozlaşmasının dallarını yayıyor. Kelt, Alfsigr ve Urisk adamları tek bir alanda toplanmış görünüyor; Büyücü olmayanlar boyunlarını çevreleyen runik tasmalara bağlı Gölge rünlerinden yapılmış zincirlerle kovan hücrelerine bağlanmış, yüz ifadeleri donuklaşmış, gözleri tamamen grileşmiş. *Magedom'un köleleri*, diye sezinliyor Sparrow, alarmı yükseliyor. *Vogel'in Gölge gücünün köleleri.*

Sparrow'un zihnini Thierren'in son görüntüsü işgal ediyor - Vu Trin üniforması içindeki Thierren, ölü ejderhalar ve katledilmiş Mage askerleriyle çevrili, Tilor onu ejderha sırtında uçururken adını haykırıyor.

Çaresizlik düşüncelerinde fırtınalar koparıırken, Sparrow'un zihni sağa sola savruluyor.

Thierren hâlâ hayatta mı? Ve Effrey ... çocuk güvende mi? Yoksa tüm Doğu artık Vogel'in kontrolünde mi? Kara Cadı gücüne sahip Elloren Gardner bile Vogel'in gücü karşısında kolayca yenildi.

Gölge, zihni tarafından tüketildi. Ve Sparrow'un sürüklendiği portalda, çoğu portalda olduğu gibi bir zaman gecikmesi var mıydı? Xishlon'dan bu yana kaç gün geçti?

Sparrow'un düşünceleri yanlara doğru çekilirken kesiliyor, bir başka kıvrımlı tünele çekilip küçük, Gölge parmaklıklı bir mağaranın önüne atılırken boğazından bir protesto çığlığı yükseliyor, gri çerçeveli gözleri olan iki Büyücü askeri girişi çevreliyor.

Tilor askerlere mağarayı işaret ederek, "Onu *burada* barındırıyorum," diyor, ses tonu kibirle dolu. Askerler Sparrow'un bağlı haline öyle ürpertici bakışlarla bakıyorlar ki, kadının tüyleri diken diken oluyor.

"O *benim*," diye hırlıyor Tilor. "Onu *bana* Vogel verdi."

Muhafızların aç bakışları yerini teslimiyete bırakıyor ve Tilor'un saldırganlığı azalıyor, ifadesi kendini beğenmişliğe dönüşüyor. "Biraz mahremiyet istiyorum," diye böbürleniyor, Sparrow'a dikkatle bakıyor, dişleri heyecanlı bir gülümsemeyle ortaya çıkıyor.

Sparrow yumruklarını sıkıyor, Tilor'un alaycı bir kahkahayla el koyduğu hançeri almak için çırpınıyor.

Askerler başlarını saygıyla eğerek, hücreden uzaklaşmadan önce Sparrow'a kıskançlık dolu bakışlar fırlatırlar.

"Bir şey daha var," diye sesleniyor Tilor arkalarından durup dönüyorlar, tünelin gümüşü fener ışığı hepsinin üzerinde titriyor. "Eğer çığlık attığınızı duyarsanız, duymazdan gelin." Kelimeler Tilor'un dilinden sanki tadına bakıyormuş gibi kayıyor.

Sparrow bir başka korku dalgasıyla sersemler. Tilor gülümseyerek asasını kaldırır ve bir büyü mırıldanır ve hücrenin Gölge parmaklıkları sise dönüşür.

Sparrow nafile bir isyana kalkışır, sarmaşık bağlarına karşı tekmeler atar ve çırpınır. Tilor korkutucu bir hızla saldırıyor, çizmeli ayağı acımasız bir güçle yan tarafına çarpıyor, acıdan kasılırken rüzgâr ciğerlerinden itiliyor.

Onu hücreye sürükleyip bir köşeye atarken Tilor'un yüzünde vahşi bir öfke beliriyor. Asasını kaldırıyor ve ucundan gri sarmaşıklar fışkırarak onu yere bağlıyor.

Sparrow hiçkılmaya başlar. Tek düşünebildiği *Thierren*'dir, zihninde onun adını haykırır. *Thierren!*

Tilor bir büyü mırıldanarak asasını Sparrow'un gövdesine doğrultur ve bağları çözölür.

Adam geri adım atar, yüzünde heyecanlı bir ifade vardır ve kadın, adamın ondan kaçmasını *istediğini* anladığında dehşetin daha sert bir şekilde bıçak gibi kesildiğini hisseder. Onunla savaşmasını *istiyor*.

Hem öfke hem de korkudan titreyerek, dengesiz bacakları üzerinde yükselir ve yumruklarını sıkarak, korkunç bir şekilde istismar edilmek üzere olduğunu bilerek ama karşılığında en azından küçük bir acı vermeye kararlı bir şekilde tam da bunu yapmaya hazırlanır.

Hırıltılı bir çığlıkla kendini Tilor'un üzerine fırlatıyor ve doğrudan gözlerine yöneliyor. Tilor onu önceden seziyor ve bir bulanıklık içinde karşılık veriyor, yakalanıp zahmetsizce arkasındaki duvara fırlatıldığında boğazından bir nefes kopuyor. Sırtı taşa çarpıyor ve ağrıyan bir yığın halinde yere düşüyor.

"Seni küçük. Urisk. *Orospu*," diye homurdanan Tilor, Sparrow'un önünde adım adım ilerliyor, sonra asasını kaldırıp Sparrow'un teninde rahatsız edici bir ürperti yaratan bir büyü mırıldanıyor. "Büyücülükle kutsanmış Gölge'yle kaplanmayı hak etmiyorsun," diye alay ediyor.

Sparrow aşağı baktığında, açıkta kalan derisinin her zerresinden duman dallarının yükseldiğini ve Gölge grisi renginin doğal lavanta rengine dönüştüğünü görüyor. Titreyerek, adamın yüzünü pençelemek için kendini bir kez daha hazırlıyor.

Bakışları şehvetle onu tepeden tırnağa süzüyor. "Sana tamamen sahip olan ilk kişi ben olmak isterdim," söyleniyor, yeşil dudakları müstehcen bir gülümsemeye dönüşmeden önce yüz hatlarında bir öfke dalgası beliriyor. "Ama sanırım Thierren Stone seni çoktan içine almıştır."

Sparrow'un boğazında bir hırıltı yükselir ama Tilor'un hapishane mağarasının parmaklıklarını değiştirmedini fark ederek yutkunur. Fırsatı değerlendirerek ona doğru atılır, asayı elinden alır ve çıkışa doğru dalışa geçer.

Tilor'un doğal olmayan güçteki eli kolunu sıkıca kavıyor, dünya yana doğru sallanırken yörüngesi acı verici bir şekilde duruyor. Çığlık atarak hücreye geri savruluyor, sırtı ve başı bir kez daha taşa çarpıyor, görüşünde yıldızlar patlıyor.

Tilor asasını ona doğrultuyor.

Ucundan fırlayan gölge sarmaşıkları onu mağaranın duvarına yapıştırıyor. Bir büyü mırıldanarak asasını salladı ve kadının el ve ayak bileklerini saran ağlar açılarak kollarını ve bacaklarını birbirinden ayırdı.

Nefesi kısa, çaresiz soluklarla geliyor. Tilor asasını kılıfına sokup ilerlerken gözleri neşeyle parlıyor, bakışları Sparrow'un güzel Xishlon elbisesinin üzerinde geziniyor. Thierren'le geçirdiği Xishlon gecesi için bu elbiseyi nasıl hazırladığını, menekşe rengi ipekten çiçeklerin her birini tek tek nasıl işlediğini hatırladıkça hiddetli gözyaşları daha da hızlanıyor.

Tilor Sparrow'un göğsüne doğru uzanıyor ve küçük menekşelerden birinin taç yapraklarını okşarken Sparrow bir protesto hırıltısı çıkarıyor, derisi ürperiyor, sonra çiçeği kumaştan çekip yere atıyor ve elini bölgesel olarak göğsünde gezdirip sıkıyor.

Beyaz bir öfke Sparrow'u sarsıyor. Ağzının ortasındaki tükürüğü emer ve Tilor'un yüzüne tükürür; hayatının sona erdiğinin kesinliği içinde boğulurken kalbi öfkeyle çarpılmaktadır. Ama savaşarak ölecektir.

Tilor'un gözleri öfkeyle parlıyor. Bir anda yumruğunu kaldırdı.

Sparrow kafasını taşa doğru geri atıyor, kemik kıran bir güçle yumruklanmak üzere olduğundan emin, tam o sırada kukuletalı bir figür mağaraya dalıp ikisine birden saldırıyor.

Tilor'un boynundan kan fışkırıyor, boğazının ortasında bir bıçak ucu beliriyor ve inilti çıkarıyor. Gözleri şişiyor ve vücudu titriyor, Sparrow'un üzerine daha fazla kan sıçrıyor. Bıçaktan çıkan mavi ışık Tilor'un boynunu daha büyük bir kan ve irin sıçramasıyla patlatır ve kafası kopan bedeni yere yığılırken kafası da düşer.

Sparrow karşısındaki gri renkli, sivri kulaklı, keskin yüz hatlarına sahip genç kadına şaşkınlıkla bakarken dudaklarındaki kanı göz kırparak sildi. Kadının yüzünde Amaz runik dövmeleri, kıyafetinde bir büyücü askerinin kıyafeti, omuzlarına koyu renkli Gardnerya askeri pelerini bağlanmış, kapüşonu kaldırılmış. Yumruğunda yüklü bir kılıç var, rünleri parlak zümrüt yeşili parlıyor.

"Kimsin sen?" Amaz kılıcını kaldırıp Sparrow'un bağlarını ustalıkla keserek onu serbest bırakırken Sparrow hışırdıyor.

"Valasca Xanthrir, hizmetinizdeyim," diye cevaplıyor Amaz kılıcını kınına sokmadan ve Tilor'un başı kesilmiş, kanlı cesedine doğru eğilmeden önce. Tilor'un pelerinini, silahlarını ve giysilerini çıkarıp Sparrow'a veriyor. "Bunları giy," diyor savaşçı sakinliğiyle, koyu mavi gözlerini Sparrow'a dikerek. "Çabuk ol."

"Büyücülerden nasıl kurtuldun?" Sparrow elbisesini çıkarıp Tilor'un tuniğini ve pantolonunu titreyen elleriyle üzerine atarken kekeliyor.

Valasca, Tilor'un asasını ve silahlarını toplarken kaşlarını çatıyor. "Ben Amaz Kraliçesi'nin Muhafızları'nın eski başkanıyım. Bu, yeteneksizlere verilen bir pozisyon değil." Tilor'un cesedine iğrenmiş bir bakış fırlatıyor. "Seni sürüklediğini gördüm."

Sparrow ona bakakalır. "Ama ... ama tüm askerler ... onların *sihir* ..."

Valasca'nın gözleri sinsi bir ışıkla dolarken kınındaki kılıcına vuruyor. "Görünüşe göre Kargalar oldukça büyük bir hata yapmış. Elloren Gardner'dan çaldıkları bu Amaz Ash'rion kılıcını benim görüş alanıma atmışlar." Gri bir rünle işaretlenmiş avucunu kaldırıyor. "Varg aşılانmış geri getirme rünü. Yenilmiş gibi görünmesi için yeşil ışıltısını heceledim." Valasca'nın kemerine kılıflanmış çok sayıda büyücü kılıcını fark eden Sparrow'a sırtarak bakıyor, bir diğeri de iki asayla birlikte çizmesinin yan tarafına itilmiş. "Görünüşe göre," diye devam ediyor Valasca, "Büyücü asaları bazı büyü değişiklikleriyle runik kalemler olarak kullanılabilir. Ve ben de bir rün büyücüsüyüm." Sparrow'a göz kırpmıyor. "birkaç numara var."

Sparrow'un zihni dönüyor. "Elloren'i tanıyor musun?"

Valasca, Tilor'un silahlarını kınına sokacak bir yer bulup kılıçlardan birini Sparrow'a uzatırken bir kahkaha atıyor. "Bu biraz karışık bir hikâye."

Sparrow silahı alırken, "Valgard'da onunla birlikteydim," diye itiraf ediyor.

Valasca tek kaşını kaldırarak ona yakından bakıyor. "Bana senden bahsetti. Sparrow Trillium, değil mi? Terzi mi?"

Sparrow başını sallayıp bıçağı kemerinden geçirerek kınına sokar ve Thierren'in kanlı pelerinini omuzlarına çeker.

"Pekala, Serçe Trillium," diyor Valasca aşırı kibar bir ses tonuyla, "burada durup bu tanışma faslına devam etmek mi istersin, yoksa buradan defolup gitmeyi ve gitmişken birkaç Büyücü öldürmeyi mi tercih edersin?"

Sparrow ona acımasız bir bakış atar. "büyük bir ordu var. . ."

Valasca gözlerini devirerek oflayıp pufluyor. "Evet, şansımız çok kötü. Şu anda tüm Erthia'nın şansının çok düşük olduğunu söyleyebilirim." Koyu renk gözleri savaş ateşiyle parlıyor, dudakları kalkıyor. "Yaklaşan kıyamet karşısında gülünç derecede cesur olmaya inanıyorum. Benimle misin?"

İsyen, Sparrow'un içinde kaynaşıyor, alev alev yanıyor. "Seninleyim," diye yemin eder.

Valasca ona daha ölümcül bir sırıtış fırlatıyor. "O halde, sanırım gayet iyi anlaşıcağız."

"Doğu'ya dönmem gerek," diye ağzından kaçırır Sparrow. "Orada benim ailemden olan bir çocuk var. Effrey. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Ve Thierren Stone'u bulmam gerek. Vu Trin'e katıldı."

Valasca kara kaşlarını çatıyor, belli ki hem Thierren'in bariz Gardneryan ismini hem de Sparrow'un ondan bahsederken ses tonundan uzak tutamadığı ateşli duyguyu yakalamış.

"Pekala, Serçe Trillium," diyor Valasca. "Büyük Aşkım Ni Vin'e geri dönmeyi ben de isterdim ama müttefiklerimiz ve tüm sevdiklerimiz şu anda çölün öbür ucunda bizden uzakta." Valasca ona sert bir bakış atıyor. "Sadece sen ve ben varız Urisk."

Buz gibi bir rüzgâr mağaranın içine doğru eserek hem Sparrow'u hem de Valasca'yı ayaklarından fırlattı ve vücutlarını yanlarındaki duvara çarparak her ikisinin de boğazından inilti çıkmasına neden oldu. Buzdan kafesler etraflarına çarpıyor, bilekleri buzdan prangalarla duvara sabitlenirken soğuk Sparrow'un tenini yakıyor.

Fallon Bane, siyah pelerini arkasından akarak mağaraya giriyor ve Sparrow'un ciğerleri sıkışıyor. Fallon'un Beşinci Seviye tüneli üzerinde kalın bir komutan şeridi vardır ve arkadan bağlanmış uzun saçlarının arasından siyah bir ejderha pençesi geçirmiştir.

Fallon'un yeşil gözleri Valasca'ya nefretle bakıyor, ardından Sparrow'a kuşkulu bir bakış fırlatıyor ve yüz hatları aydınlanıyor. "Yine mi *sen*?" Valasca'ya dönmeden önce iğrenmiş bir ses çıkarır. Asasını Valasca'nın boğazına saplayarak çenesini yukarı kaldırmaya zorluyor. "Gözüm üzerindeydi, Amaz," diye tısıyor Fallon. "Böylesine değerli bir runik büyücünün kaçmasına izin vereceğimi gerçekten düşündün mü?" Dişlerini göstererek yaklaşıyor. "Özellikle de *kardeşimi* öldüren birinin?"

Valasca'nın ağız alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, Sylus biraz hafif sıklet olduğunu kanıtladı."

Fallon asasını daha sert saplarken mağaranın her yerinde acı verici soğukta kırağı oluşuyor. "Ama ben *değilim*," diye hırlıyor. "Beni hafife alma, *Amaz*."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi *Crow*," diye karşılık veriyor Valasca, sonra da nefesinin altında bir büyü mırıldanıyor.

Valasca'nın alnında ve boynunun ortasında parlayan zümrüt rünler canlanıyor ve Fallon'un gözleri açılıyor. Rünlerden ışın saçan, yeşil bir güç patlaması meydana gelir ve Fallon görünmez bir büyü darbesiyle mağara hücrelerinden fırlatılır, asası elinden fırlar, Sparrow ve Valasca'nın soğuk prangaları da dahil olmak üzere odadaki tüm buzlar anında parçalanır. Valasca Ash'rion kılıcını bir bulanıklık içinde kınından çıkarıp parmaklarını rün işaretli kabzasının üzerinde kaydırırken Sparrow sendeliyor ve neredeyse ayağını kaybediyordu.

İnce bir yeşil mızrak Fallon'un asasına doğru ilerler ve tam da boru sesleri duyulup koridorun yanından Fallon'a bir asa fırlatıldığı sırada yemyeşil bir ateş parıltısı içinde patlar. Fallon asayı ustalikle yakalıyor ve Valasca'ya öyle kötü niyetli bir bakış fırlatıyor ki Sparrow'un tüyleri diken diken oluyor.

Fallon onlarla birlikte bir büyü homurdandığında ve Valasca kılıcını onlara doğru doğrultup hızla kendisinin ve Sparrow'un önünde yarı saydam zümrüt bir kalkan duvarı var ederken, büyücüler asalarını kaldırmış bir şekilde görüş alanına koşarlar.

Gri Büyücü gücünün birden fazla patlaması kalkana çarpıyor ve Sparrow irkiliyor, Fallon'un kış patlaması Valasca'nın bariyerine buz gibi bir çukur açıyor ve Sparrow bariyeri delip geçmesinden korkuyor. Ancak bariyer dayanıyor, buzlu kırıklar kalkanın genişliği boyunca örümcek ağı gibi yayılıyor.

Valasca bir küfür savurarak kılıcını aşağı doğru doğrultur. Bıçaktan yeşil bir ışık püskürüyor ve Sparrow'un yüzünü korumak zorunda kaldığı bir kaya püskürmesiyle taş zeminde büyük bir delik açıyor.

"Hadi!" Valasca, Sparrow'un kolundan tutup onu deliğe fırlatırken ağlıyor.

Sparrow karanlığın içine yuvarlanır ve acı dolu bir yığın halinde başka bir taş zemine düşer.

Valasca onun yanına iniyor, küçük, kayalık alan Valasca'nın kılıcındaki parlayan yeşil rünler tarafından anında aydınlatılıyor ve önlerinde bir tünel ortaya çıkıyor. Valasca kılıcını yukarı doğru çeviriyor ve başka bir büyü mırıldanıyor. Yeşim taşından bir ışık patlamasıyla, yukarıdaki deliğin üzerinde yeşil kristalli bir taş oluşuyor ve deliği kapatıyor.

Valasca kılıcını bir kez daha kaldırıp başka bir büyü mırıldanırken Fallon'un boğuk öfke kükremesi taşın içinden duyuluyor. Büyük Varg rünleri mağaranın her yüzeyinde canlanıyor, tam o sırada üstlerinde bir patlama patlıyor ve ayaklarının altındaki zemini sarsıyor.

Serçe, üzerlerindeki bariyerin her yerinde oluşan buzlu örümcek ağı çatlaklarını çılgınca inceliyor.

Valasca, "Kaçmak için iyi bir zaman olabilir," diyor.

Dar tünelde koşmaya başlarlar ve Valasca'nın arkalarında başka bir yeşil cam bariyer yaratmak için durakladığı bir virajı dönerler. Aynı anda geldikleri yönden yeri sarsan daha büyük bir patlama sesi duyulur.

"Neredeyiz biz?" Sparrow başka bir koşuya başlarken pantolonunu indiriyor.

"Smaragdalfar Direnişi'nin Alt Toprakları'na hoş geldiniz," diye cevaplıyor Valasca neşeyle, ikisi birlikte kıvrımlı, Varg-rune işaretli bir başka tünelden geçip daha büyük bir mağaraya giriyorlar. "Kuzey Omurgası'nın hemen altındayız. Ve Direniş'in Valgard'ın altındaki Subland operasyon üssüne gitmemiz gerekiyor. Fazla zamanımız yok."

Bir patlama sesi daha duyulur ve Sparrow yüzünü taş ve kaya parçalarından korumak için ellerini kaldırır. Bir dizi küfür savuran Valasca, Sparrow'un kolunu sıkıca kavıyor ve onu yana doğru çekerek onları bir yan tünele doğru yönlendiriyor.

Sparrow başını çevirir ve Fallon Bane arkalarından aşağı inerken korkudan boğazı düğümlenir, etrafını saran mağara duvarlarında buzlar patlar ve hızla onlara doğru dalgalanır. Fallon'un ölümcül yeşil gözleri onlara odaklanır ve asasını kaldırır.

Dördüncü Bölüm

Büyücülüğe Hainlik

Gwynnifer Croft Sykes

*Valgard, Gardneria
Xishlon'dan on gün
sonra*

Mavrik Glass , "Asanı bana ver," diye emretti.

Gwynn ve Gwynn, Gwynn'in aile evinin sıkışık mutfağında dururken, küçük, askıya alınmış ateş küreciğinden gelen altın ışık, tutuklayıcı özelliklerinin üzerinde titriyor.

Kaçmak üzere oldukları perdeli arka pencerenin yanında. "Neden?"

Gwynn sorar, Mavrik'in nüfuz eden orman yeşili

Bakışları onun ışık çizgileriyle oynuyor. Görüşünde yemyeşil kıvılcımlar çıkartıyor, gücü tedirgin edici bir güçle onunkine doğru gerilirken asasının elinin üzerinde zengin bir rengin parıltısı yarışıyor.

"Oruç büyülerimizi birbirine bağlamam gerekiyor," diye açıklıyor, çenesi titriyor, vücudu gergin, sanki onların rahatsız edici büyüleri çekimine karşı da kendini çelikleştiriyor.

"Ama ... Ben sana oruç tutmuyorum, "dedi Gwynn büyüleri kölelikleriyle sputters. Oruç büyülerini nasıl bağlayabilir?

Hızlı bir şekilde, zihni şimdiye kadar gördüğü her büyü kitabının her sayfasını tarıyor, ilgisiz hızlı çizgileri birbirine bağlayabilecek bir büyü arıyor, tuzağa düşmüş ışık büyüleri ona mükemmel bir hafıza veriyor.

Mavrik gözlerini deviriyor ve hızlı işaretleri belirgin bir şekilde farklı olan elini kaldırırken ona bıkkınlık dolu bir bakış atıyor. "Oruç tutmadığımı gayet iyi biliyorum," diyor. Elini çeviriyor,

avuç içi yukarı, ona doğru itti. "Gwynn, *gerçekten çok* az zamanımız var. Bana elini ver."

Onun tonu brusque ve Gwynn'in göğsü endişe ile sıkışıyor. Onun yoğun, otoriter enerjisi Geoffrey'in yumuşak huylu cana yakınlığı gibi bir şey değildir ...

Bir kargaşa acısı kalbini burkuyor.

Geoffrey eskiden böyleydi. Çocuklara işkence edilmesini umursamayı bırakmadan önce.

Acı parıltısının farkında görünen Mavrik kaşlarını geriyor. Asalarından birini açar ve onun incelemesi için tutar ve Gwynn, asanın ince, karanlık yüzeyinde işaretlenmiş yüklü safir Noi rünlerini alır, onun blatant - ve tamamen yasaklanmış - büyülü karışım gösterisiyle şaşkına döner.

"Hızlı hatlarımıza birleşik bir Noi-ve-Büyücü izleme büyüsü ve bir Büyücü sarmaşık büyüsü bağlayacağım," diye açıklıyor, "ve etrafına Noi bariyer kırma ve bağlama büyüleri öğreğim. Bu şekilde, eğer ayrılırsak, yerinizi tespit edebilir ve sizi ."

Gwynn'in zihni, önerdiği büyülerin temel yapı taşlarını zihinsel olarak birbirine bağlarken, bulmaca parçaları yuvalarına düşüyor. "Oh," diye nefes alıyor. "Bu akıllıca."

Mavrik sırtıyor, yeşil gözlerinde muziplik dans ediyor. "Değnek Ustası.

Hatırladın mı?"

Gwynn'in ışık gücü ona doğru bir başka ışıltılı dalgalanma verir ve hafif titremesini ve gözlerinin etrafındaki ani sıkışmayı, havada kalın büyülü gerginliği yakalar.

"Büyümüz ..." diye yönetiyor, ona doğru hareket etmek için çekiciliğiyle savaşıyor. "Aramızda bir tür esaret var."

"Biliyorum," diye sertçe kabul eder. "Ama bunu ayrıştıracak yok. Bunun ötesini düşünmeliyiz."

Büyüleyici thrall ile odaklanmak için mücadele eden Gwynn, asa elini onun içine yerleştirir.

Kapana kısılmış ışık gücü çizgilerinden birbirine bağlı ellerine doğru baş döndürücü, çok renkli bir telaşla yayılırken, o da adamın gücünün kendisine doğru cızırdadığını hissediyor. Kızın aniden yeşil parlayan elini kavrarken gözleri açılıyor, yüzünde ısı cızırdıyor.

"Yeşili tetikleyen ne?" Mavrik kalın kalın yutkunarak soruyor.

Kadın dudağını ısıtıyor. "Gözlerin," diye itiraf ediyor.

"Bana senin Birinci Seviye Işık Büyücüsü olduğun söylendi," diye üsteliyor, ses tonunda şüpheci bir ton var.

"Öyleyim," diye ısrar ediyor, onun elini tuttuğu eli titriyor. "Çizgilerimdeki büyünün hiçbirine erişemiyorum."

Mavrik, titremelerini bastırmasına yardımcı olmak istercesine onu sıkıca kavıyor. Ona yakından bakıyor. Yanakları, sürekli yasak olan el ele tutuşmalarına tepki olarak daha da ısınıyor, mezhebindeki kadınların hızlı arkadaşları olmayan bir erkeğin tenine dokunmasına *asla* izin verilmiyor.

Mavrik avucunu hafifçe yukarı doğru çevirir ve çizgilerinde ve görüşünde bir başka çok renkli kıvılcım parlar. Nefes alıp vermesi durur. Asasının ucunu avucunun ortasına bastırıyor ve boğazından alçak sesle bir dizi büyü mırıldanıyor, gözleri konsantrasyonla daralıyor.

Bileklerinin etrafında hızlı çizgiler var, Gwynn notları. O da benim gibi tamamen mühürlü.

Gwynn'in hızlı çizgileri boyunca bir acı yanıyor ve ince mavi ve yeşil çizgiler asa ucundan çatlarken titriyor. Sihirli çatallar ellerinin etrafında ışık iplikleri gibi, onları bir fizzing ağında kaplar. Gwynn, yıldırım ağının hızlı çizgilerine çekilmesiyle şaşırılmış bir nefes alır, karanlık, ilmekli hızlı işaretleri, normal siyah renkleri geri dönmekten ve acı çekilmeden önce kısa bir süre mavi ve yeşil renkte titreşir.

Mavrik onun elini bırakır ve asasını yeniden kınına sokar, sihirle parlayan gözleri onunkilerle buluşur. "Cephaneliğin etrafındaki rünleri işaretledin mi ve yönlendirdiğimiz gibi demirleme rününü yerleştirdin mi?"

"Yaptım," diye onaylıyor, bir yer karosunu kaldırmak için kendini alçaltıyor, cephanelikten çaldığı siyah lümen taşından dairesel bir disk ortaya çıkıyor, disk parlayan orman yeşili bir Mage demirleme rune'u ile işaretlenmiş.

Mavrik kendini onun yanına indirir ve zümrüt Varg rünleri ile süslenmiş daha kalın bir siyah değnek çizer. ucunu rune taşına işaret eder ve Gwynn'in bakışlarını yıldırım çubuk yoğunluğuyla karşılar. "Hazır mısın?"

Boğazı dayanılmaz derecede gergin, başını sallıyor.

Mavrik bir büyü mırıldanarak ucunu sabitleme rününe dokundurur.

Rune daha parlak bir yeşile dönüşür. Büyülü bir tang hayata patlar ve bir uçurumdan dalışın hafif başlı bir hissi Gwynn'den geçer, çünkü demirleme rune, cephaneliğin etrafında işaretlediği her tamamlayıcı rune'a yükünü gönderir.

"Gidelim," diye ısrar ediyor Mavrik.

Sıçrayarak mutfağın arka penceresine doğru yürürler... ve pencerenin hemen ötesinde bir Büyücü askeri görürler.

Gwynn'in kalbi, her ikisi de keskin bir şekilde geri çekilirken, pencerenin kenarlarını geçtikten sonra, perdelerin kenarlarındaki ince boşluklardan dışarı bakarken boğazına uçar.

Büyücü pencerenin hemen dışında, tek dizinin üzerinde, üniformasını ve pelerini işaretleyen gümüş Beşinci Seviye çizgileriyle duruyor. Asasını kınından çıkarmış ve ucunu şimdi kaldırım taşı zeminde görünen rune'a bastırıyor, altında saklandığı devrilmiş saksı kenara itilmiş, dört Beşinci Seviye asker daha etrafını sarmış.

Asker diğerlerine, "Ayakkabıcı tencerenin içine düşmüş ve rünü bulmuş," diye açıklıyor.

Gwynn'in nabızı, *daha parlak ve daha parlak* parlayan, ayaklarındaki yanıp sönen çapa rune'a geri döndüğünde patlar.

Bakışlarına ölümcül bir kararlılık giren Mavrik onun bileğini kavlıyor, onu ön kapıya doğru çekerken büyüleri birbirlerine doğru yayılıyor.

Gwynn ayaklarını *sert* bir şekilde dikeyliyor, çekişine direniyor.

Mavrik'in gözleri onunkilere kayar, içlerinde bir talep vardır. "Gwynnifer," diye tıslıyor, gözleri çapa rününe doğru kayıyor. "Kelimenin tam anlamıyla *zamanımız tükendi*."

"Cephanelik muhafızları," Gwynn, çapa rune güç kazandıkça şiddetli bir fısıltıyla uyarıyor. "Bu kapıdan dışarı çıkamayız."

Mavrik ona tehlikeli bir şekilde sırtıyor. "*İzle beni*."

Kapıyı tekmeleyerek açıyor ve yanındaki sahanlığa çekiyor, bitişikteki cephaneliğin girişini tutan iki Seviye Beş muhafızı hemen onlara doğru dönüyor.

"İyi akşamlar beyler," diye alay ediyor Mavrik.

Muhafızların gözleri genişledikçe Gwynn'in alarmı fırlıyor. İfadeleri katilleşir ve Mavrik'in Varg-rune işaretli asasını onlara, engerek hızlı, bir büyü mırıldanırken aynı anda asalarını açarlar.

Mavrik'in asasından muhafızların asalarına doğru iki ince zümrüt alev cıvatası parlıyor ve silahları yemyeşil alevle patlatıyor. Gwynn'in bileğini serbest bırakan Mavrik, asasını onlardan önce tüm cadde üzerinde geniş bir yayda süpürür ve Smaragdalfar büyülerini tek fikirli akıcılıkla söyler.

Gwynn, çok sayıda kalın siyah asma sütunu, önlerindeki Arnavut kaldırımlı caddeden patlarken, bir sütun muhafızların ayaklarının altından patlayarak onları havaya fırlatırken kapı çerçevesine doğru geri çekiliyor. Arabalar ve at arabaları devrilirken insanlar çığlık atıyor ve sütunlar yükselip dallanarak yoğun ağaç şekillerine dönüşüyor.

Gwynn, Mavrik'in dünya büyücülüğünün gücüyle yerinde donmuş olan sahnede, cephaneliğin muhafızları kendilerini düzelttikçe, yeni değnekler çekip kendilerini onlara doğru fırlatırken.

Mavrik odaklanmış bir sakinlikle asasını bir kez daha onlara doğrultur, parmağı rünlerden birinin üzerinde kayar.

Asasından çıkan rüzgâr muhafızlara çarparak onları geriye doğru savurur ve asaları ellerinden uçup gider. İnsanlar kaçışırken Mavrik'in yarattığı asma ağaçları daha da büyür. Mavrik asasını ileri doğru iter ve yarattığı asma ormanının etrafına rüzgâr püskürterek sokadaki enkazı çalkantılı fırtınasının içine çeker.

Dünya ve rüzgar, Gwynn saçlarının yüzüne karşı çırpıldığını düşünüyor. *Mavrik'in Seviye Beş toprak ve rüzgarı var.*

"Hadi," Mavrik sokağa doğru adım atmaya çağırıyor, ancak Gwynn yerinde donmuş halde kalıyor.

Rüzgâr ikisini de savururken, ona doğru dönüyor ve donmuş duruşuna inanamayan bir bakışla bakıyor. "İşlemeli bir davetiyeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor, elini ona doğru uzatırken sesi cam gibi keskin.

Gwynn elini tutuyor ve kaçan kalabalıklara ve kırbaçlanan rüzgarlara koşuyorlar ve molozları ve devasa asma ağacı formlarını eteklerken yıkılan sokağın kaosunda hızla sarılıyorlar.

Caddenin diğerk tarafına ulaştıklarında dñnyanın ÷zerinde yeşil ışık yanıp sñnñyor.

İkisi de dñnñyor ve cephaneliğın iki katını kaplayan devasa bir Bñyñcñ rñnñnñn cızırdayarak canlandığınđ görñyor.

Runic firebomb, Gwynn, etkinleřtirdiğđ bñyñk patlamadan ÷nce kulakları patlatan bir *BOOM*'da patladığınđ belirtti.

Cephanelik, ailesinin evi ve evinin diğerk tarafındaki Bñyñcñ Konseyi binası yeşil alevlere bñrñnñrken boğazından bir çığlık kopuyor, patlama kulaklarında çınlıyor, bacakları neredeyse altından bñkñlñyor.

Magedom'a ihanet eden. Staen'en kafiri.

Az ÷nce dñnñřtñğñ şeyin isimleri yıkıcı bir gñçle ona çarpıyor, rotası geri dñnñlmez bir şekilde belirleniyor.

Mavrik kolunu çeker ve Gwynn bir sprint'e tñkezler, gñzyařları yenilenen amaç tutarken bile gñzlerini yakar, ikisi de Bloom'ilya ve Ee'vee'nin hala beklediğđ dua ettiğđ karanlık sokağđ doğru koşarlar.

Lñtffen orada olun, lñtffen Ancient One orada olmalarına izin verin, Gwynn o ve Mavrik uzun sokağđ girerken ve gñzleri karanlığđ uyum sağlarken dilekçe verir.

Mavrik'in asasının ucundan yumuşak bir zñmrñt parıltısı yanıp sñner ve kızları hala orada toplanmış bulmak için Gwynn'den rahatlama kirpikleri, sırtları sokağın karanlık duvarına bastırılır.

Bloom'ilya'nın soluk gñl yñzñ ve kñçñk Ee'vee'nin gñk mavisi ifadesi, Gwynn ve Mavrik'in dar sokaktan ařağđya doğru ilerlediğđnđ gñrñnce şaşkın bakışlara dñnñřñyor. Kızların bakışları, toplandıkları yerin karşısındaki duvara yapıştırılan Wanted posterine doğru uzanıyor, Mavrik'in kñtñ niyetli yñzñ ondan parlıyor.

Gwynn, Mavrik'in dehşetli bakışını yavaşlarken yakalar ve bakışları kızların sakatlanmış kulaklarının ÷zerinden geçer. Onlardan ÷nce bir dizine dñřer ve geri çekilirler, Ee'vee ipliksiz geyik yavrusu oyuncağınđ kucaklar ve ağlamaya başlarken gñzleri ondan postere ve tekrar ona geri dñner.

"Ben Mavrik Glass," diyor onlara o kadar şefkatli bir tonda Gwynn'i hazırlıksız yakaladı. "Muhtemelen resmimi gñrdññz -" omzunun ÷zerinden posterinde "- iyi, oldukça çok

her yerde." Özür dilercesine başını öne eğiyor. "Gurur verici bir şey *değil*, bunu kabul ediyorum. Ama kesinlikle Büyücülerin tarafında *değilim*." Bakışları sertleşiyor. "Ben *sizin* . Ve bence bizimle gelmelisin. *Çabuk*."

Bir an için kızlar yoğun bakışlarını tutuyorlar. Birbirlerine bakıyorlar, sonra güvence arıyormuş gibi Gwynn'e bakıyorlar, küçük Ee'vee'nin dudağı oyuncağına sarılırken titriyor.

Nabız atıyor, Gwynn cesaretle başını sallıyor ve bir el uzatıyor ve kızlar ayağa fırlıyor.

Hiç zaman kaybetmeden Mavrik, sıska küçük Ee'vee'yi bir kolunda süpürürken, Gwynn Bloom'ilya'nın titreyen elini hızlı bir şekilde kavrar. Birden fazla bootheels arkalarına vuruyor, erkek sesleri birbirlerine bağırıyor. Hepsi dönüyor, Ee'vee korkulu bir çığlık atıyor, birkaç Mage askeri görüşe giriyor, asalar çekiliyor.

"Buradalar!" diye bağırıyor Büyücülerden .

Mavrik اساسını askerlere doğrultur ve büyücüler bir tane bile onlara bir büyü fırlatır. Asasının ucundan parlayan yeşil sarmaşıklar fırlar ve birkaç metre ileriye doğru uçarak sokağın genişliğini kaplayan sıkıca örülmüş bir kalkan haline gelir ve onları duvarla çevirir.

"*Hadi, hadi, hadi!*" Mavrik ısrar eder ve sokağın uzak ucuna doğru koşmaya başlarlar.

Arkalarında bir patlama duyulur ve daha hızlı bir sprint içine girdiklerinde Gwynn'in omurgasından aşağı doğru bir korku sarsıntısı olur ve Gwynn, Mavrik'in asma duvarının gümüş gri alevle tutuştuğunu görmek için omzunun üzerinden bakar, garip ateş normal ateş gibi parlamak yerine yere gömülür.

Dehşet Gwynn'den ateş ediyor. *Şeytani Gölge Ateşi*.

Karanlık ateş yerden onlara doğru ilerliyor, Mavrik'in bariyerinin az önce olduğu yerde dumanın arasından parlayan kırmızı gözleri ve Gölge boynuzları olan iki Büyücü beliriyor.

Onların kükürtlü gözleri Gwynn'inkilerle kilitlenir ve onları glamoured formları aracılığıyla gördüğü için tanıma şokları - o ve Sage'nin yıllar önce karşılaştığı aynı pyrr-demons

İblisler yırtıcı bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor ve ikisinden daha uzun olanı elini kaldırıyor.

Gwynn Mavrik'e bir uyarı vermeden önce, acı onun hatlarından geçiyor ve yerinde donuyor. Görünmez bağlar, onu esir tutan ışık çizgilerine bağlanmış gibi görünüyor. Etrafındaki sahne, iki glamoured iblis dışında, daha uzun iblisin korkunç bir şekilde çok tonlu sesi zihninden geçerek yanıp sönüyor.

*ASA NEREDE, BÜYÜCÜ FAHİŞE! İZİNİ SÜREBİLECEĞİNİ BİLİYORUZ!
Öldürün onu! Diğerı hırlıyor. DİĞER IŞIK TAŞIYICILARINA KATILMADAN
ÖNCE!*

*HAYIR! ve daha uzun iblis Çığlıklar. LETHER
LİDER ABD K İKİNCİ GÜÇ ASASI! SONRA ONU
YIYIP BITİRECEĞİZ!*

Sonra Gwynn'in düşünceleri boyunca hissedilir bir şekilde kök salıyorlar, zihnini kazıyorlar, güçleri orada titreşen Efsane Asası'nın görüntüsü etrafında kavruluyor ve Asa' yeniden canlanan hissi daha da yaklaşıyor . . .

"Gwynnifer!"

Mavrik'in kızın elini aniden kavrayışı ve beşinci seviye gücünün kızın elinin etrafındaki güçlü parıltısı iblislerin esaretini keser. İblislerin çelik gibi ateşinden bir patlama Mavrik'in o büyülenmişken yaratmış olması gereken yarı saydam yeşil kalkana çarparak patladığında, kalkanın Varg-zümrüt rengi griye dönüşürken, dünya yeniden odaklanır ve özgür iradesi devreye girer.

Panik, Bloom'ilya'nın elindeki tutuşunu sıkılaştırırken Gwynn'in damarlarından ateş eder ve Mavrik ikisini de bir koşuya çeker, Ee'vee hala kolunda tutulur. "Onlar glamoured pyrr-demons!" Gwynn ağlıyor

"Biliyorum!" Mavrik, kalkanı düştüğü anda Gwynn ve dehşete kapılmış kızları başka bir sokağa doğru yönlendirmeden önce geri ateş ediyor, gümüş gri ateşin ikiz cıvataları, sokağa girerken onları dar bir şekilde kaçırıyor. Mavrik, Gwynn'in elini bırakır, Varg asasını yeniden çizer ve omzunun üzerinden hedefler, bir büyü çıkarırken, başka bir kalkanı patlatır, bu bir zümrüt alev duvarıdır.

Yeri sarsan bir *patlama* kalkana çarpıyor ve yeşil alevi gri renkte titreşiyor.

"Bu onları tutmak için *yeterince güçlü değil!*" Gwynn, şeytani büyü bilgisini hızlı ateş hızıyla ayırıştırırken bağılıyor.

Yanıtını beklemeyen Gwynn, Bloom'ilya'yı bırakır ve Mavrik'in bileğini kavrar, cebindeki iblis büyü engelleme rune taşını tutarken çizgilerinden geçen prizmatik kıvılcımların acele etmesini görmezden gelir. Taşı çekip çıkararak Mavrik'in esasına doğru itiyor. "Bu rune'un gücünü *şimdi* kalkanından çek!" diye haykırıyor.

Gözleri bir ittifak parıltısıyla kilitlenir, Mavrik'in bakışlarında kavrayış alevlenir. Bir büyü mırıldanıyor ve esasından ikinci bir yeşil güç duvarı fışkırarak grileşen ateş duvarına karşı ikinci bir kalkan oluşturuyor, bu seferki yarı saydam zümrüt.

Bir başka gürleyen yumruk ilk kalkana çarparak alevini yok eder, ancak ikinci kalkan ayakta kalır.

Tekrar harekete geçen Mavrik, Gwynn ve çocukları sokağın sonuna doğru yönlendirir, hepsi de kırık bir sandık yığınının önünde durur.

Ağlayan bir Ee'vee'yi indirdikten sonra Mavrik, kasaları bir kenara fırlatır ve Gwynn her iki kızı da yakınlaştırırken esasını yere indirir.

Mavrik'in kullandığı yarı saydam kalkan gri bir aleve dönüşürken, aynı anda ayaklarının dibinde tekerlek büyüklüğünde zümrüt bir Varg rünü belirir. Rün hızla cızırdayarak uzaklaşıyor ve ürkütücü bir şekilde yeşillendirilmiş derinliklere açılan metal merdivenli bir delik ortaya çıkıyor.

Sublands, Gwynn kayıtları, kalp çarpıntısı. Kısır Smaragdalfar Elflerinin sözde cehennem sığınağı. Başka bir cehennem için bir cehennem ticareti yapmak üzere mi?

"*Git!*" Mavrik, kalkanları düştükçe Gwynn'e homurdanıyor ve sayısız Mage askeri tarafından desteklenen glamoured pyrr-demons, kendilerini ileri fırlatıyor.

Seçeneklerin dışında, Gwynn tunik cebine ulaşır ve titreyen bir Bloom'ilya'yı merdivenden aşağıya doğru itmeden önce son Varg rune taşını Mavrik'in kavramasına iter.

Mavrik taşı esasına bastırır ve başka bir kalkan yaratır, iblislerin ve Büyücülerin büyüğü ona karşı sert bir şekilde yumruk atarken Gwynn histerik bir Ee'vee'yi yakalar ve Bloom'ilya'yı hızla takip eder

Bacakları titriyor, ayağının topuğu neredeyse metal bir basamaktan kayıyordu.

Gwynn ve kızlar merdivenin tabanı etrafındaki dar bir tünelin içine inerler ve çevresini hızla tarar. Siyah kaba kesilmiş taş onları çevreliyor, parlak Varg rünleri ile ara sıra aydınlatılıyor, onlardan önce ikinci bir tünelin girişi.

Mavrik için korkan Gwynn, ağır bir *thud* ile yanlarına indiği gibi döner, yayılır ve asasını üstlerindeki deliğe doğru işaret eder. Zümrüt bir rune, dairesel girişin üzerinde hayata parıldar ve kristal yeşil taştan bir bariyere dönüşür.

Mavrik, Ee'vee'yi toplarken ve Gwynn ve Bloom'ilya'yı ileriye doğru çağırırken "*Hareket etmeliyiz*" diye çağırıyor.

Bloom'ilya'nın titreyen elini tutan Gwynn, tünele ve keskin, kayalık bir eğimden aşağıya doğru koşar, Mavrik'in botheelleri onun arkasında gümbürdüyor. Onu bir dizi merdivenden aşağıya doğru iter, sonra iki kıvrımlı tünelden geçer, boğuk patlamalar arkalarına doğru patlar, daha yüksek ve daha yüksek sesle ...

Büyük bir mağaraya dökülürler ve Gwynn durur, nefesi göğsünde sıkışır. Sanki küçülmüşler ve dev bir yeşil jeodun ortasına yerleştirilmişler. Büyük, çıkıntılı kristaller onları çevreliyor, Gwynnifer'in sıkışmış ışık büyüsunü aşan ihtişamı, üstlerindeki büyük ağaç kökleri, Varg rünlerinin bir ağı ile birlikte jeodun mamut kristallerinin etrafına sarılıyor. Kristallerin yemyeşil rengi Gwynn'in vizyonuna yanıp söner ve ışık çizgileri boyunca yarışır, vizyonu temizlendikçe sürpriz kıvılcımlanır ve onlardan önce duran Smaragdalfar ordusunu alır. Kilitli zümrüt rünlerinden yapılmış ölümcül Varg kılıçları, her Smaragdalfar Elf'in elinde tutulur ve üç Noi portalı ordunun kısa bir mesafede nabız atar.

Tüm kılıçlar havaya kaldırılır ve onlara doğru doğrultulur.

Gwynn'in şoku göğsüne bir savaş çekici. Çünkü orada, Smaragdalfar Elf ordusunun merkezinde, iki erkek Alfsigr Elf okçusu arasında, Aranan posterlerden Icaral Elf iblisi duruyor - Wynter Eirllyn.

Icaral'ın omzuna tünemiş bir Gözcü var ve koyu renk kanatları arkasına doğru açılmış, gözlerinde gümüş ateş yanıyor.

Yıldız ışığından yapılmış büyük Ironwood ağacının görüntüsü Gwynnifer'in zihnine patlar ve Gwynn'in tüm dünyası Wynter Eirlllyn'in elinde tuttuğu spiral, yeşil parlayan Değnek'e doğru daralırken, ağaç vizyonunun parıltısı prizmatik ışığa dönüşür.

Beşinci Bölüm

Mangrov Bağı

Marina Şarkı Döndürücü

*Salish Okyanusu, Salishen Adaları, Noilaan
Xishlon gecesi*

Marina kendini toparlıyor ve Vogel'in yaklaşan Gölge deniz duvarına bakarken dehşet dalgalarına karşı savaşıyor. Gareth'la birlikte Vu Trin donanmasının karanlık kütleye doğru ilerleyen gemilerine doğru yüzerken, kolları tuzlu suda hızlı ve ritmik kulaçlar atıyor, fok derisi omuzlarına sıkıca bağlanıyor. Gareth'ın mangrov kökü dişlerinin arasında sıkılı, her ikisi de Gölge denizle savaşmak için Vu Trin'e katılmaya hazır. Üstlerinde, mor ay griye dönüşmüş, sevgi dolu ışığı sönmüştür.

Mangrovların onu kendilerine geri çekmeye çalıştıkları hissi Marina'nın yeni oluşmakta olan enerji hatlarını çekiştiriyor, bu garip his onu kendine çekmeye çalışan hayalet iplere benziyor.

Bu hissin etkisinde kalan Marina, düşünceleri fırtınaya dönüşürken mangrovların çekimine direnir.

Vogel'in yozlaşmış kitlesi çok *hızlı* bir şekilde buraya geldi, gelen gri kaos dalgası doğrudan Güney Noilaan'ın yarı saydam kubbe kalkanına doğru kükrüyordu. Marina'nın düşünceleri halkına kayıyor. Bölgelerine girmesine son kez izin verildiğinde, Gölge Denizi'nin ölüm yolundan kaçmak için hepsinin Doğu'ya kaçtığından bahsediliyordu.

Panik tutuyor.

? Gölge Denizi tarafından mı ele geçirildiler?

Gareth'a olan aşkını itiraf edip onu terk etmeyi reddettiğinde halkı tarafından dışlanmıştı ama yine de sevdiği neredeyse herkes potansiyel olarak o Gölge denizinin yolundaydı.

"Selkie'mizin akrabaları," diye bağıyor Marina yüzerlerken Gareth'a. Solungaçları korkudan o kadar gergin ki kelimeleri net bir şekilde çıkaramıyor. Ama Gareth'ın ona attığı sert bakıştan anladığını anlayabiliyor.

Marina'nın korku akıntısı, yaklaşan Gölge dalgası Noilaan'ın kalkanının önünde kükreyerek durduğunda daha hızlı bir endişe akıntısına dönüşür. Bir Gölge ağı devasa kubbe kalkanın üzerinden yukarı doğru akar ve Gölge ağı dünyayı çeliğin daha koyu bir tonuna büründürürken Marina ve Gareth , suda ilerler ve Gareth mangrov kökünü eline alır.

"Gareth," dedi Marina solungaçları alevlenerek, "Doğu'nun kalkanındaki Noi rünleri ... Gölge'yi durduracak kadar güçlü olmayacaklar. Büyücü Alaric, onun rün yok etme yeteneklerinden bahsetti."

"Onu kadar güçlü bir şey var mı?" diye .

Başını sallıyor. "Alaric ve Selkie Nerissa Batı'da Gölge'nin yok ettiği bir kıtaya gittiler. Orada Gölge'nin yıkımına tanık olan bir Ölüm Fae'sinin günlüklerini okudular ve Varg büyüsünün Gölge'ye karşı savaşabileceğini öğrendiler. Ve-" gözleri bir fikrin kıvılcımıyla genişliyor "- *Dryad büyüsü* de öyle."

Marina'nın dikkati bir kez daha mangrovun çekimine kapılıyor, yeni enerji hatları vücudunda daha parlak bir yaşam için çatırdıyor. Gareth'ın başı mangrovlara doğru sarsılıyor. "Bunu hissediyor musun?" diye soruyor.

"İçimde oluşan çizgileri çekiyorlar," diye onaylıyor, onun bakışlarıyla karşılaştığında solungaçları kabarıyor. "Gelgitlerimizi birleştirdiğimizde ve güçlerimizi birleştirdiğimizde kazandığım Büyücü yakınlık çizgileri."

Gareth'ın okyanus yeşili gözleri onunkilere dikildi. "Bence mangrovlar bize bir şey söylemeye çalışıyor ve bence onların çekimini takip etmeliyiz. Korunun merkezine yakın olduğumda büyüm güçleniyor. Eğer oradan büyü gönderirsem, Dryad gücüm Noilaan'ın kalkanını güçlendirecek kadar güçlü olabilir."

Göz göze gelip anlaştıktan sonra kendilerini hızlı adımlarla mor tuzlu su ağaçlarına doğru fırlatırlar.

Suyun altına dalarak mangrovların kavisli kökleri arasından süzülüyorlar ve korunun merkezindeki en büyük ağacın devasa köklerinin önünde yavaşlıyorlar. Marina'nın yeni enerji hatları üzerindeki ağacın çekimi derisinin altında ve ellerinde karıncalanarak onu daha yakına çağırıyor. Bu çekime teslim olarak, her ikisi de avuçlarını ağacın köklerinden birine bastırıyor.

Korunun tüm gücü bir gelgit gibi etraflarında dönüyor ve Marina ile Gareth devasa mangrov gövdesinin merkezindeki mor parıltılı karanlığa çekilirken Marina'nın etrafındaki sahne kesiliyor.

Aynı anda birbirlerine uzanarak birbirlerini koruyucu bir kucaklamanın içine çekerlerken Marina, prizmatik yıldız ışığından yapılmış ve ruhani kuşlarla kaplı devasa bir ağacın onlara bağlandığı, şaşırtıcı derecede güçlü enerjisinin mangrovlarla yakından bağlantılı olduğu ve kıtaya yayılan bir kök ağı aracılığıyla onlara Yaşam ve Denge sağladığı bir vizyonla dolar.

Kıtadaki ağaçların hepsi birbirine bağlı.

Devasa ağacın adı -III- zihninde yankılanıyordu.

Ama sonra kabus görüntüleri Marina'ya saldırıyor - Erthia'nın her ağacının bir Gölge fırtınası tarafından tüketildiği, gri-kaygan gökyüzünün Doğal Dünya'nın kara gücünü hortumlayarak Erthia'nın önceden saf olan, Hayat Veren Sularına zehir yağdırdığı, onların hayatını ve rengini boğduğu sahneler.

Marina, karanın ve Okyanusun kırılganlıklarıyla nasıl birbirine bağlı olduğunu daha iyi anladığında boğuk bir çığlık atıyor.

Erthia'nın yıkımına dair görüntüler dağılır ve yeni bir görüntü ortaya çıkar - prizmatik ışıkla parlayan spiral bir Asa-Stylus'ın asılı, titreşen görüntüsü. Bu büyülü aletin adı zihninde yankılanır.

Verdyllion.

Elindeki enerji çizgileri Wand-Stylus'a doğru çekilirken, Verdyllion aracılığıyla Orman'ın gücüne davet edilme hissi Marina'nın içini ürpertiyor.

Marina, Verdyllion'a "Gölge gücüyle savaşmana yardım edeceğim," diye mırıldanıyor ve anında artan bir heyecan duygusuna kapılıyor

Gareth'la aynı anda uzandığında ve ellerini Wand-Stylus'a getirdiklerinde *doğruluk*.

Verdyllion'un görüntüsü kromatik ışık ışınlarına dönüşerek hem Marina'yı hem de Gareth'i Büyük Ağaç'ın karanlık merkezine doğru spiraller çizerek aşağı gönderir. Birbirlerine tutunurlar, renk ve ses dünyaya geri akarken ve etrafındaki mangrov ormanı yeniden berraklığa kavuşurken Marina'nın hem görüşünde hem de çizgilerinde bir başka renk parlaması patlar.

Solungaçları ve ciğerleri eşit bir nefes almak için mücadele ederken, Marina kendini Gareth'in etrafına sarılmış ve korunun çalkalanan su çizgisinin hemen üzerinde, sırtını devasa mangrovun gövdesine dayamış halde bulur. Gareth ondan hafifçe geri çekiliyor, Marina'nın içinde dalgalanan şaşkınlık, aynı derecede şaşkın olan Gareth'a göz kırparken, onun dönüşümü karşısında hayrete düşüyor.

Teninde daha derin bir orman yeşili tonu ve ışıltısı var, mor bir mangrov dallanma deseni onu kaplıyor, önceden çıplak olan formu şimdi kaynaşmış mangrov yapraklarından yapılmış mor bir zırh giymiş. Parmaklarını Gareth'in her iki kulağını da süsleyen Dryad Fae noktalarının üzerinde gezdirmek için uzanıyor, Selkie-gümüşünün daha geniş çizgilerini ve artık karmakarışık siyah saçlarını renklendiren yeni bir mangrov moru çizgisini fark ediyor.

Marina aşağı bakıyor ve aynı zırhı giymiş olduğunu görünce şaşırıyor, fok derisi omuzlarını sarmış, aynı koyu mor desen kendi koyu mavi teninin üzerinde dallanıyor. Avucunda bir sızı çıtırdıyor ve bakışları ona kayıyor. Mangrove'da gördüğü imgelemdeki Ulu Ağaç'ın oraya kazınmış görüntüsünü, Erthia'nın tüm Orman ağına dair hissinin Erthia'nın Suları'na dair hissiyle birleştiğini fark edince şaşkınlığı iyice artıyor.

Marina avucunu Gareth'a doğru kaldırır ve o da aynı şekilde işaretlenmiş avucunu kaldırarak karşılık verir. "Bir imgelemde Büyük Ağaç'ı gördüm," diye aceleyle anlatır.

"Ben de gördüm-"

Marina'nın sözleri, kaygan bir şeyin koluna dolanması ve onu nazikçe kucaklamasıyla kesiliyor. Aşağı baktığında bunun bir ahtapot dokunacı olduğunu görüyor; renk değiştirenin derisinin üzerinde dalgalanan bir renk prizması. Diğer dokunaçlar baldırını, belini ve etraflarındaki suyu kucaklıyor

Marina, yaratıkların neşeli sevgisinin hissedilir bir dalgasına maruz kaldığında ahtapotların parlayan renginin girdaplarıyla aydınlanıyor.

Bir dokunaç ucu parmağının etrafında nazikçe dönüyor, ahtapotların enerjisi aniden Marina'nın yeni keşfettiği çizgilerinde prizmatik bir ışıkla dalgalanıyor, büyüleri sadece onunla değil, çevredeki mangrov ormanının enerjisiyle de birleşiyor.

Marina, bu güzel, biyolüminesan yaratıklarla aramızda çok sayıda bağ oluşurken, "*Akrabalarım*" diye düşünüyor.

Koyu mor vücutları çok renkli şimşeklerle titreşen Salish Elektrikli Yılanbalıkları ahtapotlara katılmak için yüzerken Marina'nın kalbini bir şefkat acısı sıkıyor. Biyolüminesan kedi köpekbalıkları, ejderha balıkları, ateşböceği mürekkepbalıkları ve denizaneleri ortaya çıkıyor, hepsi de sanki kendi mangrov çağrılılarıyla oraya çağırılmış gibi suyun içinden kromatik ışıklar saçıyor.

"Büyük Ağaç," diyor Marina titrek bir sesle Gareth'a, ahtapotlarına olan bağı göğsünde kabarıken, "beni hem mangrovlara hem de tüm bu soylara bağladı."

Gareth'ın yüz ifadesini aciliyet kaplıyor. "Gelen bir akrabamla aramda bir bağ hissediyorum. Marina, bu *güçlü*-"

Üstlerindeki kubbenin Noi rünleri safir ışınlar saçarak Gareth'ın önünü kesiyor ve ikisi de irkiliyor. Başlarını yukarı kaldırdıklarında, gri ışık kubbenin rünleri arasında dalgalanıyor.

Marina'nın ahtapotları Okyanus tabanına doğru geri çekilir ve Marina, Doğu Diyarı'nın koruyucu kubbesi yanıp sönerken Gareth ile birlikte korudan yüzerek çıkar.

Marina'nın solungaçları, yoğun nüfuslu uzak kıyıdaki her runik gemiyi ve runik destekli her yapıyı işaretleyen rünler karardığında sert bir solukla alevleniyor.

Bir çığlık korusu yükselir ve Marina dehşet içinde kaskatı kesilir. Her runik hava gemisi düşerken ve her runik destekli yapı çökerken, büyük, titrek çarpışmaları suya şok dalgaları gönderirken Gareth'ın kaygan kolunu tutuyor.

Güneyde kulakları *patlatan* bir *ÇATIRTI* duyulur ve ardından gürleyen bir kükreme duyulur.

Çalkantılı bir fırtına bariyeri yükselip beyaz şimşekler saçarken Marina'nın solungaçlarını bir şok dalgası sıkıyor.

"Sylphan Fae'leri," diyor Gareth, "Gölge denizine duvar örmeye çalışıyorlar."

Gölge denizi Sylphan fırtına duvarına çarparken bir başka Okyanus *gürültüsü* Marina'nın hassas kulaklarında acıya yol açar. Sylphan fırtına duvarı Gölge denizi tarafından hızla tüketilirken dünya önce parlak beyaz sonra koyu gri renkte yanıp sönüyor.

Vu Trin donanma gemileri bir Fae rüzgâr gücü girdabında kendilerini geriye doğru fırlatıyor, Gölge denizi yavaşça ilerlerken Marina ve Gareth'e doğru hızla geri çekiliyorlar.

Marina, Gareth'la birlikte geniş bir kökün üzerine tırmanır ve Gareth bir mangrov kökü hazırlarken aynı anda gelen Gölge deniz duvarından bir kanatlı sürüsü fırlayarak geri çekilen Vu Trin gemilerine doğru süzülür.

"Nedir bu kötülük?" Marina homurdanıyor, için, mangrovlar için, ilerleyen bu iğrençliğin yolundaki her canlı için dehşete düşüyor, vahşi savaşıma içgüdüğü yükseliyor.

Öndeki kanatlı canavar, Marina ve Gareth'a en yakın gemiye doğru süzülerek Vu Trin oklarından ve güç oklarından kolayca kaçıyor.

Marina mavi pençelerini çıkarıyor ve canavarı incelerken keskinleşen dişlerini hazırlıyor. Gri gövdesi ve yarasa benzeri kanatlarıyla bir insan boyutunda ve şeklindedir. En yakın gemiye doğru kavis çizmeden önce onlara doğru süzülüyor ve Marina yarattığın dört soğanlı, gri gözünü, kemikli çıkıntılı kafasını, iki teleskopik ağzını ve altı böceksi uzvunu bir anlığına görebiliyor. Geminin yan tarafına doğru dalar ve orada asılı kalır, kısa süre sonra sürüsüne katılır, kanatları havayı döver. Uzun, siyah dilleri ağızlarından dışarı fırlar, Gölge sıvısına benzeyen bir spreyle birlikte, gri spreyle her yönden gemiye sızar.

Gemi gümüşü bir ateş cehenneminde patlıyor, ahşabı anında eriyor gibi görünüyor.

"Kutsal tanrılar, Marina," diye mırıldanıyor Gareth, Marina'yı inançsızlık sararken, o gemideki tüm Vu Trin öldürülmüştü.

Duyguları kaosa sürüklenir.

Eğer bu Gölge-deniz iblisleri bütün bir donanma gemisini bu kadar çabuk alaşağı edebiliyorsa, o zaman o ve Gareth, ahtapot soyları ve

Mangrovların yanı sıra tüm Güney Noilaan'ın da hiçbirinin *şansı* yok.

"Hissettiğim akraba," diye boğuk bir sesle konuştu Gareth, "hâlâ bana doğru geliyor ... enerjisi *çizgilerimin* etrafından akıyor."

Yakınlarda devasa bir gri balina aniden su yüzeyine çıkıyor ve Marina'nın gözleri açılıyor, balinanın yörüngesi doğrudan onlara doğru bir ok gibi. Marina ya da Gareth bir şey söyleyemeden, diğer birkaç balina -bütün bir sürü- dramatik püskürmeler halinde yüzeye çıkıyor ve mangrov ormanına doğru süzülüyor.

Marina'nın Gareth'a olan çiftleşme bağında statik bir cızırtı oluşuyor ve Marina, kapsülün enerjisinin Gareth'ın hatlarına Erthia'nın eksenine kadar güçlü bir kilit gibi kenetlendiğini hissediyor.

Uğursuz bir farkına *varış - bunlar Gareth'ın akrabaları.*

Gareth suya dalıp kendini baş balinaya doğru fırlattığında aralarındaki bağda inanılmaz bir sıçrama olur; devasa akraba, bir başka Vu Trin gemisi patlarken dalgaların arasından kayarak ona ulaşır.

Balina ve Gareth temas kurar ve Gareth akrabasının sırtına biner, sonra da elinde mangrov köküyle Marina'ya döner.

"Git!" diye sesleniyor ona, Gareth'a ve sadece Gareth'a kaynaşmış bu akraba bağı hissediyor, bu bağ açıkça onun balinaların muazzam güç depolarına dayanmasını sağlıyor.

Hiçbir balinanın sahip olmaması gereken elektrik gücü depoları ...

Onlar da ne? Marina, Gareth ve balina sürüsü dönüp Gölge iblis sürüsüne ve uzaktan yaklaşan Gölge denizine doğru ilerlerken, balinaların derisinin her yerinde şimşekler çakarken hayretler içinde kalıyor.

Marina'nın solungaçları huşu ile parlarken, farkındalık onun içinde patlar.

Fırtına Balinaları.

Halkının dini masallarındaki Yüce Kutsanmışlar, Büyük Dengesizlik Erthia'nın Hayat Veren Suları için geldiğinde geri dönmeye yazgılıdır.

Kalbi boğazına düğümlenen Marina, Gareth'ın mangrov kökünü kaldırışını izler, vücudu artık çatırdayan şimşeklerle kaplanmıştır. Balinalarla aynı anda Gareth'ın kökünden bir şimşek patlaması

üfleme deliklerinden büyük oklar fırlatıyor, güç okları Vogel'in Gölge iblislerine doğru çatallanıyor.

İblisler yıldız ışığı beyazı patlamaları halinde patlar ve Gareth ile kapsülü suyun altına dalarken Marina'nın kalbi güm güm atar. Kısa süre sonra Vu Trin donanma gemilerinin yanından yüzeye çıkarlar ve Vogel'in Gölge denizine doğru devasa bir şimşek duvarı patlatırlar.

Yıldırım duvarı Gölge Deniz'in ön kenarıyla sismik bir **ÇATLAMAYLA** çarpışır.

Önünde şimşeklerle dolu bir fırtına bulutu tabakası yükselirken Gölge deniz geriye doğru kayar ve hızla Okyanus'un büyük bir alanını ve Güney Noilaan'ın tamamını kaplayan bir kubbe oluşturur.

Gölge Denizi'ne duvar örmek.

Gareth ve tüm balina sürüsü su altına dalarak dalgaların altında kaybolur. Marina bir efsanenin hayata geçtiğine tanık olduğunu bilerek nabızı atarak bekler. Büyük Dengesizlik'e karşı önceden bildirilen savaşın *burada* olduğunu.

Şimdi.

Marina dalgınlıkla yanı başındaki suyun altındaki ince mangrov kökünü kavlıyor ve kök elinde kopuyor. Gözleri köke doğru kayarken, mangrovların kolektif güçlerini kök aracılığıyla kendisine akıttığı hissine kapılıyor; kök o kadar *canlı ki...* Sanki onun çizgileri aracılığıyla ağaçlarla canlı bağlantısını sürdürüyormuş gibi. Sanki korunun kendisinin bir uzantısı haline gelmiş gibi.

Bana ne yapacağımı göster, diye yalvarıyor mangrovlara.

tıpkı sevgili Okyanus'un gelgitlerine kendini açtığı gibi kendini onlara açar.

Ahtapotları, bazı denizaneleri ve diğer biyoluminesan hayvanların tamamı aniden etrafında acil girdaplar halinde yüzüyor, yüzeylerinde renk prizmaları titreyiyor.

Tüm renk değiştiren ahtapotları ve diğer ışık saçan yaratıkları parlayan bir mangrov moruna dönüşürken Marina'yı bir şaşkınlık kaplar.

Marina, mangrovların su altındaki köklerinin renk patlamasından enerji aldığını hissedebiliyor. Menekşe renginde bir parıltıya bürünüyorlar.

Büyü ile çevrelerindeki deniz parlak mor ışıkla aydınlandı.

Güç, Marina' hatlarından elindeki canlı köke doğru çatırdıyor, mangrovların elemental enerjisi kökün içinden akıyor.

Akrabalarımın ışık gücünden faydalanabilirim, diye fark ediyor Marina şok olmuş bir telaşla. Mangrovların iplerini çekişini takip ederek kökün gökyüzüne doğru itiyor.

İçinden mor ışık huzmeleri fışkırıyor ve korunun gölgelikleri üzerinde ışınlar yayarak, kısa süre içinde tüm mangrov ormanını kaplayan, bir denizanasının mantosunun içi gibi yarı saydam mor bir kubbe oluşturuyor.

Coşkusu artan Marina, biyoluminesan müttefiklerine bakar: Okyanus yaşamı ve kara yaşamı Gölge'ye karşı birleşmiştir.

Ben bir köprüyüm, Marina dünyayı değiştiren bir dalganın farkına varıyor. *Okyanusun ışık gücünü karanın gücüne bağlıyorum. Tıpkı Gareth'ın ormandan suya bir köprü olması gibi.*

Bir deniz kabuğu borusu güçlü bir sesle çalıyor ve Marina'nın bakışları ona doğru kayıyor, ses hayatta kalan Vu Trin donanma gemilerinden geliyor.

Gemilere tırmanmak için sudan sıçrayan uzaktaki figürlere tepki veremeden, gümüşü güçten ipler gemilerin yönünden ona doğru uçuyor ve bileklerini, ayak bileklerini ve belini tokatlıyor.

Marina, canlı mangrov kökü elinden düşüp Okyanusa doğru çekilirken protesto edercesine hırlıyor, ardından ahtapotlarından uzaklaşarak gemiye doğru hızla ilerliyor ve dağılmış, alev alev yanan enkaza dönüşmüş iki geminin yanından geçiyor. Görünmez bağları sıkılaşıyor ve havaya çekilip gökyüzünde bir yay çizerek uçtukten sonra hayatta kalan bir geminin siyah lake güvertesine fırlatılırken solungaçlarından zorla bir nefes çıkıyor.

manzaraya tam olarak inanamıyor.

Mavi kabuklu zırhlar içindeki Selkie askerleri Marina'nın etrafını sarmış, ölümcül koni-salyangoz mızraklarını havaya kaldırmış ve Marina'nın bağlı formunun etrafında dönerken gözlerinde öfke var.

Altıncı Bölüm

Verdyllion

Gwynnifer Croft Sykes

*Batı Alt Toprakları
Xishlon'dan on gün
sonra*

Gwynn'in sersemlemiş bakışları ona bakan Icaral Elf'e perçinleniyor. Wynter Eirrllyn'in saçları yeni yağan kar gibi, şık siyah kanatları dışarı fırladı, gözleri gümüş ateşle yanıyor, omzuna tünemiş yarı saydam bir Gözcü.

Bir Smaragdalfar ordusu Icaral'ı çevreliyor, yaklaşık yüz güçlü, ama Gwynn'in şoku o kadar büyük ki, savaş tehdidi ve onları çevreleyen yeşil-geode Subland dünyası saf, yemyeşil ışığa bulanıklaşıyor gibi görünüyor.

Gwynn, Wynter'in soluk elindeki parlayan Efsane Asasına odaklanır - sihirli pyrr-demonların umutsuzca istediği Asa. Gwynn'in zihninin arkasına tanıdık bir görüntü yanıp sönüyor - Mitin Değneği, çok renkli yıldız ışığından yapılmış Büyük bir Demirağaç Ağacı üzerine bindirildi.

Kalp gümbürtüsü, Gwynn bir kez daha Icaral'ın bakışlarıyla buluşuyor ve Gwynn'in vizyonunda prizmatik ışık enerjisinin bir isyanı patlıyor, Icaral'ın gözleri boyunca yankılanan bir enerji yayılıyor. Yıldırımın kromatik iplikleri Wynter'in kanatlarından ve elindeki Değnek'in etrafından hayata patlar, hem kanatları hem de Değnek, Gwynn'e doğru enerji kıvılcımları tükürür, sanki sihirleri birbirlerini çağırıyormuş gibi.

Sanki *Efsane Asası* onları birbirlerine çağırıyormuş gibi.

Sert, Subland-rattling *BOOM*, altlarındaki dünyayı sallıyor ve sihirleri kırılıyor, Bloom'ilya'nın Gwynn'in elindeki tutuşu sıkılaşıırken, Ee'vee Mavrik'in omzuna karşı dehşetli bir çığlık atıyor.

" bir Büyücü ordusu ve büyülü pyrr-demonlar var!" Mavrik, Wynter'a ve Subland ordusuna bağırır. "Bu çocukları *Doğu*'ya götürmeliyiz!"

Gwynn'in bakışları Mavrik'e yapışıyor ve onlara yöneltilen tüm bıçaklarla ne kadar korkusuz görüldüğüne hayret ediyor. Mavrik'in gözlerinde aciliyet yanıyor, bir eli asasının etrafında sıkı, diğer kolu göğsüne yakın bir sızlanan Ee'vee'yi kucaklıyor.

Smaragdalfar Elfleri çocukların kırılmış kulaklarını aldıkça, Gwynnifer ifadelerinin öfkeye dönüştüğünü görür, bu da Gwynn'i hemen onlarla ittifak haline getirir, silahlar lanetlenir.

"İblisler Asa'nın peşinde!" Gwynn kaçırıyor ve çizgilerindeki hapsolmuş ışık büyüü ona doğru gerilirken, onu vurgulayarak işaret ediyor. "Onu ele geçirmelerine izin veremeyiz!"

Yarı traşlı bir kafa ve yüzünün yarısını işaretleyen parlayan zümrüt Varg rünleri olan ciddi görünümlü bir Smaragdalfar askeri, bir avuç içi yukarı iter ve Subland Elf dilinde bir emir verir. Onun flinty tonu askeri otoriteden biridir, acımasız gümüş gözleri Gwynn'e acımasız bir güçle sabitlenmiştir.

Tüm bıçaklar onlara bir tane daha alçaldı ve askerler lcaral ile birlikte harekete geçti. Bunların yarısına yakın bir kısmı Gwynn ve arkadaşlarının ortaya çıktığı tünele doğru koşuyor, bu jeot mağarasına boşalan birkaç tünelden biri. Askerler, bir savunma hattı oluşturmak için tünelin ağzının önünde yayılırlar, sonra bir dizine düşerler ve silahlarını nişan , Wynter Eirllyn, çizgilerinin merkezinde, Efsanenin Asası kaldırılır.

Bir başka, daha yakın *BOOM* sesleri ve Gwynn, Mavrik'in son bariyerinin düştüğünü ve pyrr-demons ve Mages'in onlara doğru ilerlediğini fark ettiği için kalp atışını hızlandırarak korkutuyor.

Asaya doğru.

Efsane Değnekinden güçlü bir gümüş enerji cıvatası patlar ve Gwynn flinches. Askerlerin Varg bıçaklarından zümrüt enerji hatları patlar ve birleşik güç hızla kalın bir bölme oluşturur.

Yarı saydam, dalgalanan yeşil tüneli kapatıyor, camın ortasında devasa bir gümüş Alfsigr rünü oluşuyor ve kenarlarında renk yanıp sönüyordu.

Bir *CRACK* kalkana çarpıyor, ses Gwynn'in kulaklarını bıçaklıyor ve Bloom'ilya dehşet içinde ağlıyor. Mavrik onun önünde dart eder ve asasını kaldırır, Wynter ve askerler ona güç hatları beslemeye devam ederken kalkan yeşil ve gümüş ışık yayar.

Daha güçlü, kemik titreyen bir *BOOM* geliyor ve Gwynn refleks olarak titreyen bir Bloom'ilya'ya sarılıyor, Wynter'in devasa gümüş rune uğursuz bir gri atıyor.

"İblisler," diye sesleniyor Gwynn, sesi dehşetle sıkı, "onlar *burada*."

Mavrik'le korkunç bir bakış alışverişinde bulunur, Mavrik mağaranın diğer tarafına doğru dönmeden önce büyüğü ona doğru sıçrar, burada daha fazla Subland askeri üç rünik portal gibi görünen şeyi korumaktadır.

Noi askeri portalları, Gwynn, babasının cephaneliğinden çaldığı sayısız grimoires'den rünleri tanıyarak tahmin ediyor. Babasının sessiz askeri konuşmalarına kulak misafiri olmaktan, bu Noi portallarının, Mages'in yakın zamanda keşfettiği portalların ve koridorların yeraltı Direniş ağının bir parçası olduğundan emin.

Ve metodik olarak araştırıp yok ediyorlar.

Mavrik muhafızlara "Bu çocukları Doğu'ya geçirin," diye bağırır. *"Şimdi!"*

Ee'vee bir protesto çığlığı atıyor, sıska kolları Mavrik'in boynuna dolanıyor ve uzun zümrüt saçlı, söğüt gibi bir kadın Smaragdalfar askeri onlara doğru koşuyor. Varg işaretli bir yay, sadak ve birkaç Varg kılıcıyla silahlanmıştı. İki Alfsigr Elf okçu onunla birlikte koşar ve Gwynn, yoğun bakışları olan daha uzun Alfsigr askerinin Wynter Eirllyn'e çarpıcı bir benzerlik taşıdığını fark eder. İkinci adam sessiz, şefkatli bir hava ile ince, gümüş gözleri dehşete düşmüş çocukları büyük bir endişe ifadesiyle alıyor.

"Onları Doğu'ya taşıyacağız," diye söz veriyor söğüt gibi kadın.

Gwynn, kadının cildinin büyüleyici zümrüt desenine doğru hafif büyücülüğünün hipnotik çekimine karşı mücadele ederken, kadının melodik sesindeki nezakete yapışır. Subland

Kadın ve ince yapılı Alfsigr erkeği çocukları ellerine almak için uzanıyor.

Gwynn'de zayıf bir güven kristalleşir. "Onlarla git," diye kızları teşvik ediyor, Bloom'ilya ve Ee'vee'yi gelen savaşın ön hattından uzaklaştırmak için çaresiz.

Ee'vee çığlık atıp Mavrik'i tutmak için çırpınırken Mavrik nazikçe ama sıkıca onun kavrayan parmaklarından kurtulur ve ona rahatlatıcı bir şekilde mırıldanır, "Şşşt, her şey yolunda. Ee'vee, bana bak. *Bana bak, aşkım.*"

Wynter ve Smaragdalfar kalkanın içine daha fazla güç püskürtürken, yeri sarsan bir *BOM* daha kalkanın üzerine çarpıyor.

Hıçkırıklarını bastıran Ee'vee dövüşmeyi bırakır ve Mavrik'in yoğun bakışlarıyla karşılaşır, hala onu ve yırtık pırtık yavru oyuncağını can havliyle tutmaktadır.

"Bana güveniyor musun?" Diye soruyor, tavrı o kadar sağlam ki, şu anda Gwynn'in boğazı, duyguların yasaklanmamış bir yükselişine karşı düğümleniyor, gücü ona doğru daha da yoğun bir şekilde kıvılcımlanıyor.

Ee'vee Mavrik'e hızlıca bir baş selamı verir.

Fırsatını yakalayan Mavrik, Ee'vee'ye "Mynx ve Rhys seni güvende tutacak, aşkım," diye güvence verdikten sonra onu hızla söğüt gibi Smaragdalfar kadınına teslim etti.

"Sen ve arkadaşın portal yolculuğuna hazır mısınız?" diye soruyor Ee'vee'ye Mynx adındaki kadın, ses tonuna parlaklık katmaya çalışarak ve gülümseyerek çocuğa sarılıyor.

Ağlayan Ee'vee başını Mynx'in göğsüne gömüyor. Subland kadını kısaca uzun boylu Alfsigr okçusunun yoğun gümüş bakışlarıyla karşılaşır ve Gwynn, yontulmuş özelliklerini geçen tutkulu görünümü yakalar, soluk elinde tutulan yay hazırdır.

İnce Alfsigr okçusu Rhys, Bloom'ilya'ya elini uzattı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Hıçkırık hıçkırıklarına giren Bloom'ilya, Rhys'in elini tutuyor ve Gözlemciler, her iki kızın omuzlarında, jeot mağarasının uzak ucuna yönlendirildikleri için kısa bir süre parıldıyorlar. Bloom'ilya, Gwynn'e son bir kalp kırıcı görünüm vermek için döner ve Gwynn'in kendi kalbi, üç safir rune-bracketed portalının parıldayan altın iç kısımlarını alırken bükülür.

Kızları bilinmeyen bir dünyaya göndermek için şiddetli bir isteksizlik Gwynn'de yükseliyor, boğucu bir şekilde sıkı, ama iki kadın Subland askerine geçerken ona karşı hızlı tutuyor. Gwynn'in nefesi, çocuklar ve askerler portalların altın derinliklerinde kaybolurken, çatışması kısa bir süre sonra zayıf bir rahatlama dalgası tarafından ele geçirildi.

Gardneria'dan kurtuldular, diye kendini temin ediyor. *Ve portal gecikmesini temizlediklerinde, Doğu'da olacaklar.* Gwynn gözyaşlarını geri çekiyor, içgüdüsel olarak tüm hayatından nefret etmek ve korkmak için öğretildiği bu Smaragdalfar Elflerinin Bloom'ilya ve Ee'vee'nin hayatta kalmak için en iyi şansı *emin*.

Bir asker Mavrik'e koşar. İkisi hızlı ateş Smaragdalfarin'de birkaç kelime alışverişinde bulunurlar ve Mavrik'in akıcılığı üzerine Gwynn'den sürpriz dartlar. Asker Mavrik'e, Mavrik'in Varg esasının hafifçe parlayan rünlerine yerleştirdiği Varg-rune işaretli bir şarj taşı verir. Rünler anında parlıyor.

Mağarayı sarsan bir *BOOM* daha patlar ama Wynter'ın rünü bu kez sağlam durur, parlaklığı azalmaz, kalkan sağlamdır.

"Doğu'yu ne zaman taşıyoruz?" Gwynn Mavrik'e sorar. Cevap önce, bir kadının uzak sesi Smaragdalfarin'de bir şey bağırıyor, sesi geldikleri tünelin sağındaki ayrı, korumasız bir tünelden yankılanıyor.

Aklında, Gwynn, oraya yerleştirdiği Smaragdalfarin çeviri sözlüğünden, diğer birçok dil sözlüğüyle birlikte, hafif büyücülüğünün, olduğu gibi sıkışmış olsa bile, gördüğü her şeyi ayrıntılı olarak hatırlama yeteneğini verdiği için tekrar teşekkür ediyor. Anlamaların bir kısmını çabucak çözümlüyor.

Çocuklar . . . portallar . . . Alfsigr askerleri . .

Kadının ısrarlı sözleri tünelin taşlarında yankılanmaya devam ederken, çocukların dağınık çığlıklarına karışan gümbür gümbür bot sesleri de duyuluyor.

Yaşlı bir Smaragdalfar kadını tünelden fırlayıp onlara doğru koşuyor, elinde zümrüt gibi parlayan bir rün kalemi var. Yıpranmış, zümrüt desenli yüzünde savaştan çıkmış bir ifade var. Dehşet içinde görünen çok sayıda Smaragdalfar çocuğu panikle kaçışarak arkasından koşuyor, üç genç, ağır silahlı Smaragdalfar kadını da arkadan geliyor.

Beş yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk, Gwynn ve Mavrik'in yanı Wynter, Rhys ve daha uzun Alfsigr Elf erkeğinin görüşünü yakaladığında dehşet içinde çığlık atar ve durur. Yaşlı runik büyücü çocuğu toplar ve Mavrik'e ve Alfsigr Elflerine geri döndükleri için acımasız başlarını sallar. Onlara doğru işaret eden yaşlı kadın, çocuklara Smaragdalfarin'de Gwynn'in *arkadaş* olarak tanıdığı ve *size zarar vermeyeceği* bir dizi kelime çağırıyor. Diğer Smaragdalfar askerleri çocukların etrafına yaklaşır ve onları ve bakıcılarını portallara doğru yönlendirir.

"Bu çocuklar nereden geliyor?" Gwynn, Mavrik'e, yarı saydam Gözlemciler bir kez daha ortaya çıktıkça, her çocuğun omzuna tünemiş tek bir Gözcü olarak, korkuları üzerine hasta bir suçluluk duyduğunu soruyor.

Mavrik, "Onlar Alfsigr lümen taşı madenlerinden kaçanlar," diye açıklıyor.

Şok Gwynn'i ele geçirir ve bakışlarını karşılar. Göz teması, çizgilerinde ona karşı daha güçlü bir çekişi tetikler, her ikisi de ona karşı titrerken de hissettiğini bilir, ancak büyülü çekilişlerinin zihin saçılma etkisi bile bu dehşetten uzaklaşmak için yeterli değildir.

Mavrik'in kaşları düğümleniyor, bakışları araştırmaya dönüyor, sanki onun içinde hissettiği bir şeyi tanıyormuş gibi. "Gwynn," diyor, "Smaragdalfar halkı *on yıllardır* Alfsigr ordusu tarafından Sublands'da hapsedildi, yetişkinler ve çocuklar. Hepsi Mage Konseyi ve ordu tarafından desteklendi."

Gwynn'in bağırsakları kabarır ve retch olabileceğinden korkar. Lümen taşı madenlerini duymuştu, ama Alfsigr'in orada ahlaksız suçlu olmayan insanları hapsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, *çocuklar* çok daha az.

Yaşlı Smaragdalfar büyücüsü Mavrik'e bir şey bağılıyor, Gwynn'in tercüme etmesi için çok hızlı, kadın çocukların koştuğu tünele doğru hareket ediyor.

Mavrik, Gwynn'e dönmeden önce kadına başını sallıyor. "Şimdi asam tamamen şarj oldu, çocuklar ve diğerleri tahliye edilirken açık tünelleri kapatmalarına yardım edeceğim." Üç portalın önünde sıkışıp kalmış büyük çocuk kalabalığına doğru bakıyor. "Birkaç dakika içinde, tünelleri yıkacağız."

Batı'nın tüm yeraltı Noi askeri portalları ağı, böylece Büyücüler ve Alfsigr ordusu bunları kullanamaz."

Büyülü çekimleri dalgalanıyor ve Mavrik tereddüt ediyor, çenesi, Gwynn ona doğru hareket etmek için neredeyse yerçekimi dürtüsüyle savaşıırken, karşılıklı esaretleri etrafında konsantre olmak için savaşıyormuş gibi esniyor.

"Bu portallarda sadece çok fazla şarj var ve yavaş şarj ," diye zorluyor, sonra yutkunuyor, bakışları gerçek şefkate benzer bir şeye yumuşuyor. "Onlarla gitmelisin, Gwynnifer. Bizim için işin bitti."

Gwynn titrek bir nefes alır, kalbi isminin etrafına sardığı samimi ton nedeniyle açıklanamaz bir şekilde sıkılır. Ondan ayrılmak için isteksizlik yükselir.

"Işık büyücülüğüm bana gördüğüm her görüntüyü mükemmel bir şekilde hatırlamamı sağlıyor," diye itiraf ediyor, büyüğü onunkine doğru gerilirken sesi titriyor. "Ve babamın cephaneliğinden çok sayıda üst düzey askeri grimoire okudum. Bu da demek oluyor ki zihnimde ihtiyaç duyabileceğin büyülerden oluşan bir ansiklopedi var, buna şeytani bir büyü kitabından ilkel Gölge büyüğü bilgisi de dahil. Burada kalıp Magedom'la savaşmanıza yardım etmek istiyorum."

"Hayır," diye karşı çıkıyor Mavrik. Sesi kararlı ama sanki onu reddetmek tüm büyüğü içgüdülerine karşı geliyormuş gibi boğazında düğümleniyor. "Büyücüler ve Alfsigr muhtemelen çizgiyi tutarken saldırganın bir yolunu bulacaklar. Gwynn, sen rolünü yaptın, sadece *git*."

İfadesini ele geçiren acılı bakış Gwynn'in nefesini çalıyor. O bakışın yoğunluğundan biliyor - sadece *biliyor* - eğer şu anda ona dokunursa, Seviye Beş büyüğünün, sıkışmış ışık büyüğünün ona doğru yanıp söndüğü gibi, çizgilerine doğru acımasızca gerildiğini görecekti.

Büyük Ağacın görüntüsü Gwynn'in zihninin arkasında nabız ve ondan önce bölünen yaşamı değiştiren bir kavşak duygusuyla boğulmuş durumda. Bu andaki seçimi geri alınamaz olacak.

"*Ben kalıyorum*," diyor. Gözlerini portallardan geçirilen çocukların hızla azalan yoğunluğuna diyor, Mavrik'in bakışlarıyla bir kez daha buluştuğunda onlar için -ve Asa için- savaşma isteği yoğunlaşıyor. "Ben kalıyorum ve seninle birlikte doğuya gidiyorum."

Mavrik'in yüz ifadesindeki gerginlik azalmıyor. "Eğer bu hattı koruyarak hayatta kalırsak, Doğu'ya geçmeyeceğiz," diye uyarıyor. "Kuzey Ormanı'na gidiyoruz. Kara Cadı'yı alt etmek için."

Atıldı, Gwynn ona sorgulayıcı bir bakış veriyor.

Mavrik, "Elloren Gardner Grey eskiden Wynter'ın Güç Asası'na sahipti," diye açıklıyor. "Bu yüzden Wynter onun yerini asa aracılığıyla hissedebiliyor. Şu anda Elloren bir Dryad portalının gecikmesine yakalanmış durumda. Portalın yörüngesi Kuzey Ormanı'na ayarlı, bu yüzden oraya portal açıp Asa'yı kullanarak ormanın Dryad korumasını kıracağız ve Vogel'den önce Elloren'e ulaşacağız." Mavrik'in ifadesi sertleşir. "Sonra da onu yere sereceğiz."

Gwynn ona bakar, asit-sarı alarmı çizgilerinden parlıyor. "Şu anda o Değnek'i Doğu'ya taşımalsın," diye protesto ediyor. "Onu Vogel'den olabildiğince uzağa götürmelisin. Onun ve iblislerinin asanın peşinde olmasının bir sebebi var. Onu ele geçirmelerine izin veremezsin!"

"Bu almamız gereken bir risk," diye karşılık veriyor Mavrik. "Kuzey Ormanı'nın koğuşları nesiller boyunca bozulmadan durdu." Wynter'a bir bakış atar. "O Güç Asası kilitleri ve korumaları daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde kırabilir."

Gwynn'in alarmı, parmağını Wynter'ın elindeki Değnek'e doğru yönlendirirken akkor hale gelir. "Vogel o Değnek ve Gölge Değnek'i ele geçirirse ..." Gwynn, Wand'ın görüntüsü zihnine karşı sert bir şekilde titreşirken, Wynter'e doğru yenilenen bir çizgi çekerek, çocukların sonuncusu portalların altın derinliklerinde kaybolurken, çekirdeğinin derinliklerinde hissedebileceği büyük tehlikeyi ifade etmenin bir yolunu arar.

Burada kalma kararı, Gwynn Wynter'ın gümüş ateş bakışlarıyla buluşuyor. Zarif Icaral Asa'yı indirir ve bir amaç havasıyla ona doğru adım atar, sanki Wynter Gwynnifer'e doğru aynı çekimde süpürülür, Efsanenin Asası Icaral'ın soluk formunu yeşil ışığın bir penumbrasına döker.

Wynter onun önünde dururken kristal mağara ikisinin de etrafında daralıyor gibi görünüyor.

"Ben Wynter Eirlllyn, Alfsigroth'un Ealaiontora Empatisi," diyor Wynter, siyah kanatları doğru çekiliyor, gümüşü iplikler

İçlerinde şimşekler çakıyor. Solgun eli Asa'yı kaldırdığında Asa'nın yemyeşil ışığıyla parlıyor. "Yüzünü rüyalarımda gördüm, Verdyllion'un taşıyıcısı dostum."

Gwynn derin bir nefes alır, Efsanenin Asası'nın gerçek adı onun içinde yankılanır, hem Verdyllion'a hem de bu Elfin Icaral'a daha güçlü bir şekilde çekilir ve onun sıkışmış gücünü çeker - onun ruhu - Taşıyıcıdan Taşıyıcıya.

Bir vizyon Gwynn'in zihnini ele geçirir - dallar, yemyeşil siste çelenkli Büyük bir Demir Ağacı Ağacı oluşturmak için Efsanenin Verdyllion Değnekenden bükülür, Ağaç bu jeodezik mağaranın tamamını doldurur. Gözcüler, Büyük Ağacın dallarının her tarafına tünemiş, biri Wynter'in omzunda beliren varlığa titriyorlar.

Prizmatik ışıltının bir parıltısı hem Ağaç hem de Gwynn'in çizgileri boyunca parıldıyor, Mavrik'e doğru kafa karıştırıcı çekimi de yoğunlaştıkça bakışları boyunca her renk yanıp sönüyor. Gwynn ona bakar ve eşit derecede atılmış ifadesinden ve gergin duruşundan, birbirlerinin gücüne doğru garip, montaj çekişlerinin de farkında olduğunu bilir. Verdyllion'un *güçlendirdiği* bir çekim.

Gwynn, Wynter'e geri döner, kilisede ona etkilenen her şey kargaşaya sürüklenir, Kutsal Asa "Lanetli Kanatlı Bir" in elinde. Ama Wynter Eirlyn kötülüğün tam tersini yayar. Gümüşü gözleri şefkatle parlıyor ve Wynter'in omzundaki de dahil olmak üzere tüm Gözcüler yıldız ışığı gözlerini Gwynnifer'a dikmiş durumda.

Bekliyorum.

Kararlaştırılan Gwynn, Wand'ın çekimine teslim olur, sadece Mavrik ile değil, bu Icaral Wand Bearer ile de ittifaka doğru pervasızca savrulur.

Ağaç görüşü, Wynter'in omzuna tünemiş tek bir Gözcü dışında dağılır.

Gwynn titreyerek Wynter'a "Verdyllion'u rüyalarımda gördüm" diyor.

"Ve bir vizyon bana çarptı ... tekrar gördüğüm bir vizyon. Yeşil sisle süslenmiş ve çok renkli ışıkla dolu Büyük Bir Ağaç. Ve ..." Wynter'in omzundaki Gözcü'ye dikkatle bakıyor.

Wynter ona bilerek bir bakış atıyor ve Gözcü görüş alanından titrerken, Gwynn Wynter'in de onları gördüğünü söyleyebilir.

"Verdyllion," diyor Gwynn, gözleri Asa'ya doğru kayıyor, "hala bana bağlı. Bunu hissedebiliyorum."

Wynter ciddiyle başını sallar. "Verdyllion tüm Taşıyıcılarını birleşmeye çağırıyor. Gölge'yle ışık gücüyle savaşmak için. Verdyllion'un etrafında toplandığımıza dair görüntüler gördüm."

Gwynn'in şaşkın zihni, on üç yaşındayken bir anı olarak dönüyor - Sagellyn Gaffney'e Verdyllion Wand'ı Valgard'daki o kader, mavi ışıklı sabahı veriyor, böylece Wand Halfix'e kaçabilir ve Büyücülerden ve büyülü pyrr-şeytanlardan saklanabilir . . .

"Sagellyn ..." Gwynn stammers, "o Verdyllion'un bir Taşıyıcısıydı. Sence bu çağrıyı da hissediyor mu?"

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Wynter ve Asa'nın parıltısı çağıran, kromatik bir nabız alıyor. "Bizler halkımın *Elliontorin* kutsal kitabında bahsedilen Kutsanmış Taşıyıcılarız. Noi'lere göre Vhion, Smaragdalfar'a göre ise Oo'nour'iel-Oo'na'nın Yedi Işık Taşıyıcısı olarak biliniz. Verdyllion tarafından güçlendirilen ışık gücümüz Gölge'ye karşı bir silahtır."

Pyrr-demon'un sözlerinin bir anısı Gwynn'in zihnine saldırır-

ÖLDÜRÜN ONU! O DIĞER IŞIK TAŞIYICILARINA KATILMADAN ÖNCE!

Gwynn'in kaşları kırıışıyor. "Ama ... Işık gücüme erişimim yok. Ben bir Seviye Bir Mage-"

Yanlarına yakın küçük, korumasız bir tünelden koşan bot adımları geliyor, Gwynn'in çalkantılı düşüncelerini kesiyor, bir kadının Ortak Dilde acil bağırması herkesin dikkatini çekiyor.

"Yaklaşan fırtına örümcekleri!"

Wynter ve Mavrik asalarını kaldırır ve askerlerin bir kısmı tüneldeki silahları düzleştirirken Gwynn'in önünde koruyucu bir şekilde kayarlar.

Amaz dövmeleleri olan genç bir kadın, topuklarında ince, lavanta renkli bir Urisk kadınıyla birlikte dışarı fırlıyor, ikisi de uyumsuz bir şekilde büyücü asker kıyafetleri giymiş. Amaz kadını gri renkte, kısa, dikenli siyah saçlı, zar zor şarj edilmiş

Varg'ın kılıcı elindeydi, kara gözlerinde aceleci bir bakış vardı.

"*Valasca!*" diye bağılıyor Mavrik ve Wynter, bir adım öne çıkarak.

Amaz kadını -Valasca- bakışlarını onlara çeviriyor, vahşilik havasını geri kazanmadan önce gözleri tanıma ifadesiyle açılıyor. "Portal *hemen* buradan çıksın!" diye homurdanıyor.

"*Yapamayız!*" Varg rünleriyle işaretlenmiş yüzü ve yarı tıraş edilmiş kafasıyla emreden Smaragdalfar kadını ona karşılık verirken, kadının rünlü kılıcı tehditkâr bir zümrüt ışığı saçıyor. "Bu portalları yeniden şarj ediyoruz ve yörüngelerini Kuzey Ormanı'na doğru yeniden ayarlıyoruz!"

Valasca başparmağını arkasındaki tünele doğru uzatarak küfrediyor. "*Fallon Bane* peşimizde! Ve önüne bir sürü bozulmuş fırtına örümceği gönderdi! Yarattığınız tüm bariyerleri ve portallarınızı parçalayacak kasırgalar fırlatacaklar!"

"Fırtına örümceklerini yok edebiliriz," diye hırlıyor Mavrik.

Valasca'nın bakışları onu delip geçiyor. "Gölge ile bozulmuş ve saptırma rünleriyle kaplı olanları değil, yapamazsın!"

Şimdi Mavrik'in bakışları odaklanmadan önce lanetleme sırası, sanki büyülmüş bir seçenek için zihnini köklendiriyormuş gibi. Gwynn bir terör başaklarına karşı savaşıyor. Cephaneliğin grimoiresindeki fırtına ve saptırma rünleri hakkında okuduğu her şey, korkunç canavarların ayrıntılı mürekkep renderlerinin görüntüleri ile birlikte zihninde yanıp sönüyor.

"Buraya gelmeleri ne kadar sürer?" Smaragdalfar kadını ordusuna portalların önünde bir savunma hattı oluşturmalarını emrederken Mavrik soruyor.

"Uzun sürmez," diye cevaplıyor Valasca. Kılıcını havaya kaldırıyor. "Silahımın şarjının çoğunu tüketmeden önce birkaç bariyer oluşturdum. Ama kalkanlarım o örümcekleri ve Fallon'u uzun süre uzak tutacak kadar güçlü değil."

Gwynn'in hafif büyücü zihni, bir yıl önce taradığı büyük bir Alfsigr askeri grimoire'deki tüm rünlerden hızla geçiyor ve fırtına örümceklerine karşı savunabilen birkaç kişiden biri olan belirsiz bir gümüş rune üzerinde sıfırlanıyor.

"Bir Alfsigr örümcek savunma rünü var," diye ağzından geçiriyor, tam da Mavrik'in gözleri bir fikre benzeyen bir şeyle parlarken.

"Ve bir Alfsigr fırtına kalkanı rünü," diye ekliyor, gözleri onunkilerle öylesine yoğun bir aciliyetle buluşuyor ki, çizgilerinden karıncalanan bir enerji fışkırıyor. İkisi de hevesle Wynter'a bakıyor.

Çünkü Gwynn ve Mavrik, Alfsigr rünleri yaratamayabilir, ancak onlardan önce Alfsigr *Icaral runik büyücüsü* yapabilir.

Sözsüz bir anlaşma bakışlarını aydınlatırken, Wynter Verdyllion'u onlara uzatıyor. "Savunma rünlerine odaklanın ve elime dokununuz," diye telkinde bulunuyor. "Birleştirilmiş bilginizi empatik olarak okuyacağım ve Verdyllion ile rünleri yaratacağım."

Hiç vakit kaybetmeden Wynter'ın elini tutuyorlar, Mavrik'in parmakları da Gwynn'in elini sarıyor. Gwynn'in ve Mavrik'in parmaklarının uçları Wynter'ın eli üzerinde ileriye doğru kayarken ve her ikisi de Verdyllion ile temas kurarken, Mavrik'in dokunuşundan görünmez kıvılcımların patlaması cızırdıyor.

Büyük Ağaç görüntüsü Gwynn'in vizyonu boyunca patlar, Gwynn'in çizgileri Mavrik'e doğru sertçe çekilir ve aniden *açılırken* her renk tonunun prizmatik ışığını yayar.

Gwynn, Mavrik'in her Seviye Beş hattının (ateş, hava, rüzgar ve toprak) ani, çizgi genişleyen hissi ile dolduğunda nefes nefese kalıyor - gözleri bir enerji patlamasıyla kilitlendiğinde ve Gwynn'in hafif büyücülüğü hayata geçerken ikisinden de geçen bir titreme. Geniş açık bir taşkın kapısı gibi, Gwynn'in gücü Mavrik'in çizgilerine doğru akıyor, yanıp sönüyor ve kıvılcım çıkarıyor, sihirleri beş elemental gücün tümünü kanalize eden birbirine bağlı hatların dengeli bir sistemi gibi hissettiren bir şeye dönüşüyor.

Wynter Verdyllion'u kaldırır ve Wynter, Valasca ve Urisk arkadaşının geçtiği tünel arasındaki havada iki büyük, parlak gümüş Alfsigr runesi oluşturmak için ucunu süpürme yayında hareket ettirirken hareketini takip ederler. Bir rune, Gwynn'in zihninin ön saflarında tutmak için mücadele ettiği araknid savunma rune'si, diğeri ise Mavrik'in fırtına kalkanı rune'si.

Tünelden gelen yüksek sesli bir takırtı korosunun ardından tenekemsi, yankılı bir böcek çığlığı güçlü bir ürperti gönderir.

Gwynnifer'in damarları. O, Mavrik ve Wynter Verdyllion'u sıkı tutuyorlar.

Dev bir örümcek, bir at kadar büyük bir görünüme kavuşur ve yarattığın arkasında daha fazla örümcek sürünerek, chittering ve clacking ve chitinous çeneleri gıcırdatırken Gwynn'in omurgasında terör çatırdıyor. Birkaç saniye boyunca Gwynn nefes alamıyor, örümceklerin kabus kafaları çok sayıda parlayan gri gözle çarpıtılmış ve rune işaretli toraksları başlarının hemen arkasında iki yükseltilmiş delik ile donatılmış, görünüşte sonsuz sayıda mağaraya giriyor ...

Bu yeterli değil, Gwynn'in düşünceleri ve kalbi dışarı atıyor. İki rünümüz bu kadar büyük bir saldırı için yeterli değil.

Kendini odaklanmaya zorlayan Gwynn, düşüncelerini umutsuzca grimoires aracılığıyla uçurur ve olası bir büyüü hızla bulur.

"Bulduğun bu rune nedir?" Wynter, Gwynn'in düşüncelerini empatik olarak algıladığı için bakışları sade bir şekilde soruyor.

"Bir İssani çarpma büyüü!" Gwynn ağlıyor. "Ama sen onu kullanamazsın ve Mavrik de yapamazsın - bu bir Alfsigr ya da Mage büyüü değil!"

"Ama yapabilirsin," diye karşılık veriyor Wynter şiddetle.

Gwynn'in gözleri genişliyor, Wynter'in ima ettiği şey patlayıcı bir şekilde netleşiyor

-Işık Büyücüleri sadece kendi büyülerinden değil, *her* büyüü sistemden runik büyüler yapabilirler. Ve Gwynn'in ışık büyüü artık *engellenmedi*.

Gwynn büyüü mırıldanıyor ve Mavrik'in eli hem onun hem de Wynter'in etrafında sıkılaşıyor, Gwynn'in kalbi göğsüne doğru gürlüyor.

Işık büyüü *serbest kaldığında*.

Mavrik'in gücü öyle bir yoğunlukla akıyor ki ciğerleri kasılıyor ve görüşü İssani altın renginde kıvılcımlar saçıyor, büyüü esasının elinden Verdyllion'a doğru parılıyor.

Asadan yaldızlı bir ışık fışkırır ve önlerindeki asılı rünlerin arasından ışınlar saçar.

Gümüş rünler altın renginde yanıp söner ve ardından mucizevi bir şekilde çoğalır, örümcekler geri çekilip yükseltilmiş göğüs deliklerinden kükreyen gri fırtınalar püskürtürken, karanlık Gölge şimşeği içinden yaylanırken, iç içe geçmiş devasa bir bariyer duvarı oluşturmak için sayısız aynı gümüş rün onlardan fışkırır.

Gölge fırtınası gümüşü runik bariyerlerine çarpıyor, Gölge saldırısının büyük gücü bariyerlerini birkaç adım geriye iterken, yanlarına yaklaşan Subland askerleri runik kalkanın içinden şarj edilmemiş oklar ve bıçaklar ateşliyor, böceklerin öfkeli çığlıkları mağaranın kristal duvarlarında yankılanıyor.

Arkalarındaki portallardan bir safir ışık parlaması ışınlanır ve bir Subland askeri Smaragdalfarin'de bir şey bağırır, Gwynn'in tercüme etmesi için çok hızlıdır. Alfsigr rünleri çoğalmaya devam ederken Mavrik'e acil bir soruyla bakar, Gwynn'in ışık büyüğü Verdyllion'dan ve kalınlaşan runik bariyere koşar, çizgilerindeki büyü ve Wynter'in hızla tükenir.

Mavrik, "Portalların şarj edilmesine sadece birkaç dakika kaldı," diye tercüme ediyor.

Gwynn aracılığıyla rahatlama dalgalanıyor, ancak başka bir yankı, kulak çınlaması mağarayı salladığı için hemen yumruklanıyor. Devasa, böcekli bir kütle jeot mağarasına sıkışır, üst başı gri parlayan gözlerin bir isyanıyla kaplıdır. Yaratık vücudunun geri kalanını mağaranın içine itiyor ve ahır büyüklüğünde bir örümceğe dönüşüyor. Siyah, kitinimsi yarım ay boynuzları kafasından yükseliyor ve vücudunun her yerinde Gölgeyle lekelenmiş Büyücü saptırma rünleri işaretlenmiş. Kara şimşeklere benzeyen dört çift fazladan bacak, sekiz uzvunun üzerinde cızırdıyor.

"Tanrıça yardımcımız olsun," diye mırıldanıyor Valasca yanlarından. "Fallon bir kraliçeyi bağladı."

Kraliçe örümcek yıldırım bacaklarını gök gürültüsünü andıran bir ÇATIRTIYLA yere çarpıyor.

Kara şimşek zemindeki düzlükte vızıldıyor ve runik bariyerlerine doğru ve onlara karşı çatallanıyor; bariyerin rünleri, tepkisel şimşek iplikleri püskürten katı gümüşü bir bulanıklığa dönüşüyor.

"Işık büyücülüğüm," Gwynn, Mavrik ve Wynter'e, ondan akan sihir sputters olarak rasps. "Tükendiğini hissedebiliyorum ..."

Kraliçe örümceğin alt kısmından koyu bir sis dalgası yayılıyor ve önce bariyerlerine, sonra da bariyerlerinin genişliğine doğru kayıyor; bariyerlerinin gümüş rengi, fırtına grisinin çakan nöbetlerinde titreşerek kayboluyor.

Mavrik elini onlarınkinden çeker ve Gwynn'in ışık büyü, sapan kuvveti ile sıkışmış durumuna büzölür, ayakları üzerinde sallanır, eli Wynter'den düşer.

Mavrik Varg işaretli asasını çekerek bir büyü yapar ve parlayan zümrüt enerjisinden bir ok fırlatır, bu ok hızla genişleyerek önlerinde parıldayan, zümrüt ışığından devasa bir yarım küre kalkanına dönüşür ve jeodezik mağaranın kendi taraflarını duvarla çevirir, yanlarındaki askerler de zümrüt büyülerini bu kalkanın içine fırlatırlar.

Kraliçe örümcek ileri atılıyor, canavar yüzükoyun dönen bir kasırga fırlatırken havaya acı veren bir yük biniyor.

Kasırga orijinal rün kalkanına çarparak onu parlak gümüş ışık patlamasıyla paramparça ederken, örümceğin fırtınası Mavrik'in yeşil küre bariyerine çarpmak için ileri atılıyor.

Gwynn'in kalbi, arkalarından başka bir safir ışık parlamasıyla kaburgalarına çarpıyor.

"Portallar şarj edildi!" bir kadının sesi Ortak Dilde çınlıyor, Mavrik yarım kubbe bariyerine güç beslerken sözleri saldıran fırtınanın uğultusunu zar zor kesiyor, ona yaslanıyor ama Subland askerleri şarj edilmiş portallara doğru ilerlerken endişe verici bir şekilde geri kayıyor.

Mavrik homurdanıyor, asa kolunu küre kalkanına doğru daha sert bir şekilde iterken kasları geriliyor, asa elini sabitlemek için boştaki elini bileğine doluyor, kalkanına beslediği güç dalgası, Gölge rüzgârı esip kara şimşekler çakarken orman yeşili ışıltısını parlatıyor. Kraliçe örümcek yeri sarsan bir çığlık atıyor ve fırtına saldırısını yoğunlaştırıyor.

"Git! *Git!*" Mavrik, Gwynn ve Wynter'i, Valasca'yı ve Valasca'nın yanına sarılan mor Urisk kadını, küre kalkanını zayıf bir şekilde tutmaya devam ederken çağırıyor. "O Değnek'i buradan çıkar!"

Valasca hem mor kadının hem de Wynter'in kollarını tutar ve onları harekete geçirir. Wynter, üçü yüklü portala doğru koşmadan önce Mavrik'e işkence görmüş bir bakış atarken, Gwynn Mavrik'in ne yaptığını anladığında kendini donmuş bulur.

Onlar kaçabilsin diye kendini feda ediyor.

Bloom'ilya'nın ve Ee'vee'nin kırılmış kulaklarını aldığı anda Mavrik'in dehşet görüntüsü Gwynn'in zihninde yanıyor. O bir

Kapalı Styvian Büyücü dünyasında karşılaştığı ve gerçekten *umursayan* tek Büyücü.

Zulmü gören ve buna isyanla karşılık verenler.

Hem aralarındaki kafa karıştırıcı büyülu bağı hem de *onu* kaybetme ihtimalinden dolayı içgüdüsel bir paniğe kapılır.

Mavrik'in yeşil küre kalkanı sayesinde Gwynn, jeot mağarasına dökülen, her yüzeye yapışan ve yapışan yeni bir örümcek sürüsü oluşturabilir, kraliçelerinin karanlık şimşekleri Mavrik'in zayıflayan kalkanına artan bir güçle tırpanlanır. Hava daha da yüklü hale geliyor, tüm örümceklerin bedenleri şişiyor ve çelik gibi bir parıltıya bürünüyor. Havada statik bir acı, Gwynn'in dişlerini kenara koyar, saçları kafa derisi boyunca yükselir ve dehşeti artar.

"*Mavrik!*" diye bağıyor.

Dönüyor ve onu görüyor ve gözleri öfkeyle tutuşuyor. Bir epitet çıkararak, kendini ona doğru fırlatır, bakışlarındaki aciliyet, Gwynn'in merkezine doğru bir kararlılık cıvatası gönderir, havada statik yükselir.

Mavrik kollarından tutup onu geçide doğru itmeye çalışırken, temasla birlikte hatlarında çok renkli kıvılcımlardan oluşan bir patlama meydana geliyor. Mavrik de onun bileklerini kavrar ve ten tene temas, ışık gücünün kalan parçalarını aniden serbest bırakır. Büyüsü onun hatlarına hücum ediyor ve şiddetli bir enerji patlamasıyla vurulduklarında gözleri bir yoğunluk parıltısında buluşuyor.

Ateşli, çatallı bir acı Gwynn'in yanlarına saldırır ve Mavrik'in vücudu onunkine karşı patladığında acı içinde çığlık atar ve mağaranın zemini boyunca portalın altın maw'ına doğru üflenirler, cildinin üzerinde bir ürperti süpürür.

Fallon Bane mağaraya girer, mağaranın taşı üzerinde parıldayan buz. Asası kaldırıldı, kısır bakışları Gwynn'e sabitlendi.

Fallon'un "*Nooooo!*" *Çığlığı*, Gwynn'in o ve Mavrik'in portalın altın derinliklerine fırlatılmadan önce duyduğu son şey.

Yedinci Bölüm

Selkie Savaşı

Marina Şarkı Döndürücü

*Salish Okyanusu, Salishen Adaları, Noilaan
Xishlon gecesi*

Marina görünmez bağlarına karşı mücadele ediyor, geminin siyah lake güvertesi dizlerinin altında sertleşiyor, yaşadığı şok karnına inen bir zıpkın gibi. Telaşa kapılan Marina, ölümcül koni biçimli mızraklarıyla etrafını saran öfkeli Selkie askerlerini -kendisini bir anda yere serebilecek zehir kaplı silahlar-, Selkie askerlerinin Doğu'nun gölgeli ay ışığında lacivert tonlara bürünen mavi kabuklu savaş zırhlarını, omuzlarına dolanmış gümüş fok derilerini görüyor.

Marina'nın bakışları donanma gemisinin Vu Trin mürettebatına kayıyor; askerlerin hepsi Selkie'ler tarafından zaptedilmiş, boğazlarına mızraklar saplanmış, Vu Trin donanma komutanı Zephyr Quillen'in bileklerini bağlayan büyü sönmüleyici boğa yosunu yaprakları. Vogel'in Gölge denizi, Gareth ve balina soyunun yarattığı fırtına büyüünden yapılmış devasa, şimşek saçan kubbe-kalkana karşı uzaktan kükrerken, genç, koyu renkli komutanın çelik grisi gözleri durumu ihtiyatla değerlendiriyor.

Marina'nın bakışları kıyı şeridine akın eden çok sayıda Selkie askerine yöneliyor, daha fazla asker görüş alanındaki her gemiyi istila ediyor, her bir donanma gemisinin güvertesinin çevresini çevreleyen bir sıra oluşturuyor.

Zihni dönüyor.

Halkımın Okyanus ordusu, Noilaan'ın kubbe kalkanı düşmeden çok önce burada su altında toplanıyor olmalıydı. O kalkanı nasıl aştılar?

Marina gemi küpeştesinin kenarından suya, görünmez bağlarının çıkış noktasına doğru bakıyor ve bir Naiad cadısının vahşi bakışlarıyla karşılaşılıyor.

Mavi pullu cadı geminin yan tarafına yakın bir yerde suda ilerliyor. Parlayan serulean mavisi gözleri Marina'ya sabitlenmiş, ağ parmaklı bir elini kaldırmış ve yüklü bir rune taşı tutuyor. Taşın ilmek ilmek işlenmiş rünü, zümrüt Varg ışığının parlak iğne serpiştirilmiş canlı bir kırmızı renkte parlıyor.

Marina'nın bakışları tanıyarak keskinleşiyor: Kraliçe Alkaia ve Büyücüler Konseyi tarafından Marina'ya ve karada tutsak edilen diğer Selkie'lere verilen Amaz rune taşlarından biri. Rün taşı, dolunay sırasında Selkie kadın gruplarını kıyıya hapseden büyüleri bozmaya yetecek kadar sihre sahip.

Naiad cadısı güçlü Amaz büyüsunü yeniden yapılandırmanın bir yolunu bulmuş olmalı ki Okyanus ordusu kalkan büyülerinin yanı sıra tuzak büyülerini de bozabilsin ve Noilaan'ın sınır kalkanını aşip karaya çıkarak savaşabilsin.

Naiad cadısı Marina'nın anladığını hissetmiş gibi gülümsüyor, siyah dişleri parıldıyor, pullu derisi ve uzun balık kuyruğu Gölge Ay'ın grileşmiş ışığında bile canlı bir mavi parıldıyor, dokunaçlı saçları kıvranıyor.

Marina arkasını döndüğünde, hırçın asker kardeşi Storm Tide'ın solungaçları öfkeyle kabarmış bir halde safların arasından kendisine doğru ilerlediğini görünce şaşkınlıktan donakalır. Öfke Marina'nın içine işliyor ve kükrüyor, kardeşinin yaran bakışlarına cesurca karşılık verirken bağlarıyla boğuşuyor. Fırtına Gelgit'in eli, okyanus rengindeki gözleri Marina'nın gözlerine kilitlenmişken bile, çevredeki askerlere denizci işaret dilinde komutlar veriyor.

"*Bırakın beni!*" Marina ona hırlıyor. "*Yanlıı savaşıta savaşıyorsunuz!*" Kardeşinin havadan konuştuğu kelimeleri anlamayacağından emin ama ses tonunu kavrayacağını biliyor.

Storm Tide, Naiad cadısına dönüp "*Şarkı Serbest Bırak!*" diye işaret verirken yüzündeki ifade adeta mızrak gibi fırlıyor.

Marina'ya ölümcül bir şekilde bakan cadı, perdeli avucunu kaldırır ve Marina'nın bağları aniden çözülür. Kardeşiyle yüzleşmeye hazır bir şekilde ayağa fırlıyor.

"Halkımızın geri kalanı nerede?" Marina kardeşine işaret ediyor, ailelerinden ve sevdiklerinden haber almak için yanıp tutuşuyor ve en kötüsünden korkuyor. *"Buradalar!"* Storm Tide, kalkanın içindeki kuzey sularını işaret ederek geri döner. Komutan Zephyr'e dişlerini gösteriyor Quillen. *"Bu Okyanus katillerinden iyi korunmuş!"*

Komutan Quillen hem "Okyanus sakini," diyor hem de Storm Tide'a işaret etmeyi başarıyor, Vu Trin komutanının yüz ifadesi boğazındaki ölümcül mızrağı görmezden gelirken çok sert. "Biz senin düşmanın değiliz!"

"O doğruyu söylüyor!" Marina ellerini havaya kaldırarak kardeşini işaret ediyor.

Marina'nın bakışları Selkie kara istilasına doğru dönüyor, Okyanus değiştiren askerler sıra sıra sudan çıkıp ellerinde mızraklarla kıyıya doğru ilerlerken içini bir ürperti kaplıyor. Ve sadece Selkie'nin akrabaları değil. Marina bir grup köpekbalığı değiştiricinin siyah kabuklu , köpekbalığı formlarına dönmelerini sağlayan diş kolyelerini fark ediyor. Ayrıca balina formlarını yankılayan bir şarkıda tutan gri kabuk zırhlı balina değiştiricilerden oluşan uzak bir birlik de var.

Okyanusun tüm orduları aniden aynı hizaya geldi ve karaya çıkabildi.

Vu Trin kuvvetleri sahile doğru ilerliyor; okçulardan oluşan bir hat tüm tahta kaldırımı yayılmış, oklarını yerleştirmiş durumda. Ancak Marina, Vogel'in Gölge saldırısı yüzünden Noi rünlerinden arındırılmış silahları ve her Okyanus mızrağında Doğu Diyarı askerlerini devirmeye yetecek kadar koni salyangozu zehri varken Vu Trin'in kendi halkıyla boy ölçüşemeyeceğini biliyor. Marina'nın bakışları Erthia'nın gerçek düşmanına, uzaktaki Gölge denizine kayıyor, sonra tekrar kardeşine dönüyor, özünde bir aciliyet çalkalanıyor.

"Kardeşim," işaret ediyor. *"Lütfen beni dinleyin! Yanlış insanlara saldırıyorsunuz!"*

Storm Tide ona dişlerini gösteriyor. *"Kara parazitleri tarafından büyülendiniz!"* diye ısrarla işaret ediyor, elleri silah gibi hareket ediyor, solungaçları alevleniyor. Fırtına Gelgit duraklar, bakışları

Marina'nın koyu mavi formuna yeni nakşedilmiş mor dal deseninin üzerinde, yüz hatlarını büken açık bir tiksinti ifadesi. *"Bu topraklardaki yozlaşmadan zorla arındırılmanız gerekiyor!"* diye işaret etti. *"Okyanus katilleriyle biz ilgileneceğiz."*

Zephyr Quillen gözlerinde şimşekler çakarken, "Okyanusunuza zarar vermek istemiyoruz," diye hem belirtiyor hem de işaret ediyor.

"Sessiz ol, yalancı!" Fırtına Gelgiti, fırtınalı bir Deniz'in tüm gazabıyla karşılık veriyor. *"Yozlaşmanızın tüm boyutlarını biliyoruz. Siz kara pislikleri uzak bir kıtanın tamamını yok ettiniz! Üzerine ve çevresindeki Okyanusa Gölge gönderdiniz! Her bir resifi öldürdünüz! O suların nefesini emdiniz! Bu ölü kıtanın etrafındaki denizleri kendi gözlerimle gördüm. Ve Gölge gücünüzün göklerden Batı Diyarının Okyanuslarına nasıl zehir yağdırdığını gördüm. Ve şimdi, siz kara pislikleri, kalan Okyanus'u da öldürmek için bu yozlaşmayı Doğu'ya yağdırmaya hazırlanıyorsunuz!"* Fırtına Gelgiti ateş saçan bakışlarını Marina'ya çeviriyor. *"Sularımızı kurtarmak için HEPSİ ÖLMELİ!"*

Marina kardeşine bakarken mor ışık çizgilerinde patlıyor, mangrov ormanının ve ahtapot soyunun tüm gücü içinde yükseliyor. Sevgilisiyle olan çiftleşme bağının gücü yükseliyor.

"Bu kara sakinleri bizim *müttefiklerimiz*," diye homurdanıyor ve parmağıyla kıyı boyunca karşı karşıya gelen orduları işaret ediyor. "Tüm Okyanusumuzu öldürecek olan şey *bu*. Birbirimizle savaşmamız. *Bununla* savaşmak için bir araya gelmek yerine!" Parmağını uzaktaki Gölge denizine doğru sallıyor. "Kardeşim, lütfen beni dinle - bizim bölünmemiz Gölge'nin *istediği* şey."

Ağabeyinin yüzü öfkeli bir ifadeyle parlıyor.

"Bir Büyücü'ye olan doğal olmayan aşkını hepimiz biliyoruz," diye işaret ederek alçak bir hırıltı çıkardı. *"Bir Büyücü!"* Marina'yı kokluyor, burun delikleri bariz bir tiksintiyle alevleniyor. *"Üzerindeki kokusunu alabiliyorum. Bu toprak pisliğiyle çiftleştiğinin kokusunu alabiliyorum. Nerede o? Kendi ellerimle ona bir mızrak saplayacağım!"*

Gareth ve Fırtına Balinaları'nın Güney Noilaan'ın üzerine kurduğu kubbe kalkanı hepsini ürküten bir elektrik boşalması ile sarsıldı.

parlak beyaz yanıp sönüyor. Yıldırımla kaplanmış balina sürüsünün tamamı dalgaları yararken yakındaki sudan patlayıcı püskürmeler fışkırır.

Öndeki balina onlara doğru yüzüyor, Gareth sırtında, mangrov yaprağı zırhlı formunun üzerinde şimşekler çakıyor.

Fırtına Gelgiti, Selkie ve Vu Trin askerlerinin hepsi Gareth ve Fırtına Balinalarına bakakalır. Okyanus Tanrıçası'nın kendi kehanet balinalarından birinin sırtına atlayıp gemiye doğru yüzmeden önce Gareth'ın yüz hatları kararlı bir ifadeyle sertleşir. Bir an için Marina'nın görüş alanından çıkar ve Marina onun geminin halat merdivenine tırmanışını duyunca kalbi küt küt atmaya başlar. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı mangrov kökünü tutuyor, yoğun gözleri Marina'ninkilerle buluşuyor, bakışları parlak bir şimşekle parlıyor.

Marina, "Gelgitim," diye mırıldanıyor, göğsünde ona karşı Okyanus kadar güçlü bir aşk acısı kabarıyor.

Storm Tide ve Marina'nın diğer Selkie'leri Gareth'ın yeşil parıltılı, solungaçlı ve sivri kulaklı formunu büyük bir şaşkınlık ifadesiyle inceliyor. Gareth'ın Selkie kokusunu içlerine çekerken burun deliklerinin alevlendiğini fark ediyor, bakışları Gareth'ın Selkie-gümüşü ve mangrov-moruna çalan saçlarında gezinirken şaşkınlıklarının arttığını görüyor. O meşhur boyun eğmez ağabeyi bile tamamen savrulmuş görünüyor.

Gareth elini Marina'ya uzatıyor ve Marina elini tutuyor, Gareth'ın teninde cızırdayan elektriğin heyecanıyla kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"*Bu,*" diyor Marina ve kardeşine, hepsine işaret ediyor, "Gareth Keeler, benim seçilmiş eşim." Şu anda gemiyi çevreleyen şimşek çakan balinaları işaret ediyor. "O, Erthia'nın Suları için bir Fırtına Balinası Savaşçısı olmaya çağrıldı. Ve ikimiz de hem kara hem de deniz halklarını mangrov ağaçlarına bağlamak için çağrıldık - her iki egemenliğimizin gücünü birleştirmek için."

"*Olamaz,*" diye işaret ediyor Storm Tide şaşkın bir ifadeyle önce devasa balina sürüsüne, sonra da Gareth'a bakıyor ve bakışları Marina'ya dönüyor. "*O tam Selkie değil ve biz Okyanus'un akrabalarıyız. Ağaçlarla bağ kurmayız. . .*"

"Tüm efsaneler bir araya geliyor," diye işaret ediyor Gareth ve Storm Tide'a söylüyor. "Böylece Erthia'nın tüm Halkları bir araya gelip *bununla* savaşılabılır." Gareth kökünü uzaktaki Gölge Denizi'ne doğrultarak

Yıldırım kubbesinin güney tarafına karşı, kendi teninde yankılanan bir şimşek çıtırdıyor, bakışlarında meydan okuyor.

Marina hem Selkie'lere hem de Vu Trin'e "Yeni bir efsane yaratın," diye yalvarıyor. "Erthia'nın hepimizin farklılıklarımızı bir kenara bırakıp Orman'a gelmemize ihtiyacı var. *Bir bütün* olarak." Marina Gareth'ın elini bırakır ve ikisi de avuçlarını kaldırarak Büyük Demirağaç III'ün görüntüsünü gösterirler.

Ama etraflarını saran efsanevi balinalara rağmen kimse kıpırdamıyor. Fırtına Gelgiti'nin bakışları Marina'nınkilere saplandığında patlayıcı bir hal alıyor. *"Aklını mı kaçırdın sen? Bizden karacılara güvenmemizi mi istiyorsun? Sen çırak bir Selkie ozanısın. Şarkılarımızı biliyorsunuz. Tarih boyunca ne zaman 'farklılıklarımızı bir kenara bırakmak' iyi bir fikir oldu?*

onları?"

Marina kardeşinin bakışlarını irkilmeden karşılıyor. "Tarih boyunca ne zaman *tüm Doğal Dünya'yı* yok edebilecek bir tehdit gördük?" Bir kez daha Gölge'nin siyah kütesini işaret ediyor. *"Her şeyi öldürecek bir şey."*

"Ya hep birlikte ayakta kalırız ya da tüm Erthia ile birlikte düşeriz," diyor Gareth ve imzalıyor. "Ve denizin üstünde ve altında sevdiğimiz her insan ve her şey yok olacak."

"Lütfen kardeşim," diyor Marina ve ses tonu çatallaşarak işaret ediyor. *"Savaşmayı bırak. Ve bizimle Ormanımıza gel. Erthia'yı kurtarmak için Kara ve Su arasında bir köprü kurmaya."*

Sessizlik. Silahlar hala .

Balinalar tedirginleşir, hepsi kuzeye doğru dönerek sert bir hat oluşturmadan önce geminin etrafında dönerler.

Gareth başını sürüye doğru eğiyor, şimşekler balinaların devasa bedenlerini çatallayan ışık gücüyle aynı kesik kesik aciliyetle derisinin üzerinde titreşiyor.

"Ne hissediyorlar?" Zephyr, Gareth'a baskı yapar.

Gareth'ın bakışları Vu Trin komutanına kayar, ifadesi sertleşir. Tek bir kelime bile edemedi, Gölge denizinden devasa bir karanlık dalga yükselir ve kötücül bir gelgit gibi yıldırım kubbesinin üzerinden akar.

Kapana kısılmış bir hayvan gibi hisseden Marina, dünya siyahımsı gri bir renge bürünürken, gri ay bir Boşluğa dönüşürken etrafına bakıyor. Sadece

Fırtına Balinalarının bedenleri üzerinden akan ve Gareth'in derisine ve gözlerine çarpan yıldırım, geminin güvertesini ve çevresindeki Okyanusu titreşen beyaz ışıkla aydınlatır.

Gareth Marina'nın gözleriyle buluşuyor ve Marina onun bakışlarında balinaların gücünün sarsıntısını hissettiğine yemin ediyor. "Vogel bizi buraya hapsetti," diyor Gareth ve işaret ediyor. "Bu da Erthia'da güçlü su büyüsüne sahip olanların çoğunu - Erthia'nın Okyanus Halkları ve Sylphan Vu Trin - tuzağa düşürdüğü anlamına geliyor."

"Başkaları da var," diye giriyor Komutan Quillen.

Gareth gri-yeşil gözlerini ona çevirir. "Evet. Asrai Vu Trin. Noilaan'ın güney sularına yapılan bu saldırıyı duyduklarında güneye konuşlanacaklarından eminim. Ama Vo'dan duvarla çevirdiğimiz bu Gölge Denizi, Erthia'nın Suları'na yönelik ana saldırı hattı değil. Balina türlerim bunu hissediyor."

"*Yalan!*" Fırtına Gelgiti militanca işaret .

"Nasıl bir saldırı hattı seziyorlar?" Zephyr, Storm Tide'ın patlamasını ve mızrağın hâlâ boğazına doğrultulmuş olmasını görmezden gelerek Gareth'a meydan okuyor.

Gareth'ın yüz ifadesini korkunç bir ifade kaplıyor ve Marina'nın solungaçları geriliyor. "Kuzey Vo Nehri Selvi ağaçları balinalarıma bir görüntü gönderiyor," diyor ve işaret ediyor. "Doğu'nun Suları'na doğru gelen korkunç bir Gölge gücü var. Ama uzak kuzeyde toplanıyor." Gareth yutkunuyor, mangrovlara doğru bakarken yüz hatlarında dehşet verici bir önsezi ifadesi belirliyor, sonra bakışlarını tekrar Zephyr'e, Storm Tide'a ve sonra da Marina'ya dikey, teninde bir ürperti dolaşıyor.

"Vogel Vo Nehri'ne kuzey kaynağından saldırıyor," diyor Gareth ve işaret ediyor, şimşek çakan gözleri karanlıkta iki uyarı feneri gibi, "Gölge kirliliğini nehrin suları aracılığıyla Doğu'ya yerleştirmek ve akıtmak, Noilaan'ın tüm Doğal Dünyasını Gölge gücüyle yıkmak için." Gareth'ın bakışları tekrar Fırtına Gelgiti'ne dönüyor, bakışlarında savaşçı bir kararlılık var. "Ve bu Gölge gücü *doğrudan bize doğru* akacak."

Sekizinci Bölüm

Kromatik Güç

Gwynnifer Croft Sykes

Agolit Çölü
Xishlon'dan on bir gün sonra

Gwynn, portalın altın derinliklerinden dışarı fırlar ve yeşil meşaleli bir mağaranın taş zeminine karşı ilk önce önden iner, kızıl duvarları parlayan zümrüt Varg ve mavi Noi rünleri ile işaretlenir.

Avuç içleri soğuk kayaya çarptı ve sonra Mavrik'in sert vücudu arkasındaki portaldan atıldığı için sırtına çarptı. Vücutlarının çarpışması Gwynn'in boğazından nefesi zorlar, Mavrik'in avuç içleri onun her iki tarafına tokat atar, asa elinin kenarı kendi elini fırçalar.

Görünmez kıvılcımlar Gwynn'in kolunu cilde temas noktasından geçirir ve ikisi de titrer, ışık büyüü bir kez daha serbest bırakılır ve Mavrik'in çizgilerine yayılmış, prizmatik bir acele içinde akar.

Gözleri asa eline doğru fiske atıyor ve Mavrik vücudunu onunkinden çekip tüm teması kesene kadar nabız rengiyle yandığını görünce şok oldu. Gwynn'in ışık büyüü acı verici bir şekilde sıkışmış durumuna geri dönüyor, çizgileri onunkine yeniden bağlanmak için zorlanıyor.

Kalp kayması, Gwynn kendini dizlerine iter, Mavrik'e bakar ve donar, elinin üzerinde parlayan rengin dalgalanan çizgileri tarafından da aktarılır. Onları çevreleyen mağara ve Subland askerleri bir bulanıklığa dönüşüyor, yasak Fae rengi hipnotik. Bir şişe yağın içinden kırılan güneş ışınları gibi.

Mavrik zorlukla nefes alarak asasını kaldırır ve alnı terle kaplı, geniş gözlerle asanın üzerinde dalgalanan rengi izler.

"Az önce bize ne oldu?" Gwynn, kendi renk aşılannmış asa elini tutarak rasps.

Başını sallıyor, yutkunuyor. "Bilmiyorum. Wynter'ın Asası ... bir şekilde hatlarımızı birbirine bağıladı. Dokunduğumuzda." Ona bakıyor, yeşil gözlerinde huşu parlıyor. "Gwynnifer, senin ışık büyün ikimizi de doğrudan bir yıldırım çarpmasından korudu."

Gwynn ona göz kırıyor, sözleri Valgard cephaneliğinin büyücülük üzerine sayısız kitaplarından birinden bir hatırlamayı tetikliyor - Seviye Beş Işık Büyücülerinin doğrudan bir yıldırım çarpması da dahil olmak üzere ışık gücü tarafından öldürülemeyeceğini belirtti.

"Gücümün bir kıvılcımına bile asla erişemedim," diyor kafası karışmış bir şekilde.

"Ama yapabilirim," diye karşı çıkıyor, sersemlemiş görünüyor. "Beni tuttuğunda, çizgilerimi sihrinle doldurdun ve beni bir Işık Büyücüsüne dönüştürdün. Gwynn, az önce hayatımı ve kendi hayatını kurtardın."

Gwynn ona suskun bir şekilde bakıyor. İçlerinde yanıp sönen renk kıvılcımlarını temizlemeye çalışmak için gözlerini kırıştırıyor. "Aramızdaki bu thrall," sonunda yönetiyor, "geçmiş düşünmek zor."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor ve ona sert bir bakış atıyor.

Verdyllion'un görüntüsü aniden Gwynn'in zihninde yanıp sönüyor, onu bulmak için umutsuz ihtiyaç artıyor. Kendisini odaklanmaya zorlayan Gwynn, meşaleli mağaraya dağılmış solgun, hırpalanmış görünümlü Smaragdalfar askerlerini tarar ve Wynter'in soluk kanatlı formuna odaklanır. Rahatlama ve alarm tutuşur - Wynter'in elinde tutulan Verdyllion'un görüntüsü üzerinde rahatlama ve Wynter'in yere yığılma şekli üzerinde alarm.

"Yaralandın mı, Wyn'terlyn?" İnce Elf, Rhys, Alfsigr'de ona sorar, Gwynn, zihnine basılan Alfsigr dil sözlüğünden çeviriyi ayırıştırır.

"Zarar görmedim Rhysindor," diye teminat verdi Wynter, siyah kanatları zayıfça çırpınırken. "Bu kadar çok rün yaratmaktan büyüm tükendi sadece." Rhys ve Amaz savaşçısı Valasca Wynter'ın ayağa yardım ediyor, Valasca'nın Urisk'i de yanlarında.

Ve sonra, Gwynn'in ona bakışının gücü tarafından çekilmiş gibi, Wynter'in gümüş gözleri Gwynnifer'inkilerle buluşuyor.

Gözleri buluştuğu anda, Verdyllion'un spiral uzunluğu prizmatik ışıkla titreşir ve Gwynn'in asa elinin üzerinde çizirtili bir acı yıkanır, ışınlama, prizmatik flaşlarda çizgileri boyunca ışık gücünü yakar. Gwynn, Wynter'in gözleri çırpınırken yutkunur, sonra yana doğru düşerken geri döner. Rhys ve Valasca onu bir endişe telaşında yakalarlar. Wynter'e benzeyen uzun boylu, sert gözlü Alfsigr okçu, lavanta Urisk kadını ve bir Subland askeri düğümü etraflarına yaklaşıyor ve birlikte Wynter'i mağaranın rune-ışıklı koridorlarından birine götürüyorlar.

Düzensiz bir nefes alan Gwynn, renk atımlı asa eline bir kez daha bakar, kendisi, Mavrik, Wynter ve Verdyllion arasında olanların ufukta demlenen bir ışık gücü girdabı gibi olduğu hissine kapılır. Kaybolan portal üçlüsüne dönüyor, sadece runik kemerlerinin izleri hâlâ havada dalgalanıyor.

Subland ordusunun komutanı gibi görünen yarı traşlı kafalı otoriter, kadın Smaragdalfar askerinin kavgacı gümüş bakışlarını karşılarken, aciliyet artışı Gwynn'in göğsünü sıkılaştırıyor. Kadının sivri kulaklarını koyu yeşil metalik çemberler deliyor, zümrüt desenli yüzünün yarısında parlayan Varg dövmelemleri ışıltıyor. Yanlarında birkaç tane çökmüş Varg kılıcının silindirik kabzaları kınında duruyor ve boynunda zümrüt renkli Subland Tanrıçası Oo'na ve onun beyaz haberci kuşlarını tasvir eden kolyeler asılı. Yanında yine dini Oo'na kolyeleri takan iki genç Smaragdalfar Elf askeri var; askerlerden biri geniş omuzlu, kaslı ve öfkeli bir ifadeye sahip genç bir adam; diğeri ise zarif görünümlü, zayıf ve tehlikeli hissettiren bıçak gibi keskin bir sakinliğe sahip bir adam.

"Buraya geldiğim çocuklar," Gwynn kadına yıpranmış bir sesle sesleniyor, "Doğuda nereye geçtiler?"

Smaragdalfar kadının gözleri öfke dolu bir bakışla parlıyor. "*Silahlı Smaragdalfar muhafızlarıyla çevrili bir yere,*" diye ısıırıyor. "*Çocukların kulaklarını kesen büyücülerden uzakta.*"

Gwynn, kadının acımasız tonundan geri çekiliyor, sanki çocukların kulaklarından ipuçlarını kesen Gwynn'in kendisiymiş gibi.

Onun içinden dönen oryantasyon ve pişmanlık, Gwynn, Mavrik'in dokunuşunun yankılanan etkisinin aşırı farkında olan karıncalanma değnek elini tutuyor. "Neredeyiz?" diye yalvarıyor, ona dönüyor.

"Agolith Çölü'nün altındaki Alt Topraklar," diye cevap veriyor ayağa kalkarken, sesi gergin.

Gwynn donuyor, cevabı bağırsağa bir yumruk gibi.

Agolith Çölü. Ligler ve ligler ve ligler evden uzakta.

Bağırsakları daha da sıkışıyor. *Yıkıldım yuva.*

Bile Gwynn'in boğazını yakar ve onu yutmak için mücadele eder, ailesinin evinin kendisinin işaretlediği rünler tarafından havaya uçurulduğu anısına sürüklenir.

Sersemlemiş bir halde sendeleyerek ayağa kalkar, kollarından birinin düşmesiyle dikkati kıyafetine çekilir. Bakışları, kutsal Büyücü siyahlarının her iki yanından aşağı doğru uzanan kömürleşmiş, büzülmüş kumaş çizgilerine yöneliyor. Fırtına örümceklerinin elektrikli Gölge gücünün kalıntıları hala kömürleşmiş kumaşın üzerinde gri renkte yanıp sönüyor, kıyafetinin siyah iplikleri yıpranıyor ve Gölge gücünün kalıntıları dışa doğru ilerledikçe kumaşı tüketerek yavaş yavaş küle dönüşüyor. Gwynn'in çıplak tarafının bir şeridi ortaya çıkıyor, vücudu giderek daha fazla açığa çıkıyor ...

Yıpranan kıyafetini kavradığı sırada gözleri Mavrik'e kayar ve tuniğinin yakası düşerek köprücük kemiğini ortaya çıkarır. Şaşırmış görünen Mavrik önce ona, sonra omzunun üzerinden ona bakar. İçinden küfrederek tuniğinin önünü kavrayıp öne doğru çeker, birkaç iplik duyulabilir şekilde kopar. Siyah ipek vücudundan ayrılır, tuniğinin arka kısmı tamamen yok olur.

Gwynn'in nabızı, çıplak göğsünün yasak görüntüsünde, merkezinde koyu renkli bir saç izi olan tüm gergin kaslarda, derin yeşil meme uçları açığa çıkar.

Rahatsız edici bir sıcaklıkla göz göze gelir. Utançla gözlerini *kaçırıyor*, açılmasını ya da daha da kötüsü düşmesini engellemek için umutsuzca giysisinin kenarlarına tutunuyor. Çiğ bir panik kaplar

... bu kadar açıkta olmak ... Mavrik'i bu kadar açıkta görmek ... sanki merkezi çözölüyormuş gibi hissetmesine neden oluyor.

Mavrik, Smaragdalfarin'de birisine sesleniyor ve o, bakışları şimdi taş zemine perçinlenmiş, kalbi yarışırken, duyguları bir çeviriye odaklanamayacak kadar çalkantılı. Melodik bir kadın sesi, Gwynn paniklemiş nefesini kontrol etmek için mücadele ederken, yeni gerçekliği siklonik kuvvetle çökerken ona cevap verir.

Bitti artık.

Geri dönülemez bir çizgi aşılmış, bedeni ve ruhu demirlenmemiş ve açıkta bırakılmıştır. Artık Magedom'un düşmanıdır, bilinmeyen bir bölgede kendi ailesinin düşmanıdır. Etrafı, hayatı boyunca Şeytani Varlıklar olarak görmesi öğretilen, Gardnerili olmayan insanlarla çevrili; Bloom'ilya ve küçük Ee'vee ile kurduğu son temas, kapalı Styvian Büyücü çevresinin dışındaki insanlarla ilk gerçek bağlantısı.

Sage böyle mi hissetti? Gwynn, Gardnerian kurtları Verpacia'da etrafına kapandığında, iyi arkadaşını kendisi için nasıl bıraktığını düşündüğü için pişmanlık duyuyor. Yardım olmadan, ittifak olmadan ...

"Gwynnifer." Mavrik'in derin sesi onu işkence gören düşüncelerinden sarsıyor. Tonu güçlüdür, ancak Gwynn'in niyetli bakışlarını karşılamak için gözyaşı yakan gözlerini kaldırdığı şefkatin altında yatan bir not vardır.

Gözlerini kırptırıyor, onu görünce tekrar dengesini kaybediyor, göğsü artık kutsanmış bir şekilde örtülü, ama canlı bir zümrüt Smaragdalfar tuniğiyle.

Gwynn nefes alır, yasak Fae rengine giyinmiş bir Gardnerian erkeğinin görüntüsü, sistemine bir şok ... *Işık çizgilerine* bir şok. Mavrik'in gözlerinin yemyeşil tonu hissi yoğunlaştıran çizgileri boyunca bir karıncalanma yarışıyor.

"İşte, Gwynnifer," ağır aksanlı ve melodik bir kadın sesi çınlıyor.

Gwynn, Ee'vee'ye portaldan yardım eden söğüt Smaragdalfar okçusu Mynx'e döner ve orada çarpıcı kadını bulmak için şaşırır. Mynx, parlak zümrüt Smaragdalfar kıyafetini Gwynn'e tutuyor, bakışları endişeyle doluydu.

"I . . . *Yapamam* ..." Gwynn'in yüzü, tabu kıyafetlerini kabul etmek için hiçbir hareket yapmadığı için yanıyor, uzun siyah tunik ve alttaki eteğinin kenarlarını tutmayı bırakırsa, kutsal siyah kıyafetinin tamamen yol açacağından korkuyor.

Mynx döner ve erkek askerlerin bir düğümüne doğru bir Şey ağırır. Biri öne doğru adım atıyor, pelerinini açıp ona vermeden önce Gwynn'e hızlı ve dikkatli bir bakış atıyor. Mynx, zarif elini askere bir kışkırtma hareketiyle çırpıyor ve o da uzaklaşıyor. Gwynn, Mynx'in Smaragdalfar kıyafetlerini Gwynn'den önce kırmızı taş zemine koymadan önce Mavrik'ten hızlı, okunamayan bir bakış yakalar, sonra düzleŐir ve pelerini tam genişliğine kadar tutar ve Gwynn'i mağaranın geri kalanından duvarlar.

"Devam et ve üstünü deėiŐtir," diye teşvik ediyor.

Kalbi sinek kuşu hızında patlıyor, Gwynn kıyafetinin kenarlarındaki tutuşunu serbest bırakıyor, hem tunik hem de uzun eteği i çamaŐırlarıyla birlikte yol verirken utanç verici kızarması kavurucu hale geliyor. Mağaranın serin havası, yanlarını sıyrır ve rahatsız edici bir kaz eti taramasını yükseltir.

Elleri titreyen Gwynn, yıkılan kıyafetlerinin kalıntılarını aceleyle çeker ve hayatında ilk kez siyah olmayan kıyafetler giyer. Parlak zümrüt tuniği başının üzerine çeker ve aynı derecede canlı yeşil renkteki pantolonlara kayar, *Eskiler Kitabı*'nda bu gibi kıyafetleri kınayan çizgilerin hatırlanmasını ve onu giymesini zorlar.

Ayaklarının dibindeki Gölge Şimşekli yığına bakarken, Valgard'da yakılan renkli kenarlı Gardnerya kıyafetlerinin görüntüsü zihnine saldırıyor, pantolon giymenin ani kültür Şokunda boėuluyormuŐ gibi hissediyor - büyücü kadınların yapması yasak olan bir Şey - kalçaları kumaşla çevrili, bacaklarının Şekli bu kadar küstahça sergileniyor.

Bu ihlali hızlıca değerlendirecek kafa boŐluėundan yoksun olduğu için geriliyor ama sonsuza kadar bu pelerinin ardında saklı kalamayacağını da biliyor.

", benden bu kadar," diye idare ediyor.

Mynx pelerini indirir ve gözleri Gwynn'in zümrüt sirkeli erevesi üzerinde hızlı bir tarama yapar. Gwynn kendini sıkıca sarar. Yanaklar

ve boynu yanarken, mağaranın genişliği boyunca Mavrik'in gözleriyle karşılaşır. Mavrik'in gözlerinde anlayışa benzeyen bir parıltı yanıyor ve kendi gözyaşlarını yakıyor. Ama yine de bu kıyafetle ona yaklaşmayı kendine yediremiyor, sanki bacakları onun önünde çıplakmış gibi hissediyor.

Mavrik gözlerini kaçırıyor ve Mavrik'in duruşundaki sertleşmeden, buradaki diğerlerinin aksine, Mavrik'in içine düştüğü kültürel ve dini karmaşanın boğucu bataklığını gerçekten anladığını anlıyor.

"Mavrik Glass," diye sesleniyor keskin, Noi aksanlı bir kadın sesi, ağır silahlı birkaç Vu Trin askeri yan tünelden alana girerken.

Gwynn, *Batı Bölgesi Direnişinde gizlice aktif olan Noi askerleri* olduğunu tahmin ediyor.

Vu Trin, Mavrik ile Noi'de bir konuşma akışına başlamadan önce Gwynn'e kısaca bakıyor.

Gwynn bitleri ve parçaları çevirir - "Komutan Fi Suur tarafından çağrıldı . ." ve Mavrik'in cevabı "... Mage cephaneliğini yok etti"- Mavrik mağaranın tünellerinden birine doğru yönlendirilmeden önce.

"Yakında döneceğim," diye ve Gwynn, Vu Trin ile taş koridorun rune ışıklı derinliklerinde kaybolurken bir cankurtaran halatı gibi sözünü tutuyor.

Sarsılmış, Gwynn Mynx'e bakar. "Çocukları nereye götürdüler?" Diye soruyor, bu sefer bir cevap alacağını umuyor.

"*Sana söyledim*," yarı traşlı kafası olan komuta askeri, hem Gwynn hem de Mynx'e sert bir bakış atarken, ağır aksanlı Ortak Dil'de snaps, "onlar *güvenli* bir yerdeler. Kargalar ve Kurtçuklardan uzakta."

Mynx sertleşir ve askere yakıcı bir bakış fırlatır. "Ona karşı sefil olmana gerek yok, Yyzz'ra," diye ısırtıyor. "*Binlerce* Büyücü silahının yok edilmesine yardım etti."

"*Kargaların yardımına ihtiyacımız yok!*" Yyzz'ra bir dizi Altdiyar küfürüne benzeyen bir şeyler savurmadan önce öfkeyle karşılık veriyor. Yyzz'ra'nın patlaması, Mynx'ten Smaragdalfarin'de Gwynn'in tercüme edemeyeceği kadar hızlı bir cevapla karşılandı.

Yyzz'ra gümüş bakışlarını Mynx'in üzerine diyor, ağzı kaba bir gülümsemeyle çarpılıyor. "Kargalara ve Kurtçuklara sempati duyuyorsun çünkü Icaral'ın kardeşiyle çiftleşiyorsun."

Mynx'in yanaklarında renk lekeleri oluşuyor ve Yyzz'ra alaycı bir kahkaha atıp birkaç Subland askeriyle birlikte tünelden aşağıya doğru ilerlerken tamamen aşağılanmış gibi görünerek arkasını dönüyor.

Mynx çenesini sertleştirir ve görünür bir şekilde kendini toplar, sonra Gwynn'in bakışlarını karşılar. "Ben Mynx'ia'luure," diyor, tonu gerçek nezaketle vuruldu. "Diğerleri gibi bana Mynx diyebilirsin."

Gwynn umutsuzca vücudunun her tarafına atılan hafif titremeyi bastırmaya çalışırken, uzun bir an için birbirlerine bakıyorlar. "Sen . Batı portal sistemini kapattınız mı?" Gwynn, portalların mavi izlerine doğru hareket ederek, sadece sis kaldığını soruyor.

Mynx'in gümüş gözleri savaşta sertleşmiş çelik gibi parlıyor. "Yaptık." Gwynn ifadesinde hızlı bir ıstırap parıltısı yakalar. "Yapabileceğimiz herkesi dışarı çıkardık."

Gwynn, Mynx'in parçalanmış tonunda söylenmemiş olanı okuyabilir.

Büyücüler kaçış yollarını kesip geride kalanlar için hayatı cehenneme çevirmeden önce çıkabildiğimiz herkes kaçtı. Batı Diyarı tamamen düştü.

Farklı bir utanç türü Gwynn'i batırır, *onu* kokuşmuş suçluluk duygusuyla doldurur - Magedom'dan fiziksel olarak kurtuldu, ama zihni ve duyguları hala bir kenara atması gerektiğinde hala onun tarafından tuzağa düşürüldü. Ama buna engel olamıyor. Sadece parlak zümrüt rengi kıyafet -ve *pantolon*- giyme eylemi bile onu son derece rahatsız ediyor.

"Gel," diyor Mynx Gwynn'e, gözlerinde bir fırtınada hak edilmemiş bir liman gibi hissettiren bir ışık arıyor. "Gece için yerleşelim ve sana biraz yiyecek alalım."

"Ye Roachling," diye emrediyor Yyzz'ra Batı Ortak Dilinde.

Slur'un içsel acısını hisseden Gwynn, Yyzz'ra'nın büyük mağaranın çok sayıda zümrüt alevli şenlik ateşlerinden birinin etrafındaki Subland askerlerinin bir çemberinin ortasında oturduğu yere dikkatle bakıyor. Kucağındaki kaseler, Gwynn'in kendi kasesinde garip, solucan benzeri yiyeceklerle doldurulur,

kokulu buharı, zengin baharat ve mantar kokusuyla yükseliyordu.

Birkaç uzun, dolambaçlı tünelden geçtikten sonra, bu ağır Varg-korunan toplama mağarasına ulaştılar ve Gwynn hemen Mynx'lia'luure ve asker çemberinin hemen arkasında yalnız bir oyuk içine çekildi.

Duyguları bir fırtına olan Gwynn, Valgard'ın Alt Toprakları boyunca olduğu gibi, mağara tavanı boyunca dokunan devasa ağaç köklerine bakar, tavanın genişliğini kaplayan Varg rünlerinin koruyucu bir ağı.

Bakışlarını indiren Gwynn, Subland Elf konuşmasını ayıştırmaya odaklanıyor ve Agolith Çölü'nün en kalın, en şiddetli güçlü fırtına bantlarının üstlerindeki araziye çevreleyen inanılmaz derecede korunaklı bir noktada konumlandıklarını hızla tespit ediyor - son Bölge Savaşı sırasında Doğu'nun Zhilon'ile hava Wyverns tarafından belirlenen fırtına bantları.

Magedom'un güçlerine duvar örmek için.

Sadece okudukları devasa, ölümcül fırtına gruplarının üzerlerindeki toprakları koruduğu düşüncesi onu dehşete düşürüyor.

"Hala bir ısırık almadın," diye bağıyor Yyzz'ra, Gwynn'in düşüncelerine giriyor. Yyzz'ra'nın gözlerinde, onları Gwynn'e daralttığı için kaba bir parıltı var, gözleri Gwynn'in kucağında tutulan yiyecek kasesine doğru kayarken dudaklarında alaycı bir gülümseme var. "Endişelenme, Roachling. Bu bir kase *solucan* değil."

"Dur, Yyzz'ra," diye karşılık veriyor Mynx'lia'luure Smaragdalfarin dilinde, bakışları

kınama ile titriyordu. "Sana 'Yılan Elf' demiyor. Bu yüzden hakaretleri ve suçlamaları ."

Yyzz'ra bir kahkaha attı, bakışları Gwynn'e lanet bir ışıkla sabit kaldı. Gwynn, Snake Elf gibi hakaretleri saydığı için boynunun üzerinde yarışan bir utanç acısı, geçmiş cehaleti, kendini bulduğu bu yeni dünyada yabancı statüsünü daha da pekiştirdi. Verdyllion ve Gözcülerin onu yönlendirdiği bir dünya.

Yyzz'ra'nın delici bakışları Mynx'e kayıyor. "Kargaları ve Kurtçukları çok seviyorsun, değil mi? Icaral'ın kardeşine kaç bardak çay verdin? Tam otuz mu?"

Mynx, Yyzz'ra'ya meydan okuyan bir gülümseme verirken öfkeden çatırdıyor. "Peki ya , Yyzz'ra? Ya Cael'e *dünyadaki tüm çayı* vermek istiyorsam?"

Yyzz'ra küçümseyici bir homurtu çıkarır. "Ona çoktan '*dünyadaki tüm çayı*' verdiğiniz çok açık. "

Mynx, Gwynn'in tercüme edemeyeceği kadar hızlı olan Smaragdalfarin'de duygusal bir şey koparır, sonra yükselir, yumruklar toplanır.

Yyzz'ra'nın gözlerinde öfke kıvılcımları. "İlk nöbet senin değil mi asker?"

Mynx, Gwynn'e dönmeden önce Yyzz'ra'ya bir parıltı vuruyor. "O cephaneliği yok ettiğinde ve o çocukları Valgard'dan çıkardığında cesur bir şey yaptın, Gwynnifer. Ben, biri için, bunun için minnettarım." Subland Elflerine ve ardından Gwynn'e endişeli bir bakış atıyor, açıkça Gwynn'i onlarla yalnız bırakmaya isteksiz, uzaklaşmadan önce yürüyüşü gerginlikle sıkı.

Yyzz'ra, Smaragdalfarin'deki Elflerle gizlice konuşmaya başlar, bakışları sık sık Gwynn'e doğru kayar. Gwynn her seferinde gerginleşir, zihni, bakışlarını çevirirken, gözlerinde tercüme etme yeteneğini tahmin etmelerini istemediği için stresin bir bulanıklığıdır.

Yyzz'ra, "Oo'na'nın Eyll'lynorin Shard'ını Kuzey Ormanı'nın korumasını kırar kırmaz Icaral'dan uzaklaştırmamız gerekiyor," diyor Yyzz'ra, tonu gizli, Gwynn'in her duygusu Verdyllion için Subland adından bahsederken daha keskin bir hayata diken diken ediyor.

Askerlerden biri başını sallar. "Shard, Icaral dışında kimsenin içinden büyü göndermesine izin vermiyor."

Yyzz'ra'nın ateşli bakışları onu bıçak gibi kesiyor. "Sonra Icaral ve Roaches'ı kullanarak Oo'na'nın Büyük Ağacı'na gideceğiz, orada gücümüz artacak ve Oo'na'nın Shard'ını kullanabileceğimizden *emin* olacağız. Oraya vardığımızda Vogel ve Kara Cadısı'nı öldürüp Wynter Eirllyn, kardeşleri ve Hamam Böcekleri de dâhil olmak üzere bizim dışımızdaki *herkesi* Alt Diyar'dan çıkaracağız."

"Yyzz'ra," diye nazikçe karşı çıkıyor asker, "Wynter Eirllyn daha yeni Alt Diyarların çoğunu özgürleştirdi."

"Oo'na'nın *Parçası* Alt Diyarları özgürleştirdi," diye karşılık veriyor Yyzz'ra. "Icaral değil. Parça kendini *bize* getirdi, hakkı olan

Sahipleri. Bu konuda bir Alfsigr Elfine güvenemeyiz. Tıpkı bir Alfsigr Elfiyle *yatağa giren* Mynx'lia'luure'a artık güvenemeyeceğimiz gibi."

Gwynn'in endişesi arttıkça başka bir asker "Mynx'e çok yükleniyorsun" diyor. "O ve Cael Eirlllyn, onlar sadece arkadaşlar."

Yyzz'ra acı bir kahkaha atıyor. "Kurtçuğun pantolonuna girmesine izin verdi! Ghuy'lon onları kızışırken duymuş. Wynter Eirlllyn'e de güven *olmaz* - Verpax Üniversitesi'nde Kara Cadı ile *arkadaştı*! Lojmanı bile paylaşmışlar. Voloi'ye savaş açan aynı Kara Cadı. Wynter Eirlllyn'in Elloren Gardner Grey'i öldürme konusunda sessiz kaldığını fark ettiniz mi?" Yyzz'ra eliyle havayı kesiyor. "Kurtçuklara ya da Roaches'a güvenemezsin," diye homurdanıyor ve Gwynn'e yan bakış atıyor.

Boğazındaki düğüme karşı yutkunma, Gwynn içe doğru çekilir, zihni tüm bu bilgilerden döner. Yemeğe , buharın kokulu baharatları yukarı çıktıkça midesi sıkılır. Bununla ilgili her şey yabancısıdır - bulanık et suyundaki solucan benzeri şekillerle birlikte yüzen bir tür mavi parlayan mantar.

Burada, Alt Diyar'da başka bir evrene indiğini fark ediyor, boğucu bir ıstırap dalgasını yutuyor, hem cephaneliğin hem de çocukluk evinin runik ateşle patladığı görüntüsüyle savaşamıyor. Bir zamanlar çok sevdiği kızının yaptıklarını gördüğünde annesinin yüzünün alacağı şekli düşünmeye dayanamıyor. Ve hem annesinin hem de babasının, Mavrik Glass ve Wynter Eirlllyn için aranan ilanların yanı sıra, Gwynn'in kötü niyetli işlenmiş yüzüyle yakında ortaya çıkacak olan Aranan ilanlarda yer alacağı düşüncesine dayanamıyor.

O gece, Gwynnifer küçük bir yan mağarada ince bir yatak üzerinde yatıyor, saçlarını tutarken göğsünden titreyen sessiz bir hıçkırık. Taş üzerinde ani bir bot scud, öfkeli duygularını geri yutmasını sağladı. Gözlerindeki yaşları kabaca silerek döndüğünde Mavrik'i mağarasının kemerli girişinin hemen dışındaki fener ışığıyla aydınlatılmış tünelde ayakta dururken buluyor.

"İçeri girebilir miyim?" Diye soruyor ve Gwynn başını sallıyor, konuşamıyor, boğazı kargaşa ile çok kalın.

Mavrik içeri girer ve onun yanına oturur. Onu inceler, kendini soyulmuş bir kabuk gibi hisseder. Uzaktan onun elinin normal büyücü yeşili ışıltısına geri döndüğünü fark ediyor. Mavrik sırtını kızıl taşla yaslıyor, yoğun bakışları küçük oyuğun karşı duvarına sabitlenmiş, ifadesi tedirgin.

"İlk birkaç gece en zordur," diyor, gölgeli alanın hemen dışındaki yeşil fener ışığı üzerinde titrerken.

Gwynn elini kaldırır ve siyah, ilmekli hızlı işaretlerine bakar. Onun için *her şey* olan bir oruç. Onun için *her şey* olan hızlı bir arkadaş. Ve ailesi ...

Ruhunu parçalayan umutsuzluğu yutmaya çalışırken boğazındaki keder düğümü sıkılaşıyor.

Düşünceleri Bloom'ilya ve Ee'vee'nin alıkonulup vahşice parçalanmasına kayar. Ve Smaragdalfar çocukları Doğu'dan kaçıyor, Gözetmenler omuzlarına tünemişlerdi. Ve aniden, Gwynn tamamen farklı bir nedenden ötürü nefesini yakalamakta zorlanıyor, uzun zamandır cahil olduğu her şey için kefaret yapmak için çaresiz. Pişmanlıkla dolup taşan gözlerini o kadar sıkı kapatır ki acırlar.

Sıcak bir dokunuş onun kumaşla kaplı bileğini bulur ve Mavrik'inkini kavramak için elini yukarı kaydırır. Mavrik'in yakınlık çizgileri açılıp Mavrik'inkilerle birleşirken aralarından kıvılcım saçan bir büyü akışı geçiyor ve bu his ikisinin de ürpermesine neden oluyor.

Gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini açıp adamın yoğun yeşil bakışlarıyla buluşuyor, adamın *gücünün* hissiyle dolup taşarken gözlerinde aynı yemyeşil renkten kıvılcımlar çıkıyor. Çirkin bir şekilde birbirine dolanmış ellerine bakıyor, prizmatik şimşek iplikleri hem onun hem de kendisinin teninde titriyor, her ikisi de bu his, bu *bağlantı* karşısında huşu içinde donup kalmış gibi görünüyor ve bir an boyunca sessiz kalıyorlar.

Gwynn sonunda boğuk bir fısıltıyla "Sihrimize tam olarak ne olduğunu bulmamız gerekiyor" diyor. Onu gerektiğini biliyor ama kendini çekmeye getiremiyor.

"Var," diye kabul ediyor, yutkunarak. "Bununla başa çıkmaya çalışıyorum."

Gwynn, harekete geçirdiği fırtınayı kontrol edemediği için kendini bulduğu için bir nefes titriyor.

Gözcüleri ve Verdyllion'u neye sürüklediğini.

"Yyzz'ra Asa'yı Wynter'dan almayı planlıyor," diye açıklıyor. "Kuzey Ormanı'na vardığımızda."

Gözleri genişliyor. "Smaragdalfarin mi konuşuyorsun?" diye soruyor, birbirlerine tutunurken, güçleri büyülü bir kucaklaşmaya kapılmış, ikisi de ayrılmaya niyetli görünmüyor.

"Işık büyücülüğüm," diye açıklıyor. "Olduğu gibi hapsolmuş, yine de bana görsel olarak baskı yapma gücü veriyor. Göz gezdirdiğim her sözlük kafamın içinde. Her grimoire. Her askeri metin." Ona araştıran bir bakış atıyor. "Sen yokken Vu Trin sana ne söyledi?"

Mavrik tereddüt eder, çenesi titrer. "Vogel'in hikâyesi doğru. Elloren Gardner Grey, Vogel'in Vo Sıradağları'nda sakladığı bir orduyla birlikte Volo'i'ye saldırdı. Wyvernguard'ı yok ettiler ve Volo'i'yi yerle bir ettiler. Binlerce kişi öldü. Kara Cadı, Icaral Yvan Guryev tarafından ve aynı zamanda bilinmeyen bir güç, Vogel'in kuvvetlerinin büyük kısmını barındıran Vo Sıradağlarını, onlar ortaya çıkıp tüm Doğu'yu yok edemededen patlattı."

Gwynn sert bir nefes alır. "Ve şimdi, Kara Cadı Kuzey Ormanı'na mı taşınıyor?"

Mavrik başını sallar. "Vu Trin'le birlikte çalışan Lasair Fae'lerinin Yvan'ın ateş gücünün bir Dryad portalının gecikmesine takıldığını ve Elloren Gardner Grey'in Gölge Ateşi'yle birlikte Kuzey Ormanı'na doğru ilerlediğini tespit ettikleri haberini aldık. Hem Kara Cadı hem de Büyük Icaral yakında Vogel'in kontrolü altına girecek, eğer onları bizden önce ele geçirirse."

"Vogel'in elindeki tüm Kehanet ..." Gwynn mırıldanıyor, sonuçlardan dehşete düşüyor.

Mavrik, Yvan Guryev'le olan geçmişini ve yıllarca Vu Trin için çifte ajan olarak çalıştığını anlatmaya başlar. Vogel'in onu Yvan'a suikast düzenlemesi için nasıl gönderdiğini ve Mavrik'in Vu Trin'le birlikte çalışarak Büyük Icaral'ın sahte ölümünü nasıl hazırladığını, Vogel'in çok gözlü kuzgun casusunu kandırmak için Yvan'da yeterince önemli yaralar açtığını - Yvan'ın daha sonra Lasair güçleriyle iyileştirdiği yaralar.

Mavrik sessizleşiyor ama bakışlarındaki o sertlik azalmıyor. Aslında, yükseltilmiş. "Yardıma ihtiyacım var, Gwynn," o

açık bir güçle söylüyor. "Ve sadece Kuzey Ormanı'nın Dryad koğuşlarını aşıp Yvan'ı serbest bırakmak ve Kara Cadı'ya saldırmak için değil. Vogel'in Gölge büyüsünün yakında tüm oruçlu Büyücüleri ve Zalyn'or baskılı Alfsigr Elflerini hızlı hatları ve Zalyn'or kolyeleri aracılığıyla kontrol altına alabilecek kadar güçleneceğinden endişe ediyoruz. Bunu zaten küçük ölçekte yaptı. Wynter bir Zalyn'or kolyesi tarafından hapsedilmişken onun niyetini kısa bir sürelğine okudu. Vogel kolye aracılığıyla onu ele geçirmeye çalıştı ama onun empatik yeteneğinin kendisini okuduğunu hissedince kaçtı."

Gwynn, bu artan kabus karşısında sakinleşmeye ihtiyaç duyuyor, aniden kendi hızlı işaretli ellerinin ve bileklerinin yanı sıra Mavrik'in de hiper farkında. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Diye soruyor.

Mavrik ona seviyeli bir bakış atar. "*Yıllardır* hem oruç büyüsünün hem de Zalyn'or kolyelerinin içindeki büyüleri çözmeye çalışıyorum ama nafiye. Zihninizde bir büyü kütüphanesi var. Belki birlikte çalışırsak-"

"oruç ve Zalyn'or büyüleri," Gwynn keser, "onlar *kırılmaz*. Büyü çok sağlam. Ayarlandığında çok parlak bir şekilde kaynaşiyor."

"Benzer bir büyülü temele sahipler, evet," diye itiraf ediyor Mavrik, hızlı işaretli elini kaldırarak, "ama Gwynnifer, bununla savaşmanın bir yolunu bulmalıyız."

Oranlar aşılmaz olsa bile, demek istiyor. Gwynn'in kalbi, bir kez daha tüm Urisk ve Smaragdalfar çocuklarını düşünürken göğsüne doğru atıyor. Hepsinin üzerine düşen kabusun. Ve bir kez daha, onun ve Mavrik'in hızlı işaretli elleri ve bilekleri.

"Sana yardım edeceğim," diye yemin ediyor, dudakları titriyor.

İnatçı isyanı aniden patlar, travma ve yorgunluğun katıksız gücüyle parçalanır ve kendini gözyaşlarını kırıştıtırırken bulur.

Mavrik'in elindeki tutuşu sıkılaştır, büyüsü etrafında büyüleyici bir acele içinde sarılır, akışının yoğunluğu gözlerine yansır. "Gwynn," diyor, "*Her şeyi* kaybetmenin ne olduğunu biliyorum."

Gwynn başını sallıyor, onun varlığı ve birleşik sihirlerinin hissi en zayıf çapalar. Ama sonra, ona çelişkili bir şey verir

bakıyor, onu tutuşu gevşiyor ve gitmeye hazırlandığını hissedebiliyor.

"Lütfen... Kalır mısın?" diye soruyor, bu isteğinin tarif edilemeyecek kadar çirkin olduğunu bildiği için onu sıkıca kavrarken. Daha yeni tanıştığı bu erkek büyücüden yanında kalmasını isteyerek milyonlarca çizgiyi aştığını bilerek. . . sihrinin gücüyle birleşmek istediği bu erkek Büyücüden bu gece yanında kalmasını istemek. Ama şu anda, içindeki uçurum çok büyük hissediyor. Başa çıkılamayacak kadar korkunç. Hiçbir yerde sağlam bir zemin yok.

"Pekâlâ," diye kabul ediyor, elini bırakırken sesi ancak fısıltıyla çıkabiliyor.

Aralarındaki büyülu bağlantı kopar ve Mavrik hemen kendini yoksun hisseder, yeniden kopan ışık hatları bir kez daha Mavrik'e doğru gerilir. Mavrik onun yanına uzanır ve avuç içi yukarı bakacak şekilde esasını sessizce ona uzatır.

Gerginlik ateşlenir.

Nabızı hızlanıyor, Gwynn parmaklarını bir kez daha onun içinden geçiriyor ve büyüü ona salınırken çok renkli kıvılcımlar vizyonundan geçiyor ve her ikisi de iç içe geçmiş çizgilerinden akan enerji akışına karşı sertleşiyorlar. Duyguları çıplak bırakıldı, Gwynn'in dudakları titremeye başladı ve gözlerinde sıcak gözyaşları vardı.

"Seni terk etmeyeceğim," Mavrik ona güvence veriyor, sesi bir yemin gücünü taşıyor, parmakları ve sihirleri sıkıca bağlı. "Seni terk etmeyeceğim, Gwynnifer."

Başını sallıyor, ailesini bir kez daha evlerini yıkılmış halde bulurken hayal ederken sessizce ağlıyor. Cephanelik yok edilmiş. Yaptıklarının ve tekrar yapacağını bildiği şeylerin acısıyla boğulurken, kısa süre sonra kendini uykuya dalarken bulur; karanlıkta kaybolmadan önce gördüğü son şey Mavrick'in yoğun yeşil bakışlarıdır.

Gwynnifer Valgard'da uyanır, güneş ışığı yatak odasının dairesel penceresinden akar. Yönünü şaşırmış bir şekilde, hızlı arkadaşı Geoffrey'i yanında yatakta bulmak için döner, uykulu yeşil gözleri sevgi dolu bir şefkatle onunkine dikilir, dudaklarında nazik bir gülümseme çekilir.

Gözlerinin etrafında gölge grisi bir parıltı yok.

Göğsünden bir rahatlama hıçkırığı yükselir. Hepsi bir kabustu. Hepsi. Tüm Gardneria'nın Gölge'yi kucakladığı ve bir zulüm kâbusuna dönüştüğü korkunç bir rüya. Ama *hiçbiri* gerçek değildi. Ve şimdi güvenli evine, güvenli hayatına geri döndü.

Sevinçten havalara uçarak kollarını Geoffrey'e doluyor ve onu kendine çekiyor, dudaklarını dudaklarına götürmeden önce ensesini öpüyor, burnunu çekiyor.

Geoffrey öpücüğe bir an şaşırmış gibi göründükten sonra, sanki yarı uyanıkmiş gibi, önce tembelce karşılık vermeye başlar.

Sonra dikkatle arayış.

Sonra sert ve derin.

Isı, Gwynn'in omurgasını vuruyor, bu öpücükten geçen şaşırtıcı tutku seviyesine tepki olarak dudaklarında tutuşan kıvılcımlar, her çizgisinde patlayan kıvılcımlar.

Geoffrey onu daha önce hiç *böyle* öpmemişti.

Bir inilti çıkarıyor ve öpücüğe teslim oluyor, her zamanki tereddütü gitmiş olan bu yeni, arzuyla ısrar eden Geoffrey'den heyecan duyuyor. Geoffrey vücudunu onunkinin üzerine kalçalarını ayırırken, vücudu hızla ateşlenirken, Geoffrey'nin her zamanki yavaş çalışmasına alışkınken ona bu kadar çabuk yanıt verirken, teninde heyecanlı bir şok cızırdıyor.

Ve onun *çizgileri* üzerindeki etkisi . . .

Bu yeni, iddialı Geoffrey'e karşı eğilir, bacaklarını onun etrafına sarar, arzusu şaşırtıcı bir basınçla ona bastırır ve temastan zevk patlamaları yayılır, uyarılması o kadar hızlı, o kadar yoğun ve serttir ki . . .

Geoffrey aniden onun üzerinden yuvarlanır.

"Gwynn," diyor kaba bir ses, karışık arzu ve çatışma gibi sesler tarafından kalınlaştırılmış. Geoffrey'inkinden daha düşük perdeli bir ses.

Geoffrey'e ait *olmayan* bir ses.

Gwynn'in sistemi boyunca alarm şokları ve Mavrik'i yanında görmek için yarı rüyadan şiddetli bir şekilde sarsıldığı için gözleri açıldı. Dudaklarının her yerinde ve boynunun tabanında parlayan bir renk prizması titreşir, renk çizgileri yoğunluğunda pratik olarak akkor hale gelir. Mavrik doğruluyor ve birbirlerine şaşkın ifadelerle bakarken aralarına biraz mesafe koyuyor.

Mortification, uyku sisi zihni az önce olanları bir araya getirirken Gwynn aracılığıyla patlar.

"Biz ..." Mavrik yutkunuyor, yüzü kızarmış, şehvet hâlâ gözlerinde yüzüyor ve yüzünde bir rahatsızlık ifadesi var. "Rüya görüyor olmalıyız."

Gwynn oturur, başı dönüyor, düşünceleri kargaşaya atılıyor.

Az önce ne oldu? Rüyasında gördüğü o şeyleri Mavrik'le mi yaptı? O öpücük . . .

Konuşamıyor, utancı çok büyük.

Şişmiş dudaklarına masaj yapmak için uzanıyor ve ağzından eline yansıyan gökkuşağı ışığını görüyor.

"Sen bacaklarını bana doladığında tamamen uyandım. . bacaklarını bana doladığında tamamen uyandım," diyor Mavrik. Hafif sihirle aşılınmış dudaklarını ısırır. "Gwynn, bunun bir *rüya* olduğunu düşündüm ..."

"I . . . *Hızlı arkadaşım* olduğunu sanıyordum," diye kekeliyor Gwynn, kızarması bir haşlanmaya ısınıyor, utanç yoğunlaşıyor.

Mavrik aceleyle ayağa kalkarak "Başka bir yerde uyuyacağım," diye teklif ediyor ve Gwynn, artan utançla, uyarılmasının kalıcı kanıtını fark ediyor.

Çünkü kendimi affedilmez bir şekilde ona attım.

Çılgınca bir üzüntüyle, ailesinin rahibinin burada olsaydı ne söyleyeceğini hayal eder. O yargılayıcı, kınayıcı gözleri hayal edebiliyor. Ve Mavrik'in de kendisi için aynı şeyleri hissettiğinden emindir.

Tereddüt ediyor, bir elini karmakarışık saçlarında gezdiriyor.

Saçlarımı karıştırdım, diye düşünüyor Gwynn, kızarması o kadar sıcak büyüyor ki bir hastalık gibi hissediyor.

"Ben Senden uzak duracağım," diye teklif ediyor Mavrik, ağzındaki çok renkli parlaltı renk iplikçiklerine dönüşerek daralıyor. "Bunun bir daha olmasına *asla* izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum. Kendimi asla bir kadının üzerine itmedim..."

İlk başta, Gwynn, şaşkın bir anlayışla, ona kızgın olmadığını fark etmeden önce sözleriyle karışıklığa sürüklenir. *Kendisine* kızgın.

Bu radikal fikir onun sıkıntısının bir kısmını yatıştırır.

"Mavrik," diye söze giriyor, adını kullanarak onu ürkütmüş gibi görünüyor, "sana inanıyorum."

Başını iki yana sallar. "Sana saldırmak istememiştim. Çok özür dilerim, Gwynnifer."

Onun heyecan verici hissini hatırladıkça boynundan aşağı bir sıcaklık yayılıyor. Onun alışılmadık, heyecan verici derecede agresif öpücüğünü. Vücudunu onun etrafına nasıl sardığını, büyüünün onunkine doğru süzülüşünü, affedilemez bir şekilde daha fazlasını isteyişini.

"Ben de sana saldırmak istememiştim. Özür dilerim," diye özür diliyor.

"Saldırıya uğramış hissetmiyorum," diye ısrar ediyor vahşi bir pişmanlık bakışıyla. "Gwynnifer, neler olduğunu fark ettiğim an-"

"Biliyorum. Ben de fark ettiğim anda durdum," diye aceleyle onaylıyor adam mağaranın girişine yakın bir yerde dururken, dudaklarında hâlâ renk parlıyor. Kendi ağzı da karıncalanıyor ve muhtemelen aynı göründüklerini fark ediyor.

"Ne ben az önce yaptım," diyor , sesi işkence görmüş gibi, "bu oldu tehlikeli ... hızlı hatlarınız ... sahip olabilirdik ..."

Gwynn karanlık, döngü çizgilerine, inen bir kafesin klostrofobik hissine bakar. Geçtiğimiz aylarda gittikçe daha fazla, hızlı çizgileri hakkında bu şekilde hissetti, ama asla şimdi yaptığı kadar güçlü değildi. Artık Vogel'ın oruç büyülerini bozabileceğini, onlar aracılığıyla ikisini de kontrol edebileceğini biliyor.

Bu sadece şu anda ne kadar şaşırmış hissettiğini artırıyor.

Kaybolmuş ve kurtuluşun ötesinde.

"Ben evsizim," diye kısık sesle konuşmayı başarıyor, dudakları titriyor. "Her yönden."

Aralarındaki enerji değişiyor, Mavrik'in gözleri acılı ve teselli edici bir bakışa bürünüyor. "Sen," diyor sağlam bir şefkatle. "Ama Gwynn, yalnız değilsin. Bizimle kuzeye gideceksin. Kesinlikle *kimsenin* kendini sana atmamasını içeren bir şekilde." Sert bir iç çekmeden önce ona sivri, pişman bir görünüm verir, sonra asa elini kaldırır ve düşünür. "Görünüşe göre Wynter'ın Güç Asası bizi sandığımızdan daha yoğun bir şekilde bağlamış. Senin öpücüğünde bu bağın gücünü daha net hissettim."

Gwynn yutkunur ve başını sallar, birbirlerine karşı tam dürüstlüklerine teslim olur. "Oldukça gençken Valgard cephaneliğinden Wand'ı çaldım" diye itiraf ediyor. "Beni çağırdığını hissedebiliyordum. Bakıyordum

Geri döndüğümde, kendimi Asa'yı şeytani güçlerden kurtardığım büyük bir Büyücü hikayesinin parçası olarak hayal ederek sadece dramatik davrandığımı sanıyordum. Meğer *haklıymışım*. Gerçekten de Büyük Efsane Asası'na sahipmişim. Ama sonunda ..." Boğazı daralıyor, yakıcı bir pişmanlık yükseliyor. "En yakın dostum Sage Gaffney'e ihanet ettim. Asa Taşıyıcısı dostuma. Çünkü Büyücü inancına inanıyordum."

Mavrik onu inceliyor, ifadesi sertleşiyor ve keskinleşiyor. "Reşit olur olmaz orduya yazıldım ve savaşa gittim, sonra bir grup Fae'nin izledim. Onlara erzak ve silah taşıyarak yardım ettiğim askerler tarafından. Çünkü büyücü inancına inanıyordum. Aynı görev sırasında Urisk'in Pyrran Adalarına gönderilmek üzere vagonlara doldurulduğuna şahit oldum. Bana hepsinin suçlu olduğu söylendi. Ama ben onların sadece aile olduklarını söyleyebilirim. Bir çocuk Magedom'a karşı nasıl suçlu olabilir? Ve onların ağlamaları ve çığlıkları ..." Yüzü daralıyor ve başka tarafa bakıyor, çenesi taş gibi sert, tüm vücudu bastırılmış gerginlikle dolup taşıyor.

"Kaç ?" Gwynn yakın bir fısıltıyla sorar. "On sekiz," diyor Mavrik, yüzünü buruşturarak.

"Büyücülere karşı döndüğünde kaç yaşındaydın?" diye soruyor.

Yutkunur ve gözlerini ona sabitler, bakışlarına giren ölümcül bir ışık Gwynn'in omurgasına bir ürperti gönderir. "On sekiz."

Bir an sessiz kaldılar, havada gerginlik vardı.

"Asa sana ilk geldiğinde kaç yaşındaydın?" diye soruyor sonunda.

"On iki," diyor derin bir nefes alıp Asa ile geçirdiği zamanı anlatmaya başlamadan önce. Her şeyi olabildiğince sadık bir şekilde aktarıyor. Mavrik, Işık Büyücüsü Sage ile geçirdiği zamanın hikâyesini anlatırken onu sabırla dinliyor. Ve sonunda, farkında olmadan ve affedilmez bir şekilde ona nasıl ihanet ettiğini.

Kadın sessizleşip kargaşa içinde sürüklenirken, adam uzun bir süre daha sessiz kalıyor.

"Sen de buna eşitsin," diyor sonunda, kararlı bir şekilde. "Değneği Vogel'in Gölge bağlı pyrr-demonlarından ikisinden tutmayı başardın. İnanılmaz derecede güçlüler, Gwynn. Ama onlardan kaçmayı başardın

On üç yaşında bir kızken Sagellyn Za'Nor'la birlikte Asa'yı Halfix'e güvenli bir yere gönderdin. Bir Güç Asası'nı Vogel'in eline düşmekten kurtardın. Aynı Asa Batı Alt Toprakları'nın büyük bir kısmını özgürleştirdi. Vogel'in ele geçirmeyi çok istediği asa. Ve sen de aileni yok edeceğini bildiğin halde Gardnerianların en büyük asa cephaneliğini ve askeri kütüphanesini yok etmemize yardım ettin. Avlanan bir dışlanmış olacağını bildiğin halde. İnan bana, sen buna değersin."

Gwynn, boğazında boğulmuş bir hıçkırık olarak bakışlarını tutar. "Ailemin ne yapacağını bilmiyorum. Benim hakkımda ne düşünecekler."

"Seni sürgün edecekler," diyor, yüz ifadesi bıçak gibi sert.

Protesto Gwynn'de yükselir ve gözyaşlarını bastırır. "Onlar olurdu *asla*-"

"Seni sürgün edecekler, Gwynn," diye ısrar ediyor, gözlerine giren tutkulu bir vahşet. "Kalbini sertleştir. Bunu yapmak için bekleme. Bu hatayı yaptım."

Boğazında boğulma hissi yoğunlaşıyor. Gwynn, annesinin ve babasının onu ölü olarak işaretleyen bir tören gerçekleştirdiği düşüncesi etrafında zar zor nefes alabilir.

"I . . . Yapabileceğimden emin değilim," diye itiraf ediyor.

"Yapmak *zorundasın*," diye karşı çıkıyor Mavrik, bakışları sempati dolu. "*Yapabilirsin*."

Başını sallıyor, gözlerini kırıştırarak ona bakıyor, Gardneria'dan bilinmeyen bir gelecek için ayrılan bu Büyücü'ye. Adamın hızlıca işaretlenmiş ellerine ve bileklerine bakıyor, soruyu zar zor sorabiliyor ama bilmek zorunda. "Gerçekten oruç tutuyor musun?"

Onun küçük yüz buruşturmasından, alt metnini anladığını biliyor.

Hala onunla gerçek birlikte misin?

"Hayır," diyor, dudakları alaycı bir ifadeyle bükülüyor. "Yıllardır değil.

O *inanıyor*. Büyücülerin yaptığı her şeye. Hatta onlara yardım ediyor."

Bilgi derinden vurur. Ve Gwynn'in fırtınalı tereddütünü aşıyor.

"Mavrik," diyor. "Lütfen, kal."

Mavrik ona bakar, sonra başını sallayarak kabul eder ve dokunamayacağı kadar uzaktaki duvara yaslanır.

Bir süre orada uzanırlar, gözleri onunkiyle kilitlenir, aralarındaki havada yoğunluk çatlar, kargaşa Gwynn'de çalkalanırken aralarında *sihir* çatlar. Uyku onu iddia etmeden önce duyduğu son şey Mavrik'in düşük, uykulu sesi, mırıldanıyor, "Gwynn . . . Seni test etmeliyim. Büyümüz ... birbirimiz tarafından altüst edildi."

"Kendi gücüme hiç erişemedim," mırıldanıyor.

"Ama bu Asa bizi bağlamadan önceydi. Sana dokunurken seni test etmeliyim. Ve sana dokunmadan da."

"Pekâlâ," diyor. Aralarında yanıp sönen büyülü gerilime kendini kaptırarak, yasak olanı dile getirmeye cesaret ediyor. "Elini tutmak istiyorum."

Mavrik sert bir nefes verir ve tavana bakar. "Yapmamamız en iyisi," diyor yoğun bir görünüm vermeden önce kısıtlı bir sesle. Gwynn isteksizce başını sallıyor, hepsi de ellerinin her tarafındaki hızlı işaretlerin farkında.

Her ikisinin de dudaklarında hâlâ parıldayan prizmatik rengin yanı sıra.

Hızlı arkadaşını hiç sevdin mi? diye merak ediyor, Geoffrey için duyduğu keder onu kesip geçiyor. *Senin kalbin de benimki gibi kırık mı?*

Yıkıcı duygular çalkalanır ve Gwynn'in kalbi onlara karşı kırılır, o kadar acı verir ki, gözleri nihayet kapandığında ve uykuya daldığında bir nimettir, Verdyllion Wand-Stylus tüm gece boyunca aklının arkasında parıldar.

Dokuzuncu Bölüm

Kırılmanın

Kraliçesi

Kraliçe Freyja Zyr

*Vo Nehri'nin batı kıyısı, Voloi'nin kuzeyi Xishlon'dan
on beş gün sonra*

Freyja Zyr, Vo Nehri'nin geniş kıyısında dururken *Doğu Diyarı'nın kaos içinde* olduğunu düşünüyor. Bakışları Noilaan'ın runik sınır duvarı boyunca kayıyor, Vo Nehri hemen ötesinde. Bakışlarını safir ışıltılı sınırın tabanı boyunca mevrilenmiş Vu Trin kuvvetlerine diyor ve durumu değerlendiriyor, bulutlu gün onun düşünceleri kadar kasvetli. Kraliçe'nin Muhafızları'ndan dört asker etrafını sarmış, halkı bir gün önce Voloi'nin kuzeyindeki bu vahşi doğaya açılan bir portaldan çıkmıştı.

Soğuk bir rüzgâr siyah saçlarını savururken Freyja, lanetli Büyücüler tarafından acımasızca katledilen sevgili Kraliçe Alkaia için duyduğu keder dalgasıyla savaşıyor. Ölçülü bir nefes alıyor, katledilen hükümdarlarının çok genç omuzlarına yüklediği örtüye alışmaya çalışıyor - Amaz'ın kraliçesi. İstenmedikleri her hallerinden *belli* olan bir ülkede aniden mülteci durumuna düşen bir halkın lideri. Ve gizli aşkı Clive Soren'in Doğu'ya ulaşp ulaşmadığını öğrenmeyi ne kadar arzuladığını bilseler ondan nefret edecek bir halkın lideri.

Clive hayatta mı ki?

Freyja duygu seline karşı omuzlarını sertleştiriyor, runik baltasını sırtına bağlayan kayışların çekışı onu sabitliyor. Halkı her şeyden *önce* gelmeli.

Kendi kalbini bile.

Metanetle omzunun üzerinden yarı yarıya yok olmuş Vo Sıradağları'na bakıyor; zirvelerin üst yarısı artık Gölge tüten taştan karanlık, erimiş bir tepe. Her geçen gün daha da yükselen ve kuzeye doğru ilerleyen runik sınıra doğru geri dönüyor.

Biz de dahil olmak üzere Batılıları Noilaan'dan çıkarmak için.

Son Diyar Savaşı sırasında halkının Noilaan'a verdiği askeri desteği hatırladıkça Freyja'nın göğsündeki ateş alev alev yanıyor. Son Kara Cadı öldürüldükten sonra cesur Amaz taburlarının Büyücü güçlerinin lejyonlarını nasıl alt ettiğini, sayısız kadının nasıl öldürüldüğünü, onların fedakârlıklarının Büyücülerin Doğu'ya akınını durdurmada kilit rol oynadığını hatırlıyor.

Amazlar Noilaan'ın kapısına dayandığına göre, Doğu'nun hafızası gerçekten de çok kısa.

Devam edin ve bizi dışarıda bırakın, Freyja rüzgar güçlendikçe Noilaan'ın tamamına ateş püskürüyor. Kuzey Vo Ormanı'nın bizim olduğunu iddia edeceğiz ve sırayla sizi dışarıda bırakacağız.

Sert bir gök gürültüsü sesi duyulur ve Freyja kuzeye, bulutların uğursuz gri kütleleriyle yaklaşan fırtınaya doğru bakar. Yaklaşan fırtınadan etkilenen halkı hem nehir kıyısından hem de batılarındaki vahşi doğadan birbirlerine seslenirken, Vo Ormanı'nın ağaç hattının içine kurdukları rune işaretli sığınaklardan oluşan küçük şehri aceleyle tahkim ediyor, Amaz askerlerinden oluşan bir ordu yeni buldukları bölgenin aceleyle kurulan çevresini kuşatıyor ve davetsiz misafirlere karşı savaşçı bir odaklanmayla koruyor.

Freyja askerlerinin silahlarını inceliyor; sayıları giderek artan baltalar, bıçaklar, oklar ve savaş asaları günün fırtınalı grisine karşı Varg zümrütü renginde parlıyor, Varg rünleri Smaragdalfar rünik büyücüleri Vestylle Oona'rin tarafından hızla işlenmiş. Sınır duvarı boyunca konuşlanmış Vu Trin kuvvetlerini incelerken askerlerinin gözlerinde savaşçı bir ışık var.

onlarla savaşmaya hazırım.

Freyja'nın Noi Konsili'nin "Batı'ya geri dönme" yönündeki kesin "talebine" verdiği yanıt, Konsili yakalamış gibi görünen ani bir silahlanma çağrısıydı. Birkaç bin Amaz'ın görüntüsü, hem asker

Üç Conclave üyesine ve "talebi" iletmekle görevli Vu Trin'e eşlik eden sivillere silahlarını hep birlikte doğrultmaları görülmeye değer bir manzaraydı.

Freya bizi köşeye sıkıştırırsa, Tanrıça'nın Kendisi için Noilaan'ın bir parçasını ilhak ederiz.

Halkı adına meydan okuyan Freyja, göğsüne Tanrıça'nın sembolünü çizer, yumruğunu öper ve göklere doğru savurur; Tanrıça'nın Özgür Kızlarını Savunmak İçin Savaşçı Duası'nı Erthia'daki tüm güçlerle yüzleşmeye hazırdır

"Tanrıça'nın Kendi Öfkesi ile savaşacağız!"

"Her Kutsanmış İlk Kızın intikamını almak için savaşacağız!"

"Bizler Amazakaraan'ın Boyun Eğmeyen Özgür Halkıyız!"

Bir ittifak kükremesi yükseliyor, kadın sesleri Freyja'nın Tanrıça kutsamasını şiddetle yankılayarak etrafını sarıyor. Freyja dönüp kendisine dönük sayısız dövmeli yüzü tararken kalbinde bir duygu düğümü oluşuyor; genç kızlar ve yetişkinler, yumruklarını gökyüzüne kaldırmış, her yüzde ittifak ifadeleri, savaşçı Alcippe Feyir'in evlatlık Icaral kızı küçük Pyrgomanche, Alcippe'in uzun zamandır aşkı olan Skyleia'nın kollarında tuttuğu genç, kanatlı çocuk da dahil.

Freyja'nın gözlerini yakan şiddetli yaşlar, halkının destek gösterisine karşılık olarak sertçe başını sallıyor, her ne olursa olsun onlara layık olma kararlılığı yakıyor.

Clive'dan sonsuza dek vazgeçmek anlamına gelse bile. "Kraliçem."

Freyja, Alcippe'nin sert sesini duyunca dönüyor, heybetli savaşçı Amaz kalabalığının arasından ona doğru yürüyor, yeni Varg-rune damgalı baltası geniş sırtında kınında. Alcippe'nin yanında iki Amaz askeri var: Gümüş gözlü, gri tenli Elfollen Amaz okçusu Teel ve Andras Volya'nın eski sevgilisi gök mavisi tenli Sorcha Xanthippe.

Freyja, Alcippe'nin gül rengi bakışlarında ve Sorcha Xanthippe'nin delici altın rengi gözlerinde kaynayan düşmanlığı fark ettiğinde omuzları dikleşiyor. Freyja, Alcippe ve Sorcha'nın sevgililerinin yerine seçecekleri *en son* kadının kendisi olduğu konusunda oldukça nettir.

Kraliçe, Freyja'nın Clive Soren ile gizli ilişkisi kötü saklanan bir sır -Freyja, Sorcha'nın hem Andras'tan hem de birlikte yarattıkları erkek çocuktan vazgeçme konusunda kendi bastırılmış çatışmasını ortaya çıkardığını biliyor. Freyja aynı zamanda hem Alcippe'nin hem de Sorcha'nın kendisine ihtiyatlı bir şekilde destek vermeye istekli olduğunu biliyor, ancak bunun tek sebebi Kraliçe Alkaia'nın Freyja'yı hükümdar ilan etmiş olması.

Alcippe'ye bakarken Freyja'nın alnında şaşkınlık dğümleniyor. "Alder Xanthos nerede?" diye soruyor. "Vu Trin'e onu sorgulamaları için getireceğimize güvence verdim."

Alcippe'nin sert cevabı "Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu," oldu. "Ve dev Issani kartallarının hayatta kalan sürüsü de öyle."

Freyja'nın çenesi gerilir, bu gelişme potansiyel olarak endişe vericidir. Freyja Doğu'da yeni bir Amaz anavatanı için onlarla gergin bir şekilde pazarlık yaparken Noi'ler geçici olarak birçok talepten geri adım attılar, ancak pazarlık yapılmayacağını bildiği bir talep var: Kara Cadı'nın olası geçmiş ve şimdiki müttefikleri avlanıyor.

Freyja, Alder ve Kraliçe Muhafızları'nın eski başı Valasca Xanthrir'in, Selkie'leri kurtarmak için birlikte çalıştıklarında Elloren Gardner ile bağ kurduklarının farkındadır. Şimdi ise Alder da dahil olmak üzere Elloren Gardner'ın tüm müttefikleri ortadan kaybolmuştur. Ve Freyja'nın Alder'in etrafına bir muhafız yerleştirmeyi akıl edemeyerek yaptığı ihmal sayesinde, Kara Cadı'nın müttefikleri potansiyel olarak uçuşa erişebilir.

Freyja, Alcippe'nin gözlerindeki suçlayıcı parıltıyı yakalıyor, aralarında konuşulmayanlar gürültüyle duyuluyor. *Kraliçemiz olma konusunda zaten başarısızsın.*

Freyja gözlerini kapatır ve netlik ve güç için Tanrıça'ya dua eder. Elloren Amazakaraan'a yolculuk ettiğinde son Kara Cadı'nın torunu Elloren Gardner Grey'in yaşamasına izin verilmesi gerektiği fikrini aklından geçirdiği için kendine lanet okur, çünkü Elloren güçsüz görünmektedir ve kahramanca Selkie'leri özgürleştirmeye karardır, Tanrıça'nın kendi Kutsal Asa-Stylus'ı açıklanamaz bir şekilde onu Taşıyıcı olarak seçmiştir. Gerçekte, Büyücü tüm bu süre boyunca muazzam gücünü saklıyor ve sonunda Büyük Kehanet'in Kara Cadısı olarak kullanmak üzere Asa-Stilus'u rehin tutuyordu.

Freyja, halkına daha ne kadar başarısızlık yaşatabileceğini düşündükçe vicdan azabı çeker; halk onun ne olduğunu anlamadan önce - kraliçe olmak için çok genç ve ahlaki açıdan tehlikede olduğunu görmeden önce.

Önce Alcippe'nin sonra da etrafını saran askerlerin bakışlarıyla karşılaşılıyor ve onların gözlerindeki sarsılan inanca karşılık olarak hissettiği batma duygusuyla savaşmıyor.

Kaos daha ne kadar ?

"Freyja!"

Derin ve tanıdık erkeksi sesi duyunca kalbi sıkışır.

Nabızı sert bir ritimle atarken güneye, sesin kaynağına doğru bakıyor ve uzun boylu, kahverengi saçlı bir Kelt'in, arkasında bir sıra Vu Trin olduğu halde hızlı adımlarla kendisine doğru geldiğini görüyor. Kıpırmızı bir Kelt askeri tuniği ve siyah pantolon giymiş, vücuduna Varg işaretli bir balta ve çeşitli bıçaklar takmış. Koyu kahverengi bakışları Freyja'ninkilerle buluşuyor ve bu, Freyja'nın kalbinden geçen bir duygu ateşi, akkor halindeki bir aşk dalgası gibi.

"Clive," diye sert bir fısıltıyla nefes alıyor, önündeki Amaz askerleri hep birlikte silahlarını çekerken.

"Kraliçemize saygıyla hitap edeceksin, roikuul," diye hırladı Teel, yivli runik okunu Clive'ın göğsüne doğrultarak.

Freyja nişan aldığı silah ve Teel'in az önce Clive'a savurduğu hakaretin yanı sıra Alcippe'nin kendisine yönelttiği kaş çatma hareketi karşısında gerilir. Clive'ın, Amaz hakareti *roikuul*'un, Freyja'nın vücudunun iyi tanıdığı bir parçası olan erkeklik organına doğrudan bir gönderme olduğunu çok iyi bildiğini biliyor. Ondandır sadece kız isteseydi ve gerçek aşk ve gerçek arzu yüzünden onu tekrar tekrar aramasaydı bu kabul edilebilirdi.

Clive bu hakareti duymazdan gelir, alev alev yanan gözleri Freyja'ninkilere kilitlenmiştir, tüm vücudu sanki askerlerin arasından atlayıp onu kollarının arasına almak istiyormuş gibi kıvrılmıştır.

Yaşıyorsun. Yaşıyorsun, diye haykırıyor Freyja'nın kalbinin her atışında, *ona* doğru sıçrama arzusunu bastırmak neredeyse imkânsız. Ama kalbi kendi üzerine fırlasa bile kendini zor tutuyor. Çünkü omuzlarında kraliçeliğin tüm ağırlığı var. Bu da *her şeyden* önce gelir.

"Olduğun yerde kal," diye emrediyor ona, ses tonu sert, hain kalbini katılaştırmak için mücadele ediyor. "Aradığın şey nedir Clive Soren?"

Clive doğruldu. "Batı Diyarı Direnişi'nin lideri olarak, Kelt ve Vu Trin güçleri adına sizden ricada bulunmaya geldim," bilgi verdi, gözlerinin kenarları zorlukla kontrol altına alınmış duygularla alevlenirken bile. "Bir ittifaka aracılık etmek istiyoruz."

Etraftan öfkeli soluklar yükselir ve Freyja içten içe küfrederek. Clive'a bu tartışmalı mesajı bizzat iletmesi için, gizli sevgilisinin bu mesajı iletmesinin yaratacağı darbeyi anlayan biri tarafından baskı yapılmış olmalı. Doğrudan ona.

Yavaşça nefes alıyor, cam gibi bir sakinlik istiyor. Vu Trin'in yüksek komutanı Vang Troi ile Noilaan'ın çoğunlukla kadınlardan oluşan kuvvetleriyle askeri bir ittifak olasılığını gündeme getirmek için bir kez görüşmüştü bile. Ama *Keltler*, yalnızca erkeklerden oluşan kuvvetleri, erkek egemen kültürleri ve dinleriyle ...

Halkını bu yeni topraklarda, parçalanmak yerine birleşmiş bir şekilde ileriye taşıyacaksa, burada büyük özen gösterilmelidir. Tüm bu bölünme *tamamen* Vogel'in işine yarıyor.

"Kenara çekilin, Kutsanmış Kızlar," diye emrediyor Freyja muhafızlarına.

Freyja boşluktan Clive ve Vu Trin'e doğru ilerlerken, kadınlar hızla onun tarafına geçerler ama silahlarını aralarındaki "kötü" adama doğrultmaya devam ederler.

"Benimle yürü," diye emrediyor Clive'a. Hem yakınlığının onun üzerinde yarattığı etkiyi hem de muhafızlarının arkasındaki düşmanca sessizliğini görmezden gelerek, muhteşem bir soğukkanlılıkla ve elinin bir hareketiyle onu çağırıyor.

Önlerindeki Noi askerleri saflarından geçmeleri için izin veriyorlar ve Freyja hızlı adımlarla siyah giyimli ve aynı derecede sessiz Vu Trin'in arasından geçip Amaz'ın zayıf bir şekilde hak iddia ettiği bölgeden uzaklaşıyor, arkasındaki Clive'a dönüp bakmaya cesaret edemiyor.

Clive onu hem Amaz'dan hem de Vu Trin'den uzaklaştırıp Vo Nehri'nin kıyısındaki uzun bir kıvrımın etrafından dolaştırırken, ona olan şiddetli aşkı havayı titretiyormuş gibi görünen Clive'ın ağır çizmeli adımlarının her biriyle birlikte kalbi de güm güm atıyor.

Sırtında bir ateş fırtınası gibi.

Freyja mor vahşi doğaya doğru yöneliyor ve o da onu takip ediyor, gök gürültüsü tepelerinde gümbürdüyor, fırtına artık daha yakın. Hâlâ ona bakmayan Freyja ormanın derinliklerine doğru ilerliyor, koyu mor köklerden oluşan karışık bir kütlenin üzerinden geçip ağaçların etrafından dolanırken arkalarındaki nehir kıyısından gelen sesler giderek azalıyor, sonunda büyük, kayalık bir tepeciğe doğru ilerliyor, sonra da etrafından dolaşıyor.

Taştan bir oyuğa sığınır, Clive'la aralarında fırtınayla yarışacak kadar güçlü bir gerilim oluşurken, sert bir rüzgâr yukarıdaki menekşe rengi örtüyü kırbaçlamaya başlar.

Freyja durur ve ona döner, Clive'ın yakıcı bakışları bir şimşek gibi çakmaktadır.

Aralarındaki fırtına kopuyor, adamın dudakları kadınınkilere yapışıyor. Ağzına karşı ateşli bir çığlık atıyor, sırtı taşla buluşuyor, askeri tuniğinin yanlarını şiddetle kavriyor, onu kendine doğru çekiyor, ağızları ve dilleri çaresiz ve yiyip bitiriyor, onu aniden burada, *canlı* bulunduğu için içinden bir sevinç hıçkırığı kopuyor.

"Aşkım," diye mırıldanan Clive sonunda öpüşmeyi keserek alnını onunkine yaklaştırır, ikisinin de gözlerinden yaşlar süzülür. Yanağını okşamak için uzanıyor, ağzı acı tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kraliçe Alkaia seni seçti o zaman."

Freyja sıkıca başını sallıyor. "Öyle yaptı," diye boğuk bir ses çıkarıyor, kraliçesi için duyduğu dipsiz, ruhunu parçalayan keder serbest kalıyor, keder dağları yerle bir edebilecek intikamcı bir öfkeyi ateşlerken göğsü bu keder tarafından dövülüyor. Şu anda Batı Diyarına geri dönmek için can atıyor. Baltasını kullanmak ve onlar onu bu hayattan koparmadan önce kesebildiği kadar çok Büyücü kesmek için.

Öfkeyle kaynayan kadın, Clive'ın ateşli bakışlarını tutarken, Clive da onu tutmaya devam eder. Ve Clive'ın gözlerindeki şefkatten, onun öfkesinin tüm gücünü anladığını biliyor.

"Ben buna layık değilim," diye homurdanıyor yukarıda şimşekler çakarken, ağzı buruşarak yüzünü buruşturuyor. "Ben *ona* layık *değilim*."

"Öylesin," diye ısrar ediyor Clive, gök gürültüsü gibi kesin bir ifadeyle.

"Değilim," diye karşılık veriyor, aralarını göstererek. "*Şu anda* nerede olduğuma bir bak. *Hayatımın* bu en *önemli kısmı* konusunda halkımla tam *bir* anlaşmazlık içindeyim. cesaret edemediğim bu sır."

Clive'in çenesi gerilir, maun gözlerinde vahşi bir meydan okuma vardır. "*Biliyordun*," diye homurdandı. "Kraliçe Alkaia neyin geldiğini biliyordun. Ayrıca hepimiz bölünmüşken *ileriye dönük hiçbir umut, hiçbir yol* olmadığını da biliyordun. *Bu* yüzden seni seçti. Seni kraliçe yaptığında sana ne dedi?"

Freyja dayanılmaz bir kederin acı veren düğümüne karşı yutkunuyor. "Dedi ki ..." Gözyaşlarına karşı sertçe göz kırpmıyor. "Bana 'halkımı geleceğe götür' dedi. "

"*Biliyordun* Freyja," diye ısrar ediyor Clive, sesi tutkuyla dolu. "Büyücüleri alt etmek için ihtiyaç duyulacak ittifakları biliyordun."

"Clive," diye uyarıyor Freyja, çenesi gerilerek, "Amaz'ın insanlardan ayrılmasına tamamen karşı değilim. Malekind'in büyük bir kısmıyla bir arada yaşamak sağlam bir el gerektirir. Ve hazır bir balta."

Clive'a ters ters bakıyor, neredeyse onu yalanlamaya cesaret ediyor, o anda bir erkek olarak ona karşı refleks olarak duyduğu öfkenin yükselirken bile yersiz olduğunu biliyor. Ama aynı zamanda Clive'ın bir düzeyde onu anladığını da biliyor. Clive'ın her diyarda kadınlara yapılan kötülüğün farkında olduğunu. Freyja'nın Amazakaraan'ın yeni topraklarına davet *edemeyeceği* kötülük.

Ama aynı zamanda halkının Magedom'a karşı tek başına ayakta duramayacağını da biliyor.

"Noilaan'ın yönetiminin durumu nedir?" diye soruyor, yalın gerçeği öğrenmek istiyor. *Talep ediyor*. Ona Vu Trin'in söyleyeceğinden daha fazla güveniyor.

Clive'ın elleri kalçalarına gelir ve sanki bir sıfatmış gibi nefesini tükürür. "Noi hükümeti darmadağın olmuş durumda. Eski Conclave üyelerinin çoğu öldü. Noilaan, tam bir Conclave'i bir araya getirirken acil durum askeri yönetimi altında. Noilaan'ın gerici Vo'nyl siyasi hareketi kontrolü ele geçirmeye hazırlanıyor ve hızla yeniden inşa etmeye, runik sınırlarını genişletmeye ve tüm Batılıları Doğu'dan kovmaya kararlılar. İstisna yok."

Freyja küfrediyor, ağzı hayal kırıklığıyla geriliyor. "Şu anda yetkili kim?"

"Noilaan ordusunun yüksek komutanı Vang Troi şu an için fiili lider konumunda," diye cevap veriyor Clive. "Ama Vang

Troi yok edilmiş bir başkentten daha fazlasıyla uğraşıyor. Vogel'in Gölge gelgiti Voloi çevresindeki topraklara yapışmış, güneşi ve ayı grileştiriyor, ekinleri ve balıkçılığı zehirliyor. Noilaan'ın gıda tedariki için gerçek bir tehdit. Ve şimdi, Vogel'in kuvvetleri Verpacian Dikenleri'nin doğusuna konuşlanıyor. Büyücülerin daha doğuya konuşlanmasını engelleyen tek şey Orta Çöl'ü boydan boya kat eden Wyvern yapımı fırtına bantları gibi görünüyor. Ve hiç beklenmedik bir şekilde, Selkie liderliğindeki bir ordu Güney Noilaan'ı işgal etti ve Vogel'in güney denizinden gönderdiği büyük bir Gölge saldırısını geri püskürtmeyi başardı. Ancak şimdi Okyanus Halkları Güney Noilaan'ı Vu Trin'in geçemediği runik bir kubbenin altına hapsetti ve Magedom bu kubbenin üzerine bir Gölge ağı gönderdi."

"Yani Vu Trin iki cephede birden mi savaşıyor?" Freyja şaşkınlıkla soruyor.

Clive başını sallıyor. "Asrai Vu Trin, çok sayıda Weather Wyvern Vu Trin ile birlikte hem Vogel'in hem de Okyanus Halkı'nın kalkanlarını yarararak Güney Noilaan'ı Noi için geri almak üzere güneye konuşlandı."

"İntikamcı Tanrıça," diye homurdanıyor Freyja, zihni dönüyor. "Voloi'den ne haber? Noi'nin lanetli duvarının ötesinde neler oluyor?"

Freyja'ya bıkkın bir bakış fırlatıyor. "Voloi'nin Büyücü saldırısından kurtulanların çoğu, runik sınırın dışında sıkışıp kalan mülteciler de dahil olmak üzere, Voloi'nin Alt Topraklarına kaçtı. İşin ironik yanı, Voloi'deki çoğunun şu anda yeraltında yaşama becerisine ve büyüüne sahip Smaragdalfar'ın cömertliğine muhtaç olan Alt Toprak mültecileri olması."

"Olayların ironik bir dönüşü gerçekten de," diye araya giriyor Freyja, aynı bıkkınlıkla. Noilaan'ın rün taşına dayalı gücünün büyük bir kısmının Alfsigr'den çıkarılan lümen taşına bağlı olduğunu o da en az kendisi kadar biliyor. Batı'da hapsedilmiş Smaragdalfar tarafından çıkarılan.

Bu gerçek Doğu'daki Smaragdalfar mültecileri için de geçerli. "kargaşa daha yeni başlıyor," diye devam ediyor Clive. "Bu

Smaragdalfar, Alt Topraklar'da Smaragdalfar olmayanların bulunması konusunda derin bir bölünme yaşıyor."

"Bu haklı bir gerekçe," diyor Freyja. "Doğu hiçbir zaman Batı'daki Smaragdalfar'ı özgürleştirmeye ya da onlara

iltica."

Clive başıyla onaylıyor. "Bir de Ra'Ven Za'Nor ve Işık Büyücüsü ortağı Sagellyn'in ortadan kaybolması gibi çetrefilli bir mesele var. Kara Cadı'nın diğer müttefikleriyle birlikte."

Freyja onun ciddi bakışlarını üzerinde tutar. "Fırsatım varken, beni bulması için onu gönderdiğinde Elloren Gardner Grey'i öldürmeliydim. Yaşamasına izin vermek bir hataydı."

Clive'in yüzünde acı dolu bir ifade belirir ve Freyja'nın sıkıntılı bakışlarını tutarak sıkıca başını sallar. "Yvan Guryev onu benimle buluşması için Keltania'ya getirdi. Ona aşık." Başını sallıyor, bakışlarında çatışma bıçak gibi kesiliyor. "Yvan'ı hayatının büyük bir bölümünde tanıdım ama ne olduğunu hiç bilmiyordum." Sessizleşiyor, çenesi bükülüyor, sonra sinirli bir nefes veriyor. "Ve şimdi, Vogel Gardner kızını tamamen kendi cehennemi Kara Cadı'sına dönüştürdü ve Yvan aptalca peşine düştü. Ya da belki de hem Yvan'ı hem de onları Noilaan'dan çıkaran Dryad Fae'yi hapsedmiştir. Her halükarda, hem Yvan hem de Kara Cadı Kuzey Ormanı'na doğru yol alıyor ve *uzun* bir Dryad geçidi gecikmesine yakalanıyorlar. Oraya vardıklarında muhtemelen Yvan'ı öldürecek ve lanet olası Kehaneti gerçekleştirecek."

"Ya da daha kötüsü," diye karşılık veriyor Freyja, Vogel'in gri gözlü askerlerini düşünürken sert ve acımasız.

Clive yüzünü buruşturuyor, bakışlarında acı dolu bir ifade beliriyor. "Lyndon'da Gardner denen kızla tanıştığımda, Tanrılar olsun, onu öldürmeliydim."

"Yvan Guryev sizi olabilir."

"Olabilir," diye kabul ediyor Clive ağırbaşlı bir şekilde. "Ama o zamanlar şimdi olduğunu duyduğum gibi bir savaşçı değildi. Her şeyden çok bir öğrenciydi. Gücünün boyutlarından habersiz. Wyvern'lerle eğitim görüyordu. Lasair ile." Clive'in gözlerinde temkinli bir umut parlıyor. "Yine de ondan kurtulabilir."

"Clive," diye uyarıyor Freyja, sesinde bir parça sempati var, "hem Kara Cadı'ya hem de tüm Magedom'a karşı duracak kadar güçlü değil."

Clive'in ağzı sıkı bir çizgi oluşturuyor, ifadesi kararıyor. "Biliyorum, Freyja."

Üzerine çöken imkânsız duruma karşı doğrulur, birdenbire her şey yoluna girer.

Kraliçe'nin işi.

"Neden elçi olarak geldin?" diye meydan okuyor, "Bunun beni zayıflatacağını bile bile mi?"

"Bana başka çare bırakmadılar," diye cevap veriyor, sesi öfkeyle karışık. "Evet, Noilaan'ın gerici, Conclave için üzgün bahanesi sizi baltalamak istiyor. Onların yükselen Vo'nyl çoğunluğu tüm Batılılar *arasında ve onlara karşı çatışma istiyor*. Tüm Batılıları Doğu Diyarından sürmek için onlara bir bahane vermek istiyorlar."

Öfke Freyja'nın boğazının dibinde alev alev yanıyor. "Yani bir lider olarak başarısız olmamı istiyorlar."

"Evet," diye karşılık verir Clive. "Yani, *onları şımartmayın*."

Birbirlerine dolu dolu bakarlar. "Vang Troi ve ordunuz ne arıyor?"

Freyja sonunda onu daha yakına çekme dürtüsüne karşı koyarak soruyor. "Şey," diyor Freyja, bakışları Freyja'nın vücudunun her tarafına sarılı Varg-rune işaretli silahların üzerinde gezinirken.

"Başlangıç olarak, Smaragdalfar runik büyücünüzün yardımını çok isteriz." Elini tutuyor ve o tanıdık sıcaklık yükselirken Freya'nın nefesi kesiliyor. Elini yavaşça çevirerek avucunda işaretli Varg silah geri getirme rününü inceliyor, zümrüt rengi yanıp sönüyor ve tamamen yüklü, Freyja'nın ela sert ve nasırlı.

Kahverengi gözleri onunkilere kayıyor. "Vu Trin de kendi ellerinde birkaç tane daha Varg yüklü silaha hayır demez." Freyja'nın elini kaldırıp bakışlarını tutarken ve dudaklarını rune'a bastırırken gözlerinde isyankâr bir sıcaklık yanıyor. Freyja'nın kalbi hızla çarpan bir ritme giriyor.

"Freyja," diyor elini indirirken, erimiş kahverengi gözlerindeki hayranlığa savaşçı bir parıltı karışıyor. "Hepimiz bir an önce hizaya gelmeliyiz. Vang Troi, Amaz'ın Vu Trin'in yeni bir bölümüne liderlik etmesini istiyor."

Sürpriz Freyja'yı vurur. Bu bir ittifaktan daha fazlası olabilir.

Bu orduların birleşmesi anlamına gelir.

"Meclisleri bunu *asla* onaylamayacaktır," diyor.

"Noi Conclave doğrudan cehennemin en derinine gidebilir," diye karşılık veriyor Clive, onun elini sıkıca tutarak.

Freyja bir an için çalkantılı bir çatışmanın içinde kalır; Doğu'nun katıksız siyasi kaosu aşılması gereken korkunç bir engeldir. Yine de Vang Troi birliğin peşinden gitmek istiyor. Altta yatan sonuçlar aralarındaki havada çatırdıyor.

"Vang Troi haydutluk yapmak üzere mi?" Freyja bastırıyor.

Clive ona bilmiş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Halkını geleceğe taşı," diye meydan okurken, Freyja'nın sırtında tüyler diken diken oluyor.

"Bu nasıl bir gelecek olurdu Clive?" diye meydan okuyor, üç orduyu, üç halkı birleştirmek gibi imkânsız bir fikirden başı dönüyordu.

"Kırılma değil," diye karşılık veriyor Clive. "Eğer bir geleceğimiz olacaksa olmaz."

Onuncu Bölüm

Runik Eşleştirme

Gwynnifer Croft Sykes

*Agolit Çölü
Xishlon'dan on iki gün sonra*

Gwynn, iki gaddar yüzlü Smaragdalfar askeri tarafından köşeli çıkış olan Sunlands'a spiral kırmızı taş merdivenleri yükseltir. Predawn'ın indigo ışığı yukarıdan süzülür ve nefessiz beklenti onun içinde iyi olur.

Gwynn, Mavrik'in gittiğini bulmak için uyandığında kalbindeki ağrı ve çizgilerindeki çekiş ile şaşırdı, ona büyülü çekimi bir gece öncesinden daha güçlüydü, onu bir Subland tünelinden ve bir spiral merdivenden yukarı doğru takip etmesine ve takip etmesine yol açtı. birbirini ardına, ağır silahlı askerlerin kalabalıklarını geçerek onu bulacağından *emin* olduğu yere.

Gwynn, mağaranın ağzında, yükseltilmiş, kırmızı taş bir önce durur, uzaktaki manzarayı alırken ciğerlerini genişletir.

Sıradağlar kadar yüksek şimşek saçan fırtına bantları her ufukta sıralanıyor.

Kıtanın merkezini boydan boya kat eden Wyvern yapımı fırtınaların bu geniş şeritleri, fırtına bantlarının ölümcül, Wyvern ateşi aşılarmış yıldırımlarının, üzerlerinden uçmaya çalışan her şeye öldürücü darbeler indirmek için büyülendiğini okumuştı. Ancak fırtına bantları hakkında okumak başka, onlarla yüz yüze gelmek başka bir şeydir.

Gwynn, beyaz şimşeklerin uzun, çalkantılı genişlikleri boyunca yanıp söndüğü gibi, bantları izliyor. Doğu fırtına bandının üzerinde derin bir gül gündoğumu oluşuyor, Agolith Çölü'nün şaşırtıcı kırmızı yıldızları hala parlaklaşan bir kobalt gökyüzüne karşı kendilerini iddia ediyor.

Gwynn'in ışık çizgileri boyunca zevkli bir karıncalanma acele ediyor ve Agolit-kırmızı kıvılcımlar, kıpkırmızı manzaraya yayılan büyük kırmızı taş parçalarını alırken Işık Büyücü vizyonunun köşelerinde titriyor. Ve dağınık ağaç korularını. Bazıları karanlık ve soğanlı, bazıları ise içten içe parlıyor gibi görünen parlak, tereyağı sarısı.

Verdyllion'un bir vizyonu Gwynn'in zihninde nabız atıyor, sanki o da yasak Fae renginin parıldayan çekimine kapılmış gibi. Değnek, Gwynn'in dikkatini çeken bir yön verir ve bakışlarını o tarafa kaydırır, kıpkırmızı kumları araştırır ve sonra uzakta soluk, kanatlı bir figür gördüğü için donar.

Wynter Eirlyn, sarı parlayan yucca ağaçlarından birinin altında oturuyor, ince formu şafak öncesi maviye karşı ışıltıyor, koyu kanatları yayılıyor. Gwynn'in aşına olmadığı askıya alınmış gümüş Alfsigr rünlerinin bir halkası, onu çevreleyen sayısız kuşun yanı sıra, bazıları kırmızı kumlarda, bazıları da yukarıdaki sarı dallarda tünemiş. Verdyllion, Wynter'in elinde gevşek bir şekilde tutulan ince, yanardöner bir yeşil leke.

Gwynn'in bağırsakları, Wand'ın ne kadar küçük ve savunmasız görüldüğü üzerine sıkılır. Büyük, ölümcül bir dünyada sadece bir yeşil iz, Vogel'in Gölge behemoth'u hızla etraflarına yaklaşıyor.

Tehlikeli bilinmeyenin karşısında korkma dürtüsüyle savaştan Gwynn, ondan önce yükseltilmiş çıkıntıya adım atmaya zorlar. Orada duraklayarak, bakışlarını, altındaki başka bir düz çıkıntının ortasındaki runik yeşil bir şenlik ateşi etrafında toplanan bir asker düğümüne doğru süpürür, Gwynn'in ayaklarındaki kırmızı kayanın dolambaçlı yolu, bu geniş, daha düşük çıkıntıya doğru iner.

Bakışları Mavrik'e takılıyor, nabızı hızlanıyor, *öpücüğünü* hatırladıkça yüzü kızarıyor.

Wynter Eirlyn'in gergin kardeşi Cael ve Cael'in sessiz ikincisi Rhys dışında askerlerin çoğu Subland Elflerinden oluşuyor ve onlarla alçak sesle konuşuyor. Mynx'lia'luure

aşırı tanıdık bir şekilde Cael'in yanına yaslanmış, bir kupadan yudumlarken, yarı tıraşlı kafasıyla komuta eden Subland askeri Yyzz'ra ikisine de ters ters bakıyor. Amaz, Valasca, bir tarafta lavanta rengi Urisk kadını Sparrow'un yanında oturuyor, her iki kadın da şimdi Altdiyar yeşili tunikler ve pantolonlar giymiş, boğazları ilginç bir şekilde zümrüt gibi parlayan Varg rünleriyle çevrili.

Gwynn'in bakışları, gerçek kuzeyi bulan bir pusula gibi Mavrik'e geri döner ve taş yoldan aşağı doğru yol almaya başlar. Mavrik'in yeşil Mage ışıltısının şok edici zümrüt Smaragdalfar kıyafeti ile göz kamaştırıcı bir şekilde gelişmesine yanıt olarak neredeyse hipnotik bir sihir acele ediyor, çizgileri ona doğru sert, açgözlü bir lurch veriyor.

Mavrik sanki büyüsünün özlemini hissetmiş gibi başını kaldırır ve gözleri buluşur.

Gwynn'in nabızı, Mavrik'in dudaklarında ışıltılı renk kıvılcımları yanıp sönerken, kendi ağzı karıncalanırken, muhtemelen parıldayan rengin eşleşen iplikleriyle başını döndürüyor.

Gwynn donuyor, bir eli dudaklarını kapatıyor, çemberdeki herkes gözlerini ona çeviriyor ve sessizleşiyor. Yyzz'ra'nın kavgacı bakışları Mavrik'e ve sonra Gwynn'e geri dönüyor, Subland komutanı her iki ağzını da sokan parlak rengi açıkça fark etti, kendi dudaklarında kaba bir gülümseme oluştu.

Gwynn'de neredeyse dayanılmaz bir utanç yüzüyor.

Sen oruçlusun, diye kendini azarlıyor, boğazına sıkı bir ıstırap yapıyor. *Kendini utanmadan Mavrik'e attın ve ikiniz de oruçlusunuz.*

Oruçlu ve mühürlü.

"Gwynnifer," diyor Mavrik, sesi kısıtlı ama sıcak, onu yanına çağırırken, "gel, biraz çay ve yemek ye."

Gwynn'in utancı, Mavrik'in gerçek karşılama havasıyla sadece marjinal olarak yumuşatılır. Dudaklarının hala hafif enerjiyle karıncalanma şekli üzerinde acı verici bir şekilde bilinçli olarak, ona gider ve Rhys sessizce ona bir fincan çay dökerken Mavrik'e dokunmamaya dikkat ederek Mynx ile arasında bir koltuk alır. ateşin üzerinde bir tripod üzerinde asılı bir bakır su ısıtıcısı.

Mynx, Gwynn'e buharda pişirilmiş, fındık kokulu keklerden oluşan bir tabak uzatırken 'in ve Mavrik'in renk dolu dudaklarını görmezden gelerek, Valasca ve Sparrow, Cael ve Rhys ve diğerlerine resmen tanıtmadan önce sempatik bir gülümsemeyle yanıp sönerik "Umarım biraz uyuyabilmişsinizdir" diyor. Gwynn karşılığında selamlar mırıldanıyor, bakışları tekrar tekrar parıldayan menekşe kristaline çekiliyor Sparrow parmaklarının altında bir tılsım gibi endişeleniyor.

Bu isyankar bir eylem, Gwynn biliyor - Urisk kadınlarının dinleri tarafından sınıflarının akraba taşlarını kullanmaları yasaklandı, çünkü Urisk kadınları geomancy'nin "ilahi armağanına" sahip değiller. Gwynn, Sparrow'un düz bakışlarını karşılar, Urisk kadınının ametist gözlerinde kaynayan bir meydan okuma parıltısı.

"Yemeğinizi yedikten sonra istek testi için hazır mısınız?" Mavrik soruyor.

Gwynn'in nabızı atıyor ve ona dönüyor, yasak rengin parıltısı hala dudaklarının üzerinde dans ediyor, gözlerini bir köle gibi çekiyor. Yüklü bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Kendini tanıdık bir gölden fırlatılıp fersahlarca uzağa atılmış bir balık gibi hissetse de "Hazır," diye cevap veriyor. Açlıktan ölmek üzereyken yiyecekleri mideye indiriyor, bakışları bir kez daha Valasca ve Sparrow'un boğazlarındaki Varg rünlerine takılıyor ve yapılan büyüü tanımladıkça kafası karışıyor. Varg rünlerinin bu kombinasyonu, onları işaretlemek için kullanılan rün taşına sahip olan herkese Valasca ve Sparrow'un ciğerlerine giden havayı her an kesebilme gücü veriyor.

"Neden hapsedilme rünleri ile işaretlendiniz?" diye soruyor. Yy'zzra

Gwynn'e çatışmacı bir görünüm verir. "Onları işaretledim.

İkisi de Kara Cadı ile müttefik oldukları için Vu Trin tarafından aranıyor. Elloren Gardner Grey'in Valgard'dan kaçmasına yardım ettiler, böylece Voloi'yi yerle bir etmeye devam edebilecekti."

Valasca'nın karanlık gözleri Yyzz'ra'da parlıyor. "Biz Elloren ile müttefiktik

Vogel onu kontrol altına almadan önce."

"O *her zaman* Vogel'in Kara Cadısı'ydı," diye karşılık veriyor Yyzz'ra.

"Hayır, gerçekten değildi," diye karşı çıkıyor Valasca ısrarla. Başını sallıyor, sanki Amaz Tanrıçası'na güç vermesi için dua ediyormuş gibi gökyüzüne bakıyor ve ardından bir bedduaya benzeyen bir ses çıkarıyor

acımasız bakışlarını Gwynn'e geri koydu. "Vogel'i hafife aldık. Ve hiçbirimiz bunu bir daha yapmazsak en iyisi."

Mavrik ses tonunda ölümcül bir keskinlikle, "Yine de ona parasının karşılığını verebiliriz," diyor.

Valasca bunun üzerine kaşlarını kaldırır. "Öyle olsun Glass. Örümceklerle olan usta rune çalışmanızı takdir ediyorum." Çay fincanını kaldırır, bakışlarını Gwynnifer'e daraltmadan önce hem ona hem de Gwynn'e kadeh kaldırır. "Ve Verdyllion Wand-Stylus'u Magedom'dan uzak tuttuğun için sana tebrikler." Valasca, Wynter'in uzak, hareketsiz figürüne doğru bakar ve Gwynn, Amaz savaşçısının görüş hattını takip eder.

Gwynn'den sürpriz şoklar.

Gümüşü rünlerden oluşan bir kubbe şimdi hem Wynter'ı hem de altında meditasyon yaptığı parlak sarı avize ağacını çevreliyor. Çok sayıda ince gümüş güç çizgisi Verdyllion'dan kubbenin alt yüzeyine doğru akıyor ve kubbenin iç büyüüne merkez üssünde Wynter'in bulunduğu karahindiba pufu görünümü veriyor.

"Asa'ya sahip olduğumu nasıl bildin?" Gwynn, Amaz'ın ona verdiği kurnaz bakışla atılan Valasca'ya sorar.

"Sagellyn Za'Nor'u iyi tanırım," diye cevaplıyor Valasca.

Gwynn sertleşir, suçluluk duygusu yükselir. "O zaman onun için çok iyi bir arkadaş olmadığımı biliyorsun."

Valasca'nın delici bakışları hiç değişmiyor. "Artık iyi bir yola girmiş görünüyorsun Gardnerian, ki bu hayatta önemli olan da budur."

Yyzz'ra snorts, Gwynn'e kaba bir sırtıtlı düzleştiriyor. "İyi hakkında bilmiyorum," diyor, abartılı bir şekilde Gwynn'in ve Mavrik'in dudaklarının üzerinde hala acı çeken kromatik enerjiye bakıyor. "Siz oruçlu Büyücüler oldukça hızlı bir şekilde devam ediyorsunuz, değil mi?"

Gwynn'den bir başka pişmanlık bıçağı daha mızraklıyor ve Mavrik kupasını dizine indiriyor, delici bakışları Yyzz'ra'ya odaklanıyor, dudakları kesici bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kıskanç, Yyzz? Gizlice benim için pining?"

Yyzz'ra gülerek başparmağını Gwynnifer'a doğru uzatır. "En azından seni öpmekten daha fazlasını yapabilirim, buradakinin aksine. Ne yazık ki oruç tutuyor, değil mi? Mühürlü de."

Gwynn'in pişmanlığı boğucu hale geldiğinde Mavrik'in gözleri soğuyor.

"İsteseniz de birbirinizi alamazsınız, değil mi?" Yyzz'ra devam ediyor. Parmağını Mavrik'e doğru salladı. "Sanırım bir erkek olarak bunun bir sonucu olmadan yapabilirsin."

"Sessiz ol, Yyzz," diye araya giriyor Mynx, gümüş gözleri öfkeyle parlıyor. "Neden?" Yyzz'ra, Gwynn'e bir el süpürürken protesto ediyor. "Ben sadece onların dilek tutma geleneklerinin barbarlığına dikkat çekiyorum."

Gwynn'de öfke ışıkları, Yyzz'ra'nın *yaşamadığı* bir şey hakkında bu kadar emin bir şekilde yorum yaptığını duymak için her sinir kılları, çatışma, neşe, acı ve kafa karışıklığı ile bu kadar karışık olan wandfasting, Gwynn'in göğsünün ortasına sıkışmış bir boğucu güç gibi. Ve giderek kalbinin etrafında bir hapisane kafesi ve Gölge dehşeti için potansiyel bir yol gibi. *Anlamıyorsun*, Gwynn Yyzz'ra'ya saldırmak istiyor. *Sadece sığ, yüzeysel bir şekilde haklısın.*

Mavrik hareketsiz kaldı, bakışları Yyzz'ra'ya sabitlendi.

Gwynn'in suçluluğu bir kez daha başını kaldırıyor, başka bir adama hızlı arkadaşymış gibi yaklaştığı için. Geoffrey'in gri gözlerinin kabusu Gwynn'in zihninde titriyor. Onun inatçı *inancı*. Gölgeye kalp sarsıcı inişi ...

"Sana ne zaman oruç tutturdular?" Yyzz'ra Mavrik'e meydan okuyor, sanki ikisine de dayatılan bu geleneğin icadından Mavrik bir şekilde suçluymuş gibi. "İkiniz de Styvian'sınız," diye bastırıyor öne doğru eğilerek. "On üç yaşında mıydı?"

Gwynn wince, kendi hızlı çizgilerinin hiper farkında.

On üç yaşındayken yerleştirildi.

"Bana zorla bir şey bağlatmanın ne demek olduğunu bilirim," diye kestirip attı Cael.

İç

nd Gwynn'in gözleri Cael'in yoğun gümüş bakışlarına doğru kayıyor.

e. "İşaretlendiğim Zalyn'or kolyesi bana zorla takıldı.

Daha on yaşındaydım," diyor Cael. "Halkımla savaşmaya çalıştım ama irademi bastırmak ve kız kardeşimden nefret etmemi sağlamak için beni tuttular ve üzerime bağladılar."

Cael'in gözlerindeki acıya karşılık olarak Gwynn'in boğazındaki duygu topları.

Yyzz'ra'nın ısırgan sesi o anı böler. "Gördün mü," diye bağırıyor Mynx'e, "senin Alfsigr'in bile bu bağlamaların barbarca olduğunu kabul ediyor."

Yyzz'ra bakışlarını Mavrik'e çevirdiğinde alaycı gülümsemesini kaybediyor. "Ve şimdi, Vogel'in senin hızlı işaretlerin aracılığıyla her Zalyn'or işaretli Alfsigr'in ve her oruçlu Büyücünün kontrolünü ele geçirme riski giderek artıyor, değil mi?"

Mynx öfkeyle, "Büyücüler *her şeyi* ele geçirmeye hazırlanıyor, Yyzz," diye karşı çıkıyor.

Yyzz'ra ona doğru döner. "Hayır, Mynx. Bu iki büyücü *özel* bir tehlike ve sen de bunu biliyorsun. Boyunlarında runik hapsedici tasmalara ihtiyaçları var. Zalyn'in işaretlediği ya da işaretlemediği Alfsigr gibi." "Tüm asalarım, eğer büyü yapmaya çalışırsam kendi kendini yok edecek şekilde işaretlenmiştir.

Gölge büyüleriyle bozulmuş büyüler onların içinden geçiyor," diyerek Mavrik ona karşılık veriyor. "Tatmin oldun mu?"

Yyzz'ra'nın öfkesi bembeyaz kesilir. "Hayır. Tatmin *olmadım*. Ve senin türün Alt Diyarlardan atılana ve Erthia'nın yüzünden silinene kadar da tatmin olmayacağım! Alfsigr de!"

Mavrik kupasını çarptı ve Gwynn'in omzuna hafifçe dokunarak ayağa kalktı. "Benimle gel, Gwynn," diye sert bir şekilde teklif ediyor. "Hadi işe koyulalım."

Gwynn yükselirken kalın bir şekilde yutar, o kadar sıkıntılı ve telaşlı ki Mavrik'in bakışlarını zar zor karşılayabilir. Sonunda cesaret ettiğinde, orada yanan bir anlayış bulur, ama onun kargaşasını yumuşatmak için çok az şey yapar.

Mynx endişeli görünerek, "Mavrik, bizim tarafımızda olduğunu biliyoruz," diye söze başlıyor.

Mavrik, Mynx'e, Gwynn onu çöl kumlarına doğru kayalık bir yoldan takip ederken, Smaragdalfarin'de arkalarında bir tartışma çıkarken onu susturan sert ve uyarıcı bir görünüm verir.

Onlar hakkında bir tartışma.

Gwynn, onu çevreleyen korunaklı şafak öncesi alan serin, hareketsiz ve kuru olmasına rağmen, tüm dünya uzaktaki fırtına bantlarının içinde dolaşan rüzgarlar gibi onu dövüyormuş gibi hissederek, onu lekelemek için elinden geleni yapıyor.

Kollar denge için yayıldı, Gwynn Mavrik'i çıkıntıdan ve Agolith'in kızıl kumunun üzerinden takip ediyor. Gül kıvılcımları suffuse

Güneş fırtına bantlarının zirvesine yaklaştıkça, şafak öncesi aydınlanmanın koyu gül ışığına tepki olarak görüşünün kenarları.

Wynter'ın uzaktaki formunun yanından geçiyorlar, Icaral'ın gözleri konsantrasyon içinde kapalı. Wynter'ın elindeki Verdyllion büyü üstüne büyü mırıldanırken havaya kalkıyor, etrafında asılı gümüş yağmuru gibi küçük rünler oluşuyor.

Gwynn'in kurnaz gözleri, bu yeni yaratılmış rünlerin tasarımlarını tarar.

Fırtına güçlendirici rünler, .

"Neden fırtına rünleri üretiyor?" Gwynn, Agolith'in yükselen kızıl taş kemerlerinden birinin altında onu takip ederken Mavrik'e sorar, Işık Büyücü vizyonundan ve asa elinin üzerinden yanıp sönen çökmekte olan kırmızı kıvılcımlar.

"Fırtına gruplarına daha fazla güç aktarmaya hazırlanıyor, böylece onları yakalayıp Vogel'in kuvvetlerine karşı kullanabiliriz," diye cevaplıyor Mavrik, korunaklı bir yarım daire şeklindeki taşla doğru ilerlerken, taşın gül rengi çizgileri canlı mor çizgilerle değişiyor, yasak renk çizgileri baş döndürücü derecede çekici.

Gwynn bakışlarını karanlık fırtına bantlarına doğru kaldırır. Parlak enerji ile yanıp sönüyorlar, Vogel'in güçlerine karşı bir duvar, Verdyllion tarafından güçlendirilmek ve kontrol edilmek üzere. Ona ince bir rahatlama kenarları, ama Yyzz'ra'nın öfkeyle dile getirdiği endişelerini hatırlamasıyla boğuldu.

Gwynn, "Yyzz'ra potansiyel bir tehlike olduğumuz konusunda haklı" diye itiraf ediyor.

Mavrik onunla yüzleşmek için döner. "Öyle," diye kabul ediyor, dudaklarındaki renk hâlâ kışkırtıcı bir güçle çatırdıyor. "Bu yüzden Vogel ve oruçlarımızla savaşmak için her türlü büyülü yolu deniyoruz. Bilgimizi birleştiririz. Gücümüzü birleştirelim. Neler yapabileceğinizi görün. Ve *birlikte* neler yapabileceğimizi."

Sihirleri birbirlerine doğru hissedilir, ısrarlı bir çekiş verirken duraklar, Gwynn'in dudakları üzerinde dans eden sihir karıncalanması Mavrik'in ağzında yanıp sönen renkle birlikte yoğunlaşır.

"Burası seni test etmek için iyi ve açık bir alan," diyor Mavrik, dört asadan birini çekerken tüm işiyle ilgili olarak

kalçasında kılıflı - altın, Issani-rune işaretli - ama Gwynn tonunda bastırılmış duyguları tespit edebilir.

Adamın hızlıca işaretlenmiş ellerine ve bileklerine bakıyor, dün gece aralarında geçenlere karşı bastırılmış tepkisi lanetleyici bir gelgitle ona çarpıyor. Ellerini, bir zamanlar onun için dünyadaki en değerli şey olan oruç tutmaya karşı geriyor. Gözyaşları gözlerine hücum etmekle tehdit ettiğinde, onları geri bastırmak için gözlerini kırıştırıyor.

Bunların hiçbirinin önemi yok, diye kendini azarlıyor. Önemli olan tek şey Vogel'in Gölgesi'yle savaşmak.

Ama yine de, soru serbest bırakılmak için haykırıyor ve patlamasını engelleyemiyor. "Hızlı arkadaşını sevdin mi?"

Mavrik donakalır, ifadesi Agolit'in kızıl taşı kadar aşılmaz bir hal alır. Sert bir iç çekişle dudaklarını sıkı bir çizgiye sıkıştırıyor. "Oruç tuttuğumda on üç yaşındaydım, sanırım senin gibi." Ufku kaplayan fırtına şeridine doğru bakarken çenesi kıpırıyor, ardından alev alev yanan yeşil gözlerini tekrar ona çeviriyor. "Bana zorla yaptırıldı."

"Ama ... sen de Mühürlüsün," Gwynn blurts dışarı. Her ikisi de, sadece bir oruçta değil, aynı zamanda on sekiz yaşında ya da geçmişte bir Mühürlemede, oruç tutmanın tamamlanması tartışılmaz.

Mavrik gözlerini ona diyor, bir parıltı beliriyor. "Mühürlenmemizin ertesi günü ilk görevime gittim. Döndüğümde direniş için yanıp tutuşuyordum. Ve kısa sürede senin Geoffrey'in gibi bir kadınla öğrendim. Bloom'ilya ve Ee'vee gibi çocukların kulaklarının kesilmesini ve ardından 'Magedom'un Kutsal Topraklarını arındırmak' için sınır dışı edilmelerini tamamen destekleyen biri. " Yüzünü buruşturup bakışlarını başka yöne çeviriyor, sonra da ona sıkıntılı bir bakış fırlatıyor. "*İmkânsız* bir durumdu. Kısa sürede kendimi yapayalnız buldum." Tekrar uzaklara bakıyor, ona dönmeden önce ağzı geriliyor. "Çok geçmeden Vu Trin'de gizli görevdeydim ve her Büyücüye yalan söylüyordum." Gözleri perili bir görünüm alır. "Gwynn . . kuzeyde devam eden Fae katliamını görseydin ..."

Durur, bir an için hem yıkıcı bir pişmanlık hem de hatırladığı bir dehşetle sarsılmış gibi görünür.

Pişmanlık Gwynn'in bağırsaklarını sıkılaştırır. "Özür dilerim," diyor, çok iyi anlıyor, pişmanlık ve dehşetinin bir parçası. Ve hayatınızın aniden kontrolden çıktığını bulmak, cephaneliğın görüntüsü ve ailesinin evinin patlaması tekrar tekrar ortaya . Hızlı arkadaşını terk etmek ve Direniş'e katılmak, hayatı boyunca ona öğretilen her şeye ters düşüyordu.

Mavrik gibi bir asiyle ittifaka girmek de öyle.

Ama aynı zamanda bir dizi daha güçlü görüntüyü de aklından çıkaramıyor: Alt Topraklar'dan kaçan korkmuş Smaragdalfar çocukları. Bloom'ilya ve Ee'vee'nin kulakları kesilirkenki dehşete düşmüş yüzleri. Ve o zamandan beri öğrendiklerine göre, bu Gardnerianların dünyaya yağdırdığı barbarlığın sadece bir *izi*.

"Ne kadar zor olduğunu biliyorum," diyor Mavrik, düşüncelerini yarıda keserek, sesi ve bakışları şefkatle yumuşamış, "sana öğretilen her şeye karşı çıkmak. Ve kalbinin gerçekler tarafından kırılmasının ne demek olduğunu da biliyorum."

Gwynn sert bir nefes alır, bakışlarını tutarken gözyaşlarının acısını geri çevirir, Bloom'ilya ve Ee'vee'ye ne kadar nazik olduğunu hatırlar, sadece ona olan çekiciliğini arttırır. "Dün gece senin büyüne kapıldım," diye itiraf ediyor, kendini bir suçlu gibi hissetmemek için mücadele ederek. Adamın bilmiş ifadesinden, dile getirmeye cesaret edemediğı yasak alt metni okuyabildiğini anlayabiliyor.

İçine düştüm.

"Ben de senin büyüne kapıldım," diye itiraf ettikten sonra kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor ve dudaklarında hâlâ çatallanan rengi ısıyor. Ağzına doğru hareket eder, ifadesini ele geçiren ateşli bir yoğunluk. "Seni öpmeyi sevdim, Gwynn, inkar etmeyeceğim. Bizim thrall bunu biraz fazla açık hale getiriyor. Verdylion, hatlarımızı birbirine bağıladığında aramızdaki büyülü çekimi arttırmış gibi görünüyor. Diğer şeylerin yanı sıra güçlü bağlantılar yaratmada oldukça ustadır."

"Verdylion'u kendi başına kullanmayı denedin mi?" Gwynn, Magedom onu düşman olarak işaretlemeyden önce Gardneria'nın önde gelen asa ustası olduğunu biliyor.

Başını sallıyor. "İçinden büyü göndermeme izin vermiyor. Asanın kendi aklı varmış gibi görünüyor. Şimdilik sadece Wynter

onu rünik bir kalem gibi kullanabiliyor."

"Ben ... gibi hissediyorum." Gwynn tereddüt ediyor, kendi karıncalanma dudaklarını ısıyor. "Sihrim seninkine sıçramak istiyor."

Adamın gözleri bilmiş bir ışıkla keskinleşiyor ve kadın gözlerinin muhteşem *yeşiline* kapılmamak için kendini zor tutuyor. "Senin büyün benimkini mükemmel bir şekilde tamamlıyor," diyor, sesi alçak ve gizli. "Sanırım bu yüzden Asa aramızda bu kadar güçlü bir bağ kurabildi. Ben Beşinci Seviye Hava, Rüzgâr, Toprak ve Ateş Büyücüsüyüm. Sadece ışık büyücülüğünde eksiklerim var. Ve senin *çok* güçlü bir ışık gücün var. Dün gece, birbirimize *bağlandığımızda*. Bu bağın yeniden güçlendiğini hissettim. Hatta güçlenmişti."

Gwynn bunu düşüncelerinde döndürürken dudaklarını ovuşturuyor, aralarındaki boşluk aniden yasak olasılıkla çatlıyor.

"Öpüştüğümüzde ..." Gwynn güçleniyor, bir çatışma okyanusu yükseliyor ". . . Geoffrey olduğunu düşündüm."

Mavrik, sesini ve duruşunu sertleştirerek, "Ben bu konuda açıkım" diyor. "Gwynn, ben o değilim."

Bu iki kelimede çok şey aktarılıyor. Gwynn'in omurgasında bir karıncalanma, göz kamaştırıcı bakışlarını tutarken yarışıyor.

Hayır, diye düşünüyor, sen kesinlikle Geoffrey değilsin.

Yakıcı sefalet, suçluluk duygusu ve öfke pençelerini .

Geoffrey katliama tanık oldu mu? Görevlendirildikten sonra hangi zulümlere oldu?

Yine de Mavrik'in aksine o *kaldı*.

"Geoffrey'nin gözleri ..." diyor Mavrik'e boğuk bir sesle. "Birkaç ay önce gri bir parıltıya büründüler. Bir şekilde büyülenmiş... muhtemelen Vogel'in Asası tarafından. Belki de kendi iradesiyle değil-"

"Hayır, Gwynn," Mavrik keser. "Mage askerleri için Gölge büyüsünü almak için bir seçim. Bana da teklif edildi. Geoffrey ne yaptıklarını gördü. O gördü, Gwynn. Ama *güç* istedi."

Sözleri kalbine bir darbedir. Bir parçası bunu zaten tahmin etmişti. Gözleri griye dönmeye başlamadan önce Geoffrey'deki değişimi hissetmişti. Onun İkinci Seviye toprak büyücülüğüne karşı çıktığını, düşük güç seviyesinin onu rütbe ve prestijden nasıl mahrum bıraktığına dair giderek daha fazla acı çektiğini hatırlıyor.

Ve bir zamanlar onu ne kadar sevmiş olursa olsun, şimdi acı gerçeği çok net görebilmektedir-Geoffrey güç ve kabul görmek için insanlığını *kesinlikle* takas ederdi. Zaten insanlığı, çocuklara işkence etmenin onun için kabul edilebilir olduğu noktaya kadar kaymaya başlamıştı. Ve ailesi için de.

Mutsuzluğu kabaran bir öfkeye ve ardından pervasız bir meydan okumaya dönüşüyor, savaşıma isteği yeniden ortaya çıkıyor. Mavrik'e sert bir bakış atıyor. "Bakalım bir asayla neler yapabiliyorum."

Mavrik'in gözleri parlıyor, sanki onda hayran olduğu yeni bir şey görüyormuş gibi. Elindeki asayı çeviriyor ve kabzasını ona doğru uzatıyor. "Dene bakalım," diyor. "Bir büyü gönder."

Gwynn başını sallar ve alır, elindeki asayı düşünürken onun içinden geçen bir heyecan, ahşabının Wynter'in altında oturduğu ağaçla aynı renkte olduğunu fark eder. Yakın mesafede bir araya toplanmış aynı Altın Yucca ağaçlarının küçük bir korusu var, yükselen güneş fırtına bantlarının üst kenarlarına yaklaştıkça parlak renkleri zemin kazanıyor.

Titreyen bir nefeste çizim yapan Gwynn, altın asayı kaldırır ve basit bir Mage ışık-orb büyüsunü mırıldanır, ışık büyüsu çizgilerinden hayata yanıp söner ve asa eline doğru kıvılcım çıkarır.

Onun büyüsu avucunun alt tarafına doğru yanıp sönüyor, orada uygun bir şekilde parıldadığı için patlayıcı bir ağrıyı tetikliyor, elindeki asaya geçemiyor. Büyülü *serbest bırakma* için çılgınca sinir bozucu özlem içinde yakalanan Gwynn, dişlerini gıcırdatır, geldiğinde sesi sertleşir. "Sihrim hala engellendi."

"O zaman büyüyü bize dokunarak deneyelim," diye teklif ediyor Mavrik, tonu Gwynn'in hayal kırıklığını ortadan kaldıran sabırlı bir sıcaklıkla dolu.

Çalkantılı duygularını geri çeken Gwynn, büyüsunün Mavrik'e doğru sıçramasına karşı sertleşerek başını sallıyor, arkasına kayıyor, uzanıyor ve asa elini onun etrafında kapatıyor.

Güçlerinin yanıp sönen değişimi, hatları birbirine bağlandığında Gwynn aracılığıyla şok ediyor.

Mavrik'le aynı anda nefes alıyor, Mavrik'in eli Mavrik'in elini sıkıca kavıyor.

"Hangi büyüyü denemeliyim?" diye mırıldanıyor, ışık büyüsunün dalgalanması ve Mavrik'in yakınlığı onu telaşlandırıyor.

"Moda büyü-bağlantı rünleri," diye kurnazca bir öneride bulunuyor.

Niyetinin daha karmaşık bir fikri tetiklediğini anlayınca omzunun üzerinden ona bakıyor.

"*Issani* güç bağlantı denemeliyim," diye karşı çıkıyor. "Her birimize bir tane basabilirim ve bağlantıyı güçlendirmek için aralarına bir Noi akış rünü yerleştirebilirim. Bu bir Büyücü korumasından *çok* daha güçlü geçici bir bağlantı kurabilir."

Mavrik'in kaşları, ona kurt gibi sırtımadan önce bariz bir sürprizle yükselir. Gwynn'in düşünceleri biraz dağılıyor, bu sırtışın vahşi erkekliği, elinin etrafına sarılmış hissi ile birleştiğinde onu heyecan verici öpücüğüne *geri* getiriyor.

"Bu çok zekice," diye mırıldanıyor, sanki onu bir kez daha genişletilmiş bir ışıktaki görüyormuş gibi ona bakıyor. Şeytani bir sırıtışla "Dene bakalım," diyor. "Büyüne eriş, Işık Büyücüsü."

Teşvikinden baş döndürücü - daha önce hiç kimsenin ona vermediği gücüne sahip olma teşviki - Gwynn derin bir nefes alır ve büyüü mırıldanır.

Asanın ucundan küçük parlak sarı ışık kıvılcımları fışkırır ve Gwynn'den ürkmüş bir ses çıkar, nabızı hızlanır. Asa eli Mavrik'in kavramasında titrerken, sarı kıvılcımlar bir rune oluşturmaya bile başlamadan önce söner, ama yine de.

Hala.

Gerçek ışık büyüünü var etmeye ikna etti.

Onun büyüü.

Bir *asadan*.

Bir an için Gwynn zar zor bir nefes toplayabilir. Mavrik'e tehlikeli bir şekilde sırttığını bulmak için bir bakış atıyor, dudaklarının üzerinde parıldayan renk iplikleri, heyecan verici öpücüğünün sihirlerini daha güçlü bir hayata nasıl patlattığını hatırlayarak, onun üzerinde karıncalanan enerji ile birlikte parladı.

Aklına gelen düşünceyi tam olarak sindiremeden ağzından kaçıyor: "Gücümü arttırmak için öpüşmeliyiz."

Mavrik'in gözleri hafifçe büyür ve Styvian Gardnerian bir kadının sahip olduğu şeyleri bu kadar küstahça istemesi üzerine içinde seken köklü, kültürel geri tepmenin gücüyle neredeyse üstesinden gelerek kaskatı kesilir

Magedom'un kendisi tarafından onaylanmadığı ve kontrol *edilmediği* sürece *asla istememesi* .

Kendi büyüü üzerindeki gücü. Ve Mavrik'in dudakları.

Dini çatışma, herhangi bir fırtına bandının içinden daha şiddetli bir şekilde içinde fırtınalar koparıyor ve ayaklarının dibindeki kırmızı kuma bakıyor, kendisini Kadim Olan'ın kendisine saldırması için hazırlıyor.

Mavrik'in eli omzuna geliyor. "Gwynn, bana bak." Ölümlü korkunun yükselişine karşı öfkeleniyor, yapıyor.

"Bence bir şeylerin peşinde olabilirsin," diye teklif ediyor. "Ama aramızdaki bu esaretin ne kadar ezici olduğu konusunda dürüst olmamız gerekiyor. Bu da onu tehlikeli kılıyor. Büyünü denemek ve serbest bırakmak için öpüşebiliriz ve onunla daha fazla gitmeyiz. Gwynn, onunla daha fazla gidemeyiz, *asla*. Söylenmesi gerekiyor."

Orucunun tüm acımasızlığı aniden Gwynn'e dayanıyor, hızlı işaretleri kırılmaz bir hapisane. Mavrik'in bakışında titreyen karşılıklı arzuda, aralarında yanan alt metnin dile getirilmesine gerek olmadığını hissedebilir. İkisi de dün gece aralarında yaşananların sadece büyüü bir bağdan ibaret olmadığından emindir. Öpücüğü, Geoffrey'nin onu *hiç aydınlatmadığı* bir şekilde onu aydınlatan, patlayıcı derecede heyecan verici bir zevk ve rahatlıktı. Oruç tutmadığı biriyle aniden bu tür bir bağ kurmayı düşünmek onu hem hayal kırıklığına uğrattıyor hem de utandırıyor.

Gwynn, "Hızlı arkadaşımı sevdim," diye itiraf ediyor, başka bir hayat değiştiren, affedilemez uçurumun üzerinde durduğunu hissediyor.

"Üzgünüm, Gwynnifer," diyor Mavrik acılı bir şefkat ifadesiyle.

Bakışlarını onunkilerden ayırmıyor, ihtiraslı bir çatışma yükseliyor. "Başka birini isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim..."

Mavrik bir adım geri çekilir ve sanki onların büyüü çekimini engellemek istercesine başını sallar. "Bu şekilde düşünmeye cesaret edemeyiz. Oruç büyülerine bağlı kalamayız." Elindeki asaya doğru işaret ederek ona şaşkın, araştırmacı bir bakış atıyor. "Gwynn, ne yapmak istiyorsun?"

Gwynn fırtına gruplarına bakar ve bir kez daha Urisk'in vagonlara sürüldüğüne tanık olduğunu düşünür, Smaragdalfar çocukları hayatları için kaçarlardı. Bütün Magedom'un canavarı

aşağı iniyordu. Ve sonra, Mavrik'in Ee'veen ve Bloom'ıyla'ya ne kadar nazik davrandığını, Ee'veen'in onu terk etmekte ne kadar isteksiz olduğunu hatırladı.

Mavrik'in delici bakışlarıyla karşılaşır. "Geoffrey *gitti*. Ama bizim gücümüz *tam burada*. Bu savaş *tam burada*. Beni öpmeni istiyorum. Gücüme erişmeme yardım et. Erthia'nın iyiliği için."

Mavrik duraksıyor, sonra başını sallıyor, nefes alış veriş hızlanıyor, ona yaklaşıyor, elini kaldırıp kolunu okşuyor, sonra eğilip dudaklarını onunkilere değdiriyor.

Çok renkli bir ışık şoku Gwynn'den çatlar, her ikisi de birbirlerinin ağızlarına karşı nefes alırken ve sihirleri birbirlerinin çizgileri boyunca dalgalanmak için serbest kalırken, onun içinden yanıp sönen bir zevk patlaması. Güçlerinin prizmatik dalgalanmasında süpürüldüler, birbirlerini daha da yakınlaştırdılar ve Gwynn, güçlerinin bükülmesinde, *kaynaşmak* için anlık karşılıklı arzularını hissedebilir.

Gwynn'de bir şey şok ediyor, merkezindeki sıkışmış büyü hissi, tunik tarafını kavrarken bir ışık patlamasıyla açılıyor.

Öpücüğü kıran Gwynn, etrafındaki kızıl çölde her rengin parladığını, Mavrik'in yüzünün ve formunun parıldayan çok renkli bir ışık aurasında kireçlendiğini bulmak için sersemlemiş etrafa bakar.

"Büyüyü bir kez daha dene," diyor Mavrik boğuk bir sesle, kadının etrafında bir kez daha kayarken ve esasını onun elinin etrafında kenetlerken.

Odağı zorlayan Gwynn, asayı kaldırır, Mavrik, runik büyü mırıldanırken hareketini takip eder.

Asasının ucundan temiz, parlak sarı bir çizgi süpürür ve Gwynn'in kalp atışı sıçrar, mutlak inançsızlık dalgalanır. "Kutsal Kadim Bir," diye rasps dışarı.

"et," diye dürter Mavrik, "rune'u bitir."

Kendini ele geçiren Gwynn, iki küçük askıya alınmış altın amplifikasyon rününü hazırlamayı bitirir, sonra birini asa koluna ve diğerini Mavrik'e sürükler ve kaynaştırır. Denemeye karar veren Gwynn, Mavrik'in altın esasını ona geri verir ve elini bu kez *onun* etrafına yerleştirir.

Noi flow-rune büyüünü mırıldanan Mavrik, yeni Işık Büyücüsü yeteneği karşısında sersemlemiş görünerek asılı bir safir rune oluşturur.

runes oluştur. Görünür bir şekilde kendini toplayarak, Noi rune'un gücünü kollarındaki altın rünlere iki ışıklı safir ışını ile bağlar, Gwynn'in ışık gücü çizgileri boyunca parlak çalışır.

"Bu *her şeyi değiştirir*," diyor Mavrik, önlerinde asılı duran ve ışık saçan Noi rune'undan büyülenmiş gibi görünüyor. Kadına dönüyor. "*Birlikte yapabileceğimiz sihir hakkında bir fikrin var mı? Beş elemental çizginin hepsine erişimimiz var.*" Asayı ona geri verir. "Ben sana dokunmadan bir büyü yapmaya  alış."

Destekleyici bir nefes alan Gwynn, asayı kaldırır ve Mage ışık-orb büyüsünü bir kez daha mırıldanır.

Büyüsü asaya doğru yükseliyor ve bir kez daha avucunun alt tarafında parlıyor, engellendiği için daha da güçlü bir ağrıyı tetikliyor. Hayal kırıklığı içini kaplıyor ama o daha sesini çıkaramadan, uzaktaki fırtına bantlarının yükselen tepelerinde şafak söküyor. Yaldızlı güneş ışığı çölün nefes kesen vermillion genişliği üzerinde yıkanır ve Gwynn'in kalbi, çizgileri öforik bir enerji ile dolduğunda yükselir. Parlak turuncu bir şahin havaya uçar, sonra bir diğeri, yırtıcı kuşlar birbirlerini iki safran alev lekesi gibi daire içine alırlar.

Gwynnifer'den küçük bir nefes kaçar. Mavrik'e "Bunlar Agolith Alev şahinleri" diyor. "Yaşam için  iftleşirler." Gökyüzünde dönen şahinleri izlerken sesi kelimelerin etrafında dolaşıyor. Dönüp Mavrik'in yoğun bakışlarıyla karşılaştığında, şahinlerin tüyleri ve ani güneş ışığı seli kadar parlak bir fikir belirliyor. "Kendimizi Issani eşleştirme rünleriyle birleştirebiliriz," diye girişimde bulunuyor. "Issaniler  st düzey b y c lerini ikizleştiriyor. Bu şekilde birbirlerinin büyüsüne tam ve kalıcı erişimleri olur. Birbirlerine dokunmalarına gerek kalmadan."

Mavrik'in wandmaster zihninin tekerleklerinin ona daha yakından bakarken döndüğünü hissedebiliyor. "Bu Issaan'ın en güçlü askeri büyüsü, Gwynn," diyor, tonunda güçlü bir uyarı notu var. "Tam bir kaynaşma. Oruç kadar kalıcı. *Daha*  ok. Ve tetiklediği gücün amplifikasyonu ... * l mc l* olabilir. yüzden nadiren kullanılır." Başını sallıyor. "Eğer o ikizleme büyüsünü yapsaydın ve biz onun kaynaşmasından sağ  ıksaydık, *asla yok* edemezdik. Bir daha *asla* ayrı Büyücüler olarak  alışamayacağız. Sahip olurduk

aynı yerde kalmak için. Her zaman. Ve eğer birimiz ölürse, diğërimiz de ölecekti."

Gwynn derin bir nefes alır, çizgileri Mavrik'e doğru gerilirken şahinlere bakar. Yılmadan, bakışlarını onunkine indirir, aralarında gerginlik ateşlenir.

"Bu çok tehlikeli, Gwynn . ." diye ısrar ediyor ve elini sert bir şekilde havada gezdiriyor. "*Yapamayız*-"

Her ufuktan patlayıcı bir *CRACK* patlar, Gwynn'in kulaklarını bıçaklar ve Verdyllion'un görüntüsü Gwynn'in zihnine karşı *sert* bir şekilde titreşirken Mavrik'in sözlerini kırar.

Şaşkın, sese doğru dönüyorlar ve karşılaştıkları manzarada Gwynn aracılığıyla şok lansları.

Uzaktaki uzun siyah fırtına şeritleri koyu griye dönüşmüş ve gökyüzünde yükseliyor, parlak beyaz şimşekleri *kaybolmuş*, garip, kıvrımlı siyah bir şimşekle yanıp sönerken hızla yükseliyorlar.

"Kanlı cehennemler ..." Mavrik, sabahın altın ışığı karardığında ve Gwynn fırtına gruplarının sadece genişlemekle kalmayıp onlara doğru hareket ettiğini fark ettiğinde haykırıyor. Verdyllion bir kez daha korkunç bir aciliyetle aklına karşı nabız atıyor.

Korkunç anlayış kristalleşirken gözleri Mavrik'inkilerle buluşur. "Vogel fırtına gruplarını ele geçiriyor!" diye haykırıyor. "Ve Verdyllion için geliyor. Herkesi toprağın altına indirmeli ve korumaya almalıyız!"

Mavrik, Varg işaretli asasını çeker ve Gwynn'in bileğini kavrar, sihirleri birbirlerinin çizgileri boyunca cıvatalanır, Wynter'e doğru koşmaya başlarlar, kumun üzerinde kayarlar, gökyüzü hızla grileşirken rüzgar . Gök gürültüsünün bir dizi kulak tıkanıklığı gürlemesi ve Gwynn wince, çevredeki fırtına bantları daha da yaklaşıyor.

Kıpkırmızı bir taş kemerin altında hızlanırlar, kuşlar ve vahşi yaşam, ilerleyen fırtına gruplarından uzaklaşır ve uzaklaşır. Gwynn, uçan yaratıkların karanlık bir sürüsünün, gelen gri kaos duvarından patladığı ve onlara doğru hızla yükseldiği gibi omzunun üzerinden bakar.

"Wraith yarasaları!" Mavrik .

Yarasalar yaklařtıķķa Gwynn'den saf bir terör acele ediyor, rüzgar ve kum sırtını ovuşturuyor, zihni canavarlar hakkında okuduğu her şeyden geçiyor, neredeyse ölümcül hatasını hemen fark ediyor.

"Korkunu kontrol et!" Mavrik rüzgârın üzerinden bağırıyor. "Ondan besleniyorlar!"

Gwynn, yarasaların kısır enerjisinin zihnine bastırđıęı ve dehşetine çekildiği duygusuyla dolu olduğu için paniğini zorla bastırıyor.

"Wynter!" Mavrik onlar koşarken bağırır.

Wynter onlara doğru koşuyor, lcaral'ın solgun formu gri rüzgârlarla savruluyor, gözleri gümüş ateşle parlıyor, kanatları sıkıca çekilmiş. Verdyllion koruyucu bir şekilde göğsüne yaslanmış, kuş türdeşleri panik içinde, rüzgârla hırpalanmış bir uçuşla etrafında kanat çırpıyor.

Mavrik, Gwynn'in bileğini serbest bırakır ve Mavrik kendini Gwynn, Wynter ve gelen wraith yarasaları arasına atarken büyüçü acı verici bir şekilde merkezine geri döner. Bir dizine düşer, asasını öne doğru iter ve bir büyü yapar.

Zümrüt enerjisi asasının ucundan patlar. Yarı saydam yeşil bir yarım kubbe kalkanı, bir ahırın çatısı kadar yüksek, varoluşa parılıyor ve çok sayıda wraith yarasası ona çarpıyor, çığlıkları Gwynn'in kulaklarını yeşil aleve dönüşürken bıçaklıyor. Mavrik geri dönerken rüzgar kalkana karşı kükrüyor ve üçü Subland mağarasının girişine doğru yarışıyor.

Cael, Mynx ve Yyzz'ra, Valasca ve Rhys ile birlikte onlara doğru kayalık yoldan aşağı doğru koşuyorlar. Mynx, Cael ve Rhys ile birlikte dururken Gwynn, Mavrik ve Wynter'i ileriye doğru sallıyor, üçü de zümrüt parlayan runik okları yerleştirmeden önce omuzlarından Varg yaylarını sallıyor.

"Korkunuza karşı savaşın!" Mavrik gelen askerlere bağırıyor. "Sizi onunla felç edebilirler!"

Gwynn, gelen büyük bir wraith yarasasının dişi ağzını açmasıyla omzunun üzerinden bakar. Karanlık şimşek onun ağzından cıvatalar ve Mavrik'in fırtına kalkanına karşı patlar ve onu Gölge sisine patlatır.

Panik Gwynn'in içinde bir kez daha yükselir ve onu sıkıştırmadan önce, büyük yarasanın korkusuna, kısır enerjisine bağlandığını hisseder.

doğrudan zihnine giriyor. Yarasa paniğini artırıp felç edici bir dehşete dönüştürürken tökezleyip durur.

"Gwynnifer!" Mavrik, Cael, Rhys ve Mynx çığlık atan yarasalara ok atarken, Valasca ve Yyzz'ra Varg işaretli bıçakları fırlatırken kolunu sıkıca tutarak bağırır.

Yarasalar düşerken çığlık atıyorlar, ancak Mavrik sert vücudunu Subland girişine doğru sürüklerken Gwynn onlara doğru yükselen puanlar duyabiliyor. Wynter kendini Gwynn ve Mavrik ile yarasalar arasında atar ve çok daha büyük bir sürü onlara doğru yükselir.

"Geri dön, Wynter!" Mavrik ağlıyor ve Gwynn onun arkasına bir bakış atıyor.

Wynter sabit bir şekilde yerinde duruyor ve kanatlarını tam genişliğine kadar açıyor.

Her şey bitti. Her şey bitti, Wynter kanatlarını aşağı atarken, gökyüzüne yükselirken ve Verdyllion'u elinde kaldırırken Gwynn' kalbi dışarı çıkıyor.

Gwynn'in nefesi, Verdyllion'dan her yöne gümüş enerji patlamasıyla göğsünde kekeleyip, her bir güç çizgisi hızla spiral gümüş çizgilerden yapılmış rune işaretli bir kuşun yarı saydam formuna dönüşüyor.

Wynter bir savaşçı çığlığıyla boştaki avucunu ileri doğru iter ve rünik kuşları wraith yarasalarına doğru kanat çırpıp ve gümüş ışık püskürterek onlarla çarpışır.

Wynter'in büyü enerjisinin aurası Gwynn'e çarptığında yarasalar çığlık atıyor ve her çizgide gümüş ışık yanıp sönüyor.

Saf, damıtılmamış cesaretle dolu ışık. Gerçek bir sanatçının korkusuzluğu.

Wynter'in gücü Gwynn'den geçiyor, korkusunu çözüyor ve yarasalar *gümüş aleve patlarken ve Mavrik Gwynn'i bir sprint içine çekerken onu hareket ettiriyor.*

"İçeri girin!" Mavrik, Subland girişine giden kayalık patikada yarışırken herkese homurdanıyor ve Wynter üzerlerinden süzülerek girişin çıkıntısına iniyor.

Hepsi mağaraya daldı, Wynter'ın panik içindeki kuşları, eşleştirilmiş Agolit Alev Şahinleri ile birlikte etraflarına üşüştü.

Wynter girişe doğru sığıyor ve Gölge fırtınası grubu mağaraya doğru patladığında hepsi ona doğru dönüyor, şiddetli bir rüzgar açıklığından geçip hepsine çarpıyor.

Gwynn'in nefesi, diğerleriyle birlikte mağaraya doğru fırlatıldığı için ciğerlerinden yumruklanır, sırtları taş duvarla çarpışır, orada sıkışırlar, rüzgarın vahşi gücü Gwynn'in kemiklerini sarsar.

Mavrik nefesinin altından küfrederek bir büyü yapar ve Varg işaretli asasını ileri doğru iterek Gölge fırtınasını bir parça geri savuran bir başka yeşil yarım kubbe kalkanı patlatır.

Rüzgâr serbest kalır ve hepsi bir yığın halinde yere düşer.

Fırsat penceresini yakalayan Gwynn, Mavrik'e doğru ilerliyor ve asa elini onun etrafına atıyor, sihirleri iç içe geçiyor, Gwynn'in ışık büyüğü onun çizgilerine salınıyor.

Asayı birlikte itiyorlar ve Gwynn aceleyle birbirine bağlı Varg, Mage, Noi ve Issani fırtına-püskürtme rünlerini çok renkli şimşeklerle vuruyor.

Başka bir hırıltılı büyüden çıkan Gwynn, rünleri ileriye doğru patlatır.

Renk ışınları bağlantılı rünlerden parlayarak Mavrik'in kalkanından akar ve ardından yankılanan bir **BOMBAYLA** Gölge fırtınasına çarparak gri kaosu mağaradan dışarı çıkarır.

Mynx ve Yyzz'ra aceleyle ileri atılır ve avuçlarını mağaranın girişi boyunca işaretlenmiş Varg rünlerine bastırır. Kristal yeşili bir duvar açıklığın üzerine kapanarak onu mühürlüyor.

Gölge gücü sarsıcı bir *patlamayla* yaratılmış bariyere çarpar ve Mynx ile Yyzz'ra altlarındaki zemin sarsılırken geri sıçrar, mağaranın tavanından aşağıya taş püskürür.

"Bu Vogel," diyor Wynter, Verdyllion'u göğsüne bastırırken gözlerinden gümüş ateşler fışkırıyor, kuşları mağaranın içinde panik içinde amaçsızca kanat çırpıyor. "Bütün bu fırtına onun Gölge gücüyle dolu."

Mavrik, "Yeraltında daha uzağa gitmeli ve Alt Topraklar'ın Varg kalkanını güçlendirmeliyiz," diye ısrar ediyor.

Bir başka patlama mağaranın bariyerine çarpıyor ve mağaranın tabanına ulaşana kadar sarmal taş merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başlıyorlar. Mynx ve Yyzz'ra'yı takip ederek dar bir tünelden geçip mağaranın sonundaki, devasa tavanı birbirine kenetlenmiş Varg rünlerinden oluşan bir ağla kaplı, Orta Çöl'ün Alt Toprakları'nın tamamını koruyan devasa rün ağının bir parçası olan geniş kızıl mağaraya giriyorlar.

İki genç Smaragdalfar askeri de oradadır -yzz'ra'nın yoldaşları, sürekli öfkeli Gavryyl ve sessizce tehlikeli Valkyr- ve Valasca'yı selamlamak için koşarak gelen Sparrow. İki Subland askeri önceden şarj edilmiş rünik taşlardan havaya Varg rünü üstüne Varg rünü atıyor, rün ağını olabildiğince hızlı güçlendirmek için her bir rünü hızla yukarı doğru heceliyor.

"Güneyimizdeki, batımızdaki ve doğumuzdaki tüm tüneller çöktü," diye sesleniyor Valkyr rünleri şekillendirirken Yyzz'ra'ya. "Kapana kısıldık. Güçlerimizin geri kalanıyla bağlantımız kesildi."

Bir başka sismik darbe yeryüzünü sarsıyor ve Varg rune ağı griye doğru endişe verici bir titreşim veriyor.

"Kutsal tanrılar," diye hırılıyor Valasca. "Vogel'in fırtına bantları Varg büyüsünü geçebilir!"

Wynter'in sanatsal cesareti hala onun içinde yankılanıyor, Gwynn sakın bir şekilde gözlerini rune-netted tavana daraltıyor ve rünik tasarımın hangi detaylarının titrediğini okuyarak Smaragdalfar'ın Subland bariyerinin düşmesinden birkaç dakika uzakta olduğunu söyleyebilir.

"Dayanmayacak," diyor Mavrik'e, sert ve kesin bir ifadeyle. "Büyümüzü Issani ikizleme büyüsüyle birleştirmeli, sonra da onu kalkana bağlamalıyız." Wynter'in gümüş ateş çerçeveli gözleriyle buluşuyor. "Verdyllion'u kullanarak." Gwynn'in gözleri Mavrik'in gözlerine geri dönüyor, başını sallamadan önce aralarında ateşli bir bakış geçiyor.

Bir tereddüt atışı olmadan, Wynter Gwynn'e Verdyllion'u atar ve onu yakalar. Değnek'in prizmatik enerjisi her çizgisinden geçerken bir titreme onun içinden geçer. Sıkışmış gücü genişler, Verdyllion'un yeşil parıltısı asa elinin üzerine ve bileğine *doğru* yayılırken çekirdeğini dolduran saf bir *doğruluk* hissi.

Mavrik'in kolları onu arkadan sarıyor, asalı eli onunkine dolanıyor.

Onların birleşik gücü Gwynn'in çizgilerini sular altında bırakıyor, hafif büyüü Verdyllion'a doğru uzanıyor. Onlardan önce havada durmak için iki büyük, parlak altın Issani ikizleme rününü şekillendirmeye başlar, ikizleme büyüünün potansiyel sonuçları tamamen lanetlenir.

Bir başka şiddetli *BOOM* sesi, sanki bir canavarın yeryüzüne çarpması gibi, Subland'in tavanına doğru yoğunlaşan kükremesi bir öfke kâbusu. Üzerlerindeki Varg rune ağı daha gri bir yeşile bürünüyor, tavandan birkaç parça kopup yere düşüyor, bu da gelecek yıkımın küçük bir ön gösterimi.

Gwynn Mavrik'e "Tunikinizi yukarı çekin" diye emrediyor. Elini serbest bırakır, ışık büyüü, kıyafeti çıkarırken sıkışmış durumuna girer.

Adamın çıplak vücuduna bakmaktan boynuna yayılan ateşi görmezden gelerek kemerinin yanından tutuyor ve onu kendine doğru çekiyor. Bir kez daha asasını eline alıyor ve Verdyllions'ın ucunu rünlerden birine dokundurduktan sonra rünü vücuduna doğru sürükleyip orada kaynaştırmak için bir Issani büyüü mırıldanırken onun hareketlerini takip ediyor.

Mavrik, rune altın kıvılcımların acelesiyle parlarken titriyor, sonra gergin karnına karşı parlak bir altın tasarıma yerleşiyor. Gwynn'in kulaklarına çarpan bir başka yıkıcı *BOOM* sesi geliyor. Subland Elfleri öfkeyle dökülürken bir kaya yağmuru yağıyor Varg rünleri, rünler atıldıkları anda parçalanarak griye dönüşüyor.

Alçakgönüllülüğü bir kenara fırlatan Gwynn, kendi tuniğini yukarı çeker ve ikinci rune'u cildine sürükler, orada kıvılcımların karıncalanma bolluğuyla kaynaştırır, Mavrik'in elinin etrafındaki tutuşu sağlamdır.

Hiç vakit kaybetmeden, onlardan önce havada üçüncü bir altın rune oluşturur. Mavrik'in sabit kavramasıyla desteklenen Gwynn, sinirlerin baş döndürücü yaygarasını azaltmak için dişlerini birbirine kenetler ve onlardan önce asılı duran rune'yi her iki karnında işaretlenmiş rünlere bağlayan altın çizgiler oluşturur. Kendini Erthia'ya doğru uzanan bir uçurumdan atlamak üzereymiş gibi hissederek derin bir nefes alır, Mavrik'le son bir kez endişeli bir bakış alışverişinde bulunur . . ve Issani ikizleme büyüünü mırıldanıyor.

Yakıcı altın rengi görüşünü kesiyor. Ürkütücü bir acı her hattına vuruyor, yakınlık çizgileri Mavrik'inkilere doğru iç parçalayıcı bir güçle yırtılıyor.

Çığlık atıyor, Mavrik birbirlerine çarpıştıkça acı çeken bir ses çıkarıyor, korkunç çekişi rahatlatmak için umutsuzca, Gwynn'in ciğerleri acı verici gerginlik kırılmaya yaklaştıkça çöküşün eşiğinde hissediyor.

Bağlanmak ve hayatta kalmak için bir yol ararken, dudaklarını onunkilere çarpıyor.

Gwynn'in çizgileri boyunca patlayan acı aniden Mavrik'in her güç hattının onunkiyle kaynaştığı şaşırtıcı derecede samimi bir duyguya dönüşür, parlak bir Issani altın Gwynn'in görüşünü ele geçirirken büyüyle yanan ürkütücü bir enerji. Öpücükü kırıyorlar, ikisi de büyük hava yudumlarını çekiyorlar, Gwynn'in vizyonundaki altın hızla temizleniyor ... Mavrik'i ondan önce ortaya çıkarmak için, irisleri şimdi Gwynn'in kendi irislerinden parıldadığını hissedebileceği akkor bir altın. Gözleri Wynter Eirlyn'in gümüş yanan bakışlarına doğru akıyor. İki Agolith Flame Hawks, Wynter'in omuzlarına tünemiş, tüyleri canlı turuncu ışıktaki ince formunu aydınlatıyor.

Mağarayı sarsan bir başka *patlama* sesi duyulur.

Mavrik'in gücüyle de parladığını hissedebildiği bir kararlılıkla dolup taşan Gwynn, Mavrik'teki tutuşunu serbest bırakır ve Verdyllion'u Varg kalkanına hedeflerken, bir Issani rune- bağlantı büyüsunü gritting ederken, onun ve Mavrik'in bağlantısının artık dokunmayı içermediğinin farkında.

Verdyllion'dan ikiz güç ışınlarının yanardöner bir cıvatası ve mağaranın tavanına doğru mızraklar, altın ışık Gwynn'i güzelliğiyle şaşırtıyor. Işınlar, tavanın grileşmiş Varg rünlerinden geçerken, Gölgeyi patlatıp hepsini yeniden şarj ederken, her bir rune, tüm mağaranın tavanı Gwynn'in tam renk gücü spektrumu ile titreşene kadar çok renkli ışığa yanıp söner. Taş yağmuru azalır, sonra aniden durur, Gölge fırtınasının saldırısı soluk, uzak bir kükremeye dönüşür.

Gwynn, Orta Çöl'ün Sublands'ı boyunca atılan her Varg rune'unun baş döndürücü, içsel duygusuyla dolu sert bir nefes alıyor, şimdi ona ve Mavrik'in ikiz gücüne, aşılmaz bir koruma ağı yaratmak için birleşti, Sublands şimdi bir kale.

Magedom'dan duvarla ayrılmış.

Gwynn'in bacakları bükölür. Mavrik tarafından yakalandı, ikisi yere battı, ikiz güçleri anlık olarak harcandı, içlerindeki her şey Subland kalkanına gönderildi.

"Başardın," diye mırıldanıyor, alnından öpüyor, bunalmış görünüyor. "İyi oynadın, Gwynnifer."

Gwynn, Mynx, Cael, Valasca ve diğerleri onlara doğru yarışırken ona yapışır. O titriyor, onun ve Mavrik'in çizgilerinin tam olarak birbirine bağlanması, ikisi de kaynaşmış bir varlık gibi kafa karıştırıcı. Gwynn, duygularını birleştirilmiş çizgileriyle hissedebilir, neredeyse kendi hissettiği kadar net bir şekilde, Mavrik'in onu korumak için güçlü kararlılığı onun içinden acele ederken, onu korumak için eşit derecede güçlü arzusu, *her* ikisi de cızırtılı bir ışık aurasında parıldar.

"Hareket etme!" Valasca, elindeki Varg işaretli bıçağı kaldırarak, gözlerini Gwynn ve Mavrik'in üstünde ve arkasında bir şeye sabitleyerek emrediyor.

Gwynn, bir kuzgunun taşlı bir oyuktan yükseldiği ve Valasca'nın silahını fırlattığı gibi döner. Bıçak kuzgunu impales eder. Düşerken kuzgundan ürpertici bir şekilde çok tonlu, çok düşük bir *caw* geliyor, Agolith Flame Hawks çifti, bir taş çıkıntısına tünemek için kanatlanırken sıkıntı seslerini çığlık atıyor.

Valasca çırpınan, düşen kuzguna koşar ve Gwynn, keskin bir korku geri tepmesiyle, kuşun üst başının her tarafına yığılmış dönen Gölge gözlerine sahip olduğunu ve merkezlerinde tek bir soluk yeşil gözün bulunduğunu not eder.

Ve kuzgunun yanında bir Gölge rünü var.

Valasca kuzgunu yakalar ve ayaklarından kaldırır, soluk yeşil göz, Gwynn'in omurgasına bir korku dartı gönderen elle tutulur bir nefret bakışıyla ona sabitlenir.

"Bu tür bir canavarla daha önce de karşılaşmıştım," diye homurdanıyor Valasca. "Vogel onun içinde. Bu runik casus aracılığıyla bizi izliyor. Muhtemelen bir süredir bizi izliyor."

Valasca kılıcının bir hamlesiyle kuzgun casusun başını keser ve kafası yere düşer, Gölge gözleri siyaha döner ama soluk yeşil göz - *Vogel* gözü - Valasca'ya vahşice sabitlenmiş olarak kalır.

Valasca hırlayarak o şeyin gövdesini yana doğru iter, kuzgunun kesik başını yakalar ve bıçağını doğrudan Vogel'in gözüne saplayarak gözünü oyar.

Wynter kuzgunun cesedinin yanına eğilip elini hızla kaybolan Gölge rune'unun üzerine koyarken herkes hareketsiz kalır. İçinden hafif bir ürperti geçer.

Hepsi önlerindeki dehşeti kavrarken Valasca sertçe nefes alıyor, kılıcının kabzasını yumruğuyla sıkıca kavırıyor. "Demek burada olduğumuzu ve Verdyllion'un bizde olduğunu biliyor," Valasca. Yyzz'ra'ya ve yanında duran iki genç Subland askerine bakıyor. "Bu da demek oluyor ki Subland ordunuz hakkında epey bir şey biliyor." Karanlık bakışları Wynter'a kayıyor. "Ve Wynter'ın Verdyllion ile neler yapabileceğini biliyor olma ihtimali var." Valasca Mavrik ve Gwynn'e dönüyor, gözleri az önce yarattıkları prizmatik Subland kalkanına doğru kayıyor. "Ve Magedom'u buradan çıkarmak için büyüünüzü ikizlediğinizi biliyor."

"Demek küçük casusu var," diye hırlıyor Mavrik. "Kalkanımızı geçemez."

"Yapabilir," diye mırıldanıyor Wynter.

Herkesin bakışları Wynter'a yönelir.

Kuzgunun yan tarafındaki Gölge rünü kaybolurken elini göğsüne bastırmak için geri çekiyor ve kanatları koruyucu bir şekilde kendi etrafına çekiliyor. "Vogel vahşi doğanın peşinden gidiyor," diye uyarıyor. "Gölge rününün gücüne olan bağından niyetini okuyabiliyorum. Sadece Elloren ve Yvan'ı değil, tüm Kuzey Ormanı'nı hedef alıyor."

"Kara Cadı'yı ele geçirmek için," diye sabırsızca tersliyor Yyzz'ra.

Wynter Yyzz'ra'ya bakarak, "Sadece bu değil," diye karşı çıkıyor. "Ormanın kendisini yok etmek için."

"En iyisi ormanı çevreleyen Dryad kordonlarının dayanmasını umalım," diyor Mavrik. Bakışlarını üstlerindeki prizmatik kalkana daraltır, kromatik rünler, bakışlarını Wynter'e geri indirmeden önce kavernöz alanın her rengini titreştirir. Gwynn, endişesi ikiz güçleri boyunca cızırdarken sertleşir. "Vogel yeterince ormanı yok ederse," diyor Mavrik, "kalkanımızı kırabilir."

Gwynn kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum" diyor. "Ormanları yok etmek kalkanımızı nasıl kırabilir?"

Mavrik ona acımasız, araştırmacı bir veriyor. "Gwynn," diyor. "Biz *Dryadlar*."

Bu çirkin iddiaya karşı refleksif bir protesto yükseliyor. "Biz *Büyücüler* ..."

"Evet, Gwynn," diye kabul ediyor, tonuna sert bir kenar giriyor, "biz öyleyiz. Ve tüm Büyücüler *Dryad*'ın bir parçasıdır. Ağaçlar tüm sihrimizin kaynağıdır. Büyü, köklü ormandan, hatlarımızdan, sonra da asalarımızdan dışarı akar. Yeterince ağaç öldürürseniz, büyümüzü yok edersiniz." Bakışları kararır. "Hatlarımızdaki elemental gücü Gölge gücüyle değiştirmedığınız sürece."

Gwynn ona göz kırpmıyor, bakışlarının yoğunluğuyla, savaştaki düşünceleriyle sabitleniyor. Sadece bu düşünceyi söylemek Gardneria'daki en yüksek kutsaldır.

"Neredeyse her Gardnerya evini süsleyen ölü ağaçlar hakkında hiç düşündün mü?" Mavrik acımasızca bastırıyor. "Valgard Katedrali'nin içine yerleştirilmiş ölü ağaçlar? Her büyücünün evindeki, her yerdeki orman dekoru? Katmanlı ahşap asalar? *Ağaçların* başlangıcı olan Demirçiçeklere olan dini takıntı? Ağaçların kendileri üzerindeki kontrole doruğa ulaşan doğa unsurları üzerindeki hakimiyetle dolu Mühürleme töreni?"

Gwynn'in yönelim bozukluğu yoğunlaşıyor ve yüzündeki kanın aktığını hissedebiliyor.

"Biz yarı Kelt, yarı Dryad'ız," diye devam ediyor Mavrik şiddetle. "Biz Büyük Ironwood Ağacından çıkan 'İlk Çocuklar' değiliz. Gwynn, biz yarı *Ağaç Fae*'yiz."

İnkâr edilemez gerçek, binlerce runik fırtına bandının gücüyle Gwynn'e çarparak aşağı doğru dönüyor. *Parça Ağaç Fae. Biz yarı Fae*'yiz.

Vogel'in sessiz gücü yukarıdaki dünyaya karşı gürlerken, şaşkınlıkla ona bakıyor. "Bunu nasıl bir araya getiremedim?"

Mavrik'in dudakları acı bir şekilde bükülür. "Dinin gücü. En bariz gerçekleri bile inkâr etmemizi sağlayabiliyor." Renk püskürten kalkanlarına bir bakış atıyor. "Wynter haklı," diyor ve uyarıyor

gözlerinde. "Sadece Vogel'in Gölge fırtına grupları tarafından Erthia'nın yüzeyinden duvarla çevrilmiş değiliz-"

"*Ağaçlardan* duvarla çevriliyiz," diye bitiriyor Gwynn, delici bakışlarını gelişen alarmla tutuyor.

Wynter korkunç bir kesinlik ile "Vogel bizi yeraltında tutacak" diyor. Gözleri, bakışlarını karşılamadan önce Gwynn'in elindeki Verdyllion'a doğru kayıyor. "Ve biz sıkışıp kaldığımızda, Dryad büyüsünü yok edecek, Subland kalkanınızı indirecek ve Verdyllion'u ele geçirecek."

On Birinci Bölüm

Gölge Fırtınası

Marcus Vogel

Agolit Çölü
Xishlon'dan on iki gün sonra

Marcus Vogel Gölge Asasını havada tutuyor, gri rüzgâr gücü karanlık bir kasırga gibi ucundan dışarı doğru dönüyor. Şahine odaklanan Vogel, kaynayan spirallerin Agolith Çölü'nün grileşen toprak ve gökyüzünün devasa genişliği üzerinde yayılmasını izliyor.

Agolit'i süsleyen çok sayıdaki dev, grileşen taş oluşumlarından biri olan bu en yüksek taş yayının tepesinden manzara son derece panoramik. Vogel'in yüksek konumu, her ufuktan kendisine doğru ilerleyen siyah şimşek ışıklı Gölge fırtına bantlarını engelsiz bir şekilde görmesini sağlıyor.

Fırtına grupları Magedom'un kutsallaştırılmış Gölge gücü tarafından yeni ele geçirildi.

Vogel'in göğsünde intikam dolu bir heyecan kabarıyor ve büyü üstüne büyü mırıldanırken, Wyverncrafted fırtına bantlarına doğru yayılan Gölge büyü bantlarını titreştirirken hatlarına ateş saçıyor. Onları kendi gücüne *bağlıyor*.

Ve onları gölge ile bağlanmış yarasalar gibi çekiyor.

Şimdi fırtına bantları.

Yakında Kuzey Ormanı'nın Dryad korumasını parçalamaya yetecek güce sahip olacak fırtına grupları, böylece *kendisine* ait olan Kara Cadı hızlı arkadaşını geri alabilir.

Vogel hızlı işaretli eline bakıyor. Hızlı çizgilerine bir Gölge izleme rünü bağlamıştı ve hızlı arkadaşının yörüngesini çizgilerindeki gerginlikten *hissedebiliyordu*. Elloren'e hükmetme arzusu gücüne sıcak bir şekilde , Kara Cadı Dryadların Kuzey Ormanı'na doğru akarken günler süren bir gecikmeye yakalandı.

Ona için zaman veriyor.

O ormana iner inmez Elloren'i yeniden ele geçirmeye hazır olacak. Ve sonra onu Icaral iblislerini bağlamak için kullanacak ve etrafını saran Dryad Fae'leri ve Kâfir Asalarıyla ona yaklaşan Subland pisliğini yok edecek.

Rüzgâr siyah saçlarını savururken, Vogel Asa'yı havada tutmaya devam ediyor. Çok gözlü Gölge ejderhası, Gölge Asa'nın gücü dışa doğru ilerlerken ve fırtına bantları her yönden gürleyerek yollarına çıkan her kıvılcık taşı sararak onları anında grileştirirken, yayların en yüksek kıvrımları fırtına denizinden, çalkantılı kaostan içinde kaybolmuş, renkleri soyulmuş adalar gibi çıkıntı yapıyor.

Batı'dan gelen ejderha sırtlı devasa Büyücü asker sürüsünü incelerken Vogel'in içinde kutsal bir amacın ateşi yanıyor. Halihazırda dev kayalık kemerlerin tepelerine yığılmış olanlara katılmaya hazır; Orta Kıta'nın tamamını Kutsanmış Büyücülük'e katmak üzere olan durdurulamaz bir Büyücü gücü.

Kadimlerin Kitabı'ndan bir dize Vogel'in zihninde yankılanır. Kadim Olan'ın ulaşamayacağı hiçbir şey yoktur. Ne fırtına, ne ay, ne de gelgitler.

Dişlerini gıcırdatan Vogel, fırtınalara doğru bir büyü darbesi daha gönderir.

Geri dönen bir fırtına enerjisi dalgası bedenini sular altında bırakırken, acı dolu bir coşkuyla sırtı kamburlaşıyor. Gölge gücü çöldeki ağaçların, bitkilerin ve yaban hayatının elemental gücünden beslenip tüketildikten sonra Gölge gücüne dönüşürken, hatlarında parladığını hissettiğı gümüş gri ateş daha koyu bir aleve dönüşüyor.

Toprak, iğrenç Fae lekesinden giderek arınıyor.

Birleşen fırtınaların üzerinde süzölen ejderha sırtındaki bir Büyücü askeri Vogel'in dikkatini çeker, Büyücünün Gölge su ve rüzgar

aurası Vogel'in ateşli çizgilerine karşı sıcak buhara dönüşüyor. Büyücü, Vogel'in yükselen kemerinin zirvesine doğru eğilir, çok gözlü kırık ejderhası güçlü kanat çırpışlarıyla Vogel'inkinin yanına iner.

"Ekselansları," diye selamlıyor Damion Bane Vogel'i. Yeşil gözleri etraflarında yavaşça dönen fırtına denizini, kara şimşekleri ve gök gürültüsünü çatallayıp parçalayarak geçerken bir huşu parıltısıyla parlıyor. Sanki çelik gibi bir kasırga karayı kucaklamak için aşağı çekilmiş.

Dize getirildi.

Damion'un ifadesindeki huşu, hırçın bir öfke çizgisiyle kırılıyor. "Çöl Alt Toprakları'nın üzerine gönderilen büyü kalkanını kıramıyoruz," diye itiraf ediyor. "Fallon ve en iyi Beşinci Seviye Büyücülerimizden oluşan bir filo ellerindeki her şeyi kalkan ağına fırlatıyor ama küçük bir bölümünü bile patlatamıyor. Oyundaki Beşinci Seviye güç, bir Issani ikizleme büyüüne sarılmış beş yakınlığı da içerdiğinden, elemental saldırılara karşı dayanıklıdır. İkiz büyüünün kaynağı hemen altımızda. Smaragdalfar ordusu da altımızda, güneye sıkışmış durumda. Biz yollarını kesmeden önce ordu kuzeye doğru ilerliyordu."

Kara Cadı'ma doğru, Vogel öfkeden kuduruyor, çizgilerinde şimşekler çakıyor.

Vogel, Damion'la birlikte kuzeye bakarken, "Rünik karga casusum tüm bunları kesilmeden önce görmüş," diye mırıldanıyor ve asasını havada tutuyor. "Subland kalkanı Mavrik Glass ve onun fahişesi Gwynnifer Croft Sykes'ın işi. Bozulmuş Efsane Asası kullanılarak yapıldı. Runik büyücü Valasca Xanthrir ve Icaral iblisi Wynter Eirllyn gibi, onları kuzeye giden Altdiyar rotasından kesme girişimimizden kaçtılar."

Damion'un ağzı gerilir, söylenmeyen şey aralarındaki sessizliği doldurur: Kâfir Asa doğruca Elloren Gardner'a yönelmiştir.

Kanatlı Elf kaltağı Wynter Eirllyn'i nasıl hafife aldığını düşünürken Vogel'in içindeki ateşten nefret fışkırıyor. Sadece onu değil, Alfsigroth'un tamamını nasıl kandırdığını, hepsinin onu zayıf, küçük bir kadın zannettiğini. Kolayca kırılır. Kolayca

yok edildi. Ve şimdi, bir Güç Asası'nın kontrolünü ele geçirdi ve bir Smaragdalfar ordusunu serbest bıraktı.

Ancak Direniş güçleri, kıta çapındaki Direniş gibi parçalandı, diye düşünüyor Vogel, Icaral ve müttefikleri Subland ordusundan başarıyla koparıldı.

Damion, "Mavrik Glass ve fahişesinin ikiz büyüğü ciddi bir tehdit oluşturuyor," diye uyarıyor.

Vogel asasını indirirken, "," diye cevap veriyor, artık daha kontrollü bir ateş kırbağı hatlarını yakıyor. Çünkü eninde sonunda Subland bariyerini nasıl aşacağını biliyor. Glass'ın, küçük fahişesinin ve Icaral iblisin, şeytani bir Güç Asası'nın bile yaratabileceği her türlü savunmayı nasıl aşabileceğini biliyor.

Ve onları ele geçirmeye hazır olana kadar yeraltında nasıl hapsedeceğini biliyor.

Vogel Gölge Asasını aşağı doğru eğiyor ve bir büyü mırıldanıyor.

Gri sis Asa'nın ucundan püskürerek etraflarını saran fırtına delip geçiyor. Vogel Gölge ağının Orta Çöl Alt Toprakları üzerinde yayıldığını hissedebiliyor; bu ağ ikiz Büyücülerin yanı sıra Wynter Eirlyn ve müttefiklerini de yeraltına hapsedecek.

İki kişi kalkan oyununda oynayabilir.

Tatmin olan Vogel asasını kaldırır. "Kuzey Ormanı'nı istilamız için hazırlanın," diye emretti Damion'a ve ardından Gölgeye bağlı Büyücü kuvvetlerine doğru sert bir Gölge gücü gönderdi.

Damion sert bir şekilde başını sallıyor, yeşil gözleri acımasız bir heyecanla parlıyor ve ejderhasına bir komut veriyor ve çok gözlü canavar uçmaya başlıyor.

Vogel'in Asa'sını kavraması güçleniyor, beklentisi gücüyle cızırdıyor, Kara Cadı'yı kontrol etmeye geri dönüş yolu yakın.

Elloren Vogel.

Elloren'in Kara Cadı ihtişamını hatırlamak zihnini dolduruyor; güzel, yeşil parıltılı cadı, kendi yarattığı o muazzam Gölge ağacının tepesinde, tüm Doğu Diyarı'nı vurmaya hazır.

"Kaderim," diye mırıldanıyor Vogel kuzeye bakarken. Ağzı Elloren'in ağzına yapışıp onları *bağladığında* hem kendi ateşinde hem de Elloren'in ateşinde patlayan patlayıcının sıcak yankısını hâlâ hissedebiliyor.

Bir arzu parıltısı tutuşur, bir ateş fırtınası satırlarını yakar.

Oh, evet, ona tekrar sahip olacak, o tek öpücük vahşi, dipsiz bir *açlığı* tetikliyor. Onu altında, tam kontrolü altında istiyor. İçindeki tüm direnci yakıp kül edene kadar ateşini öfkeyle içine akıtmak istiyor, birleşen cehennemleri kendi bedenindeki ve ruhundaki çürümüşlüğü de yakıp kül edecek kadar güçlü.

İkisini de arındırıp Kutsal Büyücülük için durdurulamaz bir silaha dönüştürmek.

Elloren, onun hızlı çizgileri üzerindeki hakimiyetine karşı kazanamaz. Ona bir kez daha boyun eğdirecek ve onu saf ve haklı bir şekilde itaatkâr bir bedene dönüştürecektir. Geceler boyu, günler boyu bunu zihninde evirip çevirmiştir - kadının nasıl ellerinin ve dizlerinin çöküp önünde yeri öpeceğini. Onu yeniden bütün ve saf yaptığı için ona teşekkür edecek.

Tüm bu gücün kendisine boyun eğdiğini düşününce Vogel'in omurgasından aşağı sıcak bir ürperti akıyor.

Neredeyse onun kızıydı.

Staen'en haini Lukas Grey ve Icaral iblisi Yvan Guryev'i içten içe lanetlerken dudakları hırıltıya dönüşüyor. Elloren'in burada, onun yanında, tam kontrolü altında durmak yerine Dryad'ın Kuzey Ormanı'na doğru savrulması onların suçu.

Omuzlarını gererek Asası aracılığıyla fırtına bantlarının gücünü içine çekiyor, çölün kutsanmış gri büyüü çizgilerini dolduruyor.

Kusurlu kap arındırılabilir, diye sessizce okur Vogel yanındaki ejderhaya binmeden önce ve bağlı canavara zihinsel bir komut gönderir. Ejderha sanki bir acı şokuyla sarsılmış gibi boynunu gerer, ardından kanatlarını açarak havaya doğru savurur ve Vogel'in ordusuyla birlikte yükselir, hepsi de Gölge fırtınasının sarmal denizinin üzerinde süzülür.

Vogel Gölge Asa'yı aşağı doğru eğiyor ve altlarındaki fırtınalı kütleyi çekiştiriyor.

İleri sürüklüyorum.

Gölge Denizi fırtınası ilerleyerek Vogel'in hava kuvvetleriyle birlikte Kuzey Kaledonya Dağları'na doğru ilerliyor. Vogel

Gülümsüyor, kini savaş şehvetine dönüşüyor.

Senin için geliyorum, Elloren.

Bakışlarını ufku kaplayan Dryad yeşili sıradağlara, hemen ötesindeki Kuzey Ormanı'na dikeyor.

Ve işte, Kutsal Olanlar vahşi doğanın çürümüşlüğünü parçalayacak ve onları kurtaracak.

Kutsal ayetten cesaret alan Vogel, Gölge gücünden faydalanarak yolu açıyor: Kara Cadı'yı ve bozulmuş Efsane Asası'nı dinsiz Kuzey Ormanı'nın pençesinden kurtarmak. Ormanı yerle bir edip elemental gücünü hortumlarken, Doğu'nun suyuna yaptığı Gölge saldırısıyla Doğu Diyarının Fae vahşi doğasını tüketir.

Orta ve Doğu Kıta'nın Doğal Dünyası Magedom'un Gölgesine düşmek üzere.

Ve tüm Dryad ve Fae gücü de onunla birlikte düşmek üzere.

On İkinci Bölüm

Vu Trin Avı

Vang Troi, Vu Trin Kuvvetleri'nin yüksek komutanı

*Wyvernguard, Kuzey Adası komuta kulesi
Xishlon'dan on altı gün sonra*

"Kara Cadı'nın müttefiklerinin hepsi kaçtı," diye bildiriyor genç Vu Trin askeri Heelyn sert bir şekilde. "Ve Batıdaki Gardnerya Yönetimine karşı Direniş paramparça edildi."

Yüksek Komutan Vang Troi, Wyvernguard'ın dairesel komuta kulesinde bir araya gelen Vu Trin ve potansiyel müttefiklerin ortasında durdukları yerden kadına bakarken, Heelyn'in hoş karşılanmayan haberi karşısında duyduğu hayal kırıklığının homurtusunu bastırıyor. Büyük, kemerli pencerelerden oluşan bir halka onları çevreliyor ve rune kalkanlı Vo Nehri'nin, harap olmuş Voloi şehrinin ve yukarıdaki gri gökyüzünün panoramik manzarasını sunuyor.

Zihni bu bilgiyi işlerken, Vang Troi soğukkanlılıkla Heelyn'in dik sırtlı formunu, genç büyücünün silahlarını ve üniformasını, Vang Troi'un alnını süsleyen metal yüksek komutan başlığını ve ondan yükselen iki kıvrımlı, çelik ejderha boynuzunu saymazsak, Vang Troi'unakinin aynısı olarak görüyor.

Odadaki diğer Vu Trin'ler gibi, Vang Troi ve Heelyn de siyah askeri bir tunik ve pantolon giymişler, göğüslerinde çaprazlamasına bir sıra gümüş runik yıldız silahı, yanlarında kavisli runik kılıçlar var, silahların Noi rünleri parlak safir renginde parlıyor ve Gölgeye dayanıklı Varg rünlerinden üzerlerine zümrüt dokunuşu akıyor.

Wyvernguard'ın komutanı Ung Li ve Vu Trin'in hayatta kalan üç lejyon komutanı sessizce Vang Troi'nin Heelyn'in raporuna vereceği yanıtı beklemektedir. Amaz'ın yeni ve şaşırtıcı derecede genç hükümdarı Kraliçe Freyja Zyr ve Kelt kuvvetlerinin başı ve eski Batı Diyarı Direnişi lideri Clive Soren ile birlikte.

Vang Troi, Kraliçe Freyja'nın odanın tam karşısında, Clive'in karşısında durduğunu fark eder. Kraliçe Freyja'nın taş suratlı iki Kraliçe Muhafızı askeri, Teel ve Sorcha, onun yanında durmuş, ikisi de Clive'a dik dik bakıyor ve kaslı sırtlarına bağladıkları devasa runik baltaları odadaki tek adama karşı kullanmaya kararlı görünüyorlar.

Vo bizi koru, diye içten içe söyleniyor Vang Troi, bu farklı grupları bir araya getirmeye çalışırken runik bir mayın tarlasına eşdeğer bir yolda ilerlediği açık.

Doğu kaosa sürükleniyor; Güney Noilaan ve Vu Trin donanmasının tamamı Selkie'ler ve diğer Okyanus Halklarıyla bir savaşa karışmış durumda ve ordusu bu savaşa giremiyor çünkü tüm bölge, biri Kara Cadı'nın müttefiki Gareth Keeler tarafından, diğeri de Vogel tarafından Gareth Keeler'in kalkanı üzerine kurulan ve Güney Noilaan'ı görmelerini engelleyen yoğun bir Gölge ağı olmak üzere kıramadıkları iki kalkanla çevrilmiş durumda.

Vang Troi, Vu Trin'in Asrai Su Fae Tümeni'ne çifte kalkanı aşmayı denemek ve güneyine yerleştirilmiş Gölge deniz silahına karşı savaşmak için güneye gitme emri verdiğinde, Vu Trin'in en güçlü Su Fae askeri danışmanlarından biri olan Fyordin Lir'in ortadan kaybolduğunu ve onu sihirli bir şekilde izleme çabalarının boşa çıktığını öğrenince şok oldu.

Onun kayboluşunda ve Ölüm Beni ağlarıyla Wyvernguard'ın Kuzey Kulesi'ni kurtaran örümcek değiştirici Sylla Vuul da dahil olmak üzere üç Vu Trin Ölüm Fae'sinin kayboluşunda güçlü bir büyünün rol oynadığı açıktır.

Vang Troi'nin elleri iki yanında kınında duran kavisli runik kılıçların kabzalarında sıkılaşıyor, bakışları kulenin pencerelerinden dışarı, Wyvernguard'ın yerle bir olmuş Güney Adası'nın Gölge tüten enkazına doğru kayıyor. Yıkılmış Vo Dağı Sıradağları üzerinde gri bir şafak söküyor, runik sınırı duvarı yavaşça yeniden inşa ediliyor,

Noilaan'ın kalkanı *gitti*. Voloi'nin ormanlarının güzel mor rengi yok olmuş, geriye sadece Asrai ve Deathkin korumalı Vo Nehri'nin karamsar mavi rengi kalmıştır. Voloi'yi çevreleyen ekili araziler artık gökyüzü gibi gri renkte, tüm dünya Vogel'in Gölgesi'nin pisliğiyle kirlenmiş gibi görünüyor, Doğu'nun gıda kaynağı ciddi tehlike altında.

"İki Lupin alfası da gitti mi?" Vang Troi delici bakışlarını tekrar Heelyn'e dikerek soruyor, kule odasının havasında gerginlik hakim.

Heelyn acımasızca başını sallar. "Trystan Gardner da gitti. Sagellyn Za'Nor, Ra'Ven Za'Nor ve diğerleriyle birlikte ... Kara Cadı'nın tüm müttefikleri ortadan kayboldu ve runik büyülerle izleri sürülemez hale getirildi."

Vang Troi dikkatini Kraliçe Freyja'ya çeviriyor. "Ve senin Dryad'ın, Alder Xanthos?"

Freyja onun sert bakışlarına karşılık verir. "Gitti ve izi sürülemiyor," diye yanıtlıyor. "Dev bir Issani Safran Kartalları sürüsüyle birlikte."

Vang Troi içten içe .

Seni ne kadar da hafife almışız Elloren Gardner Grey. Çok sayıda Noi'khin'in acımasızca öldürülmesi ve katmanlı Voloi şehrinin yok edilmesi, tehlikeli Gölge kirliliğinin Noilaan'ın güzel topraklarının geniş bir bölümüne sızması nedeniyle Vang Troi'nin savaşla sertleşmiş kalbine bir acı parçası saplanır.

Bir daha asla Vogel ve Kara Cadı'yı bu kadar hafife almayacak.

Vang Troi'un merkezini savaşa hazır bir kaynama dolduruyor, rünik büyücülük aurası safir parlaklığında, Heelyn'e dönerken onu topraklıyor. "Kehanet Icaral'ı hakkında bir haber var mı, Yvan Guryev?"

Heelyn onaylarcasına başını sallıyor. "Biz konuşurken ateşi takip ediliyor." Genç büyücü kulenin abanoz rengi, ejderha kabartmalı kapısına doğru bakıyor.

Vang Troi, "Onları içeri al," diye .

Heelyn kapıya doğru ilerler, kapıyı açar ve sessiz bir davetle geri çekilir.

Vang Troi'un yaşlarında bir kadın odaya bir ateş fırtınası gibi girer. Yeşil gözleri akkor halinde

Ölümcül altın alevi, uzun saçları alev alev yanan Lasair Fae kırmızısı. Kehanetin Icaral'ına çarpıcı bir benzerlik taşır, köşeli yüz hatları zorlu olduğu kadar çarpıcıdır.

Yvan Guryev'in Ateş Perisi annesi Soleiya Guryev.

Vang Troi da dahil olmak üzere odadaki her Vu Trin, Soleiya Doğu'da son derece saygı duyulan bir figür olduğundan, yürekten bir asker selamı vererek yumruklarını göğüslerine götürür. Ülkedeki herkes Soleiya'nın onlarca yıl süren Direniş çalışmalarının ve son Diyar Savaşı sırasında yaptığı fedakârlıkların, Icaral kocası Valentin'in son Kara Cadı tarafından Carnissa Gardner'ı vurduğu sırada öldürüldüğünün farkındadır.

Doğu'yu kurtarmak.

Kızıl saçlı, sivri kulaklı altı Lasair Fae daha Soleiya'nın arkasından odaya giriyor, hepsinin gözleri aynı öfkeli altın renginde yanıyor. Vang Troi, içlerinden birinin, son derece çekici genç bir Lasair kadınının bakışlarıyla karşılaştığında, odanın öbür ucundaki kavurucu ateşi neredeyse hissedebiliyor.

Vang Troi onu hemen yerleştirir. *Iris Morgaine*.

Iris, Vang Troi'un başının belası olmuştur. Doğu'ya sığınmasına izin verildiğinde, Noilaan'ın kuzeydoğu topraklarının bir bölümünü Lasair yönetimi için ilhak etmeye kararlı Ateş Fae'lerinden oluşan hain bir birliğe katılmış ve bir bölümünü başarıyla ele geçirmişti. Şaşırtıcı derecede güçlü olan bu Lasairler, Vu Trin'in onları gözaltına alma girişimlerini savuşturmayı başardılar.

"İttifakınızı memnuniyetle karşılıyoruz, Lasair'kin," Vang Troi, Soleiya Guryev'in ateşli bakışlarıyla karşılaşmadan önce bu en değişken Fae'kin'i dikkatle selamladı. "Oğlunuz Yvan'ı ateşiyle olan bir bağlantı aracılığıyla izlediğiniz bilgisini aldım."

"Öyleyim," diye onaylıyor Soleiya, sesi duygu dolu. "Oğlum yaşıyor. Karga Cadı onu kaçırdı." İntikam dolu gözyaşları gözlerini parlatıyor. "Anaerkil Lasair ateş bağlantımız aracılığıyla nerede olduğunu *hissedebiliyorum*." İşaret parmağını kuzeydoğuya doğru kaldırıyor, bakışları öfkeli bir ışık saçıyor. "Kara Cadı oğlumun kanatlarını bedeninden koparmaya çalıştıktan sonra, onu ele geçirmeyi ve elemental gücün her telini içeren bir portaldan geçirmeyi başardı. Portalın büyüünün ateşinin etrafında döndüğünü hissedebiliyordum. *Günlerce* portalın etkisinde kaldı ama Kuzey Ormanı'na vardı."

Iris Morgaine öne çıkıyor, gözleri neredeyse Soleiya'nınki kadar parlak yanıyor. "Yvan'ı kurtarmaya ve Kara Cadı'yı öldürmeye hazırız," hırlıyor. "Bizi Varg demir koruma rünleriyle işaretle. Bize geçit geçişi ve ejderha uçuşu ver. Ve cadıyı alaşağı edeceğiz."

"Onu uzun zaman önce öldürmeliydim," diye öfkeleniyor Soleiya yanağından bir damla yaş süzülürken, vücudu bir annenin damıtılmamış öfkesiyle titriyor. "Onunla aylar önce Keltania'da tanıştım. zamana kadar oğlumu büyülemişti. O bundan habersiz olsa da ben *biliyordum*. Onun nasıl bir şeytan olduğunu biliyordum." Bakışları odadaki Vu Trin askerlerinin üzerinde kınayıcı bir şekilde geziniyor. "Oğlumun bu savaşta bir silah olmasını *asla* istemedim. Ama şimdi Yvan bu savaşın içine itildi, çok açık olun. *Onu kurtarmak için savaşacağım*." Soleiya avucunu havaya kaldırdı ve bir ateş küresi canlanıp üzerinde gezinerek havayı şiddetle yaladı, kule odasındaki sıcaklık aniden arttı, bunaltıcı derecede sıcaktı.

Savaş ateşi sıcak.

Iris Morgaine'in ağzı öfkeyle doluyor. "Kara Cadı bazılarımızın Doğu'ya ulaşmasına yardım etti ama ben her zaman ondan şüphelendim. Ve şimdi onun gerçek niyetinin ne olduğunu biliyoruz; hepimizi buraya toplayıp Büyücü ordusunun Vo Sıradağları'ndan saldırarak *hepimizi* öldürmesini sağlamak."

"Öyleyse şimdi *onu* yere sermeliyiz," diye karşılık veriyor Vang Troi, tarayarak

Herkes toplandı. "Onunla müttefik kalacak kadar aptal olan herkesle birlikte. Ama bunu başarmak için birleşmeliyiz."

Komutan Ung Li konuşmak istediğini işaret eder ve Vang Troi başıyla izin verir.

"Bir Batı Wyvern sürüsü Voloi Savaşı sırasında Kara Cadı'yı öldürmeye çalıştı," diyor Ung Li.

Vang Troi uzun boylu, dikenli saçlı komutana başıyla selam veriyor.

"Boyun Eğmez Naga'nın sürüsü tarafından yönetiliyor," diye onaylıyor. "Onlarla ittifak halindeyiz." "Peki ya Amaz?" Iris soruyor, ateşli bakışları

Kraliçe Freyja Zyr'a doğru dönüyor, öyle bir ateşle ki yüklü, demiri eritebilir.

Kraliçe Freyja, Iris'in otoriter bakışlarını müthiş bir sakinlikle karşılıyor, gözleri ikiz bıçaklar gibi, ela yüzündeki koyu renkli runik dövmeler Freyja'nın kraliçe kudreti aurasını daha da güçlendiriyor. *Sen gidiyorsun*

Vang Troi ihtiyatlı bir onaylamayla, *bu pozisyona çabucak* geldiğini belirtiyor.

Kraliçe Freyja alçak ve amansız bir ses tonuyla Iris'e bakarak, "Büyücüler vatanımızı harabeye çevirdi," dedi. "Kadınlarımızı ve kızlarımızı öldürdüler." Müthiş bakışlarını tekrar Vang Troi'a diyor. "Kara Cadı'yı öldürmek için seninle ittifak yapacağız. Ama sadece kadınlardan oluşan bir lejyonla. Askerlerim erkeklere yakın olmakla lekelenmeyecekler."

"Bunu *ilk sıraya* mı koyacaksın?" Iris öfkeyle karşılık verir. "Kara Cadı'yı öldürmek ve *Kehanet İcaral'ını* Vogel'in kurtarmak yerine mi?"

Freyja'nın muhafızları Iris ve Lasair müttefiklerine bakarken savaşa hazır bir şekilde sertleşiyor.

İçinden lanet okuyan Vang Troi, merhum akıl hocası Chi Nam'ın sözlerini aklına getirerek, parçalanmış durumu gözden geçirir: *Politika mümkün olanın sanatıdır.*

Vang Troi'nin içgüdüleri Chi Nam'ın kaybindan duyduğu keder ve akıl hocasının Kara Cadı'nın hayatta kalmasına yardım etmek için verdiği feci son karardan duyduğu pişmanlıkla gerilirken, Kara Cadı'nın müttefiklerinin çoğunun Noilaan'a ve Wyvernguard'a ve herhangi bir orduyla ya da toprakla tam olarak uyum sağlamayı reddeden Ölüm Fae'lerine girmesine nasıl izin verdiği için *kendine* lanet okuyor.

Yine de Chi Nam'ın sözlerindeki belgelik bu sıkıntılı anda geçerliliğini koruyor. Burada mümkün olan şey dağınık olabilir ama koalisyon kurmak dağınıktır. Ve Vang Troi pazarlık için yer olabileceğini biliyor.

Freyja Zyrr'in Clive Soren ile olan gizli ilişkisinin gayet farkında. Bu da Vang Troi'nin, Alkaia'nın erkekler konusundaki bağnazlığı dışında büyük saygı duyduğu merhum Kraliçe Alkaia'nın aksine, daha fazla uzlaşmanın masada olabileceği anlamına geliyor. Ancak halefi olarak genç Freyja'yı şok edici bir şekilde seçmesinden, Kraliçe Alkaia'nın geleceğin gerekli yönünü gördüğü açıktır.

Vang Troi Clive Soren'e bakarak, "Sadece kadınlardan oluşan bir birleşik kuvvetle konuşlanacağız," dedi. "Koalisyonumuzun erkek kuvvetleri Doğu Diyarı'nda konuşlanmış olarak kalacak ve Vu Trin kuvvetlerimizin büyük bir kısmıyla Doğu'yu koruyacak."

Clive sertleşip başını sallıyor ve Vang Troi onunla Freyja arasında geçen yoğun, gizli bakışı yakalıyor.

"Peki Vo'nun Kutsal Zhilin Stylus'u ne olacak?" diye soruyor Komutan Hung Xho, kel portal büyücüsünün kahverengi kaşları derin bir şekilde çatılmış. "Hâlâ Karga Cadı'nın elinde mi? Ben Agolit'te onunla birlikteyken o Zhilin'in Taşıyıcısıydı."

"Voloji Savaşı sırasında," diye yanıtlıyor Vang Troi, "Kara Cadı gri bir asa tutarken görüldü. Bir anlık bir görüştü ama kuvvetlerimiz Vo'nun Kutsal Asasını onun üzerinde göremedi." Toplanan herkese bakıyor. "Yerini tespit *etmeliyiz*. Vogel'in onu bulmaya niyetli olduğuna dair istihbarat aldım, bu da onun için ya tehlikeli ya da güçlendirici olduğu anlamına geliyor." Nefes alıyor, çenesi geriliyor. "Elloren Grey'in hiçbir zaman Zhilin'in gerçek bir Taşıyıcısı olmadığı artık açık -" gözleri Lasair'e kayıyor "-ya da Batı'da bazılarının dediği gibi Efsane Asası'na."

Iris öfkeli bir ses çıkarıyor, gözleri yanıyor. "*Biz* ona öyle bir şey demiyoruz. O efsanevi Myyr'vhhyo Parçası! *Lasair*'in haklı güçlendirme aracı!" Iris'i çevreleyen Lasair'den öfkeli anlaşma sesleri yükselir.

Tatlı Kutsal Vo, bizi koru, diye aklının bir köşesinden geçiriyor Vang Troi, ama yeniden canlanan hayal kırıklığını yeniyor.

"Shard-Stylus'ın gerçek adı ne olursa olsun," diyor Vang Troi, "Kara Cadı açıkça onun Taşıyıcısı değil, *kaçıranıydı*. Ve şimdi, onu *geri* almalıyız." Duruşu sıkılaşıyor, askeri bir resmiyete bürünüyor. "Müttefiklerim, Kara Cadı'yı öldürmek, Kehanet İkaral'ini kurtarmak ve hem Efsane Asası-Stylus'ı hem de Vogel'in Gölge Asası'nı ele geçirmek için zamana karşı bir yarış içindeyiz. Eğer bu görevlerde başarısız olursak, sadece Doğu Diyarı değil, tüm Erthia Magedom'un Gölgesine düşecek."

Güçlü bir sessizlik çöküyor. Bu odadaki hemen herkes, son Kara Cadı'nın Doğu'ya yaptığı akını ve acımasız ateş saltanatını hatırlayacak kadar yaşlı. Ve Elloren Gardner Grey'in Voloji'ye saldırısı korkunç ve kaçınılmaz bir noktaya parmak bastı: Elloren'in gücü büyükannesininkini gölgede bırakıyor.

"Kehanetin zamanı geldi," diyor Hung Xho ve Vang Troi buna katılmamakta zorlanıyor. Yvan Guryev'in Kara Cadı'ya karşı kehanet edilen zaferi, sadece Doğu'nun hayatta kalması için değil, Erthia'da iyi olan her şey için çok önemlidir.

Vang Troi'un bakışları odadakilerin üzerinde gezinirken, ileriye doğru izlenecek yol da netleşiyor. "Kara Cadı'nın müttefiklerinin peşine en seçkin iz sürücülerimizden oluşan daha büyük bir birlik gönderin. Ve kuzeybatıya geçmeye hazırlanın." İfadesi sertleşiyor, yırtıcı bir şekilde odaklanıyor. "Vogel'in güçlerini fırtına ve öfkeyle karşılayacağız," diye yemin ediyor. "*Birlikte* onlarla savaşacak ve Kara Cadı'yı avlayacağız. *Birlikte* Elloren Gardner Gray'i öldürecek ve Yvan Guryev'i kurtaracağız." Vahşet, safir güç çekirdeğinden sıcak bir şekilde yanıyor. "Ve *birlikte* Vogel'i ve onun 'En Kutsal Büyücülüğünü' yerle bir edeceğiz. "

On Üçüncü Bölüm

Orman Kehaneti

Kızılağaç Xanthos

*Korunaklı mağara, Vo Ormanı, Voloi'nin kuzeyi
Xishlon'dan on altı gün sonra*

"Elloren artık Vogel'in kontrolü altında değil," diyor Alder Xanthos sessizleşmeden önce, sözlerinin içine işlemesine izin vererek.

Elloren'in müttefikleri cenote obruğunun korunaklı, yer altı derinliklerinde onu çevreliyor. Bulutlu ışık, yukarıdaki dairesel, korumalı açıklıktan aşağıya doğru parlıyor. Cenotun yeraltı gölü yanlarında ayna gibi hareketsiz duruyor ve cenotun üst kenarından bir nöbetçi gibi yükselen Noi Meşesi'nin şelale gibi akan mor köklerini yansıtıyor.

Alder elini meşe ağacının çağlayan köklerinden birinin üzerinde kaydırarak bakışlarını obruğun girişinde asılı duran, birbiriyle bağlantılı Alfsigr ve Varg sihir rünlerine doğru kaldırdı - rünler deliği sihirlendirerek yukarıdakilere bir taş kütle gibi görünmesini ve iz sürme büyülerini geri püskürtmesini sağlıyordu. Vu Trin saldırısına karşı savunmak için.

Kara Cadı'nın olası tüm müttefikleri için askeri bir av başlatılmıştır. Alder'in Doğu Diyarı'nın küçük kartalları dahil olmak üzere kartalları çağırma ve onlarla konuşma yeteneği, Vu Trin ve Amaz'dan kaçmasını ve Elloren Gardner Grey'in destekçilerinin saklandığı bu yeri hızla bulmasını sağlayan tek şeydir.

Noilaan kartalları, en seçkin Vu Trin'den bile çok daha iyi iz sürücüler olduklarını kanıtladılar.

Alder'in Dryad kök çizgileri aniden tutulur, gerilir, ağaç kökünden bir görüntü akar ve empatik zihnini ele geçirir, ağaçtan sonra

Vogel'in güçleri Batı Diyarı'ndaki Caledonian Ormanı'nın kalan son birliğine saldırırken ağaçlar Gölge Ateşi patlamalarıyla paramparça oluyor.

"Hayır..." Kızılağaç hışırdıyor, yıkım çizgilerini kavlıyor. Ormanını tüketen kabusu karşı gözlerini sımsıkı kapatıyor, Doğal Dünya paramparça oluyor

"Alder."

Trystan Gardner'in sesindeki nezaket acısını kesiyor, nazik eli şimdi omzunda. Titreyen Alder gözlerini açtığı anda, Elloren'in küçük erkek kardeşinin köşeli yeşil yüzü dizlerinin üzerine çökmüş bir halde beliriyor.

"Ormanım!" Alder, zihninde başka bir imge patlarken ona doğru tükürür - dehşete düşmüş, yanan hayvanların, yanan ve onun için *çığlık* atan ağaçların imgeleri

İkinci imgelem kaybolurken etrafına bir rahatlık aurası yayılıyor, enerji sıcak ve kucaklayıcı. Cenote mağarasının Noi Meşesi nöbetçisinin gölgesine bakıyor, ağaç görünmez dallardan oluşan bir aura göndererek Alder'in sırtını ve kollarını nazikçe okşuyor; sevgi dolu meşe, savaşta yakalanmış bir çocuk gibi, sevdiği birine teselli vermek için çaresizce çırpınıyor. Bu da Alder'in hem kalbini yeniden paramparça eder hem de cesaretini artırır.

Vogel'in bu yeni ormanım için de geleceğini biliyor. Tam da bu ağaç için gelecek.

"Dryad." Diana Ulrich'in alçak, emredici sesi duyulduğunda Lupin onun diğer yanında tek dizinin üzerine çöktü.

Alder ürpertici bir nefes alıyor ve alfanın kehribar rengi bakışlarıyla karşılaşılıyor.

"Bize Elloren hakkında bildiklerini anlat," diye teklif ediyor Diana, Alder'in Kaledonya Ormanı'nın son çığlıkları içini parçaladığında ses tonundaki şiddetli şefkat can simidi oluyor. Karşı koymaya kararlı olan Alder, Diana'nın vahşi bakışlarını tutarken, Doğu'ya varışlarından kısa bir süre sonra bir Vu Trin askerinin Vestylle ve Alcippe'ye söylediklerine kulak misafiri olduğunu hatırlıyor

Lupin Diana Ulrich, Volo Savaşı sırasında doğanın bir gücüydü, Büyücülerin ve onların kırık ejderhalarının kafalarını

eşsiz bir öfke. Yüzden fazlasını öldürdü. Cesetlerinin dağılmış parçalarından başka bir şey kalmadı.

Başka bir Lupin Diana'nın arkasında diz çöküyor -eşi Rafe Ulrich- ve Alder'in Wyvern kanı izi kıpırdanıyor.

Lupinlerde her zaman olduğu gibi bu iki alfa arasında da var olan çiftleşme bağının kokusunu alıyor, aralarında erimiş kehribar çeliğinden bir şaft gibi, içinde aşk yanıyor. Bu sevginin gücü o kadar zorlayıcı ki Diana elini Alder'in omzuna koyduğunda, Alder vahşi kederinin sınırını yutabildiğini ve sesini yeniden kazanabildiğini fark ediyor.

"Büyük Kaynak Ağacı, III," diyor tereddütle onlara, "Elloren Gardner Grey'in Gölgesi orucunu bozdu." Gözleri bir başka yüksek Lupin'in, Andras Volya'nın kehribar bakışlarına kayıyor, Amaz runik yüz dövmeleeri bir erkek yüzünde uyumsuz ama Alder'inkine çok benzediği için aşinalıkları rahatlatıcı. "Elloren artık hem Dryad Cadısı hem de Orman Muhafızı," diyor onlara.

Elloren'in müttefikleri birbirlerine şaşkınlıkla bakarlar.

"Ne görüyorsun?" Diana bastırıyor. Cevap vermek için bir emir, ama nazıkçe düzleştirildi.

Kızılağaç yukarıdan aşağı dökülen mor bir kökü kavıyor, tüm Orman'ın düşünce mozaigi zihnini dolduruyor. "Orman Elloren'i içine çekti," diye cevap veriyor. Bir kez daha sessizleşiyor, Erthia'nın tüm Orman Matrisi boyunca dehşet verici bir enerji değişiminin hissine kapılıyor, hepsi tek bir noktaya doğru daralıyor.

Elloren.

"'Emilmiş' derken ne demek istiyorsun?" Trystan sorar.

Alder gözlerini kapatıyor ve kendini tekrar Orman'ın zihin gözüne bırakıyor. "Orman Cadısı Elloren'in bir görüntüsünü görüyorum," diyor. "Etrafı dallarla çevrili. Kökleri ayaklarından aşağı akıyor. Köklerinin arasından yeşil ışık parlıyor-"

"Rootlines?" Rafe araya girer. "Orman onu hapsetti mi?"

Alder gözlerini açtığında Rafe'in kehribar rengi gözlerinin şiddetle parladığını, yumruklarını sıkıldığını, tüm kaslarının sanki kız kardeşini bulmak için tüm Ormanı parçalamaya hazırmış gibi kıvrıldığını görür.

"Hayır," diye açıklıyor Alder, Orman'ın tüm aurasıyla bağlantısını sürdürmeye çalışırken, Lupin alfalarının komuta havası zor bir şey

geçmişı düşünmek için. Gözlerini bir kez daha kapatıyor ve konsantre oluyor. "Daha fazlasını bulmaya çalışıyorum. Büyük Kehanet ... hâlâ ağaçlarda yazılı ama ..." Gözleri birden açılır ve büyük bir şaşkınlıkla Elloren'in müttefiklerine bakar. "Orman bağlılığını değiştirdi."

Siyah saçlı, yeşil parıltılı Lupin, Aislinn Ulrich, kehribar rengi gözleri büyüyerek soluk soluğa kalıyor. "Ama bu Orman'ı Yvan'a karşı kışkırtacak-"

"Kehanet *saçmalık*," diye araya giriyor Trystan. "Ona hiçbir şekilde itibar etmemeliyiz."

"Elloren'in nerede olduğunu okuyabilir misin?" Sagellyn Za'Nor bastırıyor, yaralı ellerini sıkarken mor renkli yüz ifadesi aciliyetle geriliyor, kırık orucunun kanlı yaralarını yatıştırmak için etraflarına acı azaltıcı rün zincirleri sarılmış. Sage'in ağır silahlı eşi, Smaragdalfar hükümdarı Ra'Ven Za'Nor, gümüş gözlerini dikmiş onun yanında duruyor.

"Elloren Kuzey Ormanı'nda," Alder. Hepsi sustu, ayık bakışlarla birbirlerine baktılar.

*Kuzey Ormanı. Fersah
fersah uzakta.*

Alder'ın zihninden bir dizi görüntü daha geçiyor ve bir elini kaldırıyor. "Kuzey Ormanı'nda Elloren'in Büyük Ağaç'tan çıkmasını bekleyen bir ateş adamı var... Ağaçların karşı hizaya geçtiği kehanet edilen Icaral-Yvan Guryev. Ve bir Dryad geçidinden Orman Cadısı'nın bulunduğu yere doğru ilerleyen bir dev kuzgun sürüsü ve iki Fae'kin var ... tanıdığım bir Asrai Fae kadını ... Tierney Calix ... ve bir Ölüm ve Yılanlar Adamı."

Mağaranın gölgelerinden insan boyutlarında bir örümcek çıkar ve örümcek hızla onlara doğru ilerlerken Alder irkilerek geri çekilir. Nefesi göğsünde sıkışan Alder, büyük örümceğin minyon, koyu renkli, sık siyah bukleli bir kadına dönüşmesini izliyor, duruşu neredeyse ağırbaşlı, iki ana gözünün etrafına yerleştirilmiş fazladan altı koyu renkli göz dışında. *Sylla Vuul*, diye kaydediyor Alder, korkusuyla karışan bir hayranlıkla - Amaz'ın bahsettiğini duyduğu üç Wyvernguard Deathkin'den biri.

Sylla Vuul Alder'e, "Viger, Ölüm ve Yılanların Adamı," diyor, sesinin yeraltından gelen tınısı Alder'in omurgasında soğuk bir ürperti yaratıyor. "Dev kargalar," diye devam ediyor Sylla, "Errilor Ölüm Kuzgunları. Orman Cadısı'yla aynı hizaya gelmek için geri döndüler. Örümcek akrabalarımın ağ matrisinde bu bağı yankılarını okudum."

"Vogel Elloren için gelecek," diye uyarıyor Alder. "Erthia'nın daha önce hiç görmediği türden bir orduyla."

Diana Ulrich keskin, parıldayan köpek dişlerini göstererek, "O zaman biz de kendi ordumuzla Magedom'a saldıracağız," diye hırlıyor.

Alder'in ensesindeki ince tüyler diken diken oldu.

Gri duman aniden Alder'in ağaç görüşünü kaplıyor, daha güçlü bir Orman görüşü zihnini işgal ederken Elloren'in müttefikleri görüş alanından kayboluyor.

Marcus Vogel, Amazakaraan'ın yok edilmiş Vahşi Doğası'na olan kök bağlantısının zayıflamasıyla doğrudan ona bakıyor. Elemental güçlerini esasına hortumlarken. Zalim zihni Alder'inkine dokunuyor, sürünen Gölgesi Alder'in köklerinin etrafını sarıyor. Önce Elloren'in, sonra Yvan'ın, sonra da spiral şeklinde yeşil parlayan bir asanın etrafına sarılmış Gölge'nin görüntüleri Alder'in zihninde acı verici bir güçle patlıyor.

Alder haykırır ve ellerini mor kökten kurtararak mağaranın taşına geri düşer. Korkunç bağlantı kopuyor, vücudu titriyor.

"Kısa bir süre Vogel'a bağlandım," diye homurdanıyor. "O sadece Elloren ve Vahşilerin peşinde değil."

"Başka ne arıyor?" Wrenfir Harrow, Büyücü'nün sürme çerçevesi, örümcek dövmeli yeşil gözleri granit gibi sert bir şekilde talep ediyor.

Alder, Wrenfir'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşır. "Vogel bir Güç Asası arıyor," diye cevap verir. "Büyük Kaynak Ağacı'nın bir dalından yapılmış yeşil Asa-Stylus, III. Verdyllion."

Gözlüklü Kelt, Jules Kristian, "Efsanenin Kutsal Asası-Stylus," diye yorumluyor. "Erthia'daki her kültür tarafından benzersiz bir isimle bilinir." Yanındaki Büyücü Lucretia Quillen'la bakışıp duruyor ve Alder'in empatisi Lucretia'nın Jules'u ateşli bir şekilde saran görünmez su aurasının hissiyle bir anlığına dağılıyor.

Kam Vin, sessiz kız kardeşi Ni Vin'in yanında durduğu yerden, "Elloren'in elinde Zhilin Wand-Stylus vardı," diye not düşüyor; kız kardeşlerin siyah üniformalı göğüslerinde Vu Trin gümüş yıldızlarından çizgiler var.

Andras, "Elloren'de olması pek olası değil," diye tahmin yürüttü, "yoksa Vogel onu kontrol altına aldığında onu ele geçirirdi."

"Yeri neresi olursa olsun," diyor Alder, "Vogel bu Wand-Stylus için geliyor. Ve hem Elloren hem de Yvan için geliyor. Kehaneti zorlamak istiyor."

"Elloren, Yvan ve Wand-Stylus'a Vogel'den önce ulaşmalıyız," diye ısrar ediyor Jarod Ulrich, sesi kararlı, eli Aislinn'in elini sıkıca sarmış, ikisinin de etrafında kırılmaz bir aşk dönüyor.

Genç Büyücü Thierren Stone ona doğru adım atıyor. "Vogel, Elloren ve Yvan'la birlikte Dryadların peşine düşecek," diye uyarıyor, sert yüz hatları her daim işkence görmüş bir ifadeyle çizilmiş. "Ben Batı'ya gidip hayatta kalan Ağaç Fae'leriyle savaşmaya hazırım."

Alder'ın içinde merhamet yükselir - Thierren'in eline bir kez dokunması, Vo Sıradağları'nın etrafında patlamasıyla kaybettiği sevgilisi Urisk kadını Sparrow Trillium'un yakalanması ve kesin ölümü üzerine içindeki dayanılmaz kederi okuması için yeterliydi. Ancak Alder, Thierren'in büyücü askeri olarak geçirdiği kısa süre boyunca Ağaç Fae'lerinin katliamına tanık olduğu için Kuzey Ormanı'nda kalabilecek Dryad'lar için canını vermeye hazır olduğunu da okuyabiliyordu.

Lucretia'nın kardeşi Fain Quillen, "Vogel'in ordusu ejderha sırtında olacak," diye uyarıyor. Güçlü Su Büyücüsü, boynuzlu hayat arkadaşı Zhilon'ile Wyvern-şekillendirici Sholindrile Xanthile'e kasvetli bir bakış atıyor.

"Bu onlara büyük bir lojistik avantaj sağlıyor," diye katılıyor Sholindrile. Sholindrile'in yeğeni Vothendrile Xanthile, Trystan'a "Sende ejderha uçuşu var," diyor. Vothe oniks kanatlarını esnetiyor, kanatlarının şimşek iplikçikleri geçiyor, koyu renkli, dikenli saçlarının gümüş uçları

Işık.

Trystan Gardner'ı eşi olarak kabul etmek isteyen Alder, Vothendrile ve Trystan'ın karşılıklı çekiminin kokusunu almaktan kendini alamaz.

"Sho ve Vothe'den daha fazla uçuşa erişmemiz gerekecek," diye meydan okuyor Rivyr'el Talonir, solgun Elf'in gökkuşağı simleriyle süslü gözleri gümüşü ışıktaki parlıyor.

Alder başını obruğun rünlerle çevrili açıklığına doğru eğiyor ve zihniyle bir çağrı gönderiyor. Güçlü kanatlar yukarıdaki havayı dövüyor ve Dev Safran Kartalları'ndan oluşan akraba sürüsü obruğun oval açıklığından aşağı doğru süzülüyor, Fireling en önde, mamut kanatlılar her tarafa konuyor.

Agolit'in Büyük Kartalı Fireling öne çıkar ve alnını Alder'ın alnına değdirerek onu tüm sürünün sevgisi ve *savaşma* isteğiyle doldurur.

Alder, Fireling'in kocaman başını okşamak için uzanır, kaderin yayının hepsini kollarında toplamak için aşağı doğru süpürdüğünü hisseder. Elloren'in müttefiklerine ve Orman için savaşmaya hazır olduğunu içinden geçiriyor. "Sizi uçuracağız," diye teklif ediyor.

Rivyr'el kaymaktaşından tuniğinin cebine uzanıp bir şey çıkarırken ona geniş, göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlatıyor. Soluk parmaklarını açarak iki adet safir rune işaretli, tamamen şarj edilmiş portal taşı gösteriyor. "Bunlar bizi oraya hızlandırabilir," diye öneriyor. "Güçlü bir Vu Trin gökyüzü portalının büyüüne bağlılar."

"Yüce Vo adına, nasıl oldu da
Bunlar mı?" Kam Vin hayret ediyor.

Rivyr'el kaymaktaşından parmağını Bleddyn Arterra'ya doğru uzatıyor; uzun boylu, geniş, yeşil renkli Urisk kadını ona komplocu bir tavırla sırtlıyor.

"Görünüşe göre," diyor Bleddyn, "Rivyr'el, Or'myr Syll'vir ve benim Vu Trin ordusundan hırsızlık yapma konusunda bir yeteneğimiz var."

Rafe Gardner ikisine de tehlikeli, dişlerini gösteren bir gülümseme vererek, "Pekâlâ, o zaman," dedi. "Gidip Yvan'ı ve kız kardeşimi bulalım."

Bölüm On Dört

Sürü

Kırılmamış Raz'zor

Kuzey Voloi Sıradağları'nın tepesi, Voloi'nin kuzeyi Xishlon'dan on altı gün sonra

Raz'zor başını eğmiş, Voloi Sıradağları'nın tepesindeki mor damarlı, ıssız mağaraya doğru eğilmiş, Ariel Haven da yanında. O ve Ariel, Erthia'yı paramparça eden isteklerine Boyun Eğmez Naga'nın vereceği cevabı beklerken, savaştan yara almış kanatları yalvarırcasına açılmış. Raz'zor, Or'myr ve sürü arkadaşı Elloren'le birlikte onu kısa süreliğine yakaladıklarında büyücülerin pullu derisinde açtığı yaraları görmezden gelerek pozisyonunu korurken, sessizliği yalnızca soğuk rüzgâr bozuyor.

Lukas Grey, Vo Sıradağları'nın tepesini uçurmadan önce.

Şimdi, Görkemli Kırılmamış Olan Naga, Ejderha'kin'in Kurtarıcısı, tüm parıltılı, oniks ihtişamıyla onun ve Ariel'in önünde duruyor. Naga'nın on altı kırılmamış Batı Wyvern'ından oluşan ordusu onları çevreliyor, Wyvern'lerin siyah pulları Doğu'nun Gölgesi ışığında bile opal gibi parlıyor, gözleri tekdüze, altın bir alev.

"Çok şey istiyorsunuz, kırılmamış olanlar," diye tıslıyor Naga Wyvern dilinde, başını geriye çekmeden önce, burun deliklerinden iki duman teli yükseliyor.

Sürünün birleşik ısısı havada cızırdıyor ve Raz'zor'un vermillion ateşi ona bağlanma özlemiyle sığıyor. Ama yine de sıcak bir gerilim devam ediyor. Çünkü her ne kadar Naga'nın sürüsünün bir parçası olmayı arzulasa da, seçtiği sürü arkadaşlarını terk edemez. Bağlı olanları.

Elloren ve Yvan.

Raz'zor, Icaral'a bu bağ aracılığıyla Elloren'i takip etme gücü vermek için Yvan'a ne kadar aceleyle horde-bond yapmak zorunda kaldığını hatırlıyor. Raz'zor kendini Naga'ya teslim etmek, yaralarını iyileştirmek ve vahşi bir inançla bu güçlü sürünün güvenini kazanmaya çalışarak onları kendi küçük sürüsünün tarafına çekmek umuduyla geride kaldı.

Bu arayışın ileri görüşlü olduğu kanıtlandı.

Raz'zor şafak söktükten hemen sonra Elloren'deki değişimden etkilendi; ateşinin aniden yeşermesinden etkilendi, bir Güç Ağacı tarafından Vogel'in yozlaşmasından kurtarılırken, ateşinin içinden Büyük Ağaç'ın bir görüntüsü yanıp sönerken, yemyeşil bir alev çizgisi doğrudan vermillion ateş bağlantısından fırladı.

"Bizden *tüm Kehane*'e akın etmemizi mi istiyorsun?" Naga tıslıyor, gözleri iki güneş gibi. "Elloren Gardner ele geçirildi. O Vogel'in Kara Cadısı..."

"Kız ona *ait* değil!" Ariel hırlıyor, gözlerindeki altın ateş Raz'zor'un alevine denk bir güçle parlıyor, omzundaki kuzgun tüylerini karıştırıyor.

"Horde kardeşlerim artık aşağılık halkının Kara Cadısı değil," diye gürliyor Raz'zor şiddetli bir öfkeyle. "O, Dryad Cadısı olarak köklü topraklardan yükseldi!"

Naga'nın gözlerindeki ateş yoğunlaşıyor ve Raz'zor'un içindeki ateş fışkırıyor, tüm dünyası Naga'nın volkanik iç alevinin yayılan ısısında asılı kalıyor.

"O zaman öne çık, kırılmamış olan," diye tıslıyor Naga Raz'zor'a, gözleri erimiş yarıklara dönüşüyor. "Öne çık ve ateşini okuyayım."

Raz'zor'un iç ateşi yükseliyor, vermillion-hot. Nabızı güçlü çekiç gibi, Büyük Boyun Eğmez'e yaklaşıyor. Onun önünde durarak boynuzlu başını eğiyor ve uzun boynunun yan tarafını Kırılmamış Naga'ya gösteriyor.

Naga Raz'zor'a yaklaşıp, çenesini açar ve Raz'zor'un boynunun dibine .

Raz'zor keskin dişlerinin uçları içeri girdiğinde sertleşir, sonra *Delinme*.

Altın ateşten bir okyanus kükremesi Raz'zor'un içinden geçiyor. Bunun gücüyle titriyor, Naga'nın görkemli sıcaklığı her damarını yakıyor. Naga'nın ateşi Raz'zor'un gücünün etrafını sararken ikisi de hareketsiz kalır ve Naga Raz'zor'un vermilyon, yeşil, altın ve mor ateşini okur; onun içindeki Kırılmamış Yvan'ın ve Dryad Cadısı'nın özünü okur. Sonra ateşini Raz'zor'un ince mor alev çizgisi boyunca dalgalandırıyor, ona runik kurtarıcısı Or'myr Syll'vir-Taşların Büyücüsü tarafından hediye edilmiş.

Raz'zor nefesini tutmuş, Naga'nın ateşi tüm sürüsüne doğru yayılırken, dişleri hâlâ hafifçe derisini delerken bekliyor. Sürülerinin ateşi aracılığıyla gerçekleşen hararetli konuşmayı, Ariel'in Elloren'i ateşli bir şekilde savunması da dahil olmak üzere farklı sürü noktalarından ona doğru sıçrayan alevlerin parlayışını ve ardından Naga'nın cevap veren alevinin pırıltılı bağlantısını hissedebiliyor.

Raz'zor beklerken bir kez daha sessizlik çöküyor, tansiyon yükseliyor. Ve bekler.

Naga'nın çenesi aniden daha sert bir şekilde kenetleniyor, dişleri tamamen saplanıyor.

Raz'zor, Naga'nın altın ateşi içine saplandığında nefes alır, tüm sürünün ateşi çekirdeğinde alevlenirken görüşü erimiş altına dönüşür. Fildişi pullarının her yerinden alevler fışkırıyor -dünyayı eriten, görkemli bir alev; Naga ve sürü onu kabul etmekle kalmayıp ısılıkla bağlanmış Cadı ve Icaral'a doğru sürü bağlantılarını gönderirken, kalbi sevinçten yıkılabileceğinden korktuğu noktaya kadar genişliyor. Hepsi yakında *sürü* olarak bağlanacak. *Naga'nın* sürüsü.

Naga'nın ağzı açılıyor ve pullarındaki alev ateşten çekirdeğine doğru çekilirken Raz'zor titriyor. Naga'nın sürü işaretinin boynunun dibinde yandığını hissedebiliyor; Ariel'in üzerindeki parlak, ışıltılı altın işaretin ikizi, görkemli, özlenen bir yıldız gibi parlayan ateş işareti. Görünmez, yankılanan sıcak aura ateşi hattının Elloren ve Yvan'a doğru titreştiğini hissedebiliyor, onlara ulaşmak için büyük mesafeyi aştığında onları Naga'nın güçlü sürüsüyle kaynaştırmaya hazır.

Sıcak duygular ve gururun karışımından etkilenen Raz'zor taşlı zemine düşer, kanatlarını tüm sürünün önünde güçlü yeminini gönderir.

Sadakat.

Tüm sürünün gücü alevleniyor, birleşik ateşli ittifakları onun içinde yuvarlanıyor, coşkulu bir yanma Raz'zor'un boğazının uzun sütununu sıkıyor.

Yüksel özgür ejderha, diye sesleniyor Naga onun zihnine, gözleri altın Wyvern ateşiyle parlıyor. Güçlü Wyvern'kin şekil değiştiricisi gibi yüksel. Sınırsız.

Boyun Eğmez Naga'nın önünde secdeye kapanırken, *şekil değiştiren* kelimesinin yarattığı kafa karışıklığı Raz'zor'un neşesini dağıtır. *İnsana dönüşemem*, diye sesleniyor ona ve tüm sürüsüne, kafa karışıklığı çalkalanırken bile yeni kurdukları zihin bağlantısından heyecan duyuyor. *Bizler, hepimiz, son Diyar Savaşı sırasında Batı Wyvern'kin'e yapılan zalim büyülerle ejderha formuna kilitlendik. Hiçbirimiz tam Wyvern'kin değiliz. Hiçbirimiz gerçek şekil değiştiren değiliz.*

Naga gülümsüyor, sevecen bir eğlence alevini titretiyor. *Bana bak, cesur kişi*, diye hücum ediyor ve Raz'zor da onun yakıcı gözlerindeki sinsi parıltıyı yakalıyor. Çenesini kaldırıyor, ateşi yükseliyor, tüm eğlencesi uçup gidiyor. *Doğu'nun Wyvern'leri bağlarımızı kopardı. Geri kazanılmış gücümüze bakın.*

Kırılmamış Naga'nın tüm formu büzüşür ve başındaki gece yarısı pulları oniks derisine dönüşürken Raz'zor'un gözleri açılır, büyük ejderha formu daralarak uzun, kaslı bir insan gövdesine dönüşür. Dudakları dolgun ve yaldızlı. Dikey olarak yarılmış gözbebekleri ateşten irislerle kaplı ve kısa saçları sıkıca kıvrılmış ve ateşten altınla süslenmiş. Pullu postu pullu bir zırha dönüşmüş, yan tarafında eskiden Mage M'nin olduğu yerde sürülerinin altın starmark'ı ateşle damgalanmış. Oniks kulaklarından biri keskin bir şekilde sivrilmiş, diğer kulağı ise aşağılık Büyücü Damion Bane tarafından koparılmış. Boynuzları görkemli, parıldayan bir obsidyen.

Kırılmamış Naga kanatlarını açıyor ve birleşmiş sürülerine Raz'zor'un omurgasını kavuran bir ısı gönderen bir şok dalgası zihin yüklemesi gönderiyor. Etraflarını saran sürü arkadaşları da aniden oniks renginde insan formuna bürünüyor ve boyunlarının dibinde ateş yıldızlı sürü işareti belirliyor. Raz'zor'un çok renkli ateşi damarlarında kudurmuş bir sevinçle şakırken, tüm gücünün açığa çıktığını hissediyor.

"Vardiya, Boyun Eğmez Raz'zor," diye tıslıyor Boyun Eğmez Naga, sesi yılsansı ve muzaffer. "İkinizin de üzerinde güç iddia et

"Ejderha formu ve insan Lazra'xor haliniz."

Raz'zor keskin dişlerini gıcırdatır ve omurgasından akan statik, şekil değiştiren enerjiyi içine çeker. Uzuvarı kasılır ve solgun bedeni kemiklerini sızlatan bir güçle kasılır, kanatları sertçe açılır ... ve kendini aniden elleri ve dizleri üzerinde bulur.

Bir adam şeklinde.

Sersemlemiş olan Raz'zor yılankavi bir pürüzsüzlükle yükselir, vermilyon alevini böylesine kompakt bir formda birleştirmenin bu yeni yolundan heyecan duyar. Gözlerinde yanan ateşin yükseldiğini, boynuzlarının alışık olmadığı kafa derisine battığını, kısa, ipeksi saç tellerinin şakaklarına, ensesine dolandığını hissedebiliyor.

Raz'zor Yvan ve Elloren'in yeşil ve altın alev bağlantılarına odaklanır, onların ateşi kendi ateşiyle karışarak çekirdeğinden fışkırır. Onları kendine doğru çekiyor.

Horde'kin'imiz kuzeybatıda, diye düşünüyor Raz'zor yeni sevgili kardeşlerine ve soydaşlarına.

Naga, Ariel ve tüm sürü onaylarcasına başını sallıyor, Wyvern'kin ordusu her bir sürü'kin'in yerini takip edebiliyor. Hepsi ayrı ama birleşik bir bütünün parçası.

Naga, hızla ejderha formuna geri dönmeden önce altın gözlerini kırılmamış gözlerinin üzerinde gezdiriyor. Burun deliklerinden bir ateş hattı üflüyor, ifadesi yırtıcı bir hal alıyor.

Uçuyoruz, Wyvern'leri özgür bırakıyoruz, onlara gönderiyor. Kuzey Ormanı'na yolculuk edeceğiz. Icaral'khin'imiz Boyun Eğmez Elloren ve Yvan Guryev'i bulmak için. Ve onlarla birlikte Vogel ve Gölge sürüsüyle savaşmak için.

Havada kolektif bir vahşet yükseliyor, sürünün birbirine bağlı ateşinin gücü artıyor ve Raz'zor, Icaral sürüsünden arkadaşı Boyun Eğmez Ariel hariç, hepsi mağaranın geniş ağzına doğru ilerleyip bir kez daha ejderha formuna geçerken bundan heyecan duyuyor.

Duygusal bir acı Ariel'in ateşini yakıyor ve Raz'zor'un bakışları Ariel'in bakışlarına takılıyor, insan formuna bu kadar sıkı sıkıya bağlı olmaktan duyduğu hayal kırıklığının vahşi ifadesini yakalıyor. Raz'zor'un samimi bir düzeyde anladığı dayanılmaz bir özlem ateşini delip geçiyor. Tamamen ejderha olma özlemi.

Kalbi Ariel için sızlayan Raz'zor, Naga'ya ve onların bir araya gelmiş sürüsüne katılarak Ariel'sıcak bir destek ateşi gönderir. Kıvılcımlar Ariel'in kanatlarının her yerinde parlıyor ve ateşindeki özlem hepsinin içinden dolambaçlı bir güçle geçerken Ariel titriyor.

Bir gün, kırılmamış olan, Naga Ariel'e sesleniyor. Bir gün, tam ejderha formunda yükseleceksin. Gerçek formunda. İnançlı ol, vahşi olan.

Ariel, Naga'nın alevli bakışlarını bir an için acı çekercesine tutuyor ama sonra ateşi yükseliyor ve sürününkileri kırbaçlıyor. Kıvılcım saçan kanatlarını meydan okurcasına sonuna kadar açıyor ve dişlerini gıcırdatan bir hırıltı çıkarıyor. Raz'zor'un kendi hırıltısı, tüm güruh ses ve alev içinde güruh bağı aracılığıyla onaylarını haykırırken ortaya çıkıyor. Dişleri ve pençeleri, kasları ve ateşiyle birleşik bir ordu. *Gölge yakan* ateş.

Naga bir savaş çılgılığı atıp kanatlarını indiriyor ve hep birlikte gökyüzüne yükseliyorlar, Ariel'in kuzgunu onun yanında süzülüyor, dağın tepesindeki hava Raz'zor'un ateş gibi kanatlarına karşı nefis bir soğuklukta. Devasa Vo Nehri'nin üzerinde süzülüyorlar, sonra kuzeye, gri Vo Ormanı'na doğru uçuyorlar, sürüleri V formasyonunu alıyor, en önde Boyun Eğmeyen Naga. Ariel ve Raz'zor birbirlerine ateşli bir ittifak bakışıyla bakarlar ve hepsi de doğal olmayan bir şekilde kümelenmiş gri bulutların arasından fırlayıp devasa oklar gibi Elloren' müttefiklerinin saklandığı Vo Ormanı'na doğru ilerlerler; Raz'zor'un Or'myr'ın mor ateş hattıyla olan bağlantısı sayesinde bildiği bir yerdir bu.

Geliyoruz Dryad Cadısı, diye yemin ediyor Raz'zor, sürüleri kanatlarını tek bir kanat gibi açarken, birleşik ateşleri tek bir iradeyle dolu çalkantılı bir cehenneme doğru hızla ısınıyor.

Vogel onları ele geçirmeden önce Dryad Cadısı'nı ve Kehanet İkaral'ini kurtarmak.

Ve Magedom'u yakıp *kül* etmek için.

Bölüm On Beş Vo Muhafızları

Tierney Calix

*Kuzey Ormanı
Xishlon'dan on sekiz gün sonra*

Tierney, Yvan ve Elloren'in Büyük Demirağaç III'ün altında birbirlerini tutkulu bir öpücüğe çekişlerini şaşkınlıkla izler. Yanındaki dev kuzgun titrerken, Elloren ve Yvan *ateşlenirken* Tierney'nin avucu büyük kuşun oniks tüylerine bastırılır.

Yvan ve Elloren'i saran alevler önce altın sarısı, sonra ... *yeşil* renkte parlıyor.

Büyülerinin yeşil aurasının geri akışı Tierney'nin yükselen su gücüyle patlar ve etrafındaki dünya kısa süreliğine bu renkle renklenir. Büyük Ağaç'ın gezegen gücündeki büyüü her yerde titreşiyor, yemyeşil sisi dışarı doğru akarak çevredeki Dryad'ları, dev kuzgunları ve akraba hayvanları, Tierney'yi ve arkasında duran Viger'ı sarıyor. Tierney'nin teninde, Viger ve dev kuzgunlarla birlikte Dryad portalında yaptığı yolculuktan kalma vızıltılı bir statik elektrik hâlâ karıncalanıyor.

Ulu Ağaç'ın Tierney'nin içine akıyor, Doğal Denge'ye duyduğu ani özlem onu ele geçiriyor, tüm Erthia'nın dengesinin bozulduğu ve umutsuzca düzeltilmesi gerektiği hissine kapılırken onu baş dönmesiyle dolduruyor, su büyüü derin su *karanlığı* için girdaplı bir dönüş yapıyor.

Viger'ın sırtında titreşen ilkel büyüünün aniden aşırı farkına varan Tierney, büyüünün içine düşmesine izin verme dürtüsüne karşı sertleşir.

Onun her şeyi tüketen Ölüm Fae öpücüğünün anısı nefesini hızlandırdı.

Yeşil renkli dünya titreyerek daha koyu bir renge bürünüyor ve döndüğünde Viger'ı *tam orada* buluyor, boynuzları havada, gece yarısı gözleri onunkilere dikilmiş, sanki o da aynı anıya kapılmış gibi, düşük yankılı, ilkel enerjisinin hissedilir parıltısı kadının nabzını derinleştiriyor.

Viger'ın yaşayan Karanlığının hayalet-karısı dudaklarını izlerken yutkunuyor, Ulu Ağaç'ın güçlü aurası hem onun esaretinde hem de su aurasında dönerek aralarındaki çekimin gücünü artırıyor.

Sanki tüm Erthia onların birbirlerine düşmelerini ve sihirlerini tamamen birleştirmelerini *istiyormuş* gibi.

Asrai . . . Viger'in çingiraklı sesi içini titretiyor, acı verici bir şekilde yankılanıyor.

"Bu ne büyü?" Tierney, Viger'ın bakışlarını tutarken yüksek sesle merak ediyor, aralarında yükselen vahşi akım, Tierney'nin *kırmak* için can attığı bir baraja çarpan kararmış su gibi.

İçgüdüsel olarak Viger'ı kavıyor ve onu kendine doğru çekiyor, aynı anda Viger'ın güçlü elleri onu kavıyor ve Viger onun etrafını tamamen sarıyor, Viger onu bir öpücüğün içine çekerken kalbi yerinden fırlıyor ve Viger'ın sarhoş edici Karanlığının girdabına kapılıyor.

Tierney'den bir inilti yükseliyor; Orman, Büyük Ağaç ve onları çevreleyen herkes Viger'ın derin gece esareti altına girerken karanlık sahne dalgalanıyor ve bulanıklaşıyor.

Tierney ona doğru eğilir, saf, büyümlü bir *arzunun* girdabına doğru hızla savrulurken tüm mantıklı düşünceler bir kenara atılır.

Bana tüm korkularını ver, Viger öpücüğünü derinleştirirken zihni ürperiyor, Tierney onunla birlikte Erthia'nın merkezine düşme hissine teslim olurken yerçekimi yol veriyor. Arzuyla titreyen Tierney ağzını ona açıyor, kendini onun titrek, mor diline açıyor, dil onunkinin etrafında büyüleyici bir şekilde yılan gibi kıvrılıyor ve vücudunda ısı kıvrılıyor, dilinin sarhoş edici hareketi ona tamamen katılırsa şeyleri ima ediyor.

Yüce Tanrım.

Öpücüğüne doyumsuz bir enerji giriyor ve kararan su gücünün bir dalgası her ikisini de yakalamak için serbest kalıyor.

Güçlerini birleştirmek için çaresizce çırpınırlarken Viger ona karşı titriyor, öpüşmeleri yerçekiminin etkisiyle yiyip bitirici bir hal alıyor, ikisi de Tierney'nin karanlık sularına gömülüyor, dalgalar etraflarında uğulduyor.

Tierney'nin Vo Nehri bağına dair bir his, *çekirdeğinin* derinliklerinde aniden yükseliyor, sonra da sihirli bir şekilde yukarı doğru *çekiliyor*.

Sıvılaşırken hem kendi aurasında hem de Viger'inkinde çok parıldar, ikisi birden Kuzey Ormanı'nın altındaki akiferlerden akar, doğanın sulu Matrisi'nde güneydoğuya doğru yarışır, Tierney'nin akrabası Vo Nehri'ne olan bağı tarafından çekilir, bu bağ şimdi şaşırtıcı bir şekilde ve tamamen başka bir güce bağlıdır

Viger'in kölesi.

Tierney'nin Erthia'nın su yollarına dair doğal algısı, hızları arttıkça bulanıklaşıyor, kaynaşmış auraları yeraltı su yollarından, ardından sayısız yerüstü kollarından, nehirlerden ve derelerden geçerek akıyor ve geri dönüyor.

Ani bir duruşa geçmeden önce.

Birdenbire katı hale geçtiler, hala Viger'in Karanlığına kapılmışlardı, vücutları birbirlerine sarılmıştı, ikisi de Tierney'nin hemen Vo Nehri'nin nemli, kumlu nehir kıyısında, Voloi'nin en az bir fersah yukarısında olduğunu hissettiği yerde yatıyorlardı. . .

Baş dönmesinden başı dönen Tierney gözlerini kırptırır, Viger'in Karanlığı doğal olmayan gri bir alacakaranlığı ortaya çıkarmak için geri çekilir. Viger onun üzerindedir, uzuvları birbirine dolanmıştır, sarmaş dolaş yatarlarken dili Tierney'nin boynunda titreşmektedir.

Fyordin Lir ve Or'myr Syll'vir'in ayaklarının dibinde.

Tierney, Fyordin'in gelişen öfke ifadesini ve Or'myr'in yeşil gözlerindeki mor şimşek patlamasını acı bir panikle fark eder.

Tierney itirazını dile getiremeden Or'myr ve Fyordin kendilerini Viger'in üzerine atıp onu çekip çıkarıyor, Fyordin'in su aurası Tierney'nin etrafını koruyucu bir güçle sarıyor. Viger bir bulanıklık içinde kendini onların elinden kurtarıyor, boynuzları havada, karanlık pençeleri avuçlarını ileri doğru iterken dışarı fırlıyor.

Viger'in gücünden bir yay avuçlarından fırlayıp hem Or'myr'ı hem de Fyordin'i havada geriye doğru yumruklarken Tierney'nin kulaklarında sonik bir patlama duyulur.

Nehir kıyısına çarptılar ve Tierney irkildi, ama bir anda ayağa kalktılar, Or'myr bir asa çekti ve Fyordin avucunun üzerinde kaynayan bir su topu yarattı.

"Dur!" Tierney kendini Or'myr, Fyordin ve Viger'in arasına atarken haykırıyor.

"Onu esaretinden kurtar!" Or'myr Viger'a homurdanıyor, asasını Ölüm Fae'sine doğrulturken gözlerinden mor şimşekler fışkırıyor.

"Onun esareti altında değilim!" Tierney talihsiz bir çığlıkla karşı çıkıyor. "Eğer bir şey varsa, o da benimkinin biraz altında olabilir!"

"Ölümü çağırmaya cüret mi ediyorsunuz?" Viger, Or'myr ve Fyordin'e doğru gürliyor, rahatsız edici derecede tiz sesi her yönden titreşiyor, Tierney'nin vücudundaki her tüy kalkıyor, alacakaranlık dünyası onun ilkel gücüyle karanlıkta parlıyor.

Fyordin ve Or'myr hiç korkmadan ona *doğru* yüzleşmeye yönelik bir adım atarlar.

"Neden ona bağlısın *Deathkin*?" Fyordin askıdaki su topunda kasırga seviyesinde bir güç hazırlarken talepte bulunur. "Vo bağımıza girdiğini hissedebiliyorum! *Tierney*'i buraya biz çağırdık. Seni *değil*." Fırtınalı gözleri Viger'ı bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ona ne yaptınız?"

"O bana *hiçbir* şey yapmadı," diye tersledi Tierney, elini Viger'a doğru savurarak. "Ve onun köleliğiyle başa çıkabilirim!"

Viger bakışlarını onunkilere çeviriyor, gözleri tamamen kararmış.

Gücünün tek bir darbesi Tierney'nin düşüncelerini altüst eder, dünya karanlığa gömülür, omurgasından aşağıya doğru soğuk, pençe gibi keskin bir uyarı iner, söylenmemiş mesajı açıktır-Hayır, *aslında, gerçekten de benim esaretimle başa çıkamazsın*.

Tierney, *kendini tuttuğunu* fark eder. *Başından beri gücünü geride tutuyormuş*.

Viger dönüp gözlerini kısarak Fyordin'e bakar, ikiz siyah yılanlar şimdi omuzlarına dolanmıştır. Yılanlar aynı anda her yerden geliyormuş gibi görünen bir tıslama sesi çıkarır ve Tierney bir an için Viger'ın Fyordin'in ve Fyordin'in yılanlarının tüm boyutlarını okumasının verdiği hortumlama hissine kapılır.

Or'myr'ın koruyucu korkusu ona aitti, gücü buna karşı güçleniyordu.

"Tierney ve ben artık birbirimize bağlıyız," diyor Viger kemikleri titreten bir ses tonuyla, Karanlığı ikisinin de etrafında asılı duran siyah dumandan çizgiler halinde birleşiyor. "Xishlon öpücüğümüzle bağlıyız."

Şok Tierney'nin içinde patlıyor, korkunun tüm izleri siliniyor. "*Bağlanmak mı?*" diye kekeliyor.

"Bekle," diye haykırıyor Fyordin, onunkilere kilitlediği Vo-rengi gözlerinde parlayan öfkeyle, "*Ölüm Fae'sini Xishlon'vir'in* olarak mı aldın?"

Tierney Fyordin'e bakakalır ve ses tonundaki öfke karşısında irkilir. Ama boğazında düğümlenen öfkeli tepki, Fyordin'in bakışlarından yansıyan ihaneti kavrayınca iyice düğümleniyor.

"Tierney," diyor Or'myr ölümcül bir sakinlikle, gözlerini Viger'a dikmiş, gözlerinde şiddet tehdidi parlıyor, asası hâlâ havada, "kendi özgür iradenle hareket ettiğinden emin misin?"

Tierney içten içe küfrediyor. "Öyleyim," diye itiraf ediyor, başının üzerinde kararsız bir fırtına bulutu oluşuyor.

Or'myr Viger'a ihtiyatla bakıyor, Tierney'nin yağmuru yağmaya başladığında tamamen ikna olmamış görünüyor. Or'myr'ın gözleri Viger'ın gözlerine kayar, sesi gergin çıkar. "Bu öpücüğün Xishlon'da yaklaşık olarak *ne zaman* gerçekleştiğini sorabilir miyim?"

Tierney, Xishlon'lure kolyesini Or'myr'ın boynuna nasıl geçirdiğini hatırladıkça göğsü sertleşiyor. Ve *onu* öpmeyi ne kadar çok istediğini. *Onunla* birlikte olmayı. Ve öpüştüklerinde ve onun yıldırım aurası dudaklarına dayanılmaz bir acı şoku gönderdiğinde ne kadar ezilmiş hissettiğini.

"Vogel'in istilasından önce," diye . "Seni öptükten kısa bir süre sonra Viger'ı da öptüm, hepsi kendi özgür irademle oldu."

Viger'ın delici bakışlarının ani baskısını ve Fyordin'in su aurasında püsküren kıskanç rahatsızlığı hissedebiliyor, Or'myr'ın yeşil gözlerinde acı dolu bir menekşe şimşeği çakıyor.

"bakalım," diyor Fyordin, fırtınalı gücü artık zar zor dizginleniyor, yüzünde skandal yaratmış bir ifade var. "*İkisini* de Xishlon'vir'leriniz olarak mı aldınız?"

Tierney'nin öfkesi tasmaını koparır. "Bu doğru," diye ısırır, yağmur başladı, gök gürültüsü genişleyen bedeninde dalgalanıyordu

bulut. "*İkisini* de Xishlon'vir'lerim olarak aldım. Ve ne var biliyor musun, Fyordin? Şu anda bunların *hiçbirinin* önemi yok!"

"Oh, önemli," diye karşılık veriyor Or'myr, parlayan yeşil gözleri ikiz bıçaklar gibi Viger'a sabitleniyor. "Seni öpmenin ne *anlama geldiğini* ona tam olarak anlattın mı?"

Viger'ın boynuzları uzayıp Tierney'nin daha önce hiç görmediği kadar keskin uçlar oluştururken Viger'ın yılanları Or'myr'a tıslıyor. Tehditkâr bir şekilde Or'myr'a doğru açılıyor.

"Bu ne anlama geliyor, Viger?" Tierney dikenli boynuzlarından yılmadan sorar.

"Bunun *anlamı*," diye araya giriyor Or'myr, "artık rüyalarınıza girebileceği. Ve korkuların aracılığıyla zihnine sızabilir. Öyle değil mi, Viger?"

Fyordin görünmez su aurasını fırlatarak Tierney'nin etrafını sarar ve Viger'ın gücüne karşı koyarken, Viger tıslıyor ve kölesinin büyük bir kısmı serbest kalarak Tierney'yi güçlü bir karanlık sis girdabıyla çevreliyor ... ve sonra, inanılmaz bir şekilde, mor şimşek hepsini delip geçiyor.

Tierney'nin öfkesi siklonik bir hal alıyor.

Dişlerini sıkarak yumruklarını sıkar ve kollarını dışarı doğru savurarak kendi gücünün aurasından büyük bir patlama salar.

Sihirleri patlıyor, yağmuru yumruk gibi bir güçle yağarken sihi onlarinkini geri püskürtüyor.

Hepsi ona şaşkınlıkla bakıyor, Viger'ın yılanları bile onun büyüğü patlaması karşısında biraz afallamış görünüyor.

"Bunun *önemli* olmadığını söyledim!" Tierney homurdanıyor, dudakları yağmurdan kaymış. "*Hepinizin* rüyalarımı istila edip korkularıma sızmanız umurumda değil! Belki yüz tane Xishlon'vir almışımıdır!" Fyordin geri çekiliyor, gözleri kocaman. "Belki de Xishlon'da yoluma çıkan herkesi öptüm!" diye haykırıyor. "Şu anda bunların *hiçbirinin* önemi yok!"

"*Evet öyle, Asrai!*" Fyordin gürlüyor, Viger'a parmağını doğrulturken kendi kafasının üzerinde bir fırtına canlanıyor. "*Onunla* birlikte ortadan kaybolman önemli! Çünkü sana *on sekiz gündür* ihtiyacım var ve seni bulamadım!"

Tam 18 gün mü?

Panik yükselir. Tierney ellerini uzatır, sonra avuçlarını yere vurur. Onun yağmur fırtınası da Fyordin'inkiyle birlikte düşer, bulutlar toprakla buluşur ve anında nehir yatağından yükselen sise dönüşür. Bakışları doğal olmayan gri gökyüzüne doğru kayıyor ve kararan alacakaranlıkta, daha bir gece önce mor bir Xishlon dolunayının asılı kaldığı tül gibi yarım aya odaklanıyor.

Yönünü kaybetmesinin etkisiyle dünya eğilir ve Tierney'nin gözleri Vo Nehri'nin Gölge'den arınmış yüzeyine, hemen ötesindeki Gölge dumanı tüten, yarısı yok olmuş Vo Sıradağları'na doğru kayar. O ve Viger'ın büyüü Vo Nehri'nden uzak tutmak için tüm Vo Nehri'nin üzerine yerleştirdikleri runik koğuş ağı hâlâ kutsanmış bir şekilde yerinde duruyor, rünleri nehrin sularında dalgalanıyor. İstilacı Büyücüler, onların kırık ejderhaları ve diğer kâbus gibi Gölge yaratıklar; onları hiçbir yerde göremiyor. Sanki gökyüzü onlardan temizlenmiş gibi.

Tam 18 gün.

"Benim ... ailem ..." Tierney kekeliyor.

"Onları kontrol ettim," diyerek Or'myr onu rahatlatıyor. "İyiler ve Alt Topraklar'da barınıyorlar."

Düşünceleri dönüyor. "Bir Dryad portalından geçtik ..." diye başladı, gözleri hâlâ Vo'ya sabitlenmişti.

"Çam katranı kadar yavaş olan," Or'myr sert bir şekilde tedarik ediyor. "Alder Xanthos bunu tahmin etti. Ağaçlardan yerinizi okumuş."

Tierney'nin sarsılmış bakışları Or'myr'ın sırlıslıkla olmuş formuna, parlayan gözlerine kayıyor. Parlak mor boynunun yan tarafındaki zümrüt rengi Varg renk sabitleme rününe bakıyor, Gölge'ye karşı rengini korumak için orada. Üretilmesi *günler* süren bir rün türü.

Portal gecikmesi, Viger zihnine tıslıyor ve kafasının tam ortasındaki sesinin güçlü netliği karşısında tüyleri diken diken oluyor.

Ona sert bir bakış fırlatıyor ve Viger da ona pişmanlık duymayan bir bakışla karşılık veriyor, bu da kadının içini ürpertiyor, Kuzey Ormanı'nda onda ne kadar ateşli duygu varsa artık yok. O aşılmaz Ölüm Fae kaplamasıyla değiştirildi. Ama tam olarak ne olduğuna dair tam bir açıklık indiğinden, bunların herhangi biri üzerinde çok derin düşünecek zaman yok-

O ve Viger'ın dev kuzgun sürüsüyle birlikte geçtikleri Dryad portalında büyük bir gecikme vardı. Ve sonra, kısa bir süre sonra

Elloren ve Yvan'ın peşinden Kuzey Ormanı'na varan Or'myr ve Fyordin, Fyordin ile paylaştığı Vo Nehri bağı aracılığıyla onu Doğu'ya geri çekmenin bir yolunu buldu.

Ve Viger benimle birlikte geri çekildi, öpücüğündeki Ölüm büyüğü sayesinde bir araya geldi.

"Beni neden geri çektiniz?" Tierney titrek bir şekilde Or'myr ve Fyordin'den talepte bulunurken, Fyordin'in aurasından akan gelgit enerjisine karşılık öfkesi ezici bir endişeye dönüşüyor.

"Vogel Doğu'nun su yollarının peşinde," diye homurdanıyor Fyordin. "Güney Vo Nehri'yle temas kuran devasa bir Gölge kütlesiyle Salish Okyanusu'na saldırdı ve kurduğunuz kalkan buna karşı uzun süre dayanamayacak." Güneye bakıyor, gözleri fırtınalı. "Nehrimizin güney sularını korumak için daha güçlü kalkanlara ihtiyacım var. Ama Vo'ya büyü yapamam çünkü sen onu tüm büyüğü saldırılara karşı korumaya aldın. *Onunla çalışıyorum.*" Viger'a öfkeli bir bakış daha atıyor, girdap yoğun.

Alarmı patlayan Tierney hepsini bırakıp Vo'suna koşar, su bacalarının etrafında çalkalanır. Kollarını nehre balıklama dalıyor, sevgili Vo'sunun serin suları coşkulu bir kucaklamayla etrafını sarıyor, gümüşü bir balık sürüsü sevgiyle yanından geçiyor.

Tierney Nehir'in merkezine doğru süzülür ve Vo'nun yatağına doğru ok atar, Nehir'in gücünün gelen bir tehdide karşı savunmaya geçtiğini hemen hisseder. Kollarını açıyor, gözlerini kapatıyor ve vücudunu yumuşak, ıslak toprağa bastırarak nehir yatağıyla buluşuyor.

Görüntüler zihnine hücum eder.

Bir Boşluk Denizi.

Vo Nehri'nin güney tabanında beliren karanlık, kabarık kütle. Çok gözlü kraken ve diğer grotesk, Gölge uzamış deniz hayvanları ve uçan Gölge deniz iblisleri, Noilaan'ı dehşete düşürmek için denizle birlikte hücum etmeye hazır.

Ama sonra ... muazzam, fırtınalı bir su büyüğü duvarının yükselişi, onu uzak tutmak için Gölge deniziyle savaşıyor. Su büyüğü, yarı Selkie yarı Büyücü olan genç bir adamla bağlantılı.

Gareth Keeler.

Şok Tierney'nin içinden geçer, odağı aniden başka bir güç tarafından Güney'den Kuzey'e doğru kırbaçlanır, görüntüler bu kez Nehri'nden gelmemektedir ...

. ...ama *kelpies*'inden.

Tierney'nin tüm kasları gerilir, kelpleriyle olan bağı aniden canlı bir alarla vurulur, Tierney onların Kuzey'de bir şekilde bağlı olduklarının farkındalığıyla dolar, *günlerce* ona sıkıntı işaretleri üzerine işaret fişekleri gönderir ve onu boşuna arar.

Kelplerinin Vo Nehri'nin en kuzeyinde tanık oldukları görüntüler zihninde patlarken boğazı düğümleniyor.

Gri Gölge Vo'nun kuzey sularının üzerinde kıvrılıyor. Vo'nun elemental gücünü çekip alırken suyun, balıkların, bitkilerin ve çevredeki ağaçların canını çekmeye hazır, Viger'la birlikte uzattıkları Vo-koruyucu Gölge'yle kaplanmış ve hızla grileşiyor.

Dehşet Tierney'nin içine işliyor ve kendini nehir yatağından yukarı itiyor, yudum yudum su soluyor. Bu Gölge gücünü daha önce, Elfin Marfoir suikastçıları Wynter Eirilyn için geldiklerinde de hissetmişti.

Ama şimdi *River* için geliyor.

Tierney boğazından kopmak üzere olan bir çığlık atarak Vo'nun yüzeyine doğru atılır ve kırılır. Su gücü kabarak hızla kıyıya geri yüzüyor, başka bir fırtına bulutu ondan patlayarak tepesinde genişliyor, yağmur Vo'nun ve nehir kıyısının tüm bu alanının üzerine tükürüyor.

"Vogel'in kuvvetleri Vo korumamızı aşmak üzere!" diye haykırıyor ayakları karayla buluştuğunda ve Viger'ın, Or'myr'ın ve Fyordin'in yağmurdan sırlıklam olmuş formlarına bakıyor. Vo'nun içinde beline kadar durup Viger'ın simsiyah bakışlarıyla buluşuyor. "Korumalarımız çürüyor. Vogel'in güçleri Nehrim'in en kuzeyine bir Gölge kitlesi göndermeye hazırlanıyor. Güney'de olanlar Vo'ya yapılan iki yönlü saldırının bir parçası. *Kuzeye* gitmeliyiz. Bu büyüü yok etmeliyiz!"

Viger karanlık bir sise dönüşür ve Fyordin suya dönüşür ve sonra ikisi birden tam orada, onun yanında, bel

Or'myr kendini ona doğru fırlatırken Vo'nun derinliklerinde, kendisi de onun yanında durana kadar suda sıçırıyor.

"*Korkularımı oku!*" Tierney, Viger'ın solgun bileğini kavrayarak ona bağıırır.

Viger bu temas karşısında kaskatı kesilir, karanlığının tedirgin edici ürpertisi kadının içinden geçer.

Yılmadan, onu daha sıkı kavırıyor. "*Hepsini oku!*"

Viger'ın kaşları gerilir, vücudundan bir ürperti geçerken gözleri yarı kapalı hale gelir. Gözleri tamamen açılır ve uhrevi bakışları bilerek döner. Tierney, Viger korkusunu okşarken ona bakışından neredeyse geri çekiliyor, mor dili sanki havanın tadına bakıyormuş gibi çatallı bir şekilde dışarı fırlıyor. Yüzünü buruşturuyor, siyah dudaklarını uzayan dişlerinin üzerine geriyor ve sanki kadının içindeki korkuyu ısırarak çıkarmak istercesine bir kez şaklatıyor.

"*Görüyor musun?*" Tierney yalvarıyor, kalbi Vo'su için korkuyla çarpıyor.

Anlıyorum Asrai, diye cevap veriyor zihninde, sözlerine dehşet karışıyor.

Tierney Viger'ı bırakıp Fyordin'e dönüyor, aciliyeti had safhaya ulaşıyor. "Sulardan hızla geçip Kuzey Vo'ya ulaşmalıyız. *Şimdi!*"

"*Yalnız değilsin Asrai,*" diye tıslıyor Viger, bu sefer onu yakalıyor, pençelerini geçiriyor.

Tierney'nin yukarıdaki fırtınasında öfkeli şimşekler çakıyor. "Bırak beni, Viger," diye homurdanıyor, tüm fırtınasını ona yöneltmeye hazır.

"Daha fazla güce ihtiyacın var," diye homurdanıyor. "*Ölüm* gücü. Vogel'in güçleri seni yok edecek."

"*Hepinizi* yok edecekler," diye araya giriyor Or'myr, Viger'a keskin bir bakış fırlatarak. "Hepiniz Fae'siniz. Sözlerime kulak verin, sizin için hazır olacaklar. *Demirle*. Ki ben bunu kolayca bastırabilirim." Mor, mücevherlerle kaplı asasını kınından çıkarıyor. "Geomancer," diye meydan okuyor. Seviyeli bir silah gibi. "Tüm taşları ve metalleri zapt edebilirim."

"Bizim kadar hızlı seyahat edemezsin!" Tierney Or'myr'a bağıırıyor. "O kadar kuzeye gitmeniz *günler* sürer! Zamanımız yok! Gölge *Nehrimi parçalamak* üzere!" Fyordin'e bakıyor, su aurası çaresizlikle çalkalanıyor. "Or'myr'i bizimle birlikte kuzeye götürecek bir Noi portalına ihtiyacımız var! Vu Trin'e gitmeliyiz!"

"Vu Trin'e gidemeyiz," diye karşılık veriyor Or'myr. "Neden Voloi'de değil de Voloi'nin yukarısındaki ıssız bir bölgede olduğumuzu sanıyorsun? Vu Trin, *Elloren'in müttefiklerinin her birini* avlıyor."

Or'myr, Elloren'in müttefiklerinin elde etmesine yardım ettiği mağara saklanma yerini ve geçit taşlarını ve Kuzey Ormanı'na geçmelerine yardım etmeden önce orada Alder ile nasıl kısa bir süre karşılaştığını hızlıca özetliyor. Daha sonra, Fyordin'in Tierney'i Doğu'ya çekmesine yardım etmek için buraya geri döndü.

Böylece hepsi Vogel'in Vo Nehri üzerinden Noilaan'ı geçmesini engellemenin bir yolunu bulabilirdi.

Tierney dinlerken ağzı açık kalıyor, olayların bu şekilde gelişmesi üzerine kalp atışları hızlanıyor. Fyordin'e baktığında onun gözlerinde şiddetli bir fırtına olduğunu, su aurasının kendisinininkiyle çarpıştığını görür. Fyordin'in onu bulmak için Vu Trin ve Asrai'nin saflarını bozduğunu minnettarlıkla fark eder.

Ve onu tehdit altındaki Vo'larına geri getir.

"Kuzenime ne olduğunu biliyor musunuz?" Or'myr hem ona hem de Viger'a soruyor, sorusunda çaresizliğin bir kenarı var.

Fyordin'in bakışları Or'myr'a kayıyor. "Voloi'yi yerle bir eden *katil Kara Cadı'yı* mı kastediyorsun?"

"*Kuzenimi* kastediyorum," diye karşı çıkıyor Or'myr, sesi tehlikeli bir şekilde kırılmış, etrafında birkaç menekşe rengi şimşek teli çatallanıyor. "Marcus Vogel tarafından ele geçirilen ve onun emirlerini yerine getirmeye zorlanan kişi." Yeşil gözlerini tekrar Tierney'e diyor. "Alder, ağaçları empatik bir şekilde okuyarak onda bir değişiklik hissetti."

"Viger ve ben Kuzey Ormanı'nda kısa bir süre Elloren'le birlikteydik," diyor Tierney. "Elloren Vogel'den kurtuldu." Viger'la birlikte Dryad geçidinden Yvan ve Elloren'in peşinden dev bir Errilor Ölüm Kuzgunları sürüsüyle birlikte gittiklerinde Kuzey Ormanı'nda neler olduğunu hızlıca anlatıyor. "Tierney, "Elloren, Doğal Dünya'nın savunmasında Yvan Guryev ile birleşti," diye ısrar ediyor.

Fyordin'in gücü balistik bir hal alır ve kendi gücüne karşı o kadar şiddetlenir ki Tierney bir adım geri çekilir. "Elloren Gardner Grey neredeyse tüm Doğu'yu yok ediyordu!" diye gürlüyor. "*Ona* saldırmak dışında herhangi bir nedenle peşinden gitmek deliliktir!"

"Fyordin, *lütfen*, bana inanmak zorundasın!" Tierney umutsuzca onun tam ittifakna ihtiyaç duyarak boğulur. Vo'su için dehėete kaplmığtı. Kelpileri için. Doğu'nun tüm Doğal Dünyası için. Zihninde bir kez daha yanıp sönen Gölge dehėeti tarafından sessizliğe boğulan Tierney, yalvarırcasına hepsine bakıyor ve bunu onların gözlerinde ve duruğlarında görebiliyor - Viger'ın lm Fae'si uzaklığı bile paramparça olmuğken, onun için şiddetli bir endiğe.

Tierney'nin boğazında vahėi duygulardan oluğan bir düğüm oluğur. Dördü de karmağık bir grup. Ama yine de onlar gerçek müttefikler.

Ve Vo'nun gerçek müttefikleri.

Viger'ın esareti yoğunlağıyor, sanki derin bir gece . "Eğer hepinizi kan bağıyla Tierney'e bağlarsam," diye tıslıyor, alçak sesle ve eğit bir ėekilde, "sizi hızla Kuzey'e, esaret sisimin içine çekebilirim."

Fyordin ona doğru dönüyor, gücü artıyor. "*Bizi* de bağlayacaksn, değil mi? Ryalarmıza da szar ve korkularmız aracılığıyla bizi kontrol eder miydin?"

Viger's Ylanlar ıplak onların Diğler, DÖLLER titriyor, Ağznda Tierney'nin omurgasını titreten bir yarım

gülümseme oluğuyor. "Ryalarına szmak için seni *pmem* gerekir."

"Bağla beni Viger," teklif ediyor Or'myr, uzatırken gözlerinde kararlılık var. "Hepimizi Kuzey Vo'ya götür ki Gölge pilerini kovabilelim."

Hepsine dikkatle bakıyor. "Eğer Vogel Vo Nehri'ni zehirlerse, Noilaan dğer. Ciddi bir içme suyu sıkıntısı yağanacak. Noilaan'ın çiftlikleri iflas edecek. Balıkçıların çoğu da." Yıldırım gözlerini tekrar Viger'a dikeyor.

"Bizim için bir tehlike olduğundan şüpheleniyorum Deathkin, ama sen daha da büyük bir tehlikesin

Vogel'a. Bu da seni benim müttefikim yapıyor."

Tierney, Or'myr'ın duruğunu kavrayıp onu bu anda çılgınca kahraman bulurken, Xishlon'un öpücüğüne dayanamadığı için duyduğu hüzün tekrar yükseliyor.

Vo'nun suları hepsinin etrafında dönerken Fyordin acımasız bir küfür savuruyor. Viger'a öldürücü bir bakığ fırlatarak elini de dğarı doğru uzatır.

Viger, Or'myr ve Fyordin'in bileklerini kavrıyor, elini uzatırken ağzında rahatsız edici derecede hnzır bir srıtığ oluğuyor.

koyu renkli pençelerini derilerine saplarlar.

Tierney, Karanlık'ın ani bir parıltısı gücünden irkilir, Or'myr'ın ve Fyordin'in bileklerinden kan damlarken siyah sis patlayarak formlarını çevreler. *Hepsiyle* olan bağlantısı büyüyle dalgalanırken titriyor, Or'myr'ın yıldırımının iplikleri şimdi Fyordin'e olan dalgalanan su bağıyla birlikte gücüyle çatırdıyor, hepsi Viger'ın Karanlık ipi boyunca spiral çiziyor.

Bağlı.

A Sıcak DÜRTÜ ırklar aracılığıyla Tierney olarak onların Her tutup derin bir öpücüğe çekmek ve sihirlerini kendi daha sıkı bir şekilde birleştirmek için yükselen rahatsız edici dürtü bağları güçlendiriyor. Arzu onu o kadar yoğun bir şekilde ele geçiriyor ki, buna karşı tüm kaslarını germek zorunda kalıyor. Daha da kötüsü, Viger'ın dönen Karanlık'ında, Or'myr'ın tüküren şimşeklerinde ve Fyordin'in su aurasında özlemin geri dönüşünü hissedebiliyor, hepsi de şimdi *onu* umutsuzca kuşatıyor. "Asrai," diyor Viger ona, zift gözlerinde sertleşmiş bir parıltıyla. "Bu bağın merkezinde sen ve ben varız. Birbirimize yaklaşırsak, kuzeye doğru hızımız artacaktır." Viger'ın aurası karanlık bir kütle halinde kızın etrafını sararak Or'myr ve Fyordin'in güç auralarını uzaklaştırıyor ve Tierney bu auranın açgözlü tınısında Viger'ın kendisini buradaki diğer adamlara tercih etmesini ne kadar istediğini okuyabiliyor. Ama aynı zamanda bu arzusunu dizginlemek ve Vo'yu ilk sıraya koymak için nasıl mücadele ettiğini de. Ki, her şeye rağmen,

olağanüstü cesur hissettiriyor.

"Pekâlâ Viger," diye kabul ediyor, ona yaklaşıırken duyguları boğazında düğümleniyor, Karanlığın çekimine teslim oluyor. "Bizi kuzeye götür."

Viger başını sallıyor ve kollarını onun etrafında dolaştırıyor. Dünya karanlığa gömülürken titreme hissi kadının içinde soluksuz bir arzu uyandırıyor. Viger'ın yüzünde doymak bilmez, boyun eğmez bir açlık ifadesi belirliyor ve Viger onu kendine çekip ani, nefessiz bir güçle öpüyor.

Tierney'nin nefesi kesiliyor, öpücüğüne doğru kayıyor, Viger'ın esareti Tierney, Or'myr ve Fyordin'i Karanlığının içinde döndürürken yoğunlaşıyor.

Tierney'nin zihninde Büyük Ağaç'ın (III) bir görüntüsü yanıp söner, hepsi sise dönüşürken yerçekimi kaybolur ve hep birlikte kuzeye doğru ilerlerler.

gece yarısı siyahı.

Birinci Bölüm

Gölge Asa Yükseliyor

Bölüm Bir

Wyvernbonded Eş

Elloren

*Kuzey Ormanı
Xishlon'dan on sekiz gün sonra*

Yvan'a karşı ürperiyorum, dudakları dudaklarımda, Wyvernbond'umuz Büyük Ağaç'ın altında yeniden alevlenirken kalbim parçalanıyor, III.

Bağımızın çalkalanan alevi gözle görülür bir şekilde dünyayı aydınlatıyor ve Yvan beni kaslı formuna tutarken ve Orman gözden kaybolurken, görüşüm ortak alevimizin altın yeşili parıltısı tarafından ele geçirilirken hıçkırıklarımı zar zor tutabiliyorum.

Yvan ateş fırtınası öpücüğünü derinleştiriyor, ateşten ateşe, bağımızın hissi beni sarıyor, köklerime volkanik bir yük gönderiyor. Ona tamamen teslim oluyorum. *gücün* üstesinden geliyorum.

İçindeki gücün üstesinden geldi.

Yvan'ın kalp atışları benimkine karşı güçlü bir şekilde atarken, Kuzey Ormanı'nın aurası restore edilmiş Wyvernbond'umun etrafından Yvan'a akarken, ağaçlar ve III, çevredeki Orman'a olan kök bağlantım aracılığıyla Yvan'ın Kehanet İkaral ateşine bağlanırken, aynı anda Tierney'nin büyüünün acele dalgasıyla vuruluyorum.

Tierney'nin büyüü kayboluyor, ama ben daha ne olduğunu anlayamadan, tiksinti III'ün ve ağaçların içinde patlıyor ve havayı sarıyor. Yapraklar hışırdayıp gövdeler eğilip etrafımızda gıcırdarken alarm içimi sıkıyor, alevler içinde yanan fersah fersah ağaçların görüntüsü zihnimi kesip geçiyor.

Orman, Yvan'ın Wyvernbond'uyla olan bağlantılarını koparmaya niyetli bir şekilde köklerine acı verici, burkucu *bir çekiş* veriyor, devasa akraba kuzgunlarının gılgamları duyuluyor, etrafımızdaki manzara tekrar görünür hale geliyor.

Şok olmuş bir halde Yvan ve ben öpüşmemizi kesiyoruz ve ben haykırıyorum, Orman gücünün boğucu saldırısına ve III'ün *çekiminin* gezegensel gücüne karşı köklerimi geriyorum.

Yvan tıslıyor, Wyvernbond'umuza ateş fırlatırken üzerimdeki koruyucu tutuşunu sıkılaştırıyor ve ben onun gücünün Orman'ımın *çekistirme* saldırısına karşı savrulma hissine kapılıyorum.

"Bir İcaral Ormanımızla bağlantı kuramaz!" Dryad Oaklyyn'in öfke dolu sesi yükseliyor. "O sadece *ateşi öldürüyor!*"

Bakışlarım bize karşı duran Dryad'lara kayıyor.

Oaklyyn'in eğretili otu rengindeki yüzü kaşlarını çatmış, meşe asası ellerinde sıkıca kavranmış, parlak orman yeşili rünleri savaş için yüklenmiş, kahverengi porsuk akrabası bize hırlıyor. Mantar pelerinli Dryad Lyptus'un duruşu da bir o kadar hırçın, nane yeşili, şimşek işaretli yüzü mosmor, gümüş panter soyu alçak, tehditkâr bir hırıltı yayıyor. Dryadların dal boynuzlu ve çam saçlı lideri Sylvan'ın yanı sıra zarif, çiçek pelerinli Yulan, Deathkin-Dryad Hazel ve adını henüz bilmediğim devasa dal boynuzlu Dryad, korku ve öfkeyle bize bakıyor, devasa 'ın siyah ayı türü tehditkâr bir çömelleme pozisyonuna geçiyor.

Tierney ve Ölüm Perisi arkadaşının, hissettiğim o büyük su gücü birlikte ortadan kaybolduğunu fark ediyorum ve III'ün etrafındaki açıklıkta sadece altı Dryad'dan oluşan yarım daire, onların soyları ve dev Errilor Kuzgunları sürüsü kalıyor, Errilith ve diğer kuzgunlar Yvan ve beni çevrelemek için hareket ediyor.

"Tierney nerede?" Yvan, bağımızı inatla tutmaya devam ederken Dryadlardan talepte bulunuyor.

Aynı acil sorum, çevremizdeki Orman Wyvernbond'umuza saldırısını öfkeli, burkucu bir güçle yoğunlaştırırken yırtılıp atılıyor. Tüm bedenim acıyla kasılıyor, boğazımdan bir nefes kopuyor, Kuzey Ormanı'nın Doğal Matrisi'nin tüm gücü Yvan'ın köklerine olan bağına çarpıyor. Yvan'ın görünmez aurası yükseliyor, yarısı

Bir yarısı etrafımda koruyucu bir şekilde yanarken, diğerk yarısı güçlü bir ateş fırtınasıyla Orman'ın saldırısına karşı savruluyordu.

Errilith, sanki karşılığında Ormanı tehdit ediyormuş gibi gök gürültüsünü andıran *bir CAW* daha çıkarıyor, akraba kuzgunumun yeri sarsan çığlığı Errilor sürüsünün geri kalanı tarafından hızla benimseniyor, Ill'ün muazzam gücü Yvan ve benim etrafımda giderek sıkılaşıran spiraller halinde dönerken bile dünya onların tuhaf Karanlık aura sisiyle titreşiyor.

"Orman'a *geri çekilmesini* söyleyin!" Yvan, Sylvan, Hazel ve Yulan'a hırlıyor.

Hazel'in gece karanlığındaki uhrevi gözleri kuzgunlarımı tarıyor, dünya kuzgunların dünyayı karartan aurasıyla ışıldarken kireç yeşili yüzü çelişkili bir bakışla geriliyor. Hazel'in bakışları Sylvan ve Yulan'ın aynı derecede çalkantılı bakışlarına takılıyor ve üçü arasında çelişkili bir bakış geçiyor.

Sylvan, Hazel ve Yulan hep birlikte Ill işaretli avuçlarını çevredeki vahşi doğaya doğru uzattılar.

Hazel'in karanlık sisi ile Sylvan ve Yulan'ın güçlü elemental auralarından yayılan bir patlamayla soluğum kesildi, birleşik büyüleri Orman'ın amansız saldırısına karşı parladı ama işe yaramadı.

Oaklyyn Sylvan, Hazel ve Yulan'a ölümcül bir bakış atıyor ve parmağını Yvan'a doğru uzatıyor. "Ormanımız onu bir *düşman* olarak görüyor!"

"O benim *müttefikim*!" Orman zihnimde bir dizi görüntüyü çığlık çığlığa gönderirken hırlayarak karşılık veriyorum.

Karanlık kanatlar Gölge Ateşi'ne dönüşüyor.

Kanatlar genişliyor, ağaçlara gümüş grisi ateşi düşürmeden önce uzaktaki bir orman gölgesini solluyor.

Yanan fersah fersah ağaçlar ...

Orman'ın kafa karışıklığının kaynağını anladığımda berraklık çöküyor -Vogel'in Voloi'deki savaş sırasında Wyvernbond'umuzu ele geçirdiğinde Yvan'dan çaldığı Wyvernfire. . . Vogel'in Gölgeyle bozulmuş ateş hatlarında hala bir izi olmalı. Ve şimdi ağaçlar Wyvernbond'umuz aracılığıyla Yvan'daki aynı ateşi hissediyor.

Bakışlarım Yvan'ınkilere kilitleniyor. "Ağaçlar Batı Ormanı'nı yok edenin *sen* olduğunu düşünüyor," diye zorluyorum çizgileri geren acının içinden, Yvan ise Orman'ı görünmez bir duvarla çevreleyerek savuşturuyor

Ateş, vücudu çaba sarf etmekten titremeye başladı. Bakışlarımı III'e doğru çeviriyorum. "Yvan'ın ateşi seni ! *Magedom'un*ki yakıyor!"

III, bağımızı daha acil bir şekilde çekerek karşılık veriyor, Orman'ın vizyonları güç kazanırken çaresizlik beni ele geçiriyor, Kehanet Kuzey Ormanı'nda ve III'ün zihninde *dönüyor*.

Kendini tamamen Yvan'a karşı ayarlıyor.

"*Hayır!*" Yvan aramızdaki bağı korurken ve ben III'le, Dryad'larla, tüm Kuzey Ormanı'yla, *Erthia*'nın tamamıyla yüzleşirken, kelime boğazımdan bir hırıltıyla patlıyor. "O senin düşmanın değil! O benim *Wyvernbondlu eşim!*"

Yvan'ın ateşi *patlarken*, kalbim kelimenin etrafında açılıyor gibi görünüyor, enerjimiz *her zaman* onunla birlikte olma niyetimle vuruldu.

Yvan'ın akkor halindeki bakışları benimkilerle çarpışıyor, saf bir tutkuyla parlıyor. Duygusal bir hırıltı ondan kaçıyor, meydan okuma dünyaları yaran bir güçle içimizden fırlıyor, bağlanmış ateş gücümüz kabarcıklı yüksekliklere yükseliyor.

Yvan'ın omuzları sertleşiyor ve gücü kavurucu bir ısı patlamasıyla çizgilerimi delip geçerken ifadesi vahşileşiyor. III'ün bana verdiği canlı dalı çekiyorum, Orman bağlantım aracılığıyla içinden hayat akıyor, bir Dryad olarak büyü kullanma hakkında hiçbir şey bilmesem de ikimiz de kumdaki bu devasa, alevli çizgi üzerinde element savaşına girmeye hazırız.

Çünkü işimiz *bitti*.

Sevdiğimiz herkesten zorla uzaklaştırılmaktan bıktık. *Erthia*'ya sadece bölünme ve yıkım getiren kehanet edilmiş bir savaşa zorlanmaktan bıktık.

Kehanet *burada* sona eriyor.

Oaklyyn uyarıda bulunmaksızın rünik esasını Yvan'a doğru savurur.

Ben dalımı uzatıp büyücünün ateş püskürtme büyüsünün sözlerini mırıldanıyorum ama hiçbir etkisi olmuyor, Yvan ise avucundan altın rengi bir ateş hattı fırlatıyor. Aynı anda Sylvan bir çam dalını Oaklyyn'e doğrultuyor ve esasına doğru koyu yeşil bir alev hattı gönderiyor Hazel pençeli parmak uçlarından asaya bulanık siyah sis dalları fırlatıyor.

Hazel'in büyüü asanın etrafını sarar ve Yvan ile Sylvan'ın ateş okları silaha çarpmadan hemen önce onu Oaklyyn'in elinden alır.

Altın ve yeşil alevlere dönüşür.

Hazel ve Sylvan'a dik dik bakıp parmağını Yvan'a doğru uzatırken Oaklyyn'in yüz ifadesi ölümcül bir hal alıyor. "Ormanımız ona *düşman* adını verdi!" diye haykırıyor. "Ama bunun ötesinde, o *Lasair Wyvern!* *Ateşten* başka hiçbir elementi yok! *Ağaç öldüren* ateş! Gücü Ormanımıza tamamen bağlanıp onu yakıp *kül* etmeden önce Kara Cadı'yla olan bağı koparılmalı!"

Kuzgunlarımın gaklamaları ve titreşen auraları daha acil bir güç kazanırken, Yvan'ın ateşinde bir çatışma girdabı titriyor.

Yvan Wyvern lanetine benzeyen bir şey tıslıyor, hararetli bakışları benimkilerle buluşmak için dönüyor. "O haklı," diye homurdanıyor. "Bağımızı korumak için ağaçlarla savaşıp Orman'ın yok olmasını göze alamam. Orman senin tüm *gücünün* kaynağı..."

"Orman'ın sizinle ittifak yapmanın bir yolunu bulması gerekiyor," diye karşı çıkıyorum. "Seninle savaşırken benimle aynı safta olamaz. Vogel'le bu şekilde bölünmüş olarak savaş. Kehanet ayakta *kalamaz!*"

III'ün güçlü aurası fırtınalı kaostan içinden inerken sözlerim kesildi, tüm Kuzey Ormanı'nın, Yvan'ın, benim ve köklerimin üzerine büyük, görünmez bir ağırlık çöktüğü hissine kapıldım. Dryadlar da dahil olmak üzere hepimiz irkiliyoruz, kuzgunlarımın gaklamaları kesiliyor ve hepimiz Büyük Demirağaç'a bakarken titreşen güçleri dağılıyor.

"Bırakın III karar versin!" Yulan'ın coşkulu sesi .

Minik Dryad'ın liken kirpikli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bunun Yvan'ın ve benim Ormanı Kehanetin ötesini görmeye ikna etmek için tek şansımız olduğuna dair bulduğum ölümcül kesinlikten etkileniyorum.

III'ü Yvan'ın gerçekte kim olduğunu görmeye ikna etmek için, tıpkı bana yaptığı gibi.

"Avuçlarını III'ün kabuğuna koy," diye ısrar ediyorum Yvan'a, bir yandan da çevredeki Orman'ın köklerini gererek onu kendisinden *uzaklaştırmasına* karşı mücadele ediyorum. "Bırak III seni okusun."

"*Hayır!*" Oaklyyn ağlıyor, sesi saf bir çaresizlikten ibaret. "İcaral, *hayır . . .*"

"Ben sadece ateş'i öldürüyorum, Elloren," diye homurdanıyor Yvan. III'e bakıyor, bağımıza tutunmak için öfkelenirken bile gücünden çatışma fışkırıyor. Gözleri acıyla parlayarak omuzlarımı kavıyor. "Wyvernbond'umuz doğrudan benim ateş çekirdeğime bağlı. Bundan ayrı tutuluyorum. *Senden ayrı tutuluyorum-*"

"Hayır, *değilsin*," diye itiraz ediyorum, çünkü çevredeki Orman Zihnimde karanlık kanatlarla dolu başka bir ateşli uyarı. Ama içimde bir kez daha çiçek açan başka bir görüntü var. Kuşatılmış merkezimin derinliklerinde *kök salıyor* -III'ün Büyük Ağacın geniş gövdesini çevreleyen *herkesin* vizyonu, hepimiz III'e bağlıyız ve Doğal Matris'e yakından bağlıyız. Yaşamın gücüne sıkı sıkıya bağlıyız.

Herkes.

İstisna yok.

Meydan okuma göğsümden yükseliyor, acımasızca sıcak. "Yvan, senden bu konuda bana güvenmeni istiyorum. Ateşle bağlanmış *eşin* olarak."

Eş kelimesi Yvan'ın ateşinde bir başka hissedilir dalgalanmayı tetikliyor, yüzünde aç bir ifade beliriyor, içimdeki her sinir o şimşek bakışına doğru ısınıyor ve kasılıyor. Aramızdaki bağ sayesinde gücü etrafımda sıcak bir şekilde akarken başını sallıyor, sonra dönüp avuçlarını kesin bir şekilde III'ün gövdesine götürüyor.

Yvan'ın ellerinin ağaç kabuğuyla buluştuğu yerden altın rengi bir ışık yayılırken nefesim kesiliyor; aynı anda Oaklyyn, Lyptus ve ayı soyundan gelen *devasa* Dryad haykırarak ileri atılıyor, dallarını ve asalarını Yvan'a doğrultuyor, Errlith'gaklaması havayı yarıyor, sürümün gece yarısı tüylerinden ve Hazel'in kalkık avuçlarından akan sisli bir Karanlık kalkanı Yvan'ı ve beni çevreliyor.

Yvan titrer ve saldırganın havaya fırlattığı bir **ÇATLAK** sesi duyulur. Dryad'lar Ölümünü kalkanımıza koyu yeşil güç ışınları .

Yvan'ın vücudunun her yerinde kabuklar oluşurken kalkan siyah sise dönüşür ve Oaklyyn, Lyptus ve devasa Dryad, Yvan'ın tüm formu Büyük Ağaç'ın içine çekilirken başka bir büyü saldırısı hazırlar.

"HAYIR!" Oaklyyn ağlıyor.

Bir kez göz kırpiyorum ve nabzım kulaklarımda uğuldarken sendeleyerek geri çekiliyorum, onun telaşlı çılgınlığını ve Yvan'a olan yeni Wyvernbond'umun anı, acımasız bir esnemesiyle Orman'ın keskin dehşet anını zar zor kaydediyorum.

. . . ve kırılır.

Köklerimde bir acı şoku patlıyor ve haykırıp dizlerimin üzerine çöküyorum, Yvan'ın volkanik, her şeyi kapsayan ısısı uzaklaşıyor, sadece ellerinin parlayan izleri Büyük Ağaç'ın gece karanlığındaki kabuğunda parlak altın renginde parıldıyor. Ta ki onlar da III tarafından tüketilene kadar.

İkinci Bölüm

Gölge Saldırısı

Gwynnifer Croft Sykes

*Agolith Çölü Alt Toprakları
Xishlon'dan on dört gün sonra*

"Vogel onu işgal etmeden önce Kuzey Ormanı'na gitmeliyiz!" Yyzz'ra snarls, canlı gümüş bakışları Gwynn ve Mavrik'e sıkıyor. "Bu lanet portal şarj edilene kadar ne kadar sürer?"

Gwynn'in hackleri yükselir, ter alnını kaplar. Dizlerinin üstünde, büyüden sonra büyüü mırıldanıyor, Verdyllion'u Vu Trin portalının runik çerçevesine tutuyor, çok sayıda gizli yeraltı Noi askeri portalından biri, uzun zamandan beri harcanan runik yükleri. Mavrik, Gwynn'in yanında dizlerinin üstünde, vücudundaki her sinir, boynunun arkasını hafifçe kaplayan avucunun hiper farkında, doğrudan dokunuşu birleştirilmiş güçlerini güçlendiriyor.

"Sana bir soru sordum," Yyzz'ra, Gwynn'in görüşüne bir gökkuşağı kıvılcımı sıçradığında patlıyor. O titriyor, onun ve Mavrik'in ikiz gücü kolundan ve asasından geçiyor ve sonra Noi portal rünlerine, içlerinde tutuşan safir büyüünün yanıp sönüyor.

"Sessiz olmak için elinden geleni yapacak mısın?" Valasca Yyzz'ra'yı hedef alıyor, Amaz savaşçısının sesi keskin. Valasca'nın grileşmiş kolları göğsünün önünde kavuşturulmuş, tutsaklık tasmaının rünleri boynunda zümrüt renginde parlıyor.

Yyzz'ra Valasca'nın etrafında dönüyor, sessizce ölümcül Valkyr ve yoğun Gavryyl onu çevreliyor, iki genç Smaragdalfar askeri Yyzz'ra'nın kaşlarını çatmasını yansıtıyor. "Sen benim *esirim* değil misin?" Yyzz'ra tersliyor.

Valasca, elini Mavrik ve Gwynn'e doğru uzatırken "Aptalca, evet," diyor. "Ama bu, o portalı olabildiğince hızlı şarj etmeye çalıştıkları gerçeğini değiştirmiyor."

"*Daha hızlı* çalışmaları gerekiyor!" Yyzz'ra öfkeleni. "Yoksa Kuzey Ormanı'na vardığımızda, Vogel fırtına gruplarını Orman'ın korumasından *geçirmenin* bir yolunu çoktan bulmuş olacak!"

Yyzz'ra ve Valasca'nın sürekli keskin nişancıları tarafından dikkati dağılan Gwynn, odağını korumak için mücadele ediyor. Wynter, Mavrik'in arkasında duruyor, doğaüstü bir şekilde hareketsiz, hatta Icaral'ın izledikleri yerden doğal olmayan şekilde hareketsiz, etraflarındaki taşlı çıkıntılara tünemiş, Gwynn'in not ettiği iki Agolith Alev Şahini de dahil olmak üzere, neredeyse her zaman alev renkli gözleri ona ve Mavrik'e ayarlanmış.

Sakin olmak isteyen Gwynn, Noi kilitleme büyüsünü mırıldanıyor ve ondan esasına doğru daha sert bir ışık magery kursları, boşaltma hissi nefesini alıyor. Dokuma büyüleri, portalın runik çerçevesinden keskin bir *ping* ile kopar.

Her rune'den bir kromatik ışık patlaması ışınları ve beklenti Gwynn'i, askıya alınmış Varg, Issani, Gardnerian ve Alfsigr şarj hızlandırma rünlerini tutuyor ve Mavrik'in özenle hazırladığı ve portala bağladığı çok renkli ışık büyüsü ile titreşiyor.

Normalde safir Noi portal rünleri, dönmeye ve şarj etmeye başladıklarında tam bir gökkuşağı ışığına dönüşür ve Gwynn'in her satırında bir sevinç kabarır.

Çok güzel.

Mavrik'in gücüyle yanan duyguları hissederek, döner ve parlayan altın bakışlarıyla buluşur. Çok renkli kıvılcımların tanıdık parıltısı Gwynn'in vizyonunun kenarları boyunca tutuşuyor, Mavrik'in dudaklarını çeken muzaffer bir sırıtış, bu anda tamamen gereksiz kelimeler. Her ikisi de büyü çalışmalarının tamamen ele geçirildiğini hissedebilirler. Ve bir portalı rotasını belirleyecek, yükünü hızlandıracak ve gecikmesini ortadan kaldıracak şekilde şarj etme ve sihirli bir şekilde yeniden kalibre etme gücüne sahip olmak ...

Gwynn sert, titreşen bir nefes alır. Bu müthiş bir avantaj.

"Şimdi uzun sürmemeli," Mavrik Yyzz'ra'ya güvence , bakışlarını Gwynn'den portala geri odaklanmak için büyük bir çaba gibi görünen şeyle çekiyor. Altın esasının ucunu portalın çerçevesine dokunur ve Gwynn'in portalın yükünü ve gecikmesini ölçeceğini bildiği bir şekilde rünlerden birini izler. "Şarj işlemini birden fazla runik sistemden hızlandırıcı güçlendirdik," diye ekliyor, "bu da hem portalın şarj süresini hem de yolculuğumuzu hızlandırmalı."

Gwynn, Yyzz'ra ve kohortlarına bakar, hala onun yanında parlıyor. Cael ve Mynx, dar mağaranın kaba duvarlarından birine yaslanıyorlar ve Gwynn'in odağı, portalın renginin Cael'in kar rengi özellikleri ve Mynx'in billiantly zümrüt vizyonu üzerinde nasıl dans ettiğine kısaca takılıyor, iki sevgili, Yyzz'ra, Valkyr ve Gavryyl'in neredeyse sürekli sansürüne meydan okuyarak cesurca el ele tutuşuyor.

Cael'in İkincisi Rhys sol taraflarında, soluk bir elini kızıl bir taşa dayamış, arkalarında duruyor. Ciddi, dikkatli Sparrow onun yanında duruyor, ikisi son günlerde sessiz bir dostluk kurmuşlar.

Gwynn, Yyzz'ra, Valkyr ve Gavryyl'in başlangıçta Sparrow'a karşı ne kadar sempatik olduklarını, üç Smaragdalfar askerinin Sparrow'un Urisk halkının hem Magedom hem de Alfsigr'in ellerinde çektiği baskıdan dolayı öfkelenildiğini düşünüyor. Ancak, sempatilerinin her izi, Sparrow'un Mynx'lia'luure ve Cael'e bir kez daha hedefledikleri sözlü tacizden dolayı öfkelenildiği önceki gece ortadan kayboldu.

Safılık konusunda o kadar da iyi değilim, diye açıkladı Sparrow, ayağa kalkarak, menekşe rengi gözleri yüzleştirici bir ışıkla yanıyordu. *Bir Büyücü'ye aşığım.*

Sanki runik bir patlayıcı infilak etmişti, Yyzz'ra, Gavryyl ve Valkyr ona hançer gibi bakıyordu. Sparrow hemen Alfsigr Rhys'in yanına oturdu ve şimdi Sparrow ve Rhys neredeyse ayrılmaz bir ikili oldular.

Mavrik'in esasının ucundan prizmatik kıvılcımların küçük bir havai fişeği patlar, portal çerçevesinin rünleri daha hızlı bir dönüşe girerken Gwynn'i uygun düşüncelerinden çeker.

Mavrik, "Bu portal yaklaşık altı saat içinde şarj olacak," . "Aşağı yukarı. Her halükârda yarın akşamdan önce Kuzey Ormanı'nın en güneyindeki Subland sınırına varmış oluruz." Wynter'a bir bakış atar. "Bu, Elloren Gardner Grey ve Yvan'ın oraya varacağını hissettiğin zamana yakın."

"Ve Vogel, Gölge fırtına bantlarıyla gelmeden çok önce," diye ekliyor Wynter, omzuna inen bir Crimson Cactus Wren, gerçek bir minnettarlıkla bakıyor. Wynter'ın gümüş gözleri kuşa doğru endişeyle yanıp sönüyor ve Gwynn, kuşların üst kök sisteminde algılayabileceği titreşimler aracılığıyla Gölge fırtına bantlarının yerleri hakkında başka bir okuma aldığını tahmin ediyor.

Gwynn, kıpkırmızı Subland taşının tavanı arasında serpiştirilmiş kök ağına bakar, ağ bariyerinin parlayan, prizmatik rünleri o ve Mavrik güçlerini tavana sarılmak için eşleştirdiler, Vogel'in Gölge ağının karanlık rünleri arkasına kaynaştı, Magedom onları Ormana doğru geride bırakmak için aç yapıyor

"Wynter, Gwynn'in endişelerini okuyor gibi görünen "Verdyllion'un ikiz Işık Büyücüleri sayesinde" güçlü bir liderliğimiz olacak "dedi.

Mavrik başını hafifçe döndürür ve Gwynn'e neredeyse bir bakış atar, bir kez daha kaynaşmış ateş hatlarından yanıp sönen bir duygu kıvılcımı, Gwynn'den titreyen bir duygu çizgisi, kalp atışı hızlanır.

Mynx, "Silahlarımız dolu" diyor ve Gwynn, Smaragdalfar askerlerine bağlanan rune işaretli bıçaklara, kılıçlara ve yaylara ve oklara bakıyor.

"Bu iyi bir şey," diyor Mavrik. "Çünkü birkaç saat içinde Kuzey Ormanı'nın hemen dışındaki Alt Topraklar'a geçecek, Dryad korumasını kıracak ve Orman'ın içinde yüzeye çıkacağız. Umarım bir Dryad Fae ordusunun ortasında."

Valasca bir kahkaha atar. "Karga kışını görür görmez öldürmeye çalışabilecek biri."

Mavrik'in dudağı seğirirken ona alaycı bir bakış fırlatıyor. "Eğer iş o noktaya gelirse, müdahale edersen çok memnun olurum."

Valasca omuz silkiyor. "Beni de öldürmeye çalışabilirler. Folkloru göre Ağaç Fae'leri davetsiz misafirlere karşı, şey gibi, hayırseverdir,

Biz Amazlar erkeklere karşı ..." Gri, köşeli yüzü gerginleşir, aniden dudakları boyunca bir titreme başlar. Gwynn'in kalbi sıkılaşıyor, Valasca'nın yok edilmiş ülkesinin korkunç hatıralarında emin ... ve Magedom'un binlerce Amaz'ı öldürmesi.

Mavrik'in gözleri Valasca'ya dikilir ve ayağa kalkarken çene çizgisi sertleşir. "Amazakaraan yeniden yükselecek," diye ısrar ediyor, kararlı, gözleri meydan okuyan bir şefkatle parlıyor.

Valasca keskin bir nefes alır ve başını sallar. Doğrulur, göğsündeki Amaz Tanrıçası sembolünü yapar, yumruğunu öper ve göklere doğru iterek Mavrik'in sarsılmaz bakışlarıyla bir kez daha bir ittifak parıltısı içinde buluşur.

"Kuzey Ormanı'nın Alt Toprakları'na vardığımızda," diyor Mavrik herkese, "Gwynnifer ve ben, Wynter'in akrabalarının Orman'ın güney sınırı yakınlarında tespit ettiği ilkel bir Demirağacı ağacının köklerinin elemental gücünden faydalanabiliriz."

"Erthia'nın tüm mitlerinin Büyük Ağacı," mırıldanıyor Wynter, Kutsal Ironwood Ağacının görüntüsü Gwynn'in zihninde titriyor.

Mavrik başını sallar. "Efsanelerden bazıları doğruysa, Büyük Ağaç'ın efsanevi ışık büyüğü aracılığıyla gücümüzü daha da artırabiliriz-"

Yyzz'ra Mavrik'e yüzünü buruşturarak, "Efsanevi değil," diye tersledi. "Bu büyü Tanrıça Oo'na'ya ait, onun Kutsal Kökleri'nden yayılıyor. Onun Kutsal Ağacı *nesiller* boyunca halkımdan haksız yere kesildi." Yyzz'ra küçümseyici bir ses çıkardı. "Çünkü Dryad Fae'ler, Oo'na'nın Kökleri'nin Yeraltı büyüünü kullanarak tüm Yeraltı Toprakları'nı gerçek *hâkimiyetine*, yani bize geri vereceğimizi biliyor." Mynx ve Cael'e kaşlarını çatarak bakıyor, onların birbirine bağlı elleri hakkındaki düşünceleri son derece açık.

Valasca, kuşatılmış bir iç çekişe izin verir ve bir an için Subland tavanına bakar, dudakları hareket eder, sanki Tanrıça'nın gücü için dua eder ya da dua edermiş gibi, bakışlarını Gwynn ve Mavrik'e çevirmeden önce. "Siz ikiniz biraz dinlenmelisiniz," diye herkese bakmadan önce prods. "Herkes yapmalı. Şu an için elimizden geleni yaptık ve kuzeye gittiğimizde herkese savaş formunda ihtiyacımız olacak. Bırakın geçit açılsın. Ben nöbet tutacağım."

"Size katılacağım," diye teklif etti Cael.

Mynx "Ben de öyle," diye araya girince Yyzz'ra soğuk bir bakış attı.

"Hayır," diyor Wynter sakın bir otoriteyle. "Herkes gitsin, dinlensin. Kanatlılarım çevredeki mağaralarda ve yollarda devriye gezecek ve ben de onların gördüklerini okuyacağım. Eğer tehlike gelirse alarm vereceğim."

Herkes kabul etmeden önce bir tereddüt ritmi ortaya çıkar. Gwynnifer'in elinde hala parlayan Verdyllion, Wynter'e doğru ani bir karıncalanma çekişi verir ve Gwynn, Wand-Stylus'ı Icaral'a verirken, çoğu kişi bu büyük alanı çevreleyen küçük yan mağaralara ayrılır.

Gwynn, Mavrik ile birlikte son iki gecede birkaç saat uyuduğu dairesel mağaraya doğru yola çıkıyor, Mavrik'in onu takip ettiğinin farkında, onları çevreleyen taşın zengin kırmızısı, kaynaşmış ışık çizgileri boyunca kırmızı kıvılcımların cızırtısını tetikliyor.

Ona doğru çekişini güçlendiriyor.

İkiz büyüleri birbirlerinden ayrılmalarını zorlaştırdı, ikisi de ulaşamayacakları bir yerde uyumaya özen gösteriyorlar.

Bu da giderek büyüye dayalı bir eziyete dönüşüyor.

Bu, Gwynn'in, uykunun gerçek bir görünüşüne sahip olmasından bu yana üç günden fazla bir süre geçtiğini, yorgunluğun kurşun gibi bir ağırlık taşıdığını fark ettiği anlamına geliyor.

Gwynn mağaraya adım atıyor ve hala Mavrik'in mağaranın eşiğinde duraklayan ani, güçlü hissi tarafından yutuluyor, prizmatik çekimleri yoğunlaşıyor. Telaşlandı, döner ve gözleriyle buluşur.

İkiz bağları renklere dönüşür ve Gwynn'in tüm formu boyunca bir sihir acele eder, yasaklanmamış his yasadışı bir ısı artışına neden olur.

Mavrik hızla başka tarafa bakıyor ve ağzının üzerinde çatallanan prizmatik renk izini ısıyor.

Beni öpmek istiyor, Gwynn fark ediyor, nefes yakalıyor.

Işık gücü kendi dudaklarının üzerinde ölümcül bir şekilde canlanır ve Mavrik'in gözlerinin altın rengi asa elinin üzerinde parıldarken o kaskatı kesilir.

Mavrik'in elleri kalçalarına geliyor, çenesi geriliyor. "Gittikçe güçleniyor," diyor.

"Öyle," diye itiraf ediyor Gwynn, ona utangaç bir bakış atıyor. "Büyü çalışmalarına odaklanmamız gerekiyor. Bunun tekmelenmesi için garip bir zaman."

"Ya da iyi bir zaman," diye öneriyor Mavrik. "Kuzeye gittiğimizde ikiz gücümüzün tüm gücüne ihtiyacımız olacak." İç çekiyor, Gwynn'e ateşli bir bakış atıyor. "Bu beraberlik, sinir bozucu ve tehlikeli olduğu gibi, bunun bir parçası gibi görünüyor."

Gwynn karıncalanma dudağını ısırır ve başını sallar, ona fiziksel çekimine karşı korkutur. "Uykuya ihtiyacımız olduğunu biliyorum," diyor, "ama koğuş kırma büyüleri hakkındaki bilgimizi bir araya getirmek için biraz zaman ayırmalıyız."

Mavrik başını sallıyor, sanki dağınık düşüncelerini toparlamakta zorlanıyormuş gibi görünüyor. "Bu tünelin ilerisinde bir mağara var," diyor başını oraya doğru eğerek. "Obsidyenle dolu. İçindeki siyah renk, yüklü rengin çoğunu emiyor böylece mağara ışık çekimimizi daha az güçlendiriyor." İkiz büyülerinin içinden bir başka karıncalanma dalgası geçerken ona anlamlı bir bakış fırlatıyor.

Gwynn'in düşünceleri parçalanır, hem tehlikeli çekimleri hem de sihirlerinin giderek daha fazla iç içe geçmesiyle karışır. Mavrik'in sözlerini hatırlıyor. *Tam bir kaynaşma ... oruç kalıcı ... her zaman aynı yerde kalmak zorunda kalacağız ... ve eğer birimiz ölürse, diğeri de ölür.*

Onun bakışlarını tutarak başını sallıyor ve obsidyen mağaraya doğru onu takip ediyor.

Mavrik, "Vogel tüm gücüyle o koğuşlara saldıracak," diye belirtiyor.

Gwynn başını sallıyor, Mavrik'in yanında dizlerinin üstüne çöküyor, altın asası elinde sıkıştı, tüm rune işaretli bıçakları ve asaları, ellerinde olanlar hariç, denemek için etraflarına saçıldı.

Siyah mağaranın zeminine çizdikleri karmaşık runik diyagram, onlardan önce yayılıyor, koğuş tasarımları, odayı Gwynn'in nabzını hızlandıran muhteşem bir parıltıyla aydınlatan altın asa ışığının çizgileriyle üretiliyor.

Mavrik, gece yarısı siyah asasının ucuyla koğuş tasarımlarından birinin bir bölümüne dokunuyor, Gwynn'in hafızasından alınan rune

Valgard cephaneliğinde bulduğu Kuzey Ormanı'nın korumasının bir diyagramı. Mavrik, "Vogel'in fırtına bantlarından enerji çekeceğinden ve bu enerjiyi *burada* Orman'ın korumasına bağlamaya çalışacağından şüpheleniyorum," diyor, "Dryad bariyerini parçalamak için."

"Hmm ... büyük olasılıkla," diye kabul ediyor Gwynn, ona bakıyor. "Herkesin silahlarını, Gölge saldırısının bilinen her açısına karşı koyabilecek rünlerle işaretlememiz gerekecek. Vogel'in bizden önce koşuylardan geçmesi durumunda."

Mavrik onaylarcasına başını sallıyor, gözleri genişleyen diyagrama sabitlenmiş. "Ben biraz daha ayakta kalıp silahlarımızı Noi ayna vuruşu rünleri ve Varg büyü sökücü koşuylarının bağlantılı bir kombinasyonu ile işaretleyeceğim."

Anlama tıklamaları. "Ah," Gwynn nefes alıyor, aklı onun zekasına heyecan veriyor. "Mage sapma rünlerini etkisiz hale getirmek için."

Ona muzip bir bakış fırlatıyor. "Bu, saptırma büyüünün geri tepmesinde bir zaman gecikmesine neden olabilir."

Gwynn gülümsüyor. "Ve bize beklenmedik bir avantaj verin." Işıkla aşılarmış dudağına dokunur, her ikisi de zihinsel olarak olası saldırı yollarıyla uğraşırken derin düşünür "Bu iki büyüünün üzerine bir Amaz kalkanı büyüü yapabilirsin," diye girişimde bulunuyor. "Daha uzun bir gecikme elde edersin."

Mavrik'in kucaklayıcı büyüü onunkinin etrafında hareketsiz kalır. "Tanrım, harikasin," diye nefes alıyor.

Adamın ses tonundaki duyguya şaşırarak gözleriyle buluşuyor, adamın ona açıkça mest olmuş gibi bakması onu hazırlıksız yakalıyor. Adamın yüzünde beliren kızarıklık, kızın yüzünde hissettiği sıcaklıkla eşleşiyor, prizmatik renk dudaklarında daha yoğun bir şekilde canlanıyor.

"Gwynn," diyor Mavrik yutkunarak, ağzını ovuştururken yüzünü geren acı bir görünüm. "Bu çekilişin yönetilmesi delicesine zor." Birleştirilmiş çizgilerinden daha güçlü bir ısı geçiyor ve Gwynn'in duyguları, bir yanıt formüle etmek için mücadele ederken çalkantılı bir çatışma fırtınasına dönüşüyor.

. . . tam o sırada bir sızı tutuyor onu.

Gwynn, Mavrik'le aynı anda titriyor, boğulmuş bir çığlık dudaklarından kaçıyor. İkisi de değneklerini düşürür ve ellerini koruyucu bir şekilde içeri doğru çekerler. Gwynn'in damarlarında korku sluicing, o

aşağı bakıyor, bakışları hızla grileşen hızlı çizgilerinden yükselen Gölge dumanı dallarına odaklanıyor.

Ve Mavrik'in.

Dehşet göğsünü daraltıyor ve Mavrik'in aynı derecede dehşete düşmüş bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Kadim Olan," diye mırıldanıyor, "Vogel *şu anda* oruç büyülerimizin peşinde."

"O zaman büyüü ele geçirmemiz gerekiyor," diye hırlıyor. "*Hemen şimdi.*"

"Nasıl?" Gwynn meydan okuyor, şimdi hatırlanan her runik grimoire'yi zihinsel olarak çevirmeye zorladığı için titriyor, aklından uçan büyüler.

"Bir önsezi üzerinde çalışıyorum ..." Mavrik, kadının boştaki elini tutup asasının ucunu avucuna götürmeden önce gece yarısı siyahı Noi rune işaretli asasını yerden alarak şöyle diyor. "İssani ikizleme büyüümüzün rünleri ve oruç büyüsunü yapmak için gereken asa hareketleri ... benzer bir ilkel bağlantı glifleri dizisine dayanıyor. Bir Noi dokuma büyüü kullanabiliriz."

Gwynn, "- ikizleme bağlantımızı doğrudan bağlantılarımızdan çekmek için," diye mırıldanıyor, zihni hızla planını bir araya getirirken, gri nabızları vizyonunda endişe verici bir şekilde atıyor.

Mavrik başını sallar. "Oruç büyüü bozulamaz... ama *onu geçebiliriz.*"

Gwynn, "Büyüü aynı anda atmamız gerekecek" diye uyarıyor. Mavrik, Gwynn asasını kaparken bir kez daha başını sallıyor ve etraflarındaki sahne aniden kesilirken, asalarını birbirlerinin Gölge sigara içen hızlı çizgilerine doğrultuyorlar.

Gwynn sert bir nefesi çeker, ikisi de yer üstü, Gölge bir dünyanın vizyonuna itilir. Çelik bir renk tonuyla renklendirilmiş büyük taş kemerler onları çevreliyor, Gölge sisi grileşmiş kumlardan sigara içiyor, görüntüler kenarlarda dalgalanıyor ve rüya gibi.

Üstümüzdeki Agolith Çölü, Gwynn fark eder, *ancak Vogel'in Gölgesi tarafından kırmızı renginden tamamen sıyrılır.*

Nabızı panik içinde atmaya başlar ve döndüğünde Mavrik'i yanında, Gölge dumanı tüten kumların üzerine çömelmiş, gözlerinde hırçın bir bakışla bulur.

Vogel önlerindeki sisin içinde belirir, hızla yaklaşır, karanlık pelerini arkasından akar ve çok gözlü bir kuzgun tünar

Omuz.

Gwynn geri çekiliyor, korku onun içinden geçiyor. Vogel'in üst yüzü parlayan gri gözlerin grotesk bir kütlesidir, karanlık dişleri tuhaf bir şekilde uzamış, Gölge Değnek parıldayan gri elinde tutmuştur.

Burada bizimle birlikte, diye fark ediyor, Vogel'in dönüştüğü şeyin gerçek doğasına bakarken, hepsi Gölge Değneği'nin hızlı çizgilerine olan bağlantısının içine çekilmiş.

"Büyüyü yap!" Mavrik, serbest elini tuttuğu ve esasının ucunu hızlı çizgilerine bastırıldığı için ağlıyor. Korkusuyla savaşıyor Gwynn, esasının ucunu Mavrik'in hızlı çizgilerine getiriyor, aynı anda Vogel Gölge Asasını düzleştiriyor ve onlara bir rüzgar cıvatası fırlatıyor.

Her ikisi de bir büyü yapmadan önce, rüzgar Gwynn'e çarpar ve nefes, hem o hem de Mavrik'in ayrı ayrı ve havaya fırlatıldığı gibi ciğerlerinden ezilir, değnekleri ellerinden uçar.

Gwynn, vizyonun dumanlı kumuna çarpıyor, omzu ve kalçası ağırlı bir şekilde darbeyi emerken ağlıyor. Kabus hızlı, Vogel öne doğru atılır ve kolunu pençeli bir el ile tutar, çok uzun dişlerini yüzüne yaklaştırır. "Seni küçük staen'en *fahişesi*," diye hırlıyor, keskin, gri dişlerini gösterirken parlayan tüm gözleri kızın üzerine dikiliyor. "Gölgemi *ısırp* içine sokacağım!"

Gözünün köşesinden, Gwynn Mavrik'i esasına doğru sıçrarken yakalar ve yaşamak için ilkel irade kıvılcım çıkarır. Kendisini Vogel'in çekerek, kendi esası için hamle yapar, tıpkı Vogel bunun için yaylar gibi, garip bir şekilde hızlı, Gölge Değnekini Mavrik'e doğru açarken ve ona daha fazla rüzgar atarken altın silahın üzerine çarparak, esasını tekrar tutuşundan patlatır ve Mavrik'i yere geri yumruklar.

Vogel gülümseyerek esasını gökyüzüne doğru fırlatır.

Dev bir Gölge ağacı arkasındaki yerden patlar ve Gwynn'in gözleri korkuyla genişler. En yüksek çöl kemerinden daha uzun, dumanlı gölgesi bulutlardan daha yükseğe çıkıyor ve tüm çöl manzarasını kaplamak için hızla dallanıyor. Gölge köklerinin bir groteskisi, altındaki yaylarda ortaya çıkar ve devasa ağaca bir

Örümcek benzeri görünüm, her uzantının ucunda küçük bir kök kafesi.
Binlerce kafes.

Kafeslerin çoğunda sersemlemiş görünümlü Büyücü askerleri bulunur, Gölge'nin ip gibi çizgileri kök parmaklıklarından hızlı çizgilerine kadar uzanır, birkaç dağınık kafes ise Zalyn'or izleriyle onlara bağlı olan gömleksiz Alfsigr askerlerini çevreler.

Vogel'in büyüyen Gölge gücü ağına doğrudan baktığını fark ettiği için Gwynn'in omurgasında korku prickles vuruyor.

Geri savaşmak için umutsuz olan Gwynn, Mavrik'in esasına doğru koşarken aynı zamanda Vogel'in topuğunun altındaki esasına doğru koşar. Gölge ağacının köklerinden ikisi kırbaçlanır ve her birinin etrafına kök kafesleri çarpar ve Gwynn çığlık atar ve düşer, hem o hem de Mavrik şimdi sıkışmış, sırtları kuma, birkaç adım ötede.

"Kadim Olan'ın Kutsal İradesini yenemezsiniz," Vogel intones, onun grotesk, çok gözlü görünümü, Gwynn öfkesinin azaldığını hissettiğinde normal görünümlü bir Büyücününkine yol açıyor, yeşil gözlerinde parıldayan çarpık merhamete benzer bir şey. "İkiniz üzerindeki kontrolüm sizin kurtuluşunuz olacak."

Gwynn, Mavrik'in bakışlarını kök çubuklarından karşılar, sanki umutsuzca bir şey iletmeye çalışıyormuş gibi, içinde yanan dokunaklı bir görünüm. Gizli niyeti, iç ışık büyüsunü altın bir şekle - bir Issani gücü - patlama rune'sine kıvırırken, ikizleme büyüsu boyunca yanıp söner.

Gwynn'in zihninde belirsiz bir anı yanar, Issani askeri sınıf büyücülüğündeki cephanelik ciltlerinden birinin arkasındaki bir dipnot, ikiz büyücülerin stiluslar olmadan avuç içlerindeki rünleri nasıl gösterebileceklerini detaylandırır.

Gwynn sert bir nefes alır, onunla Mavrik arasında bir anlayış görünümü geçer. Mavrik'in yaptığı gibi ikiz çizgilerinden güç çeken Gwynn, zihinsel olarak asa elinin avucundaki rune çizer, sihir çizgileri cildinin üzerinde cızırdıyor.

Mavrik'e hızlıca başını sallayarak, rün işaretli avucunu Vogel ile aynı anda ona doğru iter. Birlikte başparmaklarını rünlerin merkezi tetikleyicileri üzerinde kaydırdıklarında ikiz güçleri dalgalanır.

Avuçlarından bir altın enerji atımı patlar ve kafesleriyle çarpışır. Parmaklıklar altın renginde parlıyor, ardından kulakları tırmalayan *çatlaklar* halinde patlıyor ve güç ileriye doğru fırlayarak Vogel'e çarpıp onu geriye doğru savuruyor.

Şanslarını yakalayan Gwynn ve Mavrik, asalarına doğru atlarlar, onları yakalarlar ve Vogel tıslayan bir hırıltıyla kendini düzeltirken ve Asasını Gölge ağacına doğru iterken birbirlerine doğru koşarlar.

Bir başka devasa kök kafesi, Gwynn ve Mavrik'e doğru, birbirlerine ulaştıklarında ve değneklerinin uçlarını birbirlerinin sigara içen hızlı çizgilerine dokundurduklarında, Noi dokuma büyüsünü birlikte mırıldanıyorlar.

Kök kafes öldürücü bir güçle yere çarparken, hızlı çizgilerinden altın ışık ışınları yayılır ve ikiz güçleri hızlı işaretlerinde patlar.

Etraflarındaki sahne paramparça oluyor, Vogel'in hırıltılı çığlığı, obsidyen Subland mağarası etraflarında yeniden ortaya çıktıkça Gwynn'e doğru yankılanıyor. Mavrik onun yanında çömelmiş, ikisi de sert nefes alıyor ve birbirlerinin bileklerini tutuyor.

Vertigo ile baş dönmesi, Gwynn elini kaldırır ve yeni altın parlayan hızlı çizgilerini alırken nefes nefese kalır. Sarsılmış görünen Mavrik, elini onun yanında tutuyor, dallanan Gölge *gitti*, tasarımları tamamen değişti. Artık farklı ilmekli siyah tasarımlara sahip değiller - bağlantıları artık yanardöner *renkle* sınırlanmış aynı altın şimşek desenleri.

Şaşkın, Gwynn Mavrik'in niyetli bakışlarını karşılar. "Sence işe yaradı mı?" Diye soruyor, kelimeleri zar zor çıkarabiliyor.

"Sanırım öyle olabilir." Şaşkın bir nefes alıp başını sallıyor ve ikisi de dengesiz bacakları üzerinde ayağa kalkıyor. "Bildiğim kadarıyla," diyor, "daha önce hiç kimse Issani eşleştirme büyüsünü bir asa bağlama büyüsünden geçirmeye çalışmamıştı. İçine sızabilmesini tam olarak beklemiyordum."

"Vogel'in Elloren Gardner Grey'in hızlı hatlarını nasıl devraldığını mı düşünüyorsun?" Gwynn bastırır, kalp sinek kuşu hızlı patlar. "Gölge bozulmuş ikizleme büyüsü kullanarak?"

Mavrik'in gözleri kısıldı, onunkilere perçinlendi. "Bu büyük bir olasılık. Bu en güçlü büyücü bağlama ."

Gwynn, "Gölge gücünü Alfsigr Zalyn'or kolyelerine bağlamak için bu rotayı kullanmış olabilir," diyor Gwynn, kelimeler nefessiz bir aceleyle ortaya çıkıyor.

Mavrik çok durgunlaşır ve Gwynn büyüünde oluşan prizmatik fırtınayı hissedebilir. "Farkında mısın, Gwynnifer," diyor, sözleri düşük ve ölçülü, "eğer söylediğin doğruysa, sadece Vogel'in bağlı Mage askerlerine olan oruç bağına değil, aynı zamanda tüm Alfsigroth'u Zalyn'or kolyeleriyle bağlayabilecek büyüye girmenin bir yolunu bulmuş olabiliriz?"

Gwynn yavaşça başını salladığında aralarındaki havada gerginlik kıvılcımları. Yutkunur, ellerini tekrar düşünür, şimdi her ikisinde de aynı yıldırım işaretlerini inceler.

"Mavrik . ." diyor, bunun sadece Erthia düzeyinde değil, kişisel düzeyde de ne anlama geldiğine dair farkındalığı pekişiyor. "Birbirimize gerçekten oruç tuttuğumuzu düşünüyor ?"

Elini tutup asasının ucunu orada işaretli parlak oruç desenlerine yerleştirmeden önce ona göz kırptır ve ardından büyüler mırıldanıyor.

Ah ... zeki, Gwynn, ışık büyücülüğü kırırdarken, ne kadar *akıllı* olduğu konusunda onun içinden geçen entelektüel bir takdir titremesi olduğunu düşünüyor, çünkü ışık gücünden, ellerinin hemen üzerinde bir Alfsigr bağlantı kırıcı rune ile birlikte askıya alınmış bir Noi bağlantı algılama rune'u atmak için çekiyor, sonra her iki rünü de ince safir ve gümüş çizgilerle hızlı çizgilerine bağlar.

Hızlı çizgileri önce safir, sonra acı veren bir gümüş renginde parlıyor, sonra tekrar parlak altın rengine dönüyor, Noi ve Alfsigr rünleri kayboluyor.

Mavrik'in gözleri açılmış, hızlı çizgilerine bakarken yeniden sersemlemiş görünüyor. "Sanırım oruç büyüünü gerçek anlamda ele geçirdik," diye mırıldanıyor. Onun şaşkın bakışlarını karşılar. "Gwynn, sanırım gerçekten oruç tutmuş olabiliriz."

"O büyüü hareket ettirmek manipüle etmek ..." Gwynn kekeliyor.

". . onu nasıl yok edeceğimizi bulmanın ilk adımıdır" diye bitiriyor.

"Kaç tane 'kırılmaz' büyüünün oruç büyüüyle aynı büyü bölümlerine dayandığını biliyor musun?" diye soruyor, ses tonu hayret verici

Yaptıklarından dolayı.

Sıkıca başını sallıyor ve sonuçları daha yoğun bir şekilde hissedilirken yutkunuyor. "*Hepsi*," diye yanıtlıyor. "Tüm yüksek seviye Büyücü büyüler. Ve tüm yüksek seviye Alfsigr büyüler de ... ve Erthia'nın diğer büyü sistemlerinin çoğu ... en güçlü büyülerinin hepsi benzer ilkel büyülere dayanıyor ..."

Gwynn, gözleri bileğine sabitlendiğinde onu duymayı bırakır ve ani, boğaz sıkıcı bir korku dalgasında, hızlı çizgilerinin altın şimşek çizgilerine dönüşebileceğini fark eder.

. . ama bileklerinin etrafındaki mühür çizgileri hâlâ siyah.

İçlerini bir aciliyet duygusu kaplar.

"Büyünün tamamına sahip olmamız gerekiyor," diye nefes alıyor ve bakışlarını Mavrik'inkilere kaldırıyor. "Mavrik . . *bileklerimiz*."

Sönükleşiyor. "Kadim Olan ..."

Gwynn, yasak fikir tutarken donuyor.

"Bir oruç büyüünü tamamen ele geçirmenin tek bir yolu vardır," diye zorluyor, yüzünü rahatsız edici bir kızarıklık kaplıyor. "Ona tamamen sahip çıkmanın tek bir yolu var."

Adam kıpırdamadan dururken kadın sinsice onu izliyor, onun da teni pembeleşiyor, parçalar zihninde yerine oturuyor.

Mavrik, "Mühürle demek istiyorsun," der ve birbirlerine ciddiyetle bakarlar.

Ona yavaşça başını sallıyor, aralarındaki havada önemli bir gerilim filizleniyor.

Mavrik ona derin bir bakış atıyor. "Gwynn, eğer yanılıyorsak ve biz ... bu orucu tamamlarsak -" Başını sallar, bakışlarını ona geri getirmeden önce hızlı çizgilerine bakar, ifadesi endişe ile doludur. "Ellerin ve bileklerin acı verici bir şekilde yaralanabilir. *Ömür boyu*."

"Ve şimdi güvende miyim?" diye meydan okuyor, meydan okuma alevleniyor. "Vogel Mühür'ümüzü ele geçirirse ikimiz de 'güvende' olur muyuz? Mühürleme büyüünün daha güçlü bir büyü olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bir *kalp atışında* oruç büyüünü geçebilir."

Mavrik başını sert bir onaylamayla eğiyor, bakışları onunkilere perçinleniyor.

"Bu orucu Mühürlemeliyiz," diye ısrar ediyor kalbi güm güm atarken ve duyguları fırtınalar koparıırken. "Vogel bizi tekrar ele geçirecek kadar güç toplamadan önce bunu *hemen* mühürlemeliyiz."

"Gwynn. . ." Mavrik başlar, tonu onun büyüüne karşı uygun bir şekilde çalkalanırken tedirgin olur.

Ayağa kalkıp pelerinini çıkarıyor, parmakları titriyor, sonra pelerini mağaranın dar, kavisli girişine asıyor ve esasını kaldırıp Mavrik'in çizgilerinden aldığı üç küçük toprak büyüyle oraya tutturuyor. Sonra tuniğinin kenarını kaldırıyor ve kalçasının hemen üzerinde küçük bir İssani doğum kontrol rünü işaretliyor, Geoffrey'nin Vogel'in güçlerine tam olarak katılmadan *önceki* anısını hatırlarken çatışmalar kalbini çarptırıyor. Bir duygu karmaşasına kapılıp Mavrik'e , ilk hamleyi onun yapacağını umuyor, çünkü kendini yapamaz halde buluyor.

"Bunu yapmalıyız," diyor sıkı bir fısıltıyla, onu ne kadar çok istediğiyle uzlaşmıyor. Onu ne kadar istediğine karşı savaşıyor. "Lütfen Mavrik."

Bir an için Mavrik hareket etmiyor. Ama sonra ayağa kalkar ve yaklaşır, eli yavaşça onunkini bulur ve Gwynn'in gözlerinde gözyaşı dökülmesine neden olur.

"Biliyorsun," diyor Mavrik, elini kaldırıp başparmağını altın renkli çizgilerinden birinin üzerinde nazıkçe gezdirirken, "Noilaan'da Noi'khin on üç yaşında oruç tutmak yerine, on sekiz yaşına veya daha büyük yaşlara geldiğinde, 'bahçede nasıl yaşayacaklarına' karar verirler. "

Gwynn, bu konuşmanın yönü tarafından atılan şaşkınlıkla ona bakıyor. "'Bahçe' mi?" Diye soruyor, yanağından aşağıya doğru akan bir gözyaşını siliyor.

"Bu bir örtmece," diye hafif bir gülümsemeyle açıklıyor, altın rengi gözlerinde şefkatli bir sıcaklık parlıyor. "Yani, 'romantik olarak yakın olmanın yolları'. "

Kızarması derinleşiyor. "'Yollar' nedir?" diye soruyor, beklenmedik bir alana girdiği için minnettar.

Omuz silkiyor. "Onlardan epeyce var. Bazıları 'tek bir çiçek ve bahçenin tek bir yönünde yaşamayı' seçiyor. Bazıları 'kendi bahçelerini yaratmayı' tercih eder. Bazıları 'birçok çiçek toplamaya' karar verir. "

"Birçok çiçek?" Gwynn tekrarlar, atılır.

Dudağı yukarı doğru seğıriyor. "Birden fazla partner," diye açıklıyor. "Antik Bir ..." Gwynn huffs, aklını böyle bir fikrin etrafında alamıyor.

Gwynn'in duygusal kargaşasının bir kısmını koruyan bir nezaketle elini okşamaya devam ederken, "Erkekleri erkeklerle de kabul ediyorlar" diyor. "Kadınlarla kadınlar. Cinsiyetlerinde akışkan olan bazılarının bu kavramlarına sahipler. Bu karmaşık ve çok farklı."

Gwynn, küçük bir gülümsemeyi paylaşıırken, Noi geleneklerinin gerçekten şaşırtıcı olduğunu söyleyerek, "Yetiştirilmemizden biraz farklı" diyor. Ama sonra bir acı parçası içeri girer. Her ikisi için de küçük mizah parıltısını kestiğini hissedebiliyor. Elini kaldırıyor. "Onlar için on üç yaşında oruç tutmak yok o zaman?" O anda Geoffrey'e duyduğu özlemle birlikte daha da derin bir acı hissediyor. *Daha önce olduğu gibi.*

O gitti, diye hatırlatıyor kendine, acısı derinlere iniyor, boğazı düğümleniyor. *Sonsuza dek gitti. Ve kendi özgür iradesiyle Gölge'yi seçti.* Mavrik'e bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor ve onun bakışlarında da aynı huzursuz çatışmayı buluyor.

Ve anlayışlı.

"Sen Noi olsaydın," diye soruyor, sesi sert, "bahçelerinin hangi bölümünü seçerdin sence?"

Mavrik onun meydan okuyan bakışlarını tutarken aralarındaki büyümlü çekim havada parıldıyor, gözlerindeki yoğunluk hiç azalmıyor. "*Bir çiçek,*" diyor acımasız bir vurguyla. "*Bir bahçe.*"

Kalbi daha hızlı bir ritme giriyor. "Ben de bunu istiyorum," diyor, birbirlerini düşünürken gözlerinden yaşlar geliyor. "Sana olan çekimim giderek artıyor," diye itiraf ediyor titreyerek.

"Bu sadece sihir değil, Gwynn," diyor, gözleri kesinlik ile yanıyor. "Eğer sihirsiz olsaydık, sanırım sana aynı şekilde çekilirdim."

Gwynn anında ne demek istediğini anlıyor, ikisi de mükemmel bir entelektüel ve duygusal eşleşme. Birbirlerini sadece birkaç gündür tanımalarına rağmen, birbirlerinde kolayca kayboluyorlar. Her seviyede tam uyum.

Yine de bu kadar erken yakınlaşma düşüncesi. . .

Ancak Vogel'i gerçekten hatlarından uzaklaştıracaklarsa, bunu yapmak zorundalar.

Ve *çabuk*.

Mavrik yanağını nazikçe okşamak için uzanır ve Gwynn'in cildinde sadece yakıcı suçluluğunu yoğunlaştıran zevkli bir frisson seyreder. "Gwynn," diyor, sesi düşük ve ciddi. "İkimiz de bunu daha önce yaptık."

Düşünceleri acıyla dantel gibi işlenirken, onun kendisine bilmiş bir bakış attığını görmek için bakışlarıyla buluşur.

Sevdiğim biriyle, diye öfkeleniyor, ona söyleyecek söz bulamıyor. *Oruç tuttuğum biriyle. İhanet ettiğim biriyle.* Ama sonra düşünceleri bir kez daha Magedom'un dehşetine yöneliyor ve omurgasından aşağı sert bir titreme geçiyor.

Canavarın bir parçası olmayı seçen biri.

Gözlerini bir kez daha Mavrik'in zorlayıcı altın bakışlarından kaçırır. Ona doğru çekilmesindeki *haklılık* duygusuyla savaşıyor. Çünkü eğer bu doğruysa, neden Kadim Olan onu Mavrik'e götürmedi?

"Hadi şu orucu mühürleyelim," diye ısrar ediyor, ona aşık olduğu gerçeğine karşı savaşıyor. Ve bunu ne kadar istediğine karşı savaşıyor. *Onu* ne kadar istediğiyle.

"Gwynn. . ." Mavrik, gözlerinde endişe olduğunu söylüyor. "Bu ikimiz için de baskılı bir durum ..." Duraklıyor, kalın bir şekilde yutuyor, açıkça da atılıyor. "Ama kötü olmak zorunda değil." Sesi daha samimi bir alçalıyor. "Büyünün *sürekli* benimkine ulaştığını hissedebiliyorum. Şimdi hissediyorum."

Adamın eli kızın koluna geliyor ve temas nefes kesici bir *kaynaşma* dürtüsünü yoğunlaştırırken tüyleri diken diken oluyor, kızın büyüğü prizmatik bir alevlenmeyle onunkiyile *birleşiyor*. "Bunu senin için ne kolaylaştırır?"

Kalp zonklayan Gwynn başını sallıyor, vizyonunda ve çizgilerinde yanıp sönen ahlaksız renk darbeleri, vücudu ondan ısınıyor.

"Hiçbir şey bunu kolaylaştırmayacak," diye . *Çünkü seni sevmek ve seni istemek yanlıştır.*

Mavrik sertleşir, ifadesi inatçı bir kenar kazanır, hatta büyüğü onun içinden daha fazla enerji ile bükülür. "Gwynn, ben

bunu sizin iradeniz dışında yapamam."

Kendi inatçı isyanı alevlenir, büyüü onunkine karşı parlak bir güçle tutuşurken kızıl kıvılcımlar patlar. Tuniğini kavırıyor, onu kendine çekiyor ve ani bir şevkle öpüyor, adamın içinden alevli kırmızı bir şok gönderiyor.

Mavrik üst kollarını kavrar ve onu sıkıca geri iter, öpücüğü kırar, gözlerinin altın rengi, gücü onun etrafında ısınırken yoğunlaşır, gözlerine derinlemesine, acımasızca bakarken arzuyla kıpkırmızı olur ve Gwynn onu hissedebilir seslendiremediği her şeyi okuyor

Ancient One ona yardım ediyor, gerçeği biliyor. Onu istiyor.

Onu her yönden istiyor.

"*Emin* misin?" diye soruyor, gücü onunkine karşı parlak bir zemin kazanırken, nefesi düzensizleşiyor, yüzü arzuyla kızarıyor.

Kromatik çekimleri dayanılmaz yüksekliklere yükseliyor, Gwynn bakışlarını tutuyor ve sıkı bir başını sallıyor.

Adamın ağzı kadınıninkine iniyor, güçleri daha yoğun bir şekilde birleşirken kadının görüşünde her renk patlıyor, kadın adamın büyüüne kapılma hissine karşı sırtını kamburlaştırıyor.

Onun açık tutkusuna verdiği aç tepkiyi zapt etmeye çalışır. Adam onu yatağın üzerine çekip çılgınca soyarken, ikisi de birbirlerini küstahça öperken, adam çaresizlik sınırında bir yoğunlukla silahlarını ve giysilerini çıkarırken, elleri kadının *her yerini* okşarken büyüye kendini kaptırmışken, kendine bunu gerçekten arzulamadığını söylemeye çalışıyor.

Ve sonra, güçlü bir şekilde birleşmeden önce onu ebruli bir renk birikintisine dönüşecekmiş gibi hissettirecek şekilde okşuyor.

Gwynn gasps, gözleri dolgunluk hissi ile genişliyor ve sihirleri birleştirilmiş çizgileriyle güçleniyor, her bir renk tonu vücudunda ve vizyonunda yanıp sönerken onun içinden akan enfes bir zevk. Esarete boyun eğerek bacaklarını onunkilere sıkıca sarıyor ve büyüünü *daha da* içine çekiyor.

Mavrik inliyor, düşük ve guttural, birbirleriyle olan bağlantıları, o ve onun büyüü onun içinde hareket ederken bir renk ve vahşi zevk selinde güçleniyor ve Gwynn ağzına karşı inliyor, bedenleri ve kaynaşmış büyü prizmatik bir yıldız kadar sıcak yanıyor.

Kromatik zevk şaşırtıcı bir yoğunlukla artarken, çatışma yükselirken ve kontrolden çıkmış arzusunun direnirken bile her çizgisinden yaldızlı bir sıcaklık yükselirken, kendinden geçme çılgınlığını tutmaya çalışır.

Bina dalgasıyla savaşıyor.

Ama sonra Mavrik omzuna doğru hırlıyor ve büyüü ve arzusu patlıyor, serbest bırakılmasının gücü onu kendi yıldız parlak patlamasına, zevk ve ışığın parlak bir bulanıklık içinde yanıp sönmeye deviriyor.

Ve sonra gözleri parlak ışık pusuyla buluşuyor ... ve Gwynn çözülüyor.

Bu *bakış* ... kesiyor, gözlerini erimiş bir gökkuşağı gibi kaplayan prizmatik renk *sonsuza dek* içine düşmek istiyor.

Hazırlıksızdı. Ona karşı içinde tutuşan bu kadar duyguya hazırlıksızdı.

"Gwynnifer," diyor, sesi ve büyüü Gwynn'in kalbinin sıkıştığı ham duygularla dolu. Bir elini kolundan aşağı doğru koşar, hızlı çizgilerine doğru bakarken parıldayan kıvılcımlar izler. "Ellerin ... iyi misin?"

"I . . . Sanırım," diye mırıldanıyor, ellerini esnetip onlara , bir sarsıntıyla hem ellerinin ve bileklerinin hem de onun -Sadece parlayan altın çizgilerle işaretlenmişlerdir, bileklerindeki desenler artık ellerini işaretleyen hızlı çizgi desenleriyle aynıdır.

Büyüü ve duyguları aniden yükseliyor, Gwynn gerginleşiyor ve içindeki her şey onu yakın tutmak için özlem duysa bile ona hafif bir itme veriyor.

Mavrik hemen karşılık verir, vücutlarının bağını çözer, ama büyüü onu renklerin coşkulu kucağında tutmaya devam eder, vücutları onunla aydınlanır

Gwynn uzaklaşıyor, kalbi daralıyor. Kıyafetlerini giyerken onun hızlı endişe ve şaşkınlık dolu bakışlarını yakalıyor. Mavrik

Pantolonunu çekiştiriyor, büyüsü bir duygu fırtınası, bileklerinin yeni altın Mühür çizgilerini incelemek için ellerini kaldırken gözleri parlıyor.

"Sanırım başardık," diye yönetiyor Gwynn, içinde bir fırtına gibi demlenen çatışma.

Çünkü onu seviyordu. Bu duyguyla savaşsa da Mavrik'le olmayı *sevdim*.

Geoffrey ile olmayı sevdiğinden çok daha fazla.

"Sanırım tamamen Mhrlendik," diyor kabaca, onun bedenini bir kez daha içine çekerken kontrolden çıkmış duyguları kabarıyor.

Adamın yakışıklı hali, dokundukları *her yerde* gökkuşağının akkor çizgileriyle parılıyor. Bir an için bakışları adamın üzerinde perçinleniyor, gözleri tutkulu iftleşmelerinin kalıcı etkileri üzerinde gezinirken nabzı hızla atıyor.

Ölüm korkusu amansız bir dalgayla yükseliyor çünkü kendi teninde dolaşan karıncalanma enerjisinden bedeninin de benzer şekilde parladığını biliyor.

Mavrik ona doğru hareket eder, gücü onun etrafında sevgi dolu bir kucaklamada parıldar, sanki onun çatışmasını okuyabilir, ondan uzaklaştığını okuyabilir. "Gwynn," diyor omzunu nazikçe tutarak. "Burada sadece bir Mhrlemeyi geçmekten daha derin bir şey var."

"Dur." Gwynn onu keser, din ve kültürün fay hatları onu açık uçurumlarına çekmekle tehdit eder. "Lütfen. Yapamam."

"Hey," diyor, omzunu esnetirken bile, onu silkmeye çalışırken, büyüsünün her zerresi ona doğru gerilirken bile, onun yerini tutuyor. "Bu kötülük değil," Gwynn'in sihirleriyle kıvılcım hissedebileceğini bildiğİ iç savaşın sağlam bir şekilde çürütülmesini sağlıyor. "Ne düşündüğün önemli değil," ısrar ediyor, "aramızda olan şey ... yanlış değildi. Bu durumdan bağımsız olarak seni gerçekten istiyorum."

Adamın eli aşağı kayarak kızın st kolunu okşuyor, dokunuşu kararsız ve kız buna karşı titriyor. Büyüsünün ona doğru çekilmesiyle savaşır.

Ve sonra Mavrik onun kolunu bırakır ve avuç içi yukarı bakacak şekilde altın şamdan işaretili elini uzatır.

Gwynn ona bakar, gözyaşları gözlerini sokar, gücü onun gücünü sevgi dolu bir güçle okşar.

Elini onun içine kaydırıyor ve ikisi uzun bir an için birbirlerini inceliyorlar, ortak bakışlarındaki şiddetli ittifak Gwynn'in çizgileri boyunca bir ısı akışı gönderiyor.

Dudakları titreyen Mavrik, kızın elini kaldırır ve avucunu nazikçe öper, sanki taşkın kapıları tamamen aşılmış gibi büyüsünün güçlü bir akışı kızın içine akar.

Onunki tamamen açılmış.

"Müttefikler," Gwynn zorlar. "Şu anda senin için olabileceğim tek şey bu.

Lanetli Gölge'ye karşı savaştan müttefikler."

Çenesi sıkışır ve Gwynn'in kalbi, Geoffrey ile sahip olduğu her şeyden daha güçlü bir bağlantı olan, yakından bağlantılı sihirleri boyunca yanıp sönen acıyı sıkar.

Vicdan azabı kabarıyor ve büyüsünü koyu mavilerden oluşan bir fırtınaya dönüştürüyor.

"Pekâlâ o zaman, *müttefikim*," diye mırıldanıyor Mavrik, kelimenin içinde meydan okuyarak. Mavrik'in acısını bastırdığını hissedebiliyor. Aksini iddia eden binlerce protestoya karşı koyuyor.

karşı içinde daha yoğun bir sıcaklık kıvılcımlanır.

Çünkü aynı zamanda, aralarında gelişen bu şeyin önüne daha büyük resmi koyduğu için, bunu çözmesi için ona alan tanıdığını da hissedebiliyor ... ve onun buna verdiği tepkiden duyduğu kargaşanın önüne.

"Bu Mühürleme," Gwynn zorlar. "Bağlantımızı güçlendirdi." Boğazı, bakışlarını bir kez daha karşılarken kurur, her ikisi de renklenir.

Başını sallıyor ve Gwynn, resmi mesafesini yansıtmak için içindeki her şeyi aldığını hissedebiliyor, başparmağını elinin arkasına doğru izlerken gözleri delici bir şekilde ciddi, baştan çıkarıcı hareket onu titretiyor.

"Biraz uyumalıyız, benim güzel *müttefikim*," diye teklif ediyor, elini bir kez daha kaldırıp nazikçe arkasından öpüyor, gözlerini aydınlatan muziplik anın karmaşasını kesiyor. "Ve yarın," diye mırıldanıyor, "Kuzey Ormanı'na geçeceğiz, oraya gireceğiz ve Kehanet'i durduracağız." Altın rengi bakışlarına sert bir ifade yerleşiyor. "Ve sonra Ormanın Ulu Ağacını bulacağız,

büyüsünü bizimkine bağlayın ve tüm yasak renkleri doğrudan Vogel'in
Gölge gücünden geçirin."

Üçüncü Bölüm

Orman Yangını

Elloren

*Kuzey Ormanı
Xishlon'dan on sekiz gün sonra*

"Kadim Bir ... hayır ..."

Avuçlarımı III'ün kabuğuna doğru fırlatıyorum, çaresizlik içimi yakıyor. Çünkü Yvan'la olan Wyvernbond'um III tarafından *koparıldı*, Yvan III'ün devasa genişliğinde tamamen emildi.

Her sinirim endişeyle yanarken, ağaç kabuğu duvarını yeni keskin, koyu yeşil tırnaklarımla tırmalıyorum, III'ün Yvan'ın Kehanet İkaral ateşini söndürmesinden ve gücünü Vogel'inkiyle karıştırarak onu öldürmesinden korkuyorum. Yvan'a olan bağlılığımın aniden yok olması dayanılmaz bir şey, sanki çok önemli bir parçam gibi.

"*Bırakın onu!*" Avuçlarımı III'ün gövdesine bastırarak ağlıyorum, ikimizin de yok olması anlamına gelse bile Yvan'ın peşinden dalmak istiyorum.

Etrafımdaki bağlı Orman rahatsız edici bir şekilde durgun, elemental aurası hapsolmuş bir nefes gibi. Ve daha da korkutucu olanı, III'ün enerjisi ve etrafını saran yeşil sis gitmiş, sadece havada yankılanan muazzam bir gücün kalıntısı var, sanki Ulu Ağaç elemental gücünün ve odağının son izini de içine çekmiş gibi.

Yvan'a doğru.

Nazik bir el omzuma geliyor. Yanımda Yulan'ı bulmak için dönüyorum, liken kirpikli gözlerinde derin bir endişe ışığı, onun yanında kucaklayan onun akraba kuşu.

Kalp ağrısı selimi tutan baraj paramparça oldu.

Gözyaşlarım serbest kalırken ona "Onu kaybedemem," diyorum. "Hızlı arkadaşım Lukas'ı zaten kaybettim. Yvan'ı da kaybedemem." Asa elimi göğsüme doğru çekiyorum, sanki orada Yvan'ın Wyvernbond'undan bir parça arıyormuşum gibi. Ama *hiçbir* şey bulamıyorum.

Yığılıp kalıyorum, gözyaşlarımla ıslanmış dudaklarımın arasından III'e yalvarıyorum, tüm Orman'a Yvan'ı bağışlaması için yalvarıyorum ama yanıt alamıyorum.

Sadece sessiz, hareketsiz havlama.

Errilith dev kuzgun başını koluma doğru eğiyor ve gece yarısı gagasıyla beni dürtüyor, gücü etrafımda koruyucu zift rengi sis halatlarıyla dolaşiyor, akraba bağımız aracılığıyla hatlarıma başka bir dünyaya ait bir dinginlik akıyor. Ancak Errilith'in ürkütücü Ölüm benî güvencesi, vahşi korkumu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. İki obsidyen yılan kucağıma kayıyor, sonra bir diğeri, şafağın ışığı anlık olarak kararıyor.

Dönüyorum ve Hazel'in siyah bakışlarıyla karşılaşıyorum. İnce Ölüm Fae-Dryad tek dizinin üzerine çökmüş, dal boynuzlu Sylvan da hemen arkasında. Hazel'in kömür karası gözleri benimkilere odaklanmış, kısa gece yarısı saçlarından boynuzları yükseliyor. III işaretli avucunu kaldırıyor. "Orman beklenmedik kişilerle aynı hizaya gelir," diye beni rahatlatıyor, yeraltından gelen sesi tenimde titreşirken daha fazla kara yılan yerden yukarı doğru kayıyor ve vücudunun alt kısmının etrafında kıvrılıyor.

Birden aklıma bir fikir geldi. "Portalın ne kadar gecikti?" Korkudan titreyerek Sylvan'a bakıyorum ve onun delici, çam yeşili bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Peki III'te ne kadar kaldım?"

"Portalımızda on beş günlük bir gecikme vardı," diye yanıtlıyor Sylvan. "III ile üç günlüğüne birleştiniz."

Zihnim dönüp duruyor, Dryad portalında geçirdiğim zaman *on beş gün* değil, birkaç saniye sürmüş gibi geliyor. İçimi bir sıkıntı kaplıyor. Çünkü az önce korkunç bir hata yaptım. Yvan hayatta kalsa bile, zaman Vogel'in tarafındaydı. Vogel'in kuvvetleri neredeyse *buradalar*, bu ormanın hemen dışında hazır bekliyorlar. Ve eğer Vogel, Yvan hâlâ III'ün içindeyken saldırırsa.

"Bu ormanda başka Dryadlar da var mı?" Sylvan, Yulan ve Hazel'a soruyorum, alarmım yükseliyor.

Sylvan bana sert bir bakış atarak, "Bizim Dryad'kin'imiz kuzeydeki Orman örtüsünde yaşar," diyor. "Bizler Ormanın Kalbini koruyan askerleriz."

"Vogel *geliyor*," diye uyarıyorum onları. "Beni elinde tutmak için III ile savaştı. Nerede olduğumu biliyor. Yvan ve benim için geliyor..."

"Korumamızı geçemeyecek!" Oaklyyn tükürüyor, yumrukları dal silahını sıkıca sarmış, porsuğu hırlayarak mantar saçlı Lyptus ve Karaçam dedikleri ayı soyundan gelen dev Dryad ile birlikte bana hançer gibi bakıyor. "Koğuşlarımız nesillerdir ayakta," diye haykırıyor Oaklyyn, "Dryad olmayanları *dışarıda* tutuyor. Özellikle de *Ormanımızı yakıp yıkmak* isteyenleri."

İçimde bir meydan okuma parıltısı beliriyor. "Orman *yanlış* Yvan hakkında," diye karşılık veriyorum. "Ağaçlar Yvan'ın ve Vogel'in yangınlarının aynı olduğunu düşünüyor ama *değiller*." Vogel'in Wyvernbond'umuzu kısa süreliğine çalmasını hızlıca açıklıyorum.

Sylvan, Yulan ve Hazel'a yalvaran bir bakış attım. "III'ü Yvan'ı bağışlaması için ikna etmelisiniz. *Lütfen*."

Dünya kendi ekseninde dönüyormuş gibi hissederek dönüp iki avucumu III'ün karanlık gövdesine bir kez daha bastırıyorum, Yvan'ın ateşinin bir *izini* bile hissetmek için çaresizce.

"Ateşli soyuna rağmen Orman seninle aynı hizaya geldi," diyor Yulan, melodik Dryadin'i engin bir şefkatle dolu. Ses tonundaki umut kırıntısını bir can simidi gibi kavrarken gözyaşlarımla bulanmış gözlerim onunkilere kayıyor. "Geçtiğimiz birkaç gün boyunca," diye devam ediyor Yulan usulca, "Icaral'ınızın yiğitliği hakkında bir fikir edindim. III onun gerçekte kim olduğunun köküne inecek. Ve III onu kabul edecek."

Lyptus bir kırbaç darbesi gibi şakladı: "III *yapmayacak*," dedi. Yüzündeki ifade affedici değil, sözleri bir darbe gibi, kesinliği içinde yıkıcı. "Orman bağlama büyüsü *bağlantı* gerektirir," diye vurguluyor ve bana alçak sesle, yankılanan bir hırıltı çıkaran gümüş panterine dikkatle bakıyor. "Akraba bağı bu bağlantı için bir *kanaldır*." Lyptus dev kuzgun sürüme doğru sertçe başını sallıyor, yeşil gözlerini acımasız bir ışık dolduruyor. "Bir Kehanet Icaral'ının ateşine dayanabilecek *hiçbir Orman yarattığı* yoktur."

"O zaman ona ne olacak?" Yer yarılıyormuş gibi hissederek talep ediyorum.

"Dryad'kin, beni dinle," diyor Yulan, bakışlarındaki sempati dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Doğal Matris'in içinde yaşamak bir yolculuktur

inancın."

Bu, korkumu yatıştırmak için *hiçbir şey yapmıyor*.

III'ün gölgesine, gökyüzüne bakıyorum. *Lütfen*, göklere yalvarıyorum, sözlerimi beni duyacak herhangi bir tanrıya gönderiyorum. *Lütfen Yvan'ı bana geri getir*.

III'ten parıldayan yeşil bir ışık patlaması geliyor ve ben de diğerleriyle birlikte geri çekiliyorum, III'ün elemental kudret ve yeşil sis aurası aniden etrafımda dönüyor, Büyük Ağaç'ın çekirdeğinden parlıyor, akraba kuzgun sürüsü garklıyor.

III'ün kabuğu dışa doğru kabarıyor ve hızla bir insan şekline dönüşüyor, sonra kabuk yol veriyor ve Yvan önümde çömeliyor, avuçlarım III'ün kabuğuna omuzlarının hemen üzerinden bastırıyor, göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyor, kanatları uzuyor.

Başını kaldırıyor ve şok edici yeni menekşe ateşi gözleri benimkilerle buluşmaktan çok çarpışıyor, bakışları aramızdaki boşluğu yakıp geçiriyor.

Kendimi ona doğru fırlatırken boğazımdan boğuk bir çığlık kaçıyor, aynı anda o da bana doğru atılıyor, yükselen duygularım o kadar güçlü ki parçalanacağımdan korkuyorum. Yvan beni sıkıca kavlıyor, ikimizi de yere deviriyor, ikimiz de bir öpücüğün içine savruluyoruz.

İçimden mor renkli bir ateş fışkırıyor ve Yvan, Wyvernbond'umuzu güçlü bir kuvvetle tekrar var ederken, III'ün sarmalayan aurası bağlantıdan akarken ona doğru eğiliyorum.

Öpücüğündeki aşk içimde volkanik bir duygu dalgası yaratıyor, ben Dryadfire'ımı ona gönderirken onun ateşli ağzı ateşinin tüm gücünü benimkine aktarıyor, sıcak gözyaşları yol veriyor.

Yvan öpüşmeyi kesip geri çekiliyor, gözleri nefesimi kesecek kadar akkor bir *menekşe renginde* parlıyor. Aramızdaki bağ her zamankinden daha sıcak, birbirine karışan mor ve yeşil alevden oluşan kırılmaz bir sütun halinde titreşiyor.

"Elloren . . ." Yvan, adımın boğazının dibinden kopup geldiğini söylüyor. Bana avucunu göstermek için elini kaldırıyor.

Kalbim tekliyor.

Orada, tıpkı benim ve bu çemberdeki her Dryad'ın avucunda olduğu gibi onun da III'ün izi var.

Yvan ve ben ayağa kalkarken Oaklyyn "Bu *olamaz*," diye öfkeleniyor. Elemental aurası bize öyle bir şiddetle saldırıyor ki irkiliyorum, eli Yvan'a doğru uzanırken porsuğu kılınıyor. "Onun bir akrabası yok ve asla da *olamaz*!"

III'ün kucaklayıcı yeşil sisi ikimizin de etrafını sararken Yvan, Oaklyyn'in keskin bakışlarını irkilmeden karşılıyor. Akıcı Dryadin dilinde ona "Bir akraba ile bağlantım var," diyor. Orman'ın akraba dilindeki ani akıcılığına karşılık olarak sadece kendi ateşinde değil, herkesin elemental gücünde şok dalgaları oluşurken durur, gözleri genişler.

Yvan III işaretli avucunu yumruk şeklinde kapatır, sonra bir kez daha açarak koyu mor renkli, küçük bir kozalağı ortaya çıkarır.

Sylvan, Yulan ve Hazel onu incelemek için bir adım öne çıkarken, bakışlarını Yvan'ınkilere çeviren Sylvan'ın yırtıcı kuş keskinliğindeki çam yeşili yüz hatlarını şaşkın bir ifade kaplıyor. "III size Doğu'da akraba bir Orman verdi."

Yulan'ın şaşkın ifadesi Sylvan'ınkinin aynısı. "Bu nadir bir şey," diye hayret ediyor, balıkçıl kuşunun kanatları çırpınıyor, "*bütün bir Ormanla* akraba bağı kurmak ..."

"O da *hemen yakıp kül* edecek!" Oaklyyn hırlıyor, duruşu sıkı bir öfke sarmalı. "Sylvan, bunun olmasına izin verme! Onun *ölümü* olacak!"

"Bu nasıl olabilir?" Yulan Yvan'ı sıkıştırıyor, güzel yüz hatları endişeyle geriliyor.

Yvan sessizce, neredeyse törensel bir şekilde hepimizden geri çekiliyor, kendini yere bırakıyor ve koninin alt yarısını yosunlu toprağa itiyor. Sonra elini avuç içi aşağı bakacak şekilde koninin hemen üzerine kaldırıyor. Yvan'ın gözlerindeki mor alev daha sıcak bir parlıtya bürünüyor, ateş aurası aniden öyle bir güçle yanıyor ki köklerime doğru bir ısı akımı gönderiyor. Yvan'ın III- damgalı eli menekşe renginde parlamaya başladığında bu hisse karşı titriyorum.

Parmaklarını büyük bir güçle savuruyor ve avucundan aşağıya mor bir ateş akıyor. Ateş koniyle buluşup alevler içinde patladığında irkiliyorum, parlak mor reçine kaplaması erimeye başlıyor. Onun hareketleri karşısında kafam karışmış bir halde endişeyle bekliyorum, çevremdeki tüm Orman benimle birlikte nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Ama sonra beklenmedik bir şey olur.

Yvan'ın ateşi sönüyor ve kozalak açılıp ince, mor çam iğneleri ve toprağı delen kökler filizlendiriyor. İğneler hızla yayılıyor ve çoğalıyor, yeni dallar çatallanıyor ve altımızda küçük bir mor çam fidesi durana kadar iğneleniyor.

Dryadlar şaşkın bakışlar atarken Kuzey Ormanı'nın aurasında şaşkınlık yankılanıyor.

Biri hariç hepsi.

"Doğu'nun bu ağacını tanıyorum," diye gürlüyor devasa, dal boynuzlu Dryad -Karaçam-, yaklaşırken devasa siyah ayı akrabası arkasında hantalca ilerliyor. Kalın, yeşil parıltılı bir işaret parmağıyla fidanı gösteriyor. "Bu bir Gece Çamı. Doğu Diyarı'nın Zhilaan Ormanı'ndan. Çimlenmesi için ateşe ihtiyacı var. Ateş bu Ormanı yeniler."

Oaklyyn çam fidesine göz kırpmıyor, yüzünde bir iç savaş ifadesi var. Hazel ona sırtıyor, siyah giysili formunun etrafında yılanlar dolanırken yüzündeki ifade bir zafer ifadesi.

Yvan, omurgamdan aşağı bir sıcaklık ürpertisi gönderen bir sıcaklık aleviyle gözlerime bakıyor. "III beni Zhilaan'ın Gece Ormanı'na bağladı," diye açıklıyor güçlü enerji hem bağımızı hem de ateş çekirdeğini sararak onu kuzeydoğuya doğru çekiyor ve bağımızın menekşe yeşili alevini ateşi seven bu Orman'a yönlendiriyor. "Zhilaan'a bağlanmak eve hoş geldin demek gibiydi," diye coşkuyla anlatıyor, sesi Dryadin dilinde ev anlamına gelen kelimenin etrafında dolanırken sözleri kesiliyor ve ateşi duygularla doluyor. Bakışları Dryadlara kayıyor. "Asla bir yıkım gücü olmak istemedim," diyor onlara. "Kehanet'in bu *silahı*. *İyileştirme* isteğime her zaman ters düşmüştür."

"Sana inanıyorum, Lasair'kin," diyor Yulan onu temin ederken, bir yandan da akraba kuşunun başını sevgiyle okşuyor.

"Ama III bana Zhilaan Ormanı'nı gösterdiğinde," diyor Yvan ona, "ateşimin yeni bir yaşamı ateşleyebildiğini ve onu koruyabildiğini öğrendim." Bana duygu dolu bir bakış atıyor. "Hayatımda ilk kez gerçekten ait olduğum bir yer gösteriliyormuş gibi hissettim."

"Sanırım pek çok ortak noktamız var, Kanatlı Olan," diye araya giriyor Hazel sessizce. "İkimiz de çokça hakarete uğradık, sen Icaral olarak, ben de

Deathkin. Dindarlar ikimize karşı korunma duaları mırıldanırken bizim 'büyük kötülüğümüz' dindarlar tarafından kınanıyor." Hazel'ın ifadesi kararıyor, Oaklyyn'e ürpertici bir bakış fırlatırken gece yarısı gözlerinin derinliklerinde acı var. "Ama Orman insanoğlunun sınırlarını umursamıyor. Orman *kendi* Dryad'khin çemberini yaratıyor ve Orman seni evine kabul ettikten sonra *kimse* seni dışarıda tutamaz."

Dryad'khin kelimesi, ima ettiği anlamlar bakımından bana devrimci geliyor - sadece benim gibi gerçek Ağaç Fae soyuna sahip Dryad'*kin*'leri değil, aynı zamanda hem onlarla hem de Doğal Dünya ile uyumlu olanlar da dahil olmak üzere Dryad'ların *khin*'lerini de kapsayan bir terim.

Düşüncelerim Lukas' ve onun Yule Dansı gecesinde bana büyücülerin Dryad soyundan geldiği konusundaki ısrarına yöneliyor. Lukas'ın yıkıcı gülümsemesi ve siyah saçlarına bulaşan kar taneleri ile ilgili acı verici derecede canlı bir anı yüzeye çıkıyor. Boğazım düğümleniyor, gözlerimden yaşlar süzülürken keder kalbimi delip geçiyor, onun burada bizimle olması için duyduğum ani arzu o kadar yoğun ki içim parçalanıyor.

Lukas'ın özverili sonuna öfke duyarken Yvan'a hırıltılı bir sesle, "Lukas bunu almalıydı," diye söylendim. "O da III tarafından dönüştürülebilirdi."

Yvan'ın görünmez ateşi etrafımda akıyor ve başını sallayıp beni kucaklıyor, beni sıkıca tutarken alnımı sıcak tenine bastırıyorum ve hem Lukas'*ın* kaybına hem de hayatı boyunca kaybettiği şeye - Orman gücüyle olan bağlantısına- karşı çıkıyorum.

Ve Dryad için her zaman .

"*Her şeyini* kaybetti," diye fısıldıyorum gözyaşlarım akarken, Yvan'ın sıcak elleri sırtıma uzanmış, beni kendine yakın tutuyor. "Hepimiz için her şeyden vazgeçti."

"Biliyorum Elloren," diyor Yvan, sesi çiğ, empati bağımızı alevlendiriyor. "Yaptığını biliyorum."

Lukas'ın şu anda yanımda olsaydı ne söyleyeceğini çok iyi bildiğim için acının dalgalarına karşı geriliyorum.

Kederli anını yaşa, Elloren. Bir anlığına. Sonra kendini topla ve savaş.

Avucunu kaldırıp yanağımı okşadıktan sonra eğilip alnımdan öperken Yvan'ın arayış dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

içimde, aramızdaki bağdan taşan sevgi, kendimi hızla toparlamamı sağlayan bir demirleme gücü.

"Zhilaan Ormanı'na bağlanmam teklif edildi," diye itiraf ediyor Yvan, menekşe rengi bakışları benimkilere kilitlenmiş halde. "Ben de kabul ettim. Ve gücümü onu korumak için kullanmaya yemin ettim." Gözlerinin kenarlarında kıvılcımlar çakıyor. "Oraya çağrılıyorum, Elloren. Bu bir göç çekimi gibi. Herkesi bir araya toplamalıyız - annemi, aileni ve tüm müttefiklerimizi - ve *hepsini* Doğal Matris'e katmalıyız. III'ün içinde hissettiklerini ve gördüklerini şimdi anlıyorum. Bu savaş düşündüğümüz gibi değil. Doğal Dünya'nın tamamen çözülmesinin eşiğinde duruyoruz."

Yvan'ın ailelerimizden ve müttefiklerimizden bahsetmesi, Tierney'nin kayboluşuna dair farkındalığımızın yeniden artmasına ve onun için endişelenmemize neden oluyor. Dryad'lara dönüyorum. "Tierney nerede?" diye soruyorum. "Ve birlikte olduğu Ölüm Fae'si?"

"Errilor Kuzgunlarını buraya getirdikten sonra," diye cevaplıyor Sylvan, "bir Asrai su bağı aracılığıyla doğuya çekildiler. Kaybolurlarken bunu empatik olarak hissettim."

Zihnim dönüyor.

Doğu'ya. Belki de Tierney'nin Asrai'kin'i tarafından Vogel'in güçleri tarafından yok edilen topraklarda Gölge'yle savaşmak için Vo Nehri'ne geri çekildiler. Ve Vogel'in yeniden toparlanmak ve saldırı planlamak için on sekiz günü vardı, sadece Yvan ve bana karşı değil, tüm Doğu'ya karşı.

Yvan Oaklyyn'e döner, gözlerinde uzlaştırmacı bir ışık vardır. "Ormanı yok olmaktan kurtarmak için neden benimle savaşmaya istekli olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum."

"*Hiçbir şey anlamıyorsun, Icaral,*" diye tükürdü ona, gözleri nefretle parlıyordu.

"O zaman *öğret bana,*" diye karşılık veriyor, elini benimkinin etrafına sararken onun öfkesini etkileyici bir kararlılıkla karşılıyor. "Bu doğru. Bende Icaral of Prophecy gücü var. *Kullan o zaman.* Orman için kullan."

Hazel, Oaklyyn'e sinsi bir bakış fırlatıyor. "Orman'ın çemberine çağrılan pek çok beklenmedik kişi var," diye mırıldanıyor. "Onları dışarıda tutmakta zorlanıyor musun Oaklyyn?"

Oaklyyn'in öfkeli bakışları ona doğru kayıyor. "Tıpkı seni dışarıda tutmakta zorlandığım gibi, *buçukluk*."

Oaklyyn'e ürpertici bir bakış atarken dünya Hazel'in gücüyle agresif bir şekilde titreşiyor.

Oaklyyn ona doğru meydan okuyan bir adım atıyor, elini Yvan ve bana doğru savuruyor, dudakları titriyor, "Tıpkı onlar gibi, Orman'a ölümden başka bir şey getirmeyeceksin. Sonra da onunla *ziyafet* çekeceksiniz."

Hazel'in siyah dudakları uhrevi bir hırıltıyla geri çekiliyor, dişleri kararıyor ve uzuyor. "Benim ne olduğum hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun," diye ısıırıyor, çenesini ona doğru gıcırdatarak.

Yvan hem Hazel'a hem de Oaklyyn'e "*Hizalanmamız* gerek," diyor. Hırçın bakışları ona doğru kayıyor. "III'ün bana verdiği mesaj açıktı. Bu savaşta *hepimize* ihtiyaç var."

Yulan'ın bakışları Oaklyyn'e yöneliyor, narin yüz hatlarında yalvaran bir ifade beliriyor. "İşler değişiyor Dryad'kin," diye mırıldanıyor.

"Her şey *her zaman* değişiyor," diye onaylıyor Hazel, derinleşen sesi yerin altından yükseliyor gibi. "Ama şimdi daha da fazla." Gece yarısı bakışları tekrar Oaklyyn'e kayıyor. "Geçmişin katı çizgilerine tutunmak seni tehlikeye atar Dryad'kin. Bu hepimizin üzerine *Boş Ölüm*'ü getirecek. Ben *Doğal Ölüm*'ün yanındayım." Siyah pençeli bir elini saran dev kuzgunlara doğru savuruyor. "Onlar da öyle. Errilor burada çünkü elimizde bir Hesaplaşma var ve biz bunu bozmalıyız. *Birlikte*."

Kuzgunlarımın etrafında siyah, sisli güç iplikçiklerinin yanıp sönmesiyle cevap veren asılı sis, hem benim hem de Yvan'ın ateşinde kafa karışıklığı alevlenirken hepimizi çevrelemek için dışarı akıyor.

"Hesaplaşma nedir?" Hazel'a sordum.

Hazel büyüleyici bakışlarını üzerime dikeyor, Errilith aramızdaki bağlantı ipini yere doğru çekerken dünya daha karanlık bir hal alıyor, hayvanların, bitkilerin ve insanların kitlesel yok oluşlarına dair görüntüler zihnimde yanıp sönüyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Hesaplaşma," diye uyarıyor Hazel, "Doğal Ölüm'ün Erthia'yı yıkamaya zorlandığı zamandır. Doğal Dünya'nın şiddetli bir Dengesizliğine tepki olarak iner."

Errilith'in kederli bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştıktan sonra Yvan ve ben birbirimize telaşla bakıyoruz ve III'ün Gölge'yle ilgili imgelemimi hatırlıyorum

Erthia'nın yaşıyan ormanının son kalesine doğru ilerleyen güç.

Yvan, Hazel'in uhrevi bakışlarıyla yüz yüze . "Güçlerimizi birleştirmeli ve bu Ormanı korumak için savunmalarımızı hazırlamalıyız. Vogel saldıracak-"

Kara Cadı!

Görüşümde altın sarısı bir ateş parlıyor ve irkiliyorum, zihnimi acil bir tıslama işgal ediyor, etrafımdaki her şey gözümün önünden kayboluyor.

Raz'zor? Bir bağlantı kurmaya çalışarak ateşin içinden sesleniyorum ama Raz'zor'un ateşi kırmızı ve altın rengi bir alev yumağının içinde tutuştuğu anda kayboluyor, ardından mor kıvılcımlar iz bırakıyor. Şaşkın bakışlarımı Yvan'a çeviriyorum ve onun gözlerinde de altın, kırmızı ve mor alevlerin izini yakalıyorum benim şaşkınlığımın aynısı onun köşeli yüz hatlarında da görülüyor.

"Az önce ne oldu?" Sylvan talep ediyor. "Gelen Wyvernfire'ı hissettim."

Düşüncelerim dönerken, "Bu bağlandığımız bir ejderha," diye cevap veriyorum. "Raz'zor ..."

Yvan'ın burun delikleri sanki alevin kokusunu alıyormuş gibi parlıyor. "Naga'nın ateşinin diğer Wyvern'lerle birlikte Raz'zor'un kiyle birleştiğini hissettim."

Raz'zor'un ateşinden bir parıltı daha bana çarpıyor, görüşüm bir kez daha alev alev yanıyor, kalbim gümbür gümbür atmaya başlıyor. Çünkü Raz'zor'un gücünü bana acilen göndermesinden tehlikeyi okuyabiliyorum. Ateşinde kaba görüntüler *oluşuyor: uçan kanatlı bir ejderha sürüsü; bir dizi portal, titreyen kemerler; kavisli bir Noi kılıcı; bir Amaz baltası.*

"Birden fazla ordu," diye soluk soluğa kalıyorum, görüşüm netleşirken Dryadlara bakıyorum. "Birden fazla kuvvet yola çıkıyor. Ve hepsi birleşiyor." Bakışlarım Yvan'ın kilerle çarpışıyor, ortak ateşimizde alarm dalgaları yükseliyor. "Yvan. . . hepsi *buraya* geliyor."

Dördüncü Bölüm

Gökkuşağı Fırtınası

Gwynnifer Croft

Kuzey Ormanı Alt Bölgeleri
Xishlon'dan on altı gün sonra

Gwynn, Agolith Desert Sublands'dan Kuzey Ormanı'nın güney yeraltı kenarına doğru ışık hızında fırlatılan renk yanıp sönen bir bulanıklıkta portaldan geçer.

Portaldan tökezleyerek çıkar, dizleri taşa çarpar. Wynter, Sparrow, Valasca ve diğerlerinin çoğu ondan önce ayağa kalkıyor. Gwynn kırıyor ve onu çevreleyen çok renkli kristalin mağara, Magelines'lerinde gerici bir acı ile saldırıya uğradığı sırada vizyonu boyunca kromatik kıvılcımlar dolu bir dolu tetikliyor, vücudu sırtındaki portala doğru acıyla sarsıldı.

"Mavrik!" Diye bağılıyor, çok renkli ışık, portala doğru pürüzlü taş üzerinde geriye doğru kayarken, ikiz çizgileri kırılma noktasına kadar uzanmadan önce Mavrik'e yaklaşmak için çaresiz kalıyor. Bir korku flaşında Gwynn, Mavrik yakında portaldan çıkmazsa, hatlarının kopacağını ve ikisinin de öleceğini fark eder.

"Gwynn, neler oluyor?" Mynx ağlar, söğütlü Elf, Cael, Valasca ve Wynter ile birlikte ona doğru koşar, tıpkı Mavrik portalın altın sisinden patlar.

Ellerine ve dizlerine düşer ve gözleri bir renk patlamasında kilitlenir. Boğulmuş bir çığlık, birbirlerine doğru hamle yaptıklarında ve umutsuzca tuttuklarında Gwynn'den kaçır, ikiz çizgilerinin acı verici gerginliği bir baş dönmesi ile serbest kalır. Her birine sarılmak

diğer yakınlarda, sihirleri yeniden kaynaştıkça, Gwynn'in çizgilerinden geçen acı, dalgalanan bir rahatlama dalgasıyla değiştirilirken, sendeleyerek nefes alırlar.

"Bunu bir daha denemeyelim," diye Mavrik kızın boynunun dibini törpölüyor, büyüsü kızın etrafında öylesine açgözlü bir şevkle dolanıyor ki, kızın içinden şok edici bir duygu dalgası gönderiyor. Çünkü içindeki her şey aynı yoğunlukla ona doğru kabarıyor.

Kalbi de dahil.

Bağlantılarının gücü üzerinde kargaşaya sürüklenen Gwynn, ondan uzaklaşır ve etrafa bakar. Derin bir nefes alır, seyahat eden yoldaşlarıyla birlikte çevredeki sahneyi alırken, ışınlama patlamalarında ikiz güçleri boyunca renk parlar.

Büyük, kristal bir jeot mağarasının ortasından geçen büyük, düz bir taş köprüünün üzerindeler, çok aşağıda geniş bir nehir akıyor. Jeodun parlak kristalleri gökkuşağının her renginden oluşan bir mozaik, nehrin yanardöner tonları yansıtmaları altlarında akan girdaplı suları parlak bir şekilde gölgeliyor. Büyük karanlık kökler mağaranın tavanından dalgalanıyor ve Büyük Demirağaç Ağacı'nın bir vizyonu Gwynn'in zihninden geçiyor.

Refleksif bir ecstasy, en büyük köklere tünemiş yüzlerce Gözcü'nün yarı saydam görüntüleri ortaya çıktıkça Gwynn'i ele geçirir ve sonra hızla kaybolur.

Gwynn, Wynter'e bakar, her ikisi de Wynter'in elindeki Verdyllion Değnekini tamamen prizmatik hale geldiğini, sanki onları çevreleyen renk patlamasını çiziyormuş gibi, devam eden sessizliğe şok olur. Agolith Flame Hawks, Wynter'in omuzlarına tünemiş, gözleri Gwynn ve Mavrik'e odaklanmış, Wynter'in diğer kuş türlerinin bir kısmı mamut jeodunun iç kısmında neşeli yaylarla kanatlanıyor.

"Mavrik . . . renk, "Gwynn zar zor yönetiyor. Altın gözleriyle tanıştıktan sonra neredeyse onlar kadar duygu ile ateşlendiklerini bulmak için altın gözleriyle buluşuyor.

Bir kızarıklık Gwynn'in cildini yakar ve gözlerini sadece yasak Fae tonlarının muhteşem barajında yeniden süpürmek için gözlerini kapatır. Ne okuduğunu hatırladığı gibi içinde hayata huşu yuvarlanır ve

Tanrıça Oo'na'nın Kutsal Köklerinden bahseden Smaragdalfar dini mitlerine kulak misafiri oldum - dünyanın tüm ışığına demir atmış ve etraflarındaki kök sistemlerini ve Alt Diyarları fersah fersah ışık güçleriyle besleyen kökler.

Tüm yaşamı besleyen ve sabitleyen kökler.

"Smaragdalfar mitleri," diye hayret ediyor Gwynn, Mynx'lia'luure'a bakarken, o ve Mavrik ayağa kalkarken, "bu konuda doğrular."

Yyzz'ra, Gavryyl ve Valkyr hepsi Gwynn'e kaşlarını çatı.

"Bizim 'efsanelerimiz' *her konuda* doğrudur, Crow," diye Yyzz'ra. "Gerçekten de dindar büyücü hayallerinin Erthia'yı tanımladığını mı düşünüyorsun?" Geri çekiliyor, alaycı bir bakış ifadesini ele geçiriyor. "Öyle sandın," diye tükürüyor tiksintili bir kahkahayla. "Gerçekten de *Kadimler Kitabı'nın* her şeyin üstünde olduğunu düşünüyordun."

Yyzz'ra'nın sözleri zırhsız bir darbe ve Gwynn onların azarlayıcı acısını hissediyor, o kadar ki Valasca ve Mynx'lia'luure'yi yukarı doğru işaret ederek Mavrik ve Gwynn'in Subland kalkanının geniş erişimi hakkında yorum yaparken zar zor duyuyor.

Gwynn yukarı bakar ve yaşam boyu süren dini inançlarının patlamasıyla üstesinden geldiği için kök ağının ötesinde parıldayan ağ kalkanlarını çıkarabilir. Hiçbir yere inmek için sağlam bir zemin yok. Mavrik Glass'a yasak renk ve yasak bir kalp çekişinin fırtınalı bir girdabından başka bir şey yok.

"Alfsigr mitleri ışık gücüyle dolu bir Büyük Ağaçtan mı bahsediyor?" Gwynn, Icaral'ın sakın, gümüş bakışlarını karşılayan Wynter'e sorar.

"Öyle," diyor Wynter.

Valasca, "Amaz, Noi ve Urisk mitleri de öyle," diye öneriyor.

Gwynn, umutsuzca, kurtarılamaz bir şekilde kutsallığa kaybedilen lanetleme duygusuna karşı mücadele ederken bile şaşkın bir anlaşılmayla başını sallıyor.

Wynter Gwynn'e yakından bakıyor. "Erthia'nın tüm mitleri, bir şekilde ya da başka bir şekilde Gözetmenlerden de bahsediyor." Elindeki Wand-Stylus'u kaldırmadan önce, çok sayıda Gözcü'nün tünemiş olduğu mağaranın etrafına anlamlı bir şekilde bakıyor. "Ve hepsi Verdyllion'dan bahsediyor."

"Dryad koğuşlarını geçtikten sonra Oo'na'nın Ağacı'nı nasıl bulacağız?" Mynx merak ediyor.

Sanki cevap verirmiş gibi, Verdyllion bir renk parıltısı yayıyor.

Herkesin bakışları ona doğru uçar, Rhys'in, Wynter'ın ve Cael'in bembeyaz yüz hatları Verdyllion'un kromatik ışığıyla kısa süreliğine aydınlanır.

Wynter Verdyllion'u kaldırır ve ondan daha güçlü bir çok renkli ışık patlaması yayılır, hızla devasa jeodun merkezini dolduran devasa, yarı saydam bir pusulaya dönüşür, kromatik tasarımının çizgileri Gwynnifer ve arkadaşları da dahil olmak üzere dokunduğu her şeyden zararsız bir şekilde geçer. Pusulanın asılı dairesel formu, her biri prizma kırılmış ışığın yedi renginden biriyle renklendirilmiş yedi bölüme ayrılmıştır.

Gwynn elini pusulanın altın bölümünden geçirir, büyük, gümüş iğnesinin bir pusulanın normal yön noktalarından herhangi birine değil, renk yanıp sönen bir Ironwood ağacının görüntüsüne doğru nasıl işaretlendiğini fark eder.

"Bu nasıl yarattın?" Yyzz'ra Wynter'a soruyor, pusula Verdyllion'un ucunda asılı duran küçük bir tabak boyutuna kadar içe doğru büzülürken sarsılmış görünüyor.

"Bu Wand-Stylus'ın pek çok şey olduğunu fark ediyorum," diye cevaplıyor Wynter. "Gölge için tehlikeli şeyler. Zalim bağları koparıyor-" Wynter'ın gümüş ateşi gözleri toplanan herkesin üzerinde geziniyor, solgun dudaklarından küçük bir gülümseme yükseliyor "-ve beklenmedik insanları bir araya getiriyor."

"Ve bu bir pusula," diye nefes alıyor Gwynn.

Wynter'ın dingin gülümsemesi genişliyor. "Bu bir pusula," diye kabul ediyor. "Öyleyse onu takip edelim." Şefkat Icaral'ın bakışlarını aydınlatıyor. "İnançlı ol, Işık Büyücüsü."

Neye inanç? Gwynn acı çekiyor, dini siperi kırık inançların bir girdabı. Birkaç ay içinde paramparça oldu.

Onun huzursuzluğunu hissediyormuş gibi, Mavrik'in eli omzuna gelir, büyüğü sıcak bir okşamaktır. Onu kucaklama dürtüsüyle savaşıırken Gwynn'in dudaklarında renk canlanıyor. Telaşlandı, yavaşça elini silkti ve ondan uzaklaştı, ağzının üzerinde yanıp sönen renk isyanını lanetledi. Ve şimdi de onunkine. Adamın ateşli ve sorgulayan bakışlarına zar zor karşılık verebiliyor.

Valasca, Gwynn'in renk köleliğini keserek "Hızlı bir tempo tutalım" diye emrediyor. Valasca'nın gözleri Gwynn'den Mavrik'e doğru titriyor, ağızlarının üzerinde yanıp sönen rengi açıkça fark ediyor. "Şimdi ileriye giden yolu biliyoruz," diyor, "müdahale etmek için bir Kehanetimiz var." Runik bıçağını Gwynn ve Mavrik'e doğrultuyor, rakishly sırtlıyor. "Ve siz *ikiniz*, tüm bu tamamen ikiz güçle bizi geçmek için bazı Dryad koğuşlarına sahipsiniz."

Verdyllion'un rehberliğinde gün boyunca ve gece boyunca yolculuk yaparlarken, Subland Elflerinin bileklerinde işaretli Varg zaman tutma rünleri saatlerin geçişini takip eder.

Gwynn, Mavrik ve diğerlerini dar bir siyah opal tünelden takip eder, taş Erthia'nın her rengiyle damgalanır, rengin yanardönerliği o kadar canlıdır ki, Gwynn ve Mavrik'in bağlı çizgileri boyunca yasak renk parıltısından sonra baş döndürücü bir flaş gönderir, onun fiziksel çekimi etrafında düşünmek zor.

"Büyük Ağaç'ın Subland ışık büyüsü," diye mırıldanıyor ona, "ikizliğimizi yoğunlaştırıyor."

Mavrik ona omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve sadece bu kısa göz teması, Gwynn'in çizgileri boyunca, dudaklarının üzerinde ve dün gece dokundukları her yerde affedilemez sıcak renk acısı ile birlikte başka bir renk acele gönderiyor.

"Ben de hissediyorum," diyor Mavrik ters bir şekilde, büyüleri *birleşmek* için haykırırken bakışları onunkilerden uzaklaşıyor.

Omuzlarının hafifçe sıkılmasından ve boynunun gerilmesinden, bununla aynı derecede yoğun bir şekilde mücadele ettiğini söyleyebilir. Gwynn'in yüzünde ısı, Mavrik'in Mühürleme büyüsünü ele geçirdiklerinde çok renkli tutku patlamasının anısına ve onunla birlikte olmayı ne kadar çok sevdiğine, çevredeki renk isyanının şimdi onu arzulamasına neden olduğu için çiçek açar.

Mavrik tekrar döner ve ona hararetli bir bakış atar, dudakları o kadar yoğun bir renkle doludur ki, Mavrik ona karşı bu kadar kısa sürede bu kadar güçlü hisler beslemiş olmanın verdiği şaşkınlıkla bakışlarını kaçırır.

Bu sadece senin ikiz büyün, diye kendini azarlıyor, özleminden boğazı düğümleniyor. *Ona aşık olamazsın.*

Çatışma onun içinden bıçaklanırken, hepsi askerler, opal damarlı tünelin kıvrımından sonra virajları yuvarlarken, Gwynn, sadece oruç tutmasına ihanet ettiği için değil, aynı zamanda Magedom'un en kutsal büyülerini ele geçirdiği ve onları boyun eğdirdiği için, Kadim Olan'ın lehine sonsuza dek atıldığı duygusuyla giderek daha fazla süpürüldü.

Kadim Olan'ın kendisine karşı.

Ve şimdi ... Kadim Olan'ın Asasını kullanan bir Alfsigr Icaral'ı, Büyük Ağacın engin elemental gücüne dokunmak için Oo'na'nın Ağacının Subland köklerine doğru takip ediyor. Küfür üzerine böyle bir küfür topu, Gwynn kendini Kadim Olan'ın cezalandırıcı cehennemlerinin her birine doğru kaydığını hissedebilir.

Dolambaçlı düşünceleri başka bir virajı dönüp daha büyük bir opal mağaraya girdiklerinde ve aniden durduklarında kesiliyor.

Yeraltı nehri yavaşça önlerinden akıyor, koyu renkli opal bir köprü onu kaplıyor. Köprü'nün ötesinde, üzerinde devasa, orman yeşili Dryad rünlerinin asılı olduğu geniş bir düz taş alan var. Rünlerden yarı saydam, parıldayan yeşil bir duvar yayılıyor, yukarıdaki çok renkli Subland bariyerinden yukarıya ve aşağıdaki mağaranın taş zemininden aşağıya doğru akıyor, daha büyük, canlı zümrüt rengi bir Varg rünü Dryad bariyerinin önünde asılı duruyor.

Köprüyü geçerler ve Mynx ile Cael Varg rününe doğru adım atarlar. Mynx etrafındaki havaya dokunuyor, tırnakları görünmez, cam benzeri bir bariyere çarpıyor.

"Bu ilkel bir Varg'plith'nile rune," diyor Mynx, işaret parmağının ucunu rune'nin merkezine bastırmak için uzanırken tonu şaşkına döndü. Yeşil ışık onun dokunuşundan ışınlanır, hem onu hem de Cael'i aydınlatır, elleri birbirine geçer ve Gwynn, Yyzz'ra, Valkyr ve Gavryyl'in şiddetli sansürüne rağmen ikisinin birbirlerine karşı duygularını göstermeye nasıl inatla karar verdiklerini bir kez daha vurur. yollarını atmaya devam et.

"Bu bir Varg'uuth'nile," diye sertçe onaylıyor Yyzz'ra, Cael'e doğru keskin bir bakış atarak. "Oo'na'nın Kutsal Toprakaltı Köklerini Varg'plith'ten korumak için."

Sunland putperest pisliği. Gwynn, Smaragdalfar hakaretine tepki olarak içten içe flinches ve Mynx'lia'luure'nin gümüş gözleri öfkeyle doluyor.

Gwynn, *Varg'plith* teriminin Smaragdalfar'ın Kutsal Metinlerinde nasıl konuşulduğunu hatırlıyor. İlkel zamanlarda, Erthia'nın yüzeyinin her yerinde sürünmek için bir Gölge kirliliğini serbest bırakan, dünyayı dengeden uzaklaştıran dinsiz pislik, Oo'na'nın Dürüst Çocukları Kötü Gölge Olanlara karşı ayağa kalkmaya çağırdı. Kutsanmış Alt Toprakları onların uğursuz lekesinden temizlemek için.

Gwynn, Yyzz'ra'nın kınayan bakışlarından, Varg'plith'in sadece Mynx ve Cael'i değil, kendisini, Mavrik, Wynter, Valasca, Rhys ve Sparrow'u da içerdiği açıktır. Gwynn gerginleşiyor, başka birinin dini hikayesinde Kötü Olan olarak atılmayı sarsıcı buluyor, rahatsız edici sorular çınıyor, susturulmayı reddediyor -

Gerçek kimlerdir? Hangi dini hikaye doğrudur?

Mavrik, Varg'uuth'nile rune'sine yaklaşır ve Mynx ile birlikte incelerken, Gwynn, Büyük Ağacın köklerine ulaştıklarında, küçük grupları arasında bu tür çatışan dini inançlarla ne olacağını merak eder. Yyzz'ra'ya bakar, Yyzz'ra'nın "Oo'na'nın Kökleri" ne vardıklarında Verdyllion'u Wynter'den alma arzusunu özetlediğinde kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırlar.

Birbirleriyle savaşa mı girmek üzereler?

"Bu Varg kordonunun içinden bir yol açabilir misin?" Mavrik Yyzz'ra'ya sorar.

Yyzz'ra ona bir bakış daha atıyor ve başını sallıyor. "Büyü yoğun katmanlı ve aşılmaz."

"Gwynnifer," diye mırıldanır Wynter ve Gwynn, Wynter'in Verdyllion'u ona doğru tuttuğunu görmek için döner.

Gwynn'in huzursuzluğu yoğunlaşıyor. Yutkunma, uzanır ve Verdyllion'u tutar.

Verdyllion'dan şok edici derecede güçlü bir renk cızırtısı yanıp söner ve onun ve Mavrik'in ikiz gücü boyunca ilerler. Gwynn sertleşir, sihirleri birbirlerine doğru gergin bir çekiş verir.

"Bir deneyelim mi?" Mavrik, onun niyetli bakışlarıyla karşılaştığında nazikçe dürtüyor.

Gwynn sert bir şekilde başını sallar ve ona doğru yükselen çekişini zorla geri bastırır. O ve Mavrik, ilkel rune'ye yaklaşır.

Ondan yayılan metalik bir büyücülük tang var - dilinin arkasında tadabileceği büyücülük. Verdyllion'un ucunu rune üzerinde takip eden Gwynn, Varg yapı büyüsünü mırıldanıyor.

Rune'un baskısının yarı saydam bir yankısı ona doğru teleskoplar, sessiz Serçe'den kaçan şaşkın bir nefes. Gwynn'in gözleri, her bir bileşeni alırken rune üzerinde sabit kalır, zihni onları birbirine kenetlenen temel yapı taşlarına ayırır.

Verdyllion'un ucunu zümrüt çizgiler üzerinde gezdirerek, "Üç farklı büyü engelleyici rünle örülmüş bir bariyer rününün eski bir versiyonu," diyor. "Birbirlerine kilitlendikleri yeri bulmamız gerekiyor."

"Tam burada," diyor Mavrik, rünün bölümlerinden birini işaret ederek, eli onunkine değiyor.

Gwynn'in nabızı sıcıyor ve kıvılcımlar cildinin üzerinde yarışıyor, çünkü güç onun hatlarında cızırdıyor. Sarsıldı, elini dokunuşundan uzaklaştırdı. Mavrik ona yoğun bir bakış atıyor ve ikiz güçleri boyunca huzursuz bir indigo titreme parlıyor.

Gwynn, Mavrik ile birlikte, büyülü yaklaşımlarını planlarken ona tekrar dokunmamaya dikkat ediyor. Onun büyüsünü kucaklamak için gevşemesini engellemek için mücadele ederek, Verdyllion'u Varg işaretli asasını kaldırdığı anda yükseltir, ikisi birlikte bir Varg büyüsü mırıldanır.

Asalarından zümrüt ışık akıntıları fışkırıyor, cıvatalar mücevher yeşili kıvılcımlardan oluşan bir patlamayla iki farklı runik bölümle çarpışıyor, kilitli bölümler neredeyse kırılma noktasına kadar şişiyor.

Ancak bu yeterli bir güç değildir ve kilitli bölümler yerlerine geri döner, vermeyi reddeder.

Gwynn ve Mavrik gece boyunca düz çalışırlar ve ertesi gün, ikisi kısa bir süre sonra Erthia'daki her runik sistemden askıya alınmış bir amplifikasyon rünleri fırtınasıyla çevrelenir. Ama yine de, ilkel Varg bariyer rune yol vermeyi reddediyor, her birleşik büyülü çabaları geri püskürtüldü.

Akşam iner, diğerleri sonunda biraz uyumak için yan mağaralara giderler. Gwynn geri adım atıyor, ter onu boncukluyor

Kaşları çatılmış, göğsü çaresizlik sınırındaki hayal kırıklığıyla gerilmişti.

Mavrik asasını kılıfına sokar ve gözlerinde yoğun bir ateşle ona doğru döner. "Sonunda neler olduğunu çözdüm. Bağlantımızla savaşıyorsun. Gwynnifer. Biz *ikiziz*. Eğer onunla savaşırsan, ikimiz de sihrimizi tam olarak kullanamayız."

Gwynn'in kalbi bükülüyor, bastırılmış duygu yükseliyor, büyüğü duyguyu içinden çekmek için zorlanıyor. Ve ona doğru itti. "Onunla savaşmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor, sesi kırılıyor, gözleri yanıyor. "I . . . Bu kadar kısa sürede sana karşı güçlü duygular geliştirdim ve Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Mavrik gözlerini ona diyor, büyüğü aniden ateşli bir kucaklamayla onu sarıyor. "Benimle gel," diyor ve ona elini uzatıyor.

Gwynn onu küçük bir yan mağaraya doğru takip ediyor, ışık çizgileri her sıkıntı tonuyla fırtınalı - küllü koyu maviler, çürük siyahlar, kargaşa yüklü maroonlar. Bir duvara yaslanır ve gözlerini sıkıca kapatır, onun için kontrol edilemez özlemiyle güreşir.

"Gwynnifer."

Gözlerini onunkilerle buluşturmak için açıyor, kaynaşmış ışık çizgilerindeki durağanlık fırtınalı bir gökkuşağı gibi, Mavrik'in altın rengi irisleri coşkulu bir parlaklıkla yanıp sönüyor. Ama büyüğü ... geri çekilmiş, çalkantılı akışının sadece bir izi onunkine karşı hissedilebilir.

"Bu konuda ne yapacağız?" diye soruyor, ikiz büyüğüleri arasında hareket ederken fırtınalı renk daha da yoğun bir şekilde ateşleniyor.

Gwynn zar zor bir nefes alabilir, kalp atışı kaburgalarına karşı thudding. "Senin hakkında böyle hissetmem yanlış," diye kendini tutuyor. "Birbirimizi birkaç gündür tanıyoruz-"

Mavrik, "Bu sırada sihrimizi kalıcı olarak ve birbirimizle yakınlaştık" diye vurguluyor. "Gwynn, *her duygunu* hissedebiliyorum. Bizi ayrı tutmaya çalışsan bile."

"Ben de seninkini hissedebiliyorum," diye itiraf ediyor, dudakları titreyerek.

"tamamlıyoruz," diyor Mavrik. "Ve sadece bana eksik olduğum bir ışık gücü çizgisi verdiğin için değil. Gwynn, *her yönden* mükemmel *bir şekilde* uyumlu olduğumuz giderek daha açık hale geliyor. Sen de bunu hissediyor musun?"

Adamın bakışlarındaki anlayışa ve sihrinin etrafından akan şefkate - başka hiç kimseyle deneyimlemediği türden bir anlayışa- tutunurken gözlerini yakan yaşları geri kırıyor.

"Ben de hissediyorum," diye fısıldıyor Gwynn. "Ve, Ancient One bana yardım et, buna vermek istiyorum."

"O zaman yapmalıyız," Mavrik teklif ediyor. "Gwynn, pek çok nedenden dolayı." Altın kadife işaretli elini ona uzatır, gözlerinde bir kararlılık görünümü vardır. "Onunla savaşamam. Seni istiyorum. *Her şekilde.*"

Gwynn'in çizgilerini bıçaklayan derin renkli çatışma fırtınası yoğunlaşıyor, kalbi düğümleniyor, acı verici bir şekilde sıkı ve *hepsini* hissedebileceğini biliyor.

"Sana aşık oldum," diye itiraf ediyor Mavrik, sesi sert, büyüğü onunkine karşı sabit duruyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Hayatımda ilk kez gerçekten aşık oldum. Ve bu sadece aramızdaki büyüsel ya da fiziksel çekim değil. *Daha önce hiç* bu kadar dürüst olabileceğim biriyle tanışmamıştım. Beni kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlıyorsun. Benim seni anladığım gibi. Ve aramızdaki sihir sayesinde senin hakkında hissettiğim her şeyi seviyorum."

Gwynn bakışlarını zorlukla tutabilir, büyüğünden geçen duyguların yoğunluğu, kalbinden düz bir şekilde kesilir ve kendi çizgilerinde tutuşan duyguları tam olarak yansıtır.

"Kadim Olan, Mavrik," diye mırıldanmayı başarıyor, aralarındaki boşlukta görünmez renk kıvılcımları çakarken gözleri kamaşıyor. "*Kutsal bir orucu* bozdum. İnanılmaz derecede kısa bir süredir tanıdığım biriyle." Hızlı işaretli elini kaldırıyor. "Bu suçluluğu hissetmek istemiyorum ama kalbimi *ikiye* bölüyor."

"Evet," diye karşılık veriyor. "Ve bu kısa süre içinde, *hayatım boyunca* tanıdığım insanlarla kurduğumdan daha güçlü bir bağ kurduk."

Bir hıçkırık neredeyse Gwynn'in boğazından kurtulur çünkü bu onun için de doğrudur. Bunun yıkıcı bir şekilde doğru olduğunu biliyor.

"Hiç kimseye oruç tutmamış olsaydın," diye bastırıyor, tüm vücudu gerginlikle sarılmış, "ne yapardın? Ne isterdin?"

Acı kalbini parçaladı. "Ama birine hızlı *davrandım...*" "Ama *yapmasaydın.*"

"*Bunu* isterdim," diye itiraf ediyor titreyerek. "Bu orucu benimsemek isterdim. Ama *hayatım* boyunca neredeyse *her şey* hakkında bana öğretilen her şeyi aşmak imkansız."

"*Seçme* şansımız olmadı," diye ısrar ediyor Mavrik, asitli acılığı güçlerini sarsıyor. "*On üç* yaşında oruç tutmayı biz *seçmedik-*"

"Ben *seçtim-*"

"Hayır, Gwynn, *yapmadın,*" diye sert bir şekilde karşı çıkıyor. "Geoffrey ile arkadaşınız ve bu, umursamadığınız biriyle oruç tutmaya sürüklenmekten daha iyi bir manzara, size bunu vereceğim. Ama bu yine *de çok genç yaşta* sihirli bağa zorlanmaktı."

Gwynn sessizleşir, suçluluk, keder ve yanıp sönen bir sihirle boğuşurken yanağının içini ısıtır.

Sonunda boğuk bir sesle, "Onu sevdim," demeyi başardı.

Mavrik titrek bir nefes alır. "Yaptığınızı biliyorum. Bunun için duyduğunuz üzüntüyü hissedebiliyorum. Ve keşke onu senden alabilseydim. Ama Gwynn, Geoffrey test edildiğinde, kendi özgür iradesinin Gölgesini seçti. Büyücülerin dünyaya yağdığı tüm dehşeti gördü ve *kaldı*. Ama sen . . gördüğün an -" ona acı veren, sevgi dolu bir gülümseme veriyor "- Direnişi aradın ve *her şeye girdin.*"

İçini bir sızı kaplar. Çünkü sözleri doğrudur. Çok gördü ve bitti. Geoffrey'e asla geri dönemez. Dönmek de istemez. Ama kendini içinde bulunduğu bu kafa karıştırıcı, çalkantılı yeni dünyada sağlam bir zemin yoktur.

"Kayboldum," diye itiraf ediyor parçalanmış bir sesle, gözyaşları gözlerini bulanıklaştırıyor. "Bir Alfsigr Icaral'ı Smaragdalfar tanrıça ağacına doğru takip etmek, her şeyi bir Gardner asa efsanesiyle karıştırmak... dinimizdeki *her şey*, kesinlikle *her şey*, bu tür bir karışımı ve karışıklığı yasaklıyor. Ve şimdi sana aşık oluyorum, ki bu *affedilemez*. Mavrik, ben *kayboldum.*"

Yaklaşıyor ve ellerini nazikçe kendi ellerinin almak için uzanıyor. "Bazen kaybolman gerekir," diye ısrar ediyor, sesi duygusallıkla titriyor. "Bazen *tamamen, korkunç, dehşet* verici bir *şekilde* kaybolman gerekir. Yoksa *asla ama asla* gerçek yolunu bulamazsın. İnsanlarımızın Fae'lere yaptıklarıyla yüzleştüğimde kendimi kaybolmuş hissetmediğimi mi sanıyorsun? Efsanelerimizdeki canavarlar olmayan, sadece *insan* Fae'lere? *İstismar* ettiğimiz ve *katlettiğimiz* insanlar mı? Ben de sizin gibi Styvian olarak büyüdüm. Boğazımdan aşağı itilen o esnek olmayan dinimizle." Çenesini gererken büyüsü bir ateş fırtınasına dönüşüyor, nefes alış veriş düzeni bozuluyor. "Ama sonunda gerçek yolumu buldum, Gwynn. Ve bu beni *sana götürdü*. Ve buradaki Smaragdalfar'ın çoğunun bizi yakın bir yerde istemediği tüm efsanelerin Büyük Ağacı'na." Başını sallıyor. "Artık Kadim Olan, Oo'na, Parlayanlar ya da herhangi bir din hakkında neye inandığımı bilmiyorum. Ama bence belki de, sadece belki de, Kadim Olan'ın bizi ayırmak yerine bir araya getirmesi için çok büyük bir şans var. Hepimizi."

"Kutsal kitapların hiçbirini bunu söylemez-"

"O zaman kutsal kitaplar *tamamen lanetlensin!* *Bu* benim kutsal kitabım." Aralarında vurgulu bir şekilde hareket eder. "*Bu*, tam burası. Aramızda büyüyen bu şey. Ve Smaragdalfar'ı, Urisk'i ve Fae çocuklarını serbest bırakmak. Ve Vogel'in Gölgesi'ni yok etmek. *Hepimiz* için savaş, Gwynn. *Hepimiz*, istisna yok. Yyzz'ra'nın yolu değil. *Wynter'in* yolu. *Mynx ve Cael'in* yolu. *Bu* benim kutsal kitabım. Katı çizgiler *tamamen lanetlensin*."

"Sana aşık oluyorum," diye mırıldanıyor, sesi hem tutku ve acıyla hem de akıl almaz bir kafa karışıklığıyla kalınlaşıp onun aynı derecede tutkulu bakışlarını tutuyor. "Kadim Olan bana yardım et Mavrik, ama ediyorum."

"O zaman seç," hoyratça. "kendi özgür iradenizle *seçin*. Sınanmış bir *yetişkin* olarak. Her şeyini ortaya gerçek, güçlü benliğin olarak. Çünkü hepsini içeri almak istiyorum. Kelimeyi söyle, Gwynn. Söyle ve ben *senim*."

Onun keskin bakışlarını tutarken nabızı sıcak ve sert bir şekilde atıyor. Bir damla gözyaşı kaçıyor ve büyüsü ve duyguları çözülüp ona doğru akıyor, sesi kırılıyor. "Mavrik, ben zaten *varım*."

Bir anda orada, onu kucaklıyor, birbirlerini yakınlarına çekerken duygusal bir ses çıkarıyor. Onun sessiz gözyaşlarını hissedebiliyor.

Adam ensesini öperken boynuna tekrar "Seni seviyorum" diye mırıldanıyor, kendi gözyaşları da yerini tamamen bırakıyor.

Ve sonra dudakları onunkilerin üzerinde, tuzla kaplı ve sıcak. Sonra sıcak bir şekilde ısrarcı.

Kadın da onu hevesle öpüyor ve aralarındaki sihir tamamen serbest kalıyor, birbirlerine doğru ve birbirlerinin içinden geçerek dalgalanıyor. Adam öpücüğü derinleştirdikçe kadın onun ağzına karşı inliyor, bir renk patlaması patlıyor, adamın dilinin hareketi kadının her ışık çizgisinde lüks bir kızıl özlemi döndürüyor. Sonra adam pelerinin çekip çıkarıyor, yere atıyor ve onu pelerinin üzerine çekiyor, ikisi de aceleyle giysilerini ve silahlarını çıkarıyor. Kadın adamın bedenini kendi bedenine çekiyor, sihirlerinin kabaran akışı bağlantı için çaresiz, birbirlerine tamamen ve özgürce seçilmiş bu Mühürleme için çaresiz.

"Doğum kontrol rünü hâlâ şarjlı mı?" Mavrik düzensiz bir şekilde sorar.

"Öyle," diye cevap veriyor, kalçasındaki rünün hafif acısının farkında, adamın vücudunun onunkine bastırmasından aldığı zevke kapılmış bir halde.

Mavrik dudaklarını onunkine geri getiriyor ve Gwynn ileri doğru iterek vücutlarına katılırken nefes nefese kalıyor. Uyluklarını onun etrafında sıkar ve birbirlerini daha yoğun bir şekilde almadan önce sihrinin rızasını dalgalanan bir acele içinde okuduğunu hissedebilir. Tutkusundan, sert *erkekliğinden* heyecan duyuyor ve birleştikleri yerde dönen zevk yükselişiyle hayrete düşüyor, *daha fazlasını* elde etmek için ona sarılıyor, parmaklarını kaslı sırtının üzerine yayıyor.

Zevk, iç içe geçmiş güçlerini neredeyse dayanılmaz bir telaşla doldurur. Mavrik omzuna doğru bir inilti çıkarmadan hemen önce başını geriye atar ve sihirleri ışık gücünün ışınsal bir patlamasıyla birbirlerine çarparak parçalanır, birleşmiş bedenleri ve birleşmiş hatları boyunca bir coşku dalgası yanıp söner.

Kalpleri küt küt atıyor, ikisi de zor nefes alıyordu.

Mavrik dudaklarını omzuna bastırır ve Gwynn titriyor, ikiz sihirleri dönen, çılgın bir kucaklamada birleşmiş formlarının etrafında dönüyor, vücutları Erthia'daki her renkle aydınlanıyor.

"Seni seviyorum, Gwynnifer," diyor Mavrik omzuna karşı, kelimeler sert ve tutkulu.

Gözlerinde yaşlar birikirken parmaklarını onun saçlarında gezdirmek için uzanıyor, eski hayatı tamamen gitmiş ama yeni bir hayat yeni başlıyor. O

Başını kaldırır, altın rengi bakışlarında derin bir sevgi ifadesi, gözleri onunkilerle buluşur, dudaklarında hafif bir büyü çatırdar.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanırken kalbini hem ona hem de hayatın tüm karmaşasına açıyor ve aralarındaki bağa tamamen teslim oluyor. *Her* şeye teslim olur.

Mavrik sıcak avucunu yanağının üzerine kaydırır ve Gwynn'in nefesi parmaklarını saçlarından ustaca geçirirken titrer, sonra renk yanan dudaklarını öpmek için eğilir, öpücüğü sarhoş edici yavaş ve derin, ikiz sihirlerini sular altında bırakan bir sevgi kaleydoskopu.

"Benim güzel Işık Büyücüm," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı, sonra bir parça geri çekiliyor, ışık saçan ağzının kenarı kışkırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şimdi tüm bunları hallettiğimize göre, gidip şu Varg rününü indirelim ve arkasındaki Dryad bariyerine doğru bir yol açalım."

Beşinci Bölüm

Altın Yıldız

Elloren

Kuzey Ormanı
Xishlon'dan on sekiz gün sonra

Raz'zor'un uyarı ateşi gözlerimi yakıyor; kırmızı, altın ve mor alevleri Yvan'ı, Dryad'ları ve etrafımı saran dev kuzgunları bir kez daha görüş alanımdan çıkarıyor.

"Kuzey Ormanı'nı korumanız askeri bir saldırıya karşı durabilir mi?" Dryad'lara soruyorum.

"Ormanımız hem Dryadin hem de ilkel Varg'uuth'nile kalkanlarıyla çevrilidir," diye detaylandırıyor Sylvan, bakışları beni delip geçerek. "Yerin üstünde ve altında kalkanlar var. Koruma, tüm Kuzey Ormanımızın hem kökünü hem de gölgesini koruyan iki görünmez kubbe kalkanı yayar."

Yvan ona delici bir bakış atıyor, aramızdaki bağda alevlenen alarm yatıştırılamıyor. "Vogel'in Gölge kuvvetleri de dahil olmak üzere, *birden fazla* Doğu Diyarı ordusunun birleşik saldırısına karşı koyabilir misin?" diye soruyor.

"Evet Dryad'khin," diye cevap verir Sylvan, kararlı bir şekilde. "Ormanımızın koruması Erthia'nın *tüm* savaşları ve onu aşmaya yönelik her türlü girişim sırasında sağlam kaldı."

"Hissettiğiniz şey ne kadar hızlı yaklaşıyor?" Yulan, Yvan'a ve bana soruyor, liken kirpikli bakışları gerginlikle dolu, akraba kuşu sis rengi kanatlarını tedirgin bir şekilde esnetiyor.

"Emin değilim," diye cevaplıyor Yvan. Menekşe rengi gözleri benimkilerle buluşuyor, aramızdaki bağda daha güçlü bir ısı hattı oluşuyor. "Raz'zor'un ateşine daha yüksek bir noktadan kaynak bulmaya çalışacağım. Ne kadar uzakta olduğunu ölçebilirim."

Başımı sallıyorum ve o da kendini III'ün siyah gövdeli duvarına doğru fırlatıyor ve zahmetsizce görkemli Ağaca tırmanıyor. Onun güçlü zarafetini, parmak uçlarında oluşan karanlık Wyvern pençelerini gördükçe içimden bir ürperti geçiyor. Birden III'ün üzerine atlayıp onu *takip etme* isteğiyle doluyorum. III'ün kuşatıcı köklerini çekiştiriyor ve Yvan'la birlikte yükselme ihtiyacım iki katına çıkıyor, III'ün koyu yeşil yapraklarının her biri neredeyse manyetik bir çekim yayıyor.

Beni *yukarı* çağırıyor.

Tüm Ormanımın III'ün çağrısına uyup köklerini çekiştirdiği hissi beni ele geçiriyor. Ayaklarımın dibindeki yosunlar bile sanki beni yukarı doğru sıçratmak istercesine açılıyor.

İnançla III'e doğru sıçrıyorum ve ellerimi Büyük Ağaç'ın gövde duvarına atıyorum, ancak tırnaklarım keskinleşip III'ün zengin mazgallı kabuğuna kilitlendiğinde sersemletici bir sevinç seline kapılıyorum. Bedenimden bir güç dalgası geçiyor ve kendimi zarafetle yukarı tırmanırken buluyorum, Dryad uzuvlarım daha önce hiç olmadığı kadar güçlü.

Ağaçlara tırmanmak için yapılmış.

Göğsümdeki sevinç genişliyor ve koyu mor, ay süslemeli Xishlon tuniğim ve pantolonum hareket özgürlüğü sağlarken hızla daldan dala tırmanıyorum. Yvan dönüyor, aramızdaki mesafeyi hızla kapattığımı görünce gözleri açılıyor. Kanatlarını sıkıca çekerek tırmanmaya devam etmeden önce aramızdaki bağda tutkulu bir gerilim ateşleniyor.

Onun hızına ayak uyduruyorum, tüm Orman'ın büyüsunün çizgilerimden aktığını hissederek cesaretleniyorum, Kuzey Orman'ının gücü kök çizgilerimle o kadar yakın bir şekilde birleşiyor ki, gücümün nerede bitip Orman'inkinin nerede başladığını söylemek zor.

Son sürat tırmanan Yvan ve ben kısa sürede III'ün en üstteki dal örtüsüne ulaştık ve kendimizi onun içinden yukarı çektik.

Güneş ışığı tenime tam olarak vuruyor, kalbim coşkuyla ısınıyor, Yvan ve ben III'ün çatallanmasında yan yana duruyoruz

en yüksek, gölgelik dal.

Hayretler içinde Kuzey Orman'ının muazzamlığını inceliyorum, fersah fersah yeşil yayılmış, nefes kesici güzellikteki genişliği boyunca erken sonbaharın renklerinin canlı dokunuşlarıyla yaşayan ve nefes alan yemyeşil bir mucize.

Akraba kuzgunum Errilith, Errilor sürüsünün geri kalanı ve Yulan'ın balıkçıl kuşuyla birlikte Orman'ın örtüsünden fırlıyor. Errilor Kuzgunlarım güçlü Karanlık auralarını kısa süreliğine dünyaya yayarken Errilith'in şefkat dalgası hatlarımda dalgalanıyor ve mükemmel bir mavi gökyüzünde süzülüyorlar, sert bir çapraz akıntı Yvan'ı ve beni sarsıyor. III'ün dalları sallanırken, Yvan denge için kanatlarını uzatıyor, ben de sevgi dolu bir dansa kapılmış gibi III ile senkronize hareket ediyorum.

Bir şahin dalıp geçiyor ve ben onun güney yörüngesini takip ediyorum, dev kuzgunlarım ve Yulan'ın balıkçıl kuşu Orman üzerinde yayılıyor, Kaledonya Dağları'nın yeşil yükselişi güney ufkunu çevreliyor.

"Raz'zor'u hissedebiliyor musun?" Yvan'a soruyorum.

"Bağlantıyı kaybettim," diye cevap veriyor, yüzü konsantrasyon içinde gerilmiş, bakışları doğuya çevrilmiş.

Gül ve kahverengi benekli bir kelebek kolumda parlıyor, küçük yaratığın sevgisi hatlarımda karıncalanıyor ve bu da benden karşılık veren bir şefkat telaşına yol açıyor. Küçük yaratığın narin antenleri seğiriyor ve ben de kelebeğin havayı koklayıp rüzgârı ölçtüğünün farkına varıyorum.

Rüzgâr kuzeye doğru kayıyor ve bir yanlışlık hissi sarıyor, güneyden garip, kötü bir koku yükseliyor.

"Yvan. ." Başlıyorum ama kelebek havalanınca sesim kesiliyor ve Errilith ile sürümün gece karası formlarının bize doğru geldiğini görüyorum. Bu kez Ölümkini auraları acilen dünyaya yayılıyor ve Errilith'in siyah gözleri zihnimi ele geçirirken yerçekimi hissim dalgalanıyor, önümdeki her şey sanki Errilith dikkatimi o yöne çekmemi *istiyormuş* gibi güneye doğru iç içe geçiyor.

"Ne hissediyorsun?" Yvan elini koluma götürerek soruyor. III'ün Büyük Ağaç'ın içindeyken ortaya çıkardığı görüntü zihnimde yanıp sönüyor - Gölge'nin dostları her Orman'a yaklaşıyor, her şeyi yok etmeye hazır.

"Bir şey yaklaşıyor," diyorum Errilith'in *tiz ötüşü* gökyüzünde yankılanırken, sürünün geri kalanı da ona katılıyor. "Güneyden geliyor-"

Bir ateş gücü şimşeği bana çarpıyor, kelimelerimi delip geçiyor ama bu büyü *doğudan* geliyor. Etrafımdaki her şey gözden kaybolurken nefesim kesiliyor, boğazımdan bir nefes . Ateş fırtınası bedenimden ve görüşümden geçerek köklerimi yakıyor, içinde mor kıvılcımlar saçan vermilyon alevden bir çizgi olan altın alevden bir tufan. Dişlerimin takırdamasına ve vücudumun çatırdayan akışına karşı titreşmesine neden olan güneş yüzeyi seviyesinde bir ateş. *Çok fazla* ateş . . .

"Yvan," diye boğuk bir çığlık attım.

Yvan beni sıkıca kavlıyor, ağzı benimkinin üzerine çöküyor. Sırtım arkamdaki dala çarpıyor, ben de çaresizce ona tutunuyorum, ağzına karşı bir sıkıntı çığlığı atıyorum, hatlarımdaki *yakıcı* saldırı dayanılmaz . . .

Yvan sert bir nefes çekiyor, ateş saldırısı ağzına doğru çekilirken, gelen alevin gücü neredeyse Yvan'ın tüm gücü kadar kuvvetli.

Bir nefes daha çekiyor, pençelerinin uçları üst kollarımı ısıyor, Wyvern köpek dişlerinin aniden uzaması dudaklarıma baskı yapıyor, ateşi tüketiyor, onu benden geçiriyor ve çekirdeğinde sıcak bir şekilde çalkalandığını hissedinceye kadar içine çekiyor, şimdi ikimiz de Wyvernbond'umuz aracılığıyla ona sıkıca bağlıyız.

Kök hatlarımdaki dayanılmaz yanık hızla karıncalanmaya dönüşüyor ve düşüncelerim berraklaşıyor. Yvan dudaklarını dudaklarımdan çekiyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlak, morun içinden altın ve kırmızı alevler sızıyor, boynunun dibinde yeni parlayan küçük bir yıldız var.

"Az önce ne oldu?" Zar zor söyleyebiliyorum, boğazım düğümleniyor, zihnim dönüyor. "Boynundaki ne?"

Bir dizi Wyvern kelimesi tıslıyor, sonra kendini tutuyor, dişleri normal şekline dönerken yüzü geriliyor, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Bu bir Batı Wyvern sürüsü işareti," diyor Dryadin'de, parmak ucunu boynumun dibinde gezdirmek için uzanıyor, dokunuşu iz bırakıyor

Kıvılcımlar. Aşağıya bakıyorum, derime işlenmiş alevli yıldızın parıltısını ben de yakalıyorum. "Büyük bir sürüyle bağlantımız var," diye açıklıyor. "Naga'nın sürüsü. Bu da ikimizi de takip edebilecekleri anlamına geliyor. *Hızla* yaklaşıyorlar."

Havada panik içinde kuş sesleri yükseliyor, bir kuş denizi Kuzey Ormanı'nın gölgeliklerine çarparak telaşlı bir şekilde uçuyor, kuzeydoğuya doğru kaçarken kanatları fırtına gibi çarpıyor.

Vogel'in Boşluk ağacının bir görüntüsü zihnime çarpıyor ve irkiliyorum, tam o sırada güney ufkunda Caledonian Dağları'nın üzerinde yükselen koyu gri bir şerit beliriyor. Hızla genişliyor, karanlık şimşekler genişliği boyunca titreşiyor, doğal olmayan bir fırtına gücü dalgası ondan yayılıyor.

Alarmım hızla yükseliyor. "Bu bir Gölge fırtına grubu," diye uyarıyorum cezalandırıcı esinti yükselirken, kuzgunlarım ve Yulan'ın balıkçıl kuşu yanımızdaki dalların arasından aşağıya atlarken, Errilith'le olan bağlantı hattım aniden beni *aşağıya* çağırıyor.

"O şimşegın içindeki ateş ..." Yvan burun deliklerinin açıldığını söylüyor. "Hepsi *yanlışı*."

Fırtına grubu gri bir gelgitle dağlardan aşağı doğru inmeye başlar.

Alarm III'ün elemental aurasından geçerek tüm Orman'a yayılıyor ve Dryad gücünden bir dalga aşağıdan bana doğru parlıyor.

Yvan'ın bakışları benimkilere kayıyor, ortak alevimiz kaotik bir yangına dönüşüyor.

"Dryad'lara gitmeliyiz, *hemen*," diye ısrar ediyorum yanımda duran canlı dalı tutarken, onun tüm Orman'la olan bağlantısına dair bir his köklerimde dalgalanıyor ve onu elime aldığım anda beni yıkıyor.

Yüz hatlarını vahşet kaplıyor, Yvan kollarını belime doluyor ve ikimizi de havaya fırlatıyor. Gölgeyeliklere doğru eğilirken ona yapışıyorum, nabzım kendi kendine atıyor.

Kanopinin üst kısımlarına doğru süzülmeden önce, tüm Kuzey Ormanı'nın üzerinde ve çevresinde, biri diğerinin içinde, içteki kalkan Dryad rünleriyle, dıştaki ise Varg muhafızlarıyla işaretlenmiş iki devasa yarı saydam yeşil kubbe-kalkan hayat buluyor.

Vogel'in Void ağacının görüntüsü zihnime bir kez daha çarpıyor ve Gölge gök gürültüsü havada *patlarken* ve Vogel'in fırtına grubu kükreyen bir gelgit dalgasıyla Ormanı yok eden bir güçle kubbelerin güney kenarına doğru koşarken haykırıyorum.

Altıncı Bölüm

Oo'na'nın

Kökleri

Gwynnifer Glass

*Kuzey Ormanı Alt Bölgeleri
Xishlon'dan on sekiz gün sonra*

Valasca küstahça, "Siz ikiniz bir avuç gökkuşağı yemiş gibi görünüyorsunuz," diyor.

Mavrik ve Gwynn'in elindeki Verdyllion, Dryad kubbe koruyucu rünlerin çizgisine bakarken Gwynn'in yanaklarını ısıtır. Primordial Varg bariyer rune, Dryad rünlerinin sırasından önce zümrüt parlaklığında asılı duruyor.

Mavrik'in kaslı vücudu Gwynn'in sırtına bastırılır, elleri onun etrafında kenetlenir, güç artırıcı yakınlığına heyecanlandıkça kızarması daha da ısınır. Gwynn, Valasca'nın mizahının nazikçe kastedildiğini biliyor, Amaz savaşçısı neredeyse sürekli gerginliği yaymak için çirkin yorumlara eğilimli. Ama yine de, Mavrik'in yanı sıra dudaklarının ve vücudunun üzerinde parıldayan rengin hiper farkında olduğunu fark ediyor, ikisi de yakın zamanda birleştiklerinde dokundukları her yerde parlayan, dönen tonların bir isyanıyla aydınlandılar.

Saçlarında bile kalıcı renk izleri var.

"Tüm gökkuşaklarını yedik," Mavrik Valasca'ya geri dönüyor, elleri Gwynn'in etrafında özel, şefkatli bir sıkışma içinde hafifçe sıkılıyor. "Ve çok *lezzetliydiler*."

Valasca bir kahkaha atarken Gwynn'de şok eğlence kabarcıkları. Gwynn Valasca'nın gülümsemesini döndürür, hatta sessiz Sparrow'un ve Rhys'in dudakları Yyzz'ra, Gavryyl ve Valkyr'in her zamanki gibi-

kaşlarını çatıyor. Cael ve Mynx sessizce bakıyor, kolları birbirlerini sarıyor ve Wynter omuzlarına tünemiş iki Agolith Alev Şahini ile yanlarında sessiz bir varlık olarak duruyor.

Gwynn Mavrik'e bir bakış atıyor ve ona göz kırpmıyor. "Hazır mısınız?" Diye soruyor.

Gwynn başını sallıyor, son birkaç saatin hafızası genişliyor. O ve Mavrik, buraya dönmeden önce birkaç kez büyülerin kilidini açma dizisini uyguladılar, ikisi de birleştikten sonra güçlendirilmiş ışık gücü ile sarhoş oldular.

"Herkes ne yaptığımızı bilecek," diye endişelendi Gwynn, diğerlerine yeniden katılmak için kendilerini hazırladıklarında, hafif büyü'nün zevkli karıncalanması dudaklarının ve vücudunun üzerinde dans ederken, aşk bağları parlak, açık bir işaret olarak biraz suçlu gibi hissediyordu.

Mavrik, Gwynn'in her çizgisinde çok renkli bir ışık patlaması başlatan derin bir öpücük için onu çekmeden önce yanağını zarif bir nezaketle okşamak için uzandı.

"Onlara haber ver," diye meydan okudu. "Gwynn, bu senin *hayatın*. Olmak cesur."

Gwynn, sözleri onu aydınlatırken keskin bir nefes aldı, derinlere çarptı. *Gerçek* çarpıcı.

Anının heyecanıyla odak noktası şimdiki zamana kayıyor. Bir an duraksıyor, etraflarını saran siyah-opal mağaranın içinden kıvrılan karanlık nehri incelemek için dönüyor, içindeki her şey ışık gücünün dizginlenemez akışını test etme arzusuyla aniden harekete geçiyor, aşkla beslenen isyan yükseliyor.

Mavrik'ten yavaşça uzaklaşır ve Verdyllion'u nehre doğrultup bir büyü mırıldanırken gücünde sorgulayıcı bir enerji parlar.

İkiz güçleri Mavrik'in içinden geçerek nehre akıyor ve tüm su kütlesi parlayan, mermerimsi renklere bürünüyor, çevresindeki yoldaşlarından nefesler yükseliyor. Mavrik'in çizgilerini sevinçli bir şaşkınlık aydınlatıyor, parıldayan su tüm mağaranın üzerine kromatik bir ışık saçan her renkten dalgalı, parlayan dalgalanmalarla doluyor.

Gwynn'in gözleri genişliyor, çizgileri, yarattığı şey üzerinde patlayıcı bir sevinçle doluyor, kendini aniden serbest bırakılmış hissediyor.

Güçlendirilmiş.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, Mavrik'in Verdyllion'u bir yay çizerek süpürürken ve bir ışık büyüü mırıldanırken, mağaranın koyu opalden oluşan her genişliği yanardöner gökkuşağı tonlarından oluşan bir mozaığe dönüşürken onun hayran sırtışını yakalar.

Kendinden geçmiş bir nefes alan Gwynn, Mavrik'e geri dönmeden önce Yyzz'ra'ya dar bir zafer bakışı atmadan önce Wynter'in memnun gülümsemesini yakalar ve renkte sarhoş hisseder.

"İşte," diyor nefes nefese, "şimdi *her şeyi* eşleştirdik." Sonra uzanıp elini Mavrik'in saçlarının arasından geçiriyor ve onu derin, ışık-büyüsü patlatan bir öpücüğün içine çekiyor.

Mavrik'in gülümsemesini ağzında hissedebiliyor, Mavrik'in ikiz çizgileri boyunca kendi güçlü tutku dalgasıyla hevesle karşılık verirken, birleşmiş güçlerinden sıçrayan sevinçli rengi hissedebiliyor.

Öpüşmeyi keserler, ikisi de her daha fazla renkle doludur, her bir küfür tonu, Mavrik'in renkle dolu dudaklarında hınzır bir sırtış.

Özgürce seçilmiş hızlı arkadaşım Gwynn, kalbinin güçlü bir yeni ritim attığını düşünüyor.

Suçluluk duygusunun acısı, sonsuza dek lanetlenip dışlanacağına dair kökleşmiş korkuyla birlikte hâlâ derinlerde.

Ama onun meydan okuması ve gücü daha parlak yanıyor.

Tamamen hazır olan Gwynn, runik duvara döner ve Dryad ve Varg korumalı bariyerdeki Verdyllion Değnekini düzleştirir. Mavrik'in elleri bir kez daha arkasından etrafına kayıyor ve birlikte, kilit açma büyüleri dizisini seslendiriyorlar.

Verdyllion'dan fırlayan çok renkli bir ışık huzmesi önlerindeki Varg rune'una çarparak rune'un tasarımındaki küçük bir boşluğu deler ve arkasındaki Dryad koğuşuna saplanır; her iki rune da çok renkli ışık tarafından ele geçirilir.

Hem Varg hem de Dryad koğuşları ikiye ayrıldı, yarılar birbirinden ayrılarak kıvılcım saçan renklerle kireçlenmiş küçük bir kemer oluşturdu.

Kuzey Ormanı'na dar bir yol açıyor.

Valasca, Mavrik Gwynn'i coşkulu bir kucaklamaya çekerken *bir whoop* çıkarır, elindeki Verdyllion aniden manyetik bir çekimle karıncalanır.

Wynter'a doğru.

Gwynn Wynter'e döner ve Verdyllion'u tutar. "İşte, Wynter'lyn," diye teklif ediyor, Mavrik'in kucağından sırtıyor, büyüü her zamankinden daha parlak parlıyor. "Yolu göster."

"Oo'na'nın Kökleri ..." Mynx'lia'luur soluk soluğa kalır.

Mynx'in sersemlemiş nefesi Gwynn'de yankılanıyor ve kalbi çarpma ritmine giriyor. Hepsi saatlerce yolculuk ettikleri dar tünel dizisinden adım atıyorlar ve kemerli bir tavana sahip inanılmaz derecede büyük bir kristal mağaraya dökülüyorlar, devasa, çıkıntılı kristaller yasak renk patlamasıyla dolu, Gwynn ve Mavrik'in runik ağ kalkanı tavanını kucaklıyor.

Çok fazla konsantre ışık gücünün saldırısından bacaklarında kararsız olan Gwynn, boynunu cranes, mağaranın tavanından şelalenin devasa köklerine şaşkınlıkla bakıyor. Bir ahır kadar kalın olan kökler, mağaranın zemini, duvarları ve tavanı üzerinde dalgalanır, piton büyüklüğündeki kök kılları, her yönden akan daha küçük köklerin ağına dolanır - binlerce binlerce birbirine bağlı ağaç kökü ağı, Gwynn'in burada tüm yolculukları boyunca not aldığı Subland'ın tavanı.

Uçsuz bucaksız bir orman ağı.

Ve şimdi o ve yoldaşları, tüm köklerin ulaştığı yerde, Erthia'nın tüm dinlerinde ve mitlerinde bahsedilen, Erthia'nın Doğal Matrisinin yaşayan, nefes alan kalbindeler.

Erthia'nın Kaynak Ağacı.

"Yüksekte Kutsal Tanrıça," Valasca, Ağacın kemik derinliğindeki güç frekansı Gwynn ve Mavrik'in ikiz büyüü boyunca titrerken, Mavrik'in Gwynn'in elindeki tutuşu sıkılaşıyor.

Gözcüler göz kırparak canlanır -yüzlercesi- yıldız ışığı gibi parıldar ve devasa köklerin üzerine tünerler.

Gwynn'in nefesi, Smaragdalfar dizlerinin üzerine düştüğü ve göğüslerinin üzerinde karmaşık Oo'na'nın Blessing jestini gerçekleştirdiği için Mavrik'in boğazından kaçan boğuk bir sürpriz sesi yakaladı. Cael ve Rhys, Gwynn'in hepsinin mucizevi bir şekilde görebildiklerini fark ettiği vizyona bakıyorlar. Hem Valasca hem de Sparrow mırıldanıyor

Amaz ve Uriskal kutsar ve Wynter'ın kanatları görkemli bir şekilde tüm genişliğine yayılır, omuzlarındaki iki Agolit Alev Şahini Gözcülerin ortasında Büyük Ağacın köklerine konmak için neşeli bir uçuş yapar.

Wynter'ın elindeki Verdyllion Asası çok renkli ışıklar saçıyor. "Kuşları , değil mi?" Gwynn, Mavrik'e, eterik Gözcülerin yıldız ışığı tonu Erthia'daki her rengin bir takımyıldızına geçerken, onun içinden rahatlama spazmı diyor - tam spektrum

Işık gücü.

Mavrik gözlerini Gözcülerden ayırmadan başını sallıyor. "Kadim Olan'ın kuşları," diye mırıldanıyor, duyguları gücüyle çatırdıyor.

"Oo'na'nın kuşları da" diyor Gwynn, gözlerinde yaşlar akıyor, "ve Alfsigr inancının kuşları ... Amaz ve Noi tanrıçalarının kuşları ... *herkesin* kuşları."

Mavrik ona dönüyor, alışılmadık bir şekilde üstesinden gelmiş görünüyor. "Yeniden inanmak istedim." Yutkunuyor ve uhrevi manzaraya bakıyor. "Magedom'a ilk sırtımı döndüğümde, artık tüm cehennemlere gideceğimi ." Bir an için sessizleşiyor, büyüğü parlak bir hisle çatırdıyor. "Dua etmeyi özledim. *Bir şeye* inanmayı özledim. Ama düşündüm ki, eğer geri dönüşü olmayan bir şekilde kaybolduysam, bu kadar kaybolmamış olanlar için de savaşabilirim. Hâlâ değer bir şeyleri olanlar için."

Gwynn'in kalbi sıkılaşıyor, Mavrik için parlak bir sevgi dalgası güçleriyle parıldıyor, gözyaşları gözlerini buğuluyor. "Sanırım buraya yönlendirildik" diyor. "Değnek tarafından. Ve Gözcüler tarafından. Ve Oo'na'nın Kökleri." Gwynn aracılığıyla geniş bir acele karıncalanıyor. Bu kökleri "Oo'na's" olarak adlandırmak devrimci hissediyor - Erthia'nın inançlarının kafa karıştırıcı, görkemli karışımını kucaklamak.

Düşüncelerindeki sismik değişimi anlamış gibi görünen Mavrik, birbirine bağlı ellerini kaldırıp onunkinin arkasını öper, Ağacın her şeyi kapsayan gücü ikiz çizgilerini çekiştirirken ikisinin de içinde çok renkli kıvılcımlar yanıp söner.

"Gidip Erthia'nın Kaynak Ağacı'yla tanışalım," diye öneriyor Mavrik. "*Birlikte.*"

Gwynn başını sallıyor, korkmuş, kafası karışmış ve hazır. Mavrik'in elini daha sıkı tutarak, Wynter'in şefkatli gümüşünü karşılar

bakıştılar ve hep birlikte Erthia'nın Ulu Ağacı'na doğru yola koyuldular. "Durun!" Yyzz'ra hırlıyor.

Yyzz'ra Ağaç'ın kökleriyle aralarına girdiğinde irkilerek dururlar, Gavryyl ve Valkyr de onun yanına yaklaşır. Üç Smaragdalfar askeri Varg kabzalarını hızla açıp dışarı fırlatıyor, kılıç bıçakları kabzaların zümrüt rünlerinden iç içe geçiyor.

"Bu da ne?" O ve Sparrow kendi küçük kılıçlarını kınından çıkarırken, Mynx, Cael ve Rhys oklarını yaylarına yerleştirirken Valasca alçak sesle ve ölümcül bir şekilde soruyor.

"Silahlarınızı indirin, *hemen*," diye emretti Cael Yyzz'ra'ya, nişan alarak ölümcül bir şekilde odaklanmıştı.

"Sessiz ol, Maggot," diye hırlıyor Yyzz'ra. "Alfsigr pisliğinin burada yeri yok." Hırçın bakışlarını yanındaki Valasca ve Sparrow'a çeviriyor. "*Hemen* silahlarınızı bırakın, yoksa boyunlarınızdaki o runik tasmaları aktive eder ve ciğerlerinizdeki nefesi keserim!"

Gavryyl ve Valkyr bıçaklarını havaya doğru kaydırırlar ve çok sayıda zümrüt parlayan Varg hançeri, Gwynn'den ve müttefiklerinin her birinden önce askıya alınmış, bıçakların jilet gibi keskin runik noktaları, boğazlarının her birinden bir saç genişliği kadar uzağa asılır.

"Yyzz'ra," Mynx'lia'luure dikkatle girişimde bulunuyor, "ne yapıyorsun?" "Yapmak için bize katılman gereken şey!" Yyzz'ra, Mynx'lia'luure'a

Cael'e nefret dolu bir bakış fırlattı. "Bu *Oo'na'nın Ağacı*. *Varg'plith* için değil!" Yyzz'ra Wynter'a sert bir bakış fırlatıyor ve elini kesin bir taleple uzatıyor. "Bana *Oo'na'nın Parçasını* ver, *Icaral*."

Gwynn, *Icaral*'ın Wynter'e çok kötü bir şekilde fırlatıldığını duyunca titriyor. Mavrik'in büyüü onun aracılığıyla parlıyor, ikiz çizgileri boyunca yanıp sönen bir dizi runik dizi - Yyzz'ra ve iki Subland Elfini ayaklarından patlatmak için kullanılabilecek melodiler.

Gwynn sessizce Issani büyülerini mırıldanmaya başlar, Wynter kanatlarını tam genişliklerine kadar beklenmedik, zorlayıcı bir güçle çırparken, herkesin belirgin bir sürprizle ona doğru döndüğü gibi, avuçlarına karşı karıncalanmaya başladığı rünlerin sokması.

Solgun boynuna doğrultulmuş asılı Varg kılıcı karşısında yılmamış görünen Wynter, Verdyllion'u sakın bir şekilde Yyzz'ra'ya uzatıyor. "Al

Wynter öneriyor. "Ve onu Oo'na'nın Kutsal Ağacına geri götürün."

Yyzz'ra Wynter'a ters ters bakıyor ve onun sakin tepkisinden etkilenmiş gibi görünüyor. Öne fırlayıp Verdyllion'u Wynter'dan kapıyor, ardından geriye doğru devasa köklere doğru adım atıyor ve elinin hızlı bir hareketiyle Gavryyl ve Valkyr'i kendisine katılmaya çağırıyor.

Ulu Ağacın köklerine doğru geri çekilip kılıçlarını kaldıran Yyzz'ra, Gavryyl ve Valkyr boştaki ellerini uzatıp Ulu Ağaçla temas kurar.

Ellerinden bir kromatik ışık ışınları patlaması ve Gwynn, askıya alınmış Varg bıçaklarının hepsi varoluştan yanıp sönerken ve Yyzz'ra, Gavryyl ve Valkyr, Yyzz'ra'nın elindeki Verdyllion ile birlikte Büyük Ağacın köklerine doğru emilir.

Kırmızı şok Gwynn ve Mavrik'in gücüyle parlıyor.

Wynter döner ve devasa bir köke doğru adım atmadan önce hepsine güzel bir gülümseme verir ve iki elini de renkli bir ışık patlamasıyla köke bastırır. Wynter da Büyük Ağaç'ın içine çekilirken Gözcüler'in hepsi parıldayarak gözden kaybolur.

Wynter, bir saate yakın bir süre sonra yeniden ortaya çıkan ilk kişi oldu - hepsinin alarm sancıları içinde geçirdiği bir saat.

Gwynn'in kolu, köklerden prizmatik ışık patlarken yüzünü korumak için refleks olarak yükselir, Wynter ışıktan adım atarken ve Gwynn, Icaral'ın dramatik olarak değişmiş görünümünü alırken, onun içinde huşu spazmı.

Wynter'ın gözleri artık gümüş değil, her türlü prizmatik tonu yansıtıyor, kaymaktaşı teni soluk yeşile boyanmış. Kanatları gümüşü bir ışık saçıyor ve kafasından yıldız beyazı şimşekten yapılmış gibi görünen, yanıp sönen iki boynuz yükseliyor. Omzuna bir Gözcü tünemiş, yarı saydam kuşun etrafı ruhani yeşil bir sisle çevrili.

"Kız kardeşim," diyor Cael, sesi çatallaşarak.

"Yaşam Merkezi bizi eve çağırıyor," diyor Wynter avucunu kaldırırken hepsine. Orada karanlık çizgilerle işlenmiş bir Demirağaç ağacı görüntüsü var, Wynter'ın şimşek boynuzları mağarayı aydınlatan bir ışık saçıyor. "Korkacak bir şey yok," diyor sakin bir şekilde. "Hepimiz Doğal Dünya'nın gücüne katılmaya çağırıyoruz. Onu güçlendirmek ve Gölge yıkımından kurtarmak için."

Wynter, Yyzz'ra, Gavryyl ve Valkyr'in yanındaki devasa kökten çıktığı gibi kanatlarını havalandırır. Üç Smaragdalfar askeri dizlerine çarpıyor ve Gwynn, Mavrik ve müttefikleri hemen savunma pozisyonlarına düşüyorlar.

Ama üç Smaragdalfar saldırmak için hiçbir hamle yapmıyor. Sersemlemiş görünüyorlar, hepsi de yumruklarında mor kök yumaklarına benzeyen şeyleri tutuyor, Verdyllion Yyzz'ra'nın diğer elinde sıkıca kavranmış.

Yyzz'ra Wynter'a bakar, prizmatik bir şekilde parlayan Verdyllion'u kılıfına sokarken genellikle sert olan yüzünde sarsılmış bir ifade vardır ve avucunu kaldırarak dışa doğru çevirir, Gavryyl ve Valkyr de avuçlarını gösterir.

Gwynn sıkı bir nefes alır.

Wynter'ın avucuna basılan ağaç resminin aynısı üç Subland Elfinin avuçlarına da işlenmiştir.

Yyzz'ra'nın ifadesi yoğun bir pişmanlığa dönüşüyor. Gwynn, Mavrik ve diğerlerine dönmeden önce Wynter'e "*Hatalıydım*" diye seslendi. "Hepinizi dışarıda bırakmak yanlıştı. Oo'na'nın Ağacı, III, bizi bu akrabaya bağladı." Mor köklerin karışımını tutar. "Büyük Doğu Çam Ormanı'nın altındaki Alt Topraklar'a bağlandık." Yyzz'ra sanki bakışları içsel bir pusula tarafından çekiliyormuş gibi o yöne doğru bakıyor. "Alt Topraklar ... hayal ettiğim gibi birbirinden kopuk bir bölge değil. Bir *bütünün* parçası. Hayatın kök bağlantıları için bir beşik. Güneş Toprakları düşerse, Alt Topraklar da düşer."

"Büyücüler ve Alfsigr," Valkyr kabaca söylemeyi başarıyor ve Gwynn, düşünceli Elf'in konuştuğunu duymaktan korkuyor, "Batı'daki Ormanı *çok fazla* öldürüyorlar. Onları hem bu Ormanı hem de Doğu Ormanlarını yok etmekten alıkoymazsak, tüm Doğal Matris *çözülecektir*."

"Kıtadaki her gruptan acı çeken insanların görüntülerini gördük," diye ekliyor Gavryyl, gümüş rengi gözleri hüzünlü. "*Çocuklar*. Erthia'daki her gruptan. Gölge toprağı ... suyu ... *her şeyi* zehirlerken açlık ve susuzluktan ölüyorlar."

"Savaşımızın sadece Smaragdalfar için olduğunu sanıyordum," diye zorluyor Yyzz'ra, gümüş gözleri yaşlarla dolu, "ama bu *hepimiz* için olmalı. Yoksa her şeyimizi Gölge'ye kaptıracağız." Yyzz'ra

Valasca ve Sparrow tuniğinin cebinden rünik bir taş çıkarıp havaya kaldırırken başparmağını rünün üzerinde kaydırarak kenarına bastırıyor.

Valasca ve Sparrow'un boğazlarındaki tutsaklık tasmaları zümrüt rengi kıvılcımlar saçarak yok olur.

"İkinizi de asla hapsetmemeliydim," diye itiraf ediyor Yyzz'ra. Rün taşını cebine koyup ayağa kalkıyor ve Verdylion'u kınından çıkarıp Wynter'e uzatıyor. "Al Wynter'lyn," diye teklif ediyor, sesi duygu yüklü. "Sana geri dönmek istiyor."

Gwynn, Wynter gülümsediğinde Mavrik ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulunur, Yyzz'ra'ya doğru adım atar ve Verdylion'u kabul eder, Icaral onunla temas ettiği anda kromatik parıltısı parlar, önemli bir daire hissi verir.

Mitolojik bir gücü var.

Gwynn'in göğsünde titreyen bir doğruluk duygusu çiçek açar, onu ve Mavrik'in çizgilerini ve gücünü Kaynak Ağacın köklerine doğru inkar edilemez bir çeker.

Gwynn'in gözleri Mavrik'in gözleriyle kilitleniyor, Cael ve Mynx'lia'luure, Rhys, Valasca ve Sparrow ile birlikte ileriye doğru adım atmadan önce çizgileri boyunca spirallenen söylenmemiş anlaşma, avuçlarını Büyük Ağacın köklerine getiriyor.

Yerçekimi Gwynn'in ayaklarının altında, onun ve Mavrik'in büyüü çok renkli bir ışık şokunda ele geçiriyor. Doğrudan köke düştüklerinde birbirlerinin koruyucu tutuşlarını kavrarlar, aniden karanlıkla sarılırlar ve şok edici bir serbest düşüşe savrulurlar. Gwynn'in nabızı, sonu yokmuş gibi hissettiren karanlığa daldıkça patlar.

Sonra aniden durur, boşlukta asılı kalır.

Kafası karışmış olan Gwynn, Mavrik'e yapışır, kolları, etraflarındaki hayata titreyen vizyonu alırken onu yakın tutuyor.

Mor bir ormanda duruyorlar, ormanın muhteşem sonbahar renkleri rüya gibi bir yoğunlukla aydınlanıyor. Parlak sonbahar tonları kenarlardan ışık saçıyor, yaprakların sonbahar renk cümbüşü sadece Batı Diyarı'nın kırmızı, altın ve pas tonlarını değil, aynı zamanda Doğu Diyarı'nın efsanevi sonbahar renklerini de kapsıyor - macenta ve safir, canlı lavanta ve parlak turkuaz renkleri.

Gwynn'in ışıık çizgileri genişler, renk gobleninde içerken cildinde dalgalanan öforik bir titreme, tonları o kadar zengin ki Light Mage kalbini ağrıtıyor.

Gözetmenler, ormanın dalları boyunca tünemiş, hayata parıldıyor ve Gwynn ve Mavrik'in ikiz çizgileri aniden aşağıya, aşağıya, Erthia'ya akıyor ve hepsi Büyük Ağaca giden geniş bir ağaç kökleri ağına bağlanıyor.

Büyük Ağacın gerçek adı Gwynn'in zihninden geçiyor -

III.

Erthia'nın Doğal Matrisinin Merkezi.

Sahne bir renk girdabına dönüşüyor ve oryantasyon bozukluğu Gwynn'i tekrar okyanusla çevrili bütün bir kıtanın hava vizyonuna iterken, yeşil ve altın ağaçlar genişliğini kaplıyor. Vogel'in Gölge Asası'nın görüntüsü, yoğun ormanlık kıtanın üzerinde bir gri dalgası kapanırken Gwynn'in görüşünde yanıp sönüyor, siyah, kıvrık şimşeklerle dolu yolsuzluğun çelik kütlesi.

Ve sonra kıtanın zeminine doğru çekiliyorlar ve ağaçların tanıklık ettiği dehşet görüntüleriyle saldırıya uğruyorlar, Gölge orduları her şeyi tahrip ederken ormanlar çelik ateşiyle yanıyor ve zehirli gri bir fırtına şeytani bir gelgit gibi yuvarlanıyor ve Yaşayan Dünya'yı çökertiyor.

Çiftlikler yok
edildi. Su
zehirlendi.

Hava ve çevredeki okyanus gri renkte dönen bir yozlaşmayla kaplandı.

Aileler ... çocuklar ... *ölüyorlar.*

Gwynn'in boğazında bir protesto çığılığı yükselir.

Korkunç sahne, kötü huylu grilerin girdabında kaybolur ve Gwynn ve Mavrik kendilerini bir kez daha Büyük Ağac'ın her şeyi kapsayan karanlığında askıya alırlar. Gwynn'in içgüdüsel olarak kıtaları için ne geldiğini bildiklerini anladıklarında, içten içe bir umutsuzluk her ikisini de ele geçirir.

Zaten *burada* olan şey.

Ama sonra, Verdyllion'un bir görüntüsü ortaya çıkıyor, Asa-Stilus önlerinde asılı duruyor.

Gwynn'in gözleri, bir değirmencinin tekerleği kadar büyük, yarı saydam, yedi köşeli bir yıldız olarak genişler, Verdyllion'un etrafında hayata titriyor, her nokta prizma kırılmış ışığın yedi renginden birini parlıyor. O ve Mavrik aşağıya bakar, ikisi de büyük yıldızın tek altın noktasının önünde konumlanmışlardır.

Figürler yıldızın diğer noktalarının önünde parlıyor ve yıldızın mor parlayan kolundan önce asılı olan Sagellyn Gaffney'in mor ışıklı, bulanık formunu alırken Gwynn'den şaşkınlık geçiyor. Tüm formu mor tonlarla renklendirilmiş, koyu mor dudaklarında hayırsever bir gülümseme var.

"Sage," Gwynn rasps, kalbi aniden kendini uzun zamandır kayıp arkadaşının varlığında bulmak için hem sevgi hem de pişmanlık ile çatlıyor.

Başka bir figür netlik kazanır ve daha güçlü bir sürpriz Gwynn'in göğsünü daraltır, kadın figürünün cildi derin bir orman yeşili parıldar, kulakları hafifçe sivrilir, Mage-siyah saçlarında yemyeşil bir çizgi. Yüzü tanıdık, Valgard Katedrali'nin önündeki dövüş heykeline oyulmuş özelliklere çok benziyor, Kara Cadı'yı Kanatlı Icaral ile savaşırken tasvir ediyor.

Elloren Gardner Grey.

Elloren'in elinde parlayan yeşil bir dal ve omzuna tünemiş bir kuzgun var, formu yıldızın parlak yeşil noktasının önünde duruyor.

Wynter, yıldızın çivit noktasından önce titriyor, yıldırım boynuzları prizmatik ışığı dışarı atıyor. Ve sonra, Gwynn' tanımadığı bir figür, yıldızın mavi noktasında hayata parlıyor, akan sudan yapılmış eşit derecede mavi bir kadın, etrafında akan iki renk yanıp sönen ahtapotun ışık ışını görüntüleri, kadının elinde mor bir kök, saçları gümüş bir flaş. Bir başka figür, gökkuşağı pusuna bürünmüş bir Alfsigr adamı, yıldızın kırmızı noktasında belirir.

Ve sonra, tamamen prizmatik ışık fraktallarından oluşan son bir figür.

Önceden gördükleri Orman görüntüsü etraflarında canlanıyor, Doğu'nun sonbaharının yasak tonları Verdyllion'a, yıldıza ve etrafında toplanan herkese katılmak için ışıltıyor.

Gwynn, Mavrik'e bakar, kolektif ışık güçlerini Verdyllion aracılığıyla kanallandırmak için, büyük Gölge gücünü körfezde tutmanın bir şekilde anahtarı olduğu hissine kapılır.

Havada hissedilir bir davet duygusu dalgalanıyor. Gwynn, dünyayı değiştiren enerjisini ruhunun içinde hissedebilir, çizgilerinde neşeli bir çekiş, onu III ve Orman ve her canlı şey boyunca çalışan karmaşık prizmatik büyüye katılmaya çağırır.

III'ün sessiz daveti, avuç içi yukarı bakacak şekilde tutulmuş bir el gibi havada titriyor. Erthia için bir can simidi.

Bir şans.

Gwynn, Mavrik'in sevgili bakışlarını sessiz bir onaylamayla karşılar, birlikte ellerini yıldızın altın noktasına getirir ve kabul ederler.

Çok renkli bir ışık patlaması, elemental sihir cıvatalarının hızlı çizgileri boyunca patlar. Gwynn, Mavrik'i umutsuzca tuttuğu anda yakın bir şekilde kavrar ve Büyük Ağacın köklerinden yukarı doğru ve yüzey dünyasının ışığına doğru fırlatılırlar.

Gerçek dünya varlığa katılabilir ve Gwynn kendini III'ün devasa, yeşil tacının içinde bulur, bir dala yapışır, tırnakları kabuğa kazılır, gök gürültüsü uzakta gürler, Mavrik onun yanında.

Gwynn, Mavrik'in dramatik bir şekilde değişmiş görünümünü alırken şok bir nefes alır ve gözleri onu alırken eşit bir şok seviyesiyle genişler.

Kulakları ... sivri... ve teninin soluk büyücü yeşili, zengin bir yaz sonu yeşiline dönüşmüştü. Koyu renk, karmakarışık saçları gökkuşağı tonlarında ve altın rengi gözbebekleri prizmatik ışıkla çevrili.

Gwynn geniş bir nefes alır, kendisinin ve Mavrik'in yeni ve prizmatik olarak tüm Kuzey Ormanı'na ve III'e ikiz çizgileriyle kök salmış hissi ile üstesinden gelir, Büyük Ağacın sevgisinin acısı her ikisini de boğar.

III'ün titreşen enerjisi Gwynn'in asa eliyle çarpıyor ve avuç içi yukarı çeviriyor. Şaşkınlık, bulduğu gibi onun içinden cızırdıyor

III'ün görüntüsü, şimşek desenli, altın parıltılı hızlı çizgileriyle iç içe geçen koyu çizgilerle kaynaşmıştır.

Kulakları boyunca uzanan bir sokmanın farkında olan Gwynn, Mavrik'inki ile aynı ince noktalara gelen kendi kulaklarını bulmak için uzanır ve hayrete düşer. Saçlarını kapar ve öne doğru çeker, gökkuşağı rengiyle de vurulduğunu bulur, tırnakları yeni koyu yeşil ve hafif pençeli, cildi derinleşmiş bir orman yeşili tonudur.

"Kutsal Kadim Kişi, biz Fae'yiz," diye soluk soluğa Mavrik'e sesleniyor, sözcükler Ortak Dil'de değil de bambaşka bir dilde çıkınca neredeyse boğulacak gibi oluyor, sesler kuru ve yapraksı, sözcükler yoğun bir şekilde gerçekmiş gibi geliyor. "Beni anlayabiliyor musun?" diye soruyor ona, şoktan neredeyse sersemlemiş bir halde.

"Yapabilirim," diye cevap veriyor aynı yapraklı dilde, aynı şaşkınlık ikiz güçlerini süpürüyor.

Onlarla birlikte buraya gelen iki Agolit Alev Şahini, çok renkli bir ışık patlamasıyla Büyük Ağaç'tan fırlayıp yakındaki bir dala tünedi; parlak turuncu tüyleri, yerlerinin hızla değişmesinden dolayı büyük bir şaşkınlıkla uçuşuyordu.

Gwynn ve Mavrik'in çizgileri, şahinler onun ve Mavrik'in omuzlarına ışık tutmak için kanatlanırken Ormana daha derin bir bağlantıya dönüşüyor, çizgileri kuşların sevgisiyle dolup taşıyor. Anında, akraba bir bağlantı ortaya çıkıyor, her iki kuş için de sevgi Gwynn'in kalbini duygusal bir acıyla genişletiyor.

"Hatlarımız . . ." Mavrik dalgınca uzanıp şahin türünün tüylerini okşarken hayret ediyor ". ..düşündüğümüz gibi değiller."

"Onlar *kökler*," diye nefes nefese mırıldanıyor Gwynn, tamamen demirlemiş ışık gücü Ormanda yanıp sönerken. "Ve Agolit'teyken bana söylediğin şey ... hepsi doğrudu. Sihirli olarak, biz *Dryad*'larız."

Aciliyet Mavrik'in koyu yeşil özelliklerini ele geçirir. "Gwynn . . . diğerleri nerede? Wynter nerede? Ve *Verdyllion*-"

Üstlerinden Erthia'yı parçalayan bir *patlama* sesi gelir ve sözlerini keser. Şahinler irkildikçe alarm hatları boyunca uzanıyor.

Gwynn ve Mavrik, her ikisi de yukarı doğru tırmanmaya başlamadan önce korkunç bir endişe görünümü paylaşıyorlar, Gwynn kendini şaşırtıcı bir şekilde buluyor

çevik ve güçlü. Kanopinin tepesinden içeri girdiklerinde sert bir esinti ona çarpıyor, Kuzey Ormanı'nın panoramik yeşil alanı etraflarına yayılıyor, iki yarı saydam yeşil kubbe-kalkan onu çevreliyor.

Gwynn'in ciğerleri, Gölge fırtınasının kükreyen bir gelgiti, Orman'ın iç içe geçmiş kalkanlarına çarpıyor, fırtına grubunun karanlık, kıvrık şimşekleri bir çılgınlığa dönüşüyor, hepsi Varg ve Dryad kalkanlarına bıçaklanıyor.

"Ancient One," Gwynn, boğuk bağırıışların altlarındaki yerden yükseldiği gibi soluyor. Onların genişlemiş bakışları buluşuyor.

"Diğerleri III'ün üssünde olmalı," diyor Mavrik, sesi çelik gibi keskin bir amaçla sertleşiyor. "Gücümüzü onlarınkiyle birleştirmeli ve Orman'ın kalkanını güçlendirmeliyiz."

Savaşçı amacı büyüleriyle ateş ederek, Büyük Ağacın devasa gövdesine şaşırtıcı bir hızla tırmanıyorlar, Gwynn kıvrak, yeni kaslı vücuduna uyum sağlıyor, yeşil pençeleri III'ün siyah kabuğuna girerken hareketleri güçlü ve emin.

Gölgeliklerin en yoğun kısmından geçerek daldan dala atlıyorlar ve III'ü çevreleyen açıklığa düşüyorlar.

. . ve bir grup Dryad ile yüz yüze gelirler, aralarında sadece Kehanetin Icaral'ı olabilecek kızıl saçlı bir Icaral adamı vardır.

Yvan Guryev'in menekşe ateşi gözleri onlarınkiyle buluştuğunda, gözbebekleri dikey olarak kesildiğinde Gwynn'den sersemlemiş bir nefes titriyor. Koyu boynuzlar alev gibi saçlarından yükselir ve siyah kanatlar sırtından dışarı çıkar.

Yanında Dryad-Fae Kara Cadı Elloren Gardner Grey duruyor, kulakları sivri, rengi orman tonlarına doğru derinleşmiş, siyah saçlarının arasından koyu yeşil bir çizgi geçiyor, etrafını dev bir kuzgun sürüsü sarıyor.

Dryad Elloren Gwynn'e gönderilen vizyonların anıları, Elloren Gardner Grey'in artık Vogel'in kontrolü altında olmadığı gerçeğiyle yüz yüze geldiğinde aklından geçiyor.

"Mavrik!" Yvan, tüm Dryad'lar Mavrik ve Gwynn'de Orman tarafından kesilmiş parlayan runik silahlar olarak çılgılık atıyor, uzaktaki Gölge fırtına grubu Ormanın kalkanına karşı kükrüyor.

"Biz senin tarafındayız!" Mavrik ağlıyor, hem Gwynn hem de Mavrik III işaretli avuçlarını gösteriyor.

Elloren Gardner Grey'in gözleri, bakışları Yvan'ınkilere kaymadan önce III işaretlerini incelerken açılıyor. "Seni öldürmüş gibi yapan asa ustası bu mu?" diye soruyor akıcı Dryadin dilinde. "Büyücülüğe ihanet eden mi?"

Yvan başını sallar, gözlerini Mavrik'e dikmiştir. "Şimdi de Dryad'ın akrabası *müttetikimiz*," diye cevap veriyor aynı dilde.

"Onlar benim akrabam değiller!" Meşe dalları ile süslenmiş sarmal saçlı bir kadın Dryad, bir dal silahı hazırlayarak, onun tarafını saran bir wolverine hırıltılı. Mavrik ve Gwynn'e tehditkar bir şekilde yaklaşıyor, tıpkı yırtıcı kuşların çığlıkları hepsinin üstünde ses çıkarıyor.

Herkesin gözleri III'ün tacından iki altın ışık noktası yükselirken, Gwynn'in kalbi ve büyüü akraba Agolith Alev Şahinlerine doğru yükseliyor. Hem o hem de Mavrik ön kollarını tutuyor, şahinler ateşli bir aşk acelesiyle kollarına iniyorlar.

Dryadlardan üçü, dal boynuzları olan sert görünümlü bir adam, minyon, çiçek saçlı bir kadın ve korkutucu derecede yoğun siyah gözleri olan kireç rengi bir Dryad silahlarını indirir, ancak asalı öfkeli dişi Dryad ve yanındaki iki Dryad - ayı akrabası olan dal boynuzlu büyük bir erkek Dryad ve gümüş panter akrabası olan mantar saçlı bir dişi Dryad - hepsi silahlarını düz tutar.

"Sublands'da başkalarıyla birlikteydik," diye sesleniyor Gwynn, düşmanlıklarını görmezden gelerek hepsine sesleniyor. "Aralarında Icaral Wynter Eirlyn."

"Wynter?" Elloren haykırır.

"Verdyllion'a sahip," diyor Gwynn, Mit Asası'nın bir görüntüsü zihninin arkasında yanıp sönerken, çizgilerini *aşağı* çeken yönlü bir çekiş. Gwynn'in gözleri genişler. "Verdyllion'un ani bir hissi var ... altımızdaki Sublands'da."

Mavrik ona yoğun bir bakış atar. "Verdyllion'un bizim hatlarımızı da çektiğini hissediyorum." Yvan'a döner. "Wynter'in erkek kardeşi Cael ve onun ikinci oğlu Rhys Thorim de bizimle birlikteydi," diyor. "Birlikte

Valasca Xanthrir ve Sparrow Trillium ile birlikte. Ve üç Subland Elf askeri."

"Şimdi neredeler?" Yvan bastırıyor, Vogel'in Gölge fırtınası Orman'ın kalkanının güney kenarına karşı daha yüksek sesle patlarken gözlerinde aciliyet ateşleniyor.

Gwynn, Yvan Guryev'in bakışlarıyla karşılaşır. "Bilmiyorum," diyor titreyerek ona. "Sanırım çoğu hala III'ün içinde olabilir."

Büyük bir patlama gerçekleşir. Orman yeşili ve zümrüt ışığından çıkan Orman üzerindeki iç içe geçmiş kubbe kalkanları olarak herkes yukarı bakar. Zemin ayaklarının altında gürlüyor ve Kuzey Ormanı'nın kalkanı varoluştan uzaklaştıkça Gwynn'den korku geçiyor.

Yedinci Bölüm Mor Geomancer

Serçe Trillium

Derinlerde III

Büyük Ağaç'ın her yeri kaplayan karanlığında savrulurken Sparrow'un kalbi hızla çarparak paniğe kapılıyor. Sanki Ağaç onun özünü korkunç, sonsuz derinliklerine katmaya çalışıyormuş gibi, merkezi ağırlı bir basınçla doluyor.

Aniden yavaşlayarak durur.

Kuyrukluyıldız gibi dalgalar halinde içinden geçen korku ve şaşkınlık, Sparrow'u nasıl düşüncesizce Büyük Ağaç'a gittiğine pişman ediyor, köklerinin üzerine tünemiş Urisk panteonunun ruhani Geo'din haberci kuşlarını gördükçe yoğunlaşan bir kalp çarpıntısı gibi hissettiren şeyle büyülenmişti.

Varlığının tam merkezine sesleniyor gibi görünen kuşlar.

Birdenbire parıldayan, hapsolmuş bir *güç* gibi hissettiren şeyle doldu.

Korkusu boğazını sıkı bir ıstıraba dönüşen Sparrow, görüşünde menekşe rengi bir ışığın parlaması ve etrafındaki karanlıktan Ağacın devasa kökleri kadar büyük menekşe rengi kristallerin ortaya çıkmasıyla irkilir.

Daha büyük.

Kristallere bakarken gözleri açılıyor, asılı duran formu bu devasa, geometrik oluşumlar karşısında bir zerreden ibaret, parıldayan mor renkleri karanlığı hızla kaplıyor. Etrafını saran dev kristallerin yardımsever bir şekilde kendisini izlediği hissine ürpertici bir nefes alıyor.

Ve bekliyorum.

Sanki Ağaç ona şaşırtıcı bir teklifte bulunuyormuş gibi, sanki o kendi Urisk'viil rengiyle bezenmiş bu devasa kristalleri kullanmaya hazır güçlü bir Urisk jeomanceriymiş gibi... Ulu Ağaç onun sadece Urisk erkeklerinin sahip olduğu jeomansi gücünden yoksun, basit bir terzi olduğunun farkında değil.

İçindeki her şey devasa kristallere bağlanmak için çabalarken, Sparrow'u hüzün kaplıyor.

Onlarla *birleşmek* için suşlar.

Gücüm yok, diye acı çekiyor Ulu Ağaç'a. Kristaller etrafta oluşmaya devam ederken, menekşe rengi Urisk'viil sınıfının bir üyesi olarak özellikle ilgi duyduğu mor renkli taşların her çeşidinden oluşan daha küçük oluşumlardan bazıları ona doğru kristalleşiyor.

Noilaan'ın rıhtım kenarındaki mücevher pazarına dair bir anı Sparrow'un zihnine giriyor, sadece birkaç mor taş alabildiğini hatırlıyor. Taşları satın alıp cebine koyarken elleri titriyor, Urisk dini tarafından kadınlara yasaklanan türden-Urisk'viil geomancy taşlarını saklamakla suç işliyormuş gibi hissediyordu.

Bir Büyücüye aşığım, diye düşündü Sparrow o anda parmaklarını tabu taşların üzerinde gezdirirken *asi bir şekilde. Neden bir erkek gibi akraba taşlara sahip olmayayım ki?*

Thierren'e dair düşünceler Sparrow'un boğazını o kadar yoğun bir özlemle sıkıyor ki güçlkle nefes alabiliyor; zihni, Vogel'in iblis dalgası Voloi'nin üzerinde dalgalanırken iblis Tilor tarafından ejderha sırtında uçurulduğu ve Thierren'in adını haykırırken onu görüş alanından çıkardığı o son, acı dolu bakış çarpışmasına dönüyor.

Thierren, sevgilim, ?

Diğer sevdiği kişinin yüzü düşüncelerinde belirdiğinde kalbi daha da sıkışır-Effrey. Çocuk Vogel'in Voloi kuşatmasından sağ kurtulmuş muydu?

Thierren ve Effrey'nin isimleri Sparrow'un zihninde kalp parçalayıcı bir güçle çınlarken, iris rengi charoite ve koyu menekşe rengi jasper ona doğru kristalleşiyor. Derisinin altında aniden bir özlem cızırtısı hissediyor. Sadece Thierren ve Effrey ile yeniden bir araya gelmek için değil, aynı zamanda *jeo-güç* kullanmak için de.

Tüm varlığı, Büyük Ağaç'ın bu taş dünyasını bir şekilde kendisine bağlamaya çalıştığından emin olarak doluyor. Ama bu tamamen yanlış yönlendirilmiş.

"Ben *dişiyim!*" diye haykırıyor Büyük Ağaç'a, kadere isyan ederek. "Urisk dişilerinin jeomansisi yoktur!"

Sparrow aniden Büyük Ağaç'ın *gülümsemesinin* iç ısıtan hissiyle dolup taşıyor - öylesine engin köklü bir şefkatin *gülümsemesi* ki, Sparrow'un gözleri yaşlarla parlıyor ve onu çevreleyen dünyanın mor-kristal ışıltısını bulanıklaştırıyor.

Ve sonra etrafındaki tüm mor sahne kasılır ve başka bir görüntüye atılır.

Başı dönen Sparrow, kendini soğanlı bir çöl ağacının bükülmüş altın dallarından aşağıya bakarken bulur, önünde sarı bir çöl manzarası uzanmaktadır. Uzakta pırıl pırıl kubbeli yapılara sahip altın bir şehir parlıyor, hemen ötesinde sarı taştan büyük dağlar, her şey beyaz kızgın bir güneşin vurucu sıcağından titriyor gibi görünüyor.

Sürpriz Sparrow'u ele geçirir.

Urisk'hiir. Uriskan'ın geçmişinden masalarda duyduğu bir şehir. Şehri, dağların üzerinde asılı duran ve gün ışığında bile ejderha gözleri kadar parlak olan üç efsanevi altın yıldızdan tanıyor. Ondan önceki şehir -tüm Uriskan ülkesiyle birlikte- son Diyar Savaşı sırasında Gardneria'nın Kara Cadısı Carnissa Gardner tarafından yok edilmişti.

Serçe, bakışları tündüğü ağacın altındaki küçük taş meydandaki üç figüre kayarken *geçmişe baktığını* fark ediyor.

Adamlardan ikisi mavi renkli Uurok sınıfına mensup kaslı Urisk savaşçıları; göğüslerinde mavi taşlardan sıralar, yumruklarında ise serulean ve indigo taşlarla kaplı mavi geo-styluslar var. Önlerinde, en saygıdeğer rahip sınıfı olan Urielle'nin altın rengine sahip ince, kel bir adam duruyor; formu yalnızca en güçlü Urisk Strafeling geomancer'larının sahip olduğu ışık-aurasıyla sınırlanmış.

Rahibin sarı gözleri dramatik bir şekilde gümüşle kaplanmış, alnını süsleyen altın rengi elmaslardan oluşan bir çember var. Bir runik

Kristal altın apatitten kalemi mücevherlerle kaplı elinde tutuyor, zincirle bağlanmış pırıl pırıl altın kareler zayıf göğsünün üzerinde yatay olarak sarkıyor.

Önlerinde diz çökmüş gül rengi kadına bakan tüm erkeklerin yüz ifadeleri serttir.

Kadın altın jeo-güçten parlayan iplerle bağlı, soluk pembe gözleri vahşi, teninin ve saçlarının gül beyazı tonu Urisk'in en alt hizmetkâr sınıfı olan Uuril'e ait. Pembe ametistten yapılmış bir kalem önünde, ulaşamayacağı bir yerde duruyor.

"Ona ne yapmamızı istersin Başrahip Vyoor?" diye homurdanıyor askerlerden biri, safir mavisi gözlerini nefretle kadına dikmiş.

Şaşkına dönen Sparrow, baktığı rahibin Geo'din dininin en saygın kâhini olan Baş Rahip Geo'duuth Vyoor olduğunu fark eder.

"Konuş cadı," diye emrediyor baş rahip, acımasız altın bakışlarını kadının üzerine dikerken. "Bu tövbe etmen ve merhamet için Geo'din on High'a yalvarman için son şansın."

Kadın ona ters ters bakar, sonra geri çekilir ve tükürür.

Öfkelerini haykıran Uurok askerleri kılıçlarını kaldırıp ona doğru hamle yaparlar ama baş rahip ısıltılı bir el kaldırır ve Uuroklar durur.

"Uuril yükselecek!" diye homurdanıyor kadın baş rahibe. "Tıpkı Urol gibi! Ve Uriskan'ın *tüm* kadınları! Günleriniz sayılı!"

Başrahip acımasız bir sakinlikle altın kalemini kadına doğrultur.

Kalemin ucundan sarı bir ışık fışkırır. Kadının anında bağlanan formu yere düşerken Sparrow irkilir, ağzının üzerinde altın bir tıkaç oluşur. Kadın boğuk öfkesini haykırıyor ve bağlarına karşı umutsuzca direniyor.

Kadının çığlıklarını duymazdan gelen askerlerden biri baş rahibe döner. "Bazı Uuril ve Urol kadınlarının ellerinde kalemler var, Kardinal Hazretleri," diye uyarıyor. "Geo'glyph Tapınağını, küfürlü bir şekilde 'alt sınıflarımızın ve kadınlarımızın istismarı' olarak adlandırdıkları şeyi protesto etmek için ele geçirdiler. "

Sparrow bir anda neye tanık olduğunu anlar.

"Şeytani Kadınların İsyanı." Baş Rahip Vyoor "Şeytani Geo'witchlings "i ezdiğinde ve "Pırıl pırıl Kutsal Zamanlar "ı başlattığında.

Baş Rahip Vyoor elini göğsünün üzerine örtülmüş altın karelerden oluşan bağa götürür ve büyü üstüne büyü mırıldanmaya başlarken geo-stylus'unu kaldırır, altın Strafeling-aura'sı güneş ışığına döner. Sparrow havadaki jeo-gücün yükselişine karşı titreyerek ağacın sığınağına geri çekiliyor.

Vyoor, altın aurası yoğunlaşırken, her şey altın rengine bürünürken, sahne aniden diğer tüm renklerden sıyrılırken, "Jeo-gücünüzü bağlıyorum," diye sesleniyor. "Yüce Geo'din adına, Uriskan'daki *tüm* mevcut ve potansiyel Geo'witchling'lerin gücünü bağlıyorum."

Büyük bir altın parıltısı patlayarak tüm şehri ve çevresindeki fersahları kaplıyor. Altın rengi patlama kısa sürede kaybolur, diğer renkler dünyaya geri döner ve kadının metalik bağları yok olur.

Vyoor'un yanındaki askerler *hırsla* kendi kalemlerini kaldırırken, kadın bir anda kalemini kapıp baş rahibe doğrultuyor ve öfkeyle bir büyü okuyup *homurdanıyor*, ancak baş rahibin havaya kaldırdığı eli tarafından bir kez daha durduruluyor.

Baş rahibin ağzının hafifçe yukarı kalkması dışında dünya hareketsizdir.

Kafası karışmış gibi görünen kadın kalemine bakıyor ve aceleyle büyüünün kelimelerini bir kez daha hırıldayarak söylüyor ama hiçbir etkisi olmuyor, solgun gül rengi daha da solgunlaşıyor, eli titremeye başlıyor.

"Ne yaptın sen?" diye titrek bir sesle mırıldanıyor, yüz ifadesi giderek artan bir dehşetle doluyor.

"Uriskan'ın tüm kadınlarını bağladım," diye açıklıyor Başrahip Vyoor sakince. "Hepinizi Kutsanmış Teslimiyet'e bağlamak için anasoylu runik büyü yaptım."

"Seni canavar aptal!" diye bağırdı paramparça bir sesle. "Bu bağ yaratmak için geomansimizin *yerle* olan bağını kopardın. Bizim büyüümüz *Hayatı* korumak için var. Sana *güç* getirmek için değil!"

Baş rahip bir aspir kadar hızlı bir şekilde kalemini kaldırır ve bir büyü mırıldanır. Altından kesici bir çizgi kadının göğsüne saplanmak üzere parlar.

Kanı fışkırır ve gözleri yuvalarından fırlar, ağzı açık bir şekilde yere yığılır.

Sparrow, Ağacın mor-kristal kök dünyasına geri savrulurken sahne bir anda gözden kaybolur. Yutkunur, çöl ağacının anımsattığı dehşetle titrer. Ancak tüm bunları anlamlandırmak için çok az zamanı var, çünkü aniden başka bir görüntüye çekiliyor, şimdi sonbaharın renk cümbüşüyle çevrili mor bir Doğu Diyarı Ormanı ile çevrili.

Sparrow'un hapsolmuş jeo-enerji hissi, merkezinin derinliklerinde, mor büyüünün inkar edilemez bir yönelimsel *çekime* sahip olmasıyla yeniden parıldıyor. Ancak Sparrow'un yöneldiği yeryüzü dünyasında herhangi bir yer değil. Ağaçlara ya da güneşin aydınlattığı gökyüzüne doğru bir çekim değil bu, içindeki her şeyin ulaşmak için zorlandığını hissediyor.

Bu *aşağıya doğru* bir çekiştir.

Serçe bakışlarını indirir ve aniden küçüldüğünü ve dibe battığını hisseder. Etrafındaki dünya dışı doğru teleskopla genişliyor, o küçüldükçe hızla büyüyor, mikroskobik özü *toprağa* çekiliyor.

Etrafını saran ve Orman zeminine jeo-enerji besleyen devasa, büyütülmüş kayalara bakarken huşu onu tüketiyor, çürümüş kalıntıları parçalamak ve Ormana Yaşam destekleyici mineraller beslemek için taşların etrafında dolanan siyah sarmal çizgilerle uyum içinde çalışıyor.

Hayatın yeniden ortaya çıkışını ateşlemek için.

Gri Gölge dalları Sparrow'un mikroskobik dünyasına her yönden akmaya başlar. Gri dallar yenileyici siyah çizgileri sifonla çekerken, Gölge taşı ve gri pislikten başka bir şey kalmayana kadar güçleri süzülürken, hepsi jeo-güçten yoksunken dehşet onu ele geçirir.

Dengeden yoksun.

Sparrow'un midesi sıkışıyor, içinde tutuşan mor enerji geri çekilirken püskürüyor ve kendini bir kez daha III'ün dev kristallerden oluşan kök dünyasında asılı buluyor, Büyük Ağaç'ta hissedilir bir aciliyet titreşiyor.

Erthia'nın en güzel menekşe taşlarından bir takımyıldızı, avuç içi büyüklüğünde yanıp sönmeye başladığında Sparrow küçük bir başlangıç yapar

yavaşça etrafında dönüyor: ametist, charoite, sugilite, tanzanite, iolite, üzüm akiği.

Üzüm akik.

Sparrow'un kalbi diğerlerinden daha güçlü olan bu taşın çekimine doğru uzanıyor. Ona uzanıyor, parmakları üzüm akikinin engebeli dış yüzeyini açlıkla sarıyor.

Mor ışık ışınları Sparrow'un sıkılı elinden tırpan gibi fırlıyor, Sparrow hayatının en derin nefesini çekerken diğer tüm taşlar elindeki taşla karışıyor. Metalik altından yapılmış coğrafi bağlar, Sparrow'un hapsedildiğini hiç bilmediği sıkı bir sicimin çözülüşü gibi aniden bedeninden dışarıya doğru titremeye başlıyor. Geo'din'in Gözcü kuşları canlanıyor, etrafındaki devasa mor kristallerin üzerine tünüyor, kuşların yarı saydam, çok renkli formları parıldıyor.

Sparrow, Uriskal inancının prizmatik Gözcüleri'ne, Baş Rahip Vyoor'un kadını öldürdüğüne dair imgenin yeniden canlanmasına, cinayetin hikâyesinin kutsal bir dille süslenip halkının kutsal metninde yer almasına bakarken zihni karışıklık içinde dönüp duruyor.

Hayatı boyunca dua ettiği bu din yüzünden kargaşaya sürüklenen Sparrow, Geo'din'in haberci kuşlarına yalvarırcasına bakar.

Ne doğru, ne değil? diye onlara ve Ulu Ağaç'a acı çektiriyor.

Kalbinin merkezinde bir sıcaklık titreşiyor - kuşlardan ve Ağaç'tan gelen cevap olduğunu bildiği bir sıcaklık, ruhunun merkezi Geo'light'ında inşa edilen bir enerji.

Serbest bırakılmayı bekliyor.

Sparrow'un elindeki üzüm akiği kasılıyor ve bakışlarını, içinde enerji karıncalanması olan, kaynaşmış, küresel taşlardan oluşan yeni ince mor çubuğa doğru çekiyor. Şaşkın bir nefes alarak parmaklarını hafifçe gevşetiyor. Bir *kalem*. Altında avucuna işaretlenmiş Büyük Ağaç'ın bir resmi var, Ağaç'ın gerçek adı zihninde *titreşiyor-III*.

Büyük Ağaç'ın sevgi seli Sparrow'un içine doluyor ve ruhunu devrime davetin enerjisiyle canlandırıyor.

Erthia'nın yaşamı besleyen toprağı adına.

Sparrow'un parmakları kalemin etrafında sıkılaşıyor . . . ve çağırıyor kabul eder.

Thierren, diye düşünüyor gözleri buğulanırken, Ağaç aracılığıyla ona bir mesaj gönderebilmeyi diliyor. *Thierren, aşkım. Sınırları yıkmakla işimiz bitmedi.* Çarpık bir sırtış aniden Sparrow'un ağzını kaldırıyor, hayatı bir giysinin dikilmesi gibi her yerinde yerine oturuyor. *Geomancy gücümü geri alacağım. Ve Erthia'daki tüm Urisk kadınlarının da onu geri kazanmasına yardım edeceğim.*

Büyük bir *patlama* dünyayı sarsar.

Sparrow'un avucunda işaretli III imgesinde sert bir sızı beliriyor ve tüm Ağaç'ın geri teptiğini hissediyor. Etrafını saran dev kristaller gri renk almaya başlar, grinin zehirli dalları her taraftan içeri sızar.

Sparrow, avucundaki zonklayan sızıdan bunun bu sefer bir imgelem olmadığını anlayabilir.

Bu gerçek Gölge. III için geliyor.

Sparrow dişlerini sıkıyor ve kalemını kaldırıyor. *"Koru beni!"* diye Uriskal dilinde hırlıyor.

Kaleminden menekşe rengi bir ışık parlıyor ve etrafını saran morun sonuncusu da kesilip ağaçların *çıgıllıklarının* acı verici hissine kapıldığı anda, yarı saydam menekşe rengi bir kalkan büyük bir küre halinde etrafını *sarıyor*. Marcus Vogel'in soluk yeşil gözleri gümüş bir ateşle yanan görüntüsü zihninin gerisinde ürperirken, Sparrow kaskatı kesiliyor ve dehşeti artıyor.

"Senin için geliyorum," diye mırıldanıyor, Gölge Asa'yı kaldırıp kadının elindeki kaleme doğrulturken ifadesi engerek yılanı sakinliğinde. "Ne yaptığını görüyorum ve senin için geliyorum Urisk Cadısı. Erthia'nın jeo-gücünün son zerresini de tüketeceğim. Ve sen de onunla birlikte."

Kapana kısıldım, diye fark ediyor Sparrow, dehşeti daha da artarken, Gölge gücünün her saldırı hattının sezgisel bir hissi onu dolduruyor.

Vogel'toprağıyla birlikte Kuzey Ormanı'na da saldırdığını fark ettiğinde dehşeti artıyor.

Ve III'ün gücünün içinde sıkışıp kaldım.

Sekizinci Bölüm İblis Fırtınası

Elloren

*Kuzey Ormanı
Xishlon'dan on sekiz gün sonra*

"Ormanımızı yeniden korumak için gücümü kullanın!" Vogel'in yaklaşmakta olan Gölge fırtınası grubundan çıkan bir rüzgâr korumasız Kuzey Ormanı'nda kükrerken Dryadlara sesleniyorum. Doğal olmayan rüzgârlar düşmüş ağaçları kırbaçlarken dalları kırıyor ve elemental büyülerini çekmeye başlıyor, kuşlar ve hayvanlar kargaşa içinde.

Etraftaki ağaçların yaprakları kenarlarından grileşmeye başlarken, hışırtılı bir yardım çağlığı köklerime doğru ilerliyor. Koyu renk kanatlarını çırpıp akraba kuzgunlarım hızla III'ün etrafına yayılıyor, acil Karanlık auraları havada parlıyor. III'ün gücü aşağıya doğru sert bir kasılma gösterirken, sanki Ulu Ağaç tüm elemental gücünü köklerini çevreleyen toprağa kanalize ediyormuş gibi, zihnimde mor, kristalimsi görüntülerden oluşan kafa karıştırıcı bir görüntü yanıp sönüyor.

"Gücümüzü de kullanın!" Altın gözlü Mage, Mavrik Glass, hem kendisi hem de eşit derecede altın gözlü hızlı arkadaşı asaları kılıfından çıkardığı için rüzgarın üzerinden bağıyor, empatim, birleştirilmiş auralarının birbirlerinin etrafında parlak, altın döngülerde nasıl yörüngede olduğunu tespit ediyor. ellerinde ve bileklerinde parlak altın fastmarklar, omuzlarında alev-turuncu şahinler. "Gwynn ve ben *her bir* elemental çizgide ikiz Seviye Beş güce sahibiz!" Mavrik asasını tutarak bağıyor.

"O *asalardan* kurtulun!" Lyptus zehirli bir güçle tükürüyor, akrabası panter hırlıyor.

"Artık uykuda değilsin," diye onaylıyor Sylvan, bakışları Mavrik'in üzerinde geziniyor. "Büyü hakkında bildiğini sandığın her şeyi unut. Dryadlar ölü *asalar* kullanmazlar. *Kökleri* aracılığıyla Orman'a bağlı *canlı dallar* kullanırlar."

"Ve senin piç edilmiş büyücü büyülerin işe yaramayacak!" Oaklyyn tıslıyor, porsukgillerden akrabası hırlarken etrafında volta atıyor. "Kelimelerin dengesi tamamen bozuk! Ormandan koparılmış buçukluklar için yapılmışlar!"

Vogel'in Void ağacı zihnimde patlıyor ve güneyden gelen fırtınalı kükreme güç kazandıkça orada yankılanıyor.

"O fırtına grubu Gölge Ateşi'yle dolu," diye uyarıyor Yvan, kanatları sertleşerek. "*Tüm Ormanı* yakıp kül edecek."

"Herkesin gücünü birleştirmeliyiz!" Sylvan ikinci bir canlı dalı kınından çıkarıp bana uzatırken hepimize sesleniyor. "Bununla temas kur, cadı. III'ü korumak için senin ve müttefiklerinin büyülerinden yararlanacağız, sonra da kalkanı tüm Orman'a yayacağız."

Sylvan'ın canlı dalının tepesine tutunuyorum, o diğer elindeki dalı gökyüzüne doğru tutarken çevredeki Ormandan gelen enerji köklerime akıyor.

Oaklyyn'in elemental gücü azgın bir öfkeye dönüşüyor. "Bu buçukluklara bağlanmak bir hata!"

Hazel aniden karartılmış, uzun dişlerini ona doğru uzatır, gözleri tamamen kararmadan önce etrafta döner ve bakışlarını Gwynn ve Mavrik'e açık bir isyan görünümüyle ayarlar. "Tree'kin," diye , kalçalarında kılıflı iki karanlık dal çiziyor. Onlardan birini ikiz Dryad'kin'e doğru iter, yeraltı Ölüm Fae sesi Gölge fırtına grubunun güç kükremesini doğrudan keser. "Bu dala temas et!"

"Gel, Icaral!" Mavrik ve Gwynn ellerini Hazel'in dalının tepesine sararken Yulan Yvan'a haykırıyor ve Yulan tuttuğu iki daldan birini Yvan'a doğru itiyor, şaşkınlığı bağımız boyunca yanıp sönüyor.

"Wyvernfire'ı Ormanımızı korumak için kullanamazsın!" Oaklyyn Yulan'a hırlıyor.

"Ben onun ateşini aramıyorum!" Yulan rüzgârın uğultusuna karşı haykırıyor. "Onun Lasair şifa enerjisinden faydalanmaya çalışıyorum ki bu da Boşluk Ölümüne karşı koyabilir!" Anlayışı ateşiyle parlayan Yvan öne fırlıyor ve Yulan'ın dalının tepesini kavırıyor, ben zehirli rüzgârla sürüklenen doğal olmayan dumanın keskin kokusunu alırken, Vogel'in ateşi alevlenirken ağaçların çığlıkları içimde patlıyor Orman'ın güney kenarı.

Birlikte Dryadin büyüleri mırıldanan Hazel ve Yulan, Sylvan'a katılarak iki dallarından birini III'ün gölgeğine doğru itiyor. Oaklyyn, Lyptus ve Larch da dallarını yukarı doğru itmeden önce onlara lanet dolu bakışlar fırlatarak seslerini ilahiye kattılar.

Koyu yeşil renkli asılı bir büyü hattı ortaya çıkarak Dryad'ların yükselen dallarından çatırdıyor ve hepsini tek bir güç hattında birleştiriyor.

Sylvan, Dryadin'de tek bir kelime haykırıyor. "*Bağlantı!*"

Kuzey Ormanı'nın çizgiyi genişleten büyüünün daha sert bir akınına uğradığımda, gücümdeki sarsıcı bir çekim neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Orman'ın büyüü köklerimden yukarı doğru kükrüyor ve Sylvan'ın diğer elindeki yükseltilmiş daldan Dryad büyüünün yeşil çizgisine doğru akmadan önce tuttuğum daldan dışarı çıkıyor.

Hattan yoğun, yarı saydam yeşil bir güç duvarı yükselirken havada bir *çatlak* sesi duyulur. Üst kısmı hızla genişleyerek III'ü ve çevresindeki açıklığı kaplayan bir kubbe kalkanı oluşturuyor ve Gölge rüzgârı onu şiddetle savuruyor.

Kalkanımıza akan muazzam miktarda birleşik elemental büyüyü hissediyorum, çoğu benim kök hatlarımdan çekiliyor. Daha önce hissettiğim tüm kalkanlardan daha güçlü. Noilaan ve Amazakaraan'ı saran kalkanlardan daha güçlü, hızla *dışarıya* doğru sıçrayacak kadar güç kazanıyor.

Dalını kaldıran Sylvan şaşkın bir ifadeyle bana döndü. "Gücün," diye soluk soluğa bağılıyor, "*muazzam.*" Bakışları III'ün bulutları delen gölgesine yöneliyor, bakışları tekrar benimkine saplanmadan önce kararlılıkla keskinleşiyor gibi görünüyor. "Dryad'kin," diyor ölçülü bir güçle, "III'e tırmanmanı istiyorum.

III'ün kanopisinin tepesine bir bağlantı noktası sağlamak için güçlerinizi yönlendirebilir ve bu kalkanı hızla genişletebiliriz."

Elimdeki dalı bırakıyor, çatırdayan yeşil bir bağlantı hattı canlanıyor, dalın ucundan Dryad'ların yükselen dallarını birbirine bağlayan yeşil güç hattına akıyor, ben de dalın tabanını tutuyorum. "III'ün ulaştığında," diye yönlendiriyor Sylvan, "bağlantımız aracılığıyla büyüler göndereceğiz ve tüm Kuzey Ormanı'nı Erthia'nın şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha güçlü bir bariyerle yeniden korumak için kubbe kalkanımızı dışarıya doğru fırlatacağız."

Yvan'la birbirimize yoğun bir bakış atıyoruz, seslendirmeden anlaşıyoruz, onun ateşi beni kucaklamak için alevleniyor ve ben dalı tuniğimin kemerine takıp kendimi III'e fırlatıyorum. Koyu yeşil tırnaklarım ağaç kabuğunu ısırırken Büyük Ağaç'a tırmanıyor, kendimi daha da yükseğe atıyorum. Nabzım boğazımda zıplıyor, III'ün geniş gölgesini yarıyorum, kalkanımızın yarı saydam yeşil yüzeyinden dışarı bakıyorum ve Vogel'in fırtınalı kâbusuyla yüz yüze geliyorum.

Magedom'un çalkantılı fırtına bandı Ormanın doğu, güney ve batı kenarlarında yay çizerek hızla yükseliyor, karanlık şimşeği ağaçların üzerine patlama üstüne patlama şeklinde ateş yağıdırıyor.

Ama yeni doğan kalkanımızın birleşik gücünün Gölge fırtınası grubundan daha güçlü olduğunu hissedebiliyorum. Ve bağlantılı gücümüz artıyor, tüm Ormanımız bizimle birlikte duruyor, ben derin bir nefes alıp dalımı göklere doğru uzatırken gücünü köklerimizden kalkanımıza doğru kükrüyor.

Müttefiklerimin birleşik gücünün gürültüsü asa koluma doluyor, büyüm onu dünyayı büken yüksekliklere yükseltiyor. Dryad büyülerinin dalıma hücum ettiğini hissedebiliyorum, III'ün etrafındaki kalkanımız kendini tüm Kuzey Ormanı'nın üzerine yayılmaya hazırlıyor.

. . tam da Vogel'in fırtına bandının yüksekliği aniden üçe katlanıp kabus gibi bir gri gelgit dalgasıyla ileriye doğru çökerken.

Hayal edebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde, Gölge fırtınası Kuzey Ormanı'nın güney, doğu ve batı genişliklerinin tamamını kaplıyor, fersah fersah ağaçlar gümüşü siyah alevle patlıyor, Ormana bağlı gücümüzün büyük bir kısmı onlarla birlikte parçalanıyor.

Büyümün bir anda boşaldığını, Dryad akrabalarımla olan bağlantımın çok uzaktaki ejderha sürüsüyle olan bağlantımla birlikte zayıfladığını hissettiğimde gözlerim açılıyor.

Müttefiklerimin büyülü bağlantısı zayıflıyor, dallarımın ucundan akan yeşil hat, Gölge yıkımı Ormanı şaşırtıcı bir hızla biçerken ve kök çizgilerim tutulurken cızırdayarak gözden kayboluyor.

"Augh!" , Orman'ın çığlığı zihnimi yırtıyor.

Ciğerlerim boğucu bir güçle kasılıyor. Hem tuttuğum ince daldan hem de tutunduğum devasa daldan tutuşum kayıyor ve düşüyorum, nefes almak için savaşıırken ve düşerken panik patlıyor, Yvan'ın ateşi aniden bağımızın içinden kavurucu bir kükremeye dönüşüyor.

Bana hayal edebileceğimden daha hızlı ulaşıyor, güçlü kolları beni arkamdan sıkıca kavırıyor, serbest düşüşümü durduruyor ve bizi III'ün kanopisine doğru geri indirmeden önce gökyüzüne doğru uçuruyor.

III'ün etrafındaki kalkanımızın içinden güneye son bir panoramik bakışla karşılaştım. Kuzey Ormanı'nın yarısından fazlası yok edilmiş, Gölge fırtınası grupları hızla daha fazlasını tüketiyor, ölümcül kaos doğrudan III'e yöneliyor.

"Bize yardım edin!" III'e haykırıyorum, köklerim büzülmeye başladığında boğazımdan boğuk bir çığlık zorlanıyor, Errilith'in alarm sesi duyuluyor.

III bağlantım aracılığıyla zihnimde bir görüntü belirliyor: Wynter ve kardeşleri ile birlikte üç Smaragdalfar askeri yeraltında III'ün köklerinin önünde toplanmış, Wynter, Cael ve Rhys artık yeşil renkte. Verdylion Wynter'in elinde, Büyük Ağaç'ın köklerinin etrafında dairesel bir kalkan oluşturuyor, Verdylion III'ün hızla azalan gücünün büyük bir kısmıyla dolu, Büyük Ağaç'ın geri kalan büyüğü ise köklerinin etrafındaki toprağı kaplayan gizemli mor bir auraya odaklanmış durumda.

Dehşet .

Çünkü Yvan bizi III'ün kanopisinden aşağıya doğru uçururken, neler anlıyorum. III, Wynter'ı, Alt Diyarları ve sıkışıp kalanları kurtarmak için gücünü feda ediyor.

Ve III Verdylion'u kurtarıyor.

Köklerim içe doğru çökerken Yvan Büyük Ağacı çevreleyen açıklığa iniyor ve ben nefes nefese kalıyorum, büyümden geriye kalanlar bedenimden dışarı çıkarken görüşüm kararmaya başlıyor. Hazel ve Yvan hariç herkes yere yığılmış nefes almak için çırpınıyor, Yulan'ın sarmaşık saçları çiçeklerinden sıyrılmış. Karaçam ve Lyptus baygın, Karaçam'ın ayısı ve Lyptus'un panteri onları pençelerken, Yulan'ın balıkçıl kuşu çılgınca kanatlarını hışırdatıyor. Herkesin yeşil tonları griye dönüşüyor, kalkanımızın azalan gücünü hissetmek alarmımı artırıyor.

Nefes almak için çırpınırken dizlerim bükülüyor ve ben yere yığılmadan önce Yvan beni sıkıca tutuyor. Titreyen asa elime bakıyorum, Dryad akrabalarım gibi benim de orman yeşili rengimin nasıl hızla griye dönüştüğünü gördükçe içimi bir kıyamet duygusu kaplıyor.

"Kalkanımız yol veriyor ..." Yvan'a zorla sesleniyorum ve o da III'ün etrafındaki yeni kubbe-kalkanın çoktan grileşmeye başladığı yere bakıyor, gücün tınısı çözülüyor.

Hazel bir dizi Dryad büyü tıslayıp dalını kaldırırken kuzgunlarım gümbür *gümbür* ötüyor. Dalın ucundan koyu bir sis fışkırıyor ve çürümekte olan kalkanımızın üzerinden geçiyor; Errilor Kuzgunlarımdan gelen güç hatları Hazel'in Ölümkini büyüüne katılıyor.

"Elloren, sana neler oluyor?" Yvan haykırıyor, menekşe rengi bakışları benimkileri yakıyor.

"Bağlı Ormanımla birlikte köklerim de ölüyor..." Nefesim kesiliyor. İçimdeki ovma hissi içimi boşaltıyor, sanki çöken hatlarım bedenimden sökülüp atılmak üzereymiş gibi.

Yvan'ın ateşinin bağımıza akışı yakıcı bir hal alıyor, acımasız bir kararlılık alev alev yanıyor. Bakışları Hazel'a kayıyor. "Herkesi Doğu Ormanları'na tahliye etmeliyiz! *Hemen!* Bu büyü savaşılamayacak kadar güçlü!"

"*Asla tahliye* etmeyeceğiz!" Sylvan yerde nefes için savaştığı yerden Yvan'a hırlıyor, çam rengi soluk griye dönüşmüş ve dal saçları iğnelerinden sıyrılmış. Kül rengi gözlerindeki vahşet hiç azalmamış. "Burası *bizim ormanımız!* Bizler onun *koruyucularıyız!* Halkımız ... eğer bu yangın

ve Ormanın o bölümünü de tüketirse, akrabalarıyla birlikte hepsi *ölecek!*"

Dev kuzgunlarım daha yüksek sesle uyarıyor, Errilith'in kanatları kırışıyor; yaklaşan fırtına grubunun Gölge rüzgârları çürüyen kalkanımıza çarparken ve kalkanı çevreleyen tüm ağaçlar gri ateşe dönüşürken kömür gözlerini keskin bir aciliyet aydınlatıyor.

Göğsümden boğuk bir çığlık kopuyor ve Yvan avucunu yaklaşan kaosa doğru kaldırmadan ve çekirdeğinde horde-bonded ateşten bir cehennem yükselmeden önce yere indirildiğimin sadece yarısını fark ediyorum.

"Ateş yok!" Hazel hırlıyor, ıhlamur rengi unutulmaz bir kaymaktaşına dönüşmüş, kara boynuzları havaya kalkmış, gözleri tamamen kararmış. *"Bu, kalkanımdan III'ü yok edebilecek bir geri püskürtmeyi tetikler!"*

"Her şey bitti!" Yvan tıslıyor. *"Bu Orman ve III mahvoldu! Herkesi hemen tahliye etmeliyiz!"*

"Asla!" Oaklyyn'in boğuk bir sesle söylediği bu söz, vücudu tutulurken ve porsuğu bize saldırırken kesiliyor.

Hazel, Oaklyyn ve soydaşlarına bakarken yüzünde harap olmuş bir ifade belirir. Tekrar Yvan'a dönüyor, Hazel'ın yüzü uzamadan ve uzamış, kararmış dişlerini gıcırdatmadan önce ikisi ölümcül derecede kararlı bir bakış atıyor, sırtından altı siyah böcek bacağı fırlıyor.

Hazel elindeki dalı bırakıp kararan avuçlarını ve böcek gibi bacaklarını havaya kaldırdığında yaşadığım şok acıma karışıyor.

Ellerinden ve böcek bacaklarından karanlık sis fışkırıyor ve III'ün kalkanına doğru fırlıyor, daha güçlü bir karanlık sis ağı grileşen kalkanı kaplıyor, Gölge fırtınasının çatallı şimşeği ve öldürücü rüzgârı korkunç bir güçle ona çarpıyor.

"Elloren," diyor Yvan yanımda diz çöküp kollarımı sıkıca tutarken. *"Akraba Ormanımdan sana güç göndermeye çalışacağım. Bağımız aracılığıyla."*

Onayımı seslendirmek için zorlanıyorum ama başaramıyorum ve bunun yerine zayıf bir baş sallama sesi çıkarıyorum, çünkü görüşümün büyük bir kısmı kararıyor ve köklerimin derisini yüzen acı yoğunlaşıyor, etrafımdaki Orman düşüyor ve büyüümün son izleri de onunla birlikte düşüyor.

Yvan'ın ağız benimkinin üzerine iniyor ve ben ona zayıf bir şekilde , menekşe rengi ateşi erimiş bir patlamayla içimde kükrüyor. Uçsuz bucaksız akraba Ormanının görüntüsü zihnimi kavururken öpücüğüne karşı ürperiyorum -gece yarısı renginde gövdeleri ve koyu mor iğneleri olan devasa çam ağaçlarından oluşan bir birliktelik. Uzaktaki Zhilaan Ormanı'nın uyandığını ve püsküren gücümün nasıl çözüldüğünün farkına vardığını hissedebiliyorum, III'e olan bağlantım aracılığıyla her yerde devam eden yıkımı okuduğunu hissedebiliyorum.

Zhilaan'ın öfkesi bir ateş fırtınası gibi yükseliyor ve içimizde alevleniyor, elemental gücü aniden mor büyüü ciğerlerimi açacak bir güçle hatlarımda yakıyor. Yvan öpüşmemizi derinleştirirken ve uzaktaki akraba Ormanı, Yvan'a olan Wyvernbond'um aracılığıyla köklerime zayıf bir bağlantı kurarken umutsuz bir nefes alıyorum.

Yvan öpüşmeyi kesip kollarımı kavradığında, solmuş kök çizgilerim Zhilaan Ormanı'nın uzak, ateşle beslenen enerjisinin ince bir çizgisiyle dolduğunda, derimin üzerinde dallanan bir karıncalanmayla yarışan bir başka düzensiz nefes alıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, gözlerinde alarm ışıkları yanıyor.

Başımı sallıyorum, birbiri ardına derin bir nefes alıyorum. Aşağıya baktığımda grileşmiş derimin üzerinde soluk mor bir dallanma deseni görüyorum. Wyvernbond'umuz aracılığıyla Zhilaan Ormanı'yla olan ince bağlantımın bu görsel tezahürü karşısında şaşkınlığım geçmeden, çevremdeki fırtınalar aniden geri çekiliyor ve çalkantılı gri bir kütle halinde yükseliyor. Hazel'in kalkanının ötesinde 360 derecelik bir manzara açılınca dehşet beni ele geçiriyor.

Boğazımdan boğuk bir çığlık koptu.

Kuzey Ormanı artık yok.

Eskiden fersah fersah uzanan karmaşık Yaşam, kömürleşmiş ağaçlara dönüşmüş, hiçbir yerde renk kalmamış, bitkiler ve yaban hayatı *katledilmiştir*.

Sadece 3 kişi .

Daha da dehşet verici olanı, devasa miktarda Gölgeleşmiş gücün, uzak güneyimizde konuşlanmış devasa yeraltı ordusu tarafından asalara çekildiğini hissedebiliyorum, yukarıdaki birleşen fırtınalar yıldırım saçan kaosun gezegensel bir topuna dönüşüyor.

III'ün üzerinde gezinen bir Boşluk ayı gibi.

Yvan'ın bakışları Hazel'a kayıyor, içindeki Wyvernfire hâlâ parlak bir şekilde yanıyor. "Herkesi Elloren'in kuzgunlarına götürmeliyiz. Elimizden geldiğince tüm soydaşlarımızla birlikte."

"Bana dokunursan seni *öldürürüm*," diye homurdanıyor Oaklyyn, Yvan'a saf nefret dolu bir bakış fırlatırken boğazını tutuyor. "Ben ... ormanımı terk etmeyeceğim! *Ormanımı!*"

Zifiri karanlık avuçlarını ve böcek gibi bacaklarını Oaklyyn'e doğru iterken Hazel'ın yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. Avuçlarından ve bacaklarının uçlarından fırlayan kara sarmaşık kirpikleri ona doğru uzanıyor. Hazel onu bağlayıp hırlayan porsuğunun etrafını sarmaya çalışırken Oaklyyn hırçın bir protesto öksürüğü çıkarıyor, ardından Yvan'a dürtülü bir bakış atıyor, siyah dişleri ortaya çıkıyor, porsuk Hazel'ın yaratabildiği kadar hızlı bir şekilde bağlarını parçalayıp ısıyor.

Yvan harekete geçerek beni Errilith'in sırtına kaldırıyor. Hazel beni oraya bağlıyor ve ben bağlara karşı sallanıyorum, gücüm tükenmiş, solmuş çizgilerim sadece uzaktaki Zhilaan Ormanı çizgisiyle destekleniyor.

"Mavrik ve hızlı arkadaşını bir arada tutun!" Yvan yarı baygın haldeki Mavrik ve hızlı arkadaşını dev kuzgunlardan birinin üzerine sürüklerken ben törpülüyorum. Hazel onları ona bağlıyor, turuncu şahinleri tedirgin bir şekilde tünüyor. "Güçleri," diye , "yoğun bir şekilde bağlantılı. Ayrılırlarsa uzun süre hayatta kalabileceklerinden emin değilim."

Vogel'in güçlerinin toplandığını hissettiğim yere doğru bir bakış atıyorum, ordusunun Gölge büyüğü hâlâ uğursuz bir şekilde hareketsiz, üzerimizdeki korkunç büyüklükteki ay fırtınası hızla güç kazanıyor.

Yardım edin bana! Zhilaan Ormanı'na sessizce yalvarıyorum. *III'ü kurtarabilmem için tüm gücümü geri kazanmama yardım et!*

Avucumun üzerinde bir enerji dalgası titriyor, III'ün enerjisinden bir çizgi ona akıyor, sanki Ulu Ağaç umutsuzca son güç kırıntısıyla bir şeyler aktarmaya çalışıyor.

Avucuma bakıyorum, kalbim düzensiz bir ritimle çarparken III damgamda püsküren, prizmatik bir parıltı yanıp sönüyor. Verdyllion'un bir görüntüsü zihnimin arkasına doğru titreşiyor ve III'ün enerjiyi Wand-Stylus'a kanalize ettiği hissiyle doluyorum.

"Git!" Yvan emrediyor ve ben aniden Errilith'in üzerinde havaya yükseliyorum, Deathkin sürüsü Yvan'ın yanında kanatlanıyor, Hazel

Kuzgun geri döndü, Oaklyyn'in yarı bilinçli formu Deathkin Dryad'ın arkasına bağlandı, Yulan'ın balıkçıl kuşu bağlı olduğu kuzgunun arkasında süzülüyor. Larch'ın ayı akrabası, Oaklyyn'in porsuğu ve Lyptus'un panteriyle birlikte ruhumu parçalayan bir sıkıntı hırıltısı çıkarıyor, biz uzaklaşırken hayvanların çığlıkları kalbime doğru ilerliyor.

"III'ü ve o soydaşları Vogel'e bırakamayız!" Hazel kalkanını III'ten uzaklaştırıp çekerken vahşi bir umutsuzluğa kapılıp haykırıyorum, tüm sinirlerim kendimi III've terk edilmiş hayvanlara doğru fırlatma arzusuyla doluyor, vahşi bir dehşet beni ele geçiriyor.

Vogel'in Boşluk ağacı, acımasız bir alay gibi hissettiren bir sesle zihnimde geziniyor. Bakışlarımı güneye çeviriyorum ve Kuzey Ormanı'nın güney sınırının eskiden olduğu yerin ötesinde, uzaklarda yığılmış asker denizini görüyorum.

Güçleri hâlâ rahatsız edici bir şekilde hareketsiz.

Büyük Ağaca doğru bakıyorum ve yavaşça dönen, üzerinde duran devasa karanlık fırtına küresini, kıvrılan siyah şimşekleri ve Boşluk küresinin içinde titreşen boğuk gök gürültüsünü görüyorum. Sismik bir korku oluşuyor, zayıflamış köklerim tüm mor Zhilaan Ormanı'nın enerjisiyle birlikte III'e doğru *geriliyor*.

Erthia'daki her orman III'e doğru süzülüyor.

Fırtınanın dev öldürücü ayı düşerken.

Dünyayı sarsan bir Gölge Ateşi patlaması III'ün ve soydaşların üzerinde patlıyor, boğazımdan bir çığlık kopuyor. III yanarken ve Vogel'in ordusu karadan ve havadan harekete geçerken, Doğal Dünya'nın parçalandığına dair gezegeni değiştiren bir his tüm köklerime yayılıyor.

Tüm Gölge kuvvetleri bize doğru geliyor.

Dokuzuncu Bölüm Gölge Dünya

Elloren

*Gölgeli Kuzey Ormanı
Xishlon'dan on sekiz gün sonra*

Errilith'in kara tüylerini kavrarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor, umutsuzluk öyle bir güçle içime işliyor ki, beni çözme tehdidinde bulunuyor. Zihinsel olarak Ölümkini kuzgunlarımı, yarı bilinçli ve bilinçsiz Dryad'kin'imi kuzgunlarımın sırtına bağlayarak bizi Doğu'nun yaşayan Ormanlarına doğru ok atmaya çağırıyorum.

Vogel'in havadaki Gölge kuvvetleri bize doğru geliyor.

Altımızdan akıp giden Gölge çorak araziye bakıyorum.

-Bir zamanlar görkemli Kuzey Ormanı'nın olduğu yerde, milyonlarca akraba bitki ve hayvanın katledildiği ya da canlarını kurtarmak için kaçtığı, etraflarında Gölge dumanı dolaşan kömürleşmiş ağaçlar ve kütüklerden başka bir şey kalmadı. Peki ya bağlı Ormanımızda yaşayan diğer Dryadlar, hepsi Vogel'in Gölge fırtınası tarafından öldürüldü mü?

Hazel kuzgun sırtında çömelmiş, hâlâ böcek formuna dönüşmüş, devasa böcek bacaklarını kaldırmış. Bacaklarının ucundan yayılan puslu siyah kalkan hepimizi yarı saydam, gece yarısı rengine bir baloncukla çevreliyor. Yvan diğer yanımda, menekşe rengi gözleri parlıyor, karanlık kanatları havaya karşı güçlü bir şekilde çarpıyor, bağımız alevleniyor.

Kuzey Ormanı bağının köklerimden acımasızca koparılmasından, Yvan'a olan bağım aracılığıyla çok uzaktaki Zhilaan Ormanı'na olan zayıf bağlantımın hayatta kalmanın ötesinde bağlarımı güçlendirecek kadar güçlü olmamasından dolayı tükenmiş bir halde sallanıyorum.

Arkamdan III'ün bir zamanlar görkemli ve güçlü bir şekilde durduğu yere bakıyorum ve bir panik mengenesi göğsümü daraltıyor. Vogel'in hava indirme ordusu hızla mesafeyi kapatıyor.

Bir anlık panikle Yvan'a bakıyorum ve çekirdeğinden çıkardığı ateş gücünün cehennemini hissediyorum, elleri mor bir parlıtiya bürünürken tenimde cızırdayan bir kızarıklık oluşuyor. Yvan ve Hazel hızlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra Yvan havada dönerek alçak sesle hırlıyor ve ellerini bir yay şeklinde savuruyor.

Hazel'in kalkanımızın arkasını açmasıyla aynı anda Yvan'ın avuçlarından mor Wyvernfire'lar fışkırıyor.

Yvan'ın alev kırbaçları gökyüzünde uçuyor ve gelen Büyücülerin en güneydeki sırasıyla çarpışıyor. Yvan ellerini soldan sağa doğru savururken çığlıklar havayı yarıyor, ateş hattı tüm asker cephesini ve onların parçalanmış ejderhalarını kesiyor.

Menekşe rengi alevler içinde patlıyorlar, ama arkalarından batıya doğru uçan ve güneyden yükselen hiç bitmeyecekmiş gibi görünen karanlık asker denizini gördüğümde boğazımdaki safra yükseliyor.

Yvan'ın çıkarkadar çok.

Hazel bir böcek uzvunu savurup kalkanımızdaki boşluğu kapatmadan önce Yvan bir alev saldırısı daha savuruyor ve aynı anda batıdan gelen, hayatta kalan üç kırık ejderha yakınlaşıyor.

Grileşmiş, çok gözlü Gölge ejderhalara binmiş üç tuz beyazı Marfoir'e bakıyorum ve bir dehşet kaplıyor. Alfsigr Marfoir suikastçıları, Verpacia'da Wynter için gelen Marfoir'den bile daha acayip bir şekilde değişmişler. Sırtlarından kocaman, soluk örümcek uzuvları uzanıyor, gri böcek gözleri çoğalarak başlarının üstünü kaplayan korkunç kütlelere dönüşüyor.

Ürpertici bir uyum içinde, örümcekli uzuvlarını bana doğru savuruyorlar.

"Elloren, et!" Gri ağ dokuması Hazel'in Ölüm-sisi kalkanını delip geçerken Yvan gürlüyor ve ağ dokuması bana çarpıp vücudumu sarmak üzere açılmadan önce onu cızırdayarak siyah dumana dönüştürüyor.

Boğazımdan bir protesto çığlığı yükseliyor ve Gölge ağları kuzguna olan bağımyı koparıp Marfoir suikastçılarına doğru çekilirken, Errilith'in arka tüylerine tutunmak için umutsuzca çırpınırken, Errilith acil bir *gaklama* sesi çıkarıyor.

Marfoir yakınlaşıyor, içimdeki her şey canlı bir dala, tamamen yenilenmiş Dryad gücüne ve onu kullanıp savaşıacak bilgiye özlem duyuyor.

Yvan'ın öfkesi, menekşe rengi ateşinden ince, odaklanmış bir ok yan taraftan Marfoir ağına saplanırken bağımızda parıldıyor. Ağ tutuşuyor, Marfoir'lerin beni çekiştirmesi Errilith'in sırtından sürüklenmeden hemen önce serbest kalıyor.

Bir anlık bir bulanıklıkla Yvan havada zum yaparak benimle Marfoir'in arasına girdi, menekşe rengi parlayan ellerini kaldırırken gücü öfkeyle parlıyordu. Yvan'ın avuçlarından ikiz menekşe rengi ışık huzmeleri fırlıyor ve Marfoir'le çarpışıyor. Elf suikastçılarından ikisi ve Gölge ejderhaları mor alevler içinde patlıyor, Marfoir yere doğru savrulurken çığlık atıyor ama üçüncü Marfoir patlamadan sıyrılıp doğruca bana doğru uçuyor.

Yvan saldıramadan önce Marfoir bana ulaşıyor ve örümcek bacaklarının bıçak gibi keskin uçlarını bana doğru itiyor, tam o sırada Hazel yaklaşıyor, kuzgunundan sıçırıyor ve Marfoir'e çarpıyor, solgun suikastçının bedenini siyah uzuvlarıyla kazığa oturtuyor ve Marfoir'i kırık ejderhasından itiyor, ikisi havada serbest düşüşe geçiyor.

Errilith *bir* gümbürtü daha çıkarıyor ve bizi onların savaşan formlarından uzaklaştırıyor, Marfoir'in soluk örümcek bacakları sallanıyor, çelik gibi kan fışkırıyor. Marfoir ve Hazel birbirlerinden uzaklaşarak uzaktaki Gölge zemine doğru düşerken, Yvan'ın hem benim hem de Hazel için duyduğu endişe, Vogel'in ilerleyen ordusunun yaklaşan bir bölümünü daha yakarken aramızdaki bağı ateşliyor.

"Hazel'i yakalayın!" Akraba sürüme haykırıyorum.

Cevap veren aura parlamaları dünyayı siyaha boyuyor. Daha önce Hazel'ı taşıyan kuzgun onun altına doğru süzülür ve yarı baygın haldeki Oaklynn'in önünde sırt üstü yere yığılır.

Kalbim küt küt atarken yukarı bakıyorum ve batıdan bize doğru akın eden bir sonraki Gölge asker dalgasını görüyorum. Asa lejyonları halinde yükselen bir Gölge fırtınasının hissi güç empatisi duyularımı ele geçiriyor. Bir uyarıda bulunmak için ağzımı açıyorum ki güçlü kükremeler doğuda gökyüzünü yarıyor - *kırılmamış* ejderhaların kükremeleri.

Bakışlarım doğuya kayıyor ve şaşkınlığım içimde patlıyor.

Uzak gökyüzünde yatay bir yırtık oluştu, altın rengi iç kısmı Noi rünlerinin mavi ışıltısıyla çevrili -bir *gökyüzü geçidi!*

Naga! Raz'zor! olarak çığlık atıyorum, çılgınca siyah ve beyaz kanatlı formlarını arıyorum, gelen ordu daha keskin bir *görüşe* doğru yükselirken onlarla olan azalan ateş hattı bağlantımın etrafında kök salıyorum - gelen ejderhaların hiçbiri ay beyazı değil, çoğu siyah, bazıları safir . . .

Vu Trin!

Raz'zor'un ateşindeki Vu Trin güçlerinin Kara Cadı'yı öldürmeye geldiğine dair uyarıyı hatırlayınca nabzım hızlanıyor.

Daha küçük bir gökyüzü portalı, daha büyük portalın yan tarafına bağlı olarak, ejderhalara binmiş değil ama ateş renginde dev kartallara binmiş kompakt bir hava gücü süzülerek içeri girer. . . ama *ateş* renginde dev kartallara biniyorlar.

Vogel'in ordusunun güçlerini serbest bıraktığını hissettiğimde korkum pürüzlü bir paniğe dönüşüyor, çok sayıda güç bize doğru yaklaşıyor. Gölge ordusunun önünde çalkalanan griden bir grup patlayıp bize doğru ilerlerken başımı geriye atıyorum.

Yvan uzun menekşe rengi bir ateş duvarı fırlatıyor ama Gölge fırtınası kükreyerek duvarı delip geçiyor ve bize çarpmadan önce Yvan'ın alevini yok ediyor. Errilith ve ben bir rüzgârla savrulurken çığlık atıyorum, ikimiz de havada savruluyoruz, çalkantılı fırtınanın içinde sarmalanırken tüm görüşümüz kesiliyor.

Gökyüzü dönerken Errilith'in tüylerine tutunuyorum, nabzım patlıyor. Errilith büyük bir CAW sesi çıkarıyor, akrabamın kanatları fırtınaya karşı çılgınca çırpınıyor ve fırtınalı grinin içinde, aşağıdaki kömürleşmiş ağaçların tepelerine doğru dönerken bizi düzeltmek için umutsuz bir girişimde bulunuyor.

Altın rengi bir ateş fırtınanın içinden geçip yan tarafıma çarpıyor, Errilith'in üzerinden fırlayıp korkunç bir serbest düşüşe geçerken içimi sıcak bir acı kaplıyor, Errilith görüş alanımdan çıkmadan önce çılgınca bir çığlık daha atıyor. Düşerken bir anlık bir kafa karışıklığı dehşetime yol açıyor, çünkü bana çarpan ateşi yakından tanıyorum - bu Yvan'ın alevi, sadece orijinal altın rengine geri dönmüş.

Ama Yvan neden bana saldırırsın ki?

Yere çarpıyorum, yan tarafımda acı patlıyor, sol kolum ve bacağımdaki kemikler kırılırken görüşümde yıldızlar beliriyor.

Şiddetli rüzgârlar tarafından kuşatılmış, acıdan bulanıklaşmış bakışlarımı çılgınca etrafa fırlatıyorum, Gölgeyi topraktan yükselen en yakın ölü ağaçların hayalet formları dışında, çalkalanan gri tarafından tüm görüş kesiliyor, Errilith'ten hiçbir iz yok. Dişlerimi sıkarak kendimi yukarı kaldırmaya zorluyorum, yukarıda büyümlü savaşın gümbürtüleri duyuluyor, mavi ve gri patlamalar griyi kesiyor, ejderhalar kükrüyor ve çığlık atıyor.

"Yvan, buradayım!" Açıklanamaz bir şekilde yaldızlanmış ateşinden bir cıvata daha grinin içinden geçip göğsüme isabet ettiğinde, dumanlı zeminde geriye doğru savrulurken nefesim ciğerlerime kaçtı.

"Dur!" Çığlık atıyorum, telaştan çıldırıyorum.

Bulanık bir figür şekilleniyor, fırtınanın içinde kasıtlı bir şekilde bana doğru ilerliyor, ateş aurasında intikamcı bir nefret dalgalanıyor. Yvan *olmayan* bir figür.

Kim olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor: Yvan'ın annesi Soliya Guryev, gözleri öldürücü bir altın ışıltısıyla parlıyor.

"Ben senin düşmanın değilim!" Soleiya dişlerini gıcırdatarak hırlarken, altın parıltılı avuçlarını bana doğru iterken ve etkileyici ateş sütunları fırlatırken, protesto etmek için iki avucumu da kaldırarak bağıyorum.

Saldırısı göğsüme çarpıp beni ölü bir ağaca doğru savuruyor, alevler içinde kaldığımda nefesim bir kez daha ciğerlerimden çekiliyor, kırık kolum ve bacağımda acıyla çığlık atıyor ama Or'myr'in yanmaz olması için sihirlediği Xishlon kıyafetim beni bir arada tutuyor. Soleiya'nın cehennemi Yvan *tarafından* hızlıca ve kasıtlı olarak Yvan'a olan Wyvernbond'uma emilirken, tüm görüş kısa süreliğine kükreleyen altın *tarafından* tekrar kesildi, saldırıya karşı hırlayan öfkesi bağımızın aleviyle titriyordu.

Üstümde mor bir ışık püskürüyor ve Yvan aniden intikamcı bir şahin gibi açıklığa doğru süzülüyor ve annesiyle benim aramda yere iniyor.

"*Erthia'nın tüm cehennemlerinde ne yapıyorsun?*" Yvan annesine kükrüyor, görünmez ateş aurasının bir kısmı yaralarımı sararken öfkeyle yanıyor.

Soleiya gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona bakıyor, sevgi ve rahatlama tüm gücünü sarıyor. "Oğlum!" Ona doğru yalpalayarak bir adım atıyor. "Yvan, bu cadının seni *öldüreceğinden* korkuyordum!"

"Elloren benim *bağlı olduğum eşim!*" Yvan kanatlarını tehditkâr bir şekilde açarak karşılık veriyor.

Sürpriz. Şok. Öfke. Hepsi annesinin yüz ifadesinde ve ateş gücünde parlıyor, bana doğru kışkırtıcı bir bakış fırlatıyor. "Bu *kötü cadiya Wyvernfire*'ını mı verdin?"

"Ben yaptım," diye hırlıyor Yvan, ateşten aurası etrafımı öyle bir yoğunlukla sarıyor ki ona duyduğum aşk acımı dindiriyor. "Eğer *eşimi* öldürürsen," diye tıslıyor Yvan, yukarıdaki savaşın ışık saçan patlamalarına bakarak, "geçici olarak tüm gücümünden mahrum kalırım. Bunun *şu anda* olmasını *gerçekten* istiyor musun?"

"Onun *kötülük* kapasitesini küçümsüyorsun!" Soleiya geri fırlatır.

Yvan onu yalanlayamadan, çok gözlü bir Gölge akrep sürüsü sisin içinden sığıyor ve kan donduran çığlıklar atarak her taraftan bize doğru koşuyor.

Kaos patlak verir. Yvan ve annesi gelen sürüyü tekrar tekrar mor ve altın rengi ateş patlamalarıyla geri püskürtüyor. Bir akrebin sallanan ön ayağından ve bir diğerinin zehirli kuyruğundan beceriksizce sıyrılıyorum, Yvan'ın ve Soleiya'nın formları tekrar tekrar gizlenirken ve sonra çalkalanan gri tarafından yutulurken silahsızlığıma lanet ediyorum.

İlkel yaşama isteğimle acıya karşı dişlerimi sıkıyorum, arkamdaki ağaca dönüyorum, uzanıp yanmış bir Gölge dalı koparıyorum, sonra ışıkla vurma büyüsünü yaparken gelen akrebe doğrultuyorum.

Zayıflamış gücüm .

Bir hatırlama ışığı - *Dryad* gücü *Dryadin* büyülerini ve *canlı* dallar gerektirir. Bir lakap tükürerek ölü dalı bırakıyorum ve kendimi yana fırlatıyorum.

Bana doğru hızla gelen akrep, kömürleşmiş gövdeye öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, kafası ikiye ayrılıyor ve her yere siyah likör fışkırıyor. Ama zaferim kısa sürdü. Çok gözlü yarasa sürüsü ve ejderha sırtlı büyücüler belirince korkum daha da arttı

Yvan'ın ve Soleiya'nın mor ve altın rengi patlamaları yanlarımda patlamaya devam ederken, üstümdeki dumanın içinden geçiyorum. Gelen Büyücüler yaklaştıkça asalarını kaldırıyor ve Gölge sarmaşıklarını bana doğru fırlatıyorlar.

Sarmaşıklar bana çarpıp bedenimi çevrelediğinde haykırıyorum. Uzuvarım bedenime kenetlenirken kırık kolumdan ve bacağımdan kör edici bir acı akıyor, Büyücüler yere inerken boğazımdan boğuk bir çığlık kopuyor, parlayan gri gözlerinde acımasız bir zafer, her inen wraith yaralarıyla korkum artıyor.

Sonrasında olanlar kadar hızlı gerçekleşiyor ki, zar zor algılayabiliyorum.

Mavi ve beyaz şimşekler parlak ışık parıltılarıyla Wraith yaralarını yok ederken, yukarıdaki çalkantılı kasvetten bir kızıl ateş huzmesi fırlar ve Büyücülerini havaya uçurur; çığlıkları ve feryatları kükreyen, çok renkli patlamalar tarafından bastırılır.

Başımı kaldırdığımda, Vothe'un beyaz ışık saçan gözleri ve Raz'zor'un Gölge fırtınasının içinden süzölerek gelen devasa bir oniks ejderha görüyorum; kardeşim Trystan, Vothe'un sırtında taşınıyor ve asası havada.

Dryad Cadısı! Raz'zor'un vahşi hırıltısı geliyor.

Ariel, küçük kuzgunu ve dev kartallardan üçü içeri uçarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor; aile üyelerim safran renkli dev kuşlara binmişler.

Trystan, Vothe, Raz'zor ve Ariel hemen gelen Büyücülerini ve Gölge yaratıkları mavi-beyaz şimşek ve altın-kırmızı ateşten oluşan büyük şimşeklerle patlatmaya başladılar; Vogel'in kuvvetleriyle savaşmak için fırtınanın içine daldıklarında formları kaynayan gri fırtına tarafından yutuldu.

Diana ve Rafe kartalların birinin sırtından, Jarod ve Aislinn diğerinin sırtından atlıyor, hepsi kendilerini gelen Büyücülere ve Gölge yaratıklara fırlatırken, örümcek dövmeli amcam Wrenfir kartal sırtında asasını doğrultuyor ve gelen bir başka Büyücüyü ve ejderhasını kalın, siyah sarmaşıklardan oluşan oklarla yere seriyor.

Diana tüyler ürpertici bir hırıltı çıkarıyor ve ben ona döndüğümde bir anda bir Büyücünün üzerine atlıyor ve Büyücünün Gölge ejderhasının kafasını koparmadan önce kafasını vücudundan ayırıyor. Rafe onunkini yumrukluyor

Jarod, Büyücü'nün Gölge ejderhasının boynunu pençelerken bir başka Büyücü'nün göğsüne kan püskürten bir yumruk indirir.

Ve Aislinn. . . Eskiden ürkek olan arkadaşımın birbiri ardına gelen Büyücülerin üzerine atlayışını, karanlık pençelerinin Gölge askerlerini parçalayışını ve Yvan'ın menekşe rengi ateşinin büyük patlamalarının solumdaki fırtınalı Gölge fırtınasında patlayışını dehşet içinde izliyorum.

Altından yanan bir çift göz, grinin içinde beliriyor; Yvan'ın annesi elini kaldırmış bana doğru koşuyor.

"Dur! Hayır!" Soleiya kemiklerimi kırmaya yetecek bir güçle bana doğru ateş ederken haykırıyorum.

Vothe'nin rüzgâr gücünün parlak beyaz bir akışı yandan içeri giriyor ve Soleiya'nın alevini uzaklaştırıyor. Trystan, Yvan'ın annesini asma büyüyle yere serip avuçlarını yere bağlarken, kırık bacağım ve kolumdaki acı ritmik bıçak darbeleri gibi zonkluyor.

Trystan Vothe'nin sırtından atlıyor ve Vothe hızla insan formuna dönüşüyor. İkisi bana doğru koşuyor ve acı görüşüme yıldızlar gönderirken benim seviyeme iniyorlar.

"Tekrar karşılaştık Kara Cadı," diyor Vothe ve ben de onun beyaz şimşek bakışlarıyla karşılaşıyorum; uzattığı pençeleriyle bağlarımı keserken ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Yvan'ın ve Raz'zor'ın birleşik Wyvernfire'ıyla dolu bir kubbe etrafımızda patlayarak hem Gölge fırtınasını hem de saldıran güçleri geri püskürtüyor ve Yvan'ı Raz'zor'ın devasa, beyaz ejderha formuyla birlikte ortaya çıkarıyor, ikisi de kalkanlarına sürekli olarak ateş yakıyor, Wrenfir ve Ariel, omzundaki kuzgunu, kalkanın ateşli gücüne hızla kendi güçlerini ekliyor.

Ellerini bırakan Yvan dönüyor ve bir bulanıklık içinde bana doğru koşuyor, gözlerinde tutkulu bir aciliyet yanıyor ve bağımız boyunca akıyor. Yanımda bir dizinin üzerine çöküyor, elleri koluma ve bacağıma gelirken ateş aurası benimkini kucaklıyor. "Yaralarını bağımız aracılığıyla hissedebiliyorum," diyor.

"Bacağım ve kolum kırıldı," diye mırıldanıyorum, Yvan pençelerini uzatıp kolumu sıcak elleriyle sarmadan önce tuniğimin kolunu hızla keserken acıdan yüzüm buruşuyor.

Yvan gözlerini kapatıp alnı konsantrasyonla düğümlenirken acı içime yayılıyor. Sıcaklığı koluma akıyor ve titriyorum, acı anında yarıya iniyor.

"*Bırakın beni!*" Yvan'ın bağlı annesi Trystan'a öfkeyle bakıyor ve ona ölümcül bir bakış fırlatıyor; bu sırada art arda patlamalar kalkanımızı tutuşturuyor ve Raz'zor, Ariel ve diğerleri kalkanımıza güç püskürtmeye devam ediyor.

"Bu ne çılgınlık böyle?" Lupin kız kardeşim yumruğunda zahmetsizce kavradığı çok gözlü ejderha başını bırakıp kanla kaplı parmağını Yvan'ın annesine doğrulturken Diana Soleiya'ya homurdanıyor. "sen?" Diana gözlerini Yvan'a çevirerek soruyor. "Onu senin akraban olarak kokladım!"

"O benim *annem*," diye ısıyor Yvan, pantolonumun yan tarafında bir delik açıp sıcak ellerini kırık bacağımın etrafında kaydırırken içinden gezegenleri eritecek kadar öfkeli bir ateş fışkırıyor. Dişlerim kenetleniyor, acının alevlenmesine karşı tıslıyorum.

"O İblis Cadıyı iyileştirme!" Soleiya Yvan'a hırlar.

Diana'nın boğazından bir hırıltı yükselir. "Sessizlik, Lasair! *Kız kardeşim* hakkında konuşuyorsun!"

Soleiya'nın alev alev yanan bakışları Diana'ya yöneliyor ve yüzünde kuşku dolu bir ifade belirliyor. "Ne?"

"memnun oldum, Yvan'ın annesi," diyor Trystan esasını Soleiya'ya doğrulturken sakince, sözleri tehlikeli bir şekilde kesilmiş, "ama belki, sadece *belki*, hepimiz dikkatimizi *kız kardeşim* yerine *Vogel'in güçlerini* öldürmeye çevirebiliriz."

Ariel bana keskin dişli bir sırıtış fırlatıyor. "Bu beklenmedik derecede eğlenceli."

"*Hemen* gitmeliyiz," diye ısrar ediyor Rafe ve Yvan bakışlarını kilitliyor. "Kuvvetlerimiz hem Batı hem de Doğu Diyarı kuvvetlerini geride tutuyor, *hepsi de* Elloren'e doğru savaşmaya çalışıyor."

"Bu kalkan uzun süre dayanmaz," diye ekliyor Vothe, ateşten bariyere karşı patlayan gri ve safir patlamalar güç kazanırken, gri çizgiler bariyerin içinden görünmeye başlıyor.

"Elloren, ayakta durabilir misin?" Yvan soruyor, yakıcı menekşe rengi bakışları aramızdaki bağda bir başka sıcaklık dalgasını tetikliyor.

"Sanırım öyle," diye titreyerek onaylıyorum.

Kolunu omzuma atıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor, kolumdaki ve bacağımdaki acı eskisinden daha az, kemiklerim daha sağlam hissederken umutsuzca kalkanın arkasından Errilith'i ya da sürünün geri kalanını görebilmek için bakıyorum. Gözlerimi kapatıp tükenen hatlarımda auralarından bir iz arıyorum ve buluyorum, hepsi üstümüzde, sürümüzün ateşiyle çevrelenmiş, umarım Dryad'kin'im hala sırtlarına bağlıyken.

"Kuzgunlarım ve Dryad'kin," diyorum herkese, "Naga'nın sürüsüyle birlikteler. Issani büyüyle birleşmiş iki büyücüyle birlikte, hepsi de dev Deathkin kuzgun sürülerimin sırtında taşınıyor. Sürümüz onları koruyor."

"Raz'zor," diye sesleniyor Yvan, "Elloren ve annemi dışarı taşımanı istiyorum. Ben seni korurum."

Cevap niteliğindeki kırmızı bir parıltı sürü bağımızı alevlendiriyor ve Raz'zor kalkanlarımıza vermillion ateşi püskürtmeye devam ederken Yvan, Raz'zor'un geniş sırtına tırmanmama yardım ediyor.

"Hâlâ yapabiliyorken cadıyı öldür!" Soleiya Yvan'a hırlar.

Yvan Trystan'a dönmeden önce annesine öfkeli bir bakış fırlatır. "Annemi Raz'zor'a bağladığında avuçlarını bağlaman ve ağzını tıkaman gerekecek, böylece Elloren'e Lasair büyüleriyle saldıramayacak."

Trystan bir kez başını sallayıp işe koyuluyor, Soleiya derhal ölmemi isterken ve Trystan avuçlarını yanlarına sabitlerken hem o hem de Yvan, Soleiya'nın bağlı halini Raz'zor'a doğru sürüklüyor.

"Seni *dostumla* birlikte tahliye ediyorum," diye sertçe annesini bilgilendiren Yvan, onun bağlı halini önümde Raz'zor'un sırtına yüklüyor.

"Seni büyüledi!" Trystan onu Raz'zor'a bağlamak için asasını kaldırırken Soleiya ona karşılık veriyor. "Cadının gözlerinin rengine ve ateşine ne yaptığına bak!" Soleiya ağlıyor.

Trystan Soleiya'nın ağzına bir tıkaç tıkarken, Yvan öfkeyle, "Bunu *kendim* yaptım," diye karşılık veriyor. Ona karşı homurdanıyor, sanki beni Errilith'in sırtından indirmeye çalışıyormuş gibi ritmik bir şekilde elinden geldiğince bana çarpıyor.

Vothe kanatlarını açıyor. "Yükselirken etrafımızdaki kalkanları çekmemiz gerekecek!" diye sesleniyor herkese, tam o sırada üstümdeki kömürleşmiş ağaç dalındaki hafif bir hareket gözüme çarpıyor.

Başımı kaldırıyorum... ve korku omurgamdan aşağıya doğru cızırdıyor.

Burada a çok gözlü Kuzguntünemiş Ortasında ve Yanmış dallar, başının ortasında soluk yeşil bir göz.

Tam bana göre.

Vogel'in karanlık ağacı zihnimi yumrukluyor.

"Vogel beni buldu!" Ağlıyorum.

Ariel kuzguna doğru bir ateş topu fırlatıyor ve çok gözlü yaratık altın bir alev topuna dönüşürken doğal olmayan derin bir *gaklama* çıkarıyor.

Yvan, "Vogel birkaç saniye içinde üzerimize doğru geliyor olacak," diye uyarıyor.

Rafe ona acımasız bir bakış atar. "Buraya Vu Trin gökyüzü portalının büyüsünün kısmını kaçırarak geldik. Bir Ölüm Fae müttefiki iki portalı birbirine bağladı ve onları bağlı tutmak için Doğu'da kaldı. Sadece birkaç saatlik bir gecikmeleri var. Portallara geri dönmek için savaşmamız, portallardan geçmemiz ve Vogel bizi takip etmeden önce onları yok etmemiz gerekecek."

"Dryad akrabalarımı yaşayan Orman'a götürmeliyiz," diye vurguluyorum, "kökleri tamamen kurumadan önce. Yoksa *ölecekler*."

Kehribar rengi gözlerinde kararlı bir ışıkla Rafe diğerlerine doğru dönüyor. Kalkanımıza çarpan patlamalar sismik bir hal alırken, "*Gidelim*," diye sesleniyor.

Vothe ejderha formuna geçerken ve Trystan onun üzerine atlarken, diğerleri kendilerini kartalların sırtına çekerken, Soleiya'nın bağlı, çırpınan formu üzerinde öne doğru eğilip Raz'zor'un soluk omuz boynuzlarını kavıyorum.

Havaya yükseliyoruz, müttefiklerim ateşten kalkanımızı yaklaştırıyor, gücü olan herkes ona güç akıtıyor ve kalkan renkli bir cam balon görünümünü alıyor, Gölge fırtınasında yükseldikçe üzerimizde yankılanan patlamaların sesi gittikçe yükseliyor.

Fırtınanın en üst noktalarından geçiyoruz ve müttefiklerimin ne kadar kuşatılmış olduğunu gördükçe herkesin gücünde bir alarm oluşuyor.

Naga ve sürümüz etrafımızda geniş bir daire şeklinde konumlanmış, güçlü Wyvernfire duvarlarına alevler püskürtüyorlar.

Kanatlar havayı dövüyor. Vu Trin kuvvetlerinin bir bölümü doğudan kalkanlarına safir gücü vururken, güneyden ve batıdan sürümüzün kalkanına karşı tekrarlanan Gölge gücü patlamaları patlıyor. Uzakta Vu Trin'in daha büyük bir bölümünü seçebiliyorum, Doğu Diyarı askerleri Vogel'in Gölge lejyonlarıyla şiddetli hava savaşlarına girmişler.

Hazel'ı kuzgun sırtında, hâlâ dehşet verici Deathkin formunda, Oaklyyn'in önünde görünce içimde bir rahatlama oluyor. Sırtından hala filizlenen dev böcek uzuvlarının uçlarından Wyvernfire kalkanına karanlık gücünün görünür kırbaçlarını gönderiyor, Errilor sürüsü onun yanında geziniyor, bilinçsiz görünen bir Sylvan ve Yulan hala Mavrik ve Gwynn ile birlikte kuzgunlarımla sırtlarına sabitlenmiş, Dryad'kin'im elemental auraları endişe verici derecede zayıf izlere çekildi, Yulan'ın balıkçıl akrabaları görünürde yok.

Gökyüzüne bir anlık bakışında Amaz Dryad'ı, Alder'ı ve Valgard'dan kaçtığımızda Lukas ve bana yardım eden genç büyücü Thierren Stone'u görüyorum. Hem Alder hem de Thierren dev kartalların üzerinde oturmuş, dalları ve asalarıyla sürümüzün dairesel ateş kalkanına elemental güç sağlıyorlar. Ve Fain Quillen orada, Wyvern-shifter ortağı olduğunu hissettiğim ejderha formundaki Sholin'in yanı sıra elinde Varg-rune işaretli bir balta tutan Andras tarafından taşınıyor. Sage, Ra'Ven, Kam Vin ve Ni Vin kartal sırtında havada taşınıyor, Vu Trin kardeşler runik kılıçlarla kalkana safir Noi gücünden oklar fırlatıyor.

Errilor Kuzgunlarımdan ikisinin, Dryadlar Luptus ve Larch ile birlikte kayıp olduğunu dehşetle fark ediyorum. Ve . . . Jules Kristian ... endişe verici bir şekilde kanlar içinde, baygın ve Errilith'in sırtına bağlanmış durumda, Lucretia'dan ise hiçbir iz yok. Ya da kuzenim Or'myr.

Grubumun Wyvernfire bariyerinin hemen içinde asılı gümüş Alfsigr ve zümrüt Varg bariyer rünlerinden oluşan bir çember parıldıyor ve gökkuşağı süslemeli hain Elf Rivyr'el Talonir'i grup arkadaşlarımızdan birine binmiş, yıldız gibi parlayan kalemini kaldırmış, gümüş gözleri parlayarak grubumuzun bariyerine savunma rünü üstüne savunma rünü atarken görüyorum.

"*Kalkanları birleştirin!*" Kam Vin bize emrediyor ve Yvan da Trystan ve diğerlerine katılarak küçük küre kalkanımızın gücünü sürümüzün daha büyük, dairesel kalkanına alevli bir akışla itiyor.

"Merhaba Kara Cadı!" diye sesleniyor neşeli bir ses bir taraftan ve tam dönüyorum ki Bleddyn Arterra kartal sırtında süzülerek yaklaşıyor, zümrüt yeşili elinde Varg damgalı bir kılıç tutuyor, bakışları değişmiş yüz hatlarımda gezinirken ağzında kuşkulu bir sırıtma oluşuyor. "Güzel kulaklar!" diye , kendi kulaklarının uçlarını işaret ederek.

Bleddyn'i burada bulmaktan duyduğum rahatlama, batımızda oluşan devasa bir Gölge fırtınası duvarının ani, empatik hissi tarafından geride bırakıldı. Vogel'in ölü ağacı çarpıyor, boğazımdan zorla bir çığlık çıkıyor.

Yvan havada dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor, aramızdaki bağda sorgulayıcı bir enerji parlıyor.

Horde Cadısı! Raz'zor zihnimde gürlüyor, soluk kanatları benim ve Soleiya'nın iki yanına çarparken düşüncenin etrafında kırmızı ateş dönüyor. *Ne görüyorsun?*

"Vogel geliyor!" Ağlıyorum. "Batıdan, karşı koyabileceğimizden çok daha büyük bir güçle geldiğini hissedebiliyorum!"

Bleddyn'in yüzündeki gülümseme kaybolur. "Buradan defolup gitme zamanı!" diye bağılıyor.

"İşaretimle!" Kam Vin, safir kalemini aşağı doğru kaydırmadan önce kaldırarak haykırıyor. "**BAŞLA!**"

Müttefiklerim kalkanlarımızı etrafımıza çekiyor ve hep birlikte gökyüzü portalının devasa yatay ağzına doğru ilerliyoruz; kalkanlarımız yolumuza çıkan Vu Trin güçlerini geri püskürtüyor.

Wyvernback'teki Vu Trin, Amaz ve Lasair'den oluşan bir savunma hattı gökyüzü portalının önünde duruyor; Vu Trin kuvvetlerinin boynuz miğferli komutanı Vang Troi ve Freyja Zyrr hattın merkezinde, genç bir Smaragdalfar-Amaz büyücüsüyle birlikte.

Gözleri hem beni hem de Yvan'ın annesini bulduğunda, Vang Troi'un görünür safir aurasında endişe parıldıyor. "Soleiya Guryev'i ve Kara Cadı'yı teslim edin," diye gürledi, "biz de size geçiş izni verelim!"

"*Birlikte* geri çekilmeliyiz!" Savunma hatlarına doğru süzülürken Yvan bağılıyor. "Vogel *hepimizi* geçmek üzere!"

Bakışlarım Ateş Fae'lerinin düğümüne kayıyor, Verpacian mutfaklarından eski düşmanımı orada bulmak hem benim hem de Yvan'ın ateşini keserek beni şaşırtıyor-Iris Morgaine.

"Iris, bizimle Doğu'ya gel, *hemen!*" Yvan gürüyor, biz önlerinde yavaşlarken gücünün içinden hem öfke hem de endişe parlıyor, Vogel'in yaklaşan gücüne dair hislerim artıyor.

"O kötü cadıyı Doğu'ya geri getirmene *asla* izin vermeyeceğim!" Iris ona hırlıyor, altın ateş havaya kaldırdığı parlayan elinin etrafında dönerek canlanıyor.

"Bu sana son uyarım!" Vang Troi rünik kılıcını kaldırırken gürüyor, safir ışıltılı Noi rünleri mavi alevler saçıyor.

"Bizi seninle savaşmak zorunda bırakma!" Kam Vin kükreyerek karşılık verir. Vang Troi'un aurasının yoğunluğu üç katına çıkar.

"ATEŞ!" haykırır.

Tüm askerleri tek sıra halinde saldırıyor, üzerimize runik güç ve oklar fırlatıyor, Vang Troi'ın kudret kırbacı büyük bir mavi alev sütunu halinde üzerimize geliyor, gökyüzü safir renginde aydınlanıyor.

"Kalkanımızın gücünün büyük kısmını *ileri* çekin!" Yörüngemizi gökyüzü portalına doğru yeniden başlatırken Vothe homurdanıyor.

Müttefiklerim tek bir hamlede, kalkanımızın neredeyse tüm büyüsunü ileri doğru çekip Vu Trin'in büyülu saldırısına doğru fırlatırken, devasa bir Gölge gücü kütlesi zayıflamış arka tarafımıza çarparak onu kromatik kıvılcımlardan oluşan bir spreyl içinde patlatıyor.

Gölge gücünün duvarı bize doğru hızla ilerlerken ve kalkanımızın güçlendirilmiş cephesi Vu Trin ve müttefik güçlerinin hattına çarparak onları gökyüzü portalından geçmeye zorlarken, çaresizlik boğazımda düğümleniyor.

Vogel'in Gölge duvarı sırtımıza çarparak bizi gökyüzü portalının altın derinliklerine doğru hızlandırıyor.

Raz'zor, Soleiya ve ben sonsuz gibi görünen altının içinde hızla ilerlerken, dünya bir anda kesiliyor ve görüşüm sıvı altına dönüşüyor.

Bulutlu, alacakaranlık bir dünyaya dalıyoruz, altımızda Gölge'nin bozduğu bir manzara, gri duman ürkütücü bir şekilde çelik gibi yerden grileşmiş gökyüzüne doğru yükseliyor, Vu Trin güçleri önümüzde bir mesafe boyunca ilerliyor.

Kalbim gümbür gümbür atarken başımı geriye doğru savuruyorum, Yvan'ın bakışlarıyla karşılaştığımda aramızdaki bağdan sıcak bir rahatlama fışkırıyor, müttefiklerim ve

Sevdiklerimiz portaldan gökyüzüne akıyor ve hızla bir kalkan oluşturuyor. Ama gökyüzü portalının ötesine baktığımda rahatlamam azalıyor. fersah fersah uzanan Gölge çorak topraklar, uzaktaki batı ufkunda asılı duran daha karanlık bir Gölge pislği kütlesi, Vogel'in genişleyen erişiminin bu görsel kanıtı karşısında içimde mide bulandırıcı bir korku birikiyor.

Yvan yanımda süzülürken bakışlarımı doğuya kaydırıyorum ve önümdeki gri sisin arasından mor Dyoi Sıradağları'nın belirgin çizgilerini fark ediyorum. Bu manzara beni sarsıyor, içimdeki tüm kökler ona doğru sallanıyor.

Yaşayan Orman. Dağların önünde ve üzerinde menekşe rengi bir halı gibi yayılır.

Vogel hepsini öldürmedi, hafif başlı bir sevinçle kayıt oldum.

Bir *çatırtı* sesi bakışlarımı geriye doğru sarsıyor. Vang Troi'un hayatta kalan kuvvetleri gökyüzü geçidinden dışarı akıyor ve gökyüzü geçidinin etrafına büyük, safir geçit yok etme rünleri atarken müthiş bir saldırı gücü topluyorlar, bizden önce geçitten ittiğimiz askerler onlara katılmak için iki kat geri dönüyorlar.

Daha büyük bir ÇATLAK kulakları patlatan bir güçle birleşiyor, Vogel'in Boşluk ağacı zihnimi bıçaklarken portal-yıkım rünleri griye dönüşüyor.

Ben bir uyarıda bulunamadan, kırık çok gözlü ejderhaların üzerindeki Gölge askerleri gökyüzü portalından akın ediyor. Bir savaş başlıyor, Vu Trin Gölge kalkanlı güçleri öldürmeye çalışıyor ama nafiye, sonra doğuya doğru aceleyle geri çekiliyorlar, Vogel'in güçleri şimdi hem bizim hem de geri çekilen Vu Trin'in peşinde. Marcus Vogel'in güçlerinin merkezinde olduğunu hissediyorum, aurası gümüş grisi bir orman ateşi gibi parlıyor.

"Vogel orada!" Hem haykırıyorum hem de sürü bağımı gönderiyorum. Yvan ve müttefiklerim kalkanlarımıza daha fazla güç aktarırken

Doğulu güçler sol tarafımızı kuşatmak için yaklaşıyor ve kolektif gücümüzü okurken acımasız gerçeği hissediyorum - hepimiz Vogel'in Gölge güçleriyle ve birbirimizle savaşamayacak kadar tükenmiş durumdayız.

Yvan, Raz'zor ve müttefiklerimin geri kalanı hızlanıyor ve içgüdüsel, alev alev yanan his köklerime doğru ilerliyor.

Vogel'in güçleri oraya ulaşmadan önce o yaşayan ormana ulaşmalıyız, eğer *herhangi* birimiz hayatta kalacaksa.

Sana bir dal bulacağız, Dryad Cadısı! Raz'zor bağımız aracılığıyla bana sesleniyor.

Bu yeterli olmayacak! Karşı koyuyorum, Raz'zor'un güçlü kaymaktaşı kanatları iki yanıma çarpıyor. *Bir Orman'a doğrudan bağlı değilim*, zihinsel olarak ona haykırıyorum. *Ve gücüm tükendi. Ve hiçbir Dryad büyüsünün sözlerini bilmiyorum!*

Raz'zor, Marcus Vogel'i tüketen kızıl ateşin görüntüsünü zihnime kazıyor, isyanı fırtınalı seviyelere yükseliyor. *Gücünü yeniden kazanacaksın, Boyun Eğmez Elloren!* Zihinsel olarak tıslıyor. *Ve büyücü şeytanı yere sermek için yüksel!*

Sadece bizi Orman'a götür! Raz'zor'a yalvaran bir hırıltıyla sesleniyorum. *Bizi yaşayan ağaçlara götür!*

Raz'zor homurdanarak bizi canlı mor çizgiye doğru hızlandırıyor, o ve Ariel küçük kuzgunuyla birlikte yanımızda bize ayak uydururken benim duygularım da Yvan'inkilerle birlikte alev alıyor.

Kalkanımız bir Gölge gücü kırbacıyla vurulduğunda omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum. Griye dönüşüyor, dallanan bir Gölge ağının görüntüsü zihnimde sürünürken, güç-empati duyularım Vogel'in güçlerinin hem kalkanımızdan hem de yeni yok edilen her ağaçtan parazit olarak enerji çektiği izlenimiyle doluyor.

Önümde uzanan canlı mor Orman'a doğru bakarken içimi bir telaş kaplıyor. *Vogel bu Ormanı da öldürecek*, diye düşünüyorum Raz'zor'a, öfkem yükseliyor.

O zaman savaşırız! Raz'zor kükreyerek geri döner. *Erthia için ölümüne savaşacağız!*

Thierren Stone'un tüm rüzgâr gücü aniden arkamızdan ve yanlarımızdan güçlü bir rüzgârla içeri girerken Raz'zor'un kararlılığının iki katına çıktığını hissedebiliyorum, o kadar güçlü ki hatlarının çöktüğünü hissediyorum, büyüsünün kükreyen gücü hem bizim hızımızı hem de yanımızdaki Doğulu güçlerin hızını katlanarak artırıyor, biz bir bulanıklık içinde ilerlerken Vogel'in güçleriyle aramızda aniden bir boşluk açılıyor.

Yaşayan Orman'ın mor örtüsünün kenarından fırlayıp Dyo'i'ye doğru süzülürken Thierren dev kartalının üzerinde öne doğru eğiliyor

Sıradağlar'ın batıya bakan sırtına. Sırtın tepesine yakın geniş ve uzun bir taş rafın üzerine iniyoruz, çıkıntı ormanının düz bir bölümünden dışarı doğru çıkıntı yapıyor, hayatta kalan Vu Trin, Amaz ve Lasair kuvvetleri kuzeyimizdeki çıkıntıya iniyor.

"Bu Ormanı korumalıyız!" Vogel'in sürüsü uzaktan bize doğru kanat çırparken herkese sesleniyorum. "Vogel yok edilen ağaçlardan elemental enerji çekiyor ve bunu Gölge gücüne dönüştürüyor!" Kardeşim Trystan'ın bakışlarıyla karşılaştım.

Yüzünde aciliyet ifadesi beliren Trystan, Vang Troi ve onun Doğu Diyarı kuvvetlerine doğru döner. Vogel'in kuvvetleri güç salarken ve bir Gölge fırtınası duvarı oluşup bize doğru çalkalanırken, Noi dilinde *"Birleşik bir kalkana ihtiyacımız var!" diye gürliyor.*

Cevap olarak, Vang Troi runik kılıcını Vogel'in kuvvetlerine değil, bana doğrultuyor.

Bir bulanıklık içinde, Vu Trin ve Amaz silahlarının yaylım ateşi, runik güç okları ve oklar serbest kaldı, hepsi bana doğru savruldu.

Yvan, Naga ve tüm ordumla birlikte önüme atlıyor, hepsi önümüzde bir alev duvarı oluşturuyor, Vogel'in Gölge fırtınası hayatta kalan Dyoı vahşi doğasının mor kenarına ulaşırken gelen her Vu Trin silahı ve güç şimşeği yakılıyor ya da saptırılıyor.

Dyoı Ormanı'nın en batı ucu çelik gibi alevler içinde patlıyor, ağaçların çığlıkları kalbimi delip geçiyor, kuşlar çığlık atıyor ve hayvanlar bize doğru kaçarken dehşet içinde bağırıyor.

"Gücünü boşa harcamayı bırak!" Hazel çığlık atıyor, Ölüm Fae sesi aynı anda her yerden geliyor gibi görünüyor. Yvan'ın ve sürü arkadaşlarımla önüme atlıyor, Wyvernfire kalkanımızın kenarına kadar geliyor, karanlık uzuvları sırtından uzanıyor, tüm dünya bir anlığına onun Karanlık aurasıyla parlıyor ve kalkanımız yarı saydam hale gelirken, yaklaşan Gölge kaosuna doğru kesin bir parmakla işaret ediyor. *"ORMANI KALKANLAYIN!"*

Vang Troi'un aurasının titrediğini, kararlılığın enerjisinin alçaldığını hissedebiliyorum.

"Birleşik bir kalkan konuşlandırın!" Vang Troi gürliyor.

Benim müttefiklerim güneye doğru yayılırken, onun kuvvetleri de kuzeydeki devasa çıkıntıya doğru yayılıyor. Vang Troi'nin kuvvetleri silahlarını havaya kaldırarak hızla yarı saydam bir zümrüt ve safir duvarı

Kalkan. Müttefiklerim alev alev yanan, fırtına gibi esen enerjimizi ona katıyor - arkamızdaki mor ağaçlardan oluşan dağlık deniz ve ötesindeki geniş Doğu Dyoı Ormanı ile birlikte çıkıntının merkezinden yukarıya doğru kıvrılan sağlam bir güç duvarı, Vogel'in güçlerinin üzerinden uçmasını engellemek için kubbe kalkanının zirvesinden tekrar tekrar fırlayan şimşekler.

Vogel'in fırtınası kalkanımızın batıya bakan tarafına Erthia'yı parçalayan bir güçle çarpıyor, dağın taşlı rafı altımızda titriyor, kalbim boğazımda. Ama kalkanımız dayanıyor.

Tatlı Kutsal Kadim, tutuyor.

Vogel'in öfke çığlıklarını hissedebiliyorum, Void ağacının görüntüsü öfkeli bir saldırıyla zihnimi tekrar tekrar delip geçiyor, çalkalanan Gölgesi güçlenen kalkanımıza boşuna saldırıyor, Gölge fırtınası kısa süre sonra sabit bir kükremeye dönüşüyor.

Hazel çok sesli bir hırıltı çıkarıyor ve tüm yarı baygın Dryadları Errilor Kuzgunlarıma bağlayan bağlar dumana dönüşüyor.

Müttefiklerim Sylvan, Yulan ve Oaklyyn ile Mavrik ve Gwynn'i kuzgunlardan ve Thierren'i dev bir kartaldan çekip yere yatırdılar, hepsi nefes nefese ve zar zor bilinçli. Jarod ve Rafe, bilinçsiz ve kanlı bir Jules Kristian'ı Errilith'ten kaldırırken, Yvan hem Jules hem de Thierren'e doğru koşarken, sürümüz bizimle Vu Trin kuvvetleri arasında başka bir savunma hattı oluşturuyor.

Sylvan göğsünü kalbinin üzerinde tutuyor, çam saçları kurumuş çubuklara dönüşmüş, "Akrabam ... *akrabam*" diye mırıldanıyor, gizemli, gizli Kuzey Ormanı akrabası neredeyse kesinlikle öldürülmüş. Yulan'ın çiçek saçları kül rengi, solmuş sarmaşıklara dönüştü, Dryad akrabalarımın hepsi endişe verici bir şekilde grileşti.

Raz'zor'dan kayıp Dryad'lara doğru tökezlerken içimde onlar için yürek parçalayan bir korku yükseliyor; bacağımdaki ve kolumdaki ağrılar Yvan'ın müdahaleleri sayesinde artık kontrol edilebilir ağrılar ama Yvan'ın Zhilaan Ormanı cesur enerjisini akıtırken bile gücüm hâlâ feci şekilde zayıflamış durumda. Taşlı zeminde mor bir dal görüyorum ve eğilip onu kaldırıyorum. Canlı daldan hatlarıma destekleyici bir enerji pırıltısı akıyor. Onu sıkıca kavrayıp yaklaşırken gözümü tekrar Dryad'lara dikiyorum.

Oaklyyn yere yayıldı, büyük nefes nefese havayı çekti, eli göğüs kafesine yapıştı, sanki kalbi ele geçiriyormuş gibi. Mavrik ve Gwynn de birbirlerini sıkıca tuttukları için nefes almak için mücadele ediyorlar, turuncu renkli şahinleri yanlarında duruyorlar ve tüylerini belirgin bir sıkıntıyla karıştırıyorlar.

"Bu Dryad'ların akrabaları Orman'derhal bağlanamazlarsa ölecekler!" Alder, Oaklyyn'in yanında dizlerinin üzerine çöküp ellerini mücadelecı Dryad'ın göğsüne götürürken haykırıyor. Alder'in yeşil renginin bozulmadığını ve üzerinde mor bir dallanma deseni olduğunu fark ediyorum, tasarım benim soluk Zhilaan dal işaretlerimden daha cesur ve daha canlı.

Doğu Ormanı'na tam bir bağlantıdan bahsetmişken.

"Bu Dryadları Orman'a nasıl bağlayabiliriz?" Diana acil bir hırıltıyla talep ediyor.

Cevap olarak Alder elini kaldırır.

Küçük kartallar çıkıntının arka tarafını çevreleyen ağaç sırasından fırladı, her kartalın pençelerinde mor bir dal vardı.

"Dalları Dryad akrabalarımın kalplerine bastırın!" Kartallar dalları her bir Dryad'ın üzerine bırakırken Alder sesleniyor ve Alder Oaklyyn'in yapraklı tuniğini çekip açtıktan sonra canlı bir dalı göğsüne saplıyor.

Bleddyn ve ben Yulan'ın yanına , Yvan Thierren'in tuniğini yırtıp açıyor, bir dalı tutup göğsüne bastırıyor ve diğer elini Jules'un kanlı şakağına götürüp onu iyileştiriyor. Yulan'ı Dyoı Ormanı'na bağlamak için çaresizce onun da giysisini çekip açıyorum ve Bleddyn canlı bir dalı onun hastalıklı gri göğsüne bastırıyor. Yulan temastan titriyor, dalın derisine temas ettiği yerden mor bir dallanma tasarımı yayılıyor.

"Or'myr nerede?" Cevabından korkarak Bleddyn'e baskı yapıyorum.

"Burada, Doğu'da, Vo Nehri kıyısında," diye beni temin ediyor. "Tierney'i geri çağırmak için kaldı-"

"*LUCRETIA!*" Jules Kristian kendine geldiğinde aniden haykırıyor ve Bleddyn'in sözlerini kesiyor. Jules kendini iterek ayağa kalkıyor, Yvan'ı uzaklaştırıyor ve kalkanımıza doğru tökezliyor, sanki kalkanın içinden atlamaya kararlıymış gibi görünüyor.

"Jules, dur!" Andras, Rafe ile birlikte ona doğru hamle yapıp onu bariyerden uzaklaştırırken haykırır.

"Kız kardeşime ne oldu?" Fain Jules'a sesleniyor, yeşil gözlerini aydınlatan korkunç bir aciliyet.

"O Gölge *cehenneminde* kapana kısıldı!" Jules, Andras ve Rafe'in tutuşlarına karşı savaşıırken homurdanıyor, gözleri vahşi, gözlükleri kırık. "Onu orada bırakamayız! Onu *Vogel'e* bırakamayız!"

Sanki onun sözleriyle acımasızca alay ediyormuş gibi, Gölge fırtınası zehirli griden kalınlaşan bir duvarda daha yoğun bir hayata kükrüyor, tüm kalkanımızın üzerinde karanlık bir Gölge ağı oluşuyor.

"Kadim Olan," diye nefes alıyorum, Gölge ağının gücünü hissederek. "Vogel bizi aşılmaz bir ağla kendi kalkanımızın altına hapsediyor."

Canlı dalımı tuniğimin kemerinden geçirerek ayağa kalkıyorum ve hem Gölge ağına hem de bariyerimize saldıran parazit gri güce bakarak kalkanımıza doğru titrek bir adım atıyorum. Yaşayan yabancılar azalırken devasa ve giderek güçleniyor.

Vogel'i Doğu'dan uzak tuttuk, bence *bu çok uzun sürmeyecek*.

Kalkanımızın üzerinde devasa bir Varg rünü patlıyor içinden zümrüt rengi bir büyü ağı akıyor. Dönüp önünde duran genç Smaragdalfar-Amaz büyücüsüne bakıyorum, parlayan kalemi havaya kalkmış. Çıkıntının bizim tarafımızdan Ra'Ve'n kendi Varg gücünü onunkine ekliyor.

"Vestylle, dostum," diye sesleniyor Alder ona.

Büyücünün görünmez zümrüt aurası öfkeyle titrerken Alder'a hançer gibi bir bakış fırlatıyor. "Sessiz ol, hain," diye tıslıyor.

Varg rünü zümrüt ışığı yayarken titreyen bir nefes alıyorum, büyü ağı tüm kalkanın üzerinde hızla akıyor, güç empatim kalkanımızın gücünün arttığını hissediyor, kalkanımıza karşı kükreleyen Gölge anında susturuluyor.

Hem Ra'Ve'n hem de Vestylle yavaşça kalemlerini indirir, hayatta kalan Orman sıkıca korunur.

Bir anlık dayanılmaz gergin bir sessizlik çöküyor ve herkes dikkatini bana çeviriyor.

Kara Cadı.

"Vogel'in güçlerine karşı duvar örmek için sizinle ittifak yaptık," diyor Vang Troi müttefiklerime, tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "*Şimdi Kara Cadi'yı teslim edin.*"

Yvan ayağa kalkıp ona bakar, elleri ve bilekleri mor bir ışıltıya bürünür. "Elloren'e karşı hareket edersen, *hepimize* karşı hareket etmiş olursun."

Diana'nın boğazından alçak bir hırıltı yükselirken nabzım hızlanıyor ve Vu Trin ve müttefikleri güç toplarken sürüm kanatlarını esnetip ateş topluyor, kıyamet kopmak üzere. İstemediğim bir dövüşle zorlandığımda, kınalı dalımı elime almak için harekete geçiyorum.

Hiçbir uyarı olmadan, birkaç karanlık sarmaşık devasa kubbe kalkanımızın tabanını deliyor ve ayak bileklerimi kesiyor. Ayaklarım altımdan çekilirken irkiliyorum ve dünya eğiliyor, sırtım taşa çarpıyor.

"Elloren!" Yvan haykırıyor, hem kendi iç ateşi hem de Raz'zor ve Ariel'inkiler savunma ısıısıyla kabarak Diana, kardeşlerim, akraba kuzgunlar ve diğer müttefiklerle bana doğru sıçırıyor, ben bir bulanıklık içinde sarmaşıkların delip geçtiği kalkanımızdaki küçük açıklığa doğru sürüklenirken Errilith acil bir CAW sesi çıkarıyor.

Vestyle ve Ra'Ve'n'in zümrüt Varg büyüğü ağının ulaşamadığı bir açıklığı endişeyle fark ediyorum.

"*Serbestçe bağlanmalısın-*" Alder Dryadin'de bana haykırıyor, kalkanımızdan Gölge fırtınasına çekildiğimde sözleri kesiliyor, delik arkamdan kapanıyor, Vogel'in Gölge ağı tüm kubbe kalkanımızın üzerinden akıyor.

Yvan ve diğerlerinden uzağa sürüklenirken, şiddetli rüzgârlar beni savuruyor, kara şimşekler çakıyor ve doğal olmayan gök gürültüsü patlıyor. Çekime karşı koyarak karnımın üzerine dönüyorum, karnım devasa çıkıntıya sürtünüyor, bağlı ayak bileklerim acıyla yanıyor. Yvan'ın ve müttefiklerimin büyüleri Vogel'in Gölge ağına karşı öfkeyle patlıyor ama nafile, Yvan'ın mor ateş fırtınası bile geçemiyor.

"*Yvan!*" Yaşayan mor dünya hızla geri çekilirken haykırıyorum, Yvan'ın kanatlı, kızıl saçlı formu kalınlaşan Gölge ağı ve ona tekrar tekrar yaptığı saldırılar tarafından gizleniyor, Yvan'ın öfkesi ve endişesi bağımızı kırbaçlıyor, Vogel'in kararan Gölge ağı onu silmeden önce görünen son şey akkor mor gözleri.

Devasa taş kenarında aniden duruyorum, kırbaçlanan gri fırtına geri çekilerek çalkantılı bir kubbe oluşturuyor, kırık bir ejderhanın çığılığı .

Kalbim gümbür gümbür atarken kendimi toparlayıp yukarı baktığımda Marcus Vogel'in çok gözlü bir ejderhanın üzerinde bana doğru uçtuğunu, Boşluk fırtınasından süzölüp konarken gülümsediğini görüyorum.

Onuncu Bölüm Dryad Cadısı

Elloren

Gölge topraklar

Vogel çok gözlü ejderhasından iniyor ve devasa Dyoı Dağı çıkıntısının Gölge yarısı boyunca bana doğru adım atıyor.

Dehşet içime sıcıyor ama haklı korkuma yenik düşmeyi reddederek bakışlarını tutuyorum. Vogel'in gümüş grisi ateş gücünden oluşan aurası hiç olmadığı kadar güçlü, Yvan'ın çalınan Gölge'yle bozulmuş Wyvernfire'ı hâlâ içinde yanıyor. Soluk yeşil gözleri çelik gibi bir parıltıyla çevrili ve bana sabitlenmiş durumda, fırtınası üzerimizde kubbe gibi yükseliyor.

"Benim Kara Cadım," diye mırıldanıyor Vogel acı dolu bir ses tonuyla, "kaderinle savaşmayı bırak. Bana tamamen teslim olmanın zamanı geldi." Duruyor ve Gölge Asasını kaldırıyor, etrafımızda şiddetlenen gri fırtına, çıkıntının ötesindeki panoramik manzarayı ortaya çıkarmak için dinliyor.

Gri sisin içinden bakarken boğazım düğümleniyor. Ordusunun gökyüzü geçidinden gelen bölümü sıradağların eteklerinde toplanmış. Yarattıkları ve Erthia'nın tamamında yaratmaya çalıştıkları yıkıma bakıyorum - fersah fersah grileşmiş toprak ve kömürleşmiş ağaçlar.

Vogel'in bağları bir parça gevşiyor ve ben ayağa fırlıyorum, nabzım yükseliyor ve Gölge ağı kubbe kalkanının hemen ötesinde mor rengi görülebilen yaşayan Orman'a doğru geri atılıyorum.

Vogel'in ayak bileklerimin etrafındaki bağları zalim bir çekişle yeniden kendini gösteriyor. Karnım taşa çarptı, nefesim kesildi

Vogel beni acımasızca geri çekerken ciğerlerim.

Taşı tırmalıyorum ve öfkemi haykırıyorum; Yvan'a, diğer müttefiklerime ve sevdiklerime geri dönmek için çaresizce çırpınıyorum; onların tekrar tekrar patlayan çok renkli güçleri Vogel'in Gölge ağına çarpıyor.

Dal, birden hatırladım. Yaşayan bir dalım var.

Çaresizlik içimi kasıp kavururken, Oaklyyn'in ateşli sözlerini bir kez daha hatırlamadan önce yanımdaki kılıflı dalı tutmak için hamle yapıyorum-Senin *piçleştirilmiş Büyücü büyülerin işe yaramayacak!* İşe yarasalar bile, köklerim ciddi şekilde zayıfladı, Yvan'ın uzak Zhilaan Ormanı'yla olan zayıf dolaylı bağlantım çok zayıfladı.

Karşı koyma isteğim damarlarımda , yavaşça Vogel'e dönüyorum.

Gölge sisinin içinden bana doğru ilerlerken daha net görünüyor. Teninin soluk Büyücü yeşili parıltısı, renklerle çizilmiş Gölge dünyasıyla parlak bir tezat oluşturuyor, gözleri Yvan'ın çalınan Wyvernfire'i tarafından giderek daha fazla ele geçiriliyor.

Hızlı arkadaşımı da öldüren bu büyücü şeytan tarafından çalındı. Yanan öfke tutuşuyor, Lukas için duyulan öfke onu kesip geçiyor.

Vogel yüzümü tarıyor, gözleri önce genişleyip sonra keskin bir şekilde daralırken kalbim göğsümde bir çekiç gibi çarpıyor. Ateşinin bir parıltısı içime işliyor, muazzam ateş gücü neredeyse sıkı tutuşundan kaçıyor ve dünyayı yok eden nefret ifadesi ifadesini ele .

Engerek hızlıca asasını fırlattı.

Gri sarmaşıklar ucundan fırlayıp bileklerime dolanıyor. Kollarımı yanlarımdan uzatıp bileklerimin bağlarını sihirli bir şekilde taşa bağlarken, onlara karşı boşuna çekiştiriyorum.

Önümde diz çöküyor, yüzümü sıkıca kavıyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. "Ne yaptın sen?" diye tıslıyor.

Öfkeyle titreyerek, bilenmiş Dryad dişlerini ona gösterdim.

Vogel sivri kulaklarımı ve gri tenimi kaplayan dallı mor deseni görünce geri çekiliyor, görünmez ateş aurası bana çelik gibi, bozulmuş Wyvern alevi püskürtüyor. Kendi dişlerini göstererek uzanıyor ve yeni sivrilttiği kulaklarımdan birini acımasızca kavıyor, kavrayışı o kadar sert ki acı dolu bir çığlığı ısırmak zorunda kalıyorum. Kulağımı bırakıyor ve elini indiriyor, soluk yeşil dudakları

Tuniğimin yakasını kavrayıp aşağı doğru sertçe çekerken alay ediyor.

Tuniğim yırtılarak göğsüm ve karnım boyunca uzanan dev, mor bir çam ağacının silik görüntüsünü ortaya çıkarırken öfkemi haykırıyorum. Beni hazırlıksız yakalıyor, içinden parıldayan mor bir iz titreşiyor.

Yvan'ın ateş seven Zhilaan Ormanı. Nightwood Pines'in büyük Doğu Diyarı Ormanı. . .

Vogel'in bakışları yavaşça benimkilerle buluşuyor, gözleri düz, ürpertici bir nefretle dolu. Bir bulanıklık içinde elini geri çekip bana doğru savuruyor.

Darbesi başımın yan tarafına acımasız bir güçle çarpıyor, içimden boğuk bir çığlık kopuyor. Acı başımı kesiyor, bedenim yana doğru itiliyor, Yvan'ın bana ulaşmak için duyduğu umutsuz öfke bağımızı ateşlerken sağ bileğimin etrafındaki bağlar geriliyor.

"Seni Fae *canavarı*," diye hırlıyor Vogel, üst dudağı kontrolden çıkmış bir öfkeyle titriyor, içimi bir panik kaplıyor. Başını sertçe geriye çekiyor, burun delikleri açılıyor. "Kanatlı iblisin *seni öpmesine* izin verdin. Onun ateş bağının senin içinden geçtiğini hissedebiliyorum. *Yine*."

Öfke beni tepeden tırnağa sarıyor, Vogel'e doğru hamle yapıp dişlerimi göstererek bağlarımı zorlarken tüm korkuyu yok ediyor. "Ona mümkün olan her şekilde bağlanacağım, *Marcus*."

Vogel'in çalınmış Wyvernfire'in gümüş aurası çekirdeğinin derinliklerinde erimiş bir topa dönüşmeden önce, bir an için öldürücü bakışlarımız birbiriyle savaşıyor. "Seni kurtarabilirdim, Elloren," diye hayıflanıyor, bakışları dehşet verici bir kesinlik ifadesiyle sertleşmeden önce neredeyse kederli bir hayal kırıklığıyla gözleri üzerimde geziniyor. "Erthia ile birlikte birbirimizi de kurtarabilir ve arındırabilirdik."

Vogel ayağa kalkar, sakince geri çekilirken yüzünde acımasız bir ifade vardır.

Endişe dolu bir sarsıntıyla, Vogel'in tam bir zihinsel değişim geçirdiğini, beni iflah olmaz bir kötü olarak işaretlediğini, sivri kulaklı formumda hızla katılaştan ölümcül bir hedef olduğunu fark ediyorum. Nabzım yükseliyor, bağlarımın gevşemesinden faydalanarak Vogel'den yana doğru açı yapıyorum, böylece yanımda duran dalı fark edilmeden kavrayabiliyorum.

Zihnim umutsuzca dönüyor - köklerim tükendi ve Dryad büyülerini bilmiyorum. Dryad yeteneklerim hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum.

Lütfen, Kadim Olan'a, Orman'a, beni duyacak herhangi birine ya da herhangi bir şeye yalvarıyorum. *Yardım edin!*

Doğudan bana doğru gönderilen bir esinti gibi tek bir kelime içimde dalgalanıyor.

Dryad'kin.

Bu bir büyü değil! Dyoi Ormanı'nda çığlık atmak istiyorum. *Bu sadece Dryadin'de bir kelime!*

Biçimsiz bir tanıma ışığı göğsümdeki nefesi durdururken, tüm Dyoi ve Zhilaan Ormanları'nın da aniden durduğu hissiyle doluyorum.

Dryadin'de bir kelime.

Mum yakma büyüsünün kelimeleri zihnime akıyor. Magedom'un Kadim Dili'ndeki kelimeler, ki bir fark ediyorum ki bu sadece kötü telaffuz edilen Dryadin.

Vogel Gölge Asa'yı kaldırıp büyüler mırıldanmaya ve şeytani aleti öldürme gücüyle doldurmaya başladığında, Alder'in ve ardından Dyoi ve Zhilaan Ormanlarının bana ne anlatmaya çalıştığını anladığımda başım dönüyor ve neredeyse yere yığılıyorum.

Dryad büyülerini ve sihri için zaten bir yolum var.

Onlara erişmek için doğrudan bir Orman bağlantısını kabul etmem gerekiyor.

Alder ve Dryad'kin'immin Dyoi Ormanı'yla nasıl yeni bir bağ kurduğunu hatırlayarak kendimi yana doğru itiyorum, sağ bileğimdeki bağı daha da geriyorum ve canlı dalı çıplak göğsüme, tam kalbimin üzerine temas ettirmeyi başarıyorum.

Dyoi Ormanı'nın gücü anında köklerime doluyor, kökler köklere bağlanıyor. Dyoi Ormanı'nın mor enerjisi soluk Zhilaan dallanma desenimin üzerinden geçerek onu daha güçlü bir renkle doldururken, mor yapraklı giysiler vücuduma yapışıyor, yırtık tuniğim ve pantolonum düşerken, tenimdeki koyu yeşil Dryad tonu kendini yeniden gösteriyor.

Dalımı sımsıkı kavrarken satırlarımdan bir büyü sesi geliyor.

"Bağları kaldırın ve saldırıyı püskürtün!" Hem Vogel hem de ben silahlarımızı ileri doğru iterken Dryadin'de haykırıyorum, sarmaşık cıvatası bana doğru fırlıyor.

Enerji, mor ışık huzmeleri halinde dalımdan patlıyor, Vogel'in sarmaşık cıvatası patlıyor ve bağlarım mor sise dönüşüp yok oluyor.

Vogel'in gözleri açılıyor, benim şaşkınlığım da Zhilaan Ormanı'yla olan zayıf bağlantım sayesinde savaşı enerjisinin şiddetli hücumuyla hızla aşıyor. Hem Dyoı Ormanı'nın hem de Zhilaan'ın gücünün bir izi köklerime akarken, zihnimin arkasında devasa, siyah gövdeli, menekşe iğneli Zhilaan Çamlarının bir görüntüsü yaklaşan bir ordu gibi yükseliyor, bir Dryadin büyüü içimde esiyor.

"*Shheer'ith'ruush'hhiir!*" Dyoı ve Zhilaan Ormanları'ndaki her ağacın iradesini benimkine doğru eğdiği duygusuyla dalı bir kez daha Vogel'e doğru iterken anlık avantajımı kullanarak çığlık atıyorum.

Dallarımdan fırlayan menekşe rengi bir rüzgâr hortumu Vogel'e çarparak onu havaya savuruyor. Yere yığılırken aşırı bir şok onun gücüne zarar veriyor, içimde yükselen Ormanların coşkulu hissi kabarıyor, gücüm artık sadece benim değil...

. . . benim gücüm ortak bir *ittifak*. *Bizim gücümüz*.

Gerçek Dryad gücü.

"*Koru beni!*" Dryadin'de haykırıyorum.

Devasa, mor çam ağaçlarının bulutları mızrak gibi delip geçtiği bir görüntü zihnimde yanıp sönerken, ateşli mor Dyoı ve Zhilaan gücünden oluşan bir çizgi dalımdan öyle bir güçle fırlıyor ki, taş çıkıntının üzerinden geriye doğru kayıyorum, mor alev önümde yarı saydam, koruyucu bir yarım küre halinde uçuyor.

Vogel kendini toparlıyor, tıslıyor ve Asasından çatallanan Gölge şimşekleri fırlatıyor; gümüş gri şimşekler hızla dallanıp budaklanıyor ve bana doğru ilerlerken ateş saçan bir ağaç şeklini alıyor.

Yıldırım ağacı küre kalkanıma saplanıyor ve dal kolumdan acı fışkırıyor. Kalkanım mızrak darbesiyle içe doğru büzülüp beni daha da geriye savururken içimden bir alarm geçiyor ama küre kalkanım dayanıyor. Zar zor. Mor parıltısı gri kıvılcımlarla çatırdıyor.

Vogel'in yüzünde ürpertici bir yeniden değerlendirme ifadesi belirir. Başka bir büyü daha homurdanır, gri ateş gözbebeklerini kaplarken

Daha büyük, daha keskin bir Gölge ağacı.

"*Ateş Ağacı!*" Dalımı ileri doğru iterken Dryadin'le hırlıyorum, sadece Dyoı ve Zhilaan Ormanı gücünden değil, Yvan'ın Wyvernfire'ının bir kenarından ve sürümün bir hat çekiyorum. Çok renkli ateş dalımdan patlayıp zararsızca kalkanımdan geçtikten sonra hızla saldıran bir alev ağacına dönüşürken, Dryad ve Wyvern gücünün hücumuyla bedenim titrerken boğazımdan bir savaş çığlığı yükseliyor.

Ağaçlarımız çarpışıyor. Vogel'in Gölge ağacı gümüş kıvılcımlara dönüşürken, benim alev ağacım onun pelerinli formuna doğru fırlıyor ancak Gölge Asa tarafından tamamen emiliyor, Vogel'in gözleri hızla gümüşü griye dönüşen hain, çok renkli bir parlıya bürünüyor.

Kafam karıştı.

O kadar ateşi nasıl içine çekti? Neredeyse ateşi yedi. Vogel esasını gökyüzüne doğru itiyor ve ordusu beliriyor, çıkıntının hemen ötesinden yükselen çok gözlü ejderhaların üzerindeki sıra sıra askerler. Bir sarsıntıyla Damion Bane'in zalim gözleriyle karşılaşıyorum ve o gülümsüyor, düşüncelerim hemen Aislinn'e kayıyor.

Yüzüm kızarıyor ve bir adım geri çekiliyorum, yaklaşan Boşluk büyüğü fırtınası altından kalkamayacağım kadar güçlü, Gölge Asa ile birlikte sayısız Gölgeyle bozulmuş asa yükseliyor.

Dönüyorum ve müttefiklerime doğru koşmaya başlıyorum, kalp atışlarım dört nala atıyor, giderken kalkanımı da yanıma alıyorum.

Ben ona doğru koşarken Yvan ve diğer müttefiklerimin gücü parlak renk patlamalarıyla kubbe kalkanına çarpıyor, Trystan'ın mavi yıldırımını Yvan'ın mor ateşi ve Errilor Kuzgunlarımların Karanlık aura çizgileriyle birlikte çatırdıyor.

Gölge gücünün büyük bir *patlaması* kalkanımın arkasına çarptığında omzumun üzerinden bakıyorum, beni öne doğru savuruyor ve kalkanımın erimiş yüzeyini, kalkanım kaybolurken griye dönüşen bir renk parlılarıyla paramparça ediyor.

Vogel ve kuvvetleri yaklaşırken, kırık ejderhalar çığlık atıp bana doğru kanat çırparken, Büyücüler bir başka dehşet verici miktarda Gölge gücü çekerken, korkudan sıçrayarak adımlarımı hızlandırıyorum.

"*Geri çekilin!*" Dyoı Ormanı'nın *kubbe* kalkanına ulaştığımda müttefiklerime haykırıyorum ve kök hatlarımı Dyoı, Zhilaan ve

Dalımı kalkana doğrulturken Wyvern gücü, elemental saldırıya , Dyoï Ormanı'nın tüm kudreti ve Zhilaan büyüünün güçlü bir izi içimde yükseliyor. *"Vogel'in Gölge ağını kır!"* Müttefiklerim kalkanımızda küçük bir giriş açarken Dryadin'de haykırıyorum.

Sırtıma cızırdayan bir enerji tınısı çarpıyor ve tam da dalımdan mor bir enerji sütunu fırlarken bana çarpmak üzere olan bir Gölge fırtınasının anlık öngörüsüyle dolup taşarken hayvani çaresizlik içimde cızırdıyor. Gücüm Vogel'in Gölge ağıyla çarpışıyor ve ağda küçük bir delik açıyor.

Kendimi koridora atıyorum.

Yvan'ın koruyucu ateş aurası anında etrafımda ve içimde kükrerken, güçlü elleri üst kollarımı kavıyor ve beni vahşi bir amaçla açıklıktan tamamen çekiyor, güç empatim anında Trystan, Vothe, Sage ve diğer müttefiklerimin birleşik güçlerini kalkanın deliğini mühürlemek için patlattıklarının farkındalığı tarafından ele geçirildi, Ra'Ven ve Vestylle'nin kalkan güçlendirici Varg gücü bu sefer hiçbir boşluk bırakmadan mühürlü deliğin üzerinden akıyor.

Vogel ve güçlerinin tüm Gölge saldırısı kalkanımıza çarpıyor ve kalkanın buluttan yüksek tarafı bir pekmez tabakası gibi içe doğru büzülüyor.

Beni kendine çekerken Yvan'ın ateşi etrafımı sarıyor, nefes nefese kaldığımda görüşüm yıldızlarla doluyor, ikimiz de dizlerimizin üzerine çöküyoruz. Kök hatlarımın kendi üzerine çökmeye yakın olduğunu hissediyorum, hatlarım bir kerede bu kadar çok büyü salmaktan ciddi şekilde tükendi.

Yvan dudaklarını benimkilere yaklaştırdığı anda ben de onu çaresizce kavıyorum, parmaklarımı saçlarında düğümlüyorum ve aramızdaki bağda duygu dalgalanmaları yaşanırken onu daha da yakınıma çekiyorum, ikimiz de onun öpücüğünün benim için hem onun hem de Zhilaan Ormanı'nın gücüne giden en emin yol olduğunu biliyoruz. Dudakları Wyvern sıcaklığında ve acilen sert, birbirimize duyduğumuz sevginin sıcak bir çizgisi içimizden geçerken, sadece kendi gücünü değil, aynı zamanda akrabası Zhilaan Ormanı'nın elemental gücünü ve Wyvernbond'umuz aracılığıyla tüm sürümüzü patlatıyor, hem onun hem de Dyoï Ormanı'nın gücü içlerinden akarken hatlarımı ateşli bir fener gibi aydınlatıyor.

Gücüm yavaş yavaş yerine gelirken öpücüğü kesip Yvan'ın ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum; kalkanın üzerine doğru hamle yaparken içimdeki öfke kabarıyor, güçlerinin yarattığı fırtınadan Vogel'i göremiyorum ama gizlenen gücünü hissedebiliyorum.

"*Bu Ormanı alamayacaksın!*" Vogel'e hırladım. "Gücümü geri kazanacağım ve senin için geleceğim!"

"Elloren," uyarıyor Yvan arkamdan yaklaşırken.

"Bana ulaşacak kadar gücü yok," diye ısııyorum. "Bu doğru değil mi *Marcus?*"

Vogel'in figürü kalkanın ötesindeki girdapta şekilleniyor, siyah giysili formu aramızdaki çalkantılı büyü duvarı tarafından gizleniyor, ancak gümüş, öfke dolu gözleri parlıyor. Gölgesi büyü Dryad kudretinin benimkini doldurduğu gibi onun hatlarına çarpıyor, güçlerimiz tamamen ve acımasızca birbirimize yöneliyor.

Vogel, fırtınasının tüm gücünü Asasına geri çekerken, gözleri alaycı bir değerlendirmeye üzerimde geziniyor, korkunç gerçek kaçınılmaz.

Güçlerimiz eşit. Ama daha fazla Forest öldükçe, benimki de tükenecek.

Oysa onunki daha da güçlenecek.

Vogel'in dudakları yavaş, alaycı bir gülümsemeyle kalkarken, Void ağacı zihnimin gerisinde canlanıyor. Buna karşı sertleşiyorum. Ve ilk karşılaştığımız andan beri içimi ürperten önseziye karşı ...

Vogel ve benim kaderimizde Erthia için savaşmak var.

Ama sonra Vogel ve güçlerinin ötesine bakıyorum. Kömürleşmiş ağaçların ve grileşmiş, zehirlenmiş gökyüzünün liglerinde, Doğal Dünya'nın kırılmalığı kalbimi daraltıyor. Milyonlarca yıllık karmaşık güzellik -benim daha yeni yeni tanışmaya, kök salmaya başladığım güzellik- birkaç saat içinde yok olup gitti. Hayatı yok etme gücü, onu koruma gücünden çok daha güçlü.

Vogel bakışlarımdaki korku titreşimini açıkça algılıyor. Gözleri yarıklara doğru daralıyor ve arkasındaki yok edilmiş Orman'a ve sonra bana bakarken hafif sırtışı kötücül bir hal alıyor. "Yenilgin çoktan başladı, *Fae Cadısı.*"

Sonra Asa'yı kaldırıp Gölge fırtınasını serbest bırakır, figürü anında çalkalanan grinin içine gömülür.

Fırtına dindiğinde, Vogel ve kuvvetleri uzaktaki gökyüzü geçidiyle birlikte yok oldu. Geriye sadece ölü orman ve zehirli gökyüzünden oluşan fersahlar kalır, karanlık bir uyarı halinde önümüze serilirler.

On Birinci Bölüm

V'yexwraith

Marcus Vogel

III'ün gölgeli kütüğü

Marcus Vogel, ele geçirilmiş Vu Trin gökyüzü portalından batıya doğru hızla ilerliyor ve ardından yok edilmiş Kuzey Ormanı üzerinde süzölmek için ortaya çıkıyor, haklı öfke satırlarında gümüş sıcaklığında akıyor. Damion Bane ve kuvvetleri hemen arkasından uçuyor. Kömürleşmiş, Gölgeleşmiş ağaçlardan oluşan bir orman hepsinin altından hızla geçiyor, ağaçlar hayalet gibi uzuvlarını çelik gibi gökyüzüne doğru uzatıyor.

III'ün gölge tüten kütüğü daha net görülüyor. Kâfir ağacın kütüğü, genişleyen Valgard Katedrali'nin tabanından daha geniştir ve şimdi merkezinde karanlık bir uçurum dönmektedir.

Vogel'in yumruğunda tuttuğu Gölge Asası kütüğe doğru sert bir çekiş yapar ve Vogel altındaki çok gözlü ejderhaya zihinsel bir emir gönderir. Gölge'ye bağlı yaratık hemen itaat eder, yörüngesini III'ün cesedine doğru çevirir, Damion ve kuvvetleri de onu takip eder.

Vogel, devasa, oyuk kütüğün etrafını sarmış olan ek Büyücü güçlerini, hemen önünde bir yay şeklinde duran birkaç üst düzey komutanını ve Büyücü rahiplerini görüyor. Vogel, Gölge orucunu Elloren Gardner Grey'e bozduran, hem kendi hem de onun ellerindeki gri çizgileri sıyıran devasa, yıkık Ağaca bakarak parlıyor.

Dryad Cadısı üzerindeki kontrolünü kırıyor.

Ama , gücün Magedom'la boy ölçüşemezdi, değil mi? III'ün kütüğüne dudak büktü, öfkesini bastırmaya çalışıyordu

hem Ağacın karşı hamlesini hem de Dryad Cadısının ihanetini. Ve Elloren'in ağaç ve lcaral bağlantılı gücüyle onu nasıl *alt ettiğini*.

Küçümseyen bir nefes çeker, onun bozulmuş büyüsünün yakında yok edileceğinden emindir.

"Ekselansları," diyor Damion Bane, Vogel ile yan yana inerken, "neden Kara Cadı ve müttefiklerinden geri çekilmemizi emrettiniz?"

Vogel atından inerken gözlerini genç komutana diker ve Damion da aynısını yapar. Damion'un görüntüsü ve ses tonu son derece kontrollüdür ama Vogel Damion'un Beşinci Seviye gücünden yayılan kaotik öfkeyi hissedebilmektedir. Kardeşi Sylus'un Amaz fahişesi Valasca Xanthrir tarafından öldürülmesiyle iyice alevlenen bir öfke. Ve Vogel, Damion'un başka bir derdi olduğunun da farkında, tıpkı hızlı arkadaşı Aislinn Greer gibi.

"Elloren Gardner Grey bizim için kayıp," diye Damion'a bilgi veriyor Vogel, hızlıca sıyrılan ellerinin son derece farkında. "Fae Cadısı hiçbir zaman Kadim Olan'ın istediği Kara Cadı olmadı."

"Yine de onu cezalandırmamayı mı tercih ettiniz?" Damion meydan okuyor, ses tonundaki asık suratlılık etraflarını saran rahip ve komutanların endişeli bakışlarına neden oluyor ve Vogel'in hatlarında bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Vogel öfkesini bastırarak Damion'un itaatsizliğini görmezden gelmeyi tercih ediyor. "Şu anda Fae Cadısı'na vurmak yok," diyor, sesi tehlikeli bir şekilde kısılmış. "Onun gücü bizden önceki ölü Ağaç tarafından Fae vahşi doğasına bağlandı. Kafir Ağacın onu bir Fae Dryad'a dönüştürmesine izin verdi. Bu nedenle, onun gücü kafir müttefiklerinin gücüyle birleştiğinde, şu anda bizimkiyle eşit durumda." Vogel'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Ama onun Ağaç Fae büyüsü, müttefiklerinin elemental büyülerıyla birlikte yakında azalmaya başlayacak."

Damion'un gözlerindeki isyan dolu bakışlar tam bir parıltıya dönüşür. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sorar.

Gölge Asa'nın ucunu açıklığı çevreleyen kömürleşmiş ağaçlardan birine doğrulttuğunda Vogel'in gülümsemesi daha da belirginleşiyor.

Damion dönüp ağaçtan sarkan baygın Dryad dışisine bakıyor. Dryad dışisinin grileşmiş yüzü

Çelik gibi şimşek desenleriyle işaretlenmiş, Fae kafasından çıkan mantarlar büzüşmüş, vücudu birden fazla Gölge dalıyla delinmiş. Karanlık güç dalları onu çevreliyor, dallardan biri Dryad'ın bilinçsiz bedeninden Gölge Asa'nın ucuna doğru akıyor.

Vogel derin nefes alır, Dryad gücünün gizli işleyişi Gölge bağı aracılığıyla zihnini titretir. Vogel Asa'yı kaldırır. "Magedom'un Kutsal Aleti Dryad büyüsünün sırlarını okuyabilir," diye açıklıyor Damion'a. "Onun sayesinde, Ağaç Fae gücünün sonbaharda yapraklardaki ışık gücünün patlamasıyla güçlendiğini öğrendim."

Damion'un yüz ifadesini şaşkınlık kaplıyor. "O zaman neden Dryad Cadısı ve müttefiklerine karşı sonbahar bastırmadan önce saldırmıyoruz?"

"Çünkü," diye cevaplıyor Vogel sinsice, "Doğu Diyarı'nda sonbahar hızlıdır. Ve yaprakların rengi solup kış bastırdığında, Ağaç Fae'leri ilkbahara kadar yarı uyku haline geçerler. Güçleri *düşer*."

"Ekselansları," diye söze giriyor uzun boylu, kel Rahip Alfex, "cadının gücünün kısa bir süre için bile olsa artmasına izin vermek akıllıca mı?"

"Boş durmayacağız," diye cevaplıyor Vogel. "Cadı ve müttefikleri kendi yarattıkları kalkanın altında sıkışıp kalmışken, biz de erişebildiğimiz her vahşi alanı yok edeceğiz. Ve kışın inişini beklerken tüm bu elemental gücü Gölge gücümüze katacağız."

Kuzeydoğudan gelen soğuk bir esinti herkesin dikkatini çeker. Vogel gökyüzüne bakar ve Komutan Fallon Bane ejderha sırtında Issani ön hatlarından süzülerek gelirken, kuvvetlerinin bir kısmı da onu takip etmektedir. Fallon yere inip atından inerek Vogel'a doğru ilerlerken soğuk yeşil bakışları Vogel'inkilerle buluşur ve kısa bir süre için kazığa oturtulmuş Dryad'a küçümseyen bir bakış fırlatır. Bakışlarını tekrar Vogel'a çevirdiğinde Vogel bir ürpertiye bastırıyor ve Fallon'un satırlarında buz gibi bir öfke fırtınasının koptuğunu hissediyor.

"Beni siz mi çağırdınız, Ekselansları?" Fallon, Vogel'in ateş aurası ona doğru yükselirken, zorlayıcı bakışlarındaki tatmin edici merhamet yoksunluğu tarafından orman yangınına dönüşürken, ses tonunun bir talep olduğunu söylüyor.

Erthia'yı değiştiren farkındalık ateşlendiğinde, öldürücü Beşinci Seviye güçlerini ve sınırsız alevini kontrollü bir top haline getirerek çizgilerini sertleştiriyor - bunca zamandır doğru Fallon Bane'di.

O Magedom'un geręek Kara Cadısı.

Kaderinde Büyük İcaral İblisi Yvan Guryev'i öldürmek var.

Ateşi beyaza dönen Vogel, karşısında Kadim Olan'ın Geręek, Meshedilmiş Cadısı dururken, Elloren Gardner Grey'in soyuna, Kara Cadı *yüzüne* aldanıp kör olduğu için kendine lanet okuyor. Vogel'in gücünde bir arzu dalgası, ateşi için yeni bir hedef oluşuyor.

Fallon, "Kutsal Büyücülük için Issaan'ı ilhak ettik," diye duyurdu. "Ve Magedom'un Ishkartaan'a yönelik uyarısını yeniden yayınladık. Ama oradaki kafirler bize meydan okuyor. Topraklarını Kutsal Magedom'a devretmeyi reddettiklerini bildirdiler."

Vogel bunu beklediği için başını sallar. "Caledonian kampımızdaki kuvvetlerinizi tazeleyin ve ardından Kuzey Ishkartaan'a doğru güneye konuşanın," diye . "Saldırı için emrimi bekleyin. Yakında orada size katılacağım."

Fallon başını sallar, içindeki buz fırtınası şiddetli bir çılgınlığa dönüşür. Vogel'in gücü bir kez daha onunkine doğru yükselir ve Fallon dönüp çok gözlü ejderhasına doğru adım atarken, ona binip bir emir haykırırken Vogel çekişmeyle savaşır. Canavar kanatlarını açıyor ve ona eşlik eden askerlerle birlikte gökyüzüne yükseliyor, hepsi grinin içinden Caledonian üssüne doğru süzölüyor.

Damion dikkatle, "İşte senin kışın," diyor.

Vogel, Fallon'un kanatlanıp uzaklaşmasını, ejderha kaynaklı güçlerinin bir kısmının yükselip etrafını sarmasını izlerken Damion'un cesaretine gülümser. *Kadim Olan'ın kışı geręekten* de, diye düşünüyor Vogel, gücünü yalayan sıcak bir açlık.

"İnançlı olun Büyücüler," diye herkese emrediyor Vogel, Gölge Asa III'ün dumanı tüten kütüğüne doğru daha sert bir çekiş yaparken satırlarını gayretli bir sıcaklık kaplıyor. Vogel asanın ucunu kütüğe doğrultuyor ve bakışlarını kütüğün ortasındaki girdaplı Gölge uçurumuna dikeyyor. "Bu kafir ağaç Fae gücünün merkezi kaynağıydı," diyor Vogel. "Kökleri kıtanın tüm vahşi doğasıyla bağlantılı. Ve şimdi, bu gücü çekeceğiz ve Asa'nın kendi tezahürünü, yani V'yexwraith silahını kullanarak kutsanmış Gölge kudretine dönüştüreceğiz."

Vogel Asa'yı girdap gibi dönen uçurumun tam ortasına doğrulturken, dallanan Gölge ipi aracılığıyla göz alıcı pyrr-demonlarına zihinsel bir emir gönderir. Dört iblis öne çıkar ve kuzey, güney, batı ve doğu olmak üzere her yönden birer tane olmak üzere III'ün cesedinin etrafını sarar. Hep birlikte dönüp sülfürik bakışlarını Vogel'e dikerler, Gölge boynuzları büyücü siyahı saçlarından yukarı doğru kıvrılır, boynuzları sadece Vogel ve Gölge bağlı askerleri görebilir.

Vogel, Asa'nın kendisine çektiği bu iğrenç alev iblislerinin ona ne kadar iyi hizmet ettiklerini düşünür. Ama Kadim Olan'ın davası için daha güçlü bir yarattığı çağırmanın zamanı gelmiştir.

"Ekselansları ..." Rahip Alfex girişimde bulunur ve Vogel ona döner. Rahibin gri çerçeveli gözleri Vogel'in elindeki Asa'ya, oradan da dört pyrr-demon'a kayarken alışılmadık bir endişe parıltısı var. "Bu yoldan emin misin?" Rahip Alfex uyarıyor. "V'yexwraith ... Kadim Elf Savaşları'ndan kalma metinlerde bahsedilen ilkel iblis, bir silah değil. Gölge Asa'nın ortaya çıkarabildiği bu yarattığın tasmaını koparmak gibi bir geçmişi var."

Vogel'in içindeki ateş kabarıyor, şüpheci rahibi yakmak için zorluyor ama onu dikkatli bir şekilde kontrol altında tutuyor. Bakışları Alfex'e saplanırken Vogel, "Yüce Kadim Olan her şeyi kontrol altında tutar," diyor. "Magedom'u *herhangi bir* silahtan mahrum bırakır mısınız?"

Dört pyrr-demon ve görüş alanındaki tüm askerler dikkatlerini Rahip Alfex'e çevirir, bakışlarında kınama vardır. Vogel, Rahip Alfex'in Beşinci Seviye toprak büyüsü aurasının Vogel'in hâkimiyetine boyun eğerek nasıl anında söndüğünü taze bir memnuniyetle fark eder.

Rahip Alfex başını eğerek, "Kutsal Büyücülüğü asla hiçbir şeyden mahrum bırakmam," diye karşı çıktı. "Size tam ve sonsuz bağlılığımı sunuyorum, Ekselansları."

Vogel'in burun delikleri, rahibin gücünü empatik olarak köklendirirken, orada hala titreyen ihtiyatı hissederek alevleniyor.

"Bırakın Dryad Cadısı kendi anını yaşasın," diyor Vogel, bakışları bir kez daha kütüğün dönen Boşluğuna sabitleniyor. "Ve Icaral sürtüğü Wynter Eirllyn'in kalkanlı Sublands'ını ve zayıflayan Heathen almasına izin verin." Vogel Asa'sının hedefini bir kez daha keskinleştirir

ve bir dizi ilksel büyü mırıldanır - Kadim Olan'ın kendi eliyle arındırılmış ve temizlenmiş gölge büyüleri.

Asayı ileri doğru itiyor.

Uçurumun dönen merkezi kararıyor ve Vogel gülümsüyor, muazzam bir gücün yükseldiğini hissediyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, devasa gri bir figür uçurumdan pençelerini çıkarır ve yavaşça yükselir, kendini açar, formu katedral uzunluğunda ve vahşi bir şekilde incedir, yaşayan bir Değnek gibi.

İlkel iblis gözsüz başını Vogel'a doğru eğiyor. Devasa çelik boynuzlar, Wand canavarının şakaklarından gri bir şimşek gibi yükseliyor, pençe uçlu parmakları uzun ve cılız. Korkunç yüzü yumurta kabuğu pürüzsüzlüğünde, ağzındaki koyu renkli kesik dışında. Gri sivri uçlar başının ve gövdesinin yanlarından rüzgârda savrulan parçalar gibi geriye doğru uzanıyor ve zaman içinde donup kalıyor.

Etraftan nefesler yükselir, Rahip Alfex tökezleyerek bir adım geri atar. Vogel, Gölge Asa'nın V'yexwraith tezahürünün dönen, hortumlayan gücünü içerken, normalde sarsılmaz olan Damion Bane'in gücü bile şaşkınlıkla çarpılır.

V'yexwraith, Vogel'in önünde görünmez bir rüzgâra kapılmış bir ağaç gibi sallanıyor. Gölge Asa'nın ipine şiddetli bir çekiş uygulayıp Vogel'in asa koluna bıçak gibi saplanan bir acı gönderirken, alçak bir tıslama çıkarıyor ve hızla çok sesli, kemikleri titreten bir çığlığa dönüşüyor.

Vogel, parazit canavarın bağlarını acımasızca sinamasının yanı sıra büyü emici aurasından da heyecan duyarak gülümsüyor. *Ah evet,* diye böbürleniyor Vogel, *işte Dryad Cadısı'nı ve güçlerini alt etmek için gereken araç.*

Vogel gözlerini kapatıp Asa'nın Gölge bağlarını çekiştirmeden önce Damion ve Rahip Alfex'e "Elloren ve müttefikleri sandıkları kadar güvende ve korunaklı değiller," diye mırıldanıyor.

Etraftaki Gölge ağaçlardan çok gözlü kuzgunlar fırlıyor, doğaüstü gılgamları havada yankılanıyor. Bir tanesi Vogel'in omzuna konuyor, diğerleri ise gövdenin ortasındaki Boşluk'tan aşağıya inerek girdaplı sisin içinde kayboluyor.

"Runik gözlerim her yerde," diye mırıldanıyor Vogel kendi gözlerini açıp sallanan V'yexwraith iblisin üzerine sabitlerken. "Ve kutsanmış Gölge gücüm güçleniyor. V'yexwraith'in

Hortumlama gücü Magedom'un her şeye karşı zaferini hızlandıracaktır." İblisin dehşet verici dikkatini üzerinde tutar. "Dryad Cadısı ve müttefikleri kalkanlarıyla Doğu'yu bize kapattıklarını düşünüyorlar ama ormanları yok etmenin bir yolu hâlâ var."

"Nasıl?" Rahip Alfex soruyor, geniş gözleri V'yexwraith'e odaklanmış.

Vogel döner ve rahibin sarsılmış bakışlarının kendisiyle buluşmasını bekler. "Asa'nın V'yexwraith'i Gölge bağlama rünlerinin işaretlendiği her yerde ortaya çıkabilir. Ve biz bu işaretleri Doğu'nun en büyük nehrinin kaynağında yaptık."

Rahip Alfex'in yüzünde şaşkın bir kavrayış ifadesi belirir. "Vo," diye mırıldanır.

"V'yexwraith'in elinde bir savaş olacak," diye karşı çıkıyor Damion. "Selkie iğrençliği Gareth Keeler, Vo Nehri'nin güney dolusavağı üzerinde inanılmaz güçlü bir kubbe kalkanı oluşturmayı başardı. Gölge denizimiz henüz onu aşabilmiş değil."

Vogel sakince Damion'un uyarılarını dinlerken, V'yexwraith sallanan bir varlık olarak üzerlerinde geziniyor.

Vogel esasının ucunu V'yexwraith'e doğru savurur ve canavarın kocaman ağız ardına kadar açılır. Bir saniye içinde, ağızdan bir başka dişli çene çıkar, sonra onun içinden bir başkası, birbiri ardına, şimdi çılgın atan Rahip Alfex'e doğru, son uzun dişli ağız rahibin başının etrafından dolanana kadar.

Alfex kasıldıktan sonra bir yığın halinde yere düşerken etraftan şok sesleri yükselir, bir zamanlar kafasının arkasında kanlı bir grotesklik vardır, elemental enerjisi tükenirken yeşil rengi hızla griye döner, hain rahibin cesedinden Asa-Canavar'ın ağızına doğru bir çizgi halinde gri bir sis akar. V'yexwraith birden fazla ağızını içeri çekip dişlerini gösteriyor, sisin sonuncusunu tüketirken çenesinden gri kan akıyor, yumurta kabuğu kafasında şişkin, gri bir göz canlanıyor.

Şok olmuş bir sessizlik hüküm sürüyor.

Vogel esasını sallanan devasa iblise doğru çevirip ilkel bir büyü mırıldanmadan önce, "Benim Gölge Denizim bir şaşırtmacadır," diyor.

V'yexwraith Erthia'yı ürperten bir çığlık atar ve formu dönmeye ve bulanıklaşmaya başlar; V'yexwraith III'ün Boşluk uçurumuna çekilirken Vogel'in etrafındaki Büyücüler geri çekilir, dönen sis çeliğe dönüşmeden önce daha soluk gri bir renk alır.

Vogel Damion'a döner ve ona sıkı bir gülümseme verir. "*Kuzeyden* Doğu'ya sızacağız," diye yumuşak bir şekilde açıklıyor. "Ve en büyük nehri olan Vo aracılığıyla tüm Doğu'yu ve Dryad Cadısı'nı alaşağı edeceğiz." Vogel'in gülümsemesi biraz daha genişler. "Noilaan ormanlarının su kaynağını istila edeceğiz ve ağaçları köklerinden boğacağız."

Bölüm On İki

Dryad Savaşçısı

Elloren

Kuzey Dyoï Sıradağları

"Kehanetin Kara Cadısı'nı teslim edin!" Vu Trin yüksek komutanı bana doğru bir adım atarken, Vang Troi'nin güçlü sesi Dyoï Dağı'nın çıkıntısından gürlüyor.

Yvan'ın ateşi odaklanmış bir cehenneme yükseliyor, kanatları etrafımda yaylanıyor. "Vanglira," diye uyarıyor, "geride dur."

Naga ve sürümün geri kalanı ile Lupin müttefiklerim benimle Vang Troi'un hayatta kalan Doğu Diyarı kuvvetleri arasında bir savunma hattı oluşturmak için yaklaştılar, havada gerilim artıyor, Errilor Kuzgunlarım etrafımda toplanıyor.

Fain bir adım öne çıkarak Yvan ve Vang Troi'a bakıyor. "Hepimiz derin bir nefes alalım, olur mu?"

Nefesim daralmış ve Vogel'la dövüşüm yüzünden gücüm hâlâ tükenmişken, Vang Troi'un elinde tuttuğu kavisli kılıca ve vücudunun her tarafına sarılmış runik bıçaklara ve savaş yıldızlarına bakıyorum. İki zorlu Amaz askeri -Freyja Zyr ve Alcippe Feyir- eski mutfak düşmanım Iris Morgaine ile birlikte Vang Troi'un etrafına yaklaştıkça endişem daha da artıyor.

Karşıt taraflarımız neredeyse eşit sayıdadır.

"Kız kardeşime bir adım daha yaklaşırsan seni kafandan ayırırım büyücü kadın," diye hırlıyor Diana Vang Troi'a, pençeli elini kaldırıyor, altın rengi saçları ölümcül bir uyarıyla ön koluna dökülüyor.

"Hepimiz aynı taraftayız," diyor kardeşim Rafe sakın ama kararlı bir şekilde, Vang Troi'a doğru uzlaştırmacı bir el uzatarak.

Vang Troi ve birleşik Vu Trin, Amaz ve Lasair güçleri kıpırdamıyor, gözleri ve güçleri öldürücü bir parlaklıkla bana odaklanmış durumda. Yvan'ın annesinin aurasının ritmik haşlaması, hâlâ Raz'zor'a bağlı olduğu yerden zonklayan sivri uçlar halinde içime saplanıyor ve Iris Morgaine'in havaya kaldırdığı avucunun üzerinde tehditkâr bir altın ateş topu canlanırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Iris'in süslenmemiş haline bakmaktan kendimi alamıyorum; eskiden sarı saçları şimdi Yvan ve Soleiya'nınki gibi ateşli bir Lasair kızılına dönmüş, kulakları keskin bir şekilde sivrilmiş, yeşil gözleri öfkeyle alev alev yanıyor. Elimdeki canlı dalı daha sıkı tutuyorum, Dyoï ve Zhilaan Ormanları'nın büyüünden yararlanırken tükenen gücüm çok yavaş şarj oluyor. Hem Dyoï hem de Zhilaan desteklerini köklerimin etrafına doluyor; anaç Dyoï beni yaşamı destekleyen kök ağının artan hissiyle dolduruyor, Yvan'ın akrabası Zhilaan ise bana saf savaşçı enerjisi aşıyor.

Dryad'kin, Dyoï içimden kucaklayıcı bir şefkatle mırıldanıyor.

Dryad Savaşçısı, Zhilaan içimde cızırdıyor, öfkeli menekşe ateşi Yvan'a olan bağlılığım boyunca parlıyor.

Vang Troi'un rünik büyüü havada yükseliyor, ışıldayan, safir gücünden gözle görülür bir yarım küre, bariz bir güç gösterisiyle dik sırtlı formunun etrafında canlanıyor. "Kendini teslim et, Elloren Gardner Grey," diye tekrar emrediyor, menekşe rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Vogel'la gerçek bir cesaretle savaşmanı izledik, ama Vogel'ın gücü tarafından çok kolay tehlikeye atıldığın gerçeğiyle yüzleşmelisin. *Hepimiz* için kanıtlanmış bir tehlikesin."

Ben cevap veremedim, Yvan beni ve müttefiklerimizi Vu Trin ve güçlerinden korumak için menekşe rengi bir alev hattı patlattı, tüm sürümüz aleve katıldı, çok renkli alev parmakları devasa taş çıkıntıdan sıcak bir uyarıyla parladı, Raz'zor'un boğazından ürpertici bir hırıltı yükseldi.

"İkinci kez sormayacağım." Yvan Vang Troi'a dik dik bakar, ateşi hazır. "Silahlarınızı yeniden kınına sokun ve kuvvetlerinize de aynısını yapmalarını emredin. Elloren benim Wyvernbondlu eşim."

Aramızdaki bağdan sıcak bir yük fıskırıyor ve bir ürperti gönderiyor, Yvan'ın kolu koruyucu bir şekilde benimkinin etrafına kayıyor.

Vang Troi hiç uyardırmadan kılıçlarını kaldırıp bana doğru doğrultuyor.

Yüzlerce safir rünik enerji mızrağı patlayarak var oluyor ve her biri patlayıcı Noi gücüyle dolu olarak bana doğru fırlıyor.

Ben tepki veremediğim Yvan beni geriye doğru çekiyor ve Sage, Trystan, Fain ve Wrenfir asalarını kaldırıyor. Alder bir dal kaldırıyor ve Ra'Ve'n ile Rivyr'el zümrüt ve gümüş stilusları hizaya getirirken kuzgunlarım dünyayı bir anlığına karartan sert bir Karanlık aura darbesi gönderiyor. Sürümün Wyvernfire bariyerinin önünde Varg rünleriyle işaretlenmiş renkli, camsı bir güç duvarı canlanıyor, kuzgunlarımın büyüsunün sisli çizgileri içinden akıyor.

Vang Troi'un sürpriz saldırısı, ışın saçan safir bir ışık patlamasıyla rünik bariyerimize çarpıyor ve onu delmeyi başaran mızraklar, sürümün ateş duvarıyla anında yanarak yok oluyor.

"Bu *delilik!*" Iris Yvan'a haykırıyor, sesi öfkeyle tizleşiyor. "Savunduğun *her şeyi* unuttun mu?" Parmağını Soleiya'ya doğru kaldırıyor. "Kendi *anneni* bağladın!"

"Soleiya Guryev'i serbest bırakın!" diye bağırıyor, kırılmış siyah saçlarına ejderha traşı yapılmış genç bir Vu Trin askeri, yüzü öfkeli bir şekilde çatılmış. Hepsi de Soleiya'nın serbest bırakılmasını talep eden öfkeli seslerden oluşan bir koro yükseliyor.

Vang Troi, Yvan'a sert bir bakış atmadan önce taleplerin kakofonisi karşısında kara kaşlarını çatıyor. Soleiya'nın Doğu'da ne kadar saygı gördüğünü hatırlayınca içim daralıyor - son korkunç Kara Cadı'yı, büyükannem Carnissa Gardner'ı alt eden, katledilen Icaral'ın kahraman Direnişçi asker eşi.

Yvan Trystan'a döner, gözleri yanmaktadır. "Annemin bağlarını çöz," diye sertçe emrediyor.

Trystan başını sallıyor, asasını kaldırıp Soleiya'ya doğru savururken gözlerinde temkinli bir ışık vardır.

Onu Raz'zor'un sırtına bağlayan asma bağları kayboluyor, ancak Soleiya'nın bana olan nefretinin yumuşadığına dair her türlü umut, hızla attan inip Raz'zor'dan uzaklaşırken anında ve tamamen yok oluyor.

Raz'zor, sonra Yvan'a dönüyor ve lanet parmağını bana doğrultuyor. "O cadı sonsuza dek senin *düşmanın* olacak!"

Yvan'ın ateş aurası patlıyor, annesine alev alev yanan bir kuşkuyla bakarken ısısı tenimi yakıyor. "Az önce olanlara tanık oldun mu?" Elini yarı saydam kubbe kalkanımızın batıya bakan tarafının hemen ötesindeki fersah fersah ölü Orman'a doğru itiyor. "*İşte düşmanınız,*" diye hırlıyor. "Bu çekişme -" kendisi ve annesi arasında bir işaret yapıyor "- Vogel'in ekmeğine yağ sürüyor!"

Taş çıkıntıya yayılmış yarı bilinçli Dryad'kinimize bakıyorum, hepsi Dyoı Ormanı dal bağlantısı ile zayıf bir şekilde dengelendi. Sylvan, Yulan, Oaklyyn ve Mavrik ve Gwynn'in hastalıklı gri derileri üzerinde mor dallanma desenleri oluşuyor.

"*Aptal* yerine konuluyorsun!" Soleiya Yvan'a hırlayarak karşılık veriyor, sesi kızgın duygularla kırılıyor. "Kargalar aldatmacalarla dolu! Cadının ittifak gösterisi bir *hileden* ibaret. *Düşün* oğlum! Bu cadı ve Vogel, kurduğun bu talihsiz Wyvernbond aracılığıyla senin gücüne sızabilmek için *oyun oynuyorlar!* Kendini kurtarmanın ve Magedom'u yenmenin tek yolu onu *öldürmektir!*"

Soleiya'nın ateş gücünün cezalandırıcı gücünden geri çekiliyorum, aurasındaki nefret seviyesine ve bana attığı kavgacı bakışa, avuçlarında toplanan saldırgan ateşe karşılık olarak içimde acı yükseliyor.

Sadakat. Raz'zor kendi vermillion ateşini hazırlarken ettiği yemin zihnimde parlıyor.

Raz'zor'un içinde yükselen dövüş enerjisi karşısında içimi bir panik kaplıyor. *O bizim düşmanımız değil!* Bağımız aracılığıyla ısrar ediyorum.

Raz'zor'un ateşi daha da yükseliyor. *KİN*, diye vurguluyor Soleiya'ya dişlerini

Kızılağaç Xanthos sakın adımlarla öne çıkıyor ve Soleiya'ya doğru ilerlerken Raz'zor'un öfkesine engel oluyor. "Yvan Guryev doğruyu söylüyor," diyor, sesi Demirağaç kadar sert. "Kehanet yeniden yazıldı. Onu Orman'da okudum. Elloren gerçekten Vogel'e karşı olan bir Dryad Cadısı oldu. Ağaçların yanında duruyor."

"Alder Xanthos," diye homurdanıyor Freyja, dövmeli yüzü gerilmiş, runik baltası yumruklarının arasında. "Senin gibi

Kraliçe, *geri çekilmenizi emrediyorum*. Elloren Gardner Grey tıpkı büyükannesi gibi katil bir Kara Cadı. Voloi'yi *yerle* bir etti."

Genç Freyja'nın Amaz kraliçesi olarak Alkaia'nın yerine geçtiğini öğrenince hem benim hem de Yvan'ın ateşinde sürpriz ışıklar yandı.

"Voloi'ye Elloren saldırmadı," diye karşı çıkıyor Vothendriale Trystan'ın yanında durduğu yerden, görünmez yıldırım auraları birbirlerinin etrafında çatırdıyor. "Marcus Vogel yaptı. Ben bir güç empatisiyim. Vogel, Voloi Kuşatması sırasında Elloren'i, onun hızlı hatlarına kurduğu bir Gölge bağlantısı aracılığıyla esareti altına almıştı. Ama Elloren ondan da, bağlarından da *kurtuldu*."

"Bilinmeyen bir Gölge büyüyle onu tekrar büyülemesini ne engelleyecek?" Freyja sertçe karşı çıkıyor.

"Vogel'in *beni* büyülemesini engelleyecek ne var?" Yvan meydan okuyor. "Ya da *seni*? Ya da *herhangi* birimizin?"

"Bölünmüş kalırsak *bunu yapacak*," diye ekliyorum, bir saniye daha sessiz kalamayarak.

"Sessiz ol, cadı!" Vang Troi hırlıyor.

"Hayır," diye hırlıyorum, Yvan'ın kucağından çıkıp onunla yüzleşmek için adım atıyorum, "Sessiz kalmayacağım." Yvan'ın desteğinin sıcak bir parıltısı Wyvernbond'umuzdan geçerken, Raz'zor'un, Ariel'in ve Naga'nın alevleri de horde bağımızdan geçerek yükseliyor. "Eğer bölünmüş kalırsak," diyorum, "Vogel Doğal Dünya'nın geri kalanını öldürürken bizi de *teker teker* avlayacak. Ve o zaman her şey gerçekten bitmiş olacak. Hepimiz için. Erthia'nın Doğal Matrisi Vogel'in yok ettiği Büyük Ağaç'ta demirlenmişti. Ve şimdi, o Matris geri dönüşü olmayan bir *şekilde kırılmak* üzere. Daha fazla Orman yok edilirse, *tamamen kırılacak*. Artık temiz suyumuz olmayacak. Yiyeceğimiz kalmaz. *Bundan* başka hiçbir şey." Parmağımı batıya, kalkanımızın ötesindeki Gölge'nin yok ettiği fersahlarca araziye doğrultuyorum. "Orman olmadan *her şey* çözülür."

"Ve bir Ölüm Hesaplaşması başlayacak," diye homurdanıyor Hazel, vahşi bir bakışla

"Gölge onu yutmak için içeri girmeden önce *her şey*!"

"Bunlar çirkin yalanlar," diye homurdanıyor Iris Yvan'a. "Annen doğruyu söylüyor! Cadı hâlâ Vogel'le bağlantılı!"

"*Değilim*," diye karşı çıkıyorum, III işaretli avucumu kaldırarak. "Ben *Orman'a* bağlıyım."

Alder, Vang Troi, Iris ve müttefiklerine III işaretli avucunu da göstererek, "Gelin sizi ağaçlarımıza götürelim, böylece onları dinleyebilirsiniz," diyor. "Gelin *hepinizi* Ormanımıza bağlayalım."

Vang Troi Alder'a saf öfke dolu bir bakış atıyor. "*Ölmekte* olan bir ormana bağlanmamızı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye karşı çıkıyor Alder şiddetle. "Kalan *canlı Orman'a*. Çünkü eğer ölürse, Erthia *kaybolur*. *Hepimiz* kaybederiz. Bu bizim *birleştirici savaşımız* olmalı."

"Benim için de bir şok oldu," diyor Yvan, ateşinin akışındaki şiddeti etkileyici bir şekilde azaltarak. "Hizalandığımız onca şeyin altında daha büyük bir kavga varmış. Ama gerçekten *var*."

Sözleri Vang Troi'un ve müttefiklerinin gücünün kavgacı akışını bir nebze olsun yumuşatmıyor. Aslında, Soleiya bana ateşli hançerler fırlatırken, bu sözler sadece düşmanlarımızın öfkesini daha da körüklemeye yarıyor.

Umut göğsümde buruşuyor. Çünkü Yvan'ın öz *annesini* bile bizi ve Orman'ı dinlemeye ikna edemiyorsak, ki onun ve Yvan'ın birbirlerini derinden sevdiklerini biliyorum, Doğu ile herhangi bir ittifak için ne tür bir umut var?

"Beni esir tutmaya mı niyetlisin?" Soleiya Yvan'a meydan okuyor. Müttefiklerimin bizi Vang Troi'un kuvvetlerinden korumak için ördüğü bariyerlere dikkatle bakıyor.

"Bırakın geçsin," diye sertçe karşılık veriyor Yvan, ateşli aurası ve annesininki birbirine çarpıyor.

Müttefiklerim kalkan duvarımızın bir kısmını açıyor ve Soleiya duvarın içinden Vang Troi'un yanına doğru ilerliyor; annesi bana dik dik bakıp safını belli ederken, Yvan'ın ateşinde öfke titreşiyor.

Vang Troi ve kuvvetleri bir kez daha güç toplamaya başlıyor ve Sage boğuk bir çığlık atıp yere düştüğünde Yvan ve diğerlerini uyarmak için harekete geçiyorum.

Ra'Ven onun yanına düşüp Sage'in kollarını tuttuğunda herkesin büyüünde alarm zilleri çalıyor. "Ti'a, ne oldu?" diye haykırır, zümrüt rünik güç aurası Sage'in etrafında coşkulu bir aciliyetle çatırdarken, sorgulayıcı bir Smaragdalfar akışına başlar.

Sage titreyen, oruç yarası izli elini kaldırır, sonra sarsılır ve ruhunu parçalayan bir çığlık atar, kanlı hızlı çizgileri

daha da açılıyor.

Açlık yaraları Gölge dumanından dallar yaymaya başlar.

Sage'in dehşete düşmüş mor bakışları benimkilere döndüğünde içimi bir korku kaplıyor. "Vogel içimde! Onu *hissede biliyorum*."

"Aughh!" Thierren de dizlerinin üzerine çökerken haykırıyor, işaretleri de Gölge dumanı sızdırmaya başladığında çaresizce hızlı işaretli ellerini kucaklıyor. "Benim hızlı çizgilerime de oluyor!" diye haykırıyor. "Vogel benim kontrolümü ele geçiriyor!"

"Onları ağaçlara götürün!" Ağlıyorum. "Kuzey Ormanı'nın Ulu Ağacı Vogel'e olan orucumu bozdu. Doğu'nun ağaçları da onların oruçlarını bozabilir."

Alder, diğer müttefikler ve ben Sage ve Thierren'e doğru koşuyoruz, Yvan ve ben Sage'in kollarını tutuyoruz.

"Bu bir numara!" Yvan'ın annesi Vang Troi'a haykırır. "Vurun şu kargaları!"

Biz Sage'i ayağa kaldırırken Yvan annesine sert bir bakış fırlatıyor ve Lasair dilinde ağır bir küfür savuruyor.

"Silahsızlandırın!" Sage ve Thierren'e sesleniyorum. "Vogel sizi ele geçirirse silahlarınızı bırakın!"

Sage ve Thierren tüm asaları, kılıçları ve kalemleri bir kenara fırlatmadan önce bana panikle bakıyorlar, müttefiklerim Thierren ve Sage'i devasa dağ çıkıntısının arka kenarını kaplayan Orman'a götürmeden önce onlara hızla el koyuyor.

Sage beklenmedik bir şekilde bana doğru hamle yapıyor, Yvan ve Diana onu hızla zapt ederken sendeleyerek geri çekiliyorum. Sage'in ifadesi ürkütücü bir şekilde kötücülleşti, gözleri gri parlıyor, uzun, çelik rengi dişlerini gösteriyor, ağzından Vogel'in sesi tıslıyor. "O sivri kulakları kafandan *koparacağım*, Fae Cadısı. Sonra da Icaral canavarının lanetli *kanatlarının* kanlı parçalarıyla birlikte onları boğazına tıkacağım."

Nabzımı hızlandıran korkuyu yenerek Vogel'e dik bakıyorum. "Avuçlarını canlı ağaç kabuğuna bastır," diye bağıriyorum, Sage ürpertici bir kahkaha atıp vahşileşmeden önce Yvan'a saldırmaya çalışırken hem o hem de Diana onu büyük bir Noi Akçaağacı'na, Rafe ve Alder ise Thierren'i bitişikteki Noi Huş Ağacı'na sürüklüyor. Diana Sage'in ellerini

Thierren kendi avuçlarını ağacın gövdesine çarparken Rafe onun bileklerini arkadan kavrar ve orada tutar.

Thierren dönüp ürpertici bir şekilde değişmiş bakişlarını üzerime dikerken, gözleri gri bir parıltıyla aydınlanırken Dyoi Ormanı'nın aurasını bir korku dalgası yırtıyor.

"Senin için geliyorum, staen'en cadısı," Vogel'in sesi Thierren'in ağzından bana geniş, öldürücü bir glmsemi vermeden önce fokurduyor.

Zhilaan Ormanı'nın savaşçı gücü beni sarsıyor, kendi öfkem de onunla birlikte yükseliyor. "Senin için de geleceğim Vogel," diye yemin ediyorum. Ama Sage ve Thierren, mttfetiklerimin onları tutuşuna karşı çılgınca direnirken kabadayılığım buharlaşıyor.

Ltffen, Orman'a, Kadim Olan'a ve Thierren ile Sage hırlayıp mücadele ederken onları dinleyecek herhangi bir tanrıya ya da ağaca yalvarıyorum. *Ltffen onları serbest bırakın*.

Dyoi Ormanı'nın farkındalığının bir dalgalanması kök izgilerimde parılıyor, içinde cesur bir anlayışa yerleşen korkulu, sorgulayıcı bir enerji var. Ve sonra, Ormanın elemental aurası Thierren ve Sage'in etrafını sarıyor.

. . . ve formlarını doğrudan ağaçların içine çeker.

Ra'Ven'den ve Vang Troi'un kuvvetlerinin saflarından şok sesleri yükselirken içimde büyük bir rahatlama hissediyorum.

Ra'Ven bana ve Yvan'a doğru dönüyor, zümrüt desenli yüzünde telaşlı bir ifade var. "Nereye gitti bu kız?"

"Onlara ne yaptın Kara Cadı?" Vang Troi talep ediyor. "Orman onları kucakladı," diye ısrar ediyor Alder. "Onları zgr bırakacak Vogel'in."

"Tıpkı *beni* zgrleştirdiği gibi," diye vurguluyorum.

Dşmanlarımin silahları bir kez daha güçleniyor, Orman'ın kendisi onların saldırgan niyetini hissediyor gibi görünüyor. Ağaçlardan gelen hissedilir bir ağrı tüm Dyoi Ormanı boyunca yankılanıyor.

Kuşlar ve hayvanlar aniden ağaç hattından çıkıp bana doğru akın ediyor, birçoğunun rengi griye dönmüş, bazıları Vogel'in Gölge Ateşi'yle ağır şekilde yanmış, hepsi de aciliyet ve dehşetle dolup taşıyor. Çarpıcı bir ittifak gösterisiyle etrafımda toplandıklarında boğazım düğümleniyor; parlak mor bir tilki ile yanmış bir tilki,

Grileşmiş kulak baldırıma doğru sokuluyor, tüyleri yanmış ay beyazı bir Çubuklu Baykuş omzuma konuyor, kuşun yırtıcı cesareti benimkini besliyor. Neredeyse tamamen grileşmiş bir Noi Geyiği diğer tarafıma yaslanmak için hareket ediyor, bu türlere karşı hem keder hem de şiddetli sevgi içimde ateşleniyor.

Devasa hayvan topluluğu karşımdakileri sersemletmiş gibi görünüyor, şaşkınlık güçlerini titretiyor. Iris bile savrulmuş görünüyor.

Davamı bir kez daha savunmak üzereydim ki hem benim hem de tüm Orman'ın köklerinde ani ve şiddetli bir çekiş oldu. Boğazımdan bir nefes kopuyor ve dengem bozuluyor, çünkü Alder'dan bir çığlık kopuyor ve Hazel uhrevi bir çığlık atıyor, dizlerinin üzerine düşerken dişleri bariz bir acıyla takırdıyor.

Yvan beni yakalar, ateşli aurası benimkinin etrafına dolanır, omzumdaki baykuş uçar ve diğer hayvanlar Ormanın sığınağına geri kaçar, kuzgunlarım yüksek sesle caws çıkarır. Mavrik ve Gwynn de dahil olmak üzere her yarı bilinçli Dryad'kin, stuporlarında bile ağlıyor.

"Elloren, ne ?" Yvan bastırıyor, aciliyet bağımızı yakıyor ama ona zar zor odaklanabiliyorum.

Zihnimde bir görüntü beliriyor: Boşluk ağacının enerjisi III'ün dumanı tüten kütüğüne tutunuyor, gri bir gövde ve dallar kütüğün orta çukurundan çıkıyor, büyüyor ve devasa bir Gölge ağacına dönüşüyor. Köklerim, oraya yerleşen Gölge gücünün sürünen hissiyle doluyor, Boşluk kütüğü yok edilmiş Kuzey Ormanı'nın elemental gücünü parazit bir şevkle tüketirken, Doğu Diyarına doğru hisler gönderiyor.

"III," diye kabaca Yvan'a sesleniyorum, kök hatlarım Orman'ın dehşetiyle titrerken. "Vogel ve Gölge Asası III'ün kök hattı bağlantılarını işgal etti. Ve yeterince güç , Doğu'ya saldırmak için onları bir rota olarak kullanacaklar."

İkinci Bölüm

Prizmatik

Düşüş

Bölüm Bir Gölge

Değnek İblisi

Tierney Calix

Kuzey Vo Nehri

Tierney, Viger'ın Karanlığında dönüyor, Vo Nehri'nin sularında kuzeye doğru tünel açarlarken onun puslu kucağına sarılıyor. Viger'ın uzun formuna yapışıyor, ikisi bir bulanıklığa dönüşüyor, Ölüm Fae öpücüğünün bir yankısı dudaklarını okşuyor. Viger'ın kendini tekrarlamaktan alıkoyduğunu hissedebildiği bir öpücük, ağzı ensesine sıkıca bastırılmış.

Viger'daki *arzunun* güçlü sınırı karşısında sersemliyor, Xishlon öpücüğünün aralarında kurduğu ve merkezinin derinliklerinden yayılan bağla titriyor. Yakınlıkları, Viger'ın Karanlık esaretiyle birleşmek, onun dilini dolaştıran, uhrevi öpücüklerinden daha kapılmak için bağıyla beslenen arzusunu düşünmesini zorlaştırıyor, Or'myr ve Fyordin'in de ikisinin etrafına bağlandığının uzaktan farkında olmasına rağmen, kısmen çözünmüş formlarının kolektif spirali Vo Nehri boyunca nefes kesici bir hızla hızlanıyor.

Viger'ın Karanlığı aniden yükselir, güçlü ivmesi durur.

Vertigo, Tierney'ye Erthia'yı andıran bir hamleyle yaklaşır, vücudu Viger'a çarparak durur. Gözlerini kırıştırıyor, Viger'ın uhrevi Karanlık'ından Kuzey Vo Nehri'nin sualtında parıldayan gri ışığa ani geçişten gözleri yanıyor, o ve Viger tekrar bedensel formda, Nehrin yumuşak yatağında yatıyorlar, Or'myr ve Fyordin de yanlarında.

Başı dönen Tierney, Vo'nun dibinde etrafında kümelenen üç erkeğe bakıyor. Viger'in dudakları hâlâ boynuna yapışmış, keskin dişleri hafifçe dokunuyor, dilinin kızın tenine değmesi son derece baştan çıkarıcı. Or'myr onun yan tarafına sarılıyor, güçlü eli onun üst kolunu açgözlü bir güçle kavıyor, temas noktasından geçen mor elektrik şoku sadece Viger'in öpücüğünün bağla beslenen esaretine katkıda bulunan sinir bozucu derecede heyecan verici bir telaşla cızırdıyor. Ve Fyordin ... onun diğer kolunu tutuyor, akraba su gücü, Viger ve Or'myr'i ondan uzaklaştırmak istercesine, empatik, bölgesel bir güçle onun içinde vızıldıyor.

Kendi su gücü, üçüne karşı hissettiği bağla güçlendirilmiş çekime tepki olarak çalkantıya dönüşür. Tierney sert, fokurdayan bir nefes çıkararak aklını başına toplamaya çaballıyor. Viger'ı itiyor ve üç erkeğin de ondan geri çekilmesiyle Viger'in baştan çıkarıcı yakınlığı hemen kırılıyor.

Viger'in karanlık gözleri onunkilerle buluşuyor, solgun yüz hatları suyun altında dalgalanıyor ve Tierney yakalayıp dünyayı karartacak bir öpücüğe çekme dürtüsüyle savaşıyor.

Hissettiğin şey Ölümbağı bağı, diye kendini uyarıyor Tierney. Zorla onu! düşünmelisin!

Viger ona tedirgin bir bakış atıyor ve onun da bağına çekimine karşı mücadele ettiğini hissedebiliyor. Hem tutsak hem de şaşkın olan Tierney gözlerini Viger'in sarsılmış bakışlarından kaçırıyor ve Or'myr'in mor şimşeklerle dolu yeşil bakışlarıyla karşılaşılıyor. Or'myr'in gücünden bir şok, çatallı bir dizide onunkine karşı çatırdıyor ve Tierney titriyor, Or'myr'in büyüündeki duygularını bir empat gibi okuyabilen yeni bağla beslenen yeteneği karşısında sersemlemiş, ona olan duygularının yoğunluğu şimşeginin içinden ateşli bir özlem çizgisinde patlıyor.

Renk renk bir Gökkuşağı Alabalığı hızla yanlarından geçip Tierney'nin dikkatini çekiyor, Vo-kindred'leri Sularına olan bağı aracılığıyla *uyarı, uyarı, uyarı titreşiyor*. Tierney'nin Nehrin yaşamına olan odağı keskinleşiyor, menekşe renginde parıldayan bir Noi Minnows sürüsü ve çok sayıda başka su canlısı panik içinde yanlarından yüzerek geçiyor.

Hepsi güneye kaçıyor.

Endişe Tierney'nin su gücüne karışarak Viger, Or'myr ve Fyordin'e olan zihin dağıtıcı bağıni kesiyor, balıkların kolektif dehşet enerjisi bir alarm dalgasına yol açıyor.

Tierney'lin!

Tierney'nin sinirlerinin her biri, kelplerinin çığlıklarının Vo'nun yatağına çakılmış demir çivilerden oluşan bir halkanın içine hapsolmuş, dalgalı, sulu görüntüyle birlikte akmasıyla alarma geçer.

Tierney başını kaldırıp çılgınca üzerlerindeki suyu tarıyor, Vo'nun yüzeyinde, uzak kuzeyde, titreyerek canlanan gri rünlerden oluşan bir çizgi gördüğünde gücünde daha yoğun bir alarm oluşuyor. Gözlerini kısıyor, bakışları uzakta yavaşça ilerleyen gri bir dalgaya takılıyor, Vo'nun tertemiz suyundan onlara doğru sızıyor, Viger'la birlikte Gölge gücünü engellemek için Vo'nun yüzeyine yerleştirdikleri Deathkin-and-Asrai rünlerini yavaş yavaş geride bırakıyor, rünler giderek griye dönüşüyor.

Gri gelgitte yüzen ölü balıkları ve kabukluları, çok gözlü ve tuhaf bir şekilde grileşmiş yaratıkları gördükçe, Tierney'nin sistemine bir kabusun köktüğü hissi yayılır.

Fyordin'in şok dalgası Tierney'e tayfun gücüyle hücum eder, gözleri Asrai dehşetinin parıltısında buluşur. Sersemlemiş bakışları, Or'myr taş kaplı menekşe esasını çekip yüz ifadesini keskin bir ifade kaplarken, gözlerini yaklaşan tehdide dikmiş, olağanüstü bir şekilde hareketsiz kalan Viger'a dönüyor. Or'myr'ın boynu sıkışıyor, gücü umutsuz, şimşek çakan bir kaosa dönüşüyor.

Korkunç bir düşünce Tierney'i delip geçer - *Or'myr suyun altında nefes alamaz. Ve eğer yüzeye çıkarsa. . . yukarıda yatan kötülüğün eline düşecektir.*

Tierney ve Fyordin güçleriyle patlayan bir acelecilikle kendilerini Or'myr'a doğru fırlatırken aynı anda Viger'ın Karanlık ipleri hepsinin etrafını sararak Tierney, Or'myr ve Fyordin'i sınıksıkı çeker ve onları bir bulanıklık içinde güneye, grinin öldürücü dalgasından uzağa doğru hızlandırır.

Viger onları yukarı doğru çeker ve korunaklı bir kayalık girintinin içinde yüzeye çıkarlar, çevredeki siyah taş

koyu mor. Su beline kadar derin, yukarıda bulutlu bir alacakaranlık, gökte çelik gibi bulutlar dolaşıyor.

Or'myr soluk soluğa nefes alırken elini ıslak taş'a vuruyor ve Tierney kendini Kuzey Vo'nun kaynak sularının elemental gücünün tüketilip *batıya* çekildiği hissine kapılmış bulurken Viger'a teşekkür ederek kaba bir şekilde başını sallıyor.

"Gölge gücü ..." diye mırıldanıyor ". ... Nehrimden besleniyor ve nehir yaşamını ve kelpelerini öldürüyor-"

Viger susturucu elini kaldırıp ağzını hafifçe açtığında, çatallı, mor dili sanki havadan okuyormuş gibi kuzeylerindeki Gölge tehdidine doğru titreyişken sözleri boğuluyor.

Yavaşça, dikkatlice yükselip bankanın mor damarlı, obsidyen taşlarına bakıyorlar.

Tierney, Kuzey Vo'nun batı ve doğu kıyılarında toplanmış büyücü asker sürülerine bakarken içinde alarm dalgaları dolaşıyor; Vo'nun bu en kuzeydeki dar bölümü hemen ötesinde birçok kola ayrılıyor.

Büyücü askerlerin çoğu, Nehri boydan boya geçen büyük bir Gölge rün yayının tabanında toplanmış durumda. Rün yayı dev bir yarı portalı andırıyor, güneğe doğru yavaşça ilerleyen zehirli dalgayı yaratmak için Vo'nun sularına dalgalanan kalaylı bir Gölge akışı yansıtıyor - dalga giderek onu ve Viger'ın korumasını aşıyor, arkın yanında büyüyen küçük bir Vo Selvi ağacı korusu grileşmeye başlıyor, Nehrin kıyılarındaki diğer ağaçlar da grileşiyor

Tierney elini suyun içinde döndürerek Vo'suna tam olarak bağlanır ve kelpelerinin rün yayının doğu tarafının dibindeki zayıflamış, çözülmüş formlarını anında hissedebilir. Gölge'den yapılmış sarmal bir Asa'nın görüntüsü Tierney'nin su gücünde dalgalanır, zehirli gelgit Nehir'inin yaşamını bu Asa'ya çeker - bu çekiş herhangi bir yenileme olmaksızın dolu dolu, tüketen bir çekiştir.

Sularına Boşluk Ölümü'nü getiriyor.

Tierney'nin içinde siklonik bir öfke girdabı toplanıyor, ilkel bir çığlık boğazında kendini hazırlıyor. Vo'nun kendi intikamcısı olarak kendini Büyücülere doğru fırlatmak için hareket eder, Fyordin'in gücü yükselir

Onunkinin yanında, birleşmiş Asrai güçleri ikisinin de üzerinde fırtınalı bir kütleye dönüşmeye hazırды.

Viger onlara doğru sıçrayıp Karanlığın kırbaçlarını savurarak sadece Tierney ve Fyordin'i değil, Or'myr'ı da zorla bağlar, kolları Tierney'nin vücudunun üst kısmına kenetlenir.

Tierney vahşi bir protesto hırıltısı çıkarmak için ağzını açıyor ama Viger hepsini bir kez daha girdap gibi dönen Karanlık'ının içinde eritip tünel gibi bir geri çekilmeye doğru sürüklerken bu hırıltı kayboluyor.

Viger hepsini hızla suyun altına geri gönderir, Tierney tıslayarak ve demir pençesine karşı koyarak istilacı Gölge akıntısından çok daha güneyde, taşlarla korunaklı başka bir kıyıda yüzeye çıkar.

"Bırak beni!" diye hırlıyor Viger'a. Hem onu hem de Fyordin'i bağlı tutan Viger'a karşı mücadele ediyor ama bir el hareketiyle Or'myr'ı serbest bırakıyor.

DUR! Viger'ın sözleri Tierney'nin zihninde kemik titreten bir güçle çarpıyor.

Hem Fyordin'in hem de Tierney'nin su auraları içlerinde patlıyor, Fyordin'in yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyor. "Bizi *hemen* serbest bırak, Ölümling," diye homurdanıyor Fyordin, "yoksa Vo'nun gücünü *doğrudan sana* göndeririz!"

Or'myr esasını Viger'a doğrultuyor, yeşil gözleri mor şimşeklerle alev alev yanıyor. "Ne yapıyorsun, Viger?" diye soruyor, ölümcül bir sakinlikle.

Tierney ve Fyordin güç kasırgaları oluştururken Viger, "Tierney ve Fyordin'in fırtınalarını uzakta tutuyoruz," diye tıslıyor. "Eğer görülürsek," diye ısırtıyor Viger, "*yok edileceğiz.*"

Fyordin'in siklonik gücü durur ve üç adam arasında hızlı, korkunç bir bakış geçerken Tierney'nin kontrolden çıkmış öfkesinin yoğunlaşmasına neden olur.

Tierney hırlıyor, dişleri gıcırıyor, Nehirlerinin *öldürülmesi* karşısındaki çekingenlikleri onu öfke girdabına sürüklüyor. Karanlık, görüşüne çarparak mantığını yok ediyor, grileşmiş suların ve zehirli yaratıkların görüntüsü, daha önce hiç hissetmediği gece karanlığı, dehşet verici bir gücün gücünü körüklüyor.

Sert bir nefes alır, Viger'ın bağlarını patlatmak için yeterli su gücünü hazırlar, tam da Viger tutuşunu sıkılaştırırken ve Or'myr esasını kaldırıp ona doğrulturken, Fyordin tutuşu çeker

Vo bağı aracılığıyla büyüünün akışını onun merkezine doğru çekiyor.

"Kendini kontrol et, Asrai!" Viger tıslıyor, pençeleri onun kollarını ısıyor.

Öfkesine hâkim olamayan Tierney, görünmez fırtınasını Fyordin'den alır ve Viger'a doğru fırlatarak onun Karanlık bağlarını sise dönüştürür, güçleri birbirlerine karşı titreşen bir titrer ve tüm dünya gece yarısı rengine bürünür.

"Bu başlangıçsız Boşluk Ölümü!" diye hırlıyor Viger'a. "*Nehrime* Boş Ölüm getiriyorlar!"

"Evet," diye tıslıyor Viger, "ve eğer gücünü kontrol altına alamazsan *başarılı* olacaklar. *Bak!*"

Viger pençeli parmağıyla kuzeye doğru bir fiske vuruyor ve Tierney dönüp kayalık setin taşlarındaki bir aralıktan bakıyor. Gölge rünlerinin yayının hemen altında, uzaktaki sudan yükselen devasa şeytani yarattığı gördüğünde nefesi kesiliyor.

Canavarın boynuzlu, soluk gri formu açılarak yaydan daha yükseğe, çevredeki ağaç gölgeliklerinden daha yükseğe çıkar. Yarattığın yumurta kabuğundan düz suratından iki büyük gri böcek gözü fışkırıyor, iki ana gözün etrafında daha küçük gözler oluşuyor. Yaratık Nehir'in üzerinde salınıyor, doğal olmayan uzunluktaki kolları runik yayı kucaklamak için uzanıyor.

Gri iblis titriyor, boynu grotesk bir coşku gösterisiyle geriye eğiliyor ve Tierney'nin öfkesi, öldürücü gri gelgit aracılığıyla Vo'nun gücünden beslenen şeyi hissederken içindeki fırtınada çatırıyor.

"Ne oldu?" diye sorar Viger'a. Saf bir dehşete kapılmıştır.

"İlkel bir V'yexwraith iblisi," diye tıslıyor, simsiyah gözleri o şeye sabitlenmiş, Karanlığında soğuk bir öfke titreşimi dolaşıyor. "Buranın batısında muazzam bir güce sahip runik bir Striike Void'den çağrıldı." Karanlık bakışlarını ona çeviriyor, bakışlarında müthiş bir aciliyet var. "Bu iblisin üstesinden gelmek zor olacak."

Tierney bakışlarını tekrar V'yexwraith'e sabitlerken, büyüü dalgalanmaya ve kararmaya devam ediyor, daha güçlü ve daha güçlü kırbaçlanıyor, hızla Viger'ın Karanlığı'nın bir çizgisi gibi hissettiren şeyi çekiyor ve pervasız şiddete doğru çalkalanıyor. İçinde kaynayan bir titreme başlıyor

Onu. İblisin muazzam gücünün havadaki tınısını *hissedebiliyor*. Müttefiklerinin neden gücünün görsel olarak ortaya çıkmasını engellemeye çalıştıklarını anladığında mantıklı bir düşünce kırıntısı ortaya çıkıyor - çünkü sahip oldukları tek avantaj sürpriz.

Büyü fırtınasından kurtulamıyor.

"Kontrol etmeme yardım et," diye mırıldanarak Viger'in kolunu tuttu. "Sanırım aramızdaki bağ senin gücünden benimkine bir yol açtı..."

Hemen üstlerindeki setin taşında belli belirsiz bir *tıkırtı* duyuluyor.

Bir Marfoir'in tuzlu soluk kafası taşın tepesinden yükselirken Viger doğaüstü bir tıslama çıkarıyor ve Marfoir'in devasa, kemik beyazı örümcek bacakları yukarı fırlıyor. Bitişikteki mor ormandan dört Marfoir-örümcek Elf daha fırlıyor ve bacaklarını sürüyerek onlara doğru koşuyor.

Viger Tierney'yi serbest bırakır ve vahşi bir Karanlık bulanıklığıyla canavarların üzerine atılır, Kara pençeleri ve uzun dişleriyle Marfoir'in kafalarını ve uzuvlarını koparıırken, Tierney gücünü hızla avuçlarına çeker ve Or'myr'ın arasını yandan gelen bir Marfoir'e doğrultur. Bir büyü mırıldanan Or'myr, böcek gibi Elflerden birinin içinden mor bir ateş huzmesi fırlatırken, Fyordin iki elini birden uzatıp gelen üç Marfoir'i daha güçlü bir su patlamasıyla yumruklayarak ağaçlara doğru yuvarlanmalarını sağlıyor.

Vo'su için çılgına dönen Tierney, korunaklı kayalık girişten dışarı fırlar.

Devasa V'yexwraith canavarının kötücül gri kafası ona doğru eğiliyor.

V'yexwraith'in böcek gibi gözleri onunkilerle buluştuğunda Tierney'nin öfkesi tüm sinirlerine yayılıyor, iblisin büyük kesik ağzı geri çekilerek sıra sıra keskin dişlerini ortaya , Waters'ın *çığlık attığını* hissediyor.

Tierney'nin Asrai savaşçı enerjisi gelgitlere dönüşüyor, Nehir'in sıkıntısı öfkesinde bir girdap yaratarak onu çılgınlığa sürüklüyor. Bir hırıltıyla kalan kayaların üzerinden atlıyor ve çok gözlü V'yexwraith iblisin yanına gidiyor.

Viger'in telaşlı farkındalığının karanlık dalgasını hissedebiliyor. Fyordin'in tüm Asrai gücünü onun içine saldığı ve Or'myr'in mor şimşek aurasının bağlantı aracılığıyla acilen ona yanıp söndüğü anda, o da bağları aracılığıyla gücünü onunkine fırlatıyor.

Viger'in bağı aracılığıyla güçlerine sıkı sıkıya tutunan Tierney, V'yexwraith'e doğru koşuyor, fırtınasının bir kenarı tutunduğu yerden kaçıyor ve patlayarak var oluyor, kara bulutlar canlanıp gökyüzünü kaplıyor, şiddetli bir rüzgar esiyor, Or'myr'in mor şimşegi buluttan buluta geçerek devasa iblise doğru daha hızlı bir koşuya başlıyor.

V'yexwraith dişli ağzını açıyor ve uhrevi bir tıslama çıkarıyor. Ona doğru sıçırıyor, ağzının içinde ikinci bir ağız beliriyor, sonra bir diğeri, daha fazla ağız dışarıya doğru uzanıyor, her biri bir diş mağarası tutuyor, kıyı boyunca yığılmış Büyücü askerleri demir uçlu okları yerleştiriyor ve hepsi Tierney'ye nişan alarak diz çöküyor.

Dişlerini sıkan Tierney, Vo'nun tüm gücünü, Fyordin ve Or'myr'in kudretini ve Viger'in *Ölüm* hattını kullanarak doğruca Büyücülere ve iblise doğru koşuyor.

V'yexwraith aralarındaki mesafeyi kapatırken her ok ona doğru fırlayıp vızıldıyor ve Tierney bir Asrai hesaplamasıyla, demir saldırısının canavarı alt etmeye yetecek gücü toplayamadan onu vuracağını anlıyor.

Or'myr onun yanından hızla geçiyor, jeo-asasını havada savururken şaşkınlık onu sarsıyor.

Asasının ucundan mor bir şimşek çakıyor, şimşek çatallanıp yanlara doğru çatırdayarak Vo'nun her iki kıyısını çevreleyen menekşe damarlı taşla çarpıyor. Demir uçlu her ok yörüngesinden çıkıp Tierney'nin erimiş kelpelerini çevreleyen demir çivilerle birlikte doğu kıyısındaki taşla doğru çekilirken, taşın damarları mor akkor haline gelerek ışıkla *parlıyor*.

Mor ışıklı taşla çarpan okların ardından hızla her bir demir kılıç, balta, çivi ve bıçak tarafından takip edilen bir çınlama korusu duyulur.

Tierney, Or'myr Büyücü kuvvetlerinden son demir silahı da alırken, *manyetizmayı* bir idrak şokuyla fark eder. Cesaretleterek adımlarını hızlandırır, V'yexwraith ellerini ileri doğru iterken Vo Nehri içinde yükselir.

İblisin avuçlarından bir Boşluk enerjisi patlaması fırlıyor ve Tierney'ye doğru koyu gri oklar halinde ilerliyor, yok edilen Orman ve Suların çığlıkları yankılanıyor.

Vo'sunun intikamını alan bir savaşçı olarak ölmeye hazır olan Tierney, bir Asrai savaş çığlığı atar ve tüm fırtınasını serbest bırakır.

Avuçlarından Viger'in Karanlığının ipleri salınıyor, hem kendisinin hem de Fyordin'in Asrai fırtınasının Or'myr'ın mor jeo-enerjisiyle vurulan vınlayan akışlarıyla çevreleniyor, üç erkeğin kararlılığı onun merkezinden sekiyor.

Saldırıları V'yexwraith'in Boşluk çarparak onları mor şimşekler saçan bir buhar patlamasına dönüştürüyor, ardından da birleşik güçleri ileri doğru fırlayıp yüksek iblisin etrafını sarıyor. Tierney avuçlarını geri çekerek bağları şiddetle içe doğru kıvrıyor ve yarattığı sıkıca bağlıyor. V'yexwraith kulakları yırtan, çok sesli bir çığlık atarken, Tierney kollarını yana doğru bir kavis çizerek gırtlaktan gelen bir çığlık atıyor.

Karanlığın bağları V'yexwraith'i Sularından dışarı fırlatır ve Erthia'yı sarsan bir *Gümbürtüyle* batıdaki nehir kıyısına çarpar.

Etrafında devam eden savaş ürpererek netleşiyor, Büyücüler ve Marfoir ona doğru koşarken Or'myr'ın menekşe rengi şimşeği tarafından parçalanıyor, Fyordin avuçlarını kaldırarak suya koşuyor ve Gölge'nin etrafında dönen bir gelgit göndererek Vo'yu bozuyor. Viger bir Karanlık bulanıklığı içinde Fyordin'e doğru ilerler, kararmış ellerini ileri doğru iter, avuçlarından yayılan sis Fyordin'in gücüne dolanır. Birleşik güçleri Gölge yozlaşmasını hızla yakalayıp aşağıya doğru yayılmasını durdurur, sonra da Tierney'nin kelpelerinden uzaklaştırır.

İçini öfke ve Karanlık kaplayan Tierney, V'yexwraith'in nehir kıyısında kıvranan ve bağlarıyla oraya sabitlenmiş devasa formuna doğru ilerliyor.

İçgüdüsel olarak derin bir nefes alır ve ellerini iblise doğru savurur.

Nehir yılanları Vo'dan çıkıp V'yexwraith'in uzuvlarının etrafına dolanırken, yılan dişleri iblisin gri etini ısırırken Tierney'nin içinden intikam dolu bir memnuniyet akıyor. Tierney'nin Karanlık fırtınası ikisinin de etrafını sararken canavar acısını ve öfkesini tıslayarak uzun sırtını kamburlaştırıyor.

V'yexwraith sıra sıra dişlerini ona doğru açıyor, çok gözlü ifadesi tüyler ürpertiyor. "Beni öldüremezsin Asrai," diye cıvıldıyor, çok tonlu sesi aynı anda her yerden geliyor gibi görünüyor, doğrudan onun içinde titreşiyor. "Gücüm *artıyor*." İçinden sert bir ürperti geçiyor ve geri çekilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyor. "Yeniden şekilleneceğim ve senin için geleceğim, Asrai pislği," diye bağılıyor V'yexwraith, birden fazla ağzı *gülümseyerek*. "Orman ve Su ile besleneceğim. Ve *senden* besleneceğim."

Gölge'nin Vo'yu yiyip bitirdiği görüntüler Tierney'nin zihnine hücum eder. Balıkları, amfibileri ve bitki yaşamı... Nehrinin tüm karmaşık Yaşamı bozulmuş ve yok edilmiş, Nehrın Dengesi *bozulmuştur*. Görüntü keskinleşir ve Tierney'nin ciğerleri sıkışır. Birden nefes alamaz hale geliyor, V'yexwraith'in görüntüsü onu *boğuyor*.

Mor bir ışık patlaması görüntüyü darmadağın eder ve Tierney kendini nehir kıyısında elleri ve dizleri üzerinde, nefes nefese bulur. Or'myr onun yanında duruyor, esasını kaldırmış, mor şimşegi iblisin etrafında çatallı bir dizi halinde cızırdıyor. V'yexwraith hırlıyor, birden fazla ağzı gerilme kuvvetiyle öne doğru akordeon yapıyor, Or'myr'ın yüzüne bir parça uzakta durup ona şiddetle saldırıyor, ısırarak için zorluyor. Or'myr'ın yıldırımıyla girişimi engellenen iblis tıslar ve ağızlarını tekrar geniş bir çeneye dönüştürür.

"İlkel bir iblise karşı hareket etmenin ne demek olduğunu anlıyor musun?" diye hırlayarak Or'myr'a korkunç, çok ağızlı bir gülümseme gönderiyor. Başını geriye doğru kaldırır ve iki kalın, çatallı, siyah dilini dışarı çıkarır. Dillerin uçlarından ikiz gümüş gri şimşek patlamaları fırlıyor ve Or'myr'a doğru tırpan gibi ilerliyor.

Or'myr esasını bırakır ve kollarını havaya kaldırır. Yıldırımları yumruklarıyla yakalar, sonra da iblisin gri şimşeklerine gülümser.

Tüküren şimşeklerin rengi hızla menekşeye dönüyor, Or'myr'ın sesi geldiğinde tüyler ürpertici acımasız. "*Kara Cadı'nın* geomancer torununa karşı hareket etmenin ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Or'myr yıldırımları iblisin üzerine fırlatarak V'yexwraith'in en büyük iki gözüne saplar ve başını nehir kıyısına sabitler. Yıldırımların mor enerjisi üzerinde cızırdarken iblis çığlık atıyor, devasa formu menekşe rengi alev alıyor.

"Yeniden şekilleneceğim!" diye haykırır V'yexwraith, o kadar yüksek sesle ki Tierney'nin altındaki toprak sarsılır.

Or'myr elini yere düşen esasına doğru uzatırken, "Oh, devam et ve yeniden şekillen, Void-spawn," diye homurdanıyor. Asa avucunun içine uçar ve Or'myr onu V'yexwraith'e doğrultur.

Or'myr'ın asısından çıkan mor şimşek yaratığın devasa, kemikli göğsüne saplanırken Tierney irkilir ve darbenin etrafında parlayan mor bir Xishlon ayının izi oluşur.

"İşte benim kartvizitim," diye hırlıyor Or'myr, alçak sesle ve ölümcül bir şekilde. "Vogel Xishlon ayımızı yok ettiğini sanıyor. Ama yok etmedi. *Ve onun için geliyor.*"

Tüm V'yexwraith'lerin ağzında ürpertici bir sırtıma oluşur. "Senin aşk ayın bizi yenemez."

"Emin misin?" Or'myr karşılık verir. Asasını gökyüzüne kaldırır ve Tierney'nin fırtınasına mor bir ışık gönderir.

Alçak bulutlar çalkalanır ve parlak mor kürelere dönüşür, hepsi Xishlon ayları gibi aydınlanır.

Or'myr kolunu aşağı doğru savurur ve aylar düşer, her biri hayatta kalan ve öldürülen her Marfoir veya Mage askeriyle çarpışır, askerler mor ateşler içinde patlar.

V'yexwraith'in gülümsemesi kaybolur ve yerini Or'myr bir kez daha asasını iblise doğrulturken dişlerini gıcırdatan vahşi bir bakışa bırakır.

"Vo'nun aşkı bir anda intikama dönüşebilir, syth'vuu'wraith," diye Or'myr. "Ve ben onun Varg-warded Strafeling'iyim. Bana karşı gel ve *gazabımı hisset.*"

Kıvrılan bir Gölge patlaması V'yexwraith'in etrafında patlar ve iblis ortadan kaybolur.

Tüm dünya sessizleşirken Tierney şok içinde Or'myr'a bakar, sayısız ölü Büyücü ve Marfoir asker yanan içinde menekşe

Her yerde yangınlar. Hızla ayağa kalkarak Vo'ya doğru koşmaya başlar ve her zaman boynunda taşıdığı şişe kolyeyi tutmak için uzanırken içine girer. Şişenin tıpasını açıyor ve bir Asrai komutunu kısık sesle mırıldanırken onu suya itiyor.

Kelplerinin demirden yok edilmiş formları çözülüp kendisine ve şişeye doğru Tierney'nin kalbini bir sızı kaplıyor, zalimce muameleleri yüzünden gözleri yaşıyor. Kendini zorla sakinleştirerek şişeyi kapatır ve kolyeyi geri takar, ardından boynuna masaj yapmak için uzanır, nefesi hala kesiktir, gücü ciddi şekilde tükenmiştir. Or'myr'a baktığında onun bakışlarını az önce iblisin bulunduğu kıyıya sabitlediğini, nefes alış verişlerinin ölçülü olduğunu ve gözlerinde vahşi mor bir ışık olduğunu görür.

Fırtınası dağılırken, bakışları Vo-Or'myr'ın kendi yarattığı Xishlon ayının üzerinde asılı kalan tek mor küreye takılır. "I . . . Senin dindar olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanmayı başarıyor Tierney, ağzı açık bakıyor. Yaptıkları şeye bakarak.

"Öyleyim," diyor Or'myr, sesi kısık. "Birazcık."

Tierney'den bir huff kaçır. "Birazdan daha fazla diyebilirim." Tierney onun bu çıkışı karşısında hâlâ şaşkındır. Wyvernguard'daki laboratuvarında birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca, onun bir kez bile Tanrıça Vo'ya dua ettiğini duymamıştı. Ya da Vo'nun kolyesini taktığını. Ya da herhangi bir yerde bir tapınak kurduğunu.

Or'myr'ın gözleri onunkilerle buluşuyor, yeşil derinliklerinde mor alevler yanıyor. "Benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diyor keskin bir sesle.

Tierney içten içe irkilir. "Bunun farkındayım, Or'myr," diye teklif ediyor, aralarındaki mor şimşek kadar güçlü bağdan geçen yoğun duyguların cızırtısının üstesinden geliyor. Acı çekmeden hemen önce Xishlon'un öpücüğündeki duygusal enerjiyi hatırlayarak gözlerini kaçırıyor ve bakışları bir kez daha onun yarattığı mor aya takılıyor.

"Onu orada bırakmalısın," diyor Tierney, görüşünü Gölge tarafından bozulmuş Vo'nun çember içine alınmış alanına indirirken kalbini bir sızı kesiyor. Öfke yükselir. "O ayı *orada* bırak," diye ısrar ediyor, sesi duygusallıkla parçalanıyor.

"Niyetim bu," diye cevaplıyor Or'myr, ayına bakarak. Gözleri tekrar onunkilerle buluştuğunda, meydan okuyan bir ışıkla parlıyorlar. "Vogel onu bizden alamaz. Ve Vogel'in V'yexwraith'i aracılığıyla gönderdiğim büyülerle Batı'nın gökyüzüne mor aylar asacağım."

Tierney'nin gözleri büyür. "Xishlon aylarıyla Magedom'a eziyet mi edeceksin?"

Or'myr sertçe başını sallar. "Ve eğer bir yolunu , onlarla işim bitmeden önce tüm lanet Magedom'u mora boyayacağım."

Vo'yu kaplayan Gölge rünleri Ölüm Fae siyahına dönüşerek Or'myr ve Tierney'nin dikkatini çekerken aralarında bir kıvılcım parlar. Gri tonlu Nehir'in üzerinde birden fazla siyah Deathkin rünü dalgalanarak canlanıyor ve Tierney, Viger'in onları suyun altında atıyor olması gerektiğini fark ediyor.

Fyordin Vo'nun yüzeyinde, Gölge yozlaşmasının sınırının hemen dışında süzülüyor, kendisinin ve Viger'in kompakt Karanlık fırtına duvarını güçlendiriyor ve gri yozlaşmayı Vo'nun zehirlenmemiş suyundan ayırıyor. Or'myr esasını kaldırıp fırtına duvarına şimşek gönderir ve Vo'nun zehirlenmemiş suları mor renk alır, koruyucu duvarın yüksekliği iki katına çıkar ve mor şimşeklerle yanıp söner.

Vo'sunu kurtaran Nehir' kendisi rahat bir nefes aldı.

Fyordin, Viger ve Or'myr'a duyduğu şiddetli sevgi Tierney'nin içinden geçerken, beklenmedik bir duygu kabarması kalbini daraltıyor. "Gücün Nehrimi mora çevirdi," diye hayret ediyor Or'myr'a, sesi titriyor.

Ona dönüyor ve Or'myr'ın hararetli şaşkın bakışıyla anında tuzağa düşüyor. Kızarır, aniden olası imaların aşırı farkına varır. Ve Or'myr'ın görünmez yıldırım aurasının bağ aracılığıyla ona doğru titreştiğinin de aşırı farkında.

Or'myr yutkunuyor ve bakışlarını kaçırıyor, ama aralarındaki yeni bağ ... Tierney onun kendisini ne kadar çok kucaklamak istediğini hissedebiliyor. Ve bu arzunun gücü karşısında şaşkına dönüyor.

Boynundan aşağı bir kızarıklık yayılıyor. "Xishlon aylarını savaş ilan etmek için kullanıyorsun, değil mi?" diyor, ona karşı hissettiği duyguların kabarmasını bastıramayarak.

"Kesinlikle öyleyim," diye onaylıyor Or'myr, şimşek çakan gözlerini onunkilerle kilitli tutarken, bağın çekim gücü artıyor ve Or'myr'ın şimşeği kızın teninin her yerinde azgın bir özlemle karıncalanıyor.

Güçlü bir su gücü dalgası ikisine de çarpıyor ve esaretleri kırılıyor. Tierney döndüğünde Fyordin'in önce Vo'nun yüzeyinde sonra da kıyısında ona doğru yürüdüğünü, hızla yenilenen gücünün Tierney'nin tükenen büyüüne doğru ve onun etrafında açgözlü bir şevkle koştuğunu görür. Fyordin'in fırtına gibi esen kudretinin bir ucu Or'myr'ın sihriyle bağ üzerinden itişip kakışıyor ama Or'myr sertleşip menekşe aurasını Tierney'nin etrafında cızırdatmaya devam ettiği için bir işe yaramıyor.

Fyordin Or'myr'a dar bir bakış attıktan sonra Vo mavisi bakışlarını tekrar Tierney'e çeviriyor. "Gücün yeniden şarj olduğunda," diyor, "hep birlikte çalışmalı ve bağlanmış gücümüzü kullanarak Vo'yu korumalıyız." Gözleri Or'myr'a doğru kayıyor, içindeki kıskançlık dolu öfke, eldeki görev azalırken kesin bir ittifak bakışına dönüşüyor.

Aralarındaki bağın yüzeye çıkmasına neden olan bu çekim ve rekabetten daha önemli bir görev vardır.

Çünkü Vogel'in güçleri geri dönecek, diye düşünüyor Tierney acımasız bir kesinlikle. Ve Gölge Asa'nın V'yexwraith iblisi de muhtemelen çok daha fazla güce sahip olacak. Tierney'nin omurgasından aşağı bir ürperti akıyor, sis formundaki Viger'in Gölgesi Sular'ın hemen altında süzüldüğünü, grileşmiş suyun bir bölümünde daha fazla Ölüm Fae'sinin titreyerek canlandığını gördüğünde boğazında bir düğüm oluşuyor.

Or'myr etraflarındaki taşlı setleri işaret ederek Tierney'nin dikkatini çekiyor. Gözlerinde hesapçı bir bakış var ve Tierney onun Geo-Büyücü zihninin çarklarının döndüğünü hissedebiliyor. "Sadece nehir kıyısı boyunca değil, Vo'nun yatağını da kaplayan mor damarlı taşlar var," diyor, "bu da ona güç bağlayabileceğim anlamına geliyor." Tierney ve Fyordin'e bakıyor. "Eğer herkesin gücünden faydalanırsam, Vo'nun büyük bir kısmına kalkan . Viger'in korumalarını kalkana bağlarsam, bu yeni Gölge saldırılarını savuşturmak için yeterli olacaktır. Şimdilik."

Şimdilik. Tierney önsezinin yükselişine karşı omurgasını sertleştiriyor. Ama yine de sağlam bir başlangıç.

"Pekala, Strafeling," diyor Fyordin, gücü Tierney'i kuşatırken bile Or'myr'e isteksiz bir saygı bakışı atıyor.

Or'myr'ın yıldırımı. Tierney, her ikisi de diğerrinin gücünü kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken tenine çarpan çalkantılı cızırtı ve vızıltıyı görmezden gelmeye çabılıyor, büyülerindeki his gücü biraz başını döndürüyor.

Tierney Vo'ya geri döner ve nefesi kesilir, kalbi hızlanır.

Viger su yüzüne çıktı, uzun formu Gölge-Rün yayının batı kıyısındaki tabanının yanında suyun içinde boylu boyunca duruyor, Karanlık gücünün ipleri etrafında dolanıyor.

Gözleri buluşuyor ve Tierney ürpertici bir nefes alıyor, Viger'ın büyüü Or'myr'ın ve Fyordin'in büyülerinden geçip onunkine dolanırken teninde bir ürperti dolaşıyor. Bu işte bir terslik var - her zamanki acımasızlığı tehlikeli bir şekilde artmış gibi görünüyor.

Aniden, Viger çarpıcı bir güç gösterisiyle diğerr adamların gücünü geri püskürtür ve dünya karanlığa gömölür, Viger'ın onun gözlerindeki gözleri dışında her şey kaybolur ve Tierney onun kurduğı bağ hakkında ne kadar az şey bildiğini fark eder.

Ölüm Fae'sinin öpücüğünün sonuçları hakkında ne kadar az şey biliyor.

Viger pençeli elini kaldırır ve işaret parmağını içeri doğru hareket ettirir.

Aralarındaki mesafe daralırken Tierney'nin nefesi kesiliyor, bedeni yerden ayrılıyor, Viger'a doğru çekilirken dünya bir anlık bulanıklaşıyor, Or'myr ve Fyordin'in güçleri kızgın, koruyucu enerjiyle dolu bir şekilde ona doğru yükseliyor.

Ama Viger çok güçlüdür, gözleri tamamen karanlıktır ve Tierney'nin ensesindeki tüyleri diken diken eder. Tierney yavaşlayarak durur, Viger'ın yanında suya dalar ve Viger eliyle rünik arkın tabanını işaret eder. Onun kölesi tarafından buraya sürüklenmenin öfkesini üzerinden atan Tierney, kararmış rünlerin arasında bıraktığı tek Gölge rününe bakıyor, rün yavaşça dönüyor, sanki daha büyük bir dişli setinden ayrılmış bir şey gibi.

Gölge rune'una dokun ve bana ne hissettiğini söyle Asrai, diye zihnini ürpertiyor.

Tierney ona dar gözlerle araştıran bir bakış attıktan sonra bir avucunu buharlı Gölge rününe bastırarak itaat ediyor.

Rünün enerjisi derisinin üzerinde kayıyor ve Tierney, Kuzey Ormanı'nın devasa Demirağaç Ağacı III' n Gölge'ye dönüştüğü bir görüntü zihnine hücum ederken geri çekilme dürtüsüyle savaşıyor; Büyük Ağaç'ın geniş kök ağı gri bir g   çizgisiyle vurulurken, ceset kütüğünde bir Boşluk uçurumu canlanıyor.

şok onu kırar.

Elini r nden çekerken "Ah, tanrılar," diye nefes alıyor.

Vogel Doğanın Merkezini ele geçirdi, Viger onun zihnine sızıyor. Kuzey Ormanı'nın Büyük Ağacı'nı tüketti.

"Ve kök ağını Gölge Asa'sına bağladı," diye fark ediyor, dehşet içinde.

Viger ona keskin, kararmış dişlerini gösteriyor. *Ve şimdi, o Gölge Asa bu bağlantıyı Doğa'nın tüm gücünü tüketmek için kullanacak.*

İkinci Bölüm

Dryad'khin'in

Çağrısı

Elloren

Kuzey Dyoi Sıradağları

"Vogel, Gölge ile III'ün kök hattı ağını ele geçiriyor!" Dyoi Ormanı'nın kubbe kalkanının altındaki herkese, hem müttefiklere hem de düşmanlara haykırıyorum. "Doğal Dünya'nın kalan elemental gücünü hortumlamak istiyor!"

"Onunla nasıl savaşabileceğimize dair bir fikrin var mı?" Yvan beni sıkıca tutarak dağın yamacındaki çıkıntının zeminine düşmemi engellerken, hayatta kalan Errilor *Kuzgunlarım* derin uyarı sesleri çıkarıyor.

Yvan'ın niyetli bakışlarıyla karşılaşınca cevap vermek için ağzımı açıyorum ama III'ün tüten kütüğünden çıkan Gölge Asa'nın devasa Boşluk ağacının görüntüsüyle bir kez daha saldırıya uğrayınca tüm kelimeler uçup gidiyor.

"Beni Dyoi Ormanı'na bağla, *çabuk!*" Hazel aniden çılgılık atıyor.

Hem Yvan'ın hem de benim dikkatimiz Deathkin Dryad'a yöneliyor, bağlanmış ateşimiz çatırdayan bir gerilime dönüşüyor.

Hazel dizlerinin üzerinde, devasa siyah böcek bacakları etrafına , eskisinden daha büyük. Ve ağzı ... acayip bir şekilde genişlemiş, dişleri daha keskinleşmiş, simsiyah gözleri benimkilerle buluşurken korkunç bir şekilde büyümüş. Etrafının sanki koruma altındaymış gibi akraba sürümle çevrili olduğunu fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Ve sanki bizi korumak için kendini uzak tutuyormuş gibi tüm müttefiklerimden uzakta.

Ondan.

Etrafımdaki Dyoi Ormanı'ndan gelen acil bir uyarı cızırtısı kök çizgilerime doğru akıyor, mor dalların görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Ormanın bana ne söylemeye çalıştığını bir dehşetle seziyorum - Dryad'kinlerimin solan kök hatlarını hayatlarını kurtarmak için canlı dallarla Dyoi Ormanı'na bağladığımızda, aynı şeyi Hazel için asla yapmadık. Ve şimdi, Hazel'in Gölge Kuzey Ormanı'na olan bağlantısı, Vogel'in büyük Boşluk ağacından doğrudan onun köklerine giden bir yol açtı.

Gölge sisi Hazel'in ince gövdesinin etrafında canlanır. Çok sesli bir çığlık atıyor, sırtı eğiliyor, çok sayıda bacağı kasılıyor.

Vang Troi müttefiklerimle düşmanlarımı ayıran kalkan duvarının ötesinden, "Ölüm Fae'sini *hemen* indirin," diye gürlüyor. "Vogel *onu ele geçiriyor!*"

Ben itiraz edemedim Hazel fırlıyor, dev kuzgun çemberini yarıyor ve bir bulanıklık içinde bana doğru koşuyor, kuzgunlarım bana doğru yükseliyor, Hazel'in gri bacakları Gölge'nin dallarını kırbaçlıyor.

Tüm Ölüm Fae'leri *gitti*.

"*Dryad Cadısı!*" Hazel Vogel'in sesiyle tıslarken Yvan ona doğru atılır, Rafe ve Wrenfir de ona katılır, üç adam da onu yere yapıştırır. Onu çıkıntının taşına Hazel kan donduran bir çığlık atıyor, bacakları şiddetle çırpınıyor.

Dyoi Ormanı zihnimde hışırdayan bir bağlama büyüğü gönderirken, çizgilerim büyü yapmaya yetecek kadar güç kazanıyor. Canlı dalımı Hazel'a doğrultuyorum, büyüğü mırıldanıyorum ve dalımı ileri doğru itiyorum.

Dallarımın uçlarından ve mızrağımdan Hazel'a koyu mor sarmaşıklar fışkırıyor, kuzgunlarım bağlarımı güçlendirmek için Ölüm Fae güçlerinin iplerini fırlatırken onu sihirli bir şekilde bağlıyorlar ve Yvan ile ben hızlı, yoğun bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

Tıslayan ve çığlık atan Hazel, bağlara ve onu tutanlara karşı çırpınıyor, gri gözleri benimkilere sabitlenmiş. Vogel'in hırlaması korkunç bir güçle boğazından fışkırıyor. "*Seni kazığa oturtacağım, Fahişe Cadı!*"

"Bu dalı göğsüne bastır!" Amcam Wrenfir'e bağırarak elimdeki dalı ona doğru fırlatıyorum.

Wrenfir onu ustalıkla yakalıyor ve Hazel'ın yapraklı siyah tuniğinin yakasını yırtarak açıyor.

Hazel fazla uzun dişlerini örümcek dövmeli amcama doğru şaklatıyor. *"Büyücü iğrenç!"* diye tıslıyor, ses aynı anda her yerden geliyor ve omurgamdan aşağı buz gönderiyor. *"Hatlarını Gölge'ye çevireceğim ve seni KÖLEM olarak kiralayacağım!"*

Dişlerini sıkan Wrenfir, canlı dalımı Hazel'ın göğsüne bastırıyor.

Hazel'ın grileşmiş derisinin üzerinde mor dallı bir desen belirir ve çırpınmayı bırakır. Böcek gibi bacakları içinde kaybolur ve gözlerinin akları, irisleri daha insani bir boyuta büzülürken tekrar var olur. Gözleri Wrenfir'inkilerle kilitlenir, gece yarısı siyahı grinin yerini alır, Hazel'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir.

Wrenfir sertleşiyor, amcamın ateş ve toprak gücü aniden Hazel'ın Ölümünü gücüne doğru büzülüyor ve Yvan ile Rafe ayağa kalkıp temkinli bir şekilde geri çekilirken ikisini de sersemletiyor gibi görünüyor.

Hazel'ın aurasının dalları koyulaşarak griden siyaha dönüşüyor ve sanki kendi istekleriyle hareket ediyormuş gibi hem onu hem de Wrenfir'i çevrelemek için dışarı doğru akmaya başlıyor.

"Vogel gitti," diye mırıldanıyor Hazel Wrenfir'e. Gözleri hâlâ birbirine kilitlenmiş, Wrenfir'in avuçları ve altındaki canlı dal Hazel'ın kabaran çıplak göğsüne bastırılmış, Hazel'ın teni doğal kireç rengini almaya başlamış.

Wrenfir ayağa kalkmadan önce Hazel'a başıyla kısa bir selam veriyor ve kuzgunların güç iplerini tekrar içlerine çekerken kalçasında kılıflı asayı alıyor. Wrenfir asasını Hazel'a doğrultuyor ve asma bağlarını mor sise çeviren bir büyü mırıldanıyor. Sonra Hazel'a canlı dalı uzatıyor ve geri çekiliyor, amcamın sarsılmış ifadesi her zamanki öfkeli yoğunluğuna dönüşüyor.

O ve Wrenfir bakışlarını birbirlerinden ayırırken Hazel'ın bıçak gibi keskin yüz hatları uhrevi ciddiyetine geri dönüyor. Ancak güç empatim, görünmez büyülü auralarının şaşkın, sorgulayıcı bir hararetle birbirlerinin etrafında dönmeye devam ettiğini hissedebiliyor.

"Neden aynı hizaya gelmemiz gerektiğini nihayet anladın mı?" Rafe aniden Vang Troi'a sesleniyor, iki grubu birbirinden ayıran yarı saydam runik kalkan duvarına doğru adım atıyor ve kehribar rengi bakışları Vu Trin komutanını delip geçiyor. En büyük kardeşim parmağını Hazel'a doğrultuyor.

"Vogel bu kubbe-kalkanın altında bile üzerimize gelmenin yollarını bulmaktan vazgeçmeyecek. *Magedom*'la savaşmak için birleşik bilgimizin her parçasını ve elimizdeki her son silahı paylaşmalıyız."

Vang Troi, "*Ağaçlar* tarafından tüketilmek için sizinle ittifak kurmayacağız," diye karşılık veriyor.

Ra'Ven'in endişeli bakışlarını yakalayarak, "Sage ve Thierren ortaya çıkacaklar," diye ısrar ediyorum.

Vang Troi menekşe bakışlarını bana daraltıyor, Mavrik ve Gwynn'in kıpırdanmaya başlamasıyla gergin bir açmaz iniyor.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpan ikiz Dryad'kin gözlerini açıyor, kendilerini oturur pozisyona itiyor ve altın güç auraları canlanarak birbirlerine doğru dönüyorlar.

"Gwynnifer," diyor Mavrik, onlar kucaklaşırken ve görünmez bir ışınsal, prizmatik ışık şokunu tetiklerken. Renkler gözlerime çarpıyor ve güç-empati duyularım arasında dolaşıyor, büyüleri aracılığıyla yanıp sönen duyguların yoğunluğu nefesimi kesecek kadar güçlü.

Yanlarında nöbet tutan iki Agolith Alev Şahini türü daha parlak bir altın ışıltıya bürünüyor ve ışık çizgilerim beklenmedik, vurgulu bir şekilde onlarınkine doğru çekilirken Verdyllion Asası'nın ani bir görüntüsü zihnimde parlıyor.

"Mavrik Glass," diye homurdanan Vang Troi, eski çiftte ajanının sivri kulaklarını, altın gözlerini, prizma gibi parlayan saçlarını ve teninin derinleşen orman yeşili tonunu görünce şaşırmış gibi bir ses çıkardı.

"Ne Vang Troi," Mavrik cevap veriyor, sesi Gwynn ile el ele yükselirken, şahin kindredleri omuzlarında ışığa uçuyor. "Sana söyleyecek çok şeyim var," diye herkesi Sublands'da olan her şeye ve Wynter Eirlyn ve kardeşi Cael ve Cael'in ikincisi Rhys'in Verdyllion Wand, Valasca, Sparrow ve üç Smaragdalfar askeriyle birlikte orada nasıl sıkışıp kaldıklarını doldurmadan önce rasps.

"Verdyllion Wand'ın yeraltı yerini hissedebiliyorum," diye açıklıyor Gwynn, yutkunduğunda altın gözleri geniş, bakışları görünmez bir çekim tarafından oraya çekilmiş gibi güneybatıya bakıyor.

"Ben de yapabilirim," diye kabul ediyor Mavrik, Gwynn ile endişeli bir bakış paylaşıyor. "III tarafından Sunlands'a taşındığımızdan beri."

"Valasca yaşıyor mu?" Ni Vin haykırıyor, sesi kırılıyor.

Hepimiz ona doğru dönüyoruz ve Ni Vin'in ne kadar sinirli olduğunu gördükçe kalbim sıkışıyor. O her zaman çok acımasız, sessiz bir figürdü, son Kara Cadi'nın ateş saltanatının trajedisıyla sonsuza dek damgalanmıştı, Ni Vin'in yanık izli kafası, erimiş kulağı ve daha çocukken yanmış bir el kütüğü, büyükannemin gaddarlıklarının kalıcı izleri.

Ancak Ni Vin'in soğukkanlılığı tamamen yok olmuş, askeri üniformalı ince bedeni ve alev alev yanan kara gözleri, Valasca'ya ulaşmak için Vogel'in güçlerinin tam ortasına atlayacağı hissini uyandırıyor.

"Sanırım sen Ni Vin'sin," diye girişiyor Mavrik.

Ni Vin bir kez başını sallıyor, boğazı düğümleniyor, sanki duygularının yükselişiyle boğulmamak için mücadele ediyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yanaklarından aşağı süzülüyor, omuzlarında bir titreme başlıyor, kız kardeşi Kam Vin, Ni Vin'in omzuna destekleyici bir el koyuyor.

"Senden sık sık bahsederdi," diyor Mavrik Ni Vin'e. "Büyük aşkı Ni Vin'den bahsetti. "

Ni Vin boğuk bir ses çıkararak sessizce ağlıyor.

Mavrik dönüp Jules Kristian'la ciddi bir bakış alışverişinde bulunuyor ve Jules'un uzun zaman önce Verpacia'da Mavrik'le artık dağılmış olan Batı Diyarı Direnişi'nde birlikte çalıştıklarını söylediğini hatırlıyorum. "Jules," diye söze giriyor Mavrik, yüzünde endişeli bir ifade, "Lucretia nerede?"

Jules başını sallıyor, kelimeleri zar zor çıkarabiliyor. "Ejderha sırtındaki Marfoir tarafından saldırıya uğradık ve yere düşmeye zorlandık. Bizi pusuya düşürdüler ve içlerinden biri beni bayılttı. Uyandığımda ..." Jules yüzünü buruşturuyor, dudakları titriyor.

"Kendine geldiğinde," diye bitirdi Fain acımasızca, "kız kardeşim gitmişti."

Ni Vin'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü Jules ve Fain'e dönüyor. "Onu en son ben gördüm," diye kabaca boğuk bir ses çıkardı.

Gözleri büyür.

"Nerede?" Jules, çaresizlik ses tonuna sinmiş bir şekilde soruyor.

"Gölge ağlarıyla bize onun yanında Marfoir'le savaşıyordum," diyor Ni Vin onlara. "Bunu Lucretia'nın elinden asayı almak için kullandılar. Ona yaklaştıklarında, yarı ölü bir ağaca doğru geri çekildi ve ... ağacın gövdesinde *kayboldu*."

Jules ve Fain bir an donup kalıyor, Ni Vin'e göz kırpmıyorlar.

"Yine de ortaya çıkabilir," diye araya giriyor Alder kararlılıkla.

Jules'un bakışları ona kayar. "Nasıl?" diye .

"Yaşayan Erthia Ormanı'nın tüm kıtaya yayılan kök bağlantıları var," diye cevaplıyor Alder, sesi ve orman yeşili gözleri omzuna tünemiş küçük mor kartalinki kadar sabit. "Eğer Dyoï Ormanı'nın o yarı ölü ağaçla olan bağlantısı devam ederse, Lucretia ortaya çıkabilir."

Çıkıntının kenarındaki iki ağaçtan mor bir ışık huzmesi yayılıyor ve Alder'in sözlerini kesiyor; Yvan ve ben ona doğru döndüğümüzde Sage ve Thierren'i aniden orada, ağaçların budaklı mor kökleri arasında diz çökmüş halde buluyoruz.

"Sagellyn!" Ra'Ve'n haykırıyor, görünmez yeşil aurası ona doğru koşarken tutkulu bir cızırtıya dönüşüyor.

Nefes nefese kalan Thierren ve Sage sersemlemiş bir şekilde bizi izliyor. Her ikisi de dönüşmüş, kulakları sivrilmiş, Thierren'in teni artık mor Dyoï Ormanı dallarıyla desenlenmiş koyu bir Kuzey Ormanı yeşili, kısa siyah saçlarında yemyeşil bir çizgi var. Sage'in parlak menekşe rengi artmış, derin mor bir dallanma deseni onun tenini de süslüyor, hem Sage hem de Thierren mor canlı dalları kavıyor.

"Ti'a'lin," diye haykırıyor Ra'Ve'n, Sage'in önünde diz çöküp onu kollarının arasına alıyor. Bakışlarım Sage ve Thierren'in ellerine kayıyor ve nefesim kesiliyor.

Hızlı işaretleri *gitmiş*.

Dyoï Monarch Kelebekleri Ormandan kanat çırpıyor, kanatlarının siyah vitraylarının altındaki renk, morun her tonundan oluşan parlak bir mozaik. Hükümdarlar Sage'in üzerinde bir sevgi yumağı oluştururken aynı anda bir Doğu Gökdoğan Şahini de Ormandan süzülerek Thierren'in ön koluna konuyor. Şık yırtıcı kuş gece mavisi tüylerini karıştırıyor, lavanta rengi gözleri iki ametist gibi parlayarak Thierren'in gözleriyle buluşuyor.

şiddetli, koruyucu bir ittifak. Thierren'in gözleri yaşlarla doluyor, sert yüzü duygularla geriliyor.

"Ti'a'lin," diye hırıldıyor Ra'Ve'n, Sage'in hızlı işaretlerden arınmış ellerini kucaklamak için uzanırken sesi titriyor. "Artık özgürsün."

Sage'in gözleri parlıyor, aşkla ona bakıyor, kelebekler saçlarını, omuzlarını süslüyor. Smaragdalfarın dilinde "Pek çok yeni şekilde özgürüm," diyor ve avucunu kaldırarak üzerinde işaretli III'ün resmini gösteriyor.

Şaşkınlık Yvan'ın ve benim bağlanmış ateşime saplanıyor, Sage'in avucundaki Büyük Ağaç işareti III'ün enerjisinin bir kısmının hâlâ Erthia'nın kök hattı ağında dolaştığının kanıtı.

Sage, III işaretli avucunu Ra'Ve'n'in kalbinin üzerine bastırır. "Tia'lin, seni Orman'a götürmem gerekiyor..."

"Sparrow kapana kısıldı." Thierren Sage'in sözlerini kesti, kendini ayağa kaldırırken yüzünün sert çizgilerinde aciliyet yazıyordu, şahin şimdi omzuna tünemişti. "Orman bana onun bir görüntüsünü gönderdi. Vogel saldırdığında o III'ün içindeydi. Büyük Ağaç'ı ele geçiren Gölge uçuşunun içinde hapsolmuş."

Darbe yumruk gibi bir güçle yerine oturuyor. "Kadim Olan, Thierren," diye nefes nefese kaldım.

"Verdyllion'u ele geçirmeliyiz," diyor Sage, Ra'Ve'n'le birlikte ayağa kalkarken. "Sparrow'u özgür kılabilen gücü barındırıyor."

"Açıkla," diyor Vang Troi sert bir sesle, ayırım hattımızın ötesinden.

Sage, Vang Troi'un sert bakışlarıyla karşılaşır. "Orman bana Verdyllion Wand-Stylus'ın Dryad'khin gibi güçlü ışık büyücüleri tarafından kullanıldığında Gölge'ye karşı bir güç olduğunu gösterdi." Sage bana döndü. "Elloren, Verdyllion'un Taşıyıcıları olarak ona çekilmemizin bir sebebi var. Her birimiz güçlü ışık büyülerine sahibiz." Ra'Ve'n'e bakıyor. "Smaragdalfar efsaneleri bu konuda doğru - çok renkli ışık Gölge'yi alt edebilecek bir *silah*tir, özellikle de yedi noktadan, yedi Dryad'khin ışık büyücüsünden yayıldığında." Bakışları Gwynnifer'e kayıyor. "Bu seni de içeriyor, Gwynn," diyor Dryad dilinde.

Gwynn'in ve Sage'nin müthiş ışık auralarında bir duygu okyanusu yükselirken, Gwynn'in ağzı pişmanlık duyan bir kaşın içine titiyor.

"Sagellyn," diyor Gwynn, Mavrik'in elini serbest bıraktığı ve ona doğru adım attığı için kırık bir sesle. "Sen benim iyi arkadaşımydın ve sana *ihanet* ettim. Mage-avını Ra'Ve'n'e doğru yönlendirdiğimde Verpacia'da sana ihanet ettim ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim." Ra'Ve'n'e acı dolu bir bakış atıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "*Hatalıydım*. Çok özür dilerim."

Sage ve Ra'Ve'n, Sage'in mor özelliklerinde bir kararlılık ifadesi olan Gwynn'e dönmeden önce yoğun bir çatışma, bir duygu fırtınası paylaşıyorlar. Gwynn'e doğru dalgalanıyor, iki Dryad'kin birbirlerinin kollarına düştüğü için Gwynn'in boğazından kaçan bir ağlama.

"Sen benim için bir kız kardeş gibiydin," Gwynn Sage'in omzuna hıçkırıyor.

"Sen *hala* benim kız kardeşimsin," diye ısrar ediyor Sage, Gwynn'in kollarını tutarak kucaklaşmalarından biraz geri çekilmeden önce. "*İkimiz* de Magedom'un yalanlarına av düştük." Sage ağaç çizgisine bakar, kaş düğümленir. "Ve ikimiz de Dryad kök çizgilerimizden ve gerçek Orman evimizden habersizdik. Ama şimdi," diyor, III işaretli avucunu kaldırırken gözyaşlarının arasından gülümseyerek, "Dryad'kin olarak sonsuza dek birleştik. Seni affediyorum kardeşim."

"Ben de seni affediyorum, Gwynnifer," Ra'Ve'n, Gwynn'e sadık bir şekilde güvence veriyor ve ağlarken elini omzuna getiriyor.

"Onları örnek almalı ve *savaşmayı bırakmalıyız*," diye sesleniyor Rafe Vang Troi'a.

Thierren parmağıyla Bleddyn, Aislinn, Jarod ve diğerleri tarafından bakılan yarı baygın Dryad'ları işaret eder. "Onlara ve Ormanlarına katılmamız gerekiyor. *Hep birlikte*. Böylece güçlerimizi birleştirip Verdyllion'u ele geçirebilir, sonra da Sparrow ve diğerlerini kurtarıp *savaşabiliriz*."

"Doğru söylüyor," diye onaylıyor Alder, küçük mor kartal hâlâ omzunda tünemiş halde. "Daha çoğumuz Orman'a bağlandıkça ve Dryad'khin oldukça, onun gücü ve Verdyllion Değneği- Stylus'un gücü *artıyor*." Beni inceliyor. "Ve Elloren, güç empatimle hissedebiliyorum ki sen sadece güçlü bir ışık hattına sahip değilsin, potansiyel olarak Wand-Stylus'ın en güçlü amplifikatörüsün."

"Bu *yalanlardan* bıktım artık!" Yvan'ın annesi savunma kalkanımızın ötesinden tıslıyor, beni ürkütüyor, bana attığı kötü bakış karnıma inen bir darbe gibi. Beni işaret ederek Alder'e lanetleyici bir bakış fırlatıyor. "O *canavar cadının, kocamı* öldüren *cadının* bu yavrusunu bir tür *kurtarıcı* olarak mı seçtin?"

"Onun adı *Elloren*," diyor Yvan, alçak sesle ve kararlılıkla, içindeki ateşin bir kısmı öfkeli bir sıcaklıkla kamçılanıyor, geri kalanı ise Raz'zor alçak bir hırıltıyla patlarken etrafımda hararetle yanıyor.

"Elloren bir kurtarıcı değil," diye karşı çıkıyor Alder sakince. "O potansiyel olarak bir *katalizör*. Verdyllion'un Taşıyıcılarının birleşik, Orman bağlantılı ışık gücünü yükseltmek için."

Yvan ve ben hızlı, yoğun bir bakışı paylaşıyoruz, durumun aciliyeti karışan ateşimizde parlıyor.

"Cadının *ölmesi* gerekiyor," diye ısrar ediyor Iris Soleiya'nın yanından, görünmez alevli aurası Yvan'ı çevrelemek için dışarı fırlıyor.

Diana, Iris'e doğru tehditkâr bir adım atar. "Kız kardeşime elini sürersen, Lasair," diye homurdanıyor, "o ateşi senden söküp alırım." Rafe, Diana'nın omzuna uyarıcı bir el koyar, hem Soleiya hem de Iris'le yüzleşirken duruşu tamamen baskındır. "Biz düşmanlarıңыз."

"Cadıyı bir kenara atın!" Iris, Rafe'i görmezden gelerek Yvan'a hırlıyor. "Onunla gerçekten çiftleşmedin bile!"

Yvan bir başka güven verici sıcaklık kırbacı gönderirken, onun sözleri bir kırbaç darbesi gibi irkiliyorum. "Mav'ya," diyor Soleiya'ya Lasair dilinde. "*Hızalanmamız* gerek." Menekşe rengi bakışları Vang Troi'a dönüyor. "Nor'hoi'yhir Vang Troi," diye ona Noi dilinde resmen hitap ediyor. "Tek istediğimiz *Orman'ı dinlemeniz*."

İşte o anda Sylvan, Oaklyyn ve Yulan bilinçlerini yeniden kazanmaya başlar; Sylvan kendini oturur pozisyona zorlar, kısa süre sonra Oaklyyn ve Yulan da onu takip eder.

Sylvan derisindeki dallanan mor desenlere bakıyor ve durgunlaşıyor, elemental gücü etrafındaki havada yükselen bir fırtınayla beni geri çektiriyor.

"Sylvan. . ." İkaz ediyorum ve o da yavaşça başını kaldırıp çam rengi bakışlarını Hazel'in üzerinde sabitliyor.

Sylvan'dan vahŖi bir hırıltı yükseliyor ve güç aurası patlayarak ayağı fırlayıp Hazel'a doğru koşuyor, yumruklarını sıkıyor, Ŗok beni sarsıyor.

Yvan, Wrenfir ve Thierren, yumruğunu Hazel'ın suratına indiren Sylvan'a doğru atılır.

Yvan, Thierren ve Wrenfir Sylvan'ı yere sererken Hazel geriye düşüyor, böcek bacakları bir kez daha vücudundan fırlıyor, hırlarken dişleri uzuyor, çenesi kırılıyor, gözleri büyüyor ve tekrar simsiyah oluyor.

"*Hain!*" Sylvan kendini kurtarmak için mücadele eden Hazel'a bağılıyor. "*Bizi Ormanımızdan aldın!*"

"*Ölmüş* olacaktın!" Hazel, Karanlık aurasını kesen vahŖi bir acıyla geri saldırdı.

"Lyptus ve Larch nerede?" Sylvan homurdanıyor, gözleri vahŖi bir şekilde etrafına bakınıyor. "Akrabalarımız nerede?"

"Bizim için kayıp," diye homurdanıyor Hazel, tüm dünya karanlığa gömölürken.

"*Seni öldüreceğim!*" Oaklyyn öfkeyle ayağı fırlayıp kendini Hazel'a doğru fırlatıyor ve onu yere düşürüp sırt üstü dönerek Hazel'ın bacaklarından oluşan bir kafese hapsoluyor.

"Beni *kışkırtma!*" Hazel öfkeden kuduruyor, çenesi genişliyor ve kırılıyor. "Yoksa Karanlığımın *tüm gazabını* hissedersin."

"*Dur!*" Vang Troi kavisli runik kılıcının ucunu çıkıntının taşına vurarak bağılıyor.

Büyük bir safir enerji parıltısı alevleniyor, onun gücüne dair empatik hissim hatlarımdan, kemiklerimden geçiyor, kafa derimdeki tüyler diken diken oluyor. Hepimiz donup kalıyoruz, savaŖan Dryadlar bile Vang Troi'un güçlü Noi büyücülüğü gösterisi karşısında sessizliğe gömölmiş gibi görünüyorlar.

Hazel hızla geri çekiliyor ve Oaklyyn ayağı fırlıyor; ağzı titreyen ve elemental aurası Ŗiddetli bir öfke ve kederle dolu olan Hazel'a harap olmuş bir şekilde bakarken gözyaşları yanaklarına süzölüyor.

Vang Troi hepimize dönerek, "Sizi dinleyeceğim," dedi.

Sözleri runik bir patlayıcı gibi, hayatta kalan Vu Trin kuvvetleri ile Amaz ve Lasair müttefikleri arasında hemen yükselen ateŖli bir protesto.

"Kocamın fedakârlığının sonucu bu mu?" Soleiya Vang Troi'a öfkeleniyor, kızgın gözlerinde öfkeli yaşlar parlıyor. "Onu *öldüren* Kara Cadı'nın torununu *dinlemek* mi?"

"Sadece o değil," diye karşılık veriyor Vang Troi, gözlerinde ciddi bir bakışla. Dryad'lara geri dönüyor, bakışlarında önemli bir şey parlıyor. "Ağaç Fae'leri de."

Sylvan kendini Yvan ve Wrenfir'in elinden kurtarıp ayağa kalktı, kubbe kalkanının ötesindeki yıkılmış Gölge topraklarına doğru bakarken yüzünde yıkımın izleri vardı. "Artık çok geç," diye mırıldanıyor, gözyaşları yeşillenen yüzünden aşağı süzülüyor. "Her şey bitti."

Oaklyyn yere yığılmış, hıçkırarak ağlamaya devam ediyor.

Sylvan acı dolu bakışlarını Vang Troi'a çevirir. "Halkımız *öldü*. Akrabalarımız *öldü*. Ve sizin çatışmalarınız yakında Doğal Dünya'dan geriye kalanları da yok edecek. Her şey *bitti*."

"Halkın yaşıyor," diyor Thierren düzensiz bir şekilde. Sylvan'ın kafası ona doğru sarsılır.

"Orman bana onlarla ilgili bir imgelem gösterdi," diye açıklıyor Thierren. "Verdyllion ... halkınız için Kuzey Ormanı'nın altındaki Alt Topraklar'a giden küçük bir yol açmayı başardı."

Gwynn ve Mavrik'in ikiz gücü boyunca karışıklık olukları. Mavrik, "Subland kalkanımızda hiçbir kırılma hissetmiyorum" diyor.

"Eğer öyleyse," diyor Gwynn, "Mavrik ve ben yarı bilinçli olduğumuzda olmuş olmalı."

Oaklyyn gözyaşlarına boğularak, "Halkımız Orman bağlantısı olmadan *ölecek*," diye bağıyor. Acı dolu bakışları Hazel'a kayıyor ve onu yakıcı bir nefret kaplıyor. "Sanki ölmemize izin vermeliydin!"

"Onları bulmamız gerek," diye araya giriyor Yulan, minyon Dryad'ın melodik sesi yıpranmış, nefesi kesilmiş, liken kirpikli gözleri kederli. "Onları bulmalı ve hayatta kalan Orman'a bağlamalıyız."

"Gerçek bir bağ olamaz!" Oaklyyn Yulan'a hırlar. "Senin soyun *öldü*! Benimki de öyle!" Daha da öfkeli gözyaşlarına boğuluyor ve hepimize öylesine güçlü bir öfkeyle bakıyor ki, hepimizi lanetleyerek bakarken kalbimi doğruca kesiyor. "Vahşi olanlarımız sizin anlaşmazlığınızın ateşinde yandı!"

"Yas tutan tek kişi sen değilsin," diye boğuluyor Yulan. "Gölgeliler benim güzel akrabalarımı *paramparça* etti. Ben *asla*

ama belki bazı insanlarımız *iyileşebilir*."

Orman, sözsüz bir yakarış gibi hissettiren bir ses çıkarırken, avucumdaki III-izinde bir sızı dalgalanıyor. Kalbim boğazımda, Yvan ve diğer tüm III-işaretli Dryad'khin'lerimle birlikte ağaç hattına doğru dönüyorum, çünkü yaralı bir yaratık oradan çıkıyor.

Üç renkli balıkçıl bize doğru topallayarak gelirken derin bir nefes alıyorum; normalde mavi, eflatun ve beyaz olan tüylerinin rengi solmuş ve gölge külüyle kaplanmış. Grileşmiş balıkçıl, kırık bir kanadını sürükleyerek Yulan'a doğru ilerliyor ve onun önünde hareketsiz kalıyor.

Yulan titreyen elini kuşun ince sırtına götürürken boğuk bir hıçkırık çıkarıyor ve ben kendi gözyaşlarımla savaşmak zorunda kalıyorum, tüm dünya onarılamayacak şekilde paramparça olmuş gibi görünüyor.

Ama sonra beklenmedik bir şey olur.

Ariel sürümüzün savunma hattından ayrılıp Yulan'a doğru ilerliyor, gözlerini önünde duran buruşuk Dryad ve balıkçıl kuşuna dikmiş. Olabileceğini hayal ettiğimden bile daha nazik olan Ariel yanlarında diz çöküyor, kanatları koruyucu bir yay çiziyor, Yulan ve balıkçıl hafifçe geri çekiliyor.

"Korkma," diye Ariel. "Kanatları iyileştirebilirim."

Yulan travma geçirmiş gözlerini Ariel'inkilere dikeyyor ve ona derin derin bakıyor. Kendini toparlamış gibi görünerek başını sallıyor ve balıkçılı nazikçe öne doğru itiyor.

Ariel eğilip elini balıkçılın yanık tüylerinin üzerine zarif bir nezaketle koyduğunda kuş korkmuş bir ciyıklama sesi çıkarıyor. Kuş kıpırdamadan duruyor, grileşmiş gözleri Ariel'inkilere dikilmiş, sanki zihinsel olarak yaşadığı dehşeti aktarıyor. Ariel'in yüz ifadesi öfkeli bir anlayışla geriliyor, sonra alçak bir sesle susuyor ve ince kuş ona doğru tökezleyerek bir adım atıyor. Kanatlıya mırıldanan Ariel, kuşun sırtını nazikçe okşuyor, sonra parmaklarını kanadında gezdiriyor ve kuşu dikkatle değerlendirirken usulca mırıldanıyor.

Ve sonra, sanki Ariel'in hareketi umutsuz akıntıyı değiştirmek için gereken kıvılcımmış gibi, koyu mor bir sarmaşık Ormandan Yulan'a doğru dalgalanıyor ve onun etrafından akıyor, narin lavanta çiçekleri her yerinde canlanıyor ve Yulan'ın çiçeklerden sıyrılmış kafasında gri, solmuş sarmaşıkların yerini almak üzere çiçek açan saçlar oluşturuyor. Yulan'ın

Dyoi Ormanı'nın jest karşısındaki kırılganlığı. Dryad'khin korumasına olan ihtiyacı.

Bu *hepimiz* için gerekli.

Yvan'ın görünmez ateş aurası aniden annesine doğru parlıyor. "Mav'ya," diyor, "*lütfe*n, bizi dinle."

Soleiya ona öylece bakıyor, gücü öfke ve incinmişlikle dolup taşıyor. Dönüp Iris ve neredeyse tüm Vu Trin ve Amaz ile birlikte bizden uzaklaşıyor; Vang Troi, Freyja Zyrr ve kırpılmış saçlarına ejderha deseni işlenmiş genç, kaslı Vu Trin runik büyücüsü hariç.

Vang Troi nefesinin altından bir Noi laneti savuruyor ve doğrudan bana ve Yvan'a bakmadan önce gözlerini hepimize diyor. "Pekala, dikkatimi çektiniz. *Açıklayın*."

Hikâyemizi bitiremeden gece çöküyor. Vang Troi, Freyja ve genç Vu Trin büyücüsünün çıkıntının duvarla çevrili tarafına geçmesine izin verildi, şimdi müttefiklerim ve benimle birlikte merkezi bir şenlik ateşinin etrafında toplandılar. Dyoi Ormanımızın kalkanını işaretleyen çok renkli rünler yıldızlarla bezenmiş gökyüzünde parlıyor, Vogel'in Gölge ağı kalkanın rünlerine karşı belli belirsiz, uğursuz bir varlık sergiliyor. Çıkıntının kuzey kenarının ortasında parlayan uzakta bir şenlik ateşi daha var, Vang Troi'nin kuvvetleri onun etrafında toplanmış, hepsi de küçük, zümrüt gibi parlayan bir kubbe-kalkanla çevrelenmiş durumda.

Yvan'ın bana sardığı kol ve kanada yaslanıyorum. Titriyorum, Yvan'ın Mavrik'in büyüleri ellerindeki sahte ölümünden Lukas'ın Diyarı kurtaran fedakârlığına kadar olan her şeyi aktardıktan sonra Lukas için duyduğum keder içimi sızlatıyor. Dryadlar tarafından kaçırılmama ve III'le birleşmeme kadar.

Vang Troi'a kabaca, "Ya Orman'la ittifak kurarız ya da ölürüz," diyorum. Sylvan'ın kederli bakışlarıyla kısa bir süreliğine karşılaştığımda, Yvan'ın ateşi beni sabit bir okşayışla çevreliyor.

"Bunlar bizim ," diye katılıyor Yvan. "Tek ."

"Doğruyu söylüyorlar," diye onaylıyor Yulan, Ariel ve Alder yanında, yaralı balıkçıl Yulan'ın yanına sarılmış, kanadı Ariel tarafından ustalıkla dallarla tutturulmuş, dallar Alder'ın uydurduğu sarmaşıklarla sabitlenmiş. Yulan şefkatli bakışlarını diyor. "Onlara ne III

Sana ifşa oldu Dryad'kin," diye nazikçe teşvik ediyor, kabul sözleri beni sersemletiyor, kalbim onların etrafında sıkıca kenetleniyor. Dev kuzgun sürüsünün etrafımda toplandığını ve Raz'zor'un görünmez kırmızı alevden oluşan destekleyici hattını hissedebiliyorum.

Raz'zor'a bakıyorum, gözleri iki vermillion yıldızı gibi.

Konuş, Dryad Cadısı, sırayla dürtüyor.

Vang Troi'a, Freyja'ya ve kırılmış saçlarına ejderha traşı yapılmış, Hee Muur ya da bazılarının gayri resmi deyişiyle Heelyn genç Vu Trin askerine dönüp bakıyorum.

"III bana imkansız ihtiyacımız olduğunu gösterdi," diyorum Büyük Ağaç için duyduğum keder boğazımı sıkarak. "Gölge'ye karşı bu savaşı kazanmak ve herhangi bir geleceğe sahip olmak istiyorsak büyük bir paradigma değişikliğine ihtiyacımız var. *Hepimizin* bölünmelerimizi iyileştirmemiz ve Orman'a bağlanmamız gerekiyor." Doğu'ya, Noilaan'a doğru bir işaret yapıyorum. "Eğer bir mucize olur da Dryad'khin olarak bir araya gelebilirsek, Dyoï Ormanı kalkanımızı tüm Doğu yaymak için birleşik gücümüzden ve ağaçların gücünden hızla yararlanmalıyız. Sonra da büyük bir aceleyle güneydoğuya, Voloi'ye gitmeli ve bu Diyar'daki *herkesi* Orman'a getirmek için Noi Konsili'nin yardımını kazanmalıyız."

Hee Muur karanlık bakışlarını bana diyor, yüz hatlarını kuşku kaplıyor. "Gerçekten de Doğu'daki herkesi giderek *kırılğanlaşan* bir Orman'a mı bağlamak istiyorsun?"

"Evet," diye karşılık veriyorum. "Çünkü Orman düşerse, hepimiz düşeriz." Yol göstermesi için Sylvan'a bakıyorum. Çok hareketsiz kaldı, çam yeşili gözleri bana sabitlenmişti.

"Devam et Dryad," diye sessizce teşvik ediyor ve hissedilir bir destek gösterisiyle köklerime doğru ince bir elemental enerji hattı gönderiyor.

Yaşadığı korkunç kedere rağmen gösterdiği ittifak karşısında boğazımı bir duygu kabarması sıkıyor. Umutsuzca layık olduğumu kanıtlamak istediğim bir ittifak.

Vang Troi'a "Vogel'in Gölge Asası'nın gücü artıyor," diyorum, "ama bence biz gücümüzü artırabiliriz." Kısa bir süre Yvan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yvan Zhilaan Ormanı'na katıldığında, onun gücünde bir artış hissettim ve o Ormanın gücünün bir çizgisini benim çizgilerimden geçirme yeteneği kazandım. Hepimiz için gücümüzü bu şekilde yoğunlaştırmanın ve birleştirmenin bir yolu olabilir."

Yulan başını sallar. "Orman gücü bu şekilde çalışıyor," diyor. "Bağlantı yoluyla. Ağaçların köklerini birbirine bağlarsanız güçleri artar. Onları birbirlerinden koparırsanız güçleri azalır."

"Dryad'khin olarak, ağaçlarla aynı olduğumuzu düşünüyorum," diyorum, uzaktaki şenlik ateşinin etrafında toplanan Vang Troi'un hayatta kalan kuvvetlerine doğru bakarak. "Eğer kendimizi birbirimizden koparırsak, gücümüz azalır." Tekrar Vang Troi'a dönüyorum. "Ve Gölge kazanır."

"Bu hiç akıllıca değil," diye itiraz ediyor Freyja Gölgesi Diyar'ın fersahlarına doğru ilerlerken. "Kendimizi büyüsünü anlamadığımız ve *bir gün* içinde yok edilebilecek bir şeye bağlayamayız."

Trystan aniden ayağa kalkarak, "Ben yaparım," diyor. Onun sert bakışlarıyla karşılaştığımda kardeşime olan sevgim artıyor. "Ormanına katılacağım, Elloren," diye sessizce devam ediyor. "Sanki beni çağırıyormuş gibi hissediyorum ... elemental gücü çizgilerimi çekiyor."

Titreyerek başımı sallıyorum, artık içgüdülerimle hareket ediyorum, güvenli ve emin dünya yok oldu. Ama Yaşayan Dünya... uzanıyor.

Hepimize sesleniyorum.

Vothe de aniden ayağa kalkıyor. "Seninle geliyorum," diyor Trystan'a, elini tutuyor, görünmez şimşek auraları birbirlerinin etrafında canlanıyor. Vothe ağaç hattına bir bakış atıyor. "Ben de bir çekim hissediyorum... Zonor'a geri dönmeye devam etmek için hissettiğim çekim gibi." Trystan'ın gözleriyle buluşuyor, oniks dudaklarını bir gülümseme kaplıyor. "Ve sana karşı hissettiğim çekim gibi, Xishlon'vir'im."

Trystan'ın büyüsü Vothe'a doğru dalgalanıyor ve şekil değiştirenin gücü fırtınalı bir okşayışla onunla buluşuyor. El ele ağaç sınırına doğru adım atıyorlar, Sylvan ve Yulan ile Alder, Rafe, Yvan ve ben de onları takip ediyoruz.

Ağaçların önünde duran Trystan ve Vothe birbirlerine son bir kez ateşli bir bakış atıp avuçlarını aynı büyük Dyo Meşesi'nin üzerine koyarlar.

Mavi ve beyaz şimşekler çakararak ağacın içinde kayboluyorlar ve göğsümü bir duygu kaplıyor. Güçlerinden arta kalan ipliklerle dolu el şeklindeki izleri takip etmek için uzanıyorum.

Yıldırım, bu yolculuğa kendim çıkmış olmama rağmen küçük kardeşimden aniden ayrıldığım için endişeliydi.

Yvan'ın eli omzuma geliyor, dokunuşu sıcak bir okşayış. "İnançla gidiyorlar," diye beni temin ediyor.

"Hepimiz öyleyiz," diye kabul eder Rafe.

Vang Troi ayağa kalkarken aniden, "Ağaçlarınızla konuşacağım," diye anons eder.

"Ben de öyle," diye gönüllü oluyor Bleddyn.

Ra'Ven Sage'e dönmeden önce Bleddyn'e "Sana eşlik edeceğim," der. "Sana güveniyorum, tia'lin. Bu ittifak mesajı doğru."

Gökkuşağı süslemeli Elf Rivyr'el Talonir, "Ben de ağaç şenliklerine katılacağım," diyor ve Gwynn ve Mavrik'e yaramazlık dolu bir bakış atarken hepimize göz kamaştırıcı bir sırıtış atıyor. "Saçlarımda bir renk çizgisinin *muhteşem* görüneceğini düşünüyorum. Siz çok yüce nedenlerinizi koruyabilirsiniz." Ve bununla birlikte, Rivyr'el büyük bir meşe ağacının gövdesine doğru ilerler ve fildişi, gökkuşağı tırnaklarıyla parlatılmış elini Vang Troi'nin, Bleddyn'in ve Ra'Ven'in yanına yerleştirir.

Ben daha gözümü kırpamadan hepsi ağaçların arasına karışıyor, Rivyr'el'in ardından gümüş rengi bir spreyci ağaç gövdesinde parlıyor.

Şenlik ateşimiz karanlığa gömülüyor ve ağır bir durgunluk çöküyor. Hepimiz Hazel'a doğru dönüyoruz, gözleri bir kez daha tamamen siyaha dönüşmüş.

"Tüm Doğu'yu bir an önce Orman'a getirsen iyi olur," diye ısrar ediyor Hazel, yüzündeki uğursuz ifade ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Eğer Vogel geriye kalan az miktardaki Doğal Dengeyi de yok ederse," diye uyarıyor, "Doğa onu geri kazanmak için Gölge kadar acımasız bir Hesaplaşmaya girecektir." Yüz hatlarında acı dolu bir ifade beliriyor. "Bu, Ölüm'ün tüm kudretini Doğal Dünya'nın geniş alanlarına getirecek. Ve *her bir Ölümderili*'nin gücü bunun içine çekilecek."

Üçüncü Bölüm

Ölüm Fae Rüyası

Tierney Calix

Kuzey Vo Nehri

Viger'a tehlikeli bir şeyler oluyor.

Tierney'nin sinirlerinin her birinde keskin bir tedirginlik var. Yukarıya, Vo kalkanlarının hemen yukarısına, Or'myr'in yarattığı mor aya, alçalan dolunaya bakıyor. Parmakları çözünmüş kelpelerini içeren kolye şişesini sararken, bakışları aşağıya, kendisinin ve diğer Vo Muhafızlarının oluşturduğu kubbe kalkanına doğru kayıyor. Vo Nehri'ni ve onu çevreleyen Ormanı saran kalkanın yarı saydam yüzeyi ve dağınık rünleri Or'myr'in jeomansisinin gücüyle soluk bir mor renkte parılıyor.

Tierney uzun bir nefes alır, Viger'ın daha önce Gölge askerlerini bir engerek yılanı gibi acımasızca nasıl kestiğini hatırladıkça huzursuzluğu artar. Ve sonra, her şey bittikten sonra, Büyük Ağaç III'ün yıkımını hissettiklerinde gücünün ne kadar garip bir şekilde tedirginleştirdiğini, Viger'ın Karanlığının kenarlarının garip bir şekilde vahşi ve bağlantısız hissettiğini.

Gece yaklaşmaya başladığında, Viger'ın büyüü korkutucu derecede güçlü boyutlara ulaştı ve ona attığı tam Karanlık bakışla doruğa ulaştı - o kadar ürpertici ve şiddetli bir bakıştı ki onu izinde dondurdu. Viger'ın ölüm kölesinin karşı konulamaz bir saldırıyla kendisine doğru kükrediğini hisseden kadın, paniğe kapılarak Viger'dan bir adım geri çekildi; tam da Viger gücünü ele geçirip ondan geri çekmeyi başarmışken

Aniden karanlık bir sisin içinde kaybolmadan önce, kölesi de onunla birlikte kayboldu ve buharlı formu Ormanın gece oyuklarına daldı.

Ama Tierney hâlâ Viger'ın kendi gücüne olan Karanlık bağı hissedebiliyor - Or'myr ve Fyordin'le de bağlantılı bir bağ - dördünün arasında, Karanlık bir fırtınanın mayalanması gibi, kalınlaşan, gece derinliğinde bir özlem uzanıyor.

Tierney, Viger'ın bağına gücünü Nehrin en derin, en karanlık girintilerine, acımasız sonların ve kırılğan başlangıçların gizemli yerlerine doğru çektiğinin giderek daha fazla farkına varıyor, Xishlon öpücükleri onun içinde ilkel bir şeyi uyandırmış gibi görünüyor.

Tierney'nin sıkıntılı bakışları tekrar Vo'nun üzerinde meydan okurcasına asılı duran mor renkli Xishlon ay replikası Or'myr'a kayıyor. Ayın mor ışıltısına dalarken stresinin bir kenarı yumuşuyor, bir an için *gerçek* Xishlon ayının sakinleştirici büyüüne kapılmış gibi hissediyor, Or'myr'a, Fyordin'e ve hatta tehlikeli Viger'a gidip her birini bir öpücüğün içine çekme dürtüsü aniden kabarıyor.

Kutsal tanrılar. Tierney skandal yaratan bağ dürtüsüne karşı sertleşiyor, yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. *Kendine gel, Asrai!*

Or'myr'a yan gözle bakıyor, düşüncelerinin mor şimşegi çakmadan ve her şey cehenneme dönmeden önce onunla paylaştığı Xishlon ilk heyecan verici anlarına yönelmesini engellemeye çalışıyor.

Birkaç adım ötede, Vo-kalkanlarının merkezi rünik dayanak noktası olarak kullandıkları nehir kenarındaki büyükçe bir taş tepeciğe bakıyor. Or'myr taş duvarın üzerine parlak mor rünler dökerken yüzünde inatçı bir ifade var.

Tierney, Or'myr'ın Vo Nehri'nin runik kalkanını güçlendirme görevini nasıl üstlendiğini, metodik olarak bu bölgeyi onun için bir üs olarak nasıl kurduğunu, sadece Tierney'nin, Fyordin'in ve Viger'ın güçlerini bağlayarak değil, aynı zamanda nehir kıyısındaki taştan akan mor damarlardan nasıl yararlandığını düşünüyor. Tierney'nin su gücünün bir hattı Or'myr'ın rünlerine ve kubbe kalkanına doğru istikrarlı bir şekilde ilerliyor; Fyordin'le birlikte Or'myr'ın güçlendirmesine yardım etmek için saatlerini harcadıkları bir kalkan ve şimdi o

Kendini tükenmiş hissediyor, yorgunluk onu kurşuni bir çapa gibi ağırlaştırıyor. Vo'sunun içine girmeyi, dibine kıvrılmayı ve kollarında uykuya dalmayı, Suların yumuşak kucağının onu onarmasına izin vermeyi düşünüyor.

Hayır, Asrai kalbinin sıkıştığını fark etti. Bu gece restorasyonu yapanlar o, Or'myr ve Fyordin'di. Ve Viger da, o korkutucu derecede dengesizleşmeden önce.

Vo'dan dışarı bakıyor ve Viger'ın Ölümkini'nin gücünü görüyor, Gölgeli suyun kapalı bölümünden karanlık, yılan gibi dallar halinde yükseliyor, su gri zehri akıttıkça yavaşça mor bir renk alıyor. Endişe pençelerini Tierney'e geçirir - Gölge'nin bu kadar küçük bir bölümüyle savaşmak bu kadar muazzam bir çaba gerektirdiyse, Vogel'in tüm gücüne karşı nasıl galip gelebilirler?

Fyordin onun acı dolu duygu çalkantısını hissetmiş gibi, Vo'nun beline kadar derinliğinde durduğu yerden bakışlarını ona yöneltiyor. Tükenmiş rezervlerinden Gölgeli suya doğru iyileştirici Asrai enerjisi beslerken avuç içleri suyun yüzeyinde duruyor ve Gölge tarafından öldürülen nehir yaşamının ayrışmasını hızlandırmak için büyüsünü Viger'ın gücüyle birleştiriyor.

Vo'larına yeniden denge kazandırmak.

Fyordin'in teninin tıpkı kendisinininki gibi Vo'nun suyunun aynası olduğunu fark ettiğinde Asrai'kin'ine duyduğu minnettarlık dalgası içinde dalgalanıyor; her ikisi de şu anda gece karanlığında ve Or'myr'in koyu morunun girdaplarıyla dolu, Fyordin'in saçı ve kendisinininki aynı gece eriği tonunda.

Fyordin Tierney'nin bakışlarını tutuyor, aralarındaki Vo bağında akraba Nehir için duydukları karşılıklı korku parlıyor. Fyordin'in su gücü onunkini destekleyici bir okşayışla çevrelemek için dışarı akıyor ve Tierney kendini onun içinde erimeye bırakıyor, Fyordin'in büyülü kucaklaması hızla Tierney'nin kolayca içine akmasına izin verebileceğini hissettiği ateşli bir özleme dönüşüyor.

Or'myr'in mor şimşeği Ölümbağı'nı çatırdayan, açgözlü bir enerjiyle sarsıyor ve Tierney bu his karşısında kaskatı kesiliyor. Telaşla Or'myr'a bakıyor ve onun bakışlarında yanıp sönen huzursuz şimşeği yakalıyor, tam o sırada Viger'ın Karanlığı karaya çıkan bir fırtına gibi içeri dalıyor ve Or'myr'in her ikisine zehirli bir şekilde çarpıyor.

Şimşek ve Fyordin'in girdaplı okşaması şok edici bir güçle.

Tierney'nin öfkesi alevlenir, sert ve sıcaktır - Viger'in saldırısının gücü endişe vericidir, sanki dişlerini güçlerine batırmak istemektedir. Tierney'nin tüyleri diken diken olur, Tierney kendi fırtına gibi gücünü toplar, dişlerini sıkar ve Viger'in istilacı kölesine karşı patlatır.

Zihninde yılansı bir tıslama titriyor, etrafındaki manzara geceden daha karanlık bir şekilde titreşiyor. Viger'in saldırısı güçleniyor, bağın etrafında karanlık, gıcırdayan dişlerden oluşan bir bariyer oluşuyor ve Or'myr ile Fyordin'in güçlerini uzakta tutuyor.

"Neler olduğunu hissediyor musun?" Tierney Or'myr'e hem telaşlanmış hem de öfkelenmiş bir halde sorar.

Or'myr ona bir bakış atıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Gözden kaçırmak biraz zor."

Fyordin Lanet olsun, Göz kamaştırıcı at onlar her ikisi de önce patlatmadışarı Görünmez su büyüsünün güçlü bir hücumu Viger'in bağları üzerindeki hakimiyetine çarpıyor, Viger'in ısırın Karanlığı çirkin bir şekilde yerleşiyor. "Ölüm Fae'niz bölgeselleşiyor," diye yorumluyor Or'myr, ses tonu alaycı ama gözlerinde çakan şimşek ateş saçıyor. "Şu anda ihtiyaç duyduğumuz bir beceri setine sahip olduğun için şanslı."

Or'myr'in gücü, Viger'in ısırın Karanlığını zorla mora çevirmek için aralarındaki bağı çatırdatarak dalgalanıyor. Tierney'nin derisinde bir karıncalanma meydana geliyor ama bir nefes içinde Viger'in Karanlığı tekrar ısıyor.

Tierney, "Bence o hepimizden daha güçlü olabilir," diye uyarıyor.

Or'myr'in aurası sıcak, mor bir parıltı veriyor. "Beni hafife alıyorsun."

Tierney'nin içini bir ürperti kaplıyor ve bu hiç de rahatsız edici değil, bakışları birbirine kilitlenince ortaya rahatsız edici bir sıcaklık çıkıyor.

Bu bağın içine düşmeyi bırak! Tierney bakışlarını Or'myr'inkilerden ayırıp onun büyüleyici menekşe rengi büyücü ellerine takılırken kendini azarlıyor. Tierney'nin düşünceleri dağılır, hem Or'myr'in menekşe rengi formu hem de nehir kıyısındaki taş koyu mor rünik bir parıltıyla aydınlanır, o kadar bereketlidir ki, içinden şehvetli bir sıcaklık dalgası kıvrılır, Nehri Or'myr'in görkemli *morunun* her koyu tonuyla vurulur

Ani bir farkındalık onu sardı.

Viger'in bağı sayesinde Or'myr'in coğrafi çekiminin bir kısmını mor renge dönüştürdüm.

Or'myr'in ateşli bakışlarıyla bir kez daha karşılaşılıyor, dudaklarının üzerinde bir şimşek çakıyor, sanki Or'myr onun hem yeni keşfettiği renk esaretini hem de ona duyduğu özlemin alevini hissedebiliyor. Başını iki yana sallayıp Uriskalce bir lakap gibi gelen bir şey tükürdükten sonra ona acı dolu bir bakış fırlatıyor. "Artık *mor olduğun* aklımı başımda tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Tierney'nin kalbi küt küt atar. Kalın bir şekilde yutkunarak Fyordin'e doğru bakar ve onu Vo'nun daha ilerisinde, sırtı onlara dönük, su gücünde kıskanç bir gerilim dalgalanırken bulur.

"I . . . neler olup bittiğini tam olarak anlamış değilim," diye itiraf ediyor Tierney mahcup bir şekilde.

"Ah, birkaç tahminim var," diye öneriyor Or'myr. "Bence Viger'in Xishlon sırasında içinize yerleştirdiği o bağ ilkel bir çiftleşme bağı ve giderek hızlanıyor. Ve şimdi *hepimiz* bunun içindeyiz."

Tierney'nin gücü yükseliyor, üzerinde küçük bir fırtına bulutu canlanıyor. "Ben de bundan şüphelenmiştim," diye mırıldanıyor.

Or'myr tehlikeli bir sakinlikle, "Onunla *rızanın* anlamı hakkında konuşmam gerek," diye homurdanıyor. "Ve 'konuşmak' derken 'büyük bedensel zarar vermek'ten bahsediyorum. " Or'myr'in gözlerinde öfke çatallanırken Tierney kaşlarını çatıyor. "Beni *şu anda* onun peşinden gitmekten alıkoyan tek şey," diye ekliyor Or'myr, "içimdeki çok büyük Dryad parçasının, onun Vo'nun tüm genişliği boyunca Orman'ın büyük bir bölümünü kurtarmamıza yardım ettiğini biliyor olması. Vo'nun kendisinden bahsetmiyorum bile. Bu da -" elini telaşlı bir şekilde üçünün arasında gezdiriyor "- *bu* delilikten çok daha önemli."

Tierney kaşlarını çatarak Vo'yu çevreleyen grileşmiş ağaçlara bakar; Viger'in Karanlık dalları ağaçların diplerine dolanmakta, yaprakları yavaşça mor beneklere bürünmektedir.

Viger'in yenileyici Ölüm gücü griyle savaşıyor.

Tierney kararlı bir şekilde, "Onunla konuşmam gerek," diyor. "Nerede o?"

Or'myr'in gözlerinde daha sert bir şimşek çakıyor. "Xishlon'vir'inizin nerede olduğunu bilmiyorum," diye sertçe karşılık verdi ve Tierney

Ses tonundaki incinmişliği saklamaya çalıştığını ama başaramadığını duyuyor. Derin bir nefes alıyor ve başını sallayarak ona acılı bir bakış atıyor. "Özür dilerim Tierney. Sana bu şekilde bağlı olmak ... inanılmaz derecede zor."

Gecenin travmasıyla karışan pişmanlık içinde yükseliyor, Or'myr ile arasında duran görünmez uçurum yüzünden boğazına bir yumru oturuyor. Uyumsuz büyüleri öpüşmeyi ve muhtemelen diğer dokunma türlerini şimşek yüklü bir ıstırap haline getirmeseydi var olmayabilecek bir ayırım.

Vicdan azabı daha da artar.

Or'myr, Xishlon'da hem onu hem de Viger'i öptüğünü bildiğine göre onun hakkında ne düşünmeli? Ve Fyordin onun hakkında ne düşünmeli? Telaşlı bir kızgınlık hızla alevlenir ve lanetli Gardnerya *utancının* önüne geçer, çünkü bunların hiçbirinin *zerre* kadar önemi yoktur. Doğal Dünya'yı kurtarmakla kıyaslanamaz bile.

Ama yine de, ilkel bir Ölüm Fae *iftleşme* bağının onun rızası olmadan kurulması - bu kesinlikle önemli.

Sıkıntılı duyguları huzursuz bir gelgite dönüşen Tierney, dönüp Ormanın karanlığına bakarken bir elini kalçasına götürüyor. Viger'in yönelimsel çekimini, bağ üzerindeki derin tutumu aracılığıyla *hissedebiliyor*, Karanlığının ince bir bağı onun gücünün çekirdeğine bağlanmış.

Tierney, Or'myr ve Fyordin'in güçlerinden oluşan koruyucu bir parıltının etrafını sardığı morumsu ormana doğru dönüp adım atarken lanet okuyor. Gücünün onların kucaklamasına karşılık verme dürtüsüyle savaşarak, öfkeli bir su gücü patlamasıyla onların sihrini itiyor ve Or'myr'ın geceyi aydınlatması için daha önce onun için sihirlediği küçük mor rünik taşı almak için bir elini tuniğinin cebine sokarak hızlı adımlarla Viger'a doğru ormana doğru ilerliyor.

Ormana sadece birkaç adım kalmıştı ki Viger'ın çekiciliğine dair hissi sanki elinden alınmış gibi kayboldu. Duraklıyor, hayal kırıklığı filizleniyor. Gece havası serin, böcekler cıvı cıvı, Viger'ın Karanlık aurasını hissetmek için etrafına bakınıyor ama ... hiçbir şey yok.

Nefesinin altında küfrediyor. Viger *her yerde* olabilir. Ani bir fikir belirir.

Tierney durgunlaşarak gözlerini kapar ve derin bir nefes alır; Vo ve demirle yaralanmış kelpi, çok sayıdaki akraba nehir yarattığı ve Erthia'nın tüm Suları için korkuya odaklanırken eli boynundaki şişeye gelir.

Korkusuyla bağlantı kuran Viger'in farkındalığının bir antenin hafifçe kalkması gibi arttığını hissedebiliyor ama onu büyülemek ya da kendine çekmek için hiçbir hamle yapmıyor. Kızgınlığın ürpertisini hissediyor, ama aynı zamanda bulunduğu yere doğru ince bir çekim de hissediyor.

İleriye doğru yürürken, Viger'in aralarındaki bağ hakkında ona söylemediği ama söylemesi *gereken* her şey için kızgınlık duyuyor.

Enerjisinin güçlendiğini hissedince, onu küçük bir açıklıkta, yere çömelmiş, boynuzsuz başı aşağı eğik, gözleri kapalı, pençeleri içeride, kuzgunlar etrafına tünemiş halde bulur.

Avuç içleri toprağa dönük.

Ona duyduğu ilkel çekim hızlanıyor ve onun Gölge güçleriyle nasıl savaştığını hatırlıyor; dişleri, pençeleri ve Karanlık Ölümderisi gücüyle, sıcaklık hiç istemediği bir yere doğru akıyor.

Neden böyle bir şeye kapıldın ki, diye kendini azarlıyor.

Onun üzerindeki etkisinden utanarak, buna karşı dişlerini gıcırdatarak, önünde durur.

Viger'in bakışları yavaşça onunkilerle buluşmak için yükseliyor, kuzgunlar ve çevredeki ağaçlar onun runik taşının mor ışıltısıyla yıkılıyor. Gece yarısı gözlerini onun üzerinde sabit tutan Viger, kuzgunlara anlamadığı bir dilde bir dizi kelime fısıldıyor, tıslaması kaburgalarının ve çevrelerindeki her şeyin etrafında dolandığını hissedebileceği sinsi bir rüzgar gibi.

Viger sessizleşir ve kuzgunlar hep birlikte havalanır, çok sayıdaki kanatları havayı döverken, o yere yakın, avuç içleri toprağa dönük kalır.

Tierney'nin kafasından, çalkalanan bir düşünce dışında her şey boşalır.

"Aramızda bir Ölüm Fae çiftleşme bağı kurduğun doğru mu?" diye soruyor, kınama şiddetli bir dalga halinde kabarıyor. Elini bir balta gibi ona doğru . "Bana karşı dürüst ol, Viger.

Çünkü River'ım için seninle birlikte savaşırsam sana tamamen güvenmem gerekiyor. Ve *şu anda* bana karşı dürüst olmazsan sana bir daha asla güvenmeyeceğim."

Viger o kadar hızlı yükselir ki Tierney geri çekilir; bir an ormanın zemininde, bir an sonra ise bir nefeslik mesafede durmaktadır, gecenin karanlığı her ikisinin de etrafını sarmış gibidir.

"Öpüştük," diye ısıyor, simsiyah gözleri kısıyor. "Bir Ölüm Bağı kuruldu."

Tierney'nin öfkesi daha da alevlenir. "Yani... bu *ne* anlama geliyor? Hayallerimi yiyip bitireceğini mi? *Beni* yiyip bitireceğini mi?"

Dudakları bariz bir küçümsemeyle kıvrılıyor. "Hayır."

Tierney ona öfkeyle bakar. "Ama sen *yapabilirdin*?"

Viger kömür karası bakışlarını ona dikerken boynuzları yükselip keskinleşiyor. "Evet, Asrai." Kölesi daha karanlık titreşirken dişlerini gösteriyor, Erthia'nın merkezindeki gözlerinin beyazları da dahil olmak üzere tüm dünya kararıyor ama Tierney yılmıyor.

"Dikkatli ol, Viger," diye tersliyor, yüzleşmek için yaklaşıyor, "Senin de rüyalarını işgal edebilirim. Ve küçük bir konuşma yapacağız. İşin içine şiddetli bir *fırtına* girebilir!"

Aniden daha yoğun bir Karanlık bulanıklığına kapılıyor ve nefes nefese kalıyor, yerçekiminin kendisi , Viger'ın esareti dönerken yer çöküyor.

"O zaman onları işgal et, Asrai," diye meydan okuyor.

Tierney'nin içinden bir ürperti geçiyor ama sinmeyi ya da boyun eğip doğrudan onun içine düşme dürtüsüne boyun eğmeyi reddediyor.

"Beni uyarmalıydın," diye atılıyor, sesi öfkesinin dalgasıyla kırılıyor. "Seni öpmenin *tam olarak* ne anlama geldiğini bana söylemeliydin. Şimdi büyüğü üzerimden çek ve *beni yere bırak*."

Bir anda, baş dönmesi yüzünden biraz sallanarak tekrar sağlam bir zemine oturuyor. Viger kaşlarını çatıyor, sivri dişleri tamamen ortaya çıkmış, mor çatallı dili uyarmak için titriyor.

Tierney'nin içinde gözdağı ateşi yanar ama açıklanamaz bir acı yükselirken o bunu görmezden gelir. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Sesi dikiş yerlerinden ayrılıyor gibi.

Viger verir onu a Alay etmek Bak. "Sen aramak
Arkadaşlık ile
Ölüm mü?"

Acı daha da derine iniyor. "Hayır, *seninle*," diye haykırır, sesi kırılır.
"Hiçbir şey anlamıyorsun," diye hırlıyor, alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde, uzun dişlerini şaklatarak. "Doğanın Dengesi bozulursa biz Deathkinlerin ne yapmak zorunda kalacağımızı anlamıyorsun. Ben şimdiden neye doğru çekiliyorum. Doğa *altüst* oluyor. Ve biz *Hesaplaşma*'yı getireceğiz. Ekinlerin ölümü. Salgın hastalık. Hastalık. Dünyanın *daha önce hiç görmediği* bir ölüm dalgası."

"O zaman onu uzak tutmak için çalışın," diye haykırıyor, "Gölge'yi uzak tutmamıza yardım ettiğiniz gibi!"

"Denge çözülürse, uzakta tutulamaz!" diye tıslıyor, gözleri vahşi. "Ölüm Fae'leri *ilkel güce* sahip varlıklardır. Biz herhangi bir ittifak için savaşmayız, bu bağ-bağlantı ne yaratmış olursa olsun. Biz Doğal Ölüm için savaşırız. Ve eğer Erthia halkı Matrix'i alt üst ederse, *Doğal Ölüm gelecektir*. Hesaplaşmamız hem Gölge Ölüm hem de Doğanın Dengesizliği ile savaşmak için yükselecek ve siz orağımız tarafından parçalanacaksınız!"

Tierney tökezleyerek bir adım geri atar, acısı ve kafa karışıklığı içinde yoğun bir korkuyla ürperir. "Ama biz *müttefikiz*."

Viger eğiliyor, birden fazla yılan belirip omuzlarına dolanırken dudakları hırıltıyla kalkıyor, hepsi Tierney'ye doğru tıslıyor, dişlerini gösteriyor. "Ben *Deathkin*'im," hırlıyor, sesi Tierney'nin içinde titreşiyor. "Ben *zalimim*. Ben yüzleşmekten korktuğun her gerçekliğim. Ben *yok edilen* her inançtanım. Teselli ya da teselli arıyorsan bana gelme. Bana nezaket, dostluk ya da müttefiklik için gelme. Burada teselli *bulamazsınız*."

Ve böylece sise dönüşüp gecenin içine doğru akarken, Karanlığından bir dal da arkasından sürüklenir.

Çılgına dönen Tierney tökezleyerek *herkesten* biraz uzaktaki Vo'suna geri döner. İçine dalarak önce Fyordin'in sonra da Or'myr'ın gelen koruyucu, sorgulayıcı güç parıltılarını uzaklaştırır ve onların *uzak durmasını* istediğini açıkça belli eder.

Vo onu yatağına doğru süzölürken sarıyor, duyguları fırtınalı bir karmaşa, tüm öfkesi Viger Maul'un beklenmedik zalimliği etrafında dönüyor.

Bunca zamandır onu yanlış mı değerlendirdim?

Viger'ın güzel Nehir'le değil, her şeyden önce Ölüm'le aynı hizada olduğuna ve her şeyin üzerine öldürücü bir güç dalgası göndermeye hazır olduğuna dair korku yükselir. Vogel'in yaptığı gibi şeytani güç ve çok gözlü canavarlarla değil, hastalık, kıtlık ve acımasız doğal Ölüm yağdırarak, o ve onun müttefiklerinin kurtarmaya ve korumaya çalıştığı her şeyi tırpanlayan Deathkin arkadaşlarıyla birlikte.

Erthia'daki her şey uğruna savaşmaya değer.

Tierney uzun bir süre suyun içinden yukarı bakar, gözleri Or'myr'ın dalgalanan mor ay küresine odaklanmıştı, ta ki yorgunluk onu altına çekene kadar. *Viger uyuyor mu acaba?* Sıkıntılı bir uykuya dalarken, düşünceleri Viger'ın soğuk sözleri etrafında çalkalanırken merak ediyor. Eğer uyuyorsa nerede hakkında hiçbir fikri yok. O şimdiye kadar tanıştığı en yalnız varlık.

Ölüm kadar yalnız.

Gözlerini kapatıyor ve Viger'ın öpücüğüyle kurduğu bağı umarsızca arıyor, rüyalarının bile artık kendisine ait olmamasına öfkeleniyor. Ama yine de onun Gölge askerleriyle görüntüsünü aklından çıkaramıyor; Büyücü ve Marfoir güçlerini kovarken dehşet ve mucize saçıyordu.

Nehri kurtarmasına yardım etmek.

Viger'in tüyler ürpertici sözlerine rağmen, Xishlon'un öpücüğüyle, korkunç büyüsünün Doğal Matris'in tamamını nasıl desteklediğini, çürümenin ve Ölüm'ün tüm yeni Yaşamı nasıl doğurduğunu, öpüşmelerinin akıllara durgunluk veren bir ifşaat olduğunu ve Viger'in karmaşıklığı hakkında netleşmesini sağladığını hatırlamadan edemiyor. Ama onun korkutucu sözleri... orada da gerçeği hissetti.

Gerçekten bu kadar acımasız mısın, Viger? Tierney, Xishlon'un öpücüğündeki sevecenliği hatırlayarak endişelenir. Ve aniden, öfkesine rağmen, onu bulma arzusu bir kez daha yükselir. Aralarındaki bağlantıyı boşuna ararken, uykuya doğru yavaşça kaymaya başlar ... sonra aniden onu bulur.

Sarsılarak uyandı ve Ölümbağı'nın merkezinde, zihninin en derin köşesine bağlı ince bir Karanlık ipliğin aşırı farkındalığıyla gerildi.

Rüya ipi.

Gergin ve sıkıca tutturulmuş tek bir örümcek ipeğinin çekişi kadar incelikli.

Tierney gevşerken zihninde gezdiriyor ... sonra gevşiyor.

Uyuyacak, diye fark ediyor Tierney, bunu ip aracılığıyla bu kadar net hissedebildiği için hayretler içinde. Nabızı hızlanıyor, nefesini yavaşlatıyor ve gevşeyen bağı odaklanıyor, sonra kendini o ince ipin içine bırakıyor, etrafındaki dünya çözülüyor, Viger'ın Karanlığı içine çöküyor.

Birdenbire ayağa kalkar ve mor yerine yeşil yapraklı ağaçlarla çevrili başka bir gece mekânındadır.

Batı Diyarı.

Kafası karışmış bir halde, yeşilliklerin arasından az ilerideki açıklığa doğru bakıyor. Ortasında bir kulübe var, pencereleri kehribar rengi ışıkla parlıyor.

Siyahlar giymiş uzun boylu bir genç arabadan iner ve pelerini arkasında dramatik bir şekilde dalgalanarak kulübeye doğru kararlı adımlarla yürür.

Tierney sert bir başlangıç yapıyor.

Çünkü o *Viger*. Ama çok daha genç bir Viger. Belki on dört yaşlarında. Solgun ve sıska. Ama çenesinin kare hatlarında, heybetli boyunda gelişmekte olan adamın ipuçları var. Koyu renk gözlerindeki yoğunluk.

Tierney'nin tenine bir ürperti yayılıyor. *Onun rüyasındayım.*

Tam olarak farkına varır. *Öpücüğüyle kurduğu bağ ... iki tarafa da gider.*

Viger'ın esaretinin ürkütücü karanlığı üzerinde dalgalanıyor ama kontrollü ve değil. Kararsızca titreşiyor, göğsünü sıkı bir korku ve umutsuzluk sarsıntısını tetikliyor. Genç Viger'ın aurasının kontrolden çıkmış gücü karşısında sersemlemiş bir halde olduğu yerde duruyor ve dönüp ondan kaçma içgüdüsünü görmezden geliyor.

Karanlık formu, orta yaşlı bir Kelt çifti tarafından takip edilmektedir; bir deri bir kemik kalmış kahverengi saçlı kadın, iri yarı bir adamın koluna tutunmuştur.

Sakallı adam. Sakallı adamın yüzü sert-yaklaşan-öfkeli bir ifadeye bürünmüş, bakışları Viger'in sırtına sabitlenmiş.

Viger'in pelerininin eteklerinin altında siyah duman dalları beliriyor, sanki onları korkutup kendisinden kaçmalarını sağlamaya çalışıyormuş gibi kıvrılıyor ve çifte doğru dalgalanıyor.

Tierney'nin tüm vücudu Viger'in sisinin yan dalları tarafından vurulduğunda tüyleri diken diken olur. Sahne titrer, gökyüzünün kenarları anlık olarak daralır. Her şey durur; ne kuşlar, ne böcekler, ne de esintiden eser vardır; Viger'in uğursuz sessizlik duvarı bastırmaktadır.

Kulübenin kapısı açılır ve fenerle aydınlatılmış girişte beyaz saçlı, yaşlı bir Kelt kadını belirir. Sakin ve nazik sesi duyulur. "Bu Viger olmalı. İçeri gelin, içeri gelin." Kadının soğukkanlılığı Tierney'yi şaşırttı. Sanki kadın Viger'ın ürkütücü siyah sisini ya da aurasındaki korkutucu kıyameti fark etmemiş gibi.

Viger ve çift kulübeye girer, kapı kapanırken Viger'in karanlık sisi arkalarından içeri çekilir.

Tierney tuttuğunu fark etmediği bir nefes verirken, yavaşça, belli belirsiz, normal gece sesleri devam eder - bir baykuş ötüşü, ardından bir dikizci korosu, sonra böceklerin gümbürtüsü, Tierney'nin derisini diken diken eden ürperti gece düzleştikçe azalır.

Tierney kulübeye doğru sürünür ve arka kapıdan içeri girer, loş bir eşya deposunda sessizce yürür, kokulu otlar başının üzerinde kurumaktadır. Hafif açık bir kapının kenarlarından sızan kehribar rengi ışığa yaklaşır ve rustik mutfağa bakar. Ortadaki ahşap masada oturan genç Viger'ı hemen fark ediyor, ellerini önünde kavuşturmuş, solgun yüzü kapüşonla örtülmüş, önündeki meşe masaya sabit bir şekilde bakıyor, dönen siyah sisi dik sırtlı gövdesinin etrafında dönüyor.

Yaşlı kadın ahşap bir tezgâha yaslanmış, ellerini tezgâhın üzerine koymuş. Onunla aynı yaşlarda, kır saçlı, ince yapılı Kelt bir adam yanında duruyor, gözlüklü yüzünde zeki ve nazik bir ifade var, çiftin bakışları kızgın sakallı adamın üzerinde.

Sakallı adam kolunu genç Viger'a doğru savurarak, "Onu geri götürmelisin," diye ısrar ediyor. "O iyi biri değil. İçinde şeytani bir güç var."

Bir deri bir kemik kalmış kadın endişeyle, "O her zaman böyle değildi," diye karşı çıkıyor. Konuşurken biraz hıçkırıyor, kolları kendini rahatlatmak için çaresizmiş gibi korkunç derecede ince gövdesine sarılmış. Beyaz saçlı kadına bakıyor, hastalıklı yüzünde yalvaran bir ifade var. "İçinde iyilik var. Bunu biliyorum. Onu ilk aldığımızda çok tatlı bir çocuktu."

"O hiçbir zaman *tatlı bir çocuk* olmadı," diye karşı çıkıyor adam hain bir alaycılıkla. "Başından beri kötü biriydi." Kalın bir parmağını Viger'a doğru uzatır. "Bütün gece ayaktaydı. Bütün gün uyurdu. Köşelerden dışarı *bakıyor*. Kabustaki bir iblis gibi. Bozuk yemek yiyor." Kaslı kollarını önünde kavuşturmuş, gözlerini gözlüklü adama dikmiş, sanki burada sadece bir erkek mantıklı düşünebilirmiş gibi. "Onu *çöpten* bir şeyler alırken yakaladık." Bakışları daralmış bir halde Viger'a bakıyor. "Korkutucu biri ve her zaman da öyleydi."

"O sessiz ve sanatsal biri," diye ısrar ediyor kadın, sesi gözyaşlarıyla boğulmuş.

Adam ona bön bön bakıyor. "Köyleri şeytani bir gelgit gibi yutan korkunç gözlü dev gri bulutların, yerden yükselip köye çarpan kara bir gelgitin birden fazla resmini çizdi! Bunlar bir çocuğun çizebileceği normal şeyler değil!"

Bir deri bir kemik kalmış kadın başını sallıyor, ağzı titreyerek yüzünü buruşturuyor. "O iyi biri. İyi olduğunu *biliyorum*. Onu olduğu gibi görmüyorsun. Hiç ." Viger'a bakıyor, çaresizlik yüzünü kaplamış. "Viger, neden benimle konuşmuyorsun? Seni *evde* istiyorum."

Adam parmağını bir kez daha gence doğru uzatıyor, yüz ifadesi zehirli. "O ... şey bir daha asla evime adım atamaz." Kadına doğru döner. "Yoksa Büyücü Konseyi'ni ararım, Rosalie. *Yemin* ederim ."

Hareketsiz Viger'ın etrafını saran karanlık esaret zeminde dalgalanarak kalınlaşıyor. Sakallı adam alçak sesle bir yemin edip geri adım atıyor ama kara sis ayağının üzerinden kayarak geçiyor.

"Ne yaptığını görüyor musunuz?" diye bağılıyor sakallı adam yaşlı çifte, sesinde hafif bir titreme var. "O *şeytan*, size söylüyorum!"

"Lütfen," diye yalvarır Rosalie çifte, "bana inanmalısınız - o Goryl'in düşündüğü gibi biri değil."

"O *tam da* düşündüğüm gibi biri," diye tıslıyor Goryl ona.

Gözlüklü adam diplomatik bir tavırla, "Fae'lerin bizimkinden farklı yöntemleri var," diyor. Ama Viger'a ihtiyatla baktığını fark ediyorum. Öte yandan beyaz saçlı kadın sabit bir şekilde Goryl'e bakıyor, ayak bileklerinin etrafından dolanan ve tüm mutfak zemininde dalgalanan karanlık sisi görmezden geliyor.

Rosalie şimdi daha sert hıçkırıyor, başı ellerinin arasına düşüyor. "Hayvanlarla arası iyidir, onlara karşı naziktir," diye mırıldanıyor kırık bir sesle.

Goryl iğrenmiş bir inanmazlık sesi çıkarır. "Onlara ne *tür* hayvanlar olduğunu söyleyecek misin Rosa?"

"Hayır, ama-"

"Onlara ne *tür* olduğunu söyle, Rosalie."

Başını kaldırıp adamın gözlerine bakar, yüzü bir sefalet maskesidir.

"Sana ne *tür* olduğunu söyleyeyim," hırladı Goryl, şok olmuş görünen çifte dönerek. "Yarasalar. Kuzgunlar. Leş yiyiciler. Aklınıza gelebilecek her türlü iğrenç hayvan. *Kurtlar*." Parmağıyla havayı karıştırıyor. "Evin etrafını kokluyorlar. Onu bir *sürü kurtla* yakaladık. Birden fazla kez. Etrafında çember oluşturdular. Sanki *karanlık bir lordmuş* gibi. *Çok çarpıktı*." Rosalie'ye ters ters baktı. "Onlara örümceklerden bahsedeyim mi?"

Yaşlı çifte yalvarırcasına bakmadan önce ona acı dolu, yalvaran bir bakış fırlatıyor, korkak sesi fısıltıya dönüşüyor. "Sessiz ve düşünceli. Çoğundan daha zeki, eline geçen her şeyi okuyor."

"Peki içinden ne seçiyor? Hmmm?" Goryl talep ediyor. "Ölümle ilgili olan her sayfayı işaretler. Ya da hastalıkla. Okuduğu şey *bu*." Bir parmağıyla şakağının yan tarafına vuruyor. "Kafadan hasta. Belki de hastadan da öte."

Viger tüm bunlara sakince katlanıyor, siyah gözleri ürkütücü derecede vahşi, bedeni hareketsiz ve sessiz.

Ölüm gibi.

Goryl göğsüne Kadim Olan'ın kutsal koruma yıldız işaretini yapar ve bir dua mırıldanır.

Üstesinden gelmiş gibi görünen Rosalie aniden sisin içinden Viger'a doğru koşar. Kolunu kavrar ama Viger ona bakmaz. "İçinde iyilik olduğunu biliyorum," diye haykırır. Yalvarırcasına Goryl'e bakar. "Yarasaları emzirdiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Hiçbir normal çocuğun kuzgunlar ve yarasalar için küçük bir sanatoryumu yoktur!" diye gürlüyor. "Hiçbir normal ailenin evinde yarasalar uçmaz!"

"O normal *değil!* Ama *kötü de değil!*"

"Bir annenin sevgisi çok bağışlayıcıdır!" "Bir babanın olması gerektiği gibi!"

Viger göz kamaştıracak kadar hızlı bir hareketle yükselir. Gözleri simsiyah olur ve onları Goryl'e diker, boynuzları kafasından yükselirken tüm oda titrer ve büzülür gibi görünür.

"*SEN. SEN. DEĞİLSİN. BENİM. BABAM.*"

Viger'ın derin sesi odanın her köşesinden yankılanıyor, karanlık gücü Tierney'nin içine şiddetli bir ürperti gönderiyor ve kalbi hızlanarak bir adım geri atıyor.

Şimdi korkmuş görünen Goryl, sarsılmış bakışlarını tekrar yaşlı çifte çevirmeden önce göğsüne bir kez daha Kadim Olan'ın koruma işaretini yapıyor. "Bu *şeyin* evime girmesine izin verdiğim güne pişmanım."

"Onun hakkında böyle konuşma!" Rosalie haykırarak Viger'ın kolunu tekrar kavıyor, Karanlık gücü odanın içinde dolanıp Tierney'i esareti altına alırken, düşüncelerini ölüm ve umutsuzlukla dolduruyor.

Rosalie kollarını Viger'ın boynuna atar. "Çok üzgünüm, benim güzel oğlum. Çok üzgünüm. Seni seviyorum, tatlım."

"Görüyor musunuz?" Goryl çifte haykırıyor. "Onu *esareti* altına almış."

Viger aniden Rosalie'nin kollarını kavrar ve onu bariz, uhrevi bir güçle geri iter. "Anne, beni bırakmalısın." Yüzü duygudan yoksun, gözleri delici bir uçurum.

"O senin annen değil!" Goryl hırlıyor. "Hiç olmadı ve asla da olmayacak! Annen *öldü* ve senin gibileri dünyaya getirebildiyse muhtemelen bu da iyi bir şey!"

"Lütfen durun," diyor yaşlı beyaz saçlı kadın titreyerek, avucunu kaldırarak.

Viger yavaşça Goryl'e döner. Yüzünde ürpertici bir sırıltı oluşuyor, gözleri Karanlık güçle doluyor, kölesi Tierney'nin ciğerlerine baskı yaptığını hissedebileceği boğucu bir güçle kulübenin alanını doldurmak için genişliyor.

Viger annesine doğru hamle yapar ve Rosalie'yi ensesinden yakalayıp dişlerini boğazının dibine geçirdiğinde Tierney şok içinde irkilir, ağzının kenarlarından koyu bir sis akmaktadır.

Kaos verir.

Goryl ve yaşlı çift Viger'ı yakalamak için öne atılır ve onu Rosalie'nin üzerinden çekmeye çalışırlar. Rosalie titriyor ve sarsılıyor, gözleri geriye doğru kayıyor, Viger onu bırakmadan önce odadaki tüm Karanlık sis sönüyor.

Goryl, Viger'in suratına yumruk atıyor. Sertçe. Viger yere yığılır, burnundan kan akar.

"Seni sadece *onun* için öldürmedim," diye homurdanıyor Goryl buruşmuş bir Viger'a. "Ailemden uzak dur, ucube! *Beni duyuyor* musun? Büyücü Konseyi sizin hakkınızda çok haklı!"

Rosalie sersemlemiş bir halde Viger'a bakıyor, eliyle boğazının tabanını kavriyor. "Kalçamdaki ağrı geçti," diye hayretle Viger'a bakıyor. "Ne yaptın sen?"

Viger kendini yerden kaldırır, sert bakışları annesine . "geldiğimde, senin için geri döneceğim."

Rosalie önce kalçasını, sonra da karnını tutarken onun sözlerini fark etmemiş gibi görünüyor. "Topaklar . . . *gittiler*. Bana ne yaptın oğlum?"

"Hayır," diye hırladı Goryl, onun kolunu tutarak. "Artık onun kölesi olmak yok. Bu iş *artık* bitecek."

Bununla birlikte Rosalie'yi kulübeden dışarı ve gecenin içine sürükleyerek kapıyı arkalarından çarptı.

Tierney sersemlemiş bir halde genç Viger'a bakar, iki yılan şimdi omuzlarına dolanmıştır ve kan dudaklarından ve çenesinden akarken bile sinir bozucu, duygusuz bir odaklanmayla yaşlı çifte bakmaktadır.

"İşte," diyor kadın, bir bez alıp ıslattıktan sonra Viger'a uzatıyor. "Yüzün için..." Ama şimdi korkmuş görünüyor ve Viger bezi almak için hiçbir hamle yapmıyor.

"Evet, Viger," diyor gözlüklü adam yapmacık bir şekilde. Boğazını temizliyor, karşısındaki boynuzlu gence olan temkinliliği yüzünden okunuyor. Dar bir koridorun sonundaki bir odayı işaret ediyor. "Sizin için bir oda hazırladık. Sen . . . yorgun olmalısınız."

Viger bir anda ayağa kalktı ve koridorda ilerlemeye başladı, koyu renkli pelerini arkasında dalgalanıyordu. Odaya ulaşır, içeri girer ve kapıyı arkasından sıkıca kapatır.

Adam beyaz saçlı kadına dönmeden önce çift uzunca bir süre ona doğru bakar. "O nedir, Emilin?" diye sorar titrek bir fısıltıyla.

Yutkunuyor. "Primordial Death Fae."

Adam uzun bir nefes çeker, bakışlarında korku vardır. "Burada bizimle yaşayan bir Ölüm Fae'sine sahip olamayız ..."

"Gidecek başka bir yeri yok."

Adam başını sallar. "Emilin. . . Üzgünüm, hayır. Asrai ve Lasair Fae'leri . . . o başka bir şeydi. *Bu* tamamen farklı. Ona sabah söyleyebilirsin. Gitmek *zorunda*."

Adam kadını yalnız bırakarak dışarı çıkar. Kadın uzun bir süre öylece durduktan sonra Viger'in odasına doğru son bir kez acıyla bakar ve dönüp adamı takip ederek dışarı çıkar.

Tierney donmuş, kalbi boğazında.

Kendini zorla toparlayarak mutfaktan geçip loş koridorda ilerliyor, önündeki kapının altından karanlık bir sis sızıyor. Kapıya yaklaştıkça, Viger'in esaretindeki korku ve kederin rahatsız edici titreşimini daha fazla hissedebiliyor.

Çekingen bir tavırla soğuk, metal kapı kolunu tutuyor ve çevirerek kapıyı açıyor.

Tierney hızlı bir nefes alır ve Viger'ı bir yatağa yüzüstü uzanmış, boynuzlu başını kollarının arasında sıkıca tutmuş, göğsü kabararak hıçkırırken bulur. Çok sayıda yılan yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde sürünüyor, birçoğu da hafif aralık pencereden içeri süzülüyor, sanki ona teselli vermek istiyorlarmış gibi, ama o onları fark etmiyor, acısı o kadar büyük ki. Tierney'nin göğsü benzer bir kederle sıkışır, ona duyduğu şiddetli merhamet içini sıkar. Çok küçükken Fae ailesinden koparılışını hatırladıkça gözleri sempatik yaşlarla doluyor. Tierney'nin acı verici bir şekilde büyülenmiş üç yaşındaki benliği sürüklenip götürülürken annesinin onun adını nasıl haykırdığını hatırlıyor.

Kâbus gibi hatırasını zorlayarak kendini rüya bağından kurtaran Tierney, Vo'nun altına geri itilirken dünya bulanıklaşıyor, gözlerini açtığı anda sudan yudum yudum nefes alıyor, nehirden kayganlaşmış bakışları duygularla yanıyor. Viger'ı bulmak için umutsuz bir dürtüyle dolduğunda Vo'nun serin suyu vücudunun etrafında akarken oturuyor.

Gözlerini kapatır ve konsantre olur, bu sefer bağlarını daha kolay bulur ve ona tutunur. Ormanın içinden Viger'a doğru küçük, ince bir çekim hissedinceye kadar derinlere gömülüyor. Kararını verir, kıyıya doğru yüzer, ortaya çıkar ve huzursuz kelpelerini kolyesinin şişesinden Vo'nun yanındaki küçük, korunaklı bir havuza bırakır, sonra suyu formundan fısıldar ve rüyasının çekimini takip eder.

Tierney, Viger'ı ormanın derinliklerinde, yüzüstü yere yığılmış, yılanlarla kaplı ve uykusunda hıçkırarak ağlarken bulur. Acı dolu bir şaşkınlıkla eli ağzına gider. Yanında dizlerinin üzerine çökerek omzuna dokunur, yılanlar tedirgin bir şekilde elinin üzerinde sürünmektedir. "Viger ..."

Dönüp bileğini yakalıyor, anında uyanıyor ve yılanlarıyla birlikte tıslıyor, boynuzları havaya kalkıyor, pençeleri acı verici bir şekilde derisine batıyor, gözleri kapkara ve dişleri şaklıyor, yüzü siyah gözyaşlarıyla kayganlaşıyor.

Gözlerinde şok olmuş bir tanıma parıltı ve anında kavramasını gevşetir, pençelerini ve boynuzlarını geri çeker, gözleri yeniden beyazlaşır, nefes alıp vermesi zorlaşır.

Tierney ona bakakalır. Onu hiç bu kadar genç ve savunmasız görmemişti. "Onu iyileştirdin, değil mi?" diye sorar ve elini tutmak için bileğini onun elinden kurtarır.

Adam geri çekilmek için hamle yapıyor ama kadın tutuşunu sıkılaştırıyor ve adam buna izin veriyor, acısı gözlerinden fışkırıyor. "Yaptım," diye itiraf ediyor, sesi sert ve yankılı.

"Bunu nasıl yaptın, Viger?" diye soruyor, kalbi onun için çarpıyor.

Yüzünü buruşturur ve ağzı korkunç bir sırıtişla kalkmadan önce ona sert bir bakış atar. Bir an için Tierney'nin zihni

Kurtçukların hayalleri. Çürüyen et. Avını zehirle delen bir örümcek. Erthia'nın merkezinde çürüyen kendi bedeni.

"Kes şunu," diye sertçe bağılıyor, onu sıkıca tutmaya devam ederek. "Beni uzaklaştırmaya çalışmayı bırak. Onu nasıl kurtardın, Viger? *Anlat* bana."

Bakışları hastalıklı bir gerginliğe bürünmeden önce belli belirsiz bir irkilme. "Hayat onu öldürüyordu," diyor sonunda, dudakları sert bir kaş çatmayla titreyerek. "*Kontrolsüz* hayat... büyüyor, yiyor, tüketiyor ve *iğrenç dolgunluğuna* doğru çiçek açıyordu." Bakışları kadını bıçak gibi keserken gözleri öfkeli bir parıltıyla doluyor. "Onu ben *öldürdüm*."

Tierney uzun, sert bir nefes alır. "Ve onu kurtardı."

Viger hafifçe başını sallar. "Evet, Asrai."

"Ne ... oldu?" Tierney soruyor. "Onu bir daha gördün mü?"

Viger'ın yüzü buruşur. "Geri dönmeye çalıştım. Ama sefil kocası onu iyileştirenin benim ayrılmam olduğuna ikna etti. Kadim Olan'ın onu iyileştirebilmesi için şeytani olanı ortadan kaldırdım. Sonra da beni Büyücülere ihbar ettiler."

"Oh, tanrılar, Viger."

Ona bakarken sessizler. Boynuzları, pençeleri ya da dişleri yok. Kölelik yok.

Sadece Viger.

Yanaklarında mürekkep gibi gözyaşları parlıyordu. Gözlerinde koyu halkalar vardı.

Solgun yüzünden bir siyah gözyaşı daha süzülüyor. "Hesaplaşma'yı getirmek istemiyorum," diye mırıldanıyor, bakışlarında bir sefalet uçurumu. "Seni ya da Sularını öldürmek istemiyorum."

Tierney başını sallar, kendi gözyaşları da sel olmuştur. "Sana inanıyorum." Tierney'nin kalbinin derinliklerinde bir fikir yanar. "Benimle gel," diye teklif eder elini tutarken.

Adam başını sallar, daha fazlasını söyleyemeyecek kadar tıkanmış görünmektedir ve bu durum Tierney'i hem şaşkına çevirir hem de yeniden acıtır. Kararını vererek adamın elini bırakır, ayağa kalkar ve elini bir kez daha ona uzatır.

Viger tereddüt eder, sonra onun uzattığı eli tutar ve ayağa kalkar, gece yarısı gözleri onunkilerle buluşur, parlayan dipsiz keder Tierney'nin kararlılığını güçlendirir. Sessizce onu Vo'nun ıssız bir kıyısına götürür ve sonra içine girerek merkezine doğru yönelir.

Vo'nun gece karanlığındaki suları başlarının üzerinden akmadan önce bacaklarının, bellerinin ve karınlarının etrafını sarıyor. Tierney Viger'ın elini sıkıca tutarak onu aşağıya, aşağıya, Nehrin dibine, Vo'nun çamurlu yatağının en derin noktasına kadar götürüyor.

Ve sonra Tierney Viger'ı Nehrin zeminine çeker ve kollarıyla sıkıca sarar.

Karanlıkta ona sarılıyor ve Tierney onun güçlü, bastırılmış duygularını, derin liglerini hissedebiliyor, ona tutunurken içinden ve etrafından nabız gibi atıyor, uzun bedeninde bir ürperti dolaşiyor.

Ani bir baş dönmesi onu kasıp kavurur.

Viger onu içine çekerken Nehrin yatağı yol veriyor, ikisi de hareketsiz kalmadan önce toprağın derinliklerine doğru tünel açıyor, Tierney bir parça geri çekilip Viger'ın tutkulu bakışlarıyla karşılaştığında, Erthia'nın derinliklerinde hala bu kadar derin nefes alabildiğini görünce şaşkına dönerken küçük, kavernöz alanları loş bir gümüşle aydınlanıyor.

Onu bir kez daha sımsıkı kucaklıyor ve doğal Ölüm'ün yeryüzünden, yukarıdaki Nehir'den geçerek Magedom'un Boşluk Ölümü tarafından uzaklaştırıldığı hissiyle dolduğunda, nefesinin boynunda gevşediğini hissedebiliyor. Nehir'in Dengesi belirsiz bir şekilde yeniden sağlandı.

Ancak Viger'ın doğanın Büyük Dengeleyicisi olmaktan ve bunun yakın geleceği için ne anlama gelebileceğinden duyduğu acıyı ve korunmasız korkuyu da hissedebiliyor.

"Gençken çizdiğin o resimler," diye fısıldıyor Tierney. "Hesaplaşma korkunu çiziyordun, değil mi?"

Viger yüzünün yan tarafına doğru başını sallar.

"Gölge Dengeyi bozuyor," diye devam ediyor, kendini onların ortak duygu yükselişine kaptırarak. Ve *korkularının* ortak yükselişine. "Onu bozan *sen değilsin*. Nehrim için en az benim kadar korktuğunu biliyorum."

Tekrar başını sallıyor ve bir parça geri çekiliyor, bakışlarından acımasız bir Karanlık geçiyor. "Tam bir Hesaplaşma'yı engellemenin tek bir yolu var," diyor kaba bir fısıltıyla, "eğer Doğa'nın Dengesi yok edilirse."

Tierney bekler, kalbi boğazındadır.

"Kendimi tamamen Doğal Matrisin içinde eritmek için."

Tierney'nin nabzı tekliyor. "Bu seni öldürür mü?" "Sadece Gölge Ölüm kazanırsa."

Korkunç bir sessizlik çöker.

"Peki ya kazanamazsa?" Tierney, Viger'ın gözlerindeki keskin parıltıyı fark ederken sesi gerginleşerek sorar.

"Yeniden ortaya çıkacağım," diyor, sesi tüyler ürpertici bir kesinlik taşıyor. "Yüz yıl ya da daha uzun bir süre sonra."

Nefesi kesiliyor. "Sen ölümsüz müsün?"

Bakışları onun üzerinde yoğunlaşıyor. "Evet, Asrai. Sen de öylesin."

Tierney bunu duyunca irkilir ve başını sert bir şekilde sallayarak reddeder. "Viger, ben Asrai."

"çok daha güçlü bir Deathkin soyuna sahipsin. İçinde bir parça ilkel soy olduğunu biliyordum, yoksa Ölümkini kelplerine bağlanmazdın. Ama bu bir çok daha fazlası. Xishlon'da öpüştüğümüzde, aramızda kalıcı bir bağ oluşmasını engelleyebileceğimi düşünmüştüm. Ama V'yexwraith'le savaşırken tüm gücünü kullandığında aramızdaki Denge'nin geçti ve ben de tam bir Ölümkini çiftleşme bağından kendimi alıkoyamadım."

Tierney'nin kalbi göğsünde güm güm atarken, onun korku çizgisinden sözlerinin gerçekliğini hisseder. Aralarında böylesine yoğun bir bağ oluşmasını hiç istememişti.

"Bana Ölümderililerin başka Ölümderililerle çiftleşmediğini söylemiştin," diye karşı çıkıyor, kafası karışmış bir halde.

Gözleri mürekkep gibi parlıyor, içlerinde bir kıvılcım tutuşuyor. "Denge kaosa doğru yöneldiğinde değil. Çekim çok *vahşi* bir hal alır. Eğer bu bağa teslim olursak, ikimizi de Doğa'nın Hesaplaşması'na çekebilir."

Aralarındaki bağda özlem dalgalanıyor ve Tierney, Viger'ın onu geri çektiğini, duygusal acının da arkasından geldiğini hissediyor. Ve korku. İnanılmaz bir korku. Tierney onun korku çizgisini takip eder ve temelinde bulduğu şey karşısında şaşkına döner. Derinlere gömülmüş üç kelime. Tüm korkuları onların etrafında dönüyordu.

Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülüyor ve onunki gibi mürekkep karası olduğunu hissedebiliyor. "Sanırım anlıyorum," diyor avucunu onun gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına kaldırarak.

Viger ürpertici bir nefes veriyor, ağzı titriyor, sonra başını sallayıp onu kendine çekiyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarını Tierney'nin kalbini hızlandıran ateşli, dilini titreten bir öpücükle boynuna bastırıyor.

Ve sonra ona karşı durur ve rüya bağlarını hafifçe çeker.

Soluk, gümüşü ışık kesilir, ikisi de derin, Ölümcül bir uykuya dalmadan önce sarmaş dolaş bir sise dönüşür, ikisi de kısa süre sonra Erthia'yı bütünüyle tüketmeye hazır çok gözlü gri bulutlarla dolu kabuslara kapılır.

Dördüncü Bölüm Buz Cadısı

Marcus Vogel

*Yeni ilhak edilen Gardnerya eyaleti Issaan Kutsal
Magedom'un merkez kıtası*

Vogel, Issaan'ın Güneş Salonu'nun başındaki kürsünün ortasına doğru adım atıyor, kafir kum-altın rengi Magedom'un Gölgesi tarafından griye dönüştürülmüş, Or'myr Syll'vir'in bu yeni ilhak edilmiş toprakların üzerinde var ettiği alaycı mor aylar nihayet yok olmuş.

Evet, Valgard ve diğer Gardnerya eyaletleri üzerinde daha fazla mor ayın oluştuğuna dair mesajlar aldı. Or'myr Syll'vir'in Asa'nın V'yexwraith'i aracılığıyla gönderdiği jeomansiyi, Gölge Asa'nın devasa dallanan bağlar ağına sinsice gömülmüş olduğu için zapt etmek şaşırtıcı derecede zor oldu.

Vogel, *Edwin Gardner'in piç kurusu oğlunun kendi anını yaşamasına izin verin*, diye öfkeleni. Kaçınılmaz olarak Magedom'un Gölgesi tarafından paramparça edilecek.

Bu düşünceden memnun olan Vogel durur, Gölge Asasını kaldırır ve çenesinin hemen altında havada asılı duran, çelik renkli bir ses yükseltici rün yaratır.

Mage askerlerinden oluşan bir deniz, önünde düzgün sıralar halinde dimdik ve sessiz dururken, aralarında Fallon ve Damion Bane'in de bulunduğu birkaç üst düzey komutanı yarım daire şeklinde etrafında toplanmış, odadaki güç coşkulu ve şiddetli bir zaferle yanıyor. Magedom'un devasa siyah bayrağı , salonun hemen ötesinde dalgalanıyor

kubbeli cam tavan, ortasına Kadim Kişi'nin beyaz kuşu dikilmiş.

"En Kutsal Büyüçüler," diye gürlüyor Vogel, sesi coşkulu bir zaferle yükseliyor, "kıtanın tüm merkezini ilhakımız yakında gerçekleşecek."

Kubbeli iç mekânın kıvrımlı duvarlarında yankılanan muzaffer bir kükreme patlak verir. Bu ses Vogel'in gücünde gümüş bir heyecan alevini tetikliyor, sırtındaki kaslar buna karşı geriliyor. Yukarıda toplanan arduvaz bulutlara bakıyor, Gölge portalının Büyük Kâfir Ağacı'nın kütüğünden yeni fethedilmiş Issaan'a olan yolculuğu bir nefeslik sürede sona eriyor. Gölge Asası'nın gecikmesiz portallar yaratma konusundaki yeni yeteneği bir keşif olmuş, Asa'nın gücü arttıkça yeni güçler ortaya çıkmış ve tüm bunlar Kadim Olan'ın Magedom'un Kutsal Kudreti'ni kutsadığının bir başka kanıtı olmuştur.

Ve Magedom'un durdurulamaz doğu yürüyüşü.

Salonun uzun, orta koridorunun uzak ucundan gelen bir ses herkesin dikkatini çekiyor. Vogel bakışlarını koridorun uzak ucunda beliren siyah sakallı Büyüçü'ye diker. Birkaç Beşinci Seviye Büyüçü adamın etrafını sarmış, asalarını çekmiş, sıkıntılı mırıldanmalar yükseliyor.

"Ekselansları," diye sesleniyor Büyüçülerden biri aceleyle yaptığı güçlendirme rünü aracılığıyla, "Magedom'un tarım danışmanı Büyüçü Warren Gaffney görüşmek istiyor. Geri çekilme emrimizi reddediyor. Bekleyemeyecek kadar kötü haberler getirdiğini söylüyor."

Vogel, Warren Gaffney'i öne doğru çağırırken yardımsever bir tavırla, "Silahlarınızı indirin," diye emrediyor. "Yaklaş Büyüçü," diye seslenir, gücüyle canlanan kinini gizleyerek. *Bu*, bir Icaral iblisin annesi ve Stae'nen Cadısı'nın müttefiki olan ışık büyüçüsü Sagellyn Za'Nor'u doğuran Büyüçüdür.

Warren Gaffney koridorda ilerlerken bakışları etrafta geziniyor, kürsüye doğru ilerleyip Vogel'in önünde dururken botlarının taşa vuruşları sessiz salonda yankılanıyor.

Warren Gaffney zorla doğrulurken, "Ekselansları," diye söze başladı. "Gardneria'nın yiyecek tedarikiyle ilgili haberler getirdim. Amazakaraan'ın üzerindeki Gölge gücü batıya yayıldı. Kara bir Gölge bulutu şimdi

Gardneria'nın en kuzey uçları güneş ışığını engelliyor ve büyücü tarlalarına kül yağdırıyor. Ve Magedom'un Voltik Denizi'ndeki Gölge deniz askeri tatbikatları ... oradaki balıkçılarımız bozuk avlar getiriyorlar, balıklar zehirli ve yenmez, çoğunda birden fazla göz var." Gözleri Vogel'in elindeki asaya odaklanıyor. "Bu bulaşıcı hastalık yayılırsa, Gardneria'nın büyük bölümüne kıtlık getireceğinden korkmaya başlıyoruz."

Gergin bir sükûnet çöküyor, salondaki her bir elemental Büyü zerresi Vogel'e doğru beklenti içinde titriyor.

"Bir kurban," diyor Vogel sonunda, sakın ve kesin bir ifadeyle.

Warren Gaffney Vogel'a göz kırpmıyor. "Bir kurban mı, Ekselansları?"

"Bir *kurban*," diye tekrarlıyor Vogel, kelimeyi telaffuz ederek. "Kadim Olan'a ait olanlar, O'nun Kutsal Yenilenmesi'ne çıkmadan önce Hasat Zamanları'nın Gölgesi'nden geçmelidir. " Vogel'in dudaklarından coşkulu bir gülümseme yükseliyor. "Hasat Zamanları sona erdiğinde ve Kehanet gerçekleştiğinde, *Kitap*'ın bize temin ettiği gibi, herkes temizlenecek ve dönüşecektir. Sular temiz akacak. Hava arınacak ve tarlalarınız, benim Kutsanmış Büyücüm, tahıllarla altın rengine dönecek."

Warren Gaffney'nin kaşları çatılır. "Ama Ekselansları, eğer yeterli *yiyecek yoksa*-"

"İnancın nereden, Büyücü?" Vogel sessizce araya girer.

Büyük salonu tehlikeli bir sessizlik kaplar, Warren Gaffney'nin yüzünde korku belirir. "Yukarıdaki Kadim Olan'da," diye sarsılarak cevap verdi. "Ama Majesteleri, Kara Cadımız elimizden kayıp gitmişken Kehanet nasıl gerçekleşecek?"

Vogel gülümser. "Bu gerçekleşecek çünkü Magedom'un Gerçek, Kutsanmış Kara Cadısı yükseldi." Vogel parlak, yırtıcı bir ilgiyle Fallon'a doğru dönüyor ve Fallon'un *gözleri* tarafından durduruluyor ... buzdan hançerler gibi parlaklar ve en ufak bir korkutma belirtisi olmadan Fallon'un *gözleriyle* buluşuyorlar.

Vogel bir ürperti bastırır, Fallon'un gücünü topladığı, çizgilerinin ölümcül rüzgar ve öldürücü soğukla çalkalandığı, intikam için vahşi arzusunun yol vermek için *yalvardığı* baş döndürücü duygunun üstesinden gelir.

Güzel, diye düşünüyor Vogel, onaylama cümlelerini yakarak. *İntikam için susuzluğuna ihtiyacım var. Fahişe Cadı'yı ve onun Icaral iblislerini yok etmek için.*

"Göster onlara Kara Cadı'm," diye hücum eder Vogel, gümüş-koyu ateş aurası Fallon'a doğru gerilirken. "Onlara kafirleri *dize* getiren gücü göster."

Fallon'un ağzı soğuk bir gülümsemeye dönüşüyor, sonra asasını kınından çıkarıp kaldırıyor ve boğazından alçak sesle bir büyü mırıldanıyor.

Soğuk bir rüzgâr eserek onu çevreliyor, koyu renk giysilerini ve kuzguni saçlarını savuruyor. Fallon'un asasından fırlayan buzun orta koridorun boş ortasına çarpmasıyla birlikte bir ÇATIRTI sesi ve toplu bir irilmeyi tetikleyerek Vogel'i heyecanla ürpertir.

Çarpma noktasından devasa bir buz sütunu yükselir; sütun hızla dallanarak devasa bir buz ağacı oluştururken, havanın belirgin bir şekilde soğumasıyla yakındaki büyücüler ayağa fırlayarak ondan uzaklaşır.

Fallon'un muhteşem buz yeşili gözleri bir büyü daha mırıldanmadan önce Vogel'in gözlerinde parıldar ve buz ağacının dalları çakıl püskürterek yan koridorlara çarpar, çarpışmaların yakınındaki Büyücüler geri sıçrarken şok sesleri patlar. Her çarpan dalın ucunda daha küçük buz dalları çatırdıyor, buzdan yapılmış cılız askerler oluşuyor ve herhangi bir insandan daha yüksekte yükseliyor.

Askerler kendilerini dallardan ayırıyor, Fallon'un buz ordusu şimdi salonu çevreliyor. Hep birlikte, gri parlayan gözlerle Fallon'a bakarlar ve hava daha da *soğur*.

Vogel'in gücü Fallon'ın soğuk büyüüne karşı cızırdarken heyecanla titriyor, her çizgisi belki de Erthia'nın tanıdığı en büyük Buz Cadısı'na ateş göndermek için zorlanıyor. "Benim Kutsanmış Kara Cadım," diye mırıldanıyor, "Benim Gerçek Kara Cadım, Kehanet seninle birlikte."

Vogel parmağıyla Warren Gaffney'e işaret eder ve Fallon asasını Büyücü'ye doğru itmeden önce bir kez başını sallar.

Buz askerleri kalabalığın üzerinden büyük bir rüzgâr gücüyle sıçrayarak Büyücü Gaffney'nin etrafına iner.

"Hayır," diye yalvarır Büyücü Gaffney Vogel'e. "Ekselansları, *lütfen* ..." Buz askerleri parmak mızraklarını Warren Gaffney'e saplar.

"Aughhhh!" diye çığlık atıyor, sonra gurulduyor, sonra patlak yeşil gözleri soğuk griye dönerken sessizleşiyor, vücudu buz tutuyor ve kanlı parçalardan oluşan bir yığına dönüşüyor.

Salon heyecanlı duygularla çalkalanıyor, coşkulu bir memnuniyet ve korku dolu bir dehşet havaya karışıyor.

Vogel, Gölge Asası'nı kaldırıp Warren Gaffney'nin buz gibi kalıntılarına gümüş rengi bir ateş püskürtmeden ve onları hızla kömürleştirmeden önce, "İnanmayanları eğlendirin," diye mırıldanır.

Vogel sözsüz bir emirle bir kez daha Fallon'a döner.

Fallon başını sallayarak esasını ileri doğru iter ve buz askerleri ve ağacın hepsi sise dönüşür ve bu sis gri bir buz tabakası halinde Fallon'un esasına emilir.

Vogel artık sessiz olan büyücü denizini tarıyor. Boştaki elini kaldırarak yumruğunu üniformasının göğsünü işaretleyen beyaz kuşa hafifçe vurur. "Benimle birlikte dua edin, Büyücüler."

Vogel duaya başlar: "Ey Kutsanmış Kadim Olan. Zihinlerimizi arındır. Kalplerimizi arındır. Erthia'yı Kötülerin lekesinden arındır."

Tüm salon saygıyla duaya katılır, dua boyunca şiddet gümbürder, durdurulamaz bir Büyücü gücü okyanusu yükselir.

Vogel, Fallon'un Güneş Salonu'nun komuta kulesine girmeden önce yaklaşan buz gibi telaşını hissediyor; kulenin tavandan tabana devasa oval pencerelerinden Issaan'ın Gölge genişliğinin panoramik bir görüntüsü görülebiliyor.

Kara Cadı'sıyla özel bir görüşme yapmak isteyen Vogel, salonun kemerli girişini çevreleyen iki göz alıcı pyrr-demon askerine parmağıyla işaret eder. İblisler gri kapıyı arkalarından kapatarak dışarı çıkarlar.

Vogel güzel Buz Cadı'sını inceliyor ve Gölge Asa'nın çizgilerine bağlanmasıyla gücü giderek grileşen Buz Cadısı hareketsiz dururken onun muhteşem buzlu rüzgâr kokusunu içine çekiyor.

Vogel, "Güneye geri konuşlanacak ve tüm Güney Ishkartaan'ı Magedom için ilhak edeceksiniz," diye emrediyor.

Fallon'un bu emir karşısında öfkeden kudurduğunu ve odayı ani bir ürpertinin kapladığını hissedebiliyor.

Fallon, "Dryad Fahişesi ve müttefiklerine karşı harekete geçmeye çalışıyorum," diye ısrar ediyor.

Vogel'in otoriter gülümsemesi hiç eksilmedi. "Her şeyin zamanı var Kara Cadı'm. Ama beklemeliyiz."

Odanın sıcaklığı düşüyor, oval cam bölmelerde kırağı iğneleri canlanıyor. "Güçlerine *büyüme* şansı mı veriyorsun?" diye meydan okuyor.

Vogel bakışlarını ona doğru daraltıyor, görüşünün kenarlarında gümüş rengi bir ateş parlıyor. "Hayır," diye karşı çıkıyor, "*zayıflatmak* için. Bırak Fae Cadısı ve müttefikleri kalkanlı anlarını yaşasınlar. Dryad gücü mevsimseldir. Işıkla bağlantılıdır. Ve yakında, Buz Cadısı'm, senin kışın inerken dünya kararacak."

Vogel gözlerini kapatıp zihinsel bir çağrı gönderdiğinde Fallon'un gözleri belirgin bir şaşkınlıkla açılır. Kanat çırpınışlarının kâğıt gibi sesi alçalır, çok gözlü bir kuzgun tepedeki kırıştan aşağı süzülerek Vogel'in omzuna konar, pençelerini ısırır.

Çok sayıdaki Gölge kuzgunundan gelen görüntüler Vogel'in üzerine akıyor, Dryad Cadısı'nın koruyamadığı görüntüler.

Vogel gözlerini açar ve odağını bir kez daha Fallon'a çevirir. "Runik gözlerim Dyoï Ormanı'nda. Dryad Cadısı'nı ve onunla birlikte orada kapana kısılmış olanları izliyorum. Güç terazisi bizim lehimize daha güçlü bir şekilde dönmeye başladığında, onu bize çekeceğim."

"Nasıl?" Fallon talep ediyor.

Vogel Gölge bir taş çıkarır, üzerindeki Amaz rünü çelik bulutlu bir griye dönüşmüştür. Bir büyü yaparak gözlerini kapatıyor ve ayrıntılı bir zihinsel resim oluşturuyor.

Bir dalgalanma derisinin üzerinde gezinir ve Vogel titreyerek gözlerini açar. Fallon'un yüzündeki şaşkın ifadeye karşılık olarak içinden bir sevinç okunun fırladığını hisseder. Fallon, Vogel'in hayalinde canlandırdığı ve taşın vücut bulduğu cazibeye bakar; canlı mavi saçları, sürmeli gözleri, delinmiş dudağı ve boynunun kenarı boyunca uzanan mavi ejderha dövmesi, boğazının sütununu çevreleyen mavi bir şimşek deseni olan genç bir büyücü.

"Trystan Gardner," diye nefes alır Fallon.

Vogel derin bir nefes alıp yeni bir cazibeye konsantre olurken içinden zafer geçiyor, formu uzun boylu, mor renkli, genç bir Urisk adamına dönüşüyor.

Yeşil gözleri ve menekşe rengi giysisiyle Dryad Cadısı'ninkine esrarengiz bir benzerlik taşıyordu.

"Bu Or'myr Syll'vir olmalı," diye mırıldanıyor Fallon, aurasını huşu kaplıyor, "staen'en cadısının kuzeninin iğrençliği."

Vogel başını sallar, sonra bir başka cazibeye bürünür, Fallon'a odaklanır, bakışları Fallon'un buz gücüne karşı sıcak bir damga gibidir. Yüzünde çatışmacı bir ifadeyle koyu mavi bir Asrai Fae'ye dönüşürken, Fallon'un teninde oluşan tüylerin zevkle kabardığını hissedebiliyor.

Fallon hınzırca sırtıyor, gözleri sinsi bir ışıkla daralıyor. "Ve bu da küçük Su Fae fahişesi Tierney Calix olmalı."

Vogel ona zehirli bir gülümseme verir. "Magedom'un Gölge Asası herhangi bir kalkanın içinden geçebilecek kadar güç barındırıyor." Gülümsemesi keskinleşir. "Yeşillik mevsimi geçip de kışınız bastırdığında Fahişe Cadı'nın peşine düşeceğiz. Ben de onu hiç beklemediği bir yemle kendimize çekeceğim."

Beşinci Bölüm

Tree'khin

Elloren

Kuzey Dyoï Sıradağları

Birkaç saatlik uykumdan uyanıyorum, renk cümbüşü içinde rüyalara daldığımın puslu bir şekilde farkındayım, duyularım bulanık bir şekilde uyanıyor. Havada yeni olan keskin bir soğukluk var ama üşümüyorum, Wyvernbond'um sürekli bir sıcaklık kaynağı ... tıpkı Yvan gibi. Ormanın izole bir bölümünde birbirimize yakın bir yerde uyuyakaldık, ikimiz de aramızdaki mesafeyi koruduk. Ama gecenin bir noktasında birbirimize uzanmış olmalıyız, çünkü Yvan'ın zayıf, kaslı formu benimkine sarılmış, vücudu bir *fırın* gibi, kalp atışları güçlü ve sabit.

Ona duyduğum aşk ve arzunun kıvılcımı her çizgimde alevleniyor, beni daha da canlandırıyor ve gözlerim çırpınarak açılıyor, şafağın güneş ışıkları görüş alanımda parıldarken yukarıdaki orman örtüsünü seyrediyorum.

İçimi bir coşku , avucumdaki III işaretinde bir karıncalanma hissediyorum, büyüm *artıyor*. Dün gece sert bir don olmalı. *Her şeyin* kenarında buz parıldıyor. Ve soğuk ... Ormanın sonbahar yaprakları mucizesine kapıları ardına *açmış*.

Göz kamaştırıcı gösteriye bakakalıyorum. Doğu'nun yaprakları daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Gökkuşağının her tonu mor yaprakların kenarları boyunca bir *renk* cümbüşü içinde patlamış.

"Yvan. . ." Renk ışık çizgilerimle birleştğinde, her duygu ve büyü çizgisi onunla güçlendiğinde, fısıltı dudaklarımdan, kalbimin tam ortasından patlıyor. Yvan'a daha bir dikkatle sarılıyorum, ona karşı hissettiğim her şey kanımı kaynatan bir telaşla su yüzüne çıkıyor.

"Elloren," diye mırıldanıyor Yvan, uyandığında bana daha sıkı sarılıyor.

Gözleri açılıyor ve benimkilerle buluşuyor, tüm dünya güç fışkıran bir an için ekseninde duruyor. Yvan'ın bakışlarında ve aramızdaki bağda menekşe rengi bir ateş tutuşuyor; tüm rezervleri yok edecek kadar yoğun bir aşk bağımızı kavuruyor.

Birbirimizi anında derinleşen bir öpücüğün içine çekiyoruz, karşılıklı açlığımız orman yangını gibi yükseliyor, içimizde kükrüyor. Yvan'ın parmak uçları canlı alevler gibi, ağzı benimkine karşı aceleci, baştan sıcaklığı, bizi ayıran her şeyden sıyrılıp onunla tamamen birleşmek istememe neden olacak şekilde hatlarımı yalıyor.

Ve Orman ... bizi yakalamış gibi görünüyor, hem çevredeki Dyoı hem de uzaktaki Zhilaan bağımıza ısı besliyor, bizi birbirimize *bağlıyor*.

"Seni seviyorum Elloren," diyor Yvan, elleri vücudumda sıcaklığın izini sürerken. "Seni seviyorum ve seni *istiyorum*. . ."

Beni ateşli bir öpücüğe daha sürüklüyor, ellerimiz umutsuzca birbirimizin üzerinde geziniyor, nabzım onunkine karşı hızla atıyor. Işık büyüü ve ateşiyle sarhoş olmuş, erimiş şehvet tüm sinirlerimi tutuşturuyor. Ellerimi kalçalarından aşağı kaydırıyorum ve bir bacağımı ona dolayarak onu daha da yaklaşıtıyorum.

Yvan küçük bir inilti çıkarıyor ve bu iniltinin alçak tınısı, arzumun içinden çatışma çıkaran bir anıyı tetikliyor.

Lukas. Mühürleme gecemizde ve sonra yine Ormanda ve Agolit Çölünde.

Yvan bir parça geri çekiliyor, nefes alış verışı düzensiz, bana araştıran bir bakış atıyor, boğazım daralırken yanaklarını telaşlı bir kırmızıya boyuyor ve aniden yükselen gözyaşlarını yutuyorum. Lukas'ı düşünemiyorum. *Düşünemem*. Çünkü bu *keder* ... Ben onun karşı koyamam.

"Yvan," diye . "Özür dilerim."

" yok, Elloren," diyor, yüzümün yan okşamak için uzanıyor, sesi sert. "Seni okuyabiliyorum. Anlıyorum. Ve biliyorum ki

benim için ne hissettiğini."

Bir kez başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar kaçıyor ve yüzümden aşağı süzülüyor. Yvan sıcak dudaklarını alnıma bastırmak için eğiliyor ve görünmez ateşi beni kucaklarken nefesimin ritmi yumuşuyor.

Beni güven verici bir şekilde kucaklamak için hamle yapıyor ama aniden sertleşip oturuyor ve yanımdan geçip Orman'a bakıyor. Nabzım hızlanıyor ve ben de ayağa kalkarak ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum. Uyarıcı bir parmak kaldırıyor, gözlerinde bir konsantrasyon ifadesi beliriyor, burun delikleri açılıyor. "Bleddyn geliyor," diyor.

Beklenti ışıkları. Bleddyn'in yanı sıra bazı müttefiklerimiz de dün gece Orman'ın içine çekildi. Yeniden ortaya çıkmalarını beklemek için nöbet tuttuk, böylece hepimiz birkaç saatlik hayati uykuyu yakalayabildik.

Bleddyn Ormanın nefes kesici renk mozağinden çıkarken çalılarının hışırtısı duyuluyor, Errilor Kuzgunlarım Ormanın tepesinden aşağı uçarak etrafımızda konuyor. Bleddyn'i içimize çekerken gözlerim açılıyor, şaşkınlık Yvan'ın ve benim bağlanmış ateşimizde çatırdıyor.

Uzun boylu, canlı yeşil formu yemyeşil bir ışık kümesiyle çevrili. Nefesi keskin havada buğulanırken, avucunda teni ve saçlarıyla aynı zümrüt renginde çizgili bir malakit parçası tutuyor.

"Orman'a katıldın," diye hayret ediyorum, beni kuzgunlarıma bağlayan taşla benzer bir akrabalık bağı hissediyorum.

"Yeni ortaya çıktım," diyor Bleddyn, gözlerinde ifşa edici bir bakışla. "İkinizi de bulmak zorundaydım. Orman bana *geomancy gücümü* geri verdi."

Şok, ateşimize doğru koşuyor.

Bleddyn malakiti kaldırır, gözleri yaşarır. "Haklıydın Elloren. Bu savaş hepimizin düşündüğünden daha büyük ve farklı." Geniş dağ çıkıntısına doğru bakıyor. "Vang Troi da Ormandan çıktı."

Nabzım hızlanıyor. Yvan ve ben ayağa kalkıp Bleddyn'i Errlith ve sürünün geri kalanıyla birlikte çıkıntıya kadar takip etmeden önce birbirimize sert bir bakış , gücüm her adımda artıyor, sonbaharın güç artırıcı renk patlamasıyla vuruluyorum.

Sabah ışığında, Dyoi Ormanı kalkanımızın ötesindeki Gölge çorak araziye bakıyorum, Yvan'inkini sıkıca kavıyorum. Bu manzara içime taze bir yumruk gibi iniyor. Doğumuzda, erken sonbaharın görkemli, kromatik ışık gücü gösterisine kapılmış kırılğan bir Orman uzanıyor. Batımızda ise göz alabildiğine uzanan, renklerle çizilmiş, zehirli bir çorak arazi uzanıyor.

Gölgeli topraklara bakarken ışık çizgilerim büzüşüyor ve bu hisle geri çekilip Errilith'le hızlı bir bakış alışverişinde bulunuyorum; kuzgunumun güç halkaları görüşümü renk zengini Orman'a doğru geri çekiyor. Akrabamın sihrinin çekimini takip edip ağaçlara doğru dönüyorum, çizgilerimdeki gerginlik bir başka parıldayan renk gücü dalgasıyla dolup taşarken gevşiyor.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum Errilith'e, kanadını hızlıca okşayarak, Errilith'in Ölümbeden durgunluğuna geri dönen kucaklaması beni destekliyor.

Büyük bir şenlik ateşi hâlâ devasa çıkıntının ortasında çatırdıyor, kıvılcımlar saçıyor ve sabah havasının soğuşunu kesiyor, müttefiklerimin çoğu onun etrafında toplanmış, Freyja Zyrr ve asker Hee Muur hâlâ kalkanla bölünmüş çıkıntının bizim tarafımızda. Yvan ve ben el ele müttefiklerimize doğru yürüyoruz, Bleddyn, Errilith ve kuzgunlarımın geri kalanı etrafımızda yayılıyor.

Düşmanlarımızın çoğu, çıkıntıyı ikiye ayıran yarı saydam kalkan duvarın hemen ötesinde toplanmış durumda; Soleiya'nın aurası doğrudan bana fırlatılmış alevli bir hançer gibi.

Dryad Cadısı, Raz'zor zihnime doğru homurdanıyor, kızıl ateşten gözlerinde ittifak parlıyor. Naga selamlamak için Yvan'a ve bana başını sallıyor ve sürümüzün ateşli desteğinin kucaklayıcı bir *vınlamasına* kapılıyoruz; ben de Naga, Ariel, Raz'zor ve diğerlerinin bana kocaman gözlerle bakıp sonra da dişlek gülümsemeler atmasına neden olan bir güç patlamasıyla karşılık veriyorum.

Dryad soyuna sahip olanlar da benim gibi sonbaharın ışık gücünün dalgalanmasına yakalanmış gibi görünüyorlar. Mavrik'in ve Gwynn'in altın gözleri, daha yoğun bir parlayan renk bandıyla çevreleniyor, ikiz sihirlerinin döngü altın aurası, gökkuşağı ışığının çizgileriyle vuruldu, bu güce bir bağlantı ipliği, ortak Orman bağlantımız aracılığıyla hatlarım boyunca karıncalanıyor. Gwynn ve Mavrik'in akrabaları bile

Alev Şahinleri canlanmış görünüyor, turuncu tüyleri prizmatik bir parlaklıkla ışıltıyor.

Sylvan ve Yulan da yenilenmiş görünüyor; orman yeşili renkleri tamamen yenilenmiş ve kök çizgilerinden geçen elemental güç yeşillik ışıltıyla parlayan, dallanan bir Dyo moruyla vurulmuş. Sylvan'ın dal boynuzları griden kurtulmuş; şimdi zengin bir kahverengiye bürünmüşler, çam tüyleri ise koyu mor iğnelerle kalınlaşmış. Gizli akrabalarının kim olabileceğini merak ederek etrafıma bakıyorum ama hiçbir ipucu bulamıyorum.

Yulan'ın grileşmiş Noi balıkçıl kuşu, zarif kuşun tüylerinin bir kısmı mavi, beyaz ve lavanta rengini geri kazanmış olarak ona sarılıyor. Ariel ve Alder koruyucu bir şekilde yanlarında dururken, Yulan'ın uzun asma saçları narin, rengârenk çiçeklerden oluşan iç açıcı bir patlamaya sahip.

Hazel ve Oaklyyn, Trystan, Vothe, Ra'Ven ve Rivyr'el gibi dikkat çekici bir şekilde yoklar, ama Vang Troi çıkıntının bizim tarafımızdaki siperinin yanında duruyor, menekşe rengi gözleri Yvan ve bana sabitlenmiş.

Vang Troi'un sert duruşunu ve Dryad'khin dönüşümü ya da benzer bir yaratık olduğunu açıkça göstermeyişi gördükçe endişeden boğazım düğümleniyor.

"Orman sana kendini gösterdi mi?" Endişem artarak soruyorum.

"Gösterdi," diye onaylıyor , kararlılığı sertleşiyor keskin ve safir gücüyle yanıp sönüyordu. "İttifak istediğinde onayımı geri çektim."

Bu haberle kalp atışlarım hızlanıyor, Yvan'ın aynı derecede tedirgin alevine karşı benim ateşim de yükseliyor.

Vang Troi işaretlenmemiş avucunu açıyor. "Orman bana Doğal Dünya için verilen daha geniş çaplı mücadeleyi açıkladıktan sonra, onunla bir ittifak kurmak istedim. Ancak hem Orman hem de ben, Orman'ın sunduğu şeyin gerçek bir ittifak daveti olduğunun *kanıtı* olarak kuvvetlerimin önünde durabilmek için şimdilik geri çekiliyoruz - serbestçe verilen ve hiçbir zorlama olmadan özgürce kabul edilen veya reddedilen. Ama Orman'ın bana gösterdiği şey -" bize korkunç bir bakış atıyor "- aşırı derecede zorlayıcı." Yarı saydam kalkan duvarının hemen ötesindeki düşmanlarımıza dönüyor, Gölge'ye karşı Dryad'khin birliğini vurgulayan vizyonları anlatırken mavi güçten bir yarım küre etrafında canlanıyor

Orman'ın ona gönderdiği. "Hepinizi benim yaptığım gibi Orman'ın içine girmeye çağırıyorum," diye suçluyor Vang Troi. "Sadece söyleyeceklerini dinleyin. Ve benim karar gibi, Orman'khin olarak onunla aynı safta yer alıp almayacağınıza kendiniz karar verin."

Düşmanlarımızdan Iris, Soleiya ve Alcippe'nin yüzlerinde öfke ifadeleriyle sıkıntılı bir mırıltı yükselirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Soleiya'nın görünmez ateş aurası bana doğru hiddetle savruluyor ve Yvan'la ikimiz de kaskatı kesiliyoruz ama sonra beklenmedik bir şey oluyor.

Genç Vu Trin askeri Hee Muur, Vang Troi'a "Orman'ı dinleyeceğim," diye duyuruyor; sert yüz ifadesi daha da sertleşirken, ağaç çizgisine doğru kararlı bir el uzatıyor. "Ama *hepsi* bu kadar."

Bleddyn, Hee Muur'un şok edici açıklamasından etkilenmiş gibi Yvan ve benden uzaklaşıp çıkıntıyı bölen kalkan duvara doğru adım atıyor ve zümrüt ışığından oluşan jeomansi aurası yoğunluk kazanıyor. Bleddyn birkaç adım önünde durduğunda Iris'in görünmez alev aurası kontrolden çıkmış bir ateş fırtınasına dönüşüyor, onları sadece kalkan ayırıyor, Iris'in her zamanki düşmanca ifadesi düpedüz kavgacı bir hal alıyor. Iris'in gösterisinden etkilenmeyen Bleddyn, III işaretli avucunu yukarı kaldırır. "Iris Morgaine," diyor coşkulu bir resmiyetle, aurası duygularla çatırdıyor. "*Arkadaşım* olarak sana yalvarıyorum. Sadece dinle

Ormanı dışarı çıkar."

Iris yerinden kıpırdamıyor, Bleddyn'e öfkeyle diktiği gözlerinden ateş fışkırıyor, gücü bir dağı kömürleşmiş küle çevirmeye yetecek kadar çatışmayla parlıyor. İkisinin dostluğunun parçalanmış olduğunu biliyorum. Doğu'nun büyük bir kısmı gibi kültürel çizgilerle bölünmüşler.

Ama Iris'in içindeki bir şey yumuşuyor, Bleddyn'in gözünü kırpmadan, dobra dobra bakışını tutarken ateşinin öfkesi sönüyor. Ve dikkat çekici bir şekilde, Iris'in kapalı duruşu gevşiyor, savunmacı bakışı acı dolu bir duyguya dönüşüyor.

"Pekâlâ Bleddyn," diye tersledi, sesi gergin ve çiğdi, ateşi artık uyumsuz bir parıltıya dönüşmüştü. "Ben de senin Orman'ını dinleyeceğim. Ama ona katılmayacağım."

Boğazımda bir nefes titriyor, Yvan'ın eli benimkinin etrafında sıkışıyor, bağımız Iris'in bile vazgeçmesi üzerine şaşkınlıkla alevleniyor.

bir toprak izi.

Alder, Iris'in geçebilmesi için kalkanımızda bir açıklık oluşturuyor, böylece Bleddyn, Iris, Vang Troi ve Hee Muur birlikte ağaç hattına yaklaşabiliyor, Sylvan ve Yulan da onlara katılıyor.

Vang Troi, Hee Muur ve Iris avuç içlerini aynı Noi Meşesi'nin kabuğuna dayadıklarında ortak nefesimizin sıkışıp kaldığını hissediyorum.

. . . ve aniden ağacın içine çekilirler.

Tam da Alfsigr Elfi Rivyr'el Talonir birkaç adım Noi Meşesi'nden prizmatik bir renk cümbüşü içinde çıkarken, toplanan herkeste gergin bir mırıltı dalgalanıyor.

İçimde bir duygu dalgalanıyor.

Rivyr'el gövdenin dibinde yere diz çökmüş, etrafını muhteşem, yanıp sönen bir renk cümbüşü sarıyor. Eskiden dikenli olan Alfsigr-beyazı saçları gökkuşağı renklerine bürünmüş, etrafında her renkten mücevherli yusufçuklar uçuşuyor.

Rivyr'el yeni rengârenk gözlerini kaldırıp sırtırken yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Her şey çok güzel," diye mırıldanıyor ayağa kalkmadan önce, Sylvan'a dönerken omuzlarına ve saçlarına yusufçuklar konuyor. "Onu kurtarmanıza yardım etmek istiyorum. Bize ne yapmamız gerektiğini öğret."

"Dryad gücü mevsimseldir," diyor Sylvan için için yanan şenlik ateşinin etrafında toplanan herkese, güçlenen güneş ışığı sabahın erken saatlerindeki soğuğu hızla geride bırakıyor. "Hem Orman hem de Dryad gücü çok geçmeden, Orman'ın yaprakları zirveye ulaştığında zirveye ulaşacak."

Yvan'ın annesi ve diğer düşmanlarımızdan birkaçı bariyer duvarımıza yakın durup dinliyor, Soleiya'nın düşmanlığı hiç değişmemiş gibi görünüyor.

Iris, Sylvan ve Bleddyn'in arasında sessizce oturuyor, onu hiç görmediğim kadar durgun. Noi Meşesi'nden tökezleyerek çıktığından ve kafa üstü yere düşmeden önce Sylvan'ın güçlü pençesine yakalandığından beri öyleydi. Sersemlemiş ve bunalmış görünen Iris, Sylvan'ın yeşil gözleriyle karşılaştı ve Iris titreyerek III işaretli avucunu kaldırmadan önce ikisinin de auralarında dolaştığını hissettiğim bir şok yaşadı.

Sylvan onun elini sıkıca tuttu, III işaretten III işarete, Iris'in ateş aurası onun yeşillikle güçlendirilmiş büyüüne doğru parlayarak etrafını sardı

ve .

Sylvan'ın Iris'in kavrayan ısısına sakince elemental ateş gücünün geri dönen aleviyle karşılık vermesini şaşkınlıkla izledim, güneşin Orman'ı besleyen ısısı onun kalbinde parlıyordu.

Ortak zemin.

Tam o anda gece siyahı bir Noi Ateş Şahini Ormandan uçarak Iris'in omzuna kondu. Iris hemen gözyaşlarına boğuldu ve kuşu okşamak için uzandı, gözleri kendisinininkiyle aynı alevli altın tonundaydı. Yulan'ın daha sonra açıkladığına göre bu kuş, doğal olarak oluşan ve ormanı yenileyen orman yangınlarından çıkan alevli dalları avını saklandığı yerden çıkarmak için kullanıyormuş.

Iris Morgaine kadar vahşi ve ateşli bir kuş.

Odak noktam şimdiki zamana kayıyor, Iris'in hem şahini hem de Sylvan'ı çevreleyen görünmez ateş gücü aurasına bakıyorum ve ilk defa Sylvan'ın akrabasının ne olabileceğini merak ediyorum. Onda bir tane olduğunu hissedebiliyorum - onun gücünden bir iplik Dyoï Ormanı'na akıyor, tıpkı benimkinden bir ipliğin yanımdaki Errilith'e aktığı gibi. Ancak Sylvan'ın gizemli akrabası gizli kalıyor, Ormanın gölgesinin derinliklerinde sessiz ve güçlü bir varlık.

"Dryad gücü toplumsal olarak güçlendirilmiş büyüdür," diyor Sylvan hepimize dikkatle bakarak, "eğer *hepimiz* Orman'a katılır ve yeşilliklerin en yoğun olduğu zamanlarda Dryad'khin olarak büyümümüzü paylaşırsak bu bize Magedom'a karşı güçlü bir avantaj sağlayabilir."

Müttefiklerim ve ben dikkatle dinliyoruz, Ra'Ve'n artık Ill işaretli ve Sage ile yeniden bir araya gelmiş, parmakları Sage'in parmaklarıyla kenetlenmiş, menekşe rengi Noi Monarch Kelebekleri Sage'in formunun etrafında uçuşuyor. Ra'Ve'n'in omzuna mor desenli bir Noi Subland Gecko türü tutunuyor, Hee Muur da yanlarında koyun büyüklüğünde mor bir Dyoï Ejder Kertenkelesi türüyle duruyor. Müttefiklerimin çoğu Orman'la birleşme belirtileri gösteriyor.

-Fain'in koluna tünemiş lavanta rengi bir kuyruksüren kuşu, Sholin'in kolunda gümüş bir güvercin, Kam Vin'in yanında nöbet tutan koyu kürklü, mor benekli bir Noi Vaşığı ve kedisever amcam Wrenfir'in etrafında dolaşan büyük siyah bir vaşak.

Rafe'in bakışlarını yakalıyorum, Aislinn ve Jarod da onun yanında. Diana bana dişlek bir sırıtış fırlatıyor, onların akraba vahşi kurt sürüsü sessizce konuşlanmış

Ağaç sınırına yakın olan Lupinler, Değişimleri aracılığıyla Ormana zaten bağlıydı.

Ve Vang Troi ağaçların arasına geri döndü ve vahşi, gece yarısı siyahı bir mustang'in üzerinde yeniden ortaya çıktı, safir aurası bizi selamlamak için atını sürerken ıslıl ıslıl parlıyordu, at akrabaları şimdi ağaçların yanında otluyordu. Kalkanın bizim tarafımızda Vang Troi'un yanında oturan sessiz Ni Vin'e bakmadan edemiyorum, avucunda bir III işareti var, yeni menekşe rengi kısarak soyu Andras'ın mor benekli siyah aygır soyunun yanında. Ni Vin'in sevgili siyah kısrağını aylar önce korkunç Kara Cadı ateşimle kazara nasıl öldürdüğümü büyük pişmanlıkla hatırlıyorum. Orman'ın ona bu at türünü hediye etmesinden derin bir memnuniyet duyuyorum, gücümü Yaşamı yok etmek yerine desteklemek için kullanma kararlılığım artıyor.

Yulan, mevsim ve ay döngüleri ve bunların Tree'kin'in elemental gücü üzerindeki etkileri hakkında daha derin bir açıklama yapmadan önce usulca araya girerek, "Bizim her şeyimiz doğal ritimler ve bağlantılarla ilgili," diyor.

Yulan'ın Ariel, Alder ve Andras'la birlikte oturduğu yere doğru bakıyorum. Dördü de bizimle birlikte Batı'dan buraya kaçan Gölge'nin yaktığı ve yetim bıraktığı hayvanlarla ilgileniyor; dehşete düşmüş, sersemlemiş görünümlü hayvanlar ağaçların arasından sendeleyerek çıkıyor, kürkleri, tüyleri ve vücutları grileşmiş ve parçalanmış.

Kalbim kederden daralıyor, Yvan'ın sürekli ateşle okşaması bile acımı dindiremiyor. Yaşam alanının kaybı korkunç derecede derinlere iniyor. Ancak tüm travmaya ve Soleiya'nın inatçı düşmanlık aurasına rağmen, Sylvan'ın gücünün cömert bir kısmının kasıtlı olarak Iris'e doğru akmasında bir umut kıvılcımı buluyorum, Ormanın büyüğü onu kucaklarken ona sürekli bir demirleme sunuyor.

Yvan'a bakıyorum ve onu Iris ve Sylvan'ı yakından incelerken yakalıyorum, Iris ve Sylvan birbirlerinin gözleriyle karşılaştıklarında ateşindeki şaşkınlık parıltısı benimkini yansıtıyor, bakışlarını kaçırmadan önce her ikisinin aurasında da ateş parlıyor.

Iris kıpırdamadan durur, yüzünü acı dolu bir ifade kaplar. Aniden ayağa kalkarken, "Lasair'in hâkimiyetini istedim," diye ağzından kaçırdı.

Güçlü ses tonunda hafif bir titreme. Herkes sessizleşerek ona başladı. "Doğu'da Lasair egemenliğinin yeniden tesis edilmesini istedim," diye homurdandı, gözleri altın ateşiyle parlıyordu, eski kınamasının parıltısı parlıyordu. "Bunu hakkımız olarak görüyordum. Bu topraklar *bizimdi*."

Herkes bir an sessiz kalır.

"Öyleydi," diye kabul ediyor Sylvan, gücünün içinde huzursuz bir güç titremesi oluşuyor. Iris ona dönüyor ve bakışları birleşerek elemental çekimlerinin keskin bir parıltısını tetikliyor. "Ama Dryad'kin Lasair'den önce buradaydı," diye belirtiyor Sylvan.

Iris'in bakışları onunkilere daha sıkı kilitleniyor, auraları etrafında daha sıcak bir parıltıyla dönüyor. "Biliyorum," diye itiraf ediyor sonunda, sesi gergin. "Orman... bana iki halkın da tarihini gösterdi. Halkımın Dryad'kin'i Doğu'dan nasıl büyük bir acımasızlıkla sürdürdüğünü gösterdi. Ve nesiller sonra Keltlerin de benim halkıma neler yaptığını." Duraklıyor, ateşli bakışlarını perili bir bakış kaplıyor, sesi geldiğinde daha sert. "Pek çok Lasair demirle katledildi ... neredeyse yok edildi ... halkım ondan sonra göçebe oldu. Ama biz de Dryadlara benzer bir şey yaptık ..." Uzanıp parmaklarını kıpkırmızı saçlarında gezdiriyor, yüzü şiddetli bir pişmanlık ifadesiyle geriliyor. "Sylvan . . ."

Soleiya kalkan duvarının ötesinden Iris'e "Ve şimdi bizi daha da yok edeceksin," diye çıkışırken, Yvan'ın ateş aurası anında hüsrarla parlıyor.

Iris'in ifadesi Soleiya'ya döndüğünde perişan bir hal alıyor. "Lasair'kin," diye yalvarıyor ona Asrai dilinde, "hayatım boyunca benim için ikinci bir anne gibiydin. Lasair'lhir'in, *lütfe*n, sadece Orman'ın söyleyeceklerini dinle."

Soleiya'nın gözleri alev alıyor. "Son Kara Cadı Iris'iyl'ir tarafından *katledilirken* bu Orman gücü neredeydi?" diye soruyor. "Yoksa gerçek Asrai adını mı unuttun?"

Iris vurulmuş gibi yüzünü buruşturuyor ve ben Soleiya'nın kızgın kezzabına karşı kaskatı kesiliyorum, Yvan'ın öfkeli ateşinin görünmez bir kırbacı annesine doğru parlıyor.

Yvan ayağa kalkarak Lasair'e, "*Yeter*," dedi.

"Hayır, Yvan," diye ısrarak karşılık veriyor Soleiya Lasair'de, gücünden ızdırap akarken parmağıyla beni işaret ediyor. "Bu cadı senin zihnini zehirlemiş. Bu 'ittifaklar' bizi hiçbir yere götürmüyor ama Fae'kin'in *tamamen yok edilmesine* yaklaşıyor-"

"Doğal Dünya olmadan Fae'kin olamaz!" Iris yüksek sesle Soleiya'ya karşılık veriyor. "Tüm bu bölünmüşlük, bizi Gölge'ye karşı savaşılamayacak kadar güçsüz kılıyor!"

"Hayır, Iris," diye karşılık veriyor Soleiya. "Ve ben de sana adının büyücülükle bozulmuş haliyle hitap edeceğim çünkü görünüşe göre artık osun." Soleiya hepimize ama özellikle de Vang Troi'a bir bakış daha fırlatıyor. "Halkımın mahvına neden olacaksın," diye hırlıyor. "Öyleyse, devam edin. Büyücülerin başladığı işi *bitirin*."

Soleiya düşmanlarımızın çoğuyla birlikte bir ateş gücü fırtınasına kapılıp giderken Vang Troi'un ifadesi metanetini koruyor, bakışları kenetlenmiş ellerine sabitlenmiş durumda; Freyja Zyrr kalkanın bizim tarafımızda, Alcippe Feyir ve Freyja'nın Kraliçe Muhafızları'nın bir başka üyesi kalkanın ötesinde korumacı bir şekilde dururken, Amaz hükümdarının yüzünde bir çatışma ifadesi var.

Annesinin hışımla gidişini izlerken Yvan'ın gözleri alev alev yanıyor, aurasının çalkalanan gerilimi havada o kadar sıcak ki bir kıvılcımın patlamaya yol açmasından korkuyorum.

Iris Yvan'a döner. "Yvan'myir," diye yalvarıyor Lasair dilinde, "aramızda sebep olduğum uçurum için özür dilerim."

Yvan derin bir nefes alıp başını sallıyor, şefkatli bir sıcaklık ona doğru akıyor. "Iris'iyl'ir," diyor içtenlikle, "gerek yok. Her şey affedildi."

Iris yutkunuyor, bakışları ilk kez kin gütmeden bana kayarken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Elloren'mysshir," diyor Dryadin dilinde, sesi çatallaşarak. "Özür dilerim. . pek çok şey için."

Dyoi Ormanı'nın kucaklayıcı enerjisi ikimize doğru akarken duygular boğazımı sıkıyor ve Verpax Üniversitesi mutfağında Iris'e ve diğerlerine nasıl davrandığımı acı bir şekilde hatırlıyorum.

"Ben de üzgünüm Iris'mysshir," diyorum ona Dryadin dilinde. "Pek çok şey için."

"O zaman aramızdaki bu anlaşmazlık artık sona ersin," diye teklif ediyor, ateşi tutkulu bir akışla bana doğru yaklaşırken

ve elini uzatıyor, bu hareket hafif bir titreme yaratıyor. Kalbim küt küt atıyor, ayağa kalkıyorum, elini tutup onu kucağıma alırken ikimizden de bir duygu fışkırıyor, ateşten ateşe, Forest'kin'den Forest'khin'e.

"Orman'ın böylesine sert bir müttefike ihtiyacı var," diyorum ona, gözlerim yaşararak.

Biz birbirimizden uzaklaşırken başını sallıyor, yanakları gözyaşlarıyla kayganlaşmış. Sylvan'ın yanına dönüp bir kez daha onun yanına oturmadan önce omzumu sıcak bir şekilde sıkıyor. "Pekâlâ Dryad'kin," diyor ona dönerek, "görünüşe göre olabileceğim en kötü Lasair olmaya kararlıyım. olsun. Tüm gücümü Ormanınıza adadım." III işaretli avucunu kaldırıyor.

"Ormanımız," diye nazikçe düzeltiyor Sylvan, gücü onu çevrelerken, Dyoï Ormanı'nın kucaklayıcı enerjisi hepimize doğru daha güçlü bir şekilde titreşiyor.

"Hain," diye ağaçların arasından bir kadın sesi.

Oaklyyn'i aniden orada, büyük çıkıntının ormanlık arka kısmında bulmak için dönüyoruz. Halsiz görünüyor, derisi Dyoï Ormanı'nın mor dallanma deseninin altında hâlâ grileşmiş. Orman'ın elemental gücü onun hatlarına besleme girişiminin yeterli olmadığını hissedebiliyorum ve görünürde hiçbir akraba yok. Elemental enerjisi tehlikeli bir şekilde kopmuş gibi hissediyor.

Yulan'ın ilgilendiği hayvanlardan biri -kürkü yanmış, grileşmiş genç bir balıkçı kedisi- Oaklyyn'e doğru sendeleyerek bir adım atıyor ve ona şefkatli bir akraba enerjisi gönderiyor ama Oaklyyn yaralı hayvana bakmayı bile reddediyor.

"Dryad kardeşim," diyor Yulan ayağa kalkarken, Oaklyyn'in hırpalanmış halini gördükçe güzel yüzünü merhamet kaplıyor, "bu bağısızlardan biri seni akrabası olarak kabul etsin-"

"Benim soyum öldü!" Oaklyyn, Yulan'a kışkırtıcı bir bakış fırlatırken hırlıyor. Gri bakışları Sylvan'a kayıyor ve titreyen parmağını bana doğru uzatıyor. "O cadıyı esir aldığımız anda öldürmeliydik! Var olan tüm Dryad olmayanları öldürmeliydik!" Yıkılmış topraklara doğru bakıyor, gözleri kederden çılgına dönmüş. "O Gölge Ormanımıza indirildi

Kara Cadı'nın tarafından, ve şimdi onlarla müttefik oldunuz! *Hepinizi reddediyorum! Hepinizden nefret ediyorum!*"

Bununla birlikte Oaklyyn Orman'a geri dönerek kaybolur, ciddi şekilde tükenmiş aurası kısa süre içinde havada izlenemez hale gelir.

Onun ardından ağır bir sessizlik çöküyor. Sanki bir kasırga ayrılmış gibi, Sylvan ve Yulan'ın yüzlerinde harap olmuş bakışlar, Raz'zor'un ateşi Oaklyyn'in fırtınayla uzaklaştığı yöne doğru sıkıntılı bir parlama veriyor.

"Ona ihtiyacımız var," diyor Sylvan acımasızca, Yulan'ın kederli bakışlarıyla karşılaşınca.

"Biliyorum, Dryad'kin," diye onaylıyor Yulan.

Sylvan kubbe kalkanımıza bakıyor, Vogel'ın zar zor görülebilen Gölge dokuma izi üzerinde akıyor. "Ben bir güç empatiyım," diyor bize. "Kalkanımızdaki gücü ölçebilirim. Şimdilik Magedom'u uzak tutmaya yetebilir ama Gölge ağını kalkanımızı tüm Doğu'ya çekmek için yeterli değil. Bunu yapmak için bu kalkanın altındaki *herkesin* gücüne ihtiyacımız var." Uzakta bir araya toplanmış düşmanlarımıza doğru bir bakış atıyor. "Ya da kış bastırana, büyümüz uykuya dalana ve Magedom kubbe kalkanımızı yıkıp kalan tüm Ormanları yerle bir edene kadar burada mahsur kalacağız. Bu da Doğal Dünya'nın tamamen yok olmasına yol açacak."

"Ormandan bir yarım fersah daha kaybetmeyi göze alamayız," diye Yulan, yosun yeşili gözlerinde ciddi bir uyarıyla. Omzuna tünemiş, kanadı kırık, grileşmiş serçeyi okşamak için . "Doğanın Dengesi zayıflayan bir iplik tarafından tutuluyor."

"Müttefiklerimi sadece dinlemeleri için ikna etmeye çalışacağım," diye sessizce öneride bulunan Iris, Vang Troi'un kuvvetlerine doğru bir bakış attıktan sonra, yüzünde endişeli bir ifadeyle Yvan'a döndü. "'Doğuyu Kurtaran Büyük Icaral'ın' dul eşi Elloren'e bu kadar karşıyken bu zor olacak."

"Bu konuda oldukça netim," diye yanıtlıyor Yvan, sesi kısık, ateşine öfkeli bir hareketle elini uzatıyorum, beni kavrarken aramızda ateşli bir bakış geçiyor.

Yulan, Gwynnifer ve Mavrik'e bakarak, "Verdyllion'a ihtiyacımız var," dedi. "Büyük Dengeleyici enerjinin III'ün Verdyllion dalında yattığı söylenir. Belki de eksikliğimizi telafi etmek için yeterli

güç. Gwynn ve Mavrik, takip edebileceğimiz izlenebilir bir bağlantıya sahipler."

Naga'nın formu aniden büzülüyor ve önce Naga, sonra da Raz'zor da dahil olmak üzere neredeyse tüm sürümüz insan formuna dönüşürken gözlerim açılıyor.

Yvan ve ben Naga'ya bakakalıyoruz, şimdi uzun boylu, siyah pullarla zırhlanmış bir kadın, yeşil gözleri altın ateşiyle kaplanmış. Damion Bane'in kafasından kopardığı kulağı bir yara izi gibi duruyor ve teni pullarıyla aynı oniks renginde, kısa, sıkıca kıvrılmış siyah saçlarının uçları altın renginde. Boynuzları kafasından yükseliyor, koyu renkli pençeleri parmaklarını süslüyor ve yan tarafına acımasızca damgalanmış Büyücü Konseyi **M**'si kabartma olarak göze çarpıyor. Yutkundüğümde bana şaşkın bir bakış fırlatıyor, bakışlarım Raz'zor'a döndüğünde şaşkınlığım kükreyen bir boyuta ulaşıyor... Raz'zor artık kar renginde, alevden gözleri olan çarpıcı bir genç adam. Alabaster boynuzları, beyaz tebeşir beyazı saçlarından yükseliyor, vücudu beyaz ölçekli zırhla kaplı. Beni düşünürken başı insanlık dışı, yılanı bir hızla eğiliyor.

Sürprizlerle dolusun, diye zihin bağlantımız aracılığıyla ona gönderiyorum. Raz'zor bana dişlek bir gülümseme gönderiyor.

"Sürümü Alt Diyarlara götürün," diye tıslıyor Naga, duruşu sarmal bir güçle dolu, "ve hem Verdyllion'u hem de onu kullanan Kırılmamış Alfsigr Icaral'ı, Alt Diyar kuvvetleri ve hayatta kalan Dryadlarla birlikte özgürleştireceğiz."

Ariel'in ateşli aurası, Wynter'den bahsederken aciliyetle çatlıyor, gözlerindeki alev, Verdyllion'a giden yolumuz olan Mavrik ve Gwynn'e bakarken daha sıcak yanıyor.

"Unutuyorsunuz," diye uyarıyor Mavrik hepimizi, "Vogel'in kubbe ağından kurtulacak güçten yoksun değiliz sadece. O aynı zamanda Alt Kara kalkanımızın üzerine de bir bariyer kurdu."

Alder, "Kalkan Vogel yakında kırılacak," diye uyarıyor. "Eğer kış bastırmadan önce onu alt edemezsek."

"Bu da onun eline bir Güç Asası daha verecek," diye belirtiyor Vang Troi.

Mavrik, "Vogel'in her Büyücünün hızlı hatları ve her Alfsigr Elfinin Zalyn'i veya bağları üzerindeki kontrolünü hızlandırmak için kullanabileceği güç," diye ekliyor. "Ve

Unutmayın, zaten büyü ve portal yeteneğine sahip."

Tüm dünya karanlığa gömülüyor ve hep birlikte irkiliyoruz; Hazel, insan formunda, ormandan fırlıyor, kompakt formu karanlık bir yıldız gibi bize doğru savruluyor, üç ölü kuzgunun bacakları yumruğunda sıkılı, cansız kuşlar baş aşağı asılı. İçten içe geri çekiliyorum. Kuzgunların kafalarını bir sürü göz kaplıyor, yanlarına Gölge rünleri işlenmiş.

Sylvan, Vang Troi ve amcam Wrenfir ayağa fırlıyorlar.

"Sanki Vogel hep bizimle birlikteymiş gibi görünüyor," diye hırlıyor Hazel. "Bu iğrençliklerden dördünü yakaladım."

Vang Troi, "Elinizde sadece üç tane var," diyor. "Dördüncüsü nerede?"

Hazel simsiyah gözlerini ona diyor. "Ben *yedim*."

Hazel dişlerini gösterdiğinde ve gözbebeklerinin etrafında canlanan rahatsız edici gri ışıltıyı gördüğümde içimde bir şok dalgası oluşuyor. "Vogel'in dallanan Gölgesindeki enerjiye bağlanıyorum."

"Dikkatli ol Hazel," diye uyarıyorum. "Vogel o bağlantı aracılığıyla seni tüketebilir."

Hazel bana küçümseyen bir bakış fırlatıyor, aurası bir kez daha etrafımızdaki dünyayı titreştiriyor. "Orman'ın kanı içimdeki Ölüm'ü dengeliyor," diye tıslıyor. "Doğal Matris'le olan bağlantım devam ettiği sürece, gücüm Gölge'den daha güçlü."

"Ne demek 'Ormanın kanı'?" Wrenfir bastırıyor, vaşağı kılanıyor.

Hazel başını genç amcama doğru eğiyor, bu hareket rahatsız edici derecede hızlı. "Akrabalarımı tahmin edemedin mi? Şekil değiştiren benliğimin kaynağını?"

Hazel'in devasa, sekiz bacaklı, kesici dişleriyle korkunç derecede kana susamış böcek formunu hatırlıyorum. Örümcek gibi ama tamamen değil, içinde başka, korkunç bir Doğa gücü var.

Hazel'in kölesi Wrenfir'in etrafında dönüyor. "Bunu tahmin , değil mi Mageling?" diye hırlıyor. Hazel'in sözleri ve gücüyle meydan okuma bıçak gibi kesiliyor ve garip bir şekilde, Wrenfir'in vaşağı hırlamaya başladığında amcamın gözünü korkutmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor.

Wrenfir'in büyüü meydan okuyan bir parıltı veriyor, kararmış dudakları kıpırdarken vaşağına sakın olmasını işaret ediyor ve Hazel'a dar gözlü bir sırtış fırlatıyor. "Neden bana göstermiyorsun Ölümling?" diye meydan okuyor.

Hazel dişlerini sıkıyor, Karanlığının sisli telaşı bir anda Wrenfir'in içinden geçip gidiyor.

Ben irkiliyorum ama Wrenfir sadece Hazel'ın bakışlarını tutuyor ve ona daha geniş bir köpek sırtış atıyor.

Hazel'ın büyüünden bir şaşkınlık seğirmesi geçiyor ve ardından yüz ifadesi öyle vahşi bir hal alıyor ki, tüylerim diken diken oluyor. Hazel gözlerini kapatıyor, başını geriye atıyor ve ağzını açıyor. Grotesk bir şekilde genişliyor, Karanlığın dalları yayılıyor. Ormandan acele bir ses yükseliyor ve böcek gibi siyah bir halı Hazel ve Wrenfir'e doğru akarken oturmaya devam eden hepimiz ayağa fırlıyoruz.

Dere yakınımdan geçerken *kene* olduklarını fark ediyorum. O kadar çok kan emici kene var ki, hepimizi bir öldürebilirler. Biz itiraz keneler Hazel'in ve Wrenfir'in bedenlerine, amcamın kuzgun dövmeli boynuna kadar akıyor, akrabası sıkıntılı bir hırıltı çıkarıyor.

"Hazel, dur!" diye bağıriyorum ama amcamın kene kaplı avucuyla susturuluyorum.

Wrenfir, gözünü kırpmadan Hazel'ın karanlık bakışlarını tutuyor, her yerinden keneler akıyor.

Ve sonra gülümsüyor.

Hazel gerilir, şaşkınlık keskin yüz hatlarını ele geçirir.

Wrenfir ani ısırıkların acısıyla irkilir, gülümsemesi kaybolur. Hazel'a "*Yeter,*" diye çıkışıyor. "Ben senin *müttefikim*, Primordial."

Hazel'ın gücü titriyor, altımızdaki taşı titreten kemik titreten bir ses mırıldanmadan önce gözlerinde acı dolu bir bakış beliriyor.

Kenelerden oluşan halı, geldiği gibi hızla Orman'a geri akar.

"Benden korkmuyorsun," diyor Hazel Wrenfir'e, derinden sarsılmış görünüyor.

Wrenfir kuşkulu bir ses çıkarır. "On üç yaşımdan itibaren Ölüm Fae'lerini müttefikim olarak benimsedim," diye tersliyor. "*Isırdığını* biliyorum. Ama dikkatli ol, Primordial. Ben de seni ısırabilirim. Benim de kendime ait büyülerim var."

Gözleri uzunca bir süre kilitli kalıyor ve ben de az önce özele doğru eğilen bir şeye izinsiz giriyormuşum gibi hissederek başka tarafa bakıyorum.

"Kanını akıtmayacağım," diye söz veriyor Hazel Wrenfir'e, ses tonunda resmi bir Ölüm Fae özü varmış gibi.

Wrenfir'in bakışları Hazel'ın ince bedeninde bir aşağı bir yukarı kayıyor, gülümsemesi hınzırlaşıyor. "Oh, sana izin verebilirim, Ölümling. Ama sadece benden çok nazıkçe istersen."

Hazel ona bakakalıyor, sonra Wrenfir'in gülümsemesini genişleten şaşkın bir kahkaha atıyor, Wrenfir vaşağının başını okşarken aralarındaki gerilim tuhaf bir şekilde kırılıyor.

Hazel aniden titriyor, vücudu kaskatı kesiliyor, Wrenfir'in gücü tekrar geçici alevlere dönüşürken gözlerinin etrafındaki gri parıltı yoğunlaşıyor.

Hazel bize, "Vogel'a dair işaretler alıyorum," diyor ve yeni bir Kara Cadı'nın -Fallon Bane- yükselişinin yanı sıra kıtanın merkezinin düşüşünü, Ishkartaan'ın işgalinin başladığını aktarırken pür dikkat dinliyoruz. "Hazel, "Vogel'ın Doğu'da ve muhtemelen bu Orman'da daha fazla kuzgun casusu var," diye aktarıyor. Uyanık olun. Bu kubbe altında hepimiz arasında oluşabilecek herhangi bir ittifakı çözmeye çalışıyor."

Bleddyn, Hazel'a temkinli bir bakış atmadan önce, "Bu işi kendi başımıza çok iyi yapıyoruz," diye homurdandı. "Sadece seni yakından takip ettiğimizden emin olalım, Deathkin. Bu bağlantının riskli, öyle olduğunu düşünüsen de düşünmesen de."

"Ben ona göz kulak olurum," diyor Wrenfir, Hazel'ın gözleri ona doğru kayarken ve sertçe sabitlenirken bakışları çatışmacı bir güçle Hazel'a kayıyor, güçleri birbirlerine doğru sarsılırken etrafımızdaki tüm ışık bir kez daha Karanlık'ı kısa süreliğine titretiyor.

"Trystan ve Vothe'un Ormandan ne zaman çıkacağını bilmenin bir yolu var mı?" Sylvan'a soruyorum.

"Peki ya Lucretia?" Jules Kristian söze giriyor, ses tonunu sertleştiren bitkin bir çaresizlik. Endişeyle ona bakıyorum, Jules kararından dönmüş gibi görünse de Orman'a girmeyi kesin bir dille reddetmişti.

Yulan derin bir sempati dolu bakışla Jules'u inceliyor. "Bu Forest'khin'lerden herhangi birinin ne zaman ve nerede ortaya çıkacağını bilmiyorum," diye cevap veriyor.

Görünmez, harap olmuş bir su ve rüzgâr gücü akımı Thierrene doğru dönmemi sağladı ve onu Gölge çorak araziye doğru bakarken yakaladım. Düşüncelerinin yönünü kolayca tahmin edebiliyorum, omzundaki şahin akrabası, gece moru kanatlarını bir anlayış gösterisiyle tedirgin bir şekilde karıştırıyor. Çünkü Sparrow orada bir yerlerde. Belki de Lucretia'yla birlikte çorak topraklarda yakalanmıştır.

Vogel'in Gölgesinde Kapana Kısılmış.

Yvan bana dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor, aramızdaki bağ alev alev yanıyor. "Annemle bir görüşme ayarlayacağım ve onu bizim tarafımıza çekmeye çalışacağım," diyor.

Vang Troi, "Ve ben de kuvvetlerimi aynı şeyi yapmaları için ikna etmeye çalışacağım," diye duyuruyor.

"Size eşlik edeceğim," diye sesleniyor Freyja Zyrr, Hee Muur da onun teklifini yineliyor.

Ra'Ven kalemini kaldırır. Vang Troi'a "Başarılı olman ihtimaline karşı kalkanlarımıza Varg güç bağlantı rünleri atacağım," diyor. "Orman'a katılırlarsa, güçlerinin bizimkine bağlanmasını hızlandıracaklar." Sylvan'a döner. "Büyü çalışmalarımızı Orman gücüyle nasıl güçlendireceğimizi bize gösterebilir misin?"

Sylvan başını sallar. "Yapabiliriz." Sylvan bakışlarımı karşılıyor. "Bize yardım etmek için senin yeşilliklerle güçlendirilmiş büyüden faydalanabiliriz."

"Benim gücüm senindir," diye teklif ediyorum ama bağımızın sıcaklığı kendimi Yvan'ın elini bırakmakta tereddüt ederken buluyorum. Onunla bilmiş bir bakış alışverişinde bulunuyorum, yardım teklifleri yükselirken ayrılmak için duyduğumuz ani isteksizlik alevimizin içinde püskürüyor.

Çekim gücümüzle mücadele eden Yvan ve ben birbirimizi bıraktık, tam o sırada Jules Kristian ayağa kalktı ve hepimizden kararlı şekilde uzaklaşarak ağaç sınırına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Endişeyle ona sesleniyorum.

Jules dönüyor, şimdi geriye doğru yürüyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Lucretia'dan bir iz bulmak için bu ormanın her santimetrekaresini taramak." Sonra yavaşlamadan arkasını dönüyor ve prizmatik Ormanın içinde kayboluyor.

Altıncı Bölüm

Yaşayan Kütüphane

Lucretia Quillen

Kuzey Dyoı Sıradağları

Lucretia, Ormanın karanlık kucağında geniş bir süre boyunca çekilir, Doğal Dünyanın kalbinden geçen bir gücün ipliğı boyunca çekilir, köklerinin her biri onunla parlak bir şekilde aydınlanır.

Sevgiler.

Bu çekimi kendi patlamaya hazır kalbinin merkezine doğru takip eder ve Ormanın karanlığından dışarı fırlar. Anında sersemlemiş ve yönünü kaybetmiş bir halde kendini elleri ve dizleri üzerinde, avuçlarını nemli toprağı dayamış, etrafını prizma kenarlı yaprakların sardığı yoğun mor bir Ormanda bulur.

Sonbaharın gücü artıran ışık büyüğü dalgasına karşılık olarak coşkulu bir nefes alıyor, güröl güröl akan suyun sesi duyularını harekete geçiriyor. Yanında dalgalanan, kristal berraklığındaki suyundan yansıyan renk ve güneş ışığı kıvılcımları saçan dereye doğru bakıyor, su çizgileri ona doğru geriliyor.

Gözlüklü gözleri yaşlarla dolan Lucretia, sabahın erken saatlerinde Ormanın zemini üzerinde narin bir töl gibi asılı duran sisi inceliyor. Dryad'ının kökleri, içinde beşik gibi salınan suyun hissiyle heyecanlanıyor. Orman'ın tüm kök ağını besleyen sulu yolların hissi aniden zihnini dolduruyor ve kök hatlarını toprağı *bağlıyor*, her duyu canlı, ışıklı ... *bağlı*.

Kendini ayağa kaldırırken bu yere kadar takip ettiği sevgi ipliğinin farkındalığı ısınıyor, sonra dönüyor ve içinden çıktığı Doğu Huş ağacının soluk lavanta rengi gövdesine temas etmek için elini kaldırıyor.

Lucretia ağacın *suyula* olan bağlantısına dair daha güçlü bir hisle dolup taşıyor, güçlenen su hatları daha güçlü bir hayata dalgalanıyor. Gülümseyerek gözlerini kapatır, suyla kucaklaşan buğuyu içine çeker ve Ormanın derinliklerinde akan akiferin yeni keşfettiği farkındalığını içer. Daha derine iner, kök hatları Doğu'nun akarsularının geniş ağına bağlanır, hatları Orman ve Suyun iç içe geçmiş doğası tarafından aydınlatılır, ağaçlar sadece suyu aşağıya yönlendirerek akiferleri korumak ve yenilemekle kalmaz, aynı köklerinden su çekerek ve onu su buharı olarak dışarı göndererek çevrelerindeki iklimi dengeler, bütün, dönen dans samimi bir ortaklıktır.

Hayatı ve Sevgiyi desteklemek için.

Lucretia'nın gözlerinden sevinçli yaşlar dökülürken, ayaklarının altındaki Orman akiferiyle dalgalanan bağlantısı sağlamlaşıyor. *Akrabam*, diye fark ediyor, Doğu'nun akiferleriyle kurduğu yeni bağ hem su aurasının hem de kalbinin etrafında kilitleniyor.

Önüne bir huş ağacı dalı düşer. Etrafını saran Orman'ın şefkat dalgasına kapılan Lucretia dalı almak için uzanır ve sadece canlı kökleri aracılığıyla etraftaki ağaçlarla yeniden kurduğu bağlantıyı hissettiğinde değil, aynı zamanda teninin yeşilin daha derin, daha zengin bir tonuna dönüştüğünü, parıltısının yoğunlaştığını, Orman'ın ona gösterdiği Büyük Ağaç III'ün işaretinin avucuna nakşedildiğini görünce bir kez daha şok olur.

Gölge tarafından öldürülen Doğa Demirleme Ağacı.

Keder Lucretia'nın boğazını sıkar ve canlı dalını kınına yutkunmak zorunda kalır, odak noktası kulakları boyunca devam eden bir gerilme hissine çekilir. Oradaki ince noktaları bulmak için yukarı uzanıyor, yeniden canlanan bir şok onu sarsıyor.

Eve, o fark eder. *Sonunda eve geldim*.

Evet, herkes için sonsuza dek kaybolmanın eşiğindeyken evini buluyor ama yine de sonunda gerçek yerini buldu. Bir Büyücü olarak değil.

Ama Doğu'dan bir Dryad'kin olarak.

Yaklaşan ayak seslerinin hışırtısı duyulurken, Aşk'ın o ipliğini hissetme duygusu sıkılaşıyor.

Lucretia doğrulur ve ormana doğru bakarken Jules'u uzakta, sol taraflarındaki ormana bakarak yaklaşırken bulur.

Kalbi sıkı, coşkulu bir ritme giriyor, her siniri canlanıyor.

Jules onu hiç görmediği kadar yıpranmış ve hırçın görünüyor, giysileri karmakarışık, saçları dağınık, gözlükleri örümcek ağı gibi çatlak ve burnunun üzerinde hafifçe eğilmiş.

"Jules, buradayım!" diye sesleniyor ona, sonra nefesi kesiliyor, kendini yepyeni bir dil konuşurken bulmanın şokuyla, dudaklarından kuru ve yapraklı bir şekilde akıyor, kelimeler şeylerin daha gerçek, daha zengin isimleri gibi görünüyor.

Durma noktasına gelen Jules, bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırıyor. Gözleri genişler.

Çalıların arasında hızla koşarak aralarındaki mesafeyi kapatıyor, sonra onu tutkulu bir kucaklamayla yakalıyor, boğazından duygusal bir ses yükseliyor.

Lucretia'dan neşeli bir çılgılık yükseliyor, Jules'a duyduğu sevgi öylesine güçlü bir coşku dalgasına dönüşüyor ki büyüünün köklerinden fırlayıp büyüsüz Jules'u boğacak bir su akıntısına dönüşmesinden korkuyor. Duygu dalgası yoğun, gözle görülür bir sise dönüşerek etraflarında dönerken, etrafındaki huş ağacı korusunun her ikisini de kuşatmak için kucaklayıcı bir enerji gönderdiği hissine kapılıyor.

"Aşkım," diye haykırıyor Lucretia Jules'un sıcak yanağına doğru, dizleri neredeyse bükülüyor Jules'un her daim dağınık kahverengi saçlarını parmaklarının altında hissederken, görünmez, Orman'la bağlantılı su gücü Jules'un etrafında akıyor.

Birbirlerinden biraz uzaklaştıklarında, gözyaşları yanaklarından süzülürken, derin yeşil yüzü gözlüklü gözlerine yansırken, kendi gözyaşları gözlüklerine sıçrarken, aşk dolu bakışları kalbini neredeyse dayanılamayacak kadar neşeli bir acıyla genişletirken, her iki elini de yüzünü kucaklamak için kaldırıyor.

Sonra adamın dudakları onun dudaklarına yapışıyor, çaresiz ve yiyip bitirici bir şekilde... Kadın da onu aynı yoğunlukla öpüyor, doğrudan adamın içine akmak ve asla bırakmamak istiyor.

Öpüşmeyi kesen Jules, ellerini tutup bir parça geri çekildiğinde yumuşak bir ses çıkarıyor, bakışları onu tepeden tırnağa süzerek dönüşümünü inceliyor. "Lu. . . şu haline bak."

"Bize katıl," diye teklif ediyor Ortak Dilde ve kolunu tutmak için uzanıyor. Avucunu yukarı kaldırarak III işaretini gösteriyor.

Jules, Orman'ın meydan okuyan izini incelerken kaşları düğümleniyor ve sonra şefkatle elini tutuyor. Onun gözleriyle bir kez daha buluşuyor ve teninde sıcaklık dalgalanıyor, bakışlarındaki o araştırmacı sıcaklık onu *her seferinde* çözebiliyor.

"Doğal Dünya ile olan bu bağlantı," diye coşkuyla anlatıyor, "daha önce hissettiğiniz hiçbir şeye benzemiyor." Neredeyse katlanılamayacak kadar neşeli, Doğal Matris'in gücü onun satırlarında bahar akıntıları gibi güçlü bir şekilde dolaşıyor. Gençleşme ile akışkan. *Bağlantı* ile. "Ormanla birleşmek," diyor, "*her şeyin* karmaşık merkezine bağlanmak gibi bir şey."

Jules elini kaldırıp avucunu tam III'ün resminin üzerine öpüyor Lucretia'nın nabzı bu öpücükteki tutku seviyesine tepki olarak hızlanıyor. Ama sonra Jules'un gözleri sıkılaşıyor, yüzünde yoğun bir keder ifadesi beliriyor. "Lucretia, yapamam."

"*Yapabilirsin*," diye ısrar ediyor, ağzı kalpleri genişleten bir gülümsemeye dönüşüyor. "Dryad'*khin* olmak için *Dryad*'kin olmana gerek yok. Orman seni de istiyor. Hepimizi istiyor. Ağaçların davetinin senin etrafında döndüğünü hissedebiliyorum."

Jules çevredeki ağaçlara bakıyor, bakışlarını tekrar onunkilere çevirirken gözlerinde ciddi bir ifade beliriyor. "Ben bir tarihçiyim, Lu. Ve bu, bu hayattaki görevimin hakkını verebilmem için hizaya *gerektiriyor*."

Lucretia'nın içinde aşk dalgaları dolaşıyor ve Jules'un kendi zihnini şiddetle korumasına karşı büyük bir saygı duyuyor. Bunun onu nasıl ayrı bir yere koyduğunun, onu çoğu zaman acı veren yoğun bir yalnızlık yolunda tuttuğunun, mum ışığında gecenin derinliklerine kadar okuduğunun, etrafını saran tarih kitapları yığınlarının, acı verici ve acımasız gerçekler üzerine kafa karışıklığına dalmasının takdiriyle birlikte.

Sonra da tüm bu çelişkili bilgileri daha adil bir dünya için kullanmaya çalışmak.

Herkes için.

"Bunun senin görevin olduğunu biliyorum Jules," diye kabul ediyor, su aurası güçlü bir etrafını sararken. "Ama tüm bunlardan kopuk bir şekilde bunu yapamazsın." Etraflarındaki prizma kenarlı Orman dünyasına doğru hareket ediyor. "Bu özgür zihnini bir hizalanma *değil*. Tüm Erthia'da var olan en önemli kütüphanenin açılmasıdır. Tüm arşivler. Tüm kütüphaneler. Çevirdiğiniz her sayfa. Zaten *ağaçlar* tarafından destekleniyorlar."

"Ölü ağaçlar," diye hatırlatıyor Jules ona, yüzündeki tedirgin ifade ona yakından bakarken.

"Bu doğru," diye onaylıyor, renklerle süslenmiş ağaçlara, Sular, Orman ve *Yaşam*'ın görkemli, karmaşık, mucizevi karmaşasına dikkatle bakıyor. Bir kez daha gülümsüyor. "Ama şimdi *yaşayan* kütüphaneye girme zamanı."

Jules ona göz kırparken nefesi boğazında düğümleniyor, yüz hatları geriliyor ve önce ormanın tepesine sonra da ona bakıyor.

"Pekâlâ Lu," diye kabul ediyor, gözleri sert, entelektüel bir ışık alıyor. "Beni yaşayan kütüphanenize getirin."

Lucretia'nın nefesi kesilir, anın yüklü enerjisi etraflarındaki sisin içinde parıldar. Nabızı hızla atarken Lucretia onun elini tutup kaldırıyor, dudaklarını hafifçe avucuna bastırıp sıcak merkezini öpüyor.

Jules'un nefesi kesiliyor, acele etmeden elinin her yerini öpüyor, sonra da onun büyülenmiş bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Avucunu ağaca koy, Jules."

Bakışları birbirine kilitlenmişken Jules elini onunkinden çekip Noi Birch'ün pürüzsüz, lavanta kabuğuna götürüyor.

Elinin etrafında prizmatik bir parıltı canlanır. Sert bir nefes alıyor ve aniden dizlerinin üzerine çöküyor. Lucretia onun yanında diz çöküyor, Jules alnını ağaca bastırırken büyüğü onun etrafında dönüyor, kromatik bir parıltı formunun etrafına yayılıyor. Huş ağacı kabuğu aniden etrafında şekilleniyor ve Lucretia'nın önünde gövdeden başka bir şey kalmayana kadar onu içine çekiyor.

Kalbi boğazında Lucretia avuçlarını huş ağacına dayayarak bekler. Erthia kendi ekseninde duruyormuş gibi görünür ve Lucretia da durur. Bir kalp atışı. Sonra bir tane daha. Ve bir başkası. Lucretia gözlerini kapatıp *nefes* alırken tüm dünyanın nabızı yavaşlar.

Ve bir süre sonra pürüzsüz gövdesi yerine avuçlarının altında Jules'un sıcak omuzları beliriyor ve Lucretia gözlerini açıp onun şaşkın bakışlarıyla buluşuyor, kehribar rengi bir akşamüstü çökmüş oluyor.

Jules'un nefesi düzensiz soluklarla geliyor, dağınık kahverengi saçlarının arasından koyu yeşil bir çizgi geçiyor, gözlükleri yok. Gümüş tüylü ve parlak mor gözlü bir Noi Kerkenezi omzuna tünemiş. Jules nefesini tutarak avucunu kaldırıyor ve kerkenez kanatlanıp hemen üstlerindeki dala konuyor.

Lucretia'nın kalbi kabırır.

Jules'un avucunda, kendisinininkiyle aynı şekilde işaretlenmiş bir III resmi var.

"Gözlüklerin nerede?" Lucretia merak ediyor.

Jules kerkeneze doğru bakar. "Orman benim görüşümü soydaşlarımla birleştirdi." Durdu, dudaklarından dökülen Dryadin dili karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Daha geniş bir görüşe sahip olmamı istedi. *Her şeyi.*" Tekrar duraklıyor, yutkunuyor, üstesinden gelmiş gibi görünüyor, sonra kahverengi gözlerini şiddetli bir kararlılık aydınlatıyor. "Yeni bir tarih yazılması gerekiyor," diyor sesi titreyerek. "Sadece bir grup insana ya da diğerine odaklanmayan."

Lucretia bekler, kalbi umutla dolup taşmaktadır.

"Şu anda ihtiyacımız olan tarih," diyor gözlerinde devrimci bir anlayışla, "Orman'ın ve Doğal Dünya'nın geri kalanının tarihidir." Başını sallıyor ve sinirli bir nefes veriyor. "Tarihçi olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, ben ... Tarafsız kalmaya çalıştığımı sanıyordum. Ama çok kötü bir şekilde önyargılıymışım. *Her şeyin* merkezindeki tarihi kaçırdım."

Avucundaki III işaretine bakıyor, yüzü gergin, sanki yıkılmış bir özür diler gibi.

Lucretia, "O zaman kaçırmayı bırak," diye dırter.

Bakışlarını tekrar onunkilere diyor. "*İşte bu* yüzden kafa karışıklığı çok önemliydi. Çünkü diğer tarihsel noktaların hiçbir

Her ne kadar öyle olmaya çalışsalar da her şeyin gerçek merkezi. Her şey her zaman dengesizdi."

Lucretia, "Doğal Dünya'da kök saldığı zamanlar hariç," diye girişimde bulunur.

Başını sallıyor, onun bakışlarını tutuyor. "Ve Aşk'ın gücüyle. bunlar için. Ve birbirimiz için." Bir an daha duruyor ve sanki hayret içindeymiş gibi ona kırıyor. "Lu, senin su gücünü hissedebiliyorum. Ormanla olan yeni bağlantın *seninle* daha güçlü bir bağ kurmamı sağladı."

İçgüdüsel olarak Lucretia onun elini tutar ve avuçlarını birbirine bastırır, III işaretinden III işaretime. Lucretia kendi su sihrinin bir izinin doğrudan Lucretia'nın içine aktığını hissedince ikisinin de gözleri açılır.

"Hepsini hissedebiliyorsun, değil mi?" diye hayret ediyor, bir heyecan tutuşuyor ve tüm köklerine doğru dalgalanıyor.

Başını sallıyor, bakışları biraz akışkanlaşıyor. "Lu . . . *Hissedebiliyorum*. Gücüne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hissedebiliyorum. Ve Su Matrisi'yle olan akrabalık bağını da. .. altımızdaki akifer ..."

"Ben de senin gerçek gücünün bir ucunu hissedebiliyorum," diye coşkuyla haykırıyor, zihninin açıldığını, Orman'ın tüm tarihinin zihnine yerleştiğini ve onunla da birleşmek için çabaladığını görüyor. Zihninin kenarlarında bir dizi görüntü yanıp sönüyor, bu Orman'ın zaman boyunca tanık olduğu her şey, her iç halkada parıldayan tahtasına kazınmış.

Jules'un bakışlarında alev alev bir ifade belirir. Lucretia bu ateş saçan bakışa yıllar boyunca sadece birkaç kez tanık olmuştu, onu gerçekten aydınlatıcı bir şey okurken yakaladığında -anlayışını büyük ölçüde artıran, bildiğini sandığı her şeyi paramparça eden bir şey.

"Erthia'daki her ağacı okumak istiyorum," Jules.

Lucretia'nın dudaklarında bir gülümseme belirir ve avucunu kendi kalbinin üzerine koyar. "Beni okuyarak başlayabilirsin, Tree'khin."

Jules'un sıcak avucunu hissettiğinde duyuları onun Orman'ın kütüphanesiyle olan bağlantısına doğru kayıyor ve Jules'un kendi büyüsüz yolunda her zaman ne kadar güçlü olduğunu daha iyi anlıyor.

Sonra Jules onu kendine çekip öpüyor ve öpücüğü derinleştirirken Jules'un Erthia'nın Suları'nı okuduğunu hissediyor.

Lucretia onun zihniyle daha güçlü bir bağ kurar ve Doğal Dünya'nın Suları'nın tüm tarih boyunca nasıl bir rol oynadığını okur.

Tarihi nasıl *yönlendirdiklerini*.

Ve dünyanın gerçekten *yeni* bir tarihe ihtiyacı olduğunu. *Erthia temelli* bir tarihe.

"Biliyorsun ..." Lucretia, Jules boynundan aşağı öpücükler gönderirken inliyor, vücudu giderek artan, her şeyi tüketen *bir birleşme* arzusuyla Jules'unkine doğru eğiliyor. "Vo mistikleri gerçeğin bir dairenin merkezindeki ışık gibi olduğuna inanırlar," diyor. "Hepimiz onun bir parçasını görüyoruz. Ama onun tam aydınlığını kavrayabilmek için hepimize ihtiyacımız var." Geri çekiliyor ve gözleri kilitleniyor. "Işığımı görmeni istiyorum," diye teklif ediyor, nefesi arzuyla titriyor, büyüünün her girdabı sezgisel olarak onunla tam olarak birleşmenin daha güçlü bir bağ yaratacağını hissediyor. *Bu* da Erthia'nın gücünün bir parçası. "Jules, izin ver seni *tamamen* sularıma bağlayayım."

Lucretia'nın ne teklif ettiğini açıkça anlayan Jules çay rengi gözlerini Lucretia'nın üzerinde gezdiriyor, gözlerine erimiş bir ışık sızıyor. Dudakları titriyor, daha güçlü bir arzu kıvılcımı bakışlarını aydınlatıyor ve Lucretia'nın su gücüne güçlü bir dalgalanma gönderiyor. "Çok cesursun Dryad'kin," diye alay ediyor. "Görünüşe göre beni kolay bir hedef olarak hayal ediyorsun."

Lucretia gülümsüyor ve elini adamın göğsünde gezdiriyor, adamın ona bakışlarının derinleştiğini, arzusuyla gözlerinin yarı kapalı hale geldiğini görünce heyecanlanıyor. "Onca yıllık yalnızlık mı?" diye mırıldanarak karşılık veriyor. "Dizlerimi bükecek kadar iyi öpüşme yeteneğinle mi? Evet, Jules, kolay bir hedef olduğunu hayal ediyorum."

Jules ona sarılırken gülüyor, Lucretia da gülüyor, Jules onun boynuna sokulup dibine bir öpücük kondurduktan sonra etraflarını saran sisli koruluğa bakıyor. "Burada mı?" diye soruyor, sesi biraz düzensiz.

Lucretia, ormanın zemini küçük, mor yapraklı bitkilerle doluyken biraz Sanjire kökü koparmak için eğilerek cevap veriyor. "Başka nerede olabilir ki?" diye mırıldanıyor. "Biz artık Dryad'khin'iz."

Jules bir kahkaha attı. "Hiç de Kardenizli değil."

Lucretia'nın gülümsemesi genişler. "Hiç de Gardnerli değil. Ama tamamen Dryad'khin."

Lucretia'yı daha derin, düşünce saçan bir öpücüğe çekerken, Lucretia'nın göğsü Lucretia'nın göğsünde yükselip alçalıyor, su gücü Lucretia'nın merkezinde ve Lucretia'nınkindе gittikçe daha sıkı bir Ėekilde dolağıyor.

"Lu," diye mırıldanıyor, dudakları kızın çenesinin kenarında geziniyor.

Bu temasın sıcaklığının ayak parmaklarına kadar aktığını hissedebiliyor. Ormana bağlı hatlarından yükselen alçak, şehvetli titreşimin içinden geçerek.

"Kökle beni," diye teklif ediyor baştan çıkarıcı bir fısıltıyla, onu öpmeden önce, gücünün akışına katılma isteği uyandıracak bir şekilde. "Beni Ormanına kökle ve beni Sularının altına çek."

Yedinci Bölüm Zonor Dönüşümü

Vothendrile Xanthile

Kuzey Zonor Nehri

Ormanın iç karanlığından elemental bir güçle fırlatılan Vothe'un etrafında ışık patlamaları oluşuyor, ağaçlara girdiği yerden bir mesafe uzağa çekildiğinden emin. Etrafına baktığında kendisini Zonor Nehri'nin kıyısında bulur; nehir kıyısındaki ağaçların yaprakları gökkuşağındaki her renkten bir mozaikle kaplanmış, her şey öğleden sonranın kehribar ışığıyla yıkanmıştır.

Zonor'un dalgaları Vothe'un önünde parılıyor, nehrin su gücü aurası güçlü bir dalgayla ona doğru akıyor ve Vothe'un geri dönen bir sevinç dalgasıyla soluk soluğa kalmasına neden olan benzer bir kucaklamada onu yakalıyor. Orman'ın onu buraya getirmek için ne kadar büyü yaptığını hissedebiliyor, ağaçların onu bu kadar uzağa getirmek için bu kadar güç toplamasının zorlayıcı bir nedeni olması gerektiğini özünde biliyor.

Trystan kısa bir mesafe ötedeki Dyoi Nehri Meşesi'nin geniş gövdesinden çıkarken, güneyinde çatırdayan bir güç hissi Vothe'un bakışlarını üzerine çekiyor. Vothe anında Zonor Nehri'nin Trystan'ı aynı akraba kucaklamasına sürüklediği hissine kapılıyor. Onları sevinçle birbirlerine doğru çeken bir kucaklaşma.

Trystan'ın gözleri bir şimşek şokuyla onunkilerle buluşuyor, ikisi arasında sıçrayan çatalı bir enerji sarsıntısı Vothe'un teninde cızırdıyor, Trystan'ın değişen görünümü ve yeşillikle güçlendirilmiş gücünü hissettiğinde nefesi sıkışıyor.

Trystan, Vothe'nin bakışlarını tutarak tuniğini çıkarıyor; zayıf, kaslı göğsü her zamankinden daha derin, daha parlak bir orman yeşiliyle parlıyor, üzerinde dallanan mor bir desen izleniyor, Vo'lon inanç kolyesi boynuna dolanmış, merkezinde yıldız ışığı Vo ejderha tanrıçası var. Trystan'ın safir ejderha dövmesi, mavi şimşegin çatallı iplikleriyle formu boyunca yarışan güçlendirilmiş büyü tarafından aydınlatılmış gibi görünüyor. Ve Trystan'ın *gözleri ve saçları* - koyu bir nehir mavisine dönüşmüşler, kulakları artık Vothe'unki gibi noktalara geliyor.

Trystan, Vothe'ye doğru adım atıyor, aralarında duygusal bir gerilim yükseliyor, Vothe'nin boğazı Trystan'a duyduğu nehir gibi ani bir arzuyla kuruyor, Zonor'un müthiş gücünün akıntısı ikisinin de etrafında dönüyor.

Trystan önünde durup avucunu açtığında Vothe'un nabızı damarlarında sert bir şekilde atıyor. Vothe'nin Ormanın içinde gördüğü Büyük Ağaç III'ün görüntüsü oraya kazınmıştır, görüntü Trystan'ın gözleri ve saçlarıyla aynı dalgalanan çelik mavisine tonundadır.

Vothe yanlarındaki devasa nehre doğru bakarken bu dönüşen rengin neyi yansıttığını fark eder. *Zonor mavisini*. İkisini de kendi soyu olarak işaretleyen nehir.

Hafifçe titreyen Vothe kendi avucunu açıyor, aynı meydan okuyan III görüntüsü orada da var, aynı dalgalanan Zonor mavisine kaplı, beyaz şimşeginin izleri oniks derisinin üzerinde dolaşıyor.

"Sonsuza dek değiştim," diye hayret ediyor Trystan Dryadin dilinde ... Vothe'un da artık anlayabildiği bir dil.

"Ben de değiştim," diye cevap veriyor Vothe Dryadin'de, kalbi Trystan'la, Sularla, Ormanla ve yukarıdaki Havayla dolup taşıyor. "Her zaman Gökyüzüne çok bağlıydım," diyor kabaca, "ama Orman ve Sulardan kopuktum. Şimdi *hepsine* demir atmış durumdayım."

Trystan başını sallıyor ve ifadesi acılı bir hal alır, mavi şimşek aurası Vothe'un etrafında hararetle yanıp söner. "Kendimi gerçekten farklı hissediyorum, Vothe. Bilmiyorum eğer ..." Trystan duraksıyor ve Vothe onun içinde kopan ani korkunun kokusunu alabiliyor.

Tutku Vothe'nin göğsünde alevlenir ve vahşi bir kuşku yükselir. "Bana seni hâlâ sevip sevmediğimi mi soruyorsun?"

Orada kaskatı dururken Trystan'ın gücünü daha yoğun bir acı keser, dünyadaki tüm şimşek onun içinde toplanır ve aynı zamanda Vothe'un içinde de toplanır. *Hepsi* bu adam için.

"Trystan," diye homurdanıyor Vothe, yıldırım aurası Trystan'ın gücüne doğru patlarken göğsünün ortasından sökülen isim. "Her zaman. *Daha fazla.*"

Ve sonra aralarındaki mesafeyi kapatıyorlar, Trystan'ın dudakları onunkilere çarpıyor, şimşekleri akkor halindeki bir ateş fırtınasında birbirlerinininkiyle tutuşuyor, etraftaki havayı çatallanan beyaz ve mavi güçle aydınlatıyor.

"Seni seviyorum," diyor Trystan elektrikli öpücükler arasında soluk soluğa. "Seni seviyorum, Vothe. Seni *çok* seviyorum."

"Eşim ol," diye hırlıyor Vothe Trystan'ın şimşek kaplı dudaklarına karşı. "Zonor'la birlikte benim ol. Tüm Erthia'yla birlikte. Ama benim ol, Trystan Gardner."

"Karada değil," diye ısrar ediyor Trystan, Vothe'nin pantolonunun yanlarını kavıyor, Vothe'yi kendine doğru tutuyor, o kadar sıkı ki Vothe birbirlerini tamamen almazlarsa aklını kaybedecekmiş gibi hissediyor. "Etrafımda hava yaratabilirsin."

Başını sallayan Vothe, Trystan'ı bir öpücüğe daha çeker, Vothe onları devasa Zonor'un ortasına uçururken dudakları bir şimşek patlamasıyla buluşur, Trystan'ın ağzı Vothe'un ağzında sımsıktır.

Vothe kanatlarını döndürür ve nehrin akan yüzeyine doğru ok gibi fırlatır. Soğuk suya çarpıp içine dalıyorlar, Vothe Trystan'ın başının etrafında bir hava kabarcığı yaratırken çok renkli şimşekler inişlerini aydınlatıyor.

Nehir yatağına ulaştıklarında Trystan Vothe'yi bir öpücüğe daha çekiyor, Vothe'nin elleri Trystan'ın kaygan, kaslı formunun üzerinde kayıyor, ikisi de umutsuzca birbirlerinin kıyafetlerini çekip çıkarıyor, ta ki onları birbirlerinden ayıran, Zonor'un hayat veren sularından ayıran hiçbir şey kalmayana kadar.

Onları bedenlerindeki güçle birleşen nehrin gücünden ayıran hiçbir şey yoktu.

İkisini de saf bir şimşeğe dönüştürmeye yaklaşan derin, dilleri dolaştıran bir öpücükle birbirlerinin ağızlarını yakalarlar, çalkantılı sularda birbirlerinin etrafında kayarlar ve güçlü bir şekilde birleşirler.

Vothe'nin ağız Trystan'ın omzuna yapıştı, Trystan'ın teni Vothe'nin dudaklarına sıcak bir şekilde yapıştı.

Vothe dişlerini Trystan'ın omzuna geçirip tüm yıldırımını ona gönderirken, fırtına büyüdü dünyaları yaracak bir güçle ikisinin de üzerinde cızırdıyor.

Nehrin tüm Doğal Matrisi mavi ışıkla patlar, Erthia'yı saran bir coşku ve aşk dalgasına ve birleşmiş Wyvern-Dryad gücüne sürüklenirken ikisiyle birleşir.

"Hazır mısın?" Trystan, daha sonra nehir kıyısındaki yassı obsidyen taşının üzerinde el ele durdukları yerden soruyor; ikisinin de üzerinde Trystan'ın elindeki dalı savurarak şekillendirdiği koyu mor yapraklardan yapılmış bir pantolon var.

Sabit bir esinti Vothe'un tenini öpüyor ve Trystan'ın bundan üşümediğini, Trystan'ın Orman, Zonor ve tam Wyvernbonding ile dönüşen dünyayla fiziksel bağlantısını okuyabiliyor. Çiftleşme bağlarının bir sonucu olarak daha önce olduğundan daha fazla şekil değiştiren gibi.

Tıpkı Vothe'un daha çok Dryad Fae'ye dönüşmesi gibi.

Vothe kendinden geçmiş bir nefes çeker, ikisi de birleşmiş yıldırımlarının sıcak, parıltıyan aurasıyla doludur, birbirleri üzerindeki etkilerinden dolayı biraz sersemlemişlerdir, Vothe'nin duyguları ve gücü hala Trystan'ı sarmıştır, Trystan'ın elini sıkıca tutmaktadır.

Vothe, Trystan'ın omzundaki yarım ay Wyvernbond işaretine bakıyor. Şimşek gibi parlıyor, küçük gümüşü şimşek iplikleri ondan çatırdıyor. Vothe'un göğsünü aşık bir sızı kaplıyor, Doğu Wyvern çiftleşme işaretinin parıltısı birbirlerine ve akraba nehirlerine duydukları aşk kadar akkor. Birleşen güçleri *her* şey tarafından güçlendirildi.

"Ben hazırım," diye onaylıyor Vothe.

Trystan elindeki dalı kaldırır, aynı anda Vothe da avucunu göklere kaldırır ve aşkla kaynaşmış o gücü çağırırlar.

Trystan'ın dalından ve Vothe'nin avucundan kaynaşmış mavi-beyaz şimşekler çıkıyor ve yukarı doğru yükselirken birleşiyor ve tüm kubbenin üzerinde titreşen, çatallanan bir büyü ağı oluşturmak için yayılıyor.

Zonor Nehri ve onu çevreleyen Orman, Trystan ve Vothe'nin büyüünün yörüngesiyle mükemmel bir uyum içinde ağ bariyerinin akışını yönlendirmek için Orman'ın enerjisine katıldı.

Vothe ve Trystan güçleri tükenene kadar yıldırım bariyerlerine güç beslemeye devam ediyor, bağlı büyülerinin yeniden şarj olması için zamana ihtiyaçları var. Ancak Vothe, yan yana inceledikleri bu kalkanın, Doğu Diyarı'ndaki bu ikinci en büyük su kütlesini Vogel'in Gölgesi'ni içeren *herhangi bir şeyden* koruyacak kadar güçlü olduğunu düşünüyor.

"Büyük teyzem Sithendrile bana Zonor'a geri dönmemi söyledi," diye sır veriyor Vothe Trystan'a. Zonor'un kenarındaki yükseltilmiş kayalık setin üzerinde oturuyorlar, parmakları birbirine geçmiş. "Wyvernguard'dan ilk gün izin aldığında Volo'i'ye gitmiştik," diye ekliyor ve Trystan'a bakıyor, bakışlarını nehre doğru kaydırıp yaptıklarını incelerken hem aşık olmuş hem de sersemlemiş hissediyor.

Alacakaranlık çöktü, pastel tonların geniş alanları batı gökyüzünü aydınlatıyor, mavi-beyaz şimşeklerden oluşan ağ kalkanları Zonor ve ormanlık kıyıları boyunca yanıp sönüyor.

"Bana söyledi," diye devam ediyor Vothe, Trystan'ın başparmağının yan tarafını kendi başparmağıyla okşayarak, "*dönüşümünü orada bulacaksın.*"

Trystan, Vothe'yi kucaklayıp uzun, yavaş ve derin bir şekilde öpmeden önce bunu düşünüyor gibi görünüyor, Vothe'nin nabzını hızlandıracak ve Trystan'ı bir kez daha Zonor'un dibine çekmek istemesine neden olacak şekilde Vothe'ye yıldırım besliyor.

"Dönüştüğünü hissediyor musun, Vothendrile?" Trystan ona hafif, alaycı bir gülümseme vererek soruyor, gözleri mavi-beyaz aydınlanıyor, birleşik güçlerinin katıksız heyecanıyla.

Ve serbest bırakılmış aşkları.

Vothe aç bir sırtıyla dışlerini sıkıyor, ardından kalbini bir duygu dalgası sıkıştırıyor - başlangıçta uzaklaştırmaya çalıştığı bu Büyücü için. Artık onun *her şeyi* olan bu Büyücü için.

"Biliyorum Trystan," diye itiraf ediyor Vothe. "Güçlerimiz ... artık tamamen birbirine karışmış durumda. Bunu hissedebiliyor musun?"

Trystan derin bir nefes aldıktan sonra eğilip alnını Vothe'un alnına değdiriyor ve yüzünün yan tarafını okşuyor.

"Hissedebiliyorum," diye tıslıyor Trystan Wyvern dilinde. Hızlı hızlı nefes alıyor, Wyvern dilinin dudaklarının arasından kaydığını duyunca en az Vothe kadar şaşırmış görünüyor. "Artık senin gücünden ve dilinden faydalanabiliyorum," diye hayret ediyor Trystan, ağzını Wyvernce sözcüklerin etrafında kıvrarak, delinmiş dudağının hareketi o kadar seksi ki Vothe onun sözcüklerini bütün olarak yemek istiyor. "Seninle *birleşmiş* gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor Trystan.

Aralarında ateşli bir kıvılcım tutuşur ve Vothe onu daha yakın bir kucağa çekmek için hamle yapar, tam o sırada Doğu'dan onlara doğru gelen bir fırtına aurası dikkatini çeker. Birleşen güçlerinde alarm çıtırtiları duyulur ve hemen ayağa fırlarlar.

"Ne oldu?" Trystan yan tarafındaki kılıflı dalı tutarken soruyor, birleşen güçleri kıvrılıyor ve saldırmaya hazırlanıyor.

Karanlık, kanatlı bir figür, uzaktaki yarı düzleşmiş Vo Sıradağları'nın üzerinden çıkıntı yapan bulutların arasından süzülüyor. Figürün enerjisini okuyan Vothe, büyük teyzesinin gücünü tanıyarak şaşkınlık içinde kalırken, figür kalkanlarının üzerinden daha yakından görünmeye başlar ve büyüyle alarm verir.

"O benim büyük teyzem," diye uyarıyor Vothe Trystan'ı, eli Trystan'ın bileğine gelerek savunma atağını durduruyor. "Geçmesine izin vermeliyiz."

Yıldırım kubbelerinde bir boşluk açarlar ve Sithendriile oradan süzülerek önlerine iner. Kara gözlerinden altın şimşekler fışkırıyor ve boynuzları havada, pençeleri dışarıda, kızıl dövmeli oniks yüzünde aceleci bir ifade var.

Kurnaz bakışları onların üzerinde geziniyor ve Trystan'ın omzuna yeni işlenmiş şimşek dolu çiftleşme işareti, birbirine bağlanmış elleri ve Trystan'ın dönüşmüş hali -yeni sivri kulakları, koyu yeşil tonu, Zonor mavisii gözleri ve nehir rengi saçları- ile Vothe'un oniks derisinin üzerinde çatallanan mavi-beyaz şimşek de dahil olmak üzere hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyor.

Sithendriile'in gözleri Vothe'un gözleriyle buluşur, kanatları içeri girerken aralarında güç zıplaması olur. "Zhilaan dışarı gönderiyor bir fırtınası gücü

Zhilaan'whuur bu nehrin ve Dyoi Ormanı'nın gücünü ele geçirecek," diye uyarıyor.

Vothe ona bakakalır ve ciddiyetini hızla kavrar.

Zhilaan ordusunun Zhilaan'whuur-Elit Hava Kuvvetleri.

"Enerjinizi tam bir fersah öteden hissettim," diye ısırdı Sithendriale, gözleri çelişkili bir bakışla Trystan'a doğru kaydı. "İkinizi de büyü gücünüzü azaltmanız ve *yoldan çekilmeniz* konusunda uyarmak için önden uçtum. Zhilaan'whuur şafak vakti buraya büyük bir fırtına grubu gönderecek. Şimdiye kadar yarattıkları en büyük fırtına grubu. Zonor Nehri ve Dyoi Ormanı'nın elemental gücünü ele geçirmek ve bunu kıtanın orta topraklarında Vogel'in Gölge fırtınalarına karşı savaşmak için kullanacaklar."

Trystan ve Vothe'un içinde yüklü bir şok dalgası yanıp sönüyor, bunun sonuçları runik bir patlayıcı gibi patlıyor - Vogel'in Gölge fırtınalarını geri püskürtmek için yeterli elemental enerjiye sahip bir fırtına bandı oluşturmak ... Doğal Dünyadan *çok fazla* güç çekmeyi gerektirecektir. Hem Zonor Nehri hem de Dyoi Ormanı yok olacak.

"Ne kadar uzaktalar?" Trystan soruyor.

Vothe'nin büyük halası gözlerini Trystan'a dikeyyor ve Vothe'nin içindeki tüm tüyler diken diken oluyor. Çünkü onun gücünden yayılan çatışma sayesinde kendisiyle savaştığını, Trystan hakkında bildikleriyle Kara Cadı kız kardeşinin neredeyse tüm Doğu'ya yapmayı başardığı şeyi karşı karşıya getirdiğini hissedebiliyor. Ama bu *Vogel'in* neredeyse tüm Doğu'ya yaptığı şey.

Sithendriale, Trystan'a dişlerini göstererek, "En fazla yarım günün var," dedi. *"Bu yüzden Zhilaan'ın yolundan çekil."*

Hem Vothe hem de Trystan'ın içindeki fırtına canlanmaya başlar. Trystan hiçbir uyarıda bulunmadan Vothe'nin empatik teyzesinin bileğini sıkıca kavrar. Trystan'ın niyetini anında anlayan Vothe, onu da yakalamak için ileri atılır.

Tıslıyor, uzayan dişleri ikisine de parlıyor.

"*Lütfen!* Dinle!" Vothe yalvarıyor, ikisini de okumak için empatik güçlerini kullanması için çaresizce.

Sithendriale'in empatik duyuları birleşip Orman'ın Vothe ve Trystan'a gösterdiği her şeyi okurken kaşları çatılır.

Elloren ve Yvan'ı bulmak için batıya uçtuklarından beri onların ve müttefiklerinin başına gelen her şey gibi.

Sithendriile'in gözleri Vothe'un gözleriyle buluşur; gözlerinde saf, katıksız bir şok ifadesi vardır. "Kutsal Vo," diye tıslıyor Wyvern dilinde. "Tüm bunlar doğru olabilir mi?"

Trystan kesin bir ifadeyle başını sallar. "Dyoi Ormanı ve Zonor yıkılırsa, Doğal Dünya da yıkılır," diye Wyvern dilinde tıslıyor, Sithendriile Trystan'ın kendi dillerini akıcı bir şekilde konuşabilmesinden gözle görülür bir şekilde irkiliyor. "Doğal Dünya'yı yok edersen Doğu diye bir şey kalmaz," diye tıslamaya devam ediyor Trystan. "Su yok. Ekin yok. Havanın inişi o kadar şiddetli olacak ki, Zhilaan'whuur'unuz bile onu kontrol edemeyecek. Sonra, Gölge içeri girerken Yaşayan Dünya'nın tamamen çöküşü."

Vothe ona "Ormana gel," diye yalvarıyor, hepsinin etrafında aciliyet çatırdıyor.

Şaşkın görünen Vothe'un büyük teyzesi başını sallar ve onu nehir kıyısındaki ağaçlara götürmelerine izin verir. Avuçlarını bir Nehir Meşesi'nin sert, koyu mor gövdesine yönlendirmelerine izin veriyor.

Sithendriile, derisinin üzerinde çıtırdayan altın şimşekler daha parlak bir hayatla yanıp sönerken ve ağaca doğru çekilirken kaskatı kesilir ve nefesi kesilir.

Vothe titreyen bir nefesle avucunu ağaç kabuğuna dayadı, bir kargaşa vardı. "Kardeşim Geth," diye , "Zhilaan'whuur'a liderlik ediyor." Trystan'a bakıyor, çaresiz. "Zonor ve Dyoi Ormanı'nın düşmesine izin veremeyiz ... ama kendi kardeşimle nasıl savaşılabirim?"

"Yapamayacaksın," diye karşılık veriyor Trystan, eli Vothe'un omzuna geliyor ve yılmaz bir destek gösterisi yapıyor. "Zhilaan'whuur'u hem Sularımızdan hem de Ormanımızdan uzak tutacağız."

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca orada durup beklerken, Vothe'un teni Trystan'ın dokunuşunun güçlendirici hissine tepki olarak titriyor.

Vothe'nin büyük teyzesi ortaya çıktığında gece çökmüştü, tamamen koyu mor ağaç kabuğuyla kaplanmıştı, formu yukarıdaki kubbe ağının üzerinde çıtırdayan şimşekle hafifçe aydınlanıyordu.

Sithendriile hızla kendine dönüşürken Vothe ve Trystan geri adım atıyor, hem altın hem de Zonor mavisini şimşekler şimdi teninde cızırdıyor ve koyu renk kanatlarını güçlü bir şekilde açıyor.

Sithendriale gözlerini kocaman açarak, "*Anlıyorum*," diyor. III işaretli avucunu kaldırıyor, Zonor mavisini görüntüden akıyor. "Bu savaşta tüm Zhilaan'ın yanımızda olması gerek-"

Sözleri, Vo Sıradağları'ndan geriye kalanların üzerinde aniden şimşek saçan bir fırtına şeridinin belirmesiyle kesildi.

"Kutsal Vo," diye tısladı Sithendriale. "Güçlerinin bir kısmını *şimdi* dışarı gönderiyorlar!"

Fırtına grubu Zonor'a doğru çığ gibi yükselmeye başladığında üçünde de alarm patlar. Gırtlaktan hırıltılar çıkararak dallarını ve avuçlarını ileri doğru ittiler, fırtına güçlerini kalkanlarına bağladılar ve kubbe kalkanlarının genişliği üzerinden uçmayı önlemek için tepesinden yukarıya bir enerji duvarı göndermeden önce onu oraya bağladılar.

Fırtına grubu sarsıcı bir *patlamayla* kalkanlarına çarpıyor, sonra geri çekilip tekrar çarpıyor, sonra tekrar, her Zhilaan'whuur darbesi Vothe'un omurgasına güçlü bir enerji titreşimi gönderiyor. Ama kalkanları güçlü fırtına grubunu uzakta tutuyor.

Gökyüzü açılmaya başlar, şimşek saçan yoğun bulutlar ayrılır ve sonra dağılır. Şimşek kubbesinin aydınlattığı üç Zhilaan'whuur uçarak içeri girer ve Vothe kardeşinin enerjisini hemen hisseder.

"Öndeki Geth," diyor Trystan'a, bütün tüyleri diken diken olmuş bir halde. "Geçmesine izin vereceğim."

Trystan başını sallar ve kalkanlarında bir delik açmadan önce kendileri ve Sithendriale üzerinde bir savunma bariyeri oluştururlar.

Geth süzülerek önlerine indiğinde kendini güçlükle kontrol altına alınmış bir fırtına gibi hiss ediyor, beyaz parlayan gözleri Vothe'un düşünceli ve ölçülü kardeşinin ifadesinde nadiren tanık olduğu bir şiddetle parlıyor. Geth'in bakışları Trystan'ın omzundaki çiftleşme izini hırçın bir öfkeyle tarıyor, yüzü Trystan'ın değişmiş görüntüsü karşısında açık bir şaşkınlık ifadesine bürünüyor, ardından Vothe'un teninde akan mavi-beyaz şimşegi ve Sithendriale'inkinde çatallanan mavi-altın gücü görüyor.

İkisine de tiksinti dolu bakışlar fırlatıyor. "Siz ne yaptınız böyle?"

"Bizi dinle Geth," diye yalvarıyor Vothe, geçmişteki yakınlıklarının her bir parçasına tutunmaya çalışarak. "Lütfen, kardeşim-"

Geth dişlerini Vothe'a geçirir. "*Defol. Dışarı. Dışarı. Yolumuzdan. Yolumuzdan.*" diye tıslıyor, gözleri lanetleyici bir şekilde Trystan'a doğru kayıyor.

"Hayır, Geth," diye hırılıyor Vothe. "Doğal Dünya'nın daha fazlasını kaybedemeyiz - Vogel zaten çok büyük bir kısmını yok etti. Eğer tüm gücünü buraya getirirsen, hem Zonor'u hem de Dyoı Ormanı'nı yok edersin ve Doğal Matris *düşer*. Hava durumuna olan bağı *kopacak*. Hava kaosu olacak. Ve Zhilann'whuur bile onu tekrar dizginleyemeyecek!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Geth hırlayarak karşılık verir, gözleri öfkeyle parlar. "Hava durumunu *biz* kontrol ediyoruz! Vogel kapımıza dayandı! Ve sen *nehirleri ve ağaçları* korumaktan mı bahsediyorsun?"

"*Tüm Doğa Dengesi'nin* sonunu engellemekten bahsediyorum," diye karşılık veriyor Vothe, öfkeli ve çaresiz. "Eski savaş yöntemleri artık işe yaramayacak. *Kendi kendimize* de savaş açabiliriz!"

"Gethindrile," der Trystan, kararlı ve acımasız bir şekilde, "sadece bizi dinle."

Geth, Trystan'a öldürücü bir bakış fırlatır. "Sessiz ol, *Fae Crow!*"

"Sessiz ol, Geth," diye karşılık veriyor Sithendrile, altın ve mavi şimşeklerden oluşan bir çember yerden yükselerek onu çevreliyor. "Sana *hayati* bir şey söylemeye çalışıyorlar."

Geth hem ona hem de Vothe'a dik dik bakar, gözlerini öfke bürümüştür. "Tüm Doğu'ya hainlik ettiğinizi kanıtlıyorsunuz. İstedığınız şey bu mu? Kendi ailemi alaşağı etmem mi gerekiyor?" Sesi parçalanıyor, gücü acı dolu bir çatışmanın yükselişiyle aşılanıyor. "Eğer merhamet etmezseniz, ikinize de savaş açacağım!"

Trystan'ın gücü Sithendrile ve Geth'inkini bile gölgede bırakarak yükselirken, Vothe'un saçları aurasının kenarlarından yayılan parazit yüzünden diken diken olur. "Vogel'ın istediği bu," diye Trystan Geth'e yöneldi, sesi alçak ve kararlıydı. "Aramızdaki bu kırılma -" Geth ve kendisi arasında bir hareket yapıyor "- ve Doğal Dünya ile birlikte durması gereken herkes arasında. Bu bizim *felaketimiz* olacak."

Geth verir Trystan a bak . yanan kuşkuyla. "Sen var *kardeşimi bozdun*. Onu ve şimdi de büyük halamı

bir *yıkım* yolunda. Fırtına ve *öfkeyle* burayı süpürdüğümüzde seni kendim öldüreceğim."

Ve sonra Geth havalanıyor, havaya fırlıyor ve tam üzerlerinde durup lanet parmağıyla işaret ediyor. "Vothendrile, sen benim kardeşimsin," diye homurdandı, sesi duygusallıktan kırılıyordu, "ama tüm Doğu'yu korumama engel olursan *seni anında biçerim*. Seni *tamamen uyardım*." Büyük teyzelerine dik dik bakıyor. "Ve sen. . . sen benim için *öldün*."

Sonra ardında şimşekten bir iz bırakarak uçup gidiyor.

Kalkanlarındaki boşluğu kapatıp onun süzülerek uzaklaşmasını izliyorlar; Vothe'un büyük teyzesi Wyvern lakaplarını tıslayarak söylemeden önce gergin bir sessizlik çöküyor.

Vothe, Vo Sıradağları'nın tepesine doğru bakarak, "İyi gitti," diye hırılıyor.

"Kardeşin her zaman inatçı bir aptaldı," diye .

Vothe ona ters ters bakıyor. "İlk indiğinde eşimi yakmaya ya da kafasını koparmaya hazırdın."

Sithendrile, Vothe'nin bakışlarına fazlasıyla karşılık verir. "Evet, ben de ailenin *açık fikirli* olanıyım." Dişlerini gıcırdatarak uzun bir hırıltı çıkarıyor. "Lütfen bana sizin tarafınızda daha büyük bir güç olduğunu söyleyin."

Trystan bir elini kalçasına götürüp diğer elini Vo-mavi saçlarının arasından geçirdikten sonra ona sert bir bakış attı. "Tüm potansiyel müttefiklerimiz birbirleriyle savaşıyor."

Sithendrile gökyüzüne bakar ve kendini toparlamadan önce bir kez daha lanetler yağdırır, çenesini sıkıca kapatır. Gözleri bir kez daha Trystan'a dikiliyor, sert derinliklerine bir özür kenarı giriyor. "Ailemize hoş geldin Dryad'kin."

Acı dolu duygular Trystan'ın gücünü dizginlemeden önce titretir ve Vothe, Trystan'ın içinde kalan, yerinin Vothe'un yanı olduğuna dair tüm şüpheleri öpüp yok etmek için neredeyse karşı konulamaz bir dürtüye kapılır. Sonra Trystan Sithendrile'a tekrar bıkkın bir bakış atıyor, gözleri güçle parlarken bir kez daha soğukkanlılıkla toparlanıyor.

Sithendrile, Trystan'ın bakışlarını tutarken sırtıyor, gözleri bariz bir onayla çatırdıyor. "Peki o zaman," diye tıslıyor Wyvern dilinde, ellerini kaldırıp etraflarına altın ve mavi ışık toplarken, parmakları ve bilekleri parlıyor, "sadece Vo'ya dua edeceğiz."

Bir mucize için yüksek. Bu arada, kalkanımıza ne kadar güç aktarabileceğimizi de öğreneceğiz."

Sekizinci Bölüm Ölüm Bağı

Tierney Calix

Kuzey Vo Nehri

Tierney elini Vo'nun gece karanlığındaki mor suyunda gezdirirken, savunmasız Nehir'in karşılık veren sevgi dalgası kalbini sıkıştırıyor. Hemen arkasında Or'myr, Fyordin ve Viger'hissedebiliyor; dördü de kayalık nehir kıyısında toplanmış, ortak güçleri birbirine o kadar sıkı bağlanmış ki, birbirine karışan auraları arasındaki tüm sınırlar yıpranmış.

"Batı'daki Doğal Dünya'nın daha fazlası yok edildikçe Vo'nun elemental büyüsünün önem kazandığını hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor. Vo'nun Erthia'nın tüm su yollarıyla olan bağlantısından yeni bir okuma akarken gözleri genişliyor. "Başka bir şey daha hissediyorum. Az önce Zonor'un etrafına bir kalkan gönderildi." Fyordin'e bakıyor, o da Vo'nun içine doğru diz boyu ilerliyor.

"Kaynağını hissedebiliyor musun?" Fyordin ellerini suyun içine sokarak bastırıyor.

Tierney başını sallar. "Trystan'ın gücü içinde... Zhilaan Wyvern büyüsüyle birlikte. Hissedebiliyor musun? Ve Doğu'nun akiferleri ... güçlü su büyüsüne sahip bir Dryad'a bağlandılar."

Fyordin'in Vo-karanlık bakışları onunkilerle buluşuyor. "Ben de bunu hissediyorum." Bu gelişme karşısında hayrete düşen Tierney, Nehir'i incelerken beklenmedik büyü'nün uzun bir an boyunca üzerine hücum etmesine izin verir, yakın çevresi Or'myr'ın taşla işaretlediği kalkan güçlendirici rünlerden yayılan mor ışıkla aydınlanır

yanlarındaki duvar. Bakışlarını, Or'myr'in gökyüzünde işlediği ve hâlâ kubbe kalkanlarının hemen üzerinde asılı duran Xishlon ayına doğru kaldırıyor.

Mor bir savaş çılgılığı gibi.

Tierney'nin kanı ısınıyor, bir sevgi dalgası Or'myr'a doğru koşmak için onu tuttuğu yerden kaçıyor. Aralarındaki bağ sayesinde doğrudan Or'myr'a akacağını bildiği bu duygu dalgasından anında ürken Tierney, çılgınca bir çabayla dalgayı geri çekmeye çalışıyor ama nafiye.

Duygu dalgalanması Or'myr'la kıyıya vuran bir dalga gibi birleşiyor ve onu sertleşirken yakalıyor, bakışları birbirlerine doğru kayıyor. Or'myr'in gözlerinde mor şimşekler , ona öylesine saf bir ateşle bakıyor ki,

Tierney'nin teninde sıcak bir kızarıklık oluşuyor. Bakışlarını ayırırlar,

Tierney'nin nabızı sıkıca atmaya başlar,

Fyordin'in su gücü kızgın bir girdapla etrafını sararken, Asrai'kin'i Or'myr ile arasında neler olup bittiğini açıkça anlıyor.

Viger'ın Karanlık çizgisi aniden huzursuz bir titreşimle her şeyin içinden geçiyor.

Tierney irkilir ve bakışlarını Viger'a doğru çevirir. Her zaman yaptığı gibi yerçekimine meydan okuyor, uzun boyu başlarının üzerinde yükselen Noi Nehri Karaağacı'nın geniş gövdesinde büyük bir örümcek gibi asılı duruyor, sırtı ağaç kabuğuna dönük, karanlık yırtıcı gözlerini ona dikmiş.

"Doğu'nun su yollarını korumak için yardım almamız iyi haber," diyor Or'myr sert bir şekilde ve Tierney'nin dikkatini tekrar onun niyetli, şimşek çakan bakışlarına çekiyor. Onun bağın kendisine çekimine karşı koymaya çalıştığını hissedebiliyor, duygularının bağın içinden çatırdamasını çalıştığını hissedebiliyor. Vo'nun üzerinden dışarı bakıyor. "Bu nehrin Erthia'nın ana arterlerinden biri olduğunu her zaman entelektüel düzeyde biliyordum. Ama hiçbir zaman şu anda hissettiğim gibi *hissetmedim*... hepinize bağlıyım."

Or'myr ona doğru acı dolu, ateşli bir bakış daha fırlattığında Tierney yutkunuyor ve Fyordin'in gücünün ikisinin de içinde daha güçlü bir şekilde yükselmesine neden oluyor. Tierney bunu görmezden gelmeye çalışıyor. Hepsinin bağın çekiciliğinin ötesini görmek için nasıl mücadele ettiklerini hissedebiliyor, odaklarını tekrar tekrar Vo'ya doğru çeviriyorlar - hepsi bu bağın içinde kaynayan çalkantılı, tutkulu duygulardan daha önemli şeylerin tehlikede olduğu konusunda netler.

"Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar tam bir *Fae* gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor Tierney, bakışlarını Vo'dan ayırmadan, "tehlikede olan bu kadar çok şey varken."

"Ayrıca kendimi her zamankinden daha fazla *Fae* hissediyorum," diye itiraf ediyor Fyordin, sesi hırçın, çatışmalar gücüyle itişip kakışıyor. "Ailem buraya mülteci olarak geldiğinde, asimile olmak için çok çaresizdiler." Duraklıyor ve hepsine bakmadan önce başını sallarken yüzünü buruşturuyor. "Zaman zaman, Wyvernguard ve Vu Trin'e bağlılık yemini ettikten sonra, önce *Fae* olmanın çekiciliğiyle boğuştum. Ama şimdi anlıyorum ki, Erthia'nın Suları'nı *her şeyin* üstünde tutma kararım başından beri doğru yolmuş."

"Bu *Fae* çekimini hissetmekte yalnız değilsin," diye itiraf ediyor Or'myr Fyordin'e, yakındaki Noi Selvi korusuna doğru bakarken tutuk, menekşe rengi yüz hatları hayal kırıklığı ifadesiyle geriliyor. "İçimdeki Dryad *Fae*'nin, sen ve Tierney aracılığıyla hissettiğim bu Vo bağlantısına, özellikle de nehre kök salmış ağaçlara tepki olarak uyku halinden çıkmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Ve içimdeki Urisk. O parçamın da yeni bir şekilde özgürleşmek için çabaladığını hissedebiliyorum. Urisk halkım ... bir zamanlar Erthia Taşı'nın *Fae* Koruyucuları olarak bilinirdi. Ta ki halkım bu eski yöntemleri 'ilkel düşünce' olarak görene kadar. " Or'myr'ın gücünden bir isyankâr enerji fışkırıyor ve Tierney'nin titremesine neden oluyor.

"Ama o 'ilkel *Fae* yolları," diye devam ediyor, "Doğal Dünya'ya yoğun bir şekilde bağlıydılar. Bence onlar daha doğru bir yoldu. Erthia bağlantılı *Fae*'liğe doğru giderek daha fazla çekiliyorum." Bakışları Tierney'e kayıyor, gözlerinde bir savaşçı ışığı yanıp sönüyor. "Ve Suyunuzun tüm yatağının ve çevresindeki Ormanın koruyucusu olmaya doğru."

Tierney uzun bir süre Or'myr'ın bakışlarını üzerinde tutar, ona karşı hissettiği bir başka duygu dalgası gibi içinden geçer. Sözleri bir yeminin ağırbaşlılığına sahip ve Tierney bir anlığına onun ittifakı için minnettarlık duyuyor.

Hepsine minnettarım.

Tierney gözyaşlarının acısıyla savaşılar Viger'in gölgeli boynuzlu formuna doğru bakıyor. "*Fae* çağrıyla olan bağını hiç kaybetmedin, değil Viger?" diyor Viger'in yürek parçalayan rüyasını hatırlarken. "Bunun için ağağılanmış olsan bile."

Viger'in solgun yüzünde acı bir ifade beliriyor. "Ölüm herkes tarafından aşağılanır," diyor o kadar alçak ve ürpertici bir sesle ki kadının içini ürpertiyor, dün gece çok yakın hissettiği savunmasız arkadaşı *gitmiş*. "Övgülerine devam et," diye tıslıyor, etraflarındaki her ışık zerresi karanlıkta titreyiyor. "Eğer bu Nehir düşerse, senin en büyük kâbusun olacağım."

Tierney gözlerini ona dikeyyor, bakışlarını tutuyor ve korkutulmayı reddediyor. Asrai savaşçı enerjisi, çalkantılı akıntıların gücüyle aşılanmış olarak içinde dalgalanıyor. "Yani düşmesine izin vermeyeceğiz," diye karşılık veriyor.

Cesur bir fikir parlıyor, bakışları Or'myr'ın rün duvarına kayarken gözleri genişliyor. Bir parmağını ona doğru kaldırıyor. "Ölümbağı'mızı Vo'nun kalkanına runik olarak bağlamalıyız. Böylece gücümüzün daha da fazlasını ona akıtabiliriz." Viger'a doğru geri döner. "Bu yapılabilir mi?"

Bir tereddüt anı yaşanıyor, Viger'in bakışları Asrai'nin bakışlarını delip geçiyor ve Asrai'nin önerdiği şeyin sonuçları herkesin birbirine bağlı gücünü titretiyor. "Yapılabilir, Asrai," diye cevap veriyor Viger'ın kemik titreten cevabı.

Hepsi kıpırdamadan durur, aralarındaki bağda anlık bir gerilim cızırdar. Or'myr Viger'a uyarıcı bir bakış fırlatır. "Yanılıyorsam beni düzelt,

Ama ilksel bağımızı Vo'nun kalkanına runik olarak bağlarsak ve nehir düşerse ... biz de onunla birlikte düşeriz. Öyle mi?"

"Eğer bu Nehir düşerse," diye araya giriyor Tierney, eliyle havayı yararak, "*her şey* kaybolur. 'Vo'yu kaybetmek' diye bir şey yoktur, Or'myr."

"Katılıyorum," diyor Fyordin. "Sularımızı korumak için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

Tierney'nin minnettarlığının gelgit dalgası içinden patlayarak Fyordin'e doğru fırlıyor ve Fyordin onun güç akışını kucaklayıcı bir telaşla karşılıyor, Tierney'nin kollarını ona dolama, her ikisini de tamamen sıvılaştırma ve Vo ile birleşme dürtüsüyle savaşmasına neden olan bakışlarını sıvılaştıran aşık bir bakış.

Viger bir elini kaldırır ve sise dönüşerek herkesin dikkatini çeker, Karanlığının bir kısmı asılı duran siyah bir Deathkin bağlantı rünü şeklini alır. Viger'ın bedensiz tıslaması duyuluyor, rün Or'myr'a doğru akıyor ve durup önünde asılı kalıyor.

"Bu bağlantı rününü Vo'nun kalkanına bağla, geomancer," Viger başka bir ağacın gövdesinin yarısına kadar yeniden maddeleşirken, ona yaslanırken bir kez daha yerçekimine meydan okuyor, ürpertici, duygusuz tonu bir duvara dönüşüyor.

Or'myr hepsine sert bir bakış attıktan sonra asılı duran rune'a doğru ilerliyor. "Hepimiz karar verdik o zaman? Bağlarımızı kalıcı olarak bu Sulara bağlayıp Vo ve onu destekleyen toprak ve taşla birlikte ayakta duracak ya da düşecek miyiz?"

Tierney'nin nabızı daha hızlı bir ritme girerken, hissedilir bir onaylama aralarındaki bağa güç katıyor.

Or'myr başka bir şey söylemeden esasını kalkanlarının en büyük temel rününe doğru kaldırır ve asılı duran siyah rünü mor parlayan rünün üzerine çeker ve ardından bir dizi büyü mırıldanır. Viger'ın rününden dört puslu Karanlık güç ipi akarak hepsinin göğsünün ortasına, kalplerinin hemen üzerine bağlanır.

Or'myr esasını indiriyor ve bakışlarını Viger'a dikeyyor.

Viger'ın alt yarısı titreyerek buğulanıyor ve kendini ağaçtan aşağı itip havada asılı kalırken bir Ölümbüyü büyü mırıldanıyor, sesi aynı anda her yerden geliyor ve birbirine karışmış büyüleri boyunca titreşimler gönderiyor.

Tierney'nin kulaklarını gümbür gümbür bir *CLAP* sesi tırmalıyor ve Tierney irkiliyor, dünya titreyerek tam Karanlığa dönüyor. Ölümbağı sert bir şekilde çekiliyor, bağları kalkanın temel rünüyle kaynaşp Nehir'in kalkanından akarken, bağlantıları *güçlenirken* tüm ciğerlerinden hırıltılı bir nefes çıkıyor.

Tierney'nin kanında bir sıcaklık püskürüyor, üçüne de duyduğu çekim artıyor.

Hepsinin gözleri yırtıcı kuşa odaklanmış bir yoğunlukla ona dikilmiş, kaynaşmış güçleri Xishlon ayının çekiminden daha güçlü, duygu yüklü bir çekim dalgasıyla vurulmuştu.

Ya da yüz Xishlon ayı bile.

Havadaki gerilim çatırdıyor ve Tierney, üç erkeğin de bağla beslenen ani *istek dalgasını* bastırmaya çalıştığını hissedebiliyor.

"Artık Gölge'nin herhangi bir izinin kalkanımızı geçebileceğinden şüpheliyim," diye mırıldanan Or'myr, ardından kalkana bakarken boğazını temizler; onun görünmez yıldırım etrafında çatallanan bir çizgi onun ve gönderiyor.

Tierney'nin teninde tüyler diken diken oluyor. "Herkes biraz uyusun," diyor Or'myr ona bakarak. "Biri savunmamızı aşmaya çalışırsa bizi uyarması için alarm rünlerini etkinleştireceğim."

Telaşlanan Tierney ayağa kalkar, hepsinden kaçmaya hazırdır. Daha birkaç adım bile atmamıştı ki topuklarına yakın bir yerden adım sesleri duyuldu; Fyordin'in gücü onunkine karışıyor, ona doğru dönerken kendi adımları da duruyordu.

"Tierney'lin," diye mırıldanıyor, kolunu tutup yakınına eğilirken gücü dalgalanan bir okşayışla onun etrafında akmak için gevşiyor. "Benimle gel, Tierney'lyn," diye teklif ediyor boğuk bir sesle, gözleri hislerle parlıyor. "Gel benimle Vo'nun dibinde dinlen."

Viger'ın ve Or'myr'ın güçleri aralarındaki bağda parılıyor, yoğun sarsıntılar Tierney'yi ürkütüyor, hepsi de Fyordin'in gücünün akışından onun uykudan daha fazlasını sunduğunu anlıyor.

Nabzı hızla atan Tierney yere, vahşı doğaya, Fyordin ve Vo'dan başka her yere bakar, aniden her yerde yetişen Sanjire bitkilerinin aşırı farkına varır, Doğu'da karahindiba otları Batı'da ne kadar yaygınsa ...

Fyordin'e bir bakış atmaya cesaret eder, onun kendisini Vo'nun dibine çekmesine ve birbirlerinin içinde erirken Asrai formunu kendisinininkine karşı hissetmesine izin vermenin baştan çıkarıcı dürtüsüne kapılır.

"I . . . Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye kekeleyerek Fyordin'in gevşek tutuşundan uzaklaşıyor.

Hiçbirinin yanında bir saniye daha kalmaya cesaret edemeyen Tierney hızla uzaklaşırken, Fyordin'in gücünün okşayıcı akışı bu bağın çekiciliğine teslim olma arzusunu daha da artırıyor.

Kayalık bir dönemeci döndükten ve üçü de gözden kaybolduktan sonra bile, bağ sayesinde   erkeğin dikkatinin üzerinde olduğunu hissedebiliyor.

Tierney su kenarında küçük, ıssız bir girinti bulur, bir taş çıkıntısına oturur ve uzun süre hareketsiz kalır, küçük bir kunduz kısa bir süre ona katılır, alt bacakları Vo'sunun gece karanlığındaki sularında sallanır. Karmaşık duygularının yatışmasına izin verirken Nehir'in sevgi girdabı içinde dönüp duruyor.

Sonunda uykunun çekiciliğine daha fazla karşı koyamayarak yığılır. Kendini taştan aşağı iten Tierney, tamamen suya batana kadar Vo'nun sularına dalıyor, ardından derin merkezine doğru yüzüyor, balıklar etrafında dönüyor. Siltli yatağa doğru kıvrılan, yorgunluğu daha da artan Tierney uykuya doğru erir.

Amaçsızca sürüklenirken Viger'in Karanlığının puslu girdabı bilinçaltında uzak bir okşayış gibi dalgalanır ve bir rüyayı tetikler. Bir kaşıktan süzülen ılık bal gibi rüyasına süzülürken, kendini Viger'in uzun bedeninin onunkine sarılmış, dişlerinin boynunun dibine hafifçe bastırdığı baştan çıkarıcı hissine kapılmış bulur.

Rüya-formunun tenindeki sıcaklık titriyor, Viger'in nefes alışının temposu Kuzey Ormanı'nda öpüştükleri zamankinden daha sıkı, kucaklamasının aç doğası baştan çıkarıcı bir ürperti uyandırıyor. Viger'in esaretinin gümüşü-siyah kurdeleleri, sanki görünmez bir fırça tarafından boyanmış gibi güzel ve gerçeküstü bir şekilde etraflarında dönüyor. Viger'in nefes alışıyla birlikte şeritler de hareketsiz.

Sen buradasın, ürperiyor.

"Öyleyim," diye karşılık veriyor Tierney, kalbi çarparak, parmak uçlarını Viger'in sert elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyor, sonra ipeksi gece yarısı saçlarının arasından geçiriyor ve başparmağını sivri kulağının kenarında gezdiriyor. Eğilip dudaklarını onunkilere ve rüya öpücüğünü bekliyor. Birdenbire buna *açlık* duydu.

Tierney . . . bunda bir tehlike var. Viger'in düşünceleri Cildini.

"Belki gerçek hayatta," diye fısıldıyor Tierney onun dudaklarına, arzudan başı dönüyor, "ama bu sadece bir rüya. Bu çekime teslim olmak istiyor musun?"

Kölesi durgunlaşıyor, gücü onun üzerinde titriyor, ateşli bir sıcaklık yayıyor.

Evet, Asrai, Viger'in alçak sesle, neredeyse işkence edercesine verdiği cevap.

"O zaman teslim ol," diye ısrar ediyor, kalbini hızlandıran bir beklenti onun içinde cızırdıyor.

Viger'in esareti boyunca akan enerji vahşi bir hal alıyor ve Viger eğilip dudaklarını Tierney'nin boynunun dibine getiriyor, dili Tierneynin sinirlerinin her birini titretiyor. Ağzını Tierney'nin omzuna doğru kaydırıyor, dişleri

Kalbi onunkine çarparak durduğunda bir kez daha yere iniyor.

"Beni ısıracak mısın?" Tierney gırtlığını alay ediyor, her santimi nabzını hızlandıran bir heyecana kapılmış.

Viger'ın eğlendiğini hissedebiliyor. Dişleri bir parça daha aşağı iniyor, basınç bir iğnenin kenarında dans ediyor. *Kelimeyi söyle ve seni tüketeyim, Asrai'ir, diye* mırıldanıyor, derin sesi onun gücüyle titreşiyor, dudakları şimdi boynunun dibinde bir çizgi çiziyor, yılan gibi dili büyüleyici bir hareketle teninde geziniyor.

Vücudunu baştan çıkarıcı bir şekilde onunkine bastırıyor ve Viger hınzır bir kahkaha ile alçak bir inilti arasında bir yerde bir ses çıkarıyor, arzusu yükseliyor, sıcak ve aç ... durmadan önce, şehvetle dolu zihninin küçük bir parçası bir duraklamayı tetikliyor.

Onun ilkel bir Ölüm Fae'si olduğunu hatırlayarak.

"'Tüketmek' derken ne demek istiyorsun?" diye soruyor. Viger'ın bakışlarıyla karşılaşılıyor, soluk teni şaşırtıcı bir şekilde kızarmış. Gülümsüyor, ona gece yarısının yasak kenarlarıyla dolu bir bakış atıyor. Sonra gece yarısı dudaklarını aralıyor ve çatallı, mor dili dışarı fırlıyor.

Tierney, Viger'ın dilinin vücudunun her yerinde gezinmesinin şaşırtıcı derecede zevkli hayali hissine kapılırken kesik kesik bir nefesle ürperiyor - Viger için en çok aydınlandığı yer hariç.

Yüzünü sıcak bir kızarıklık kaplayan Tierney, onun hipnotik bakışlarını üzerinde tutar. "Bu sadece bir rüya olduğuna göre..." diye öneriyor, sessizleşirken düşünceleri dağılıyor, hem bilinmeyenden korkuyor hem de bunun için küstah bir şehvet duyuyor.

Viger'ın gülümsemesi boğucu bir hal alıyor. *Hayalindeki benliğin ne istiyor, Asrai?*

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, sinirleri yıpranmış, arzusu gergin korkusunu aşmaya çalışıyor. "Göster bana," diye daha kararlı bir şekilde ısrar ediyor. "Bilmek istiyorum."

Viger göz kırpar ve kadının giysileri ile tuniği kaybolur.

Tierney şok olmuş kahkahasını bastıramıyor, sinir krizlerinin arasından eğlence fıskırıyor. "Utangaç birisin, değil mi?" diye takılıyor.

Viger kısık bir kahkaha atıyor, karanlık gözleri onunkileri keskinleştiriyor. *Rüyalar utangaç olunacak bir yer midir?*

"Hayır," diye itiraf ediyor, Viger'ın bakışlarının onun üzerinde gezindiğinin ve her sinirini aydınlattığının hararetle farkında. Bakışları Viger'ın çıplak göğsünde gezinirken nabızı daha güçlü bir istekle derinleşiyor, siyah yılan dövmeleri kaslı genişliğini işaretliyor, yılan gibi formları pantolonundan yükseliyor ve bu sadece sinirsel eğlencesini daha da artırıyor.

Titreyen parmağını yılanlardan birinin üzerinde gezdirir, Viger'in karnındaki kaslar dokunuşuna karşı gerilirken nefes alış veriş düzensizleşir ve parmağını aşağı ve aşağı doğru takip etmeye devam eder.

. . sonra parmak ucunu pantolonunun kenarının hemen altına kaydırıyor, *onu* tüketme arzusu ciddi bir zemin kazanıyor.

Ne istiyorsun, Asrai? Viger tekrar soruyor, olasılıklarla dolu kelimeler içini ürpertiyor.

Pervasızca yükselen açlık karşısında Tierney göz kırpar ve Viger'ın giysilerinin geri kalanı kaybolur.

Adamın tüm vücudunu, yükselen kara boynuzlarını içine çekerken genişleyen gözlerinden daha sıcak bir arzu akıyor.

Viger'ın elleri kadının kalçalarına kayıyor ve onu ısrarla kendine doğru çekiyor, sonra durup açıkça kadının onayını bekliyor.

Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum, diye düşünüyor ani bir duygu patlamasıyla aralarındaki bağ aracılığıyla, kelimelerinin güçlenen bağları aracılığıyla kolayca onun içine kaydığını görünce şok oluyor. Derinlere inmeye ve tüm kalbini ona açmaya karar verdiğinde nefesi kesilir. *Gölge Savaşı gelmeden önce bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Sadece bir rüya olsa bile.*

Viger onu inceliyor, tüm dünya durgunlaşıyor, tüm esareti geri çekiliyor. Onun arzusunun karanlık bir yıldız gibi içinde yandığını, hem gücüyle hem de kalbiyle çarpışmak için can attığını hissedebiliyor.

"Beni esaretin altına al, Viger," diye talep ediyor. "Seni istiyorum için

."

Viger'sorusu içini ürpertiyor. *Emin misin, Asrai?*

Cevap olarak, boynuzlarından birini tutmak için uzanır ve Onu yoğun, dilini dolaştıran bir öpücüğün içine çekiyor, su gücünün en derin girintileri onu dalgalandırmak için dışarı akıyor.

Viger inliyor, öpüşmeyi kesip ağzını bir kez daha kızın omzunun kenarına doğru kaydırırken, keskin dişleri aşağıya doğru inerken dili titriyor.

. . . sonra hafifçe derisini delin.

Tierney içinden vahşi bir zevk dalgası geçerken haykırır. Arsızca Viger'a doğru dönüyor, hareketleri rüya gibi bulanık, Viger ileri doğru itiyor ve birleşiyorlar.

Tierney onun güçlü bedenini kavrarken boğazından saf heyecandan bir nefes kopuyor, rüya ile güçlendirilmiş zevk şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden daha yoğun, onun içinde dalgalanıyor, onu hevesle tutarken büyüsüyle girdaplanıyor, onu teşvik ediyor ve Viger vahşi bir canlılıkla karşılık veriyor.

Viger'ın boğazından kopan bir inilti hem bedenlerini hem de Doğa'nın kendisini titreştirirken, ortak ritimleri daha çılgın bir tempoya bürünüyor, Viger'ın boğazının dibinden bir hırıltı çıkıyor ve pençeleri onun derisini ısıyor.

Tierney'nin içinden sarmal, sihirle patlayan bir coşku dalgası geçiyor ve bunu gözlerini açan ve gücünü erimiş bir buhar girdabına dönüştüren hızlı, güçlü, basamaklı bir zevk titremesi izliyor.

Viger Tierney'nin ismini hırıldayarak söylüyor, onu Karanlığıyla doldururken, dudakları ve dişleri Tierney'omzuna kenetlenirken, kendini titreşimli bir şekilde derinlere bastırıyor. Isırığının acısı, onları çevreleyen Doğal Matris'i içine çekecek kadar güçlü olan son bir vahşi coşku kırbacını harekete geçirir ve Tierney, etraflarındaki Denge altüst olmaya başlarken, her tarafta oluşan ve onlara doğru koşan bir Karanlık denizinin ani farkındalığıyla üstesinden gelir

Viger'ın gümüşü kölesi canlanır ve gözleri aciliyetle parlayarak buluştuğunda dışarıya doğru patlar. Yoğun bir duygusal acının ifadesi Viger'ın bakışlarını sıkılaştırırken, üç kelime tüm korkularının merkezinde bir fener gibi parlayarak canlanır. Bir kez göz kırptır ve varoluştan kopuyor ve Tierney hızla tünele dönüşen Karanlığın içine çekiliyor.

Viger'ın Ölümünü enerjisinin ayrılması Tierney'nin etrafında dönen aurayı sönmölendirirken, rüya benliğı su formuna dönüşüyor. Rüyası bambaşka bir sahneye dönüşürken Karanlık kaybolur, Tierney'nin etrafında canlı bir mavi yanıp söner.

Fyordin'in su formu onunkine sarıldı.

"Asrai'ir aşkım," diye mırıldanıyor ikisi de katılaőmaya başladığında, sıvı sıcaklığı güçlü ellerin akıcı bir ustalıkla sırtında gezinmesine dönüşüyor, Fyordin'in Vo-mavi dudakları Nehir'in kucaklayıcı gücüyle dolu bir öpücükle onunkileri yakalıyor.

Bunu da hayal etmeye gerçekten cesaret edebiliyor muyum? Tierney, rüya gibi bulanık benliğinin Fyordin'in baştan çıkarıcı akışkan öpücüğünün içine düşmesine izin verirken soruyor ve uzak kafa karışıklığı hissini el sallıyor.

Fyordin'in arzu girdabına kapılıp ısınan suda yuvarlanırken, etraflarını saran Vo rüya mavisinin her tonunu dalgalandırıyor.

"Tierney'a'lin ruuushh muu Asrai'mir ..." Fyordin onun dudaklarına doğru mırıldanıyor, etrafında ve içinde döndürdüğü büyü *birleőtikçe* gelgitlere dönüşüyor.

Vo'larının gücünün akıntısına kapılan Tierney başını geriye atar, ağızını açar ve bir su akıntısı çeker, açlığı arttıkça Fyordin'e doğru eğilir ve onun akıcı ritmine ayak uydurur.

Fyordin'in Vo-mavi gözleri onunkilere kilitleniyor, Tierney'nin zihninin uzak bir köőesi bu çirkin birleőtmeyle karşı irkilirken bakışları daha canlı, şaşkın bir farkındalığa dönüşüyor.

Bu sadece bir rüya, diye düşünüyor, Fyordin onu bir öpücükle yakaladığında ve Tierney yüzsüzce bu zevke teslim olduğunda, vücudunun hareketinin tepe dalgası hissinden heyecan duyduğunda, Vo'nun tüm gücü kırılmak olan bir tsunami gibi birleőtmelerinden akarken

...

Sert bir mor ışık parıltısı aniden etrafı saran mavinin önüne geçerek Tierney'yi daha büyük bir şaşkınlığa sürükler.

Fyordin onu daha sıkı kavırıyor, kolları açgözlü bir güçle sırtına dolanıyor, elleri onu tutmak için umutsuz bir çaba gibi hissettiren bir şekilde yayılıyor ve ona tutkulu bir Asrai akışı içinde mırıldanıyor.

Bu sahne paramparça, olarak Eğer patlatılmış
uzakta tarafından bir Patlama ve Tierney yeni bir büyü'nün
içine çekilir.

Etrafında mor bir oda parıldıyor, kenarları bulanıklaşıyor. Çevredeki duvarlarda dalgalanan, koyu mor ağaçlar yer alıyor, her şey menekşe renginde buğulanıyor.

Mor renkli bir adam onu yatağa bastırıyor, şimşek gibi bir coşkuyla öpüyordu.

Tierney'nin içinden şok geçiyor.

Or'myr.

Tierney, Or'myr'ın mor şimşeklerinden bir çizgi vücudundan geçip gücüyle birleşerek iç fırtınasında şok etkisi yaratıp onu elektrikleştirirken nefesini tutuyor.

Hem kendi büyü'sünü hem de onunkini güçlendiriyor.

Or'myr'ın öpücüğü patlayıcıdır, ama içinde acı yoktur, şaşırtıcı elektrik hissi onu saf *arzunun* cızırtılı bir yerine hızla kaydırır.

Or'myr öpücüğü kesiyor ve onun bakışlarıyla buluşuyor, gözlerinde ateşli bir ışıkla şimşekler çakıyor. "Seni seviyorum," diyor ve ona neredeyse işkenceye dönüşecek kadar yoğun bir bakış atıyor. "Tierney'lin, seni çok seviyorum. Seni birlikte olduğumuz ilk andan beri seviyorum. Ve seni *sonsuza dek* seveceğim."

Ve sonra Or'myr'ın ağzı bir kez daha onunkinin üzerinde, iddialı bir öpüşmeyle, büyü'sü ateşli bir güçle onunkine doğru dalgalanırken, Tierney'nin içinden ona karşı duyduğu aşk dalgası gücünü kırarken, ateşli beyanı üzerine duygular fışkırıyor. Onu daha da yakınına çeker, Or'myr'ın bedeni mor bir şimşek dalgası ve coşkun onunkiyle birleşir.

Tierney'nin nefesi kesiliyor, birleşmelerinin patlayıcı enerjisi sadece birbirlerine değil, tüm nehir yatağına akıyor ve beklenmedik bir yeniden dengeleme enerjisi dalgası gönderiyor.

Birbirlerine sarıldıklarında Tierney haykırıyor, Or'myr'ın saf jeo-gücünü hem ona hem de Vo'nun yatağına yönlendirmesiyle akkor halinde aydınlanıyor, Erthia'yı bükecek kadar yoğun bir zevk, gücünün her son izi, canlı mavi ve en derin Karanlık, kendinden geçmiş bir hizalanma hissine dönüşüyor.

Gücü *onu* dengelerken.

Ve aniden Tierney bu bağlantıyı daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok ister. Or'myr'in sadece Vo'nun sularını değil, gücünün her bir zerresini ıslıl ıslıl *mora* çevirmesini istiyor.

Menekşe rengi ışık Tierney'nin görüşünü titretir, görkemli, menekşe rengi enerji her ikisinin de formunda daha yoğun bir şekilde patlarken tüm dünya tutuşur ve Tierney'nin içinden nehir yatağına doğru patlar. Or'myr'den gırtlaktan gelen bir çığlık yükseliyor, uzun, kaslı formu Tierney'nin karşısında titriyor, kalp atışları bir çekiç gibi atıyor.

"Tierney'nuu'fya'lır," diyor Uriskal dilinde, yıldırımının serseri iplikleri onun ve kendisinin teninde patlarken.

Tierney, benim güzel aşkım, diye sesleniyor bağ aracılığıyla, duyguları boğazını sıkıyor ve gözlerini bulanıklaştırıyor. Üstesinden gelmek için hafifçe göğsüne bastırıyor ve adam bir parça uzaklaşıyor, gözlerinde o kadar çok aşk duygusu var ki kalbi düzensiz bir ritme giriyor.

Bakışları adamın göğsünde geziniyor ve şaşkınlık onu sarıyor.

Ejder-tanrıça Vo'nun Xishlon ayını çevreleyen bir resmi, genişliğinin üzerine dövme olarak işlenmiş. Or'myr'in gözleriyle buluşuyor ve orada alevlenen tutku seviyesi karşısında bir kez daha afallıyor. . .

. . . ve daha fazlası.

O kadar *doğru* bir şey ki Tierney altındaki toprağın kaydığını hissediyor.

Hem çılgınca savrulan hem de çılgınca içine çeken kadın, daha önce benzerini hiç bilmediği ani ve ateşli bir özlemle sarsılarak kendini ondan uzak tutmak için mücadele eder.

Or'myr'in gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çakıyor ve sanki onu yeni ve parlak bir netlikle görüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Gözleri genişliyor ve bir kez daha göz kırpmadan ve mor renkli rüyanın tamamı gözden kaybolmadan önce yüz ifadesinde acı dalgalanıyor.

Tierney Vo'nun dibinde titreyerek uyanır. Sırtının altındaki nehir yatağı yumuşaktır ve elektrik enerjisi fırtına öncesi bir şarj gibi içinden geçer.

Gözleri kapalı, nehrin tatlı suyundan derin, uzun bir nefes çeker ciğerlerine ve gerilir mavi uzuvları, duyusal olarak

Vücudunun aşırı farkında, yüklü büyüğü Vo'nun nehir yatağına ve onu çevreleyen *taşa* sorunsuzca akıyor ...

Tierney'nin gözleri aniden açılır, rüyalarını hatırlamaya başladığında sıcak bir kızarıklık tenini sarar.

Nabızı fırlıyor.

Tatlı kutsal tanrılar.

Ve . . . Or'myr.

Onunla birleşmek, özellikle de çok *doğru* hissettiriyordu, onun görkemli topraklayıcı enerjisi hala onun içinde nabız gibi atıyor, odağını Sularının en karanlık, en yasaklayıcı köşelerinden uzaklaştırıyor ve daha yoğun bir şekilde içlerindeki nabız gibi atan Hayata doğru çekiyordu.

Benim tatlı aşkım, diye sesleniyor Tierney Nehri'ne ve içinde yaşayan her bitki ve hayvana. Başını yana çevirir, yanağını koruyucu bir şekilde Vo'nun yatağına yaslar, Viger'in esaretinin bir kırbaç darbesi gibi aralarındaki bağa çarptığını hisseder, orada ve Karanlığın bir flaşında tekrar kaybolur.

Tierney'nin nabızı yükselir çünkü Viger'in gücünde bir tuhaflık vardır, enerjisinde son derece endişe verici bir acımasızlık vardır. Tierney bir açıklama bulmak için etrafına bakınır, en bariz olanı ise sıcak bir hayal kırıklığını tetikler.

Viger onun rüyalarını hissetmiş olabilir mi?

Hayır, diye kendini temin ediyor, yüzü rahatsız edici bir şekilde kızarıyor. Bunların hepsi ona aitti, kendi zihninde canlandırdığı kendi özel hayalleriydi.

Tierney hala Viger'in yerini anlamak için ona olan merkezi bağı arıyor ve daha parlak bir endişe kıvılcımı yanıyor. Onunla olan Ölümbeni bağı katılaşmış, Karanlığının dalları gücünün çekirdeğini sıkıca sarmıştır.

Çok sıkı.

Tierney'nin huzursuzluğu artıyor.

Onu bulmalıyım, diye fark eder, skandal yaratan rüya birleşmelerinden dolayı refleksif bir utanç okunu geri püskürtür.

Nehir yatağını iterek nehrin kıyısına yüzer ve Vo'nun şafak öncesi yüzeyini yarıp geçer ... ve karşılaştığı manzara nefesini keser.

Vo Ormanı'nın yaprakları bir gecede şaşırtıcı derecede canlı bir renk gösterisine dönüştü. Yaprakların kenarlarındaki renk cümbüşü Vo'nun yavaş akan yüzeyinden yansıyor, havada erken bir sonbahar serinliği var. Gökyüzü derin bir safir rengine bürünmüş, bu renk kubbe kalkanının tüm yüzeyini kaplayan Bağ-Karanlık rünlerinden parlıyor.

Tierney destekleyici bir nefes alıp kayalık nehir kıyısına adım atıyor, sonra suyu vücudundan uzaklaştırıyor ve kendisi, Viger, Or'myr ve Fyordin arasındaki güçlenen bağın rüya etkileri ne kadar utanç verici olsa da, sevgili Vo'sunun artık bu bağa bağlı olduğu için daha güçlü bir şekilde korunduğuna dair kendine güveniyor.

Ve bunu inkar edemiyor - bir parçası, Wyvernguard'daki çoğu kişinin Xishlon festivali ve şaşırtıcı derecede açık yollarıyla zaten tam bilgiye sahip olduğu görünen bu şey hakkındaki yeni rüya bilgisiyle ahlaksızca aydınlanmış hissediyor. Rüyalar dışında hiç kimseyle birlikte olmamış olsa da, şimdi o da bu bilginin bir parçasına sahip ve bildiği için kendini güçlü hissediyor, hem arzulu hem de kendi güçlü arzusuyla dolu, Nehri'nin yaratma gücünün doğrudan içinden aktığını hissediyor

"Onu çöz, *hemen şimdi!*" Or'myr'in öfkeli sesi kayalık setin hemen ötesinden gürliyor ve Tierney donup kalıyor.

Or'myr'in ses tonundaki kindarlık seviyesi karşısında afallıyor, Geo-Mage aurasının bir patlaması aralarındaki bağdan çatırdayan, mor bir hızla geçiyor. Telaşla taşlı virajı dönüyor ... ve tam bir kaosun içine giriyor.

Viger, Or'myr ve Fyordin karşı karşıya, hepsi de birbirlerine ölümcül bir şekilde bakıyor, yumrukları sıkılı, kasları gergin, birbirlerinin boğazını parçalamaya hazır görünüyorlar.

Tierney, Viger'in keskin boynuzlarını ve diğerleri gibi gömleksiz halini, göğsünün her tarafına dövmeyle işlenmiş yılanların canlanışını gördükçe endişesi artıyor. Kara pençeleri dışarıda, Fyordin ve Or'myr'e bakarken vücudu saldırı için kıvrılmış durumda.

Bekle, zihninin bir kısmı haykırıyor, Viger'in gerçekten yılan dövmeleri mi var?

Viger dönüyor, simsiyah gözleri yakalıyor.

O tepki veremedi Viger'in yılan dövmeleri uzayıp ona doğru kayıyor, yılanlar onu çevreliyor ve sarıyor,

siyah spiral. Viger dişlerini gösterir ve tıslar.

Ayakları kayalık kumların üzerinde kayarken bir bulanıklık içinde ona doğru çekiliyor, öfkesi canlanıyor.

"Tanrılar aşkına ne yapıyorsun sen!" Tierney hırlıyor.

Viger'ın eli kolunun etrafında kenetleniyor, tırnakları ısırıyor. "Sen benim," diye .

Bekle. . . ne?

Or'myr asasını çeker ve Viger'a doğrultur. "Ellerini ve bağını onun üzerinden çek."

Tierney'nin içinde kopan fırtına Viger'a öfkeli bir bakış fırlatmasına neden oluyor. "Sana ne *yaptığını* sordum?"

Viger ona dişlerini gösteriyor. *Seni sahipleniyor*, bağın içinden hırlıyor.

Tierney'nin fırtınası hızla kabarır ve serbest kalır. Tierney bakışlarını Viger'a dikerken tepelerinde kara bulutlar dolaşüyor, şiddetli bir rüzgâr etraflarını sarıyor. "*Yapma. Yapma. Beni PROVOKE ETME.*"

Viger'ın karanlık dudaklarında saldırgan bir gülümseme belirir. *Gücünün benimkinden bir iz olduğunu mu hayal ediyorsun?*

"Çöz onu Ölümling," diye homurdanıyor Fyordin, duruşu çatışmacı, görünmez su aurası patlayarak kadının etrafını sarıyor. Her iki avucunu da kaldırır, nehir suyundan oluşan kaynayan küreler patlayarak onların üzerinde gezinir. "O bana ve Vo'ya ait."

Tierney'nin gözleri, Fyordin'in çirkin açıklamasının yanı sıra hazırladığı ve Viger'a doğru salmaya hazırlandığı şaşırtıcı derecede güçlü Vo gücü karşısında büyüyor.

"Sen de mi hislerini terk ettin Fyordin?" Or'myr ısırarak asasını Asrai'ye doğru tutarken, mor şimşek asanın etrafında çatallanıyor. "Hiçbirimiz ona sahip değiliz. Geri çekilin. İkiniz de. Yoksa Yüce Vo'ya yemin ederim ki ikinizi de yere sererim."

Or'myr'ın göğsünü kaplayan dövmeyi hızla tararken Tierney'ye sert bir farkındalık yumruğu çarpar - Tanrıça Vo'nun mor ejderha tezahürü, ejderha tanrıçanın pençelerinde tuttuğu mor Xishlon ayı

Tierney'nin yüzü kızarır, ayaklarının altındaki bankanın çökmekte olduğunu hisseder, çünkü hiçbir şeyinin yok olması gibi korkunç bir ihtimalle karşı karşıyadır.

Hayalleri yalnızca kendisine aitti ve Viger aralarındaki bağ sayesinde ücünü de okuyabiliyordu.

Utanç ve öfkese korkunç boyutlara ulaşan Tierney kolunu Viger'in elinden çeker, ellerini havada savurur ve güçlü bir fırtına enerjisi dalgası fırlatır. Tierney onun esaretinden kurtulurken Viger'in yılan gibi bağları parçalanır.

Zar zor.

"Neler oluyor böyle?" diye haykırıyor gök gürlerken ve yağmur başlarken. Öfkeli bakışlarını Viger'in uçurum siyahı gözlerine, Fyordin'in Vo-mavisi gözlerine, sonra da Or'myr'in şimşek saçan bakışlarına dikeyor ve umutsuzca yanıldığını umuyor.

"Tierney," diyor Or'myr sıkıca, "hepimiz fark ettiğimizden daha sıkı bağlarla bağlıyız." Rüzgârları hepsinin etrafını sararken Viger'a dar bir bakış fırlatıyor. "Uyandığımızda, tüm ortak rüyalarımızın farkındalığıyla dolup taşık."

Tierney'nin içi ateş gibi kızarır. "Kutsal *tanrılar* ..." diye .

"O *her şeyden* önce bana bağlı!" Viger, Or'myr ve Fyordin'e tıslıyor.

Or'myr bir bulanıklık içinde esasını Viger'a doğrultur, Strafeling geourası mor hayata patlar ve uzun gövdesinin etrafında titreşir. "Dikkatli düşün Viger," diye uyarıyor, sesi alçak ve ölümcül. "Eğer senden nefret etmesini istiyorsan, o zaman bu yolda ilerlemeye devam et."

Viger'in dudakları hain bir gülümsemeye dönüşür. "Ölümden herkes nefret eder, Strafeling." Elini kaldırıp Kara pençeli parmaklarını şıklatıyor ve Tierney anında karşı konulmaz çekimine kapılıyor, sanki yerçekimi yeni bir başlangıç noktası bulmuş gibi ayakları bir kez daha ona doğru kayıyor.

Onu.

Tierney topuklarını sıkıp Viger'in çekimine karşı koymaya çalışırken, onun kendisine *sahip olduğu* yönündeki çirkin hayali karşısında yüreği burkulur. Kendini lanetler. Son birkaç ay içinde ona gerçekten değer vermeye başlamasına lanet ediyor. Ve aniden, zorlukla nefes alabiliyor, derinden acı çekiyor, savruluyor ve düpedüz

Viger'in artan çekimine ve Fyordin'in gelişen fırtınasının açgözlü akışına karşı sağlam dururken *öfkeli*.

Bir hırıltıyla Vo'nun gücünü avuçlarının içine çeker. Boğazını yırtan bir çığlık atarak ellerini uzattı ve ellerinden iki fırtına gibi mavi şimşek akarak Viger'in ve Fyordin'in güçlerini havaya uçurdu.

Haklı bir öfkeyle titreyen Tierney, Viger'in vahşi bakışlarıyla karşılaşılıyor, aralarındaki bağ sayesinde avuçlarına daha fazla fırtına büyü çekerken onun tüm gücüne rakip olamayacağını hissediyor ama umursamayı çoktan geçmiş.

Kontrolden çıkmış bir çatışmanın ürpertisi Viger'in Karanlığı'na yayılırken, kölesini aniden aşağı çeker.

Ama çok az, *çok geç*.

Tierney delici bakışlarını ona dikmiş, çılgınca üzgün ve sert nefes alıyor, *hepsine* öfkeli. Ona sahip olduklarını düşündükleri için Viger ve Fyordin'e öfkeli. Kolektif hayalleri yüzünden mahcup. Ve Or'myr'e, rüyalarında bir araya gelmelerinin içinde tetiklediği yoğun ve istenmeyen duygulardan dolayı açıklanamayacak kadar öfkeli.

"Hiçbiriniz bana sahip değilsiniz," diye ilan ediyor, bir tayfunu zapt etmeye çalışarak. "Beni *duyuyor* musunuz? Bunların hiçbirinin önemi yok ve *hiçbirinizin* benimle bir şansı olmadı. Ben *çoktan konuşuldum!*"

Or'myr ona göz kırpmıyor, şaşırmış görünüyor. "*Başka bir* adam mı var?"

Güçleri birbirlerinininkine doğru gerilirken, Tierney ona ters ters bakıyor ve her türlü nedenin ötesinde hayal kırıklığına uğruyor. "İhtiyacım olan *son şey* bu," diye haykırıyor Tierney dönüp Nehri'ne doğru hışımla gitmeden önce.

"Ne demek 'konuşuldu'?" Or'myr onun arkasından sesleniyor, sesi gergin.

Fyordin'in sert cevabı "Vo'yu kastediyor," oldu.

Elleri kalçalarında, nefes alış veriş gücölükle ölçölen Tierney'nin adımları, ayak tabanları Vo'nun serin suyuyla buluştuğunda durur, tüm dehşeti başa çıkılamayacak kadar hızlı bir şekilde geri gelir-

V'yexwraith iblisi.

Büyücüler ve Marfoir.

Vo'nun sularına gönderilen korkunç Gölge zehri. Çok fazla nehir yaşamı, çok çabuk *yok oldu*.

Tierney parmaklarını uzun, karmakarışık saçlarında gezdirmek için uzanıyor, Viger'in Ölüm Fae çiftleşme bağının hepsinin duyularını kaybetmesine nasıl yol açtığına dair dalga dalga gelen bir berraklıkla dolup taşarken, Vo ayak bileklerini girdaplı bir kucaklamayla yakalıyor.

Gökyüzünde kanatlı, Wyvern benzeri bir figür belirdiğinde hepsine aynı şeyi söylemek için döner. Bakışlarını batıya çevirdiğinde bir sürü kanatlı figürün uçtuğunu görür.

Alarm sadece onun gücünde değil, Fyordin'in, Or'myr'ın ve Viger'in gücünde de yanıp söner. Viger'in alçak tıslaması aralarındaki bağda titreşiyor, siyah giysili askerlerden oluşan kanatlı ordu süzülüp yarı saydam kubbe kalkanlarının üzerinde süzülürken etraflarındaki dünya karanlık bir şekilde titreşiyor, askerler boynuzlu ve gece karanlığı renginde.

Zhilon'ile Wyvern-shifters.

Figürlerden biri diğerlerinden daha alçaktan süzülerek kalkanın yüzeyine doğru uçarken Or'myr uyarıcı bir el kaldırıyor. "Onu tanıyorum," diyor Or'myr ihtiyatla. "Vothendrile Xanthile'in kardeşi, Gethindrile."

Viger'in boğazından alçak bir hırıltı yükselir. "Bir tehdit seziyorum," diye tıslıyor.

"Zhilaan ve Vu Trin ortak kuvvetlerinin emriyle," diye gürliyor Gethindrile, kanatları havada çırpınarak, "kalkanlarınızı indirin!"

"Sadece onun girmesine izin verebilir misin?" Tierney Or'myr'a sorar.

Vothe'nin kardeşi beklerken Or'myr "Yapabilirim," diye cevap veriyor. Or'myr Fyordin ve Viger'a bakıyor, gözlerinde belli belirsiz bir onay arayışı var.

Hem Fyordin hem de Viger başlarıyla onaylar ve Tierney kendi gücünü toplarken o da kendi gücünü toplar. Tatmin olmuş görünen Or'myr, "Sadece Geth geçer!" diye seslendikten sonra Asa-Stylus'ını Gethindrile'a doğrultur, bir büyü mırıldanır ve ince bir mor şimşek çaktırır.

Temasla birlikte kalkanda küçük bir açıklık oluşuyor, kenarları ışın saçan mor bir ışıkla çevrili. Vothe'nin kardeşi içinden süzülerek geçer ve açıklık arkasından kapanır. Önlerindeki kıyıya zarifçe inen Gethindrile'ın yontulmuş oniks yüzünde savaşçı bir ifade, derisinin üzerinde parlak beyaz şimşek iplikleri var.

"Gethindrile," diye selamlıyor Or'myr onu, asası havada.

Wyvern-shifter'ın kanatları sıkıca kapanır, Gethindrile'ın bakışları onların hepsinin üzerinde bir sıkı bakışta gezinir. "Siz hepiniz idiniz.

Vu Trin tarafından *haftalar önce* sorgulanmak üzere çağrıldı.

Magedom'un Kara Cadısı ile olan ilişkinizle ilgili."

Or'myr sinirli bir şekilde iç geçirir. "Çağırımı reddettim, Geth."

"Fyordin kaslı kollarını geniş göğsünün önünde kavuştururken, o ve Tierney sessizce müthiş bir su büyüü hazırlamaya devam ediyor, Or'myr sessizce şimşeklerini topluyor ve Viger gizlice tüm Karanlığını hazırlıyor.

"Askeri bir çağırımı *görmezden* gelemezsin," diye karşı çıkıyor Gethindrile, kara gözlerinden adeta şimşekler fışkırıyor.

Viger'in Karanlığı'nın sert bir nabızı etrafındaki dünyada çakıyor, ikiz siyah yılanlar aniden omuzlarına sarılıyor. Yılanlar ağızlarını açıyor, Gethindrile'e doğru tıslarken mor dilleri titriyor.

"Ölümü çağırabileceğini mi sanıyorsun?" Viger ölümcül bir sessizlikle soruyor, dudakları vahşi bir sırıtışa dönüşüyor. "Çağırma işini Ölüm yapar, Wyvern'kin." Yılanlar aniden Orman ve Nehir'den akın ederek Gethindrile'in etrafını sarıyor, Viger'in öfkesi açıkça görülüyor.

Sakin ol, diye düşünüyor Tierney. O bizim gerçek düşmanımız değil.

Viger ona ters ters bakıyor, sonra da yükseklerde gezinen Wyvern ordusuna dikkatle bakıyor. *Tükendik. Sesi içini titretiyor. Gücümüzün büyük kısmı Vo'nun kalkanına akıyor. Ve onlardan dalga dalga yayılan savaşçı bir tehdit hissediyorum.*

Tierney'de tedirginlik yükselir. *Anlaşıldı*, kabul ediyor.

"Noilaan ve Zhilaan'ın ortak Vu Trin kuvvetlerinin komutanları tarafından Vo Nehri'nin kalkanını *derhal* kaldırmanız emrediliyor," diyor Gethindrile resmi bir şekilde, toplanan yılanlara bakarken. İtaat ederseniz, görmezden geldiğiniz çağrılar cezasız kalmayacaktır."

Tierney'nin Asrai gücü Fyordin'inkinin yanında yükseliyor. Fyordin, V'yexwraith ve Vogel'in güçleriyle yaptıkları savaşı anlatmadan önce, "Magedom Nehrimize her iki uçtan da saldırdı," diye homurdanıyor. "Neden korumasız olmasını istiyorsunuz?"

"Bu nehrin elemental enerjisine ihtiyacımız var," diye cevaplıyor Gethindrile. "Kara Cadı ve güçlerinin Dyoı Ormanı ve Zonor Nehri üzerine yerleştirdiği kalkanı delip geçmek için. Biz

Marcus Vogel'in batımızdaki Gölge fırtına gruplarıyla savaşacak kadar güçlü bir fırtına grubu oluşturmak için bu toprakların ve suyun tüm elemental gücünden yararlanmamız gerekiyor. Büyücü güçleri sadece Batı Diyarını değil, Kuzey Ishkartaan da dâhil olmak üzere kıtanın tüm merkezini neredeyse tamamen kontrol ediyor ve Güney Ishkartaan'ı istila etmek üzereler."

şok Tierney'e bir çekiç darbesi gibi çarpar. Bunun Viger, Fyordin ve Or'myr'da da yankılandığını hissedebiliyor, doğrudan bağın içinden geçiyor.

Bir tehdit. Burada Denge için bir tehdit var.

Kendi taraflarından geliyor.

"Eğer Dyoı ve Zonor'dan bir fırtına grubu için yeterli gücü çekerseniz," diye uyarıyor Fyordin, "*çok fazla* tüketirsiniz. Sadece Doğu'nun Doğal Dengesini alt üst etmekle kalmaz, Doğu'nun hava durumunu da tamamen istikrarsızlaştırırsınız."

Gethindrile ona ters ters bakar. "Marcus Vogel kıtanın neredeyse *tüm merkezini* biçti. Buraya gelirse, *tüm Doğu'yu* yok eder. Ve sen *bizim* kontrol ettiğimiz hava hakkında mı endişeleniyorsun?"

Fyordin'in çenesi sertleşir, gözlerinde bir girdap oluşur. "Kibrin felaketin olacak," diye hırılıyor. "Zhilaan sadece dengeli bir Doğal Dünya ile çalışırken havayı 'kontrol eder'. Ama Zonor ve Dyoı'yi yok ederseniz bu Denge kaosa dönüşecek. Biz kalkanımızı koruyoruz."

Viger yılan sakinliğiyle, "Asrai'ler yerlerinde durmakta haklı," diye onaylıyor ama tam Karanlık bakışlarında sakin bir şey yok. "Doğal Dünya'nın çok büyük bir kısmı kaybedildi. Daha fazlasını kaybederseniz, başınıza Tam Ölüm Hesaplaşması getireceksiniz."

Gethindrile'in yüz ifadesi patlamaya hazır bir hal alırken Viger'a hançer gibi bir bakış fırlatıyor. "Burada neyin tehlikede olduğu umurunda mı?"

Viger'ın dişleri Gethindrile'e doğru uzarken, yılan dişleri parılıyor. "Bir Hesaplaşma'nın içine çekilmeye ne kadar yakın olduğumu biliyor musun Noi'khin? *Tüm* Ölümderililerin ne kadar yakın olduğunu? Yok edilmiş bir Denge'nin *bir* parçasını bile düzeltmeye çalışmanın ne kadar zalimce olduğu hakkında *bir* fikrin var mı?"

"Sanırım cevabınızı aldınız," Or'myr sakince.

Gethindrile hepsine öfkeli bir bakış fırlatır. "Doğu size *güvendi*. Hepinizin *Wyvernguard*'ımıza girmesine izin verdik."

"Sen yaptın," diye karşılık verir Tierney. "Doğu'yu korumak için. Ve biz de *tam olarak bunu* yapacağız. En büyük nehirlerini ve bitişindeki ormanlık araziyi koruyarak."

Gethindrile' yüzü tiksintiyle buruşuyor, gözlerinde şimşekler çakıyor. "Artık Vu Trin değilsin," diye homurdanıyor.

"Öyle olsun," diye homurdanıyor Fyordin, Tierney'nin gücünde hissettiği acıyı görmezden gelerek. "Ama biz *Asra'yız*." Or'myr ve Viger'a dikkatle bakmadan önce Tierney'yle acımasız bir ittifak bakışını değiş tokuş ediyor. "Ve onlar da bizim *Asrai'khin'imiz*."

Şiddetli duygular hem Viger'ın hem de Or'myr'ın güçlerini etkileyerek, Tierney'nin içinde üç adama karşı bir sevgi dalgası yükselirken, Vo'nun gücü hepsinin etrafında ve içinde dönüyor.

Gethindrile'in yüz hatlarında soğuk bir yeniden değerlendirme ifadesi belirir. "Bizimle sonsuza dek savaşılamazsın."

Or'myr'den bir kahkaha kaçır. "Kesinlikle deneyeceğiz."

Gethindrile dişlerini göstererek ona tısladı. "Kara Cadı'nın torununun Noilaan'a girmesine izin vermememiz gerektiğini bilmeliydik."

Or'myr'ın gücünde bir öfke kıvılcımı çakıyor, Gethindrile'in zalim sözleri Tierney'nin iç fırtınasını alevlendirirken Gethindrile kanatlarını indirip havalanıyor, kalkanın üzerine doğru süzülüyor, öfkeden çatırdayan şimşek iplikleri peşinden geliyor.

Or'myr kısa bir süreliğine onun için bir çıkış açar ve Gethindrile oradan süzülerek geçer, ardından tüm asker birliği batıya doğru uçmadan önce diğer iki Wyvern-şekillendiriciyle görüşmek için bir süreliğine kalkanın üzerinde havada asılı kalır. Tierney boğazını sıkarak onların Vo Sıradağları'nın yarı yıkılmış zirvelerine doğru kanat çırpışlarını izler, muhtemelen orada fırtına gruplarını büyülemek için büyük bir askeri güç topluyorlardır.

Tüm cehennemler adına.

Tierney üç *Asrai'khin'*ine döner, aralarındaki bağın gücü sıkıntılı bir kuvvetle titreşmektedir. "Şimdi ne olacak?" diye sorar, ne yapacağını bilemez bir halde.

"Kıtanın orta topraklarına gideceğim," diyor Viger acımasızca, uçuşuma benzeyen gözlerini yarısı yok olmuş Vo Sıradağları'na çevirerek. "Ve Vogel'in harekete geçirdiği bu fırtına gruplarına daha yakından bakacağım." Viger'ın bakışları Tierney'ninkilerle çarpışıyor, korku çizgisinin dibinde yaşayan o üç kelime aniden Tierney'nin kalbini çarptıran bir güçle çarpmak için elinden kaçıyor.

Tierney'nin boğazını bir duygu düğümünü sıkıyor, içindeki fırtına kabarıyor, Viger'ın yaptıklarına duyduğu tüm öfke ve kafa karışıklığına rağmen ondan ayrılmak istemediğini fark edince şaşırıyor.

"Viger ..." diye söze başlıyor, ama daha başka bir kelime söyleyemeden, Viger sisten yapılmış birden fazla kargaya dönüşüyor ve gökyüzüne yükseliyor.

Batıya doğru.

Or'myr, Tierney ve Fyordin gergin bir sessizlik içinde onun gidişini izliyor.

"Kesinlikle dramatik bir yeteneği var," diye belirtiyor Or'myr, nefesinin altında birkaç Noi küfrü tükürmeden önce bir elini kalçasına götürerek.

"Kalkanımızı bir şekilde batıya itebilir miyiz?" diye soruyor ona. "Elloren'in, Trystan ve Vothendrile'in kalkanlarıyla birleştirmek için?"

Or'myr ona yan gözle bakar. "Ben de öyle düşünüyorum. Bunu başarmak için Asrai gücünün kuzey ve güneye yerleştirilmiş iki runik odak noktasına ihtiyacımız olacak."

Fyordin gönüllü olarak, "Bana rün işaretli bir taş verin, ben de odak noktasını güneye taşıyayım," diyor, gücünden Tierney'nin etrafına doluşan şiddetli bir isteksizlik . Fyordin doğrudan Tierney'e bakıyor, Tierney'e duyduğu sevgi akımı birleşen büyülerinden geçerek hem ona hem de Nehirlerine akarken, Tierney yükselen karşılıklı duygularını bastırmaya çalışıyor.

Fyordin "Gidecek kişi ben olmalıyım," diye ısrar ediyor. "Vu Trin'in yakalanmasından daha kolay kaçabilirim, çünkü nasıl çalıştıkları hakkında en fazla bilgiye sahip olan benim."

Tierney sözlerinin doğruluğunu kavrayarak başını sallar. Daha önce Fyordin'in kendisine karşı takındığı otoriter tavır onu ne kadar öfkelenдіrmış olsa da, Doğu'yu kurtarmak için aralarındaki farklılıkları ve kıskançlıkları bir kenara bırakmalarından etkilenmeden edemiyor.

"Hoşça kal Asrai'ir," diyor Fyordin, ön kolunu ona doğru uzatarak.

Gözleri yaşla dolan Tierney onu kavramak için uzanır. Adamın gücünden akan acı dolu isteksizlikten, yakınlıklarından daha fazlasına veda ettiğini anlayabiliyor.

Su güçlerinin gözle görülür çizgileri birbirlerinin kollarının etrafından akıyor ve Tierney gözyaşlarını tutamıyor, hem Fyordin'in hem de diğer Wyvernguard Asrai'kin'in tekrar tekrar kullandığını duyduğu geleneksel Asrai vedasını mırıldanırken kendini çelikleştiriyor: "Asrai'ir m'yor'ith'illian." *Erthia'nın Sularının tüm akışı seninle olsun, Asrai'ir.*

"Asrai'ir sil'thrier," diye yanıtlıyor Fyordin. *Ve seninle, Asrai'ir.*

Sonra Fyordin ona acı tatlı bir gülümseme verir, ön kolunu bırakır, elini tutar ve kaldırıp şefkatle sırtını öper, Tierney'nin boğazının dibinde bir duygu düğümü oluşur. Fyordin onu serbest bırakır ve Vo'ya doğru adım atar, hem ona hem de Or'myr'e veda etmek için elini kaldırır, suyun altına dalmadan ve Vo'larının içinde eriyip güneye doğru akmadan önce.

Tierney bir an için Fyordin'in aktığı yöne doğru bakar. Or'myr'in bakışlarıyla buluşmak için dönüyor, vücudu ve pantolonu yağmurdan kayganlaşmış. Fyordin'in mor bir kaşını kaldırmış kendisini incelediğini fark ediyor ve uygunsuz bir çekim kıvılcımı yükselirken yanaklarında sıcaklık çiçekleri açıyor, Or'myr'in bakışlarını ısıtan fazlasıyla bilgili bir bakış.

"Hadi işe koyulalım, olur mu?" Tierney bilinçsizce teklifte bulunur. "İyi fikir," diye nazikçe karşılık veriyor Or'myr. İç çeker, bir parça Kalkanlarına bakarken gözlerinde hoş bir eğlence dans ediyor, sonra Asa-Stylus'ını kalkanı sabitleyen ve ona enerji besleyen rünlerden oluşan taş duvara doğru tutuyor. "Kuzeydeki güç odağımızı tam şuraya kuralım." Ona hızlı ve yüklü bir bakış atıyor. "Tüm bastırılmış *enerjimizi* kanalize etmek için iyi bir yer gibi görünüyor."

Dokuzuncu Bölüm

Gölge Kış'ın Yükselişi

Marcus Vogel

Kuzey Ishkartaan Sıradağları

Vogel, Gölge portalından geçip Kuzey Ishkartaan Sıradağları'nın en yüksek zirvesinin altın sarısı taşına oyulmuş düz bir yüzeye, mağaramsı bir çıkıntıya adım atıyor. Vogel gözlerini sıkarak, çok gözlü kuzgunlarının ona Dryad Cadısı'nın müttefiklerinin Zonor ve Vo Nehirleri ile Dyoı Ormanı'na kurduğu müstahkem kalkanla ilgili gönderdiği imgeleri uzaklaştırıyor, bunların hepsi önemsiz bir gerileme.

Çünkü Komutan Fallon Bane önündeki meşaleli çıkıntıda duruyor.

Fallon mağaranın açıklığından içeri süzülen bulutlu ışıktaki yıkanıyor. On tane Dördüncü ve Beşinci Seviye Dünya Büyücüsü tarafından çevrelenmiş, gri çerçeveli gözleri Vogel'inkilerle buluştuğunda güzel yüzü heyecanla parlıyor, gümüş gri alev onun çizgilerinde yarıyor.

Bakışlarını onunkilerden ayıran Vogel, uzaktaki Güney Ishkartaan'ın panoramik manzarasını, Güney ve Salish Okyanuslarının masmavi sularıyla çevrili yarımadaı seyrediyor.

Orta Çöl'de Kadim Olan'ın kudretine karşı direnen son kâfir ulus.

Vogel, Fallon ve Beşinci Seviye teğmenlerinin üzerinde uçtuğu Gölge ejderhaları inceliyor. Canavarlar çıkıntının uzun kenarına doğru eğilmiş, her bir ejderha gri parlayan gözleriyle onları izliyor. Fazladan bir dizi bacak filizlendirmişler, çoğu

Magedom'un Gölge gücü arttıkça ejderhaları da giderek daha da böcekleşiyor. Binlerce çok ayaklı ejderha ve Büyücü askeri, çevredeki sıradağlarda patlattıkları sayısız çıkıntıya tünemiş durumda; Kuzey Ishkartaan'ın dağları hızla devasa bir Büyücü askeri üssüne dönüşüyor ve bu üssün inşası Vogel'in Kara Cadısı tarafından denetleniyor.

Vogel'in bakışları takdirle Fallon'a döner. Fallon'un varlığına verdiği heyecanlı tepkiyi, hızlanan kalp atışlarından ve ona doğru adım atarken çizgilerinde canlanan görünmez buz kristallerinden hissedebiliyor.

Güzel, diye düşünüyor Vogel, bakışları Fallon'un kıvrımlı formunda gezinirken. Sonunda o staen'en piçi Lukas Grey'in ölümüne duyduğun öfkeden kurtuldun.

"Ekselansları," diye sesleniyor Fallon, gözleri parlak ve korkusuz, aurası aç bir fırtınaya dönüşüyor. Açlık o kadar aşikâr ki Vogel dilinin ucunda tadını alabiliyor.

Elloren Gardner Grey'in Magedom'un Kara Cadısı olduğunu nasıl düşünebilirdim? Fallon'un acımasız aurasını içine çekerken merak ediyor. Dryad Fahişe'nin Kehanet'i ve Büyük Icaral'ı öldürecek kişi olduğunu bir an için bile olsa nasıl düşünebilirdim?

Başından beri sadık olan Fallon'du.

Ve neyse ki Kadim Olan sonunda ona bunu görmesi için gözler verdi.

"Hazır mısın Kara Cadı'm?" Vogel kılıfını açarken sorar

Gölge Asası'nın ucunu ona doğru uzatır, gümüş ateş çizgilerinden elindeki Asa'ya doğru çalkalanırken, etraflarını saran Büyücüler sessizce izlerler.

Fallon kendi asasını kınından çıkarıp ucunu onunkine değdirirken ağzı seğiriyor.

Vogel'in asasından akan Gölge iplikçikleri Fallon'un koluna dolanmadan önce onunkine dolanır. Fallon'un içinden bir ürperti geçer ve gözleri yarı kapalı, dudakları aralanır.

Gözlerini açmadan önce gözle görülür bir şekilde kendini toparlayarak geriliyor, bir kez daha soğukkanlı bir şekilde vahşileşiyor. "Ben hazırım, Marcus."

Fallon'un cüretkâr bir şekilde ilk ismini kullanması karşısında Vogel'in içinden sıcak bir kin fışkırır. Parmakları seğiriyor, Gölge pençeleri şekillenmek için zorlanıyor

Ama o, kin ateşini kovalayan bir heyecanla gücünü geri çekiyor. Ondan korkmamasının verdiği heyecan.

Evet, sen her zaman benim Kara Cadımdın, diye içinden geçiriyor, içindeki ateş kaynıyor.

"Güney Ishkartaan teslim olma şartlarını gönderdi," diye Fallon alaycı bir ifadeyle Vogel'e bilgi verir.

Vogel bu durum karşısında gülümsemekten kendini alamıyor. "Pazarlık için yer olduğunu mu düşünüyorlar?" diye sorar. Vogel'in ifadesi sertleşmeden önce kısa bir ölümcül gülümseme alışverişinde bulunurlar. "Ülkeyi ve içindeki herkesi yok edin," diye emrediyor.

Heyecan Fallon'un ve etraflarını saran tüm Büyücülerin gücünde yanıp sönüyor, anlık duygu hepsinin içini titretiyor.

Fallon, Ishkartaan yarımadasından doğuya doğru uzanan Salish kıyılarını çevreleyen yoğun, karanlık bir çizgiyi işaret ediyor. "Mülteciler," diye bilgilendiriyor Vogel'i. "Sayıları çok fazla. Onları biçelim mi?"

Vogel sakince, "Hayır," diye cevap verir, Kadim Olan'ın Görkemli Planı hepsinin önünde ortaya çıkmaktadır. "Bırakın Doğu'ya akın etsinler. Bu Noilaan'ı daha da istikrarsızlaştıracak ve bizim istilamızı daha da kolaylaştıracaktır."

Fallon başını sallarken gülümsemesi genişler ve ardından derin bir nefes alarak karşıladığı Gölge ipini çekiştirir, Gölge Asa'nın gri gücünü baskın buz hatlarına ve rüzgâr hatlarına çeker.

Vogel, Fallon'un gücünün onunkiyile olan bağlantısı karşısında titriyor, Fallon'un olabildiğince çok Gölge tükettiğini hissedince heyecanlanıyor, dağın tepesindeki buz gibi hava daha da soğuyor.

Asasını kaldıran Fallon bir dizi büyü mırıldanmaya başlar.

Yoğun, buz gibi bir rüzgâr yükselir ve kalın gri bir sise dönüşmeden önce Fallon'un alt bacaklarının etrafını kırbaçlar. Ve sonra Fallon sisin üzerine çıkar ve çok gözlü, çok bacaklı ejderhalardan birine doğru havada zahmetsizce süzülür.

Fallon ve yardımcıları ejderhalara binerken Fallon'un sihrinin kendi kendine ortaya çıktığını gören Vogel'in satırlarından ateş fışkırıyor ve tüm ejderhaların Gölge bağları aracılığıyla zihinsel komutlardan oluşan bir şok dalgası gönderiyor.

Gölge yaratıklar güçlü kanatlarını açıp aşağı atarak Fallon'un önderliğinde uçmaya başlar. Etraftaki çıkıntılara yerleştirilmiş ejderha sırtındaki yüzlerce Büyücü de havalanarak onun etrafında birleşiyor ve hepsi Güney Ishkartaan'a doğru süzülüyor.

Fallon asasını ileri doğru iter ve kalın bir buz parçası okyanusla çevrili yarımadağa doğru mızrak gibi fırlayarak küçük bir gri patlamayla Güney Ishkartaan'ın uzak merkezine iner.

Buzdan yapılmış devasa ağaclar devasa yarımadağın ortasından yukarı doğru fırlarken Vogel'in nabzı hızlanır, buzlu bir gri ağacların tabanlarından yayılır ve Vogel Gölge Asasını kaldırıp uzaktaki Salish Okyanusu'na doğru nişan aldığında arazinin her altın veya yeşil genişliğini hızla kaplar.

Gölge denizi ülkenin doğu kıyısına doğru yuvarlanıyor, karanlık kütle suyun yüzeyinde yüzen bir gelgit dalgası gibi ilerliyor. Yarımadağdan kükreyen bir ses yükselir ve Vogel'in ateş gücüne daha derin bir heyecan yayılır. Gölge denizi Ishkartaan kıyılarına çarparken ve Fallon'un dev buz ağacları dallarını aşağıya fırlatıp heyecan verici sesi tamamen kesemeyen buz patlamalarını patlatırken, dişlerini ısırıp bütün olarak yutmak istediği bir sestir bu.

Binlerce kafirin *çığlıklarının* ruhu genişleten sesi.

Fallon meşalelerle aydınlatılmış çıkıntıya döndüğünde Vogel oradadır, çelik gibi bir alacakaranlık çökmektedir. Çok ayaklı ejderhasından iner, Vogel'e doğru adım atar ve Gölge çerçeveli gözlerinde vahşi, muzaffer bir bakışla onun önünde durur.

Uzakta temizlenmiş bir ülke uzanıyor, sıradağların taşları bile kafir altınından arındırılmış. Vogel'in Gölge Denizi sahili ele geçirmiş, gri-siyah sular devasa yarımadağı kaplamış, kıyı şeridi sular altında kalmıştır. Güney Ishkartaan'ın üzerindeki gökyüzünde kara bulutlar dolaşıyor, gümüş-siyah şimşekler boğuk *gümbürtülerle* ardı ardına çakıyor. Doğal Ormanın her zerresi donarak ölmüş, Fallon'un dağ yüksekliğindeki Gölge buz ağacları Ishkartaan'ın genişliğine yayılmıştır. Vogel gözlerini doğuya dikti

Kadim Olan'ın Hasat Zamanlarının tam anlamıyla gerçekleşmesi için temizlenmesi gereken sadece Noilaan ve Zhilaan kalmıştı.

Fallon Vogel'a doğru ilerler ve Gölgeyi esasını ona doğru uzatır.

Meraklanan Vogel'ın eli etrafına dolanır. Asayı ondan uzaklaştırmak için hamle yapar ama Fallon bırakmaz. Bunun yerine daha da yaklaşıyor, Gölge tonlu buz gücü açısından akarak Vogel'in elinin etrafını sarıyor, sonra da ateşine karşı buhar yayan buzlu dallar halinde iç ateşinde çatırdıyor, güçlerinin samimi çarpışmasına tepki olarak nefesi kesiliyor.

"Başımdan beri sendin," diye nefes alıyor, görüşünde gümüş kıvılcımlar tutuşuyor. Ateşi onun buzuna karşı yükseliyor, sırtının derisi seğiriyor, sıcak buhar onları çevrelemek için patlıyor.

Fallon yaklaşır ve başını yukarı kaldırır, dolgun dudakları *o kadar yakındır* ki ...

Vogel, Elloren Gardner'in ağzını yutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya başlar. Wyvernbond'u vücudunda *yakmanın* nasıl bir his olduğunu. Fallon Bane'de aynı türden bir bağ kurmanın nasıl bir his olacağını hararetle merak eder. Onun yerine yeni Kara Cadı'nın ağzını yutmanın nasıl bir his olacağını.

Ve dişlerini ona geçirecek.

"Her zaman sendin, Marcus," diye fısıldıyor, bekliyor, dudakları eğik, nefesi onun sıcaklığına karşı soğuk.

Bunu hissedebiliyor, ateşinin onun buzuna nasıl bu kadar kolay hükmedebileceğini. Ve ah, bu hükmetme egzersizinden nasıl da zevk alırdı. Ama beklemesi gerekiyor. Onu bu şekilde ele geçirmeden önce Hasat Zamanları'nı tamamlaması gerekiyor. Hasat Zamanları'nın getireceği beden ve ruh arınmasına ihtiyacı var. Gözleri temizlenmiş ülkeye doğru kayıyor. Yavaşça ve acımasızca doğuya doğru ilerleyen mülteci pisliğinin karanlık çizgisine doğru.

"Benim Kara Cadım," diye mırıldanıyor, onun heyecanlı bakışlarıyla buluşuyor, yaklaşan Büyücü dünyasının *onların* olduğu açık. "İcaral'ı öldürmek ve Kehanet'i gerçekleştirmek her zaman senin kaderinde vardı."

Fallon uzanır ve parmak uçlarını adamın saçlarının arasından geçirmeden önce yanağının kenarında gezdirmeye cesaret eder.

Vogel' ateşı yükseliyor, Gölge pençeleri kırılmakla tehdit ediyor, boynu kavislenirken dişleri acıyor ve görüşünde gümüş ateş parlıyor. Ona saldırmak istiyor. Onu ısırarak ve dize getirmek için. Neyle oynadığının farkında değil.

"Dikkatli ol, cadı," diye mırıldanıyor, dişlerini göstererek.

Fallon'un dudakları boğucu bir gülümsemeyle kıvrılıyor, saçlarının arasından geçirdiği eli yumruk haline geliyor, kafa derisi sızlıyor. Vogel'in içinden ateşli bir şehvet şoku geçiyor ve esasını bırakıp bileğini kavıyor, tırnakları derisine batıyor. Fallon'un nefesi kesilir, göz bebekleri büyür.

"Benimle gel Kara Cadı," diye hırslanıyor Asasını çekerken.

Vogel esasının ucunu geniş bir yay çizerek dışarı çıkarır. Ondan ince bir Gölge ışını fırlatarak puslu gri portal rünlerinden bir yay oluşturur. Arkın içindeki hava, yarı saydam su gibi bulanıklaşıp dalgalanırken gümüşü bir renge bürünür.

Vogel Fallon'ın kolunu tutar ve yol gösterir.

Doğu Dyoı Çölü'nün devasa taş kemerlerinden birinin tepesine çıkmadan önce dünya gümüş renginde parlıyor.

Fallon omzunun üzerinden Magedom'un arkalarındaki, kuzeyden güneye göz alabildiğine uzanan gece karanlığındaki Gölge topraklara yayılmış yüksek Gölge fırtına grubuna bakıyor. Bakışlarını doğuya çeviriyor ve Dyoı Sıradağları'nın tamamını kaplayan devasa kubbe kalkanını, çok renkli şimşekleri ve üzerinde işaretlenmiş rünlerin kakofonisini, Vogel'in hapseden Gölge ağının kubbe kalkanına ikinci bir deri gibi yapışmasını görüyor.

Fallon'un delici bakışları Vogel'inkilere takılıyor ve aralarında huzursuz bir gerilim oluşuyor. "Bu bekleyiş bir kumar," diyerek meydan okuyor ve Gölge Fırtınası grubuna dikkatle bakıyor. "Dryad'a ve Icaral'ına *hemen şimdi* saldırmalıyız."

"Kalkanları çok güçlü," diye yanıtlıyor Vogel, onun bıçak gibi kesen buz aurasını kaynayan bir sabırla karşılayarak. "Ve ben henüz onun içinden geçebilecek kadar güçlü değilim."

Fallon'un yüz ifadesi patlayıcıya doğru kayıyor. "Yani Dryad Cadısı ve müttefikleri *tüm Doğu'yu* ele geçirirken öylece *bekleyecek* miyiz?"

Vogel ona ölümcül bir bakış fırlatır, ama Fallon onu tamamen karşılar, küstah öfkesi azalmamıştır. *Dikkatli ol cadı*, diye düşünüyor Vogel, hırıltısını bastırarak.

"Bu bir ele geçirme değil," diye karşı çıkıyor. "Dryad Cadısı müttefikleri Dyoı Sıradağları ve Ormanı üzerine bir kalkan, Zonor Nehri üzerine başka bir kalkan ve Vo üzerine başka bir kalkan gönderdi, bu eylemleri besleyen hiçbir plan veya birlik yok. Çünkü Doğu'da birlik yok."

Sıcaklık düşüyor, Fallon'un gözlerinde buz gibi bir öfke var. "Yani birleşip bize karşı ayaklanmanın bir yolunu bulana kadar onları kendi hallerine mi bırakacağız?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Vogel. "Birbirlerini *paramparça* ederken onları kendi hallerine bırakacağız. Dryad Cadısı ve müttefikleri, doruk noktasına yaklaşan yeşillik ışık büyüünden faydalaniyor. Yeşillik mevsimi zirveye ulaştığında, ağaçların arasından akan ışık büyüü de zirveye ulaşır." Vogel'in dudaklarında sabırlı bir gülümseme oluşur. "Ama ondan sonra, ağaçlardan renk süpürüldükçe, Dryad gücü uykuya dalacak. Ve yeşilliklerin zirvesindeki büyü dalgası, Kuzey Ormanı'nı ve Orta Kıta'nın geri kalan vahşi doğasını yerle bir etmemizle körelecek."

Fallon'un gözlerinde hesapçı bir parıltı oluşur. "Yani, çok yakında, birikmiş büyülerinde büyük bir düşüş görmek üzereler. Kalkanlarını kırmamıza yetecek kadar mı?"

Vogel'in ifadesi yılan gibi kıvrılıyor. "Doğudaki kalkanlarını ve Alt Topraklardaki kalkanlarını da kırmamıza yetecek kadar. Doğu'yu düzlüğe çıkarmamız, Kâfir Güç Asasını ele geçirmemiz ve Kehaneti gerçekleştirmemiz için yollar açıyor."

Heyecan Fallon'un yüz ifadesini ele geçirir, buz gibi büyüü Vogel'in ateş gücüne karşı titrerken buharlaşır.

Eğiliyor, yaklaşıyor, ateşinin onun buzuna karşı verdiği hissi heyecanla duyuyor. "Sabır, benim Kara Cadım."

"İcaral iblisin kanatlarını bedeninden koparacağım," diye söz veriyor Fallon, nefes alış verişı düzensiz, ona duyduğu arzusun yükselişı vahşice yoğun ve Vogel biliyor - o anda biliyor - ona sahip olmanın her zaman Kadim Olan'ın ikisi için de isteğı olduğunu, gücünü onunkine karşı daha ısrarlı bir güçle çatırdatırken.

Bölgesel güç.

Bu da Vogel'in öfkesinin sert bir ok gibi fırlamasına yol açar.

Geri adım atar, esasını ona doğru çevirir ve bir büyü mırıldanır. Gölge Asa'nın ucundan fırlayan Gölge sarmaşıkları kollarını, bileğini ve vücudunu sararak onu dizlerinin üzerine öyle hızlı sürükler ki Fallon'un tepki vermeye bile vakti olmaz.

Öfke ve endişe Fallon'un çizgilerinde şok etkisi yaratır, Vogel onun bağını aniden çözmeden önce onları çevreleyen gri taşta buz kırılır. Fallon'un öfke ifadesi, bileğini ovuştururken neredeyse saygılı bir huşu ile renklenmiş bir yeniden değerlendirme görünümüne dönüşür.

Bekliyor, ona bakıyor, onu *test ediyor*. Ama o dizlerinin üzerinde kalır.

Güzel.

"Seni Magedom'un tüm askeri güçlerinin komuta cadısı ilan ediyorum," diyor ona, teslimiyet gösterisinden memnun bir şekilde. "Ayağa kalk, Magedom'un Kara Cadısı."

Fallon kendini tekrar ayağa kaldırır, güçleri birbirlerininine çarpıp buharlaşırken gözleri Vogel'inkinde sabittir, Gölge buzuna karşı gümüş-koyu ateş.

Vogel, "Güçlerinizi kuzeye, yeni Issani askeri üssümüze getirin," diye emrediyor, "ve onları Doğu'nun işgali için hazırlayın."

"Evet, Ekselansları," diye itiraz ediyor Fallon, tam da Dyoi Sıradağları'nın kalkanının önünde, yere yakın, Doğu'yu çevreleyen bir Xishlon ayları hattı gibi parlayan mor aylardan oluşan bir hat ortaya çıkarken.

Hem Vogel'in hem de Fallon'ın içini bir şaşkınlık ateşi yakar. "Dryad Cadısı'nın iğrenç kuzeninden daha fazla alay."

Vogel tıslıyor, öfkesi satırlarına ve hızla dizginliyor.

"Or'myr Syll'vir'e karşı dikkatli olun," diye uyarıyor Fallon. "Bana onun Kara Cadı soyundan gelen Büyücü gücüyle karışmış Strafeling seviyesinde bir jeop güce sahip olduğu söylendi."

Vogel, sapkın ayları incelerken, "Baş belası olduğu kesin," diye karşılık veriyor.

"Bir mesaj gönderiyor," diye ısırtıyor Fallon. "Belki de sadece bize değil, fahişe kuzenine de."

Vogel'in bakışları Fallon'a kayar. "Bırak kafir mesajlarını göndersin, benim güzel Kara Cadım," diye mırıldanır. "Yakında Or'myr Syll'vir'in yaratabildiği her ayı Gölge Ateşi'yle dolu kürelere dönüştüreceğiz ve onları tüm Doğu'nun üzerine fırlatacağız." Ona olan odağı gümüşü bir sıcaklıkla yoğunlaşıyor. "Ve sen de gücünü Dyoı üzerindeki Gölge ağıma göndererek o günü hızlandırabilir, kışın inişini hızlandırabilirsin."

Onuncu Bölüm

Yıldırım Öpücüğü

Tierney Calix

Kuzey Vo Nehri

Tierney Vo'nun yarı saydam kubbe kalkanına bakıyor, mor kireçli Karanlık rünleri yıldızların aydınlattığı gökyüzünde zar zor görülebiliyor. Vo'nun ıssız bir yerinde beline kadar derinleşirken, nehir yaşamı etrafında sevgiyle yüzüp vızıldarken, fırtınalı gücü Viger'in bağı aracılığıyla sürekli olarak kalkanın içine kanalize olurken, uzun ve sabit bir nefes alıyor.

Erthia'nın en büyük nehrini korumaları her geçen saat daha da önem kazanıyor.

Gün bir zafer notasıyla başladı. Or'myr'ın kuzeydeki odak noktası kalkan rününü tamamlamak için Güney Vo Nehri'ne ikinci bir odak noktası kalkan rünü yerleştiren Fyordin'in gücünün güçlü bir akışı kalkanlarını doldurdu ve bu rünlerin bağlantısı, Gareth Keeler tarafından duvarla çevrilmiş en güneydeki kısım hariç, neredeyse tüm Nehir üzerindeki kalkanlarının gücünü artırdı. Tierney hem Fyordin'in başarısının bu kanıtı hem de kalkanlarını batıya doğru genişleterek müttefiklerinin Dyoı Ormanı ve Zonor Nehri'ndeki kalkanlarıyla bağlantı kurabilmelerinin artık ulaşabilecekleri bir olasılık olması nedeniyle rahatlıyor.

Tierney umutsuzca ihtiyacı olan zafere tutunuyor.

Çünkü Nehir'inin Erthia'nın Sular gobleniyle olan bağlantısı sayesinde, Doğa'nın Dengesi'nin muazzam bir şekilde tükendiğini, kıtanın güney-orta topraklarındaki Doğal Matris'in büyük bölümünün Gölge tarafından tüketildiğini de hissedebiliyor. Tierney

O tespit anında dondu kaldı, şimdi olduğu gibi Vo'ya beline kadar battı, korkuları yıkıcı bir güçle ona çarptı. O anda korku onu ele geçirdi, boğucu bir yoğunlukla kabardı ve Viger'in giderek daha da güçlenen bir Ölümderili Hesaplaşması'na doğru çekilişine dair bağ hissi ile arttı.

Viger Batı'da bir yerlerde, bundan emin. Gölge yıkımının bu yeni merkezine yakın bir yerde, onun yönlendirmesi canlı bir kordon gibi aralarındaki bağ çeker.

Orada hangi Gölge dehşetlerini buldun, Viger? Tierney bağ aracılığıyla ona sesleniyor.

Viger'in köleliğini geri çektiğı hissi, bağlantılarını susturucu bir hırıltıyla sustururken kırbaç gibi bir güçle onun içinden geçiyor.

Bağlantıları .

Viger'in şiddetle içine kapanması, Doğa'ya duyduğu korkuyla birleşerek tüm duygularını içi boş bir patlamaya dönüştürür.

Rahatsız olan Tierney'nin bakışları Or'myr'ın yarattığı mor aya kayıyor ve Or'myr'dan istediğı şeyin belki de artık tam olarak mümkün olmadığını anladığında bir titreme başlıyor.

Arkadaşına ihtiyacı var.

Or'myr son günlerde ona karşı nazik ama acı verici derecede resmi davranıyor, her ikisi de enerjilerini Or'myr'ın yeterince güç kazandığında kalkanlarını büyütmesi için hazırlamaya odaklıyor, hem Tierney hem de Or'myr, Viger'in bağ tarafından yüzeye çıkarılan birbirlerine olan inkar edilemez çekimlerini görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Doğanın Dengesizliği zemin kazandıkça gizemli bir şekilde artıyor gibi görünen bir çekim.

Tierney, etrafındaki minnoşların sevgi dolu girdabının farkında olmadan, Wyvernward'da Or'myr'ı arama alışkanlığını nasıl edindiğini hatırlıyor, her gece askeri akademinin şimdi yıkılmış olan Güney Adası'ndaki yüksek mor laboratuvarına dönüyordu. İkisi, güçlerini Vu Trin silahlarına aktarmak için büyülü formülasyonlar üzerinde çalışırken her şey hakkında gevezelik ederlerdi. Tierney'nin çalkantılı duyguları Or'myr'ın dünyevi aurası ve çalışırken onu dinlemesi, her seferinde araya alaycı bir yorum sıkıştırması sayesinde her zaman yatıştır, hatta topraklanırdı.

Arada sırada ona özel mantar çayını demliyordu. Ya da onu beslemek, yemek pişirmeye ve evle ilgili her şeye olan sevgisi onu her zaman büyülemiştir. Ve böylece, her gece onunla birlikte laboratuvarında oyalandı, Or'myr ona kaldığı yere geri götürmesi için bilimsel bir kitap sunmayı asla ihmal etmedi, orman yeşili gözlerindeki parıltı, her *akşam* aynı kelimeleri mırıldanırken teninde baştan çıkarıcı bir karıncalanma yarattı - *Okuma zevkiniz için.*

Tierney çok farklı bir zevki, ortak rüyalarının şimşek gibi heyecanını hatırlayınca kızarır. Kalp atışları hızlansa da acı veren bir çatışma ortaya çıkar, çünkü rüyasında yaptığı çirkin, belki de affedilemez hareketlerin ikisi arasında kaya gibi sağlamlaşan ilişkiyi değiştirmesini istemez.

Birden gözleri yaşıyor, gözlerini kırptırıyor ve onu bulmak için yola koyuluyor.

Tierney, Or'myr'i kalkanlarının kuzey odak noktası rününü tutan taş duvarın yanında bulur. Tek dizinin üzerine çökmüş, Asa Stylus'unu üzerinde gezdiriyor. Güçlendirme büyüleri mırıldanan baştan çıkarıcı derinlikteki sesinin tınısı Tierney'nin içine huzursuzluk veriyor ve Tierney, Vu Trin tuniğinin kaslı fiziğinin üzerine nasıl örtüldüğünü, askeri kıyafetinin güçlü Strafeling jeomansisi tarafından tüm kıyafetleri gibi canlı mora dönüştürüldüğünü fark etmesini bastırmaya çalışıyor.

Or'myr'ın asasının ucundan çıkan mor kıvılcımlar rune'un üzerine yayılıyor ve menekşe rengi ışık Or'myr'ın üzerine hülyalı bir parıltı yayıyor. Tierney'nin nefesi boğazında düğümleniyor, kalp atışları daha hızlı bir ritme giriyor.

Çalışırken ona bakmıyor ama Tierney ona yaklaştıkça yıldırımının statik yükünün ona doğru alevlendiğini hissedebiliyor, gücü su büyüüne karşı açık bir özlemle çatırdıyor, paylaştıkları rüyanın anısı onu bir kez daha heyecanlandırıyor.

Benim hakkımda ne düşünecek?" diye düşünürken, öpücüğünün verdiği elektrik hissini, dokunuşunun dengeleyici enerjisini ... ve birleşmelerindeki patlayıcı aşkı hatırlamamak için mücadele ediyor.

"Kalkanımızın genişlemesini hızlandırmanın bir yolunu buldum," diyor Or'myr nazikçe, hâlâ ona bakmadan.

Tierney'nin yakıcı mahcubiyetinin bir kenarı, onun sıcak, konuşkan tonuna karşılık olarak yumuşar. Arkadaşının ses tonu.

Or'myr Tierney'ye bakar ve bakışlarındaki sakin, sönmemiş şefkat karşısında Tierney'nin içinde artan bir rahatlama hisseder. Yarı saydam kalkanın belli belirsiz görünen rünlerini tarıyor. "Vo'nun kalkanının büyük kısmını Gölge gücü hariç herkese açık tutuyorum, ancak rünik odak noktalarımızı hem Vogel hem de Doğu Diyarı güçlerinden korumak için altında bulunduğumuz kuzey bölümünü ve Fyordin'in altında bulunduğu güney bölümünü tamamen kapattım."

Tierney gözlerini kısarak yanındaki parlayan mor odak noktası rününe ve onun etrafında dönen yeni yapılmış daha küçük mor rün serisine bakıyor. Adamın ne inşa ettiğini sezgisel olarak kavlıyor, bilimsel zihninin zekice bir çözümü takdir etmesi duygusal karmaşasını daha da yumuşatıyor. Ama yine de, derisinin altında karıncalanan bir korku akımı kalır.

"Doğal Dünya'nın Dengesi Bozuluyor," diye uyarıyor, "korkunç bir şekilde hızlandı. Vogel, Erthia'nın vahşi doğasının büyük bir bölümünü daha öldürmeyi başardı."

Or'myr ona acımasız bir bakış atıyor. "Aramızdaki bağ sayesinde huzursuzluğunu hissettim." Uzun bir iç çekişten sonra ayağa kalkıyor, kalçasındaki jeo-asasını kınına sokuyor ve bir kez daha onun bakışlarıyla buluşuyor. "Tierney, şu an için tüm gücümüzle bu kalkanı korumaya çalışıyoruz. Sabit tutmaktan ve gücümüzün bu odak rününü olabildiğince güçlendirmesine izin vermekten başka yapacak pek bir şey yok. Çok yakında tüm Doğu'yu kalkanla kaplayacak ve *onu elimizde tutacağız*."

Tierney'nin boğazında fersahlarca derinlikteki duygular aniden düğümleniyor. "Teşekkür ederim, Or'myr," diyor, kelimeleri zar zor çıkararak. "Nehir'ime ve tüm Erthia'ya yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Bakışları daha yoğun bir şekilde kilitlendiğinde gözlerinde şimşekler çakıyor ve Tierney *onun* mor ışıklar saçan bakışlarına ve içine düşme arzusunun yükseldiğini hissediyor. Aralarında geçen güçlü, kafa karıştırıcı şeyler için kalbini ona dökmek, tıpkı hayatındaki hemen hemen her şey için kalbini ona döktüğü gibi.

"Bir şey değil Tierney," diyor usulca, şimşeğinin çıtırtısı kıza doğru ilerliyor ve kızın teninde statik bir karıncalanma oluşuyor.

Sertleşip gözlerini kaçırarak Or'myr, nehir kıyısında yakıldığı mor şenlik ateşine doğru ilerliyor; ateşin etrafına da kayadan oyduğu birkaç taş oturarak yerleştirmiş. Ateşin üzerindeki üçayaktan çelik bir çaydanlık sarkıyor; Or'myr'ın nehirden çıkardığı demir çivilerden şaşırtıcı bir şekilde işlenmiş olan metal, demiri çeliğe dönüştürerek Tierney'nin kullanması için güvenli hale getirmiş. Üç ayaklı sehpanın metal tabanına yerleştirilmiş tencerede kaynamakta olan köklü yahninin kokusu ağız sulandırıcı bir aroma yayıyor.

Tierney'nin gözleri Or'myr'ın hemen arkalarındaki mor damarlı oniks nehir kıyısı taşından duvara oymakta olduğu barınağa doğru kayıyor. Taş ağaçlar, çeşitli raflar, bir masa ve bir yatakla duvarlara ustaca oyulmuş.

Tierney'nin dudakları kıpırdıyor. "Bankanın taşına bütün bir evi oymayı başardığına inanamıyorum," diye hayret ediyor, bunu bu kadar hızlı yapabilmesinden hem büyülenmiş hem de şaşırılmış, kalın Urisk evcimenliği şu anda destekleyici bir rahatlık sağlıyor.

Or'myr ona eğik bir bakış atıyor, bir kaşını kaldırıp pırıl pırıl parlayan çaydanlığın ahşap sapını tutuyor. "Boş durmayı sevmem. Ve bir günde kalkanımıza ancak bu kadar güçlendirici yük çekebilirim. Bu da bazı zaman boşlukları bırakıyor." Bankanın taşından oyulmuş iki fincana mantar çayı doldururken ona gülümsüyor. "Ve sen Vo'nun dibindeyken pek iyi uyuyamıyorum..." Adam sertleşir ve bakışlarını . Tierney'nin yüzünde bir kez daha sıcaklık belirir, çünkü onun küstah rüyalarını hatırladığından *emindir*, çünkü kendisi de onun şaşırtıcı tutku seviyesini hatırlamaya başlar. Ve *aşk*. Rüyada birleştiklerinde aralarındaki bağdan ona karşı büyük bir sevgi akıyordu.

"Çok ... *büyüleyici*," diye yorumluyor, ufaklığı incelerken, Konutun iç köşesine sihirli bir şekilde yerleştirilen mor ay küresi, mekânı koyu mor bir ışıkla aydınlatıyor; mor sarmaşıklardan örülmüş bir kapı, çelik menteşelere takılmış ve açılmış durumda.

Or'myr'e bakmaya cesaret edince onu sırtırken buluyor. "Eğer bunu sevdiysen," diyor, "Vonor'uma *bayılırsın*. Oh, bekle . . biraz gördün

..." Mor yanaklarında bir kızarıklık beliriyor ve bir kez daha bakışlarını kaçırıyor, sonra da ona boyun eğmiş, eğlenen bir bakış atıp sıcak bir fincan çay uzatıyor.

Çayı kabul edip şenlik ateşinin yanına oturduğunda, ona duyduğu sevgi bir kez daha aralarındaki bağı dalgalandırıyor.

"Hiçbir zaman güvenli, kalıcı bir evim olmadı," diye itiraf ediyor, boğazı aniden biraz acıyormuş gibi hissediyor. Or'myr kıpırdamadan dinliyor, sıcak kupayı kucağına alıp yükselen buhar kıvrımlarına sabit bir şekilde bakıyor. "Asrai ailemden çok genç yaşta koparıldım," diye devam ediyor, "ve Gardnerya'daki evim, ne kadar sevgi dolu olsa da Her zaman yeni evimi kaybetme tehdidi altındaydım çünkü gücümü saklamakta çok zorlanıyordum. Ve şimdi, Büyücü ailem ... onlar burada, Doğu'da istenmeyen mülteciler ... küçük kardeşimi ve beni yanlarına aldıkları için hayatları paramparça oldu."

Tierney'nin büyüünden bir kargaşa dalgası geçiyor ve onu kontrol altına almak için mücadele ediyor. Or'myr çaydanlığı bırakır ve onun yanına oturur. Tierney onun ateşli bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyor, başını kaldırıp gözleriyle buluştuğunda sessizliği kucaklayan bir can simidi gibi. "Senin ev hissin," diyor, "o kadar sağlam ve emin ki, taşta . Seninleyken, sonunda bir yer bulmuşum gibi hissediyorum. . ." Her zaman her şeyiyle arzuladığı ama şu ana kadar nedenini asla tam olarak kestiremediği, Or'myr'ın sabitlik aurası başlı başına bir ev gibi, o kadar sağlam ve gerçek ki ... öpücüğündeki çılgınca şimşek dışında.

duran yıldırım.

"Bana burada bir yer açın," diye yalvarıyor birden, mağarayı işaret ederek. "Belki genişletin ... böylece Nehrim içeri aksın ..." Sözcükler takılıyor, içinde daha fazlasını söyleyemeyeceği kadar çok duygu var.

Bir kalp atışı boyunca birbirlerine bakarlar. Sonra bir kalp atışı daha.

"Sana burada bir yer açacağım," diye teklif ediyor sessizce, bakışlarında parlayan şimşek sözlerinin alt metnini vurguluyor. Daha hararetli bir gerilim alevleniyor, her ikisinin aurasında da sinirli bir enerji dolaşıyor.

Tierney'nin boğazını acı bir sızı kaplıyor, ona duyduğu bu ani özlem kalbini *öylesine* sıkıştırıyor ki, bir *teşekkürü* zorlukla çıkarabiliyor. İnatla elindeki çay fincanına odaklanıyor, içindeki çaydan topraksı bir buhar yükseliyor, ama ona duyduğu özlem daha da artıyor - büyülü ay, çay fincanı ve mantar çayı, Magedom'un şeytani güçleri solurken bile kurduğu yuva. Bu, onun Magedom'a karşı gücünü ölümcül bir hassasiyetle kullanmaya hazır olması meydan okuyan bir savaş çılgılığıdır.

"Bana Vonor'unuzdan biraz daha bahsedin," diyerek dikkat dağıtmaya çalışıyor. "Bir süredir merak ediyordum."

Or'myr yüzündeki ifade hafifledikten önce kaşlarını çatıyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi çok ama çok fazla kitap var. Bunun yanı küçük bir geomancy laboratuvarı ve epeyce silah var. Ve bir taraftaki mağarada bir mantar çiftliğim var."

Tierney'nin içinde hoş bir eğlence kabarır. "Mantar *çiftliğiniz* mi var? Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Şşşt," diye azarlıyor, ona alaycı bir kınama bakışı fırlatıyor. "Kimseye söyleme. Büyük gizemimi mahvedeceksin. Çay fincanı koleksiyonundan da bahsetme."

Kısa bir kahkaha atıyor. "Çay *fincanı* koleksiyonun mu var?"

"Var. Ve birkaç keman. Ve yaptığım çizimler." Tereddüt ediyor. "Çoğunlukla Vo'nun." Ona yan gözle bakıyor. "Sizden birkaç tane."

Yıldırım aurası, su aurasının ılık çalkantısı arasında çatırdarken Tierney'nin derisi karıncalanıyor.

İfadesi bir eğlenceye dönüşüyor. "Bu seni cezbediyor mu?" Kadın ona telaşlı ve alaycı bir bakış atıyor.

Or'myr bir kahkaha atıyor, arkasına yaslanıp çayını yudumlarken gözlerinde muziplik var. "O zaman şelaleyi duymak *hoşuna* gidecek."

Tierney yutkunuyor, onu kalp atışı tripping üzerinde kendisi. "Orada a

Şelale mi?"

Sırıltısı genişler. "Var," diye mırıldanıyor, sesi alaycı bir şekilde müstehcen bir oktava düşüyor. "Vonor'umun en derin girintilerinde. Bir ametist çıkıntısından aşağı akar ve sonra dışarı çıkar.

Voloi Sıradağları'nın alçak zirveleri üzerinde. Suyu benim mor jeo-enerjimle doludur ve sonunda Vo'nuza akar."

"Hissettim," diye mırıldanıyor bir anlık farkındalıkla, zorlukla nefes alıyor, tamamen onun büyüğü altında. "Sudaki mor enerjini hissettim."

"Gördün mü Tierney," diye mırıldanıyor, sesi ipek gibi, içinde imalı bir tını var. "Ben başından beri senin nehrindeydim."

Tierney'nin gücü titriyor. O kadar *yakın ki...* ikisi de yaklaştıkça neredeyse kendini unutuyor ve dudaklarını onunkilere doğru eğiyor.

Birden irkilir ve geri çekilir, şimşegin acısını hatırlar, sihirleri ürkütücü bir şekilde uyumsuzdur, o *rüya* dışında . . .

Tierney'nin kalbi ve Vo'nun dalgalanan enerjisi onları tam *tersini* yapmaya teşvik ediyor gibi görünse de, acı bir hüznün esaretlerini kesiyor ve her ikisi de kaskatı kesilip uzaklaşıyor - Or'myr'in de Viger'in lanetlenmiş bağı aracılığıyla hissedebileceğini biliyor.

Or'myr'in kaşları çatılıyor ve ona yüklü bir bakış atıyor, sihrinden bir parça koparak kızgın bir cızırtı halinde onunkine değişiyor. Bu temas Tierney'nin kalbindeki sızıyı daha da şiddetlendirirken, su aurasını çalkantılı bir bariyer haline getirerek Or myr'in gücüne karşı duvar örmeye çalışıyor ve Or myr'in gözlerindeki gerilimi yakaladığında anında daha sıkı bir çatışma içine giriyor.

Or'myr büyüünü zorla geri çeker, sonra bir iç çeker ve şenlik ateşinin sıçrayan mor alevlerine bakar. Rahatsız edici bir sessizlik çöküyor.

"Demek kendini Ölüm Fae'sine bağladın," diye yorum yapıyor. "Xishlon gecesini. Bir öpücükle."

Ah, işte orada, diye düşünüyor Tierney, içini çekerek. İkisi de soluklanmaya fırsat buldukları anda, o konuşmanın yeniden gündeme geleceğini biliyordu. Or'myr'in bakışlarıyla karşılaştığında içini bir pişmanlık duygusu kaplıyor. Sözleri boşa söylenmişti ama çınlatan ve gücünün kenarlarında sıçrayan mor bir şimşek çaktı. Belli ki Vo'nun güvenliğini sağlamakla uğraşırken bu konu onu yiyip bitirmiş, bir kenara itilmiş.

Ve bu *bağ*... kalp meselelerini ortaya çıkarmanın ve onları göz kamaştırıcı bir şekilde odak noktasına koymanın bir yolunu buluyor.

"Söyledim," diye itiraf ediyor, boğazı kuru ve gergin. *Devam et ve , Or'myr*, diye düşünüyor. *"Beni öptükten hemen sonra onu da öptün."*

Ama kelimeleri dile getirmiyor. Bunun yerine Tierney onların havada asılı kaldığını, gerginlikle ağırlaştığını hissediyor.

Bir başka rahatsız edici sessizlik ortaya çıkar.

Sonunda "İyi miydi?" diye sorar ve Tierney bu soruda iki şeyi hissediyor: arkadaşının onunla samimi bir sohbete dalması ... ve reddedilmenin acılı burukluğu.

Dostluklarına tutunarak, dostluklarına *ihtiyaç* duyarak, Viger'in şaşırtıcı Karanlığını hatırlarken onunla aynı seviyeye gelmeye karar verir. Ve Erthia'nın tam merkezine çekilme hissini.

"Başka bir dünyaydı," diye itiraf ediyor.

Or'myr'ın gözlerinde yorgun bir eğlence parlıyor. "Diğer dünyadan mı?"

Ona kaşlarını çatıyor. "Düşündüğün gibi değil. İfşa ediciydi."

Gözleri büyür. "Vahiy mi?" diye yineledi, yüz ifadesi kızın zevkine göre biraz fazla alaycı bir hal almıştı.

Ona ters ters bakıyor. "Anlamıyorsun."

Gülümsemesini kaybeder. "Ben de asla anlamayacağım."

Tierney'nin su gücü savunma amaçlı bir parıltı veriyor. "Acı sana yakışmıyor, Or'myr."

Neşesiz bir kahkaha atıyor. "Bunu benden başka herkesi öpebilen kadın söylüyor. Bir sürü erkeğin peşinden koştuğu kadın." Başını iki yana sallayıp uzaklara bakıyor, söylenmemiş sözleri kadının duygularına bir cıvata gibi saplanıyor. *Ben de dahil.*

İre ayağa kalkar. "Bunların şu anda bir önemi var mı?" Kalkanlarına, Vo'ya ve etrafındaki araziye doğru çılgınca el kol hareketleri yapıyor.

"Hayır, Tierney," diyor Or'myr, şimşek bakışlarını tekrar ona doğrultarak. "Ama bu, tüm bunları doğrudan yüzeye çıkaracak bir şekilde bağlı olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor." Başını sallıyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Bu bağ, sanki biri Xishlon ayını şişkeleyip lanet damarlarımıza doldurmuş gibi hissettiriyor."

Dövmesi Tierney'nin zihninde yanıp söner - göğsüne Xishlon ayı - ve Tierney başka bir ateşli anıya dalar

vücudunun onunkine bastırılmış hissini. Ve şimşeginin ne kadar iyi hissettirdiğini...

Tierney kendisine eşlik eden duygu girdabına karşı gerilir, bir an için nutku tutulur ve kendini donmuş hisseder. "Seni kaybetmek istemiyorum," diye geveliyor sonunda. "Yapamamak bile ..." Cümlesini tamamlayamadan duraklıyor. Bunun yerine ona bakıyor ve kalbini ortaya koyuyor. "Or'myr, seni kaybetmek istemiyorum." Gözlerini yakan yaşların sel olup akmasından korkarak durur.

Or'myr temkinli bakışını kaybedip ona bakıyor, eli nazik bir okşayışla onun eline geliyor. "Beni asla kaybedemezsin," diye onu rahatlatıyor, sesi yürek parçalayacak kadar nazik. "Biz müttefik ve yakın arkadaşız. *Her zaman*. Tamam mı?"

Tierney sertçe başını sallıyor, gözyaşlarını geri kırıyor. "Şu anda dünyada olan her şey," diye kabaca devam ediyor, "*korkutucu*."

"Öyle," diye ciddiyetle kabul etti. "Ama Gölge'yle *birlikte* savaşıcağız. Ve bu bağın çılgınlığına rağmen Viger ve Fyordin'in de bu savaşta bizimle olduğunu biliyorum."

Tierney tekrar başını sallar, omuzlarındaki, vücudundaki gerginliğin bir kısmı ona minnettar bir bakış atarken gevşer.

Or'myr elini çeker, arkasına yaslanır ve ona doğru bakar. "Yani," diyor çay fincanını kucaklayarak ve çayından bir yudum alarak, "hepimizle rüyalarımızda seks yaptın."

Tierney'nin gözleri büyüdü. Wyvernguard'daki konuşmalarının açık sözlülüğüne alışkındı. Ama *böyle* bir konu hakkında hiç konuşmamışlardı.

Or'myr bir kahkaha atıyor ve elindeki kupayla onunla alay ediyor. "Kıskanmakla bu kadar meşgul olmasaydım, etkilenirdim."

Tierney irkilir ve bakışlarını kaçırır. Ona dönüp baktığında, gözlerinin çok iyi bildiği bir muziplikle kısıldığını görür.

"Senin gibi kadınlar için bir isim olduğunu biliyorsun," diyor ve çeviri rune'unun anlayamadığı bir dizi Noi kelimesine başlamadan önce.

Acı Tierney'nin içine işliyor, iç parçalayıcı keskinlikte. Çünkü onun sözlerinin ne anlama geldiğini az çok tahmin ve bunu ondan duymak acı vericinin de ötesinde.

Çay fincanını taşa çarparak yere düşürürken öfkeli gözyaşları gözlerini yakıyor. "Senin *farklı* olduğunu sanıyordum," diye bağıyor. "Devam et, Or'myr. Bunun ne anlama geldiğini söyle bana. Ne demek bu? *Sürtük mü? Fahişe mi?*"

Or'myr ona şaşkınlıkla bakıyor, çılgınca şaşırılmış görünüyor. "Yüce Kutsal Vo, *hayır*," diye haykırıyor. "Bu *barbarca*. Neden kendin ya da *benim hakkımda* böyle düşünüyorsun ki?"

Ona ters ters bakıyor.

"Bu," diye vurguluyor, "*bahçeyi kucaklayan kişi anlamına geliyor*."

Tierney şaşkınlıkla yüzünü buruşturur. "*Ne?*"

"*Bahçe*," diye mırıldanıyor Or'myr Noi'nin cümlesini tekrarlamadan önce.

"Erthia aşkına, sen neden bahsediyorsun?" Tierney ellerini havaya kaldırarak ağlıyor. "Ben Tuhaf Doğu Diyarı Örtmecesesi konuşmuyorum!"

Or'myr ona göz kırpmıyor. "Daha spesifik *olarak*, *çok sayıda çiçek toplamak isteyen kişi* anlamına geliyor."

Tierney de ona göz kırpmıyor.

"Romantizme yaklaşmanın birçok yolundan biri," diye kıskırtıyor. "*Birçok* yol mu var?"

Bu Or'myr'ı kısa kesmiş gibi görünüyor. Avuçlarını açıyor. "*Elbette* var. 'Bahçenin dışında duranlar' var. 'Kendi bahçeleri olmayı seçenler'. 'Bahçeyi paylaşanlar ve çiçek olanlar' ..."

Tierney ona öylece bakarken bu durum birkaç dakika sürer ve çılglık attıracak kadar büyük kültürel uçurum yüzünden komikliğin kıyısında dans eden bir kafa karışıklığına saplanır.

"Bu çok tuhaf bir aşk kategorisi sayısı!" Tierney haykırıyor, hayal kırıklığı aurasının her yöne doğru patlamasına neden oluyor.

"Bir dakika," diye karşı çıkıyor Or'myr, "sınırlı Batılı kategorilerinizin ... *bekleyin*, yani aşk ve şehvet gibi karmaşık bir şeyi tanımlamak için izin verilen *tek* kategorinizin *herhangi bir anlamı olduğunu mu söylüyorsunuz?*"

Tierney, Doğu Âleminin aşk ve şehvet hakkındaki bu fikirleri gülünç denecek kadar tuhaf olsa ve katı kültürel çerçevesini darmadağın etse de, onun sözlerinde bir gerçeklik payı olabileceği ihtimaliyle sersemlemiş bir halde sessizliğe gömülür.

Tüm bunlarla boğuşuyor, kendini toparlamaya çalışıyor.

"Peki," diye başlıyor sonunda, çok sayıdaki bahçe metaforunun her birinin örtülü anlamlarını bir araya getirmeye çalışarak, "'çok çiçek toplamak' mı istiyorsun ... yoksa ..."

"Korkunç yıldırımım olmasa?" Or'myr malzemeleri.

İkisi de birbirlerine bakarken yine rahatsız edici bir sessizlik oluşur.

Or'myr uzun bir iç geçirir. "Ben biraz farklıyım. Benim gibi insanlar için de isimler var."

Elindeki fincanı yere bırakıp ayağa kalkıyor, ağaçlara doğru yürüyor ve Doğu Akçaağacı'nın ince gövdesini saran bir sarmaşıktan menekşe renginde parlayan tek bir Sarmaşık Zambağı koparıyor. Sonra Tierney'nin yanına geri dönüyor, çiçeği ona uzatırken bakışlarında acı dolu bir ifade beliriyor.

"Ben 'tek Xishlon gülünü arzulayan kişiyim'" diye itiraf ediyor, ateşli özlemi gücüyle çatırdıyor.

Doğruca ona doğru.

Çiçeği kabul ederken Tierney'nin tenine sıcaklık yayılır, gözleri buluşur. Ve sonra, hissedilir bir çabayla, Or'myr gücünü bastırır ve onu çekirdeğine çeker. Tekrar oturup fincanını eline alıyor ve avuçlarını ısıtıyor, gözleri şimdi kaynayan mor bir sıcaklıkla parlıyor.

"Umutsuz bir romantiksin," diye mırıldanıyor Tierney.

"Doğru," diye itiraf ediyor hüzünlü bir gülümsemeyle, sıkıca kontrol ettiği gücü onunkine doğru gerilmeye devam ederken bile. "Ama gerçek aşkımla asla 'bahçeye katılamam'." Bakışları yoğunlaşıyor, içinde hem acı hem de arzu var, bu bakışların gücü Tierney'nin kendi gücünde bir dalgalanmayı tetikliyor. Büyüsü, ona doğru yükselmek için çabalayan tutuşuna karşı itişip kakışıyor.

Sert bir nefes alan Or'myr, sabit bir şekilde çayına bakıyor. "Görünüşe göre her şeyin dışında durmakla lanetlenmişim." Uzun bir iç çekiş daha çekiyor ve gülümsemeye çalışıyor. "Katlanmam gereken kendi kişisel trajedim. Sanırım bunda da romantizm var." Üstlerindeki kalkana doğru başını sallıyor. "Ama en azından bir işe yarayabilirim."

Tierney'nin boğazı sıkılır, özlemle doludur. "Seninle paylaştığım rüya," diyor, "içindeki bağlantımız ... o rüya

River'ıma denge getirdi. Ama bundan daha fazlasıydı. Sana değer veriyorum, Or'myr. Bir arkadaştan daha fazlası olarak." Tereddüt ediyor, güçlükle nefes alabiliyor. "Rüyalarım geri dönmeni istiyorum."

Aralarındaki havada Or'myr'ın gözlerine yansıyan daha güçlü bir sıcaklık yanıyor.

"Eğer rüyalarına tekrar erişebilseydim," diyor alçak sesle ve vurgulayarak, "onları *yakardım*."

Tierney'nin gözleri açılıyor, yasak bir sıcaklık kalbinin derinliklerinde kıvılcımlanıyor. "Bahse girerim seninle başa çıkabilirim," diye alay ediyor, tamamen büyülenmiş bir halde. "Bahçe konusunda uzman olduğum için. "

Or'myr şaşkın bir kahkaha atarak ona sinsi ve imalı bir bakış atıyor. "Kesinlikle öyle görünüyorsun."

Tierney yutkunuyor ve soğukkanlılığını korumaya çalışarak başka tarafa bakıyor. "Eğer bir Doğulu tarafından yetiştirilmiş olsaydın," diye söze giriyor sonunda, "sence farklı olur muydun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece 'bir çiçek'ten daha fazlasını isteyeceğini düşünüyor musun?"

Or'myr çayına bakarak bunu ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. "Bilmiyorum. Doğam gereği özel biriyim ve değer verdiğim kişilerle güçlü bağlar kurma eğilimim var. Bunu söylemek zor."

Tierney'nin ona duyduğu acı giderek artar ve bu sadece onun muhteşem dövmeli vücudu ya da rüya gibi çiftleşmelerinin şimşek gibi heyecanı için değildir. Ya da birleşmelerinin Vo'sunun enerjisine getirdiği denge için bile değil. Bu onun her şeye duyulan karmaşık bir özlem. Onun olduğu her şeye.

"Seni *gerçekten* rüyalarımda geri istiyorum," diye itiraf ediyor, gözleri bir kez daha birbirini bulurken onun çekimine teslim oluyor, gözleri daha önce hiç olmadığı kadar şehvetle onun üzerinde dolaşırken bakışlarındaki sıcaklık aleve dönüşüyor, yıldırım aurası onun formunun etrafında çatırdarken ikisinin de içinde daha güçlü bir sıcaklık kıvılcımlanıyor.

Bakışlarını kaçırıyor, güç almak için dua eder gibi gökyüzüne bakıyor. "Bu konuşma," diye mırıldanıyor, "bu bağın çekiciliğiyle birleşince beni *çok sertleştiriyor*."

Tierney tam bir şok içinde ona bakakalır.

Bakışlarını onunkilere indiriyor ve yüz ifadesini kaydediyor, dudakları kuşkuyla bükülüyor. "Üçümüzle de rüyada eşleştin ve *ben seni rezil mi ediyorum?*"

Tierney kuşkulu bir ses çıkarır. "Ben Batı'danım. Biz böyle şeyler söylemeyiz!"

Sırıtarak, Or'myr kupasıyla ona doğru bir işaret yapıyor. "Skandal şeyler söylemeye çalışmalısın. Bence bu senin için iyi olur."

Ona ters bir bakış fırlatıyor. "Belki de eğik olmayı seviyorumdur."

"Pekâlâ o zaman." Or'myr kalkanlarına bir gülümsemeyi bastırıyor. "Ben, kendi adıma, dünyanın sonundan ara sıra dikkatimi dağıtacak bir şey kullanabilirim. Birlikte eğik olabiliriz. Aşk ve şehvet konularını tuhaf mecazi yollarla tartışabiliriz. Yine de aramızda neler olup bittiği üzerinde çalışsak iyi olur, çünkü görünüşe göre sen ve ben her duygumuzu ve arzumuzu tam olarak ortaya koyacak şekilde birbirimize bağlıyız." Ona yavaşça bir kez daha bakıyor, güçleri birbirine geçiyor, şimşeği onun su büyüüne karşı güçlü bir kuvvetle cızırdıyor.

Aralarındaki bağın çekimine bir saniye daha karşı koyamayan Tierney çayını bırakıp ayağa kalkıyor ve elini onun bardağına uzatıyor. Or'myr'in gözlerine sorgulayıcı bir bakış giriyor ve fincanı ona uzatmadan önce, fincanı bir kenara koyarken bakışlarında mor bir ışık yanıp sönüyor.

Kalbi güm güm atan Tierney küstahça bir bacağını onunkinin üzerine atar ve kendini onun kucağına bırakır. Tierney'nin kalp atışları onunkilere çarparken, Tierney kendini ona doğru bastırıyor ve düzensiz nefesler ikisinin de boğazını titretiyor. *Gerçekten de sert.*

"Ne yapıyorsun?" Or'myr fısıldıyor, nefesi kızın yanağında ılık, elleri kızın belinde, hafif ve çekingen.

Tierney yutkunuyor, kendini ona bu kadar yakın bir şekilde bastırmanın verdiği vahşi hazzın üstesinden geliyor, bunun gerçekliği rüyalarından çok daha yoğun. "Ironwood ağacının etrafında dans etmek isterdim. "

Or'myr bir kahkaha atar. "Bu tuhaf bir *Batı Diyarı* mı örtmece mi?"

Tierney gülümsemesini bastıramaz. "Aslında öyle."

"Eşleşmeden *Ironwood ağaçları* olarak mı bahsediyorsun?" "Mm-hmm," diye itiraf ediyor.

"Bu çok saçma," diye kulağına doğru nefes alıyor.

"Yıldırımını test etmek istiyorum," diye teklif ediyor, ciddi bir şekilde. "Sadece öpücüğünde mi olduğunu görmek için. Sanırım sana aşık oluyorum."

"Tierney . . ."

"Şşş, sadece ağzımı öpme." Eğilip dudaklarını adamın sıcak boynunda gezdiriyor, sonra da boynunun dibinden öpüyor.

Or'myr boğazından alçak sesle inliyor, kızın belini sıkıca kavlıyor. Geri çekilip kızın gözlerinin içine bakıyor; kızın bakışlarını dikkatle incelerken kendi gözleri de mor şimşekler çakıyor, sanki kızın emin olduğunu onaylıyor.

Tierney arkasına yaslanıp titreyen bir parmağını adamın göğsünde gezdirerek aşağıya ... ve daha aşağıya ... kaydırırken kalp atışları düzensizleşiyor.

Dünya dönüyor ve bildiği bir sonraki şey, yerde olduğu, Or'myr'in onun üzerinde olduğu. Gücü Or'myr'inkine doğru akıyor ve nefesi ; Or'myr'in uzun, sert formunun onu yere bastırdığını, dudaklarının boynunda, tüm vücudunda ısıltılı, elektriklenmiş bir haz uyandıran, dilini döndüren bir öpücük olduğunu hissederek heyecanlanıyor. Bu his karşısında sırtı eğiliyor ve daha fazlasını isteyerek inliyor, çünkü adamın ağzından boynuna doğru çok daha güçlü bir şimşek çakıyor ve yakıcı bir acı sarsıntısı onu bıçaklıyor.

Yıldızlar gözünün önünde parlıyor ve Tierney boğuk bir çığlık atarak Or'myr'ı itiyor, boynundan ve omzundan geçen yakıcı acıyı zar zor görebiliyor.

Or'myr hemen onun üzerinden yuvarlanıyor ve o da geri çekilip oturma pozisyonuna geçiyor, derisine saplanmış alevli bir damga gibi hissettiren acıdan yüzünü buruşturuyor.

"Ah, Tierney," diyor Or'myr, gözyaşları Tierney'nin gözlerini bulanıklaştırırken ve kendine lanet ederken, acı hızla daha kontrol edilebilir bir haşlanmaya dönüşüyor. Tierney dişlerini sıkarak nefesini tutmaya çalışıyor, acı dağılırken duyguları vahşi bir işkenceye dönüşüyor.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor, kendini bitkin hissediyor. "Geçti... Acı geçti."

Or'myr, ayağa kalkıp parmaklarını saçlarında gezdirmeden önce ona sinirli bir bakış atıyor ve Uriskal dilinde tekrar küfrediyor.

Tierney dizlerine sarılıp titrerken içten içe hem kendi gücünü hem de onun gücünü, kaderi ve tüm elemental sihirleri lanetliyor.

Erthia.

"Bunu yapamam," diyor Or'myr paramparça bir sesle, başını sallayarak, gözlerinde acı dolu bir bakışla. "Haklısın. Karşı karşıya olduğumuz şeyle kıyaslandığında, bunun hiçbir önemi yok. Hem de hiç. Ama bu, seninle tanıştığım andan beri sana aşık olduğum ve sana asla sahip olamayacağım gerçeğini değiştirmiyor. Ve şimdi seninle birlikte bu lanetli *bahçeye* iki adamla birlikte itildim. Bunu yapamam, Tierney."

Tierney gözyaşları içinde ona bakıyor, kırılganlık onu tehlikeli bir şekilde açıyor. "Yani artık arkadaşım değilsin, öyle mi?"

"Ben senin dostunum. *Her zaman*. Ama aynı zamanda seni *seviyorum*. Ve seni başka erkeklerle görmek, sadece bir rüya olsa bile ..." Duraklıyor, gözlerinde şimşekler çakıyor. "Seni *istiyorum*. Ve şu anda, sana korkunç acılar çektirmeden dokunabilen ve öpebilen her erkekten nefret etmemek çok zor."

"Or'myr ..."

"Beni bu işin içinde bırakmalısın," diye kararlı bir şekilde koyar. "Sana sahip olana kadar, ki bu *asla olmayacak*, rüyalarımızda bile bunu sürdüremeyiz."

Tierney ayağa kalkar ve ona doğru gitmeye çalışır, ama o geri çekilir, gözlerine vahşi bir bakış yerleşir. "Tierney, *kalbimi paramparça* edeceksin."

"Yapabilseydim seninle olurdum!" diye haykırıyor, başının üzerinde bir fırtına bulutu canlanırken sesi kırılıyor. "Bunu rüyamda fark ettim. Viger ve Fyordin'e değer veriyorum. Hem de çok. Ama ben *seni* istiyorum."

"Ve ben *seni* istiyorum," diye karşılık veriyor, gözleri yanıyor. "*Sadece* seni. Ama kader buna izin vermiyor. İnan bana, çarpışan büyülerimizin etrafında sihirli bir yol bulmaya çalıştım ama ikimiz de çok güçlüyüz." Ellerini kalçalarına götürüyor ve kızın gözleriyle bir kez daha buluşmadan önce derin bir nefes alıyor. "Eğer bundan sağ çıkarsak, gidip rahat bir yer bul. Eğer seni memnun edecekse tüm lanetli bahçeyi kucakla. Ama *bu*, Tierney-" aralarını işaret ediyor "- bu çekimi engellemenin bir yolunu bulmalıyız. Çünkü *asla* sahip olamayacağım birine duyduğum özlem yerine Doğa'nın olası sonuna odaklanmam *gerekiyor*. Şimdi, izin verirsiniz, şu anda

*Kontrol*den çıkmış bir güçle Doğu Âleminin önünde mor aylardan oluşan bir çizgi oluşturdu."

Tierney gözyaşlarını bastırarak sertçe başını sallar ve Or'myr ona mor şimşekler saçan son bir bakış attıktan sonra uzaklaşır.

Tierney o gece Vo'nun sularının hemen altında yatıyor, gökyüzüne bakıyor, uzaktaki nehir kıyısında Or'myr'i izliyor, gökyüzünde bir dizi mor ay yaratıyor, onları V'yexwraith'in Gölge gücünün içine yerleştirdiği büyü hattı aracılığıyla batıya taşımaya hazır, duyguları çalkantılı bir karmaşa.

Uykunun çekimine daha fazla karşı koyamayan kadın, Or'myr'in ayları daha koyu bir mor renkte yanıp sönererek gözden kaybolurken uykunun kucağına bırakıyor kendini.

Viger rüya bağlantılarını açar ve o gece Tierney'e gelir.

Adamın aniden yanında belirmesiyle irkilir, ikisi devasa gri taştan bir çöl kemerinin üzerinde yan yana oturmaktadır, adamın nabızı ona doğru atmaktadır.

Tierney önlerindeki gece manzarasını seyrederken gücünün içinde korku dalgalanıyor - her yanlarına yayılmış fersah fersah Gölge çorak arazi, zehirli, gri bir gökyüzünün altında kömürleşmiş Orman, her ufku gölgeleyen Gölge fırtına şeritleri.

"Bana bunun sadece bir rüya olduğunu söyle," diye yalvarıyor Orta Kıta'nın yıkımına bakarken. Viger'a doğru döner. Boynuzları yok, pençeleri içeride, kölesinin asılı Karanlık ipleri yavaşça ikisini de çevreliyor.

"Bu sadece bir rüya değil," diyor, çok tonlu sesi alçak ve korku dolu, aynı anda her yerden onları sarıyor gibi.

Neyle karşı karşıya olduklarını bir kez daha anladığında Tierney'nin gözleri yaşarır. Doğal Dünya'nın karşı karşıya olduğu şey. Viger'ın kontrollü varlığını ve kölesi üzerindeki tam kontrolünü nasıl sürdürdüğünü, ona karşı hissettiklerinin ince bir nabzının elinden kaçmasına izin verse bile, bu ince izi akıllara durgunluk verecek kadar güçlü bir *istekle* dolduruyor.

Farkına varma tutunur.

"Beni bilerek uzaklaştırdın," diye mırıldanıyor, kelimeleri zar zor çıkarabiliyor.

Koyu renk gözleri Batı'ya doğru sabitlenmiş. "Bizim zamanımız değil Asrai."

Tierney'nin Or'myr için hissettikleri, Viger için de hissetmeye başladığı şeylerle savaşarak bir duygu seline dönüşür. "Bir zaman olacağını mı söylüyorsun?" diye sorar, kafası karışmış bir halde.

"Bir gün, eğer Doğal Dünya hayatta kalırsa," diye cevap veriyor, gücü her ikisini de kuşatıyor. "Yakında, Hesaplaşma'yı engellemek için kendimi Doğa'nın içinde eriteceğim. Doğal Ölüm gücümün yaşayan Orman'a dönüşmesi size zaman kazandıracak ve Gölge'nin Boşluğu'na karşı bir siper oluşturacak."

Tierney'nin düşünceleri fırl fırl dönüyor, alarm yükseliyor. "Viger, *hayır..*"

Simsiyah bakışlarını ona diyor, dişlerini gösterirken tüm dünya etraflarında büzüşüyor. "Serbest Bırakılmamızı engellemenin tek yolu bu." Gözlerinde acı titreşiyor. "Şu anda seninle benim aramda bir Denge yok Asrai. Bunu sen de biliyorsun. Rüyamızda eşleştiğimizde ikimiz de bunu hissettik. Çok fazla Ölümkin soyuna sahipsin. Ve Doğal Dünya için çok fazla Ölüm geliyor. Bunu büyütme riskini alamayız."

Tierney'nin dudakları titrerken, onun tamamen Karanlık bakışlarını tutuyor ve Xishlon'da ona iki Ölüm Fae'sinin asla çift olamayacağını çünkü bunun içinde Denge olmadığını söylediğini hatırlıyor. Daha tam bir kavrayış kıpırdanıyor. "Beni uzaklaştırmak için korkularımı kullandın, değil mi?" diye hıçkırıyor, gözyaşları gözlerini yakıyor. "Birinin bana sahip olmaya çalışmasından duyduğum korkuyu okudun ve beni uzaklaştırmak için kullandın."

"Yaptım," diyor, hâlâ bir Karanlık yıldız gibi.

Başını sallar ve kabus manzarasının üzerinden geriye bakar. Kâbus onun için geliyor Waters. Viger'ın savaşmak için kendini feda etmeye hazır olduğu kâbus.

"Sadece bilmeni istiyorum ki," diyor sesi titreyerek, "ben de seni sevebilirim. Or'myr'ı seviyorum. Hem de çok. Ve hatta Fyordin'i de iyi bir dost olarak. Ama başka bir yerde, başka bir zamanda ... Seni yoğun bir şekilde sevebilirdim." Gözlerini zorla onun üzerinde tutuyor, hipnotik esaretine karşı sabit duruyor.

"Biliyorum," diyor. "Ben de senin bu korkunu okudum."

Ve ben senin korkularını okudum, diye düşünüyor kendi kendine, kalbi burkuluyor. *En büyük korkunu, içinde çok derinlere gömülü tuttuğun o üç kelimede okudum.*

"Sana söylediğim gibi," diyor, Karanlık bakışlarını zehirli manzaraya çevirerek, iki yılanı aniden orada, omuzlarına dolanmış halde, "Xishlon'da ve Kuzey Ormanı'nda öpüştüğümüzde, tam bir çiftleşme bağıını geride tutabileceğimi düşünmüştüm. Sende bu kadar güçlü bir Ölümkin soyu bulmayı beklemiyordum."

"Viger . . ."

"Aramızda bu kadar çok Ölüm gücü varken birlikte olamayız," diyor. "Rüyada eşleşirken bile, neredeyse birbirimizi Doğa'nın tüm öfkesini Yaşayan Dünya'ya indirebilecek Hesaplaşma'ya doğru çekiyorduk. Eğer birbirimizi eş olarak kabul etseydik, senin Asrai doğan yok olurdu. Hem de Nehrinin sana Asrai'li olarak ihtiyacı olduğu bir zamanda."

Tierney, Viger'in en çok korktuğu o üç kelimenin onları birbirine bağlayan bağ boyunca titrettiği duygu dalgasıyla savaşıyor. "Beni korkularının içinde hissedebiliyor musun?" diye fısıldıyor bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken.

Cevap yok. Uzun bir süre öylece otururlar, gözleri birbirine kilitlenmiş, onun durgunluğuyla sarmalanmışlardır. Sonra adam elini kaldırıp kadının yanağını okşuyor, sıcak temasla kadının nefesi kesiliyor, sesi kemiklere işleyen bir tınıya dönüşüyor. "Birini asla *tam olarak* neyden korktuğunu bildiğin zaman tanıdığın kadar iyi tanıyamazsın," diye mırıldanıyor. "Ve senin korkuların, Asrai'vha'li ... korkuların *çok güzel.*"

Tierney gözyaşlarını tutmaya çalışmaktan vazgeçer ve kendini onun dokunuşuna bırakır, vedalaşırken titrer. "Daha ne kadar Doğa'nın içine çekileceksin?" diye soruyor, umutsuzca Doğal Dünya'nın başına geleceklerden sağ çıkacağını umarak.

Düşünüyormuş gibi başını öne eğiyor. "Yüz yıl. Belki de iki yüz. Gücümüz bu döngülerde çalışır."

"Seni bir daha asla göremeyeceğim," diye itiraz ediyor, gözyaşları akıyor.

Viger'in karanlık ağzı hafif bir gülümsemeye dönüşür. "Belki yine karşılaşırız. Sana söylediğim gibi, Asrai. Deathkin soyundan geldiğin için ölümsüzsün. Demirle delinmedikçe. Ama Asrai

normal bir Fae ömründen sonra, bir parçanız yok olacak. Giderek bizden biri haline geleceksiniz."

Tierney kıpırdamadan durur, şoku yatışmadan önce içinden geçer, onunla ilgili pek çok şey yerli yerine oturur. Viger'ın hipnotik bakışlarını üzerinde tutarken dudaklarında titrek bir gülümseme oluşuyor. "Bu fikir beni korkutmalı ama korkutmuyor."

"O zamana kadar," diyor alçak sesle ve yankılanarak, başparmağı kızın ağzının kenarında gezinirken, "Suların Dengesini takip et."

Viger'ın alttan alta akan anlamını hissedebiliyor, Or'myr ile olan rüyasından akan ezici Dengeyi hissettiğini biliyor. Tierney'nin gözlerinde yeni bir yaş dalgası birikir ve başını sallar. "Or'myr ile bu şekilde birlikte olamam. Onun öpücüğü, onun dokunuşu içinde çok fazla ateş var."

Viger'ın eli omzuna doğru kayıyor, gözlerinde acılı, ateşli bir karanlık var. "Bir yolunu bulacaksın."

Tierney titreyerek, "Eğer yaparsak," , "onayınızı istiyorum."

Viger'ın acısında biraz eğlence parlıyor. "Bir Ölüm Fae'sinin kutsamasını mı istiyorsun?"

Başını sallıyor.

"Onun korkuları da çok güzel," diyor Viger, sesi duygu yüklü. Kadının elini tutuyor, parmakları birbirine dolanıyor, Karanlığının şeritleri bileklerine dolanıyor. "Onlar da seninkiler gibi asil." Ona alaycı bir bakış atıyor. "Fyordin'in büyük kısmı gibi."

Tierney gözyaşlarının arasından bir kahkaha atıyor. "Kıskançlık duymaman ... hem etkileyici hem de kafa karıştırıcı."

Viger'ın ifadesi ateşli bir hal alıyor, ona karşı hissettiği her şey yüzünde karanlık bir şekilde kaynıyor. "Strafeling sana belki de altmış yıl boyunca sahip olacak. Yetmiş. Ben sana *sonsuz* dek sahip olacağım. Eğer Doğal Dünya hayatta kalırsa, senin için geri döneceğim Asrai'li."

Ve sonra Tierney, neredeyse bu üç kelimeden duyduğu korku kadar güçlü olan başka bir korkunun seline kapılıyor.

Onun yalnız kalmasından korkuyordu.

Tierney boğazında yükselen acıya karşı yutkunur. "Beni gelecekte bul, Viger."

"Dengeyi getir Asrai," diye karşılık veriyor, etraflarındaki sahne dalgalanıyor. "Doğal Matrisi Geri Yükle. Dünyanın daha fazlasına ihtiyacı olduğunda

Dengesi olarak ölüm, daha fazla Yaşam yerine, tüm Karanlığımınla senin için geri döneceğim."

Ve sonra Gölgeli zemindeler, kül rengi kumdan üç devasa çöl yılanı yükseliyor, katran kadar siyah. İçlerinden biri Viger'ın önüne eğiliyor ve Viger onun sırtına tırmanıyor. Tierney'e bakıyor, ona son bir kez uçurum karanlığında bir bakış atıyor, yılanlar kıvrılıp dönmeden önce, sonra yere dalıyorlar, Viger ve yılanlar giderken kara sise dönüşüyorlar.

Kalbi boğazına düğümlenen Tierney, Viger'ın Karanlığı'nın dudaklarına değdiğini ve ateşli bir okşayışla etrafında döndüğünü hissediyor; Viger'ın korkularının temelindeki o üç kelime ruhunun derinliklerinde kaynıyor.

Bağlantıları aracılığıyla onları kendisine gönderdiğini hissedebiliyor. Gücünün merkezinde titreştiklerini hissediyor. Sonsuzluk kadar güçlü bir ifade ve bir söz.

Ölüm kadar güçlü.

Seni seviyorum.

On Birinci Bölüm

Forest'khin

Elloren

Kuzey Dyoï Ormanı

Vogel'in Void ağacı zihnimin kenarlarında titriyor.

Nabzım hızlanıyor, keskin Dryad tırnaklarımı gölgelik delici dala batırıyorum, Void ağacının görüşü hem Dyoï Ormanı kalkanımızın hemen ötesindeki Gölge çorak araziye hem de yanımda akşam nöbetinde olan Alder'ı gece görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Vogel orada," diye homurdanarak Alder'a batıya, Gölge topraklara doğru işaret ediyorum; Vogel'in çalınmış ve bozulmuş gümüş grisi Wyvernfire'ının uzaktan gelen hissi tenimi ısıttıkça alarmım şiddetleniyor. Etrafımdaki kuzgunlar huzursuzlaştı, kocaman kanatları uçuşuyor. Errilith sert bir uyarı gırlamasıyla kuzgunların sıkıntısını Alder'in etrafını saran dev kartallara yayıyor.

"Vogel'i ben de hissedebiliyorum," diye onaylıyor Alder, doğal olmayan buz gibi bir güç hatlarımda çatırdarken bana sert bir bakış atıyor, buz büyüğü Vogel'in kalkanımızın üzerine kurduğu Gölge ağını örüyor.

Kara Cadı güçlü.

"Kutsal Kadim Kişi," diye soluyorum, "Fallon Bane'in gücünü algılıyorum."

"Ben de onu hissediyorum," diye onaylıyor Alder, ahşap gibi sakın sesi korkuyla kısılmış. "Saldırısı çok gizli. Vogel'in ağını kışın inişini hızlandırmaya yetecek kadar Gölge buzuyla boğuyor."

Uzaktaki Orman'ın çılgılığı, Erthia'nın kök hattı ağı boyunca güneybatıdan aniden yükseliyor ve kimden sonra bize ulaşıyor?

ne kadar süreceğini biliyor. Başım dönüyor ve ellerim bükülüyor, hem Alder hem de ben ürperirken tırnaklarım ağaç kabuğuna batıyor, Erthia'nın tüm Doğal Dengesi'nin Doğu'ya doğru eğildiği hissine kapılıyorum. Şimdi Doğu tarafından *tutuluyor*.

Buz ağaçlarından oluşan bulut yüksekliğindeki Gölge ormanının yanıp sönen görüntüleri zihnimde patlıyor, sağlıklı güneybatı topraklarının büyük bir kısmı Fallon'un gücüyle parçalanıyor, ağaçların elemental gücü ölürken buza sifonlanıyor.

Alder titreyerek, "Fallon Ishkartaan Ormanlarını öldürdü," diye mırıldanıyor.

"Kara Cadı seviyesinde bir güçle," diye homurdandım, bakışlarımı Batı'ya dikerek. "Ama bu sefer Kara Cadı ateşle gelmiyor. *Buzla geliyor-*"

Sözlerim, batı ufkunun üzerinde bir dizi parlayan mor ayın parlamasıyla kesiliyor, sanki Xishlon'un kendisi Vogel ve Fallon'la yüzleşmek için bizimle gibi. Sersemlemiş bir halde, o ayların içindeki büyüü okuyorum ve şok köklerimde cızırdıyor.

"Bu kuzenim Or'myr'ın büyüü," diye soluyorum, tam da Vogel ve Fallon'ın hissettiğim anda.

Alder titreyerek, "Gittiler," .

"Şimdilik," diye tekrarlıyorum, Alder'in korkunç bakışıyla bir kez daha karşılaştığımda kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Vogel's Black Witch, yeşillik sezonunu kısaltmak üzere" diye uyarıyor.

Kararlılık içime işliyor. "Bu kalkanın altındaki herkesin *hemen şimdi* birleşmesine ihtiyacımız var."

Bana endişeli bir bakış attı. "Bu da Icaral'ın annesine *şu anda* yanımızda ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor."

Bu imkansız görevi içimden lanetliyorum. Soleiya Guryev'in bana karşı yürüttüğü kampanya daha da şiddetlendi.

"Yvan ittifak için yalvarmak üzere onunla görüşüyor," diyorum. Yvan'ın ateşiyle olan bağlantıma odaklanıyorum, onun gücüne tamamen ve ateşin içinden fışkıran hayal kırıklığıyla neredeyse dengem bozuluyor. Alder'e sert bir bakış fırlatıyorum. "Diğerlerini Fallon'un büyüünün Vogel'in Gölge ağına örüldüğü konusunda uyar." Kuzgunlarıma nöbet tutmaları için zihinsel bir çağrı gönderirken gövdeden aşağı inmeye başlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye .

"Yvan'ı bulacağım," diye karşılık verdim, "ve lanet olası annesini bizim tarafımıza çekeceğim."

Yvan'ın ateşinin öfkeli ipini takip ederken görüşümü sağlamak için yapraklarla güçlendirilmiş ışık gücünü görüşüme çekerek, daldan dala atlayarak Ormanın üst kısımlarına doğru koşuyorum. Çok geçmeden Yvan'ın yakıcı aurası, annesinin kavurucu Ateş Fae aurasıyla birlikte tenimde parlamaya başlıyor, öfkeli sesleri az ileride duyuluyor.

Soleiya'nın öfkeli sesi net bir şekilde çınlarken sessizce yere düşüyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "İttifaka açığız ama Kara Cadı öldürülmeli!"

Soleiya'nın sesindeki kezzap seviyesine karşılık olarak duruyorum, Yvan ve annesi şimdi önümdeki dalların arasından görülebiliyor, ikisi küçük bir açıklığın içinde karşı karşıya. Figürleri gözlerinin aleviyle aydınlanıyor, büyülerinin menekşe ve altın auraları orman yangını boyutlarına ulaşıyor.

"Elloren bizim tarafımızda," diye cevap veriyor Yvan. "Ve *bu kubbenin altındaki her bir kişiyle* ittifak yapmaktan başka bir şey için zamanımız kalmadı!"

"Söylediklerin doğru olsa bile-" diye tıslıyor Soleiya.

"Bu doğru." Yvan onun sözünü keser. "Ben bir *Icaral*'ım. Elloren'in *her* niyetinin gerçekliğini hissedebilirim."

Soleiya alaycı bir ses çıkarır, ağzı alayla bükülür. "Ah, ne kadar keskin bir algılama gücü. Onun Voloi'deki her niyetini bildiğini sanıyordun. Ve sonra *tüm şehri* yerle bir etmeye çok yaklaştı! Ve sakın bana onu kontrol edenin Vogel olduğunu söyleme!"

"Aslında onu kontrol ediyor olsa bile mi?" Yvan karşı çıkıyor.

"Buna inanamıyorum!" Soleiya'nın yüzü tam bir çaresizlik ifadesi alıyor. "Büyükannesi *babanı* öldürdü. Ailesi *köküne* kadar şeytan. Oğlum, onunla nasıl müttefik *olabilirsin*?"

"O benim *Wyvernbondlu eşim*," diye hırlıyor Yvan, gözleri alev alev yanıyor.

Yvan'ın ateşi bağımız aracılığıyla bana doğru kükrüyor, beni bu kadar yakın hissettiğinde ürkek bir parlama anlık olarak sıcaklığını geride bırakıyor. O

Hemen kendine geliyor ve beni meydan okuyan bir sevgiyle dolu, gözlerimi yaşartacak kadar parlak bir kucaklamayla yakalıyor.

Yvan parmağını yere doğru uzatıyor, sanki kendisiyle annesi arasında kumda yanan bir çizgi varmış gibi, erimiş gözleri sert. "Elloren'i soyu için yargılamayı bırak. *Yüzü* için."

"Benden çok şey istiyorsun!" Soleiya ağlıyor.

"Hayır, sizden *adil olmanızı* istiyorum," diye karşılık verdi. "Elloren'in kendi eylemlerine göre yargılanmaya hakkı var, büyükannesinin *değil*. Onu aktif olarak baltalamayı bırak. Bölünme ekiyorsun ve bu da Vogel'in ekmeğine yağ sürüyor!"

Duygularım kabarıyor, Soleiya'yla yüzleşmek için Yvan'a katılmak üzere gölgelerden çıkmak üzereyim ama onun görünmez, ateşli saldırısının kıvılcım saçan bir kargaşaya düştüğünü aniden hissedince duruyorum, Yvan'a saf bir yıkım bakışı atarken kalbim içinden çatırdayan sefaletle tepki olarak bükülüyor.

"*Kara Cadı*'ya aşık olamazsın!" diye bağırıyor neredeyse, sesi kırılıyor. "Orada senin için *acıdan* başka bir şey yok!"

Birdenbire sustular, sanki aralarındaki şiddetli fırtına dizginlenmiş gibi, ikiz bakışları bembeyaz parlıyor, ikisi de sert nefes alıyor, ateşli auraları kontrolden çıkmış duygularla etraflarında titreşiyor, benim auram da onların acı fırtınasına kapılmış durumda.

"Babamla hiç birlikte olmamış olmayı diliyor musun?" Yvan sonunda ona sorar, sesi alçak ve serttir.

Soleiya'nın yüzü büyük, paramparça edici bir acıyla geriliyor. "Bunu nasıl *sorarsın*?" diye tıslıyor, ağzı titriyor.

"Yine de onu seçmek size büyük acı getirdi."

"Baban bana acı getirmedi!" diye karşı çıkıyor. "Lanetli *Büyücüler* yaptı!"

Yvan bir adım öne çıkıyor, kanatlarını açıyor ve geri adım atmayı reddediyor. "Ama Batı Diyarı'nda bir lcaral'la olan ilişkiniz. Bu senin hayatına *acı* getirdi."

"*Evet*," diye ağlıyor Soleiya, yumruğuyla göğsüne vururken gözyaşları dökülüyor. "O cadı onu *öldürdüğünde* kalbim yerinden *söküldü*."

İrkildim, gözümünden bir damla yaş kaçtı.

"Tüm bunları bildiğin halde," diyor Yvan boğuk bir sesle, gözleri yanarak, "onu tekrar seçer miydin?"

Soleiya hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlar. "Evet, Yvan . ." diye kabaca mırıldanıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor, sonra açıyor, gözleri yaşlarla dolu, sesi geldiğinde meydana okuyan bir hırıltı. "*Tekrar ve tekrar* ve tekrar ve *tekrar* babanı seçerdim."

Ve sonra aurası patlıyor, ağlarken omuzları çöküyor, vücudu titriyor.

Yvan'ın görünmez ateşi ona doğru alevleniyor, bir adım öne çıkıp bir elini nazikçe omzuna götürürken onu bir kucaklamayla çevreliyor. "İşte aşk budur Mav'ya," diyor Lasair'de, sesi duygu yüklü. "Tamamen açık bir kalp. Sevgiye ve acıya sonuna kadar açık."

Uzun bir anın ardından Soleiya Yvan'ın bakışlarıyla buluşur ve elini onun köşeli yanağına götürür, dudakları titrer, ateşi geçici olarak onunkine uzanır. Yvan tereddüt etmeden onun alevini karşılar, annesinin gücünün etrafından zarif bir ateş dalgası akıtır, kendi gözyaşları dökülür.

Soleiya titreyen bir nefes alıyor, köşeli yüzü duyguyla geriliyor. "Nasıl bu kadar bilge olabildin oğlum?"

Yvan'dan kuşkulu bir kahkaha yükseliyor, gözyaşlarıyla kaplı ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Belki de benden nefret eden bir Diyar'da bir lcaral olarak büyümektir?" Bıkkın bakışını kaybediyor, ifadesi ciddileşiyor, beni çevrelemek için görünmez, ateşli bir alev kucağı gönderirken şekli kendi gözyaşlarının içinden geçen bir prizma oluyor. "Ama sonra Elloren'le tanıştım. Ve onunla birlikte başka bir yol olduğunu öğrendim. Tüm katı çizgilerin ötesinde. Ve sonra . . . Orman'a katıldım ve bu *yıkım gücü* olmak zorunda olmadığımı öğrendim. Bu "Kehanet silahı. Benim için başka bir yol var. *Hepimiz* için başka bir yol." Etrafındaki ateşin akışı ısrarcı, sevgi dolu bir güçle alevlenir. "Bize katıl Mav'ya. Bu yol Erthia'yı kurtarmak ve Gölge'yi yenmek için *tek şansımız*."

Soleiya dönüp Orman'ın içindeki varlığını fark ettiğinde uzun bir tereddüt anı yaşanıyor, aurasında ürkek bir çatışma ateşi yanıyor, öfke dolu bir bakışla gözlerini tekrar Yvan'a dikmeden önce gücü fırtınalı seviyelere yükseliyor.

"Lütfen, Mav'ya," diye ısrar ediyor Yvan, sağlam durarak. "Lütfen, sadece *Orman'ı dinleyin.*"

Soleiya dayanılmaz derecede uzun bir süre onun bakışlarını tutuyor. "Pekâlâ oğlum," diye kabul ediyor sonunda. Yvan'a dönmeden önce bana nefret dolu bir bakış fırlatıyor, ifadesi işkence görüyor. "Ormanını dinleyeceğim."

Yvan derin bir nefes alıyor, sonra annesinin elini tutuyor ve onu büyük bir meşeye götürüyor. Yavaşça avucunu meşenin kabuğuna doğru kaldırıyor ve bir anda tüm Dyoî Ormanı'nın gücünün aniden Soleiya'ya doğru daraldığını hissediyorum.

Soleiya nefes nefese kalır, eli prizmatik bir parıltıya bürünür. Sonra, tıpkı diğerlerinde olduğu gibi, Soleiya'nın vücudunda hızla kabuk oluşuyor ve doğrudan ağacın içine çekiliyor.

Yvan sert bir ses çıkarır, avuçlarının ikisi de ağacın üzerindedir.

Kalbim boğazımda, ağaçların arasından çıkıp hızla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Elimi Yvan'ın sıcak omzuna götürüyorum ve ateşi hemen alevlenip etrafımda ve içimde coşkulu vuruşlarla parlıyor.

"Özür dilerim, Elloren," diye homurdandı. "Bu kadar nefrete katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Yvan," diye uyarıyorum, "Fallon Bane ve Vogel kısa süreliğine kalkanımızın hemen dışındaydı."

Yvan'ın avuç içleri ağaçtan düşüyor ve yüzünü aceleyle bana dönüyor. "Ne oldu?"

"Geldikleri gibi hızla kayboldular," diye cevap veriyorum. "Alder ve ben kıtanın güneyindeki ormanlardan gelen bir mesajı okuduk, o vahşi ormanlar yok edilirken gönderilmiş. Fallon buzuyla hem Kuzey hem de Güney Ishkartaan'ı yerle bir etmiş. Yvan, artık Kara Cadı seviyesinde bir Gölge buz gücüne sahip. Vogel'in Gölge ağına, kalkanımızın üzerinden buzundan bir hat fırlattı. Bu da kışı hızlandıracak. Bu kubbenin altındaki herkesin bu gece bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var."

Yvan, Soleiya'nın az önce girdiği sandığa bakmadan önce bana hararetli bir bakış atıyor, yüz hatlarını keskinleştiren sinirli bir ifade. "Annem de benim kadar inatçıdır."

"Orman'ın ona ulaşmasını ummaktan başka çaremiz yok."

Ona Or'myr'ın mor ay çizgisini anlatırken, dayanılmaz gibi gelen bir süre boyunca bekliyoruz. Sonunda, prizmatik ışık ışınları gövdeden patladı ve Yvan ve ben geri adım attık, annesi aniden önümüzde, dizlerinin üzerine çöktü ve nefes nefese kaldı, avuç içi yere düştü.

"Mav'ya?" Yvan onun seviyesine iniyor ve kolunu tutmak için uzanıyor. Soleiya başını kaldırıyor ve ben şaşkın bir nefes alıyorum.

Gözleri mor ateşle dolu. Sıkıttığı elini açarak koyu mor bir çam kozalağını ortaya çıkarıyor, hemen altındaki avucunda III'ün görüntüsü işaretlenmiş ve ben onun içindeki titreşimi hissedebiliyorum - Soleiya'nın Yvan'ın akrabası Zhilaan Ormanı'na olan yeni bağı.

Ateşe ihtiyacı olan orman.

"Soleiya kekeliyor, avucundaki çam kozalağına ve III işaretine şaşkın gözlerle bakarken yüzü gözyaşlarıyla doluyor. Bakışlarını bana doğru kaldırıyor, daha fazla gözyaşı birikip yüzünden aşağı süzülürken kaşları düğümleniyor. "Ağaçlar . . . bana ikinizin de neler yaşadığını gösterdiler. Ve Elloren... bana kalbini ve Vogel'in sana ne yapmaya çalıştığını gösterdiler. Bana *her şeyi* gösterdiler ..." Yüzü bariz bir pişmanlıkla gerilirken sözleri kesiliyor. "*Çok özür dilerim.*"

Yvan rahatlamış bir nefes verirken ve Soleiya ayağa kalkarken boğazım duyguyla geriliyor. Onu sıkıca kucaklıyorum, hafifçe geri çekildiğinde dudakları sesiyle birlikte titriyor. "Belki yeniden başlayabiliriz, sen ve ben?"

Heyecanla ve aceleyle başımı sallıyorum, Yvan'ın kanatları ikimizin de etrafında yaylanırken ateşi etrafımızı sarıyor, uçümüz artık Icaral, Ateş Fae'si ve Büyücü olarak bölünmüyoruz.

Artık hepimiz Forest'khin'iz.

"Vogel'in Kara Cadısı, Fallon Bane," diye uyarıyorum Soleiya'yı, gücümün akışı alarmla parlıyor, "buz gücünü Vogel'in Gölge ağıyla kalkanımızın üzerine ördü."

Soleiya'nın ateş saçan gözleri genişler.

"Bu da *şu* anlama geliyor," diye vurguluyor Yvan, "*şu anda* herkesi birleştirmek için yardımınıza ihtiyacımız var."

On İkinci Bölüm

Çimlenme

Elloren

Kuzey Dyoï Sıradağları

"Elloren hakkında yanılmışım," diye sesleniyor Yvan'ın annesi bizi ayıran runik duvarın ötesindeki düşmanlarıma, Or'myr'in aylarından gelen ışık geceyi ve Soleiya'yı mor bir renkle kaplıyor.

Sylvan, Iris, Yulan, Alder ve Vang Troi Soleiya'yı destekliyor, Soleiya'nın sesli desteğine karşılık olarak içimde sıcak bir duygu parıltısı dolaşıyor, kuzgunlarım üstümüzdeki gökyüzünde, kubbe kalkanımızın bulut yüksekliğindeki tepesinin hemen altında nöbet tutuyor.

Yvan'a doğru eğildim ve o da bana hızlı, ateşli bir bakış fırlattı, kolu ve ateş aurası etrafımı sardı, hem Dyoï Ormanı hem de uzaktaki Zhilaan ikimizin etrafında hissedilir destek girdapları gönderdi - İkaral ve Dryad Cadısı birleşti.

İki ateşli yıldız gibi sabit.

"Kehanet ne olacak?" diye hırlıyor büyü duvarımızın arkasındaki Amazonlardan biri; genç, gri renkli, ağır dövmeli, çelik renginde örgüleri olan Elfollen bir kadın. Bakışlarını üzerime dikerken gümüş gözleri savaşın sertleştirdiği bir öfkeyle parlıyor.

"*Fallon Bane* Kara Cadı!" diye homurdanıyor kız kardeşim Diana, kehribar rengi gözleri ışıldayarak. "Seni aylar önce bu konuda uyarmıştım!"

"Orman yeni ve daha güçlü bir Kehanet oluşturuyor," diye ısrar ediyor Soleiya Elfollen askerine. "*Hepimiz* için yeni bir Kehanet oluşturuyor." Avucunu havaya kaldırarak üzerine basılmış III işaretini gösteriyor.

Duyulabilir bir nefes yükseliyor ve Soleiya bana dönüyor. Akkor halindeki bakışlarını karşılıyorum, büyülerimiz müttefiklerine geri dönüp Orman'ın ona gösterdiklerini anlatmaya başladığında kalbimi en iyi acıyla çarptıran bir ittifak aleviyle birbirimize doğru alevleniyor.

"İnanıyorum ki," diyor Soleiya sonunda, sesi duygusallıktan titreyerek, "kocam Valentin bugün hayatta olsaydı ..." Duruyor, ağzı kederli bir yüz ifadesiyle titriyor.

Yvan'ın gözleri ona gitmeden önce benimkilerle buluşuyor. Annesinin elini tutuyor, Soleiya'nın yüzünden yaşlar süzülürken aurasının görünmez spiralleri birleşmiş ellerinin ve kollarının etrafında dolanıyor. Yvan ona Lasair dilinde bir şeyler mırıldanıyor ve Soleiya başını sallıyor, onun sözleriyle güçlenmiş gibi görünürken doğruluyor ve Yvan'a sıkıca tutunarak Vu Trin kalabalığına bakıyor.

"İnanıyorum ki," diye yeniden başlıyor Soleiya, parçalanmış sesi şimdi daha güçlü, "kocam *şu anda* burada bizimle olsaydı -" bana bir kez daha bakıyor "- sadece Orman'a katılmakla kalmaz, Elloren'i bir müttefik ve *aile* olarak kucaklardı. Oğlumun Wyvernbondlu eşi olarak."

Yvan'ın sıcaklığı aramızdaki bağı sarsıyor, bakışları öylesine ateşli bir güçle benimkilere yöneliyor ki tenimi bir kızarıklık ısıtıyor.

Hasımlarımız arasında düşmanca mırıltılar kopuyor. Öfkeli bir sessizlik çöküyor, herkesin bakışları üzerimde toplanıyor. Aramızda kıvılcımlar uçuşurken, Yvan elini bana uzatıyor.

Kaderin baskısının hepimizin üzerinde döndüğünü hissederek ona doğru gidiyorum ve elimi onun elinin etrafına sarıyorum, temas bağımız boyunca başka bir ısı dalgasını tetikliyor. Dudaklarında şefkatli bir gülümsemeyle Yvan beni kendine çekiyor, Orman'ın desteği köklerimi parıldayan ışık gücüyle dolduruyor. Çıkıntıyı çevreleyen mor ışıklı ağaç hattına -güzel, karmaşık, hayatta kalmamız için kesinlikle hayati önem taşıyan Yaşayan Vahşi Doğa'ya- bakıyorum; hepimizin karşı karşıya olduğu vahim durum içim daralıyor.

Pervasız cesaret, sonbaharın prizmatik gücüyle beslenen elemental bir fırtına gibi içimde yükselir. Önce Yvan'a, sonra hem müttefiklerime hem de rakiplerime bakıyorum, Mavrik ve Gwynn'in, sonra Sage, Ra'Ve, Rivyr'el, Thierren ve Fain'in bakışlarını kısaca karşılarken kalp atışlarım göğsüme çarpıyor.

Belimdeki dalı çözerek yere bırakıyorum, tamamen silahtan vazgeçiyorum. Pervasızca bir kararla, bir uçurumdan atlamak anlamına gelen kelimeleri seslendiriyorum. "duvarı yık."

Yvan'ın ve Soleiya'nın gücüyle, *herkesin* gücüyle şok yanıp sönüyor, havadaki kuzgunlarım savaşa hazır bir şekilde yere inerken etrafımdaki sahnede uyarıcı Karanlıklarını titreştiriyor.

"Elloren," diye itiraz ediyor Yvan, "düşmanlıkları azalmadı."

Onun alev alev yanan bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Zamanımız kalmadı," diye ısrar ederek Alder, Sylvan ve Yulan'ı işaret ediyorum. "Dryad akrabalarımın ve benim ağaçlardan ne hissettiğimizi duydunuz. Büyücüler erişebildikleri her ormanı yerle bir ediyor. Ve şimdi Fallon bir Gölge kışının inişini hızlandırdı. Riskler ne olursa olsun, *bir saniye daha* bölünmüş kalamayız."

Kendimi toparlayarak Errilor'un simsiyah gözlerine bakıyorum ve kalkan duvarın yapımında büyük sahibi olan müttefiklerime dönmeden önce hem ona hem de sürünün geri kalanına güçlerini korumaları için zihinsel olarak ricada bulunuyorum.

"Emin misin, Elloren," diye bastırıyor

Trystan. Başımı sallıyorum.

Hepsi kısa ve tedirgin bir an daha tereddüt ettikten sonra hep bir ağızdan dallarını ve kalemlerini kaldırıp büyüler mırıldanıyor.

Kalkan çok renkli bir ışık püskürmesi içinde yanıp sönerek yok olur.

Düşmanlarım runik silahlarını ellerine almak için harekete geçtiler ve Yvan ile annesi koruyucu bir şekilde önüme geçtiler ama ben onları nazikçe geri çekip ileri doğru adım atıyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor, savunmasızlığımın ve düşmanlarımın savaş büyülerinin yükseldiğinin son derece farkındayım.

"Noi'khin'nur, Amazakaraan'veer ve Lasair'shin," diyorum düşmanlarıma Noi, Amaz ve Lasair terimleriyle en yüksek saygıyla hitap . Bakışlarımı dikkatle Gölge çorak araziye yöneltiyorum. "Erthia'nın *gerçek sonunun* gelme ihtimaliyle karşı karşıyayız. Dryad'khin'im ve ben bu savaşta tek başımıza mücadele edemeyiz." III işaretli avucumu kaldırıyorum. "Size yalvarıyorum, Noi'khin'nur, Amazakaraan'veer ve Lasair'shin-" elimi ağaçlara doğru *uzatıyorum* "-sadece *Ormanı dinlemeniz* için."

Sessizlik çöküyor, alametle ağırlaşıyor, savunma büyüsü yükselmeye devam ederken nefesim göğsümde asılı kalıyor, Yvan'ın ve Soleiya'nın ateşinin her izi silahları geri püskürten bir güçle etrafımda patlamaya hazırlanıyor.

Kraliçe Freyja Zyrr öne çıktı, ela gözlerini bana dikti. "Elloren Guryev, Orman'ınızı ."

Isı, Yvan'ın ve benim bağlanmış ateşimde patlıyor, Freyja'nın bana Guryev adını vermek için yaptığı cesur hareket, her düşmanın büyülu aurasında bir şok dalgasını tetikliyor.

Kendiminkinin yanı sıra.

Yvan'a dönüyorum ve onun bana öyle ateşli bir aşkla baktığını görüyorum ki, çözülebileceğimden korkuyorum. İsim o kadar doğru, o kadar gerçek geliyor ki, Lukas'ın soyadını kabul etmek sonunda ne kadar doğru olduysa, bu da o kadar doğru. Gardner soyadımın boyunduruğundan tamamen kurtulmak, kederli olduğu kadar, zor kazanılmış bir özgürlük gibi geliyor. Ve Yvan'ın sevgisinin en derin izi.

"Size katılacağım kraliçem," diye sesleniyor bir ses, Elfollen Amaz kadını öne çıkarken şok kolektif büyümüzü daha da tedirgin ediyor.

Birkaç Amaz daha Orman'a bağlanmaya gönüllü olurken Yvan, Soleiya ve ben temkinli ama umutlu bakışlarımızı paylaşıyoruz; Yulan ve diğer Dryad'khin müttefiklerim de onlara ağaçlara kadar eşlik ediyor.

Ama özellikle bir Amaz saldırgan bir şekilde kıpırdamadan duruyor: Diana'nın baş düşmanı, devasa baltalı Amaz savaşçısı Alcippe Feyir. Alcippe'nin yüzünde öfkeli bir ifade belirliyor, ametist gözleri Yvan ve bana ölümcül bir şekilde sabitlenmiş, yumrukları baltasının rün işaretli sapının etrafında kenetlenmiş.

Alder saflarımızdan ayrılıp Alcippe'ye doğru adım attığı anda Diana'nın boğazından bir hırıltı yükseliyor. Devasa savaşçının önünde durdu, Alder'in omzunda yarı yanık mor tüyleri olan grileşmiş bir Dyoi Kartalı tünemişti.

"Vahşi Olan," diye selamlıyor Alder onu Amazkara dilinde, her zamanki ahşap sakın tonuna alışılmadık bir duygusallık katarak. "İlk runik mızrağımı ellerime henüz sekiz yaşımdayken, Amazlar arasında bir yetimken verdin. Bana ve Tanrıça'nın pek çok kuluna akıl hocalığı ve koruyuculuk yaptın.

Saygıdeğer Kişi, size sadece bir Dryad'kin olarak değil, bir *Amaz, Ormanımı dinlemek için.*"

Alcippe'nin geniş çenesi sertleşiyor, ifadesi neredeyse şiddetli bir çatışmaya benzeyen bir şekilde esniyor. Ama sonra öyle mucizevi bir şey oluyor ki, sanki tüm dünya ayaklarımızın altından kayıyormuş gibi hissediyorum.

Alcippe hızlı ve sert bir şekilde başını sallar.

Hiç vakit kaybetmeden, Alder'in dev akraba kartal sürüsünün tamamı eşliğinde onunla birlikte Ormanın ağaç hattına doğru yürür.

Ağaçların arasına giren Amaz, Vu Trin ve Lasair ortaya çıkmaya başladığında gece yarısı yaklaşmakta, derin bir gece soğuğu dünyayı sarmaktadır. Hepsi dönüşmüştü.

Hepsi III'ün imgesiyle basılmış.

Gümüş gözlü, mor kürklü Noi Boz Ayısı Kraliçe Freyja Zyrr'in arkasında oturuyor, kutsanmış bir şekilde hayatta olan Lucretia da dahil olmak üzere hepimiz, Alcippe nihayet ağaç hattından çıktığında merkezi, runik bir şenlik ateşinin etrafındaki büyük çıkıntıda toplandık, gül kuvarsına benzeyen pırıl pırıl bir parçayı yumruğunda tutuyor, dövme yüzünde şaşkın bir ifade var.

Yvan ve ben, Vang Troi, Freyja ve diğer pek çok kişiyle birlikte ayağa kalkıyoruz.

Alcippe, Alder'in yanından ayrılıp Yvan'a doğru bir adım atıyor, vahşi, soluk pembe gözlerini ona diyor. İçimi bir korku kaplıyor - Amaz'ların bakışlarını kirleterek erkeklere doğrudan bakmalarının yasak olduğunu biliyorum, tabii onları daha fazla kız çocuğu yaratmak için kullanmadıkları sürece. Ya da onları yere sermek.

Yvan'ın kolunu koruyucu bir şekilde kavriyorum ama sıcak aurasının benimkinin etrafındaki güven verici akışıyla sakinleşme sırası onda.

Alcippe onun önünde durur, sırtına bağlı baltayı ya da vücudunun her tarafına kılıflanmış bıçakları çekmek için hiçbir hareket yapmaz. Yvan'ın kanatları ona bakarken sıkıca kapanıyor, ateş gücü merkezinde erimiş bir top haline geliyor.

"Icaral çocuğumu kurtardın, Pyrgomanche," diyor Alcippe kabaca, sesi derin ve yoğun. Serbest elini kaldırır ve

III'ün oraya kazınmış görüntüsünü gördüğümüzde hem Yvan'ın hem de benim gücümde rahatlama parıldıyor.

"Orman," diyor Alcippe Yvan'a, "bana Pyrigo'yu Valgard'daki Büyücü hapishanesinden kurtarışını gösterdi. Ve bana Selkie'khin'imize ve diğer pek çok kadın insanoğluna nasıl yardım ettiğini gösterdi. Ağaçlar . . ." Diğer elinde tuttuğu kuvarsı kaldırırken gözlerinde duygusal bir duraksıyor. "Bana tüm bunları göstermekle kalmadılar... gücümün bağlarını çözdüler. Ve *erkekler* tarafından Urisk kadınlarının elinden alınan geomansiyi geri verdiler." Yvan'ın bakışlarını kınayan bir güçle tutarken Alcippe'nin yüz hatları tiksintiyle geriliyor. "Ama belki de," diye izin veriyor, ses tonunda bir örsün ağırlığı var, "Erthia'da senin gibi adamlar için yer var."

Yvan kanatlarını tam açıklığına kadar açtığında şok nefesimi kesiyor. "Ateşim sende Alcippe Feyir," diye yemin ediyor. "Sen, halkın ve Icaral çocuğun."

"Ve baltam da sende, Icaral," diye yemin ediyor Alcippe, yankılanan şokum ayaklarımın altındaki zemini yerinden oynatırken.

Naga insan formuna büzüşür ve yüksek bir taş çıkıntının üzerine sıçrar, daraltılmış altın ateşi bakışları Vu Trin güçlerini tararken kanatları güçlü bir şekilde açılır. "Erthia'nın Kırılmamış Olanları!" diye homurdanıyor. "Yeni bir tür güç yaratmanın zamanı geldi! *Yaşayan* bir bayrak ve sancakla! Erthia'nın Savunucuları olarak bizimle birlikte ayağa kalkın Dryad'khin!"

Vang Troi runik kılıcını kınından çıkarıp kaldırıyor ve safir gücünün parıltısı geceyi aydınlatıyor. "Kim burada," diye gürlüyor, "gücümüzü birleştirmek, kubbe kalkanımızı tüm Doğu Diyarının üzerine fırlatmak ve *Erthia'yı* Magedom'un Gölgesinden *geri almak* için Doğu'yu birleştirmek üzere bir Dryad'khin gücü olarak birleşecek?"

Eski düşmanlarımızın her biri III işaretli avuçlarını kaldırdığında, Yulan'dan kopan duygusal bir sesle nefesimi tutuyorum.

"O zaman işe koyulalım, olur mu?" Hazel, Wrenfir'in yanında durduğu yerde siyah dudaklı ağzında hınzır bir gülümseme oluşurken, amcamın büyük siyah vaşak akrabası onun yanına sarılıyor. Wrenfir ve Hazel'in kolları birbirlerinin omuzlarında, sihirleri birbirlerine dolanmış, şaşırtıcı derecede samimi bir enerji

Ormanın artan yeşillik gücü hepimizin içinden geçerken, onun içinde uğulduyor.

"Oaklyyn'e ihtiyacımız var," diye sesleniyor Sylvan, Iris Morgaine'in yanında durduğu yerden Hazel'a. Sylvan parmağını Batı'ya, yaklaşmakta olan Gölge tehdidine doğru herkes sessizleşiyor, çam rengi gözleri sertleşiyor. "Oaklyyn'in Dryad rünleri yapma konusunda özel bir yeteneği var, buna güçlendirme, bağlantı ve genişleme rünleri de dahil. Vogel'in Gölge ağını kırmak ve kalkanımızı tüm Doğu'ya yaymak için bu rünlere ihtiyacımız var. Elimizde büyük bir güç var ama Magedom'un Gölgesi kışı bastırmadan önce bunu başarmak için yeterli değil. Yeşillik mevsimi kısalmışken olmaz. Vogel'in güçlerini geride bırakacaksak Oaklyyn'in yanımızda olmasına ihtiyacımız var ama o hepimizden uzaklaştı."

"Ben de onu aradım Dryad'kin," diyor Yulan Sylvan'a, ses tonunda ve akraba balıkçıl kuşunun gözlerinde kederli bir ifade , "ama onu bizimle ittifak yapmaya ikna etmek mümkün değil."

"Ben de ona gittim," diye itiraf ediyor Alder, yeşil kaşları gergin bir şekilde düğümleniyor. "Ama Magedom'dan bile daha güçlü bir düşman onu ele geçirdi. Tüm umudunu kaybetti."

"Onu terk edemeyiz," diye ısrar ediyor Aislinn, kalbimi sızlatan bir şiddetle - Lupin kardeşimin, umut ya da yardım olmadan sefaletle yüzleşmenin bir insana neler yapabileceğini çok iyi bildiğinden eminim.

"Aislinn haklı," diyor Jarod onun yanından, kolu Aislinn'e sarılmış halde.

"Onun khin'i olmamıza ihtiyacı var," diye tutkuyla katılıyor Thierren.

"Raz'zor ve ben onu vahşi doğaya çekildikten kısa bir süre sonra aradık," diye açıklıyor Ariel, keskin yüz hatlarını geren sıkıntılı bir ifadeyle, omzundaki kuzgun akraba diken diken olmuş bir halde. "Yaklaşan herkese saldırmaya hazır. Raz'zor benden ona tek başıma ulaşmayı denemek için bir şans istedi."

Sıkıntı içinde, ateşimden bir çizgiyi Raz'zor'a gönderiyorum. Onun geri dönen kızıl alevi, daha önce sürü arkadaşımın ateşinde hiç hissetmediğim coşkulu bir kızıl cızırtıyla aniden sürü bağımıza doğru ilerliyor. Uyarıcı bir parlama ile birlikte, kesinlikle şiddetli ve içinde hissettiğim mesafe talebine saygı duymak için mücadele ediyorum.

Çünkü zamanımız tükeniyor.

On Üçüncü Bölüm

Yangın Ormanı

Oaklyyn

Kuzey Dyoï Sıradağları

Wyvern Raz'zor ve Icaral Büyücüsü Ariel Haven, müttefiklerinin lanetli saflarından ayrılmamdan kısa bir süre sonra beni aradılar ve ikisi de Dryad soydaşlarıma verdiğim şiddetli ve açık mesajı görmezden geldiler.

Beni bırak.

Wyvern ve Icaral'ın yaklaştığını empatik olarak hissettim ve onları bu lanetli Ormanın derinliklerine çekildiğim yerden gördüm. Onların lanetli *ateşini* hissedebiliyordum.

Onların lanetli *Dryad'kin olmayan* ateşi.

Öfke içime işledi ve asama uzandım, burada, şafağın aydınlattığı vahşi doğada onlarla savaşımaya hazırdım. İntikamı serbest bırakmaya ve gökler sarsılana kadar çılgılık atmaya hazırdım. Onların kötü ateşi yaklaştıkça, kederli bir öfkeyle titreyerek ayağa fırladım.

Ölmelerini istemek.

Ölü olmayı istemek.

Bağlandığım Kuzey Ormanı'nın ve akraba porsuğumun çılgılık sesinin anısı ruhumda yankılandı, yıkılmış kalbimde tekrar *tekrar* yankılandı.

"Beni *rahat* bırakın!" Wyvern ve Icaral korkunç yılanı akışkanlıklarıyla ağaçların arasından süzülürken ağızımdan tükürükler saçarak onlara hırladım.

Dryad olmayan doğa katilleri! Onlara bağışlamak için can atıyordum.

Hepsi doğa katili.

Icaral ve büyük beyaz ejderha daha net görünmeye başladığında nefret içime işledi. Altın ve kırmızı ateşten gözleri ölümcül duruşuma baktı, içlerinde korkusuz bir vahşet parlıyordu.

Asamı kaldırdım ve Wyvern aniden içe doğru büzülürken saldırmak için hareket ettim.

Biçimi yılan gibi bir genç adam şekline dönüştüğünde, şaşırtıcı derecede ani değişimi beni şaşkına çevirdiğinde, sert beyaz pullarla kaplı biçimi, gözlerinde yanan kıpkırmızı ateş hiç sönmeden durdum. Kanatlarını açtığında, yarı gri tüylü iki Noi Güvercini ormanın tepesinden süzülüp omuzlarıma tünedi; kuşlar bana yalvaran, içimi burkan, hissetmesi dayanılmaz bir şefkatle dolup taşılar, gibi umutsuzca lanetlenmişim.

Saldırgan duruşumun sertleşmesi karşısında yılmayan güvercinler, benden önce yanıklarına iyileştirici merhem süren Icaral kadınının görüntülerini zihnimde canlandırdılar. Onları uyumaları için ötüp duruyordu.

Ama kanatlıların sahte umutlarından hiçbirini istemedim.

Onları omuz silkerek , incinmişlik ve şaşkınlık telaşıyla yukarıdaki dallara doğru uçarlarken ürkek protesto fişeklerine karşı paramparça kalbimden geriye kalanları sertleştirmeye çalıştım.

Öğüreceğimden korktuğum kadar şiddetli bir ıstırap beni sardı ve kanatlı masumlara bakmaktan inatla kaçındım. Aramızda ya da çevremizdeki lanetli Orman'la herhangi bir bağ kurulmasının acısına katlanamıyordum - etrafımda dayanılmaz, kucaklayıcı bir aşkla dönüp duran bir Orman.

Çünkü yakında ölecekti. Kuzey Ormanı'mın öldüğü gibi. *Benim* ölmek istediğim gibi.

Bitti, kırık kalbim dışarı fırladı.

Doğa bitti.

"Ölmeyi istemenin ne demek olduğunu bilirim," diye ağzından kaçırdı Icaral, sesi bıçak gibi keskindi.

Bakışlarım ona kaydı, Icaral'ın ifadesi öylesine içtenlikle parlıyordu ki, mutsuzluğum daha da büyük bir kargaşaya dönüştü.

Ve öfke.

O kadar güçlü ki galaksileri yerle bir edebilir.

Ona doğru tehditkâr bir adım attım, asamı sıkıca kavradım, Icaral kafasını Wyvern'inin omuzlarından koparmaya hazırdım.

Hırlayarak bir uyarı adımı daha attım, öfkem o kadar yoğundu ki ciğerlerime asit dolduruyordu. "Ne hissettiğim hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun, Wyvern!" Raz'zor'a doğru kavgacı bir bakış fırlattığımda, kıpkırmızı ateş saçan gözlerinin kırpmadan bana odaklandığını gördüm. Onunla ilgili her şey rahatsız edici derecede *başkaydı*. İnsandan çok sürüngendi.

Ama onunla ilgili en rahatsız edici şey bu değildi.

Dünyayı değiştiren en önemli şey, alev alev yanan kırmızı gözlerinde kaynayan yoğun anlayıştı; bakışları öyle fersah fersah derin bir acıyla doluydu ki, kendi ıstırabımın gelgit dalgası gibi yükselmesine neden oldu, acının kabarması dayanılmaz derecede yoğundu.

"*Benden uzak durun!*" Onlara bağırdım, asamın üzerinde elemental güçten oluşan siklonik bir top yaratmak için akraba bir bağlantı olmadan Orman gücünün hangi parçalarını kullanabileceğimi düşündüm.

NOOOOOO! Güvercinler ve diğer kanatlılar tedirgin ciyaklamalara ve kanat çırpışlarına başlarken, her ağaç ve akraba *durmam* için haykırıırken, Orman tüm solmuş köklerini titretti.

İtirazları beni etkilememişti, bu Wyvern'kin'leri beyhude kubbe kalkanlarından geçirip bekleyen Gölge'ye fırlatmaya hazırdım.

Wyvern'kin hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine oldukları yerde sabit kaldılar, gözleri benimkilere kilitlenmişti, bakışları o çılgınca tedirgin edici anlayışla doluydu. Sonra hep birlikte kanatlarını sert *bir vınlamayla* aşağı attılar ve kendilerini ormanın tepesindeki dallara tünedikleri gölgeliklere fırlattılar.

Bir anlaşmaya varmış gibi görünmeden önce Wyvern dillerinde tıslayan bir konuşma başladı, Icaral bana uzun ve acılı bir bakış attıktan sonra uçup gitti ve soluk Wyvern kaldı.

Gitmeyi reddediyor.

Dönüp ormanın derinliklerine doğru ilerlemeden önce ona hırladım ve küfürler savurdum, peşimden gelen meraklı hayvanları görmezden geldim, savunmasızlıklarını ve sevgilerini bana yansıttılar. Çünkü evlerinin ölmek üzere olduğunu bilmek kalbimin kalan parçalarını da parçalıyordu.

Wyvern o akşam beni buldu.

Gece boyunca orada kaldı, kanatlı insan formunda yükseklerden beni izledi. Yumruğumu sallayıp ona bağırdığımda kısa bir süreliğine geri çekildi. Ama sonra, ben çaresizlikten bir topun içine yuvarlanırken, yukarıdaki gölgelikte yeniden belirdi, sessiz, inatçı bir varlık, gitmeyi reddediyordu.

Ertesi gece ormanda yere yığılmış, yok olan ormanım ve akrabalarım için hıçkırı hıçkırı ağlıyordum.

İşte o zaman Wyvern bana bir kez daha yaklaşıyor.

Kederden ona bağıramayacak kadar yıprandım. Güç toplayıp saldırmak için. Ölen Ormanım için yas tutmaktan başka bir şey yapamıyorum. Yakında ölecek olan tüm ormanlar için.

İnsan formunda tek dizinin üzerine çömelmiş, soluk kanatları içeri çekilmiş, kaymaktaşı boynuzları kar rengi saçlarının üzerinde kıvrılmış. "Horde bana, Vahşi Olan," diyor.

Ona göz kırpiyorum. "Ne?" Onun bu cüretkârlığına inanamayarak tükürdüm.

"Horde to me," diye tıslıyor tekrar, vurgulu bir şekilde, kıpkırmızı gözleri geceyi aydınlatıyor.

Gücümün son kırıntısını da ona fırlatmak istiyorum. *Hepsine* fırlatmak istiyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" çıkışıyorum, sesim boğuklaşıyor.

"Horde to me," diyor bir kez daha, sertçe. "Yalnız *değilsin*."

İnanılmazlık içime sığıyor, tüm kaslarımı sıkıyor. Onunla aynı anda, dünya dışı bir bulanıklıkla ayağa fırlıyorum. Yumruklarımı sıkarak ona doğru hamle yapıyorum, ondan yayıldığını hissettiğim muazzam Wyvern gücünü umursamadan o yanan kıpkırmızı gözlere bakıyorum.

Ağaçları yakabilen güç.

Ormanları yok edebilir.

"Ben bir *Dryad*'im!" Bağırıyorum, sesim öfkemden çatırdıyor. "Ben bir *Wyvern* değilim! Keşke hepiniz **ÖLSEYDİNİZ!**"

Kımıldamıyor. Kıpkırmızı gözleri daha da yanıyor. "Horde to me, Fierce One," o tıslıyor, çileden çıkarıcı bir şekilde inatçı, her şey

etrafımız o gözlerin titrek kırmızı ışıltısıyla aydınlandı. "Erthia'nın hayatta kalan ormanlarını birlikte koruyacağız. *Bir bütün* olarak."

Öfke dolu bir ses çıkardım. "*Ormanları* korumak mı istiyorsun? Hepiniz *ateşsiniz*." Kolumu uzatarak etrafımızı işaret ediyorum, gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor. "Bunların *herhangi* birini nasıl koruyabilirsin?"

Kıpırdamıyor, bakışları vahşetle delinmiş. Eğildi, dişlerini gösterdi. "Seni koruyarak."

Ona Dryad keskinliğindeki dişlerimi gösteriyorum. "Senin korumanı *istemiyorum!*"

Yine yerinden kıpırdamıyor. "Uzun zamandır yalnızdım," homurdanıyor, alçak sesle ve vurgulu bir şekilde. "Sahipsiz. Rünler tarafından hapsedildim. Ateşim . . . *nefes alamıyordu*. Ormanı olmayan yalnız bir ağaç gibiydim."

Yüzüm vahşi bir saldırganlıkla buruşuyor. "Sürünü benim *ormanımla* kıyaslamaya cüret mi ediyorsun?"

"Evet," diye hırlıyor, köpek dişlerini göstererek. "Bir *Ateş Ormanı*."

Ve sonra her şey çöküyor - korkunç görüntülerin hiç bitmeyen yayılım ateşi.

Magedom'un Gölge yangınına yakalanan sevgili Ormanım hızla yanarak yok oldu. Bana koruyucuları olarak güvenen vahşi masumların hepsi yok oldu, Dryad kederim Gölge Ateşi'nin acımasız dümen suyunda beni tüketti.

"*BENDEN UZAK DUR!*" Köklerimi ölümcül bir şekilde çökertme riskine rağmen, ona karşı kullanmak için toplayabildiğim son elemental güç parçasını hazırlayarak çığlık atıyorum.

Bana yakıcı bir bakış atıyor, bakışındaki anlayış beni yok edecek güce sahip. Ama ben ona ve tüm orman katili dünyaya karşı olan öfkemi açığa çıkaramadan, kanatlarını çırpıp yere atıyor ve süzülerek uzaklaşıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve çaresizliğimi haykırıyorum, cenneti parçalamak istiyorum, Orman bana nazikçe rengarenk yapraklar, çırpınan türler ve sevimli, dallı sarmaşıklar gönderirken, kalbimden geriye kalanları paramparça ediyor.

Raz'zor o gecenin ilerleyen saatlerinde tekrar geri döndüğünde, orman mor bir ışıkla yıkanmış, mor aylardan oluşan bir çizgi yayılmıştı.

Bu akşam erken saatlerde Dyoı Ormanı'nda, ağaçların arasından bana gönderilen bir ay görüntüsü, sanki bana umut vermeliymiş gibi.

Bu acımasız, doğayı yok eden dünyada hiç umut yok.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim kamaşıyor ve ağaçların arasında Raz'zor'un solgun insan yüzünü görüyorum, kızıl ateş gözleri tarafından şaşırtıcı bir şekilde aydınlatılmış. Alçak bir dalın üzerine tünemiş, kanatlarını sıkıca geriye atmış, gözlerini kırpmadan Wyvern bakışlarını bana dikmiş. *Alev alev* bana.

"Sen hiç pes etmez misin?" Boğazım düğüm düğüm ve gergin bir halde soruyorum. "Horde to me, Fierce One," diye cevap veriyor, kararlı ve inatçı. Bakışlarını tutuyorum, kederden savunmamı koruyamayacak kadar bir halde.

"Raz'zor," diyorum, isminin dilimde yarattığı samimi yabancılıkla irkilerek. Başımı sallıyorum, kederli bir hüzün boğazımı sıkıyor. "Hepiniz ateşsiniz. Ben *Dryad'kin'im*. Asla khin olamayız."

Soluk bir bulanıklık içinde yanımda, çömelmiş, uhrevi yarık gözlerinde inatçı bir ateş var. Soluk dudağı yukarı doğru kıpırdıyor, bakışlarında meydan okuma kıvılcımları çakıyor. "Ağaçların güneşi tüketiyor, Vahşi Olan. Ve o güneş *alevden* yapılmıştır. Ormanınız ve gücünüz, bu bağlantıyla titreşir. *Ateşin* ışık gücüyle titreşir. *Horde bana*."

şaşkın bir hıkırıyla boğuluyorum. Onun fikriyle - Erthia'yı altüst eden, Ormanı yerle bir etmek yerine destekleyip savunabilecek bir Wyvern-Dryad'kin sürüsü bağı fikriyle - sersemlemiştim.

Dyoı Ormanı nefesini tutmuş gibi hareketsiz, sanki o da onun fikrindeki devrimci gücü sezmiş gibi.

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Ormanımın Gölge Ateşi ile yanan fersah fersah görüntüleri i parçalayıcı spazmlar halinde zihnimde sekerken, "Kayboldu," diye boğuluyorum ona. Batı ve Güney Ormanları'nın giderek artan fersahlarının öldürüldüğüne dair kökten gelen farkındalıkla birleştiğinde, tüm bunlar ruhumu net bir şekilde kesiyor. "Aradığın savaş," diyorum ona, "oktan kaybedildi."

Daha da yaklaşarak ateşli gözlerini benimkilerle aynı hizaya getiriyor ve sanki hiç bitmeyen bir cehenneme bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"*Horde. Bana. Bana*," diyor tekrar, dişlerini göstererek. "Kalan son ağaç için savaşacağız."

şaşırtıcı bir şekilde, aramızdaki sınırlar yıkılmaya başlıyor, onun inatçı ateşinin amansız gücü altında alev alev yanıyor.

Ve gözlerinde yanan merhamet.

Kendimi doğrulmaya zorluyorum, ağzım titriyor, onun amansız bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Pekâlâ Wyvern," diyorum, bu dünyada kaybedecek hiçbir şeyim kalmamışken. "Sana katılacağım."

Raz'zor'un dudakları köpek dişlerini andıran bir gülümsemeyle kalkıyor. Elimi tutuyor ve beni gevşek bir kucaklamanın içine çekmeden ve dudaklarını boynumun dibine getirmeden önce onunla birlikte yükselmem için beni ikna ediyor.

Temastan bir kıvılcım titremesi yayılıyor, zevkli his beni şaşırtıyor.

Kucaklamasını sıkılaştırıyor, dişleri tenimi deliyor ve nefesim kesiliyor, kök çizgilerim açılıp tüm sürüsünün güneş ısıltılı, devrimci ateşi tarafından sular altında kaldığımda gözlerim açılıyor.

Bölüm On Dört

Orman Büyüsü

Elloren Guryev

Kuzey Dyoï Sıradağları

Sadece bir parça uykudan sonra irkilerek uyanıyorum, yeni, yeşil bir ateş gücü alevinin şoku sürü bağıma doğru kükrüyor, Yvan'ın ısısının bir parlaması beni açlıkla sarmak için dışarı fırlıyor, her çizgide yaygın bir sıcaklık kıvılcımları çıkarıyor.

Yvan, çıkıntının ağaç hattının içindeki yosunlu Orman oyuğunda yanımda yatıyor, ikimiz de Oaklyyn'in rünik amplifikasyonu olmadan herkesin gücünü Dyoï Ormanı'nın kalkanına olabildiğince güçlü bir şekilde bağlamak gibi yorucu bir çalışmanın ardından çok ihtiyaç duyduğumuz birkaç saatlik uykuyu yakalıyoruz.

Yvan'ın gözleri bir anda açılıp yeşil kıvılcımlar saçarak benimkilerle buluşuyor, hem bu beklenmedik yemyeşil alevin verdiği his hem de Yvan'ın ateşindeki güçlü açlık yüzünden nabzım hızlanıyor.

"Az önce ne oldu?" Onu kendime çekme dürtüsüyle savaşıyor soruyorum, bu ateş dalgasının dudaklarını ve bedenini benimkine karşı ne kadar arzulamama neden olduğunu görünce şok oluyorum, aramızda bir ateş fırtınası alevleniyor.

Gözlerinde donuk bir bakış beliriyor, nefes alış verişini düzensizleştiriyor. Kaşları geriliyor ve bu yeni alevin kaynağını bulmak için sürü bağlantımızı araştırmak için ateş büyüsünün bir hattını benden zorla aldığını hissedebiliyorum, bu sırada bağımız bu yabancı ateş tarafından yeni zirvelere doğru körüklenmiş gibi *yanıyor*, yeşil ve milyonlarca ateş, içinden tükürük ateşi enerjisiyle parlıyor.

"Sürümüze biri katıldı," diyor Yvan boğuk bir sesle, yeşil alevle parlayan bakışlarını tekrar bana odaklayarak. Yutkunuyor, köşeli yüzünü sıcak bir kızarıklık renklendiriyor. "Raz'zor ... ateşi onları buraya getirdi. İçinde bir çekim enerjisi var. Bunu hissedebiliyor musun?"

Raz'zor'un vermillion ateş hattını daha derinlemesine okumak için horde bağını araştırmak için içe doğru çekilme sırası bende ve yeterince eminim, kırmızı alevinin bu yeni yeşil gücü kucakladığını görüyorum.

Raz'zor, sadakat bağımız aracılığıyla gönderiyorum.

Dryad Cadısı, Raz'zor'un alçak, kaynayan cevabı geliyor.

Bize kimi getirdin?

Vermillion alevinin muzaffer bir telaşı görüşümden geçiyor.

Dryad, *Oaklyyn*.

Sadakat bağımızda kırmızı kıvılcımlar patlıyor ve Raz'zor'un Oaklyyn'in isminin etrafına sardığı ateş miktarı beni şaşırtıyor.

"Oaklyyn, değil mi?" Yvan bana sinsi bir bakış atarak tahmin yürütüyor.

"Öyle," diye onaylıyorum şaşkınlıkla. "Raz'zor'un ateşinin hiç bu kadar yükseldiğini hissetmemiştim."

Yvan'ın ifadesi bilme yönünde değişiyor, bakışlarına giren erimiş sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru bir işaret fişegi gönderiyor. "Onu eşi olarak istiyor."

Aramızda konuşulmayanlar kaynarken elini benimkine doluyor, bakışlarının sıcak damgası ve dokunuşunun Wyvern sıcaklığı, sanki hayatlar öncesinden bir anıyı su yüzüne çıkarıyor - Yvan'la Verpacia'da yıldızlı bir gökyüzünün altında dans ettiğimiz, etrafımızda toplandığı, Trystan'ın keman müziğinin havada hafifçe yankılandığı zaman. Yvan'ın baştan çıkarıcı Lasair zarafeti ve kendinden emin liderliğiyle büyülendiğimi hatırlıyorum, vücudunun benimkine karşı şaşmaz bir ritimle hareket ettiğini, ikimizin mükemmel bir şekilde senkronize olduğunu, yüzlerimizin kızardığını, üzerimdeki sıcak ellerinin okşamasının aşağılarda bir ateş yaktığını. Şu anda beni ona çeken bir ateş.

"Dans ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Fısıldıyorum, soru yutkunamadan ağızımdan kaçıyor, nabzım onun etrafında atıyor.

Aramızdaki bağdan çıkan kıvılcımlar hızlı ve sıcak bir şekilde alevleniyor. Yvan'ın gözlerinde müstehzi bir eğlence dans ediyor.

Serbest kalan elini otoriter bir şekilde aşağı indirerek sürümüzün ateşini uzaklaştırdı ve geriye sadece bağımızdaki arzunun ateş fırtınası kaldı.

"Benimle dans etmek ister misin, Elloren?" diye soruyor, sesi boğucu, elime kıvılcımlar saçarken gözlerine ciddi bir parıltı giriyor.

Yutkunuyorum, ateşinin büyüleyici sıcaklığına dalarken nefesimi bile tutamıyorum, onu kadar yakışıklı buluyorum ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Seviyorum."

Ve bunda ciddiyim. Kalbimi sızlatan kederi geride bırakmaya ve onu her şekilde kucklamaya neredeyse hazırım.

Neredeyse.

Yvan'ın ateşi yükseliyor ve duygularımın *neredeyse* tamamını hissettiğini biliyorum. Bunu vücudundaki geçici gerginlikte ve elinin benimkinin etrafında nasıl durgunlaştığında hissedebiliyorum. Ve şimdi ateşinin bir kısmını geri çekip sakinleştirici bir nefes alışından.

Anlayışın enerjisi bağı dalgalandırıyor ve sıcak dudaklarını şakağıma bastırmak için eğilmeden önce sıcak eliyle yüzümü okşuyor. "Hazır olduğunda," diye fısıldıyor ve gözlerimde aniden beliren yaşlara karşı gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum.

Bir an sonra Yvan geri çekiliyor, elini kaldırıyor ve açıyor, sürümüzün ateşi gücümüzden geri akıyor, Raz'zor ve Oaklyyn'in iç içe geçmiş yeşil ve milyonlarca kıvılcımı hâlâ içinden çatırdıyor.

"Sürümüzü bulmalıyız," diyor gırtlaktan bir sesle, eli kolumu okşuyor ve ben de başımı sallıyorum, uzaktan Raz'zor ve Oaklyyn'in Wyvernbonded eşler olmak istemelerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum.

Oaklyyn bir Dryad fırtınası gibi şafak öncesi dağın yamacına fırlıyor. Rünik asası elinde, her yerinde yemyeşil rünler parlıyor. Üç gece yarısı moru Noi Wolverine onu takip ediyor ve yeni bulduğu soydaşlarını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Wolverine'lerin hepsi Oaklyyn kadar iri yapılı, mor kürkleri kabarık, birleşik vahşilikleri çiy benekli sabahın narin güzelliğiyle tam bir tezat oluşturuyor, ağaçları sollamaya yakın, prizmatik bir renk cümbüşü, çıkıntının taşından yükselen tül gibi bir sis.

"Dryad'kin," diyor Sylvan, o ve Yulan ona doğru adım atarken, büyüleri ani bir his yükselişiyse çalkalanıyor, güçlü bir rahatlama herkesin gücünü titretiyor, Hazel'in büyüü bile kısa süreliğine Karanlıktaki dünyayı gölgede bırakıyor.

Çünkü Oaklyyn dönüşmüş, yeşil tonu tamamen yenilenmiş, derisinin üzerinde parıldayan mor dallanma deseni artmış. Tüm sürüme işlenmiş olan aynı altın yıldızlı sürü işareti Oaklyyn'in iç omzunda parıldıyor.

Raz'zor insan formunda Oaklyyn'in yanında yürüyor, kıpkırmızı gözleri bana doğru dönerken parlıyor. Bana kendini beğenmiş, muzaffer bir sırıtış fırlatıyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum, aurasının kırmızı gücü Oaklyyn'in etrafında kucaklayıcı bir şekilde akıyor.

Ariel altın alevinden bir karşılama çizgisini Oaklyyn'e gönderirken Naga ve sürümümüzün geri kalanı yükseliyor, sürümümüzün geri kalanı ona katılıyor ve gücü ortak bir ateşe akıtıyor.

Oaklyyn kaskatı kesiliyor, elemental gücü çekirdeğinde sıkıca tutulmuş, duyguları içinde çalkalanıyor. Kubbe kalkanımıza doğru bakıyor, yüzeyinde parıldayan çok renkli rün mozağine bakıyor, Vogel'in Gölge ağı, Fallon'un kışı hızlandıran büyüüyle vurulmuş dev, pençeli bir el gibi hepsinin üzerinde kayıyor.

"Vogel'in Gölge ağını patlatmak için o kalkanı güçlendirilmiş güçle gerekiyor," diyor Oaklyyn. "İşimizi göreceğ birkaç Dryad güçlendirme ve genişletme rünüm var, özellikle de Dryad Cadımızın gücünü onlardan çektiğimde." Yeni yeni yeşile dönen bakışları benimkine dönüyor, yemyeşil alevleri köklerimde parlıyor, yeşil kıvılcımlar görüşümde çatırdıyor. Oaklyyn, bakışları Sylvan ve Yulan'a kaymadan önce birkaç kez kör ucunu hissettiğim esasını bana doğrultuyor. "Cadının kök çizgilerini sadece kalkana değil, bir bağlantı rünü aracılığıyla bizim kök çizgilerimize de bağlayacağım," diyor. "Aynı şeyi diğer Büyücü doğumlu Dryad'kin için de yapacağım. Kök çizgilerine Orman büyüü bilgimize tam erişim sağlamak için, böylece Orman için gerçek askerler olabilirler."

Gwynn'in ve Mavrik'in gözlerini, sonra Thierren'in gözlerini yakaladım, hepimiz hızlı bir şaşkınlık bakışını değiştirdik.

"Aramıza dönmen çok güzel Dryad'kin," diye coşkuyla sesleniyor Sylvan, Yulan ayaklarının altındaki topraktan lavanta çiçekli sarmaşıklar çıkarıp Oaklyyn'in sararken genelde sert olan ses tonu duygularla dolup taşıyor.

Oaklyyn sessizleşiyor, aramızdaki Ölüm Fae'si Dryad'a bakarken büyüsünün güçlü akışı sıkıntılı bir kaosa dönüşüyor gibi görünüyor. "Hazel..." diye başlıyor, "Hayatlarımızı kurtardığında senden nefret etmekle hata etmiş olabilirim." Duraklıyor, ağzı titreyen bir yüz ifadesine dönüşüyor. "Gerçek Dryad'kin *tüm* Ormanlar için sonuna kadar savaşır. Ve *her* soy için. Sadece kendi soyları için değil." Ağaçlara bakarken gözlerindeki yaş pırıltılarını kırıştırarak geriliyor, sesi sertleşiyor. "Orman bana ne yaptığını ve gerçekte kim olduğunu gösterdi." Duruyor, yüz ifadesini ezici bir pişmanlık kaplıyor. "Hazel ... *... Yanılmışım.*"

Yıkım gözlerinde sert bir şekilde yazılıdır ve söylenmemiş olan büyük şey aralarında havada asılı kalır - *buçukluk* ona tekrar tekrar nasıl yönelttiğini. *Hepimizi* nasıl aşağıladığını.

Hazel Oaklyyn'e bakıyor, yılan gibi kıvrılan Karanlığının dalları titreyerek her ikisini de sararken tek bir mor engerek Oaklyyn'in ayaklarının dibinde belirliyor, sonra yukarı doğru kayarak onun omuzlarına dolanıyor, karanlık dili titriyor.

"Her şey affedildi," diyor Hazel, sesi kemik derinliğinde bir gümbürtü. Siyah dudakları kalkıyor, Ölüm Fae enerjisi karanlık dünyayı titreştirirken gözlerine şeytani bir ışık giriyor. "Kalkanımızı güçlendirme vakti," diyor hınzır gülümsemesini genişleterek, "ve Dryad Cadımızı ve müttefiklerini Orman için birer silaha dönüştürme vakti."

Saatler sonra, her yeşillik rengine parıldayan Dryad rünleriyle kaplıyım, vücudum Oaklyyn'in bana yaptığı ve içinde hareket etmesi şaşırtıcı derecede kolay olan kabuk zırhla yeni giydirilmiş. Gücümün giderek artan bir kısmı kalkanımıza akıyor, Oaklyyn'in kalkan rünleri aracılığıyla ona olan bağlantımız güçlenirken, kalan büyümü elime alıyorum ve bir kez daha aramızda Vogel'den bile daha fazla ateşe sahip olan tek müttefikle yüzleşiyorum, bir kısmı kalkanımıza bağlı olsa bile.

Wyvernbonded eşim, Kehanetin lcaral'ı.

Yvan bir Dyoi Ormanı açıklığında önümde duruyor, benzer şekilde rün işaretli vücudu sarılmış. Kanatları sımsıkı kapalı ve avuçlarına ateş büyüğü çekerken her iki eli de menekşe renginde parlıyor. Oaklyyn ve Raz'zor, Sylvan, Iris, Yulan, Hazel, Wrenfir, Mavrik ve Gwynnifer ile birlikte Orman açıklığının mor çimenli çevresinden bizi izliyorlar.

Yvan'ın yakışıklı yüzü ve çıplak göğsünün görüntüsüyle odağımın dağılmasını engellemek için mücadele ediyorum, tepe yaprakları zaten birbirimize olan güçlü çekimimizi güçlendiriyor, ateşli bir sıcaklık beni ele geçiriyor. Yvan bana aramızdaki bağın daha da alevlenmesine neden olan yavaş ve tehlikeli bir gülümsemeyle bakıyor, gözleri her şeyi bilen bir ışıkla bana dikiliyor.

Sylvan, "Saldırın," hücum ediyor ve Yvan avuçlarını kaldırarak bir anda üzerime atılıyor.

Dalımın ucunu yere hizalıyorum, Oaklyyn'in toprak büyüğü hakkındaki bilgisi köklerimde parlıyor ve dudaklarımdan akıcı bir şekilde dökölüyor.

Yerden koyu renkli metalik bir toz kütlesi yükseliyor ve içine ateş göndererek onu eritip Yvan'ın bileklerine ve ayak bileklerine kalın, siyah liflere dönüştürüyorum. Yvan gücünü serbest bırakmadan önce dalımı yere doğru yayıyorum, büyüğü liflerim hareketimi takip ederek Yvan'ı yere çekiyor ve onu oraya bağlıyor.

Yvan bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor ve ardından sıcak yumruğunu savuruyor, kırbaçlarım eriyip giderken vücudu bir anlığına menekşe rengine bürünüyor ve bir anda üzerime atılıyor, elimdeki dalı düşürüyor ve beni arkamdan yakalıyor.

Gülümsemesini yanağımda hissedebiliyorum, kalbim sıcak temastan kayıyor. "İyileşiyorsun," diye mırıldanıyor, ben nabzımın atışını görmezden gelip kendimi odaklanmaya zorlarken, Yulan'ın kuş bilgisinden yararlanarak Orman'ın kanatlılarına zihinsel bir çağrı gönderiyorum.

Ormandan safir bir sinek kuşu fırlıyor, kuşun pençelerinde küçük bir dal var. Elime yaklaşıyor ve ben de dalı kapıp hızla Sylvan'ın bir dizi fırtına büyüünü mırıldanıyorum.

Rüzgar Yvan'la benim aramda patlayarak onu geriye doğru savuruyor.

Yere düştüğünde etrafımda dönüyorum, ayağa fırladığında dalımı ona doğrultuyorum. Parlayan ellerini ileri doğru itiyor ve

Ben prizmatik şimşeklerle dolu bir fırtına , bana doğru bir ateş duvarı patlatıyor.

Yvan'ın yaklaşan alev duvarı benim fırtınama çarpıyor, gücümüz çatırdayan prizmatik ve mor duvarlarda sıkıca sıkışıyor, statik enerjinin arka akımı tenimin üzerinde cızırdıyor. Yvan'ın büyüü benimkine karşı savaşıırken, bağımızın ısısı fırtınayı şiddetlendirirken, ona duyduğum ani arzu bir kez daha beni kavrarken, topuklarımı toprağa gömüyorum, dişlerimi sıkıyorum, dallarımı kaldırıyorum. Fırtına duvarlarımız genişleyip ağaç tepelerinden daha yükseğe çıkarken, ikimiz de çalkantılı, kükreyen bir çatışmaya kilitlenmişken, ayaklarım Yvan'inkilerle birlikte toprağa çarpıyor.

Yvan'ın dudaklarına bir gülümseme yayılıyor ve çevredeki Ormanı tutuşturmamak için bir kısmını geride tutarken bile, yeşillik yakıtlı gücümün zemin kazandığını hissediyorum.

Yvan aniden teslim oluyor, güç duvarım ona çarpıyor, kenarları etrafımda dönüyor ve beni ileri doğru savuruyor. Büyümün momentumuyla Yvan'a doğru savruluyorum. Beni yakalayıp kendine çekiyor, yere düşerken prizmatik şimşeğim etrafımızda yanıp sönüyor.

Beni sırtüstü yatırıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, ateşli öpücüğü bedenime yüklü bir heyecan gönderiyor, menekşe sıcaklığında, Yvan'ın ateşinin ürpertici bir parıltısıyla birlikte içimde akan muzaffer bir enerji.

"Başardın Dryad," diyor öpüşmeye ara verdiğimizde, gözleri alev alev yanarken, benim kompakt fırtınam hâlâ etrafımızı sarıyor. "Kehanetin Dehşet Icaral'ına karşı kendini korudun."

Benden bir kahkaha patlar, benden kayar ve her zamanki zarafetiyle ayağa kalkar ve sonra elini bana uzatır. Yulan ve Gwynn'in bana baktığını ve diğerlerinin bana onay veren sinsi bakışlarını bulmak için etrafa bakmadan önce bana yardım etmesine izin verdim.

Yvan'a dönüyorum, ciddileşiyorum. "Kendimi geri çektim," diye itiraf ediyorum. "Ağaçları öldürmemek için. Ya da akraba olanları."

"Ben de öyle hissettim," diye itiraf ediyor, yüzümün yan tarafını okşamak için uzanırken ciddileşiyor, sıcak başparmağının kenarı kıvılcımlar çıkarıyor.

"Bu bizim en büyük zayıflığımız," diyorum endişeyle, dalımı asma kemerimden geçirirken, sonra dönüp Oaklynn'in porsuklarını, Yulan'ın balıkçılığını, Mavrik'in ve Gwynnifer'in Agolith Alev Şahinlerini, benim Errilor Kuzgunlarımı ve diğer soyları gözümün önüne getiriyorum. Etrafımızı saran güzel, rengârenk Ormanla birlikte.

"Önemsiyoruz," diye hayıflanıyorum Yvan'a, "ve Vogel böyle bir zayıflık göstermeyecektir." Tedirginlik içimi ürpertiyor ve dal elimin parmaklarını açarak avucuma kazınmış III'ün görüntüsüne bakıyorum; katledilen Ağacın zengin enerjisinin parıltısı işaretin içinden uğulduyor, yeşilliklerin zirvesine yaklaştıkça bu his giderek güçleniyor.

"Bu III işareti," diye mırıldanıyorum, Sylvan ve diğer Dryad'lara bakmadan önce parmaklarımı onun etrafında kapatıyorum, "içinde büyüyen bir güç var gibi hissediyorum."

"Ben de hissediyorum," diye onaylıyor Yvan, yumruğunu işaretinin etrafında toplarken. "Ben de öyle," diye onaylıyor Gwynnifer, etrafındakilerin dokunaklı baş sallamalarıyla.

"Belki de III'ün iz bıraktığı bir çağrıdır," diyor Yulan. "Doğu'daki herkesle birleşme çağrımız - Orman'ın içindeyken hepinizin gördüğü, III'ün etrafında toplanan her diyarın halklarının vizyonlarında size gönderilen çağrı. Buna dair umudumuzu kaybetmemeliyiz."

Sylvan'ın sert yüzüne, kalkanımıza bakarken ihtiyatlı bir ifade yerleşiyor, Iris de yanında, ikisi giderek birbirlerinden ayrılamaz hale geliyorlar. "Kalkanımız birkaç gün içinde yeterli güce ulaşacaktır," diye belirtiyor, "yeşilliklerin en yoğun olduğu zaman. Ondan sonra da tüm Doğu'ya gönderebileceğiz. Ardından Wyvernguard'a gidip tüm Doğu'yu kendi tarafımıza çekmek için en fazla üç ya da dört günümüz olacak, böylece hepimiz gücü birleştirebilir ve yeşillik mevsimi geçmeden Vogel'in Gölgesi'ni alt edebiliriz. Ve gücümüzle birlikte Orman da uykuya dalacak."

Ağır bir yerçekimi çöküyor, ihtimaller çok sıkı bir şekilde

Biz

. Tüm Orman ve Doğal Dünyaya Karşı.

İçimde meydan okuma ateşi yanıyor ve Yvan'a sertçe bakıyorum.

"Eğer sen

ve ben *bütün* bir *dünya* ile Wyvernbonded arkadaşları olabiliriz

Birbirimizden nefret edersek Doğu'yu birleştirme şansımız olur."

Amcam Wrenfir bıkkın bir ses çıkarıyor ve ben dönüyorum, örümcek işaretli yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir alay ifadesi var. "Buna inanmak istiyorum Elloren, gerçekten istiyorum," diyor. "Ama gerçekten de *tüm Doğu'nun* bir anda ağaçlara atlayıp *her şey* hakkındaki düşüncelerini kökten değiştirme olduğunu mu düşünüyorsun?" Acı bir kahkaha atıyor. "*Kendimizi* birleştirmek için bile epey zaman harcadık."

"Wren . . ." Hazel usulca araya girer.

"Hayır Hazel, hayır," diye hırlıyor Wrenfir, ona doğru dönüyor, amcamın görünmez ateş ve toprak aurası Hazel'ı umutsuz, çatırdayan bir yoğunlukla kuşatıyor. "Sana ne olacağını söyleyeyim. Doğu parçalanacak ve sen bir Hesaplaşma'nın içine çekileceksin. *Tüm Ölüm Fae'leri* çekilecek. Hepimiz için *her şey sonsuza dek* kaybolacak. Doğu Diyarı kendini *paramparça* edecek, Magedom'un Gölge kışı inecek, Doğal Dünya düşecek ve sen onu harap etmeye zorlanacaksın ve sonra onunla birlikte düşeceksin. Ve geriye *Gölge'den başka bir şey kalmayacak.*"

Tedirgin bir sessizlik bizi ele geçiriyor, pürüzlü enerji Wrenfir'in gücüyle titriyor, amcam şimdi titriyor, Hazel'a bakarken vücudu öfkeyle kaskatı kesiliyor, tüm dünya kısa süreliğine Hazel'ın dehşete kapılmış Karanlığıyla titreşiyor.

Hazel'ın Karanlığı aniden dehşetten kurtuluyor ve Wrenfir'in etrafında meydan okuyan, kucaklayıcı sarmallar halinde titreşiyor. Wrenfir yüzünü buruşturup başka tarafa bakıyor, kalkanımızın ötesindeki Gölge ağından bir soğuk rüzgâr eserken büyüğü acıyla kesiliyor.

Grileşmiş kırağı, sıcaklık düşerken her prizmatik yaprağın kenarlarında canlanıyor.

Ben ürperirken, soydaşlarımız tedirgin olurken, Errilor Kuzgunlarım yüksek sesle *CAW'lar* çıkarırken, Ormanda ve herkesin gücünde alarm alevleniyor.

"Kutsal tanrılar," diye haykırıyor Mavrik, nefesi havaya sis püskürtüyor, "kış düşündüğümüzden daha hızlı gelecek." Sylvan'a döner. "Ne kadar yeşillik zamanı kaybettik?"

Sylvan başını sallıyor, kaşları çatılıyor. Gözlerini yarı yarıya kapatıyor ve empatik duyularını Sylvan'a bağladığını hissediyorum.

Orman'ın gücü. "Belki bir gün?" ciddiyetle.

"Bu da bize kalkanımızı genişlettikten sonra tüm Doğu'yu birleştirmek için sadece iki ya da üç gün veriyor," diye homurdanan Wrenfir'in gücü Hazel'ı umutsuzca, kararsız bir şekilde kucaklıyor.

Yvan'ın ateş saçan gözleriyle karşılaşıyorum, aramızdaki bağda alarm daha yoğun bir şekilde çatırdıyor çünkü amcam haklı, zamanımız tükeniyor. Ve sadece bu kubbenin altındaki insanları birleştirmek bile sahip olduğumuzdan daha fazla zamanımızı aldı.

On Beşinci Bölüm

Kırılmamış Ejderha

Elloren Guryev

Kuzey Dyoï Sıradağları

O gece Dyoï Ormanı'nın gölgeliklerine tırmanıyorum ve Errilor Kuzgunlarımla birlikte çevremizi gözetliyorum, sürüm sessizce Dyoï Ormanı'nın üzerinde süzülüyor. Çıplak ayaklarımın güçlendirilmiş tabanları, oluşturduğum küçük dokuma asma platformunun engebeli yüzeyine dayanıyor ve iki dal onu destekliyor.

Elimi bir dalın kabuğuna bastırarak Orman'ın gölgesini inceliyorum, bakışlarım kubbe kalkanımızın üzerinde kayıyor. Gücümün bir hattı Oaklyyn'in rünleri aracılığıyla doğrudan kalkanı besliyor; onun işaretlediği çok renkli, parlak yüklü rünler kalkanı ortak büyümüzle dolduruyor. Bakışlarım rünlerin ötesine geçerek çevreleyen Gölge ağına takılıyor. Feci derecede değerli bir rakibi ölçüp biçen bir asker gibi, bakışlarım hapseden ağın soluk gri çizgilerini izliyor, yorgunluk .

Pusuda , değil mi Vogel? Öfkeleniyorum. Gücümüz düştüğünde üzerimize atlamaya hazırsın.

Altımdaki devasa dişbudak ağacının şefkati etrafımı sarıp sarmalıyor. Sevgi dolu bir sızı kalbimi sıkıştırıyor, Orman'ın kırılğanlığına dair farkındalığım artıyor. Endişe içime işliyor, Yvan'ın yaklaşan ateşinin hissi aniden aramızdaki bağı alevlendiriyor. Dyoï Ormanı'nın gölgeliklerinden fırlıyor, mor gözleri parlıyor, platforma inerken silueti gece karanlığına bürünüyor

Önümde, Oaklyyn'in hepimize işaretlediği yemyeşil güç artırıcı rün göğsünde parlıyordu.

Bana yakından bakıyor ve sıcak avucunu omzuma getiriyor, kanatları etrafımda yaylanıyor. "Biraz uyu Elloren," diye öneriyor. "Ne kadar yorgun olduğunu hissedebiliyorum. Bu gece nöbette gereğinden fazla insan var."

"Korkuyorum, Yvan," diye itiraf ediyorum Gölge toprakların fersah fersah ötesini işaret ederken. "Wrenfir haklı. *Bu durum* gözümüzün önündeyken bile, Doğu'nun onu yenmek için bir araya gelmek yerine iç çatışmayı seçme çok yüksek." Aniden yükselen duygularımı bastırarak bakışlarını tutuyorum. "Bu kalkanı Doğu'nun üzerinde patlattığımızda," diyorum, "gücümüz büyük ölçüde tükenecek. Tam da *çok düşmanca* bir Doğu ve hemen ardından *çok düşmanca* bir Magedom ile karşı karşıya kalabileceğimiz bir zamanda."

Nefesini bırakıp bana acımasız bir bakış attı. "Seçeneklerimiz kısıtlı, Elloren. Doğu'yu bizimle birlikte savaşmaya çabucak ikna etmemiz gerekecek."

Gölge topraklara bir kez daha bakarken hayal kırıklığı ateş hattımı çalkalıyor. "Bazen olan biten her şeyi düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, "ve buraya nasıl geldiğimizi merak ediyorum. Bu kadar çok insan işlerin bu kadar korkunç bir hal almasına nasıl izin verdi?"

Yvan bana ağırlıklı bir bakış atıyor. "Risklerin farkında olmamak," diyor, gözlerine sert bir bakış giriyor. "*Din* tarafından bölünmemize izin vermek."

Kınayan bakışlarına bakıyorum, menekşe rengi gözleri uzun süredir yanan bir öfkeyle kaynıyor. Bir süredir Yvan'ın dinden nefret ettiğini anlamıştım. Dünyadaki hastalıkların çoğundan ve önümüzdeki Gölge çorak topraklardan dini sorumlu tutuyor. Ve vardığı bazı sonuçlara katılıyorum. Bir noktaya kadar.

Ama o noktadan sonra değil.

Çünkü hayati bir şeyi kaçırdığı hissinden kurtulamıyorum, Verdyllion Asası ve III ile birlikte Gözetmenler aklıma geliyor.

"Din o kadar da kötü bir şey değil," diye dikkatlice öneriyorum.

Ellerini kalçalarına götürerek yalanlayıcı bir nefes verdi. "Bu insanları ayırmanın ve kontrol etmenin bir yolu."

"Olabilir," diye katılıyorum, "ama Jules Kristian Verpax Üniversitesi'nde bana birçok dini metin okuttu ve bu beni düşünmeye sevk etti. Belki de Erthia'nın inançlarının merkezinde bu mücadelede bize yardımcı olabilecek öğretiler vardır."

Bana kuşkulu bir bakış atıyor. "Elloren, ben Batı Diyarı'ndaki hemen hemen her dinin nefret ettiği bir grubun parçasıyım. Neredeyse *her biri*. Şu ya da bu tanrının 'öğretileri' yüzünden hayatım boyunca nefret edildim. Alfsigr'in Wynter'e ne yaptığına bak. Gardnerianların Ariel ve Pyrigo'ya yaptıklarına. Bu yüzden, dine karşı sarılıklı bir bakış açım varsa beni bağışlayın. Bir kalp atışında kötülüğe dönüşebilir-"

"İnsanlar dinlerinin ortak yönleri yerine kusurlu yönlerine taptıklarında," diye ısrar ediyorum.

Alaycı bir sesle öksürüyor. "Akılsız önyargı ve nefreti mi kastediyorsun?"

"Hayır. Bizi birbirimizle bağlantıya geçiren ve Erthia'nın tüm inançlarında mevcut gibi görünen şeyler - Gözcüler. Kaynak Ağaç. Verdylion-"

"Elloren," diyor, ateş aurası etrafımda tedirgin bir şekilde dalgalanırken, "bölünme ve nefret güçleri seni terk eden o Asa'dan çok daha güçlü olduklarını kanıtlıyorlar."

"Gözcüleri gördüm, Yvan. Onları tekrar tekrar gördüm-" "Ben de gördüm," diye karşı çıkıyor. "Mage bayrağı üzerinde. Onların rahip cübbeleri ve asker üniformaları."

"Evet," diye kabul ediyorum. "Ama bu onların görüntüsü, *kendilerinin* değil. III'e girdiğinde Gözetmenleri gördün mü? Ben gördüm. Gerçek ve doğru bir şeye bağlı olduklarını hissettiler. Bu savaş için hayati önem taşıyan bir şeye."

Sert bir nefes veriyor, başını sallarken kaşları düğümleniyor ve bana çelişkili bir bakış atıyor. "Onları gördüm," diye itiraf ediyor. "Ve hala ne yapacağımı bilmiyorum."

Yüklü bir an boyunca birbirimize bakıyoruz, gözleri parlarken büyümüz bozuluyor, ifadesi çatışmadan arzuya geçerken yanaklarımda ısı , Wyvernbond'umuz ısınıyor.

Aramızdaki bağda sıcak bir alev titrerken Yvan başka tarafa bakıyor, belli ki dini bir tartışmanın ortasındaki bu uygunsuz cazibe patlamasından benim kadar telaşlanmış. Önce yan bana bakıyor, sonra da tam olarak,

Ellerimi avuçlarının arasına almak için uzanmadan önce, başparmaklarımın yanlarını okşarken nabzım hızlanıyor.

"Beni dine getirebilecek biri varsa, o da sensin" diyor ve dokunuşu kıvılcımlar saçarken bana boğucu bir gülümseme veriyor.

Yutkunuyorum, arzu bağımızı kavururken nefesim düzensizleşiyor. "Dinle ilgili her şeyden şüphe duymamı sağlayacak biri varsa o da sensin," diye karşılık veriyorum.

"Belki de bunların ikisi de iyi şeylerdir," diyerek omzumu okşamak için uzanırken, aramızdaki ateş bağı daha da alevlenirken gerginlik değişiyor ve yüz ifadesini neredeyse acı dolu bir ifade kaplıyor. "Elloren, seni çok uzun zamandır seviyorum ..."

Birbirimize yaklaşıyoruz, dudakları dudaklarımı buluyor ve öpüşmeyi neredeyse anında derinleştirirken duygusal bir ses çıkarıyorum. Sıcaklık ikimizi de kavuruyor, bedenim onunkine doğru eğiliyor. Yvan sert bir inilti çıkarıyor, Wyvernfire'ı içimde spiraller çizerken, şehvetli bir okşayışla her kök çizgisinin etrafında titrerken beni tutuşu sıkılaşıyor.

Dili benimkiyle baştan çıkarıcı bir şekilde birleşirken onu kendime doğru çekiyorum, her sıkıntılı düşünce kül oluyor, Yvan'ın gücü sürekli bir şimşek gibi üzerimde sabitleniyor ve saf, aşk dolu bir *arzunun* olduğu yere doğru hızla ilerliyoruz, parmaklarım saçlarında düğümleniyor, sonra boynuzlarından birini kavırıyor, elleri kalçalarımaya kayıyor, öpücüğünün tadını çıkarırken beni acımasızca yakın tutuyor, hem onunla hem de onun yok edici sıcaklığıyla birleşmeye hazırım.

Hordefire ikimizin de içinde patlıyor, büyülerimizi sarsıyor, içinde dehşet verici bir tehdidin enerjisi var.

Öpüşmemizi kesiyoruz, irkiliyoruz, alarm ateşimizi yükseltiyor.

"Bunun nereden geldiğini hissedebiliyor musun?" Nefes nefese kaldım, yankılanan sürü gücü patlaması o kadar güçlü ki aynı anda her yerden geliyor gibi görünüyor.

Zor nefes alarak kaşlarını geriyor, burun delikleri açılıyor. "Çıkış noktasının Dyoı Ormanı olduğunu hissedebiliyorum," diyor. Bakışları tekrar benimkine kayıyor.

Aramızdaki bağda sözsüz bir anlaşma parıldıyor, birbirimize sıkıca tutunuyoruz ve Yvan kanatlarını aşağı doğru iterek ikimizi de havaya kaldırıyor, sonra da bizi Dyoı Ormanı'nın gölgeliklerine doğru indiriyor. Tehdidin alevli yanışı yükseliyor, tüm sürümüzün ateşini hissediyorum

Gölgelikten alçalıp geniş bir açıklığa doğru uçarken gittikçe güçleniyor.

Oaklyyn ve Raz'zor da dahil olmak üzere tüm sürümüz orada, ejderha formundaki Naga hariç tüm Wyvernler.

Ariel'in etrafında yarım daire şeklinde.

Ariel'in kanatları sertçe dışarıda, siyah giysili bedeni yere çömelmiş durumda. Yüzünde uzun zamandır görmediğim vahşi bir ifade ve gerginlikle sarmalanmış bir hali .

Naga'nın yanına iniyoruz. Altın gibi parlayan gözleri Ariel'e sabitlenmiş, kanatları sonuna kadar açılmış, tüm sürünün ateşi alçak ve dikkatli bir şekilde kaynıyor. Ariel'in gözlerinin kenarlarından nasıl ateş püskürdüğünü ettiğimde şaşkınlık içimi sıkıyor. Tuhaf bir ateş. Dişleri tehditkâr bir hırıltıyla açılmış, ağzı titriyor.

yayılmış, koyu renkli meyvelerle dolu, grileşmiş nilantyr bitkilerini fark ettiğimde göğsüm alarmla daralıyor.

Ve hemen üstündeki dalda tüneyen çok gözlü kuzgun.

Bunun Vogel'in işi olduğunu anladığımda öfkem içime yayılıyor. Onu bu bozuk kanatlı aracılığıyla Gölge aşılı meyvelere götürdü. Onu yok etmek için, tıpkı kendisi ve güçlerinin Valgard hapishanesinde nilantyr ile onu yok etmeye çalıştığı gibi.

Onu bir Gölge silahına dönüştürmek için.

Ariel'in gücünün şu anda hissettiğim kadar öfke, dehşet ve çaresizce her şeyi tüketen bir arzuyla çarptığını hiç hissetmemiştim, duyguları o kadar şiddetli ki neredeyse onlardan geri savruluyorum, sefaletini o kadar keskin hissediyorum ki bir an için zar zor nefes alabiliyorum, tehlikeli derecede bağımlılık yapan meyveler ona karşı kullanılabilecek olası en kötü silah.

Ariel'i nilantyr'in güçlü bağımlılığı yüzünden birden fazla kez nasıl neredeyse kaybediyorduk. Onu neredeyse nasıl *kırdığını*.

"Ariel, *hayır*.." Hem Yvan hem de ben ona doğru hamle yapıp onu zalim uyuşturucudan uzaklaştırmaya hazırlanırken törpülüyorum.

"Geri çekilin," diye tıslıyor Naga, adımlarımızı durdurarak. "Buna ve *ona* karşı durması gerekiyor." Vogel'in çok gözlü kuzgununa doğru eliyle işaret ediyor ve ben neden kimsenin

Kuzguna ateş atmak. Ariel ürkerse meyveleri yiyebilir ve bir tane bile yerse bizi kaybeder.

Ariel hırçın bir şekilde tıslıyor, boğazından ölümcül bir hırıltı fışkırırken ayağa fırlayıp tehditkâr bir şekilde Naga'ya doğru hamle yapıyor, o da hemen ejderha formuna geçip bir santim bile geri çekilmiyor.

Ve sonra başlıyor.

Yvan ve Naga Ariel'e görünmez bir hordefire akımı gönderiyor, akışı güçlü bir şekilde kucaklıyor.

Ariel vurulmuş gibi irkiliyor ve dişlerini sıkarak çömeliyor.

Ama alevlerini engellemiyor.

Gücünün işkenceli alevinde bir boşluk açan Ariel onların ateş akışını kabul ediyor, Naga ve Yvan'ın altın ve menekşe rengi güçleri kontrolden çıkmış ateş fırtınasının etrafını sararak onu destekliyor. Ateş hattımı onlarınkine katıyorum, tüm sürümüzün ısısı yükselirken tüylerim diken diken oluyor ve ateşimizi ona hep birlikte gönderiyoruz.

Ariel dizlerinin üzerine çökerken boynunu geriye atarak haykırıyor. Etrafını saran meyvelere tutunmaya çalışırken gözlerim yaşıyor, boğazından dişlerini sıkarak hıçkırıklar dökülüyor. Bu ses içimi parçalıyor. Onu tanıdığım onca zaman boyunca Ariel'in ağladığını hiç duymamıştım.

İki kat aşağı inerek ona kükreyen bir ortak ateş okyanusu gönderiyoruz, Yvan'ın kanatları Ariel'e doğru yaylanırken menekşe iplikleriyle aydınlanıyor ve Wyvernbondlu ateşimizin tüm gücünü ona akıtıyoruz.

Yvan geriliyor, ateşimi daha yoğun bir şekilde kendi ateşine çekiyor ve sonra Ariel'e gönderiyor, gücümüz birleşip güçlü bir parlama verirken içimi bir ürperti kaplıyor, hepimiz alevli desteği Ariel'e gönderirken bağımız kaynaşmış gücümüzü güçlendiriyor.

Ariel dayanılmaz bir an boyunca hareketsiz, yere çömelmiş, başı aşağıda, kanatları dışarıda, zor nefes alıyor. Nilantyr meyveleri yumruklarında.

Ama sonra, direnişinin son kırıntısını da bırakır ve sürünün tüm ateşini üzerine çeker.

Sürümüzün ittifakının tüm gücü ona doğru alevlenirken hem Yvan hem de ben şok olmuş nefesler alıyoruz. Ona şarkı söyler. Bir dünya gönderir-

Ateşin erime seviyesi doğrudan onun çekirdeğine.

Ariell'in elleri altın rengine bürünüyor, ellerinde tuttuğu meyveler alevler içinde patlayıp yere düşüyor. Kükreyen bir çığlık atıyor, ellerini uzatıyor ve her iki avucundan da ateş püskürterek etrafındaki nilantyr'i yakıyor, ardından çok gözlü kuzguna doğru bir ateş topu fırlatarak canavarı parlak bir cehennemde tüketiyor.

Ariel ateşle çevrili bir şekilde yükselirken boğazımdan boğuk bir duygu çığlığı yükseliyor. Kanatlarını açıyor, kanatlarının her yerinde ateşten çizgiler yanıp sönüyor, kafa derisinden boynuzlar yükseliyor, ellerinde pençeler oluşuyor.

Altın ateşten yapılmış pençeler.

Gözlerini kaldırıyor ve sürünün her bir üyesinin bakışlarıyla buluşuyor. Gözleri ışıltıyor. Meydan okurcasına. Gökyüzünü yırtan bir hırıltı çıkarıyor.

Tüm sürümüz homurdanarak karşılık veriyor, havada güç yükseliyor ve tenimi karıncalandırıyor. Güç hem Ariel'den hem de tüm sürümüzden geliyor, ortak ateşimiz daha sıkı kaynaşıyor, Yvan'a olan Wyvernbond'um eli elimi bulduğunda aniden o kadar büyük bir alevle vuruluyor ki ona doğru sıçramamak için kendimi zor tutuyorum.

Ve sonra Ariel yanan böğürtlen halısından uzaklaşarak öne doğru adım atar, kanatlarını güçlü bir şekilde aşağı doğru çırpar ve kendini gökyüzüne fırlatır.

Wyvern'ler Ariel ve Oaklyyn'le birlikte Raz'zor'ın sırtına atlayıp gökyüzüne yükselirken tüm sürüde bir sevinç patlaması yaşanıyor.

Açıklıkta sadece Yvan ve ben kaldık.

Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. Vogel ve Gölge'nin gerçekten bu şekilde yenilebileceğinin kesinliğine kapıldığım için, Gölge üzerime gelirken bile saf sevinç gözyaşları.

Hepimizin bir arada durmasıyla.

Yvan'a dönüyorum, onun ateşi de benimkiyle aynı vahşi, coşkulu sıcaklıkla kamçılanmış, gözlerini gökyüzüne , sürümüzün gökyüzünde süzülüşünü izliyor. Aylar önce Yvan'la birlikte Ariel ve Pyrigo'yu kurtardıktan sonra Amaz topraklarından ayrıldığımızı, ikimizin de Ariel'in yakında öleceğinden emin olduğumuzu kalbim sıkışıyor. Yvan'ın Ormanda nasıl çöktüğünü, onun için çektiği ıstırapı nasıl boğulduğunu, göz alıcı kanatlarını benden bile nasıl sakladığını hatırlıyorum.

Beni onun tehlikeli kaderinden korumak için.

Ona olan acılı sevgim daha sıkı sarılıyor - cesaretine ve başkaları için fedakârlık yapma isteğine olan sevgim, ateşli şefkatine ve delici zekâsına olan sevgim.

Onun *her şeyini* seviyorum.

Gözleri gökyüzündeki sürümüze sabitlenmişken bile Yvan'ın büyüğü bana doğru cızırdıyor, aramızdaki bağda yanıp sönen ateş yoğunlaşıyor. Bana dönüyor ve bakışlarımız buluşmaktan çok tutuşuyor, alev alev yanan gözlerinde ani, alevli bir amaç, etrafımızdaki her şey yanarak bulanıklaşıyor, benim gücüm de aynı şekilde tamamen ona odaklanıyor.

Tüm tereddütler ortadan kalkıyor, birbirimizi sahipleniyoruz, sıcak eli benimkini tutuyor, beni ormanın karanlığına doğru hızlı, amaçlı bir hızla götürürken çenesi acımasızca sıkılıyor, tüm Doğa, Yaşam'ın tamamını besleyen ateşle içimizde gümbürdüyor gibi görünüyor.

Yvan bir beni kucaklıyor, sıcak ağzı benimkine yaklaşıyor, ben ona sıkıca sarılıyorum, ateşim acil bir *evet*le ona doğru ilerlerken sırtım arkamdaki ağaca çarpıyor.

Ağzımı öpücüğüne açıyorum, boynuzlarından birini tutup çekerek öpücüğünü daha derine zorlarken dili sinsice benimkinin etrafını sarıyor. Bacağımı onun etrafına atıp bedenini açıklıkla daha yakına çektiğimde Yvan kısık bir inilti çıkarıyor ve kendimi onun sert arzusuna karşı güçlü bir şekilde döndürüyorum.

Menekşe ışık patlayarak kapalı göz kapaklarımın arasından parlıyor.

Gözlerimi açtığımda ateşin Yvan'ın omuzlarını yaladığını ve çevredeki ağaçlardan gelen ani bir alarmla karşılaşıyorum.

Yvan bir parça geri çekilir, sersemlemiş görünür.

Bakışlarım alevle kaplı göğsünün üzerinde kayarken şehvet dolu bir şaşkınlık beni ele geçiriyor ve bakışlarıyla bir kez daha buluşuyorum; orada her zamanki Kelt suskunluğunun hiçbirini bulamıyorum, sadece hatlarımda parıldayan ateşi gönderen yakıcı bir Lasair-Wyvern aşkı ve şehveti var.

Ağaçlardan gelen alarm sesleri yoğunlaştıkça.

Zorlukla nefes alan Yvan, gözlerini sıkıca kapatıp başını aşağı doğru eğiyor ve ateşi kendi içine çekip Orman'dan uzaklaştırmayı başarıyor, ağaçların hissedilir rahatlama dalgası havayı titretiyor.

Yvan bir an sessiz kalıyor, elleri şimdi iki yanımda, avuç içleri kabuğa bastırılmış durumda.

"Seninle tamamen birlikte olmaya hazırım," diyorum ona.

Yvan başını sallıyor, gözlerinde arzu yanıyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki, bu arzuyla yanıp tutuşuyorum. Eğer bu Orman için bir tehlike olmasaydı ..."

Sessizleşiyor, arzusu gücünü yakıyor. Ve biliyorum ki, Orman'a zarar verme riski olmadan birbirimize kendimizi verebilseydik, şu anda kendini bana bırakırdı.

Ve kendimi onun üzerine salarım.

Ama bu orman Zhilaan değil. Bizim ateşimizle başa çıkamaz.

Yvan ve ben birbirimize kıvılcımlar saçarak bakıyoruz, bu bakışta o kadar çok istek ve sevgi var ki sanki birbirimizin içinde eriyecemiş gibi hissediyorum.

Yeterince kelime yok. Hiçbir zaman da olmadı.

Çarpışma rotasındaki iki ateşli yıldız ve ikimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz.

Tabii önce Gölge bizi indirmesse.

Yvan'a dokunmaktan kendimi alıkoyuyorum ve onun da bana dokunmaktan kendini alıkoyduğunu hissedebiliyorum, ikimiz de dokunursak birbirimizi tamamen alacağımıza dair dile getirilmemiş bir anlayışla doluyoruz.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diyorum bocalayarak. "Wyvernbond'umuzun tam gücüne ulaşması için seks yapmamız gerektiğini biliyorum."

Yvan nefes veriyor, kendini biraz daha geriye itip parmaklarını sinirli bir şekilde saçlarında gezdirmek için uzandığında ateşi özlemlerle parlıyor. "Elloren, bu kelime o kadar yetersiz ki. Seninle ne istediğimi anlatmaya *başlamıyor* bile." Gözleri daha sıcak bir ışıltıya bürünüyor, aramızdaki bağdan bir sıcaklık fışkırıyor. "Batı'daki kelimeler," diyor, sonra bir an duraksıyor, kıpkırmızı kaşları çatılıyor, sanki doğru açıklamayı arıyormuş gibi. "Hepsi *yanlış* geliyor. Ortak Dilde istediğim şey için hiçbir kelime yok. Batılıların yakınlık hakkında konuşmalarından *nefret ediyorum*. Hep nefret etmişimdir. Çok basit ve boş."

"Ne istiyorsun o zaman?" Yarı fısıldıyorum.

Elimi nazikçe tutuyor, başparmağı elimin okşuyor, sıcaklığın izini sürüyor. "Ben ... *tiev'ssssithra'ohvrasssil* istiyorum."

Wyvern'in ısıklı sözleri içimde bir sıcaklık çizgisi oluşturuyor, aramızdaki bağ sadece bu sözleri söylemesiyle bile hissedilebilir bir duygu seviyesiyle alevleniyor, eli ve vücudu boyunca bir titreme yükseliyor.

"Titriyorsun," diye fısıldayarak hayret ettim. "Bu ne anlama geliyor?"

Yutkunuyor, gökyüzüne bakarken eşit bir nefes almaya çalışıyor.

"Bunu tercüme etmek neredeyse imkânsız. Çok fazla anlamı var. Çok derinlere iniyor."

"Dene," diye teşvik ediyorum.

Bakışlarını benimkilere indiriyor, gözlerindeki duygu seviyesi dizginlenemez, Erthia'yı aşan bir şey. "Bu benim sana aşkımın arzusuyla birleşmesi. Ateşimizin en derin çekirdeğinin bedenlerimizin birleşmesiyle birleşmesi."

Benim de yeni bir dile ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde, sözleri yüreğime ateş gibi düştü.

"Seni seviyorum," diyorum, Lukas'ın ölümünün acımasız kesinliği karşısında kalbimin bir parçası parçalanırken bile, kelimeler doğrudan kalbimden kopup geliyor, acı verici bir şekilde çiğ. "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum," diyor, yüzümün yan tarafını okşamak için uzanmadan önce bana anlamlı anlamlı bakıyor.

Sonra beni yosunlu bir yere götürüyor ve yan yana uzanıyoruz, kolu ve kanadı beni kucaklıyor, benim ateşim onunkine ulaşıyor, onunki de benimkine ulaşıyor, gözlerimiz kilitleniyor. Sonra Yvan elimi ağzına götürüyor ve dilini her bir parmağın arkasında sinsice gezdiriyor, her birinin ucunu nabzımı yerinden oynatan sarmal bir sıcaklıkla öpüyor.

"Seni seviyorum Elloren," diyor Lasair'de, alevi etrafımda sıcak bir şekilde titreşiyor. "Sen benim ateşimin tam merkezindesin."

"Sen de benim merkezimdesin," diyorum, titriyor, ona karşı hissettiğim duygu aniden o kadar sıcak ve sıkı ki, göğsümde bir ağrıya dönüşüyor.

Yvan'ın ateşi bana doğru daha sert ve tutkulu bir şekilde parlıyor. "Seni sonsuza dek seveceğim," diyor bana Lasair'de.

Başımı sallıyorum, ateşim duygularıma karşılık veriyor, keder, aşk ve şehvet göğsümde sıkıca toplanıyor.

Ve sonra uykuya dalarız, ateş gücümüz birbirine bağlanır, kalplerimiz sıkıca bağlanır.

Birkaç saat sonra, Yvan ve ben sürümüzün ateşini takip ederek hem onları hem de müttefiklerimizi çıkıntının runik şenlik ateşinin etrafında toplanmış halde buluyoruz, şafak öncesi ışık doğudaki gökyüzünü yeni yeni aydınlatmaya başlıyor, Or'myr'ın mor ay çizgisi batıda hala parlak bir şekilde parlıyor. Açıkça görülüyor ki şekil değiştirenler ve hatta şekil değiştirmeyenler bile Yvan'ın ve benim ilişkimizdeki yeni dönüşü yakın kucaklaşmamızdan ve ateşimizin birbirimizin etrafında ve Wyvernbond'umuz boyunca sürekli yanmasından hissedebiliyorlar.

Yanma şeklinden.

Jarod ve Aislinn, Rafe ve Diana, Raz'zor ve diğer şekil değiştirenler, ben otururken hepsi sessiz, Yvan bana nane çayı koyuyor ve taş bardağı bana uzatıyor, saçlarımı öpmek için duraklıyor, Soleiya'nın ateşli gözleri yaşlarla doluyor ve bana içten bir gülümseme veriyor, ben de ona karşılık veriyorum.

Ateşin yanından geçip Diana'bakıyorum, inanılmaz bir şekilde devasa Amaz Alcippe'nin yanında oturuyor, Diana'nın sarı kaşları Yvan ve beni koklarken sonuna kadar yukarı kalkıyor. Jules Kristian Lucretia'nın yanında oturduğu yerden bana sıcak bir gülümseme gönderiyor, kolunu ona dolamış, gümüş kerkenezi omzuna tünemiş.

Yvan yanıma oturuyor, ortak ateş auramız etrafımızda sıcak bir şekilde yanarken Diana'nın gözleri her şeyi bilen bir ışıkla daralıyor. Ama yüz ifadesinde hiç eğlence yok. Alışılmadık bir şekilde sessiz kalırken son derece ciddi, kehribar rengi bakışlarında anlayış var. Bir Lupin'in, neredeyse herkesten daha fazla, bunun ciddiyetini anlayacağını fark ediyorum. Yas tutmaya vakit bulamadan bir eşi kaybetmenin ne demek olduğunu ve yeni bir eşe tamamen bağlanmaya hazır olmanın nasıl bir his olduğunu.

Yvan'ın kolu belime dolanıyor, ateş gücümüz birbirimize doğru o kadar yoğun bir şekilde sığıyor ki Rafe bakışlarını kaçırmadan önce bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

Yvan'ın ve benim birbirimize aşkımdan ve arzumuzdan utanmıyorum. Aramızdaki bu şey çok derin. Çok derin. Bir köşeyi döndük. Ve daha sonra, savaş eğitiminde bir mola sırasında Yvan beni kenara çekip öpüşürken fark ediyorum.

Yabani, aç ateşi sıkı sıkıya kontrol altında tutarak -kısmen- birbirimizi tamamen kendimiz olarak kabul etmemiz sadece bir zaman meselesi.

Sayıları giderek artan Dryad'khin'ler biraz yiyecek ve içecek için çıkıntının ortasındaki şenlik ateşinin etrafında toplanırken, Yvan annesiyle sohbet etmek için duraklıyor.

Ariel'i ıssız bir köşede görünce ona yaklaşıp yanına oturuyorum, önünde küçük, büyülmüş bir şenlik ateşi var, kalkanımızın üzerinde kalan yıldızlar ve Vogel'in Gölge ağı hızla kayboluyor, Ariel'in kuzgun akrabası omzuna tünemiş.

Yvan ve benim gibi, Ariel de köşeyi dönmüş görünüyor.

İçinde kaynayan zaferi hissedebiliyorum, sürümüzün birleşik ateşini daha güçlü bir şekilde çektiğini hissedebiliyorum.

"Naga seninle Amazakaraan'dan ayrıldığında ne oldu?" Dikkatle sordum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor, aramızdaki havada bir gerilim ipliği canlanıyor. "Naga, Wyvern sürümüzü Doğu'da buldu," diyor sonunda, ateşten çekirdeğinin daha sıcak çalkalandığını hissetsem de kısa ve öz bir şekilde. "İçimdeki nilantyr zehrini yaktılar." Bir an için sessizleşiyor, alevinde kırbaç gibi bir keskinlik var. "İlk başta onlarla savaştım," diye itiraf ediyor, gözleri küçük şenlik ateşinde. "Onları ısırdım. Onları lanetledim. Ama benimle kaldılar. Ve sonunda bana bağlandılar." Bakışlarını bana diyor. "İçimdeki büyücünün hiçbir parçasını istemiyorum. Ben artık bir ejderhayım."

Yeni yarılmış gözbebeklerine, kafasından yükselen obsidyen boynuzlarına ve geri çekmek için hiçbir hareket yapmadığı kara pençelerine bakıyorum.

"Her zaman öyleydin," diyorum, sözlerimde hem saygı hem de özür var.

Çünkü gerçekten de o her zaman vahşi ve güzel bir varlıktı. Sadece bunu göremeyecek kadar cahildik. *Ben* bunu göremeyecek kadar cahildim.

Ariel ateş saçan gözlerini bana dikerek sırtıyor. "Senin ve ejderha çocuğun birbirinizden ne istediğinizi yaklaşık on fersah öteden koklayabilirim."

Bunun üzerine kızardım ve ona utangaç bir bakış attım.

Ariel gülüyor. Gırtlaktan gelen bir kahkaha ve bu beni destekliyor, benim de önlenemez bir gülümsememe yol açıyor. Verpacia'dayken ondan böyle bir kahkaha duymayı hayal bile edemezdim. Kuzey Kulesi'ndeyken.

Ona yakından bakıyorum, ona duyduğum sevgi ateşimden akıyor ve sürü bağımız aracılığıyla ona ulaşıyor. "Wynter seni görmeye bayılacak," diyorum, kelimeler duygu yüklü. "Naga seni , Alder Wynter'ın günlerce ağladığını söyledi."

Ariel geriliyor ve haddimi aştığımı fark ettiğimde içimi bir hüzün kaplıyor. Çünkü Wynter burada değil. Wynter muhtemelen hâlâ Batı'nın Alt Toprakları'nda kapana kısılmış durumda ve kardeşi, Rhys ve diğer pek çok kişiyle birlikte büyük tehlike altında.

Ariel'in ateşinde tutku yükseliyor. "Hepimiz Batı'ya dağıldığımızda," diye yemin ediyor alçak bir hırıltıyla, "onun peşinden gideceğim."

"Sürünün tüm gücüyle gideceksin," yemin ediyorum.

Ariel Orman'a doğru bakıyor ve yüzünü buruşturarak uzun bir an için tekrar sessizleşiyor. "Nilantyr'e direnmek günlük bir mücadele," diye mırıldanıyor, ateşinin akışı gerilmiş. "Ben ... mücadele ediyorum."

"Ama yalnız değil," diye söz veriyorum.

Ona daha fazla ateş gönderiyorum ve Ariel'in dudakları yukarı kalkıyor. Gücümü yakalıyor ve neredeyse beni yerimden titretecek kadar güçlü, yakıcı bir alev dalgası gönderiyor. Ama sonra alevlerimiz birbirine bağlanıyor ve birleşiyor, ateş gücümüz sınırsız ve birbirimize sırtıyoruz, ikimiz güçlü Wyvern ittifakına katılıyoruz.

Merkezimde yanan bir huzur kıvılcımıyla yukarı bakıyorum... Vogel'in kalkanımızın üzerine kurduğu Gölge ağı gri bir parıltıyla patlarken, kıvılcım anında yanarak kömürleşiyor, şok tutuşuyor.

On Altıncı Bölüm

Tepe Yaprakları Yükseliyor

Elloren Guryev

Kuzey Dyoı Sıradağları

Yvan'ın ve benim Wyvernbond'umda alarm zilleri çalıyor, Errilor Kuzgunlarım ve Ariel'in omzundaki kuzgun sıkıntılı CAW'lar , Yvan'ın menekşe rengi gözlerini çıkıntının ötesinde yakalıyorum, şok sesleri yükseliyor, herkes açıkça Vogel'in Gölge ağıını geri çekerek bizi aniden serbest bırakmasının bir nedenini arıyor.

Parlaklaşan mavi gökyüzü artık ağıın soluk gri çizgileriyle örtölmediğinden, kalbimin her kafa karışıklığı hissediyorum. Diana'nın boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor, ortadaki şenlik ateşinin rengârenk ışığı kız kardeşimin savaşa hazır duruşunu aydınlatıyor, şafak sökerken pençeleri keskin bir ıtırtıyla dışarı fırlıyor.

Olağanüstü.

Güneş ışığı dünyamızın üzerine yayılıyor, her yaprak sonbaharın kaleydoskopik renk cümbüşü tarafından daha yoğun bir şekilde ele geçiriliyor, Doğı Ormanı bir gecede neredeyse en yüksek yapraklara ulaştı.

Dyoı Ormanı'nın güçlendirilmiş ışık gücü çizgilerimi coşkulu, pırıltılı bir telaşla dolduruyor, renk kıvılcımları görüşüm boyunca tutuşuyor. Tüm düşünceler bir anlığına dağıldı, Dryad'khin'ime doğıru bakıyorum - hepimizin gözleri kromatik ışıkla aydınlandı. Ve kubbe kalkanımızın rünleri. . hepsi parladı ve prizmatik ışılılar saçıyor.

Gökkuşığı Elfi gümüş kalemini kalkanımızın tabanını işaretleyen genişleme rünlerine dokundururken Rivyr'el'e bakıyorum, çok renkli yusufçuk türleri uzun gövdesinin etrafında uçuşuyor, kalemin rüne teması kromatik kıvılcımlardan oluşan bir spreyi tetikliyor.

"Evet, Dryad'khin'im," diye duyurdu Rivyr'el, gözlerinde ihtiyat parlayarak, "kalkanımızın genişleme rünleri tamamen şarj olmuş gibi görünüyor. Bu kalkanı *şu anda* tüm Doğu üzerinde genişletmeye hazırız." Rivyr'el'in kaleminin ucu rünün üzerinde gezinirken havadaki gerilim de artıyor. "Sadece söyleyin," diyor, "ben de büyüleri serbest bırakayım."

"Vogel'in Gölgesi'nde beklentinin enerjisini hissediyorum," diyor Hazel, puslu Karanlık ipleri hem onu hem de yanındaki Wrenfir'i çevreliyor.

"Bu bir tuzak," diye tıslıyor Ariel. "Vogel Doğu'ya kalkan olmamızı *istiyor*."

"Ama *neden*?" Ra'Ven renklerle yanıp sönen kalkanımızı tararken soruyor.

Vang Troi kılıçlarını kınından çıkarmış ve Noi-sapphire ışıklar saçarak, "Bunda bilinmeyen bir tehlike var," dedi.

"Bu doğru olabilir," diye araya giriyor Sylvan, "ama Doğu'nun hayatta kalan Doğal Matrisini korumamak ve tüm Noilaan ve Zhilaan halklarını Orman'la ittifaka sokmamak çok daha büyük bir tehlike."

"İçeriden bir tehdit olabilir," diye uyarıyor Kraliçe Freyja, yanındaki devasa boz ayıdan alçak bir homurtu yükseliyor. "Vogel'in bizimle birlikte genişletilmiş bir kubbe altında *olmasını istediği* bir şey."

Wrenfir kaşlarını çatarak, "Her neyse," diye ısıırıyor, vaşak akrabası alçak bir hırıltı çıkarıyor, "zamanımız tükeniyor."

Soleiya, "Tehditle doğrudan yüzleşmeliyiz," diye ısrar ediyor.

"Katılıyorum," diye sesleniyorum, savaştı kararlılığı ve yeşillik gücüyle aydınlanmış olarak.

"Ben de öyle," diyor Yvan, kanatları açılmış, çekirdek ateşi bağımız boyunca sıcak bir şekilde parlıyor. "Kalkanı genişletiyoruz ve Vogel bize ne atarsa atsın savaşıyoruz."

Raz'zor'un vermillion ateşi patlayarak tüm sürümüzün yakıp kavuruyor, büyük bir kısmı yanında duran Oaklyyn'i çevreliyor

insan formuna dönüyor. *"Büyücülerle ateş, pençe ve parçalayıcı dişlerle karşılaşacağız," diye homurdanıyor.*

Oaklyyn'in yeşillikle güçlendirilmiş elemental gücünün yükselişini hissediyorum, hepsi Raz'zor'a doğru akıyor, aralarında kıvılcımlar çakıyor.

Sylvan hepimizi incelerken sessizlik çöküyor, şafağın ışığı giderek artıyor. "Silahlarınızı ve gücünüzü hazırlayın Dryad'khin," diye emrederken, keskin bakışları ölümcül bir hal alıyor ve içinden parlak renk kıvılcımları parlıyor. "Erthia için savaşa girme vakti geldi."

"Hazır mısın Dryad'khin?" Sylvan, Alder'ın dev kartallarından birinin üzerinde hepimize soruyor, Iris onun arkasında, hepimiz büyük çıkıntıda toplanmış, doğuya doğru hızlı bir uçuş için kendimizi hazırlıyoruz.

Errilith'in üzerinde oturuyorum, sürümün geri kalanı etrafımda toplanmış, Soleiya ve diğer müttefiklerim onlara binmiş, elimde canlı bir dal tutuyorum. Errilor'um Ölüm kadar hareketsiz, Karanlıkları sisli dallar halinde etrafımızı sarıyor. Yvan, Errilor ve benim yanımda duruyor. Rafe, Diana ve diğer Lupinler ile uçamayan müttefiklerin geri kalanı Wyvern-shifter'lar ve Alder'ın kartalları tarafından taşınıyor.

Hep birlikte ayağa kalkmayı beklerken Yvan benimle ve annesiyle ateşli bakışlar alışverişinde bulunuyor.

Savaşı getirin, diye gürliyor Raz'zor sürü bağımızın içinden, Oaklyyn devasa ejderha formuna binmiş, kırmızı ateşten gözlerini Vang Troi'a dikerken vermillion ateşi görüşümü yakıyor.

Vang Troi Naga'nın tepesinde oturuyor, runik kılıçlarını kınından çıkarmış, safir güçten oluşan penumbrası etrafında toplanmış, Raz'zor'un vermillion bakışlarıyla karşılaştıktan sonra, kalkanımızın tabanının yakınında dev bir kartal sırtında duran ve gümüş kalem havada olan Rivyr'el'e dönüyor.

"Doğu'yu koru!" diye sesleniyor ona.

Gümüş aurası yükselen Rivyr'el, kalemini kalkanın en büyük genişleme rününe dokundurur ve bir dizi büyü mırıldanmaya başlar.

Havada duyulabilir bir gümbürtü yükseliyor ve bir fırtına gibi oluşuyor, çok renkli ışık kıvılcımları görüş alanımın kenarlarında çatırdıyor. Erthia'yı sona erdiren büyük bir *ŞAPIRTI* hepimizi irkiliyor, rune bağlantılı büyülerimiz daha güçlü bir şekilde kalkanlarımıza doğru çekiliyor.

Prizmatik ışığın parlak çizgileri tüm kubbe kalkanı boyunca ışınlanırken, kalkanın rünleri her seferinde yanıp sönerken toplu bir nefes aldık.

Mamut genişliğinin doğu yarısı yükselirken ve tüm Doğu Diyarını yumruklarken renk.

Gergin bir sessizlik çöküyor, ben canlı dalıma sıkıca tutunurken kalbim boğazıma düğümleniyor, Vogel'in karşı hamlesi için kendimizi hazırlarken Yvan'ın avuçlarında bir ateş fırtınası toplanıyor.

Ama hiçbir şey yok.

Sadece sonbaharın muhteşem yaprakları, görkemli bir Yaşam ve ışık halısıyla Doğu'ya yayılıyor, yapraklar serin esintide hışırdıyor, içlerinde ittifakın enerjisi var.

"Wyvernguard'ın güneydoğusuna uçuyoruz!" Vang Troi kılıcını havaya kaldırarak gürlüyor.

Havaya fırlıyoruz, sonbahar Ormanı'nın tüm gücü bizimle birlikte yükseliyor. Yvan'ın karanlık kanatları, Errilor ve benim yanımda süzüldüğü yerden aşağıya doğru güçlü bir şekilde itiliyor, onun ateş gücü ve benimki birbirine sımsıkı bağlı.

Dyoi Sıradağları'nın kayalık zirvelerinden geçerek batı tarafından doğu genişliğine doğru uçuyoruz. Trystan ve Vothe'nin Zonor Nehri'nin genişliği üzerinde yaylanan uzun, şimşek çakan kubbe kalkanı, hemen ötesindeki Vo Sıradağları görüldüğünde huşu gözlerimi genişletiyor. Zonor kalkanı bizim devasa Doğu Diyarı kalkanımızın biraz altında yer alıyor; nehrin koruyucu bariyeri tüm Zonor'u ve bitişiğindeki Ormanı kuzeyden , göz alabildiğine kaplıyor.

Tanıdık olmayan bir enerji hissediyorum ve Yvan'a sesleniyorum, "Bu kalkanda Trystan ve Vothe'un gücünden daha fazlası var." Güç empatim daha da etkinleşiyor, Trystan ve Vothe'un mavi ve beyaz büyüleriyle karışmış altın şimşekleri okuyorum.

Zonor Nehri'ne doğru süzülüyoruz ve kardeşimin gücünden bir ok aşağıdan kalkanlarına doğru mızraklanıyor. Geniş oval bir açıklık oluşuyor ve hepimiz içinden uçuyoruz, boşluk arkamızdan çatırdayarak kapanıyor, aşağıdaki nehir kıyısında üç figür daha net bir şekilde ortaya çıkıyor - Trystan, Vothe ve Vothe'nin aynı oniks rengine sahip kanatlı ve boynuzlu beyaz saçlı dişi bir Wyvern. Gözlerinde altın şimşekler çakıyor ve güç empatim hemen kalkanın yaldızlı şimşek enerjisinin izini ona kadar sürüyor.

"Dyoi vahşı doğasını *hemen şimdi* yeniden koruyun!" Trystan alçalırken bağılıyor ve ben kardeşimin yeni Vo-mavi saçlarını, kulaklarının artık benimkiler gibi hafifçe sivrildiğini ve ten renginin aynı parıldayan koyu yeşile dönüştüğünü bir saniyede fark ediyorum. Omzunun iç kenarından yeni parlayan akkor halindeki gümüş bir yarım ay işareti.

Trystan'ın yüz ifadesini ve küçük kardeşimin aciliyet dolu gözlerini içimde keskin bir alarm hissediyorum. Trystan kriz anlarında bile asla bu kadar sarsılmazdı ve Vothe ile yaşlı Wyvern kadınının ifadeleri de bir o kadar vahim.

"Tüm Doğu'yu kalkan altına aldık," diye sesleniyor Ra'Ven onlara inerken, bir *gümbürtü* korusu duyuluyor. "Dyoi Ormanı güvende-"

"Hayır, *değil!*" Vothe homurdanıyor, bakışlarından mavi-beyaz şimşekler fışkırıyor. "Dyoi vahşı doğasının etrafına *derhal* bir kalkan fırlatın!"

"Yapamayız," diye karşı çıkıyor Oaklynn şiddetle. "Gücümüzün büyük kısmını Doğu'nun kalkanına bağladık. Şu anda başka bir kalkan üretmek için yeterli ek güce sahip değiliz."

"O zaman kalkanınızı Dyoi vahşı doğasının etrafında tekrar daraltın!" Trystan ısrar ediyor.

"Kalkanımızı daraltmak mümkün değil," diyor Mavrik. "Sadece onu genişletecek kadar güçle şarj etmek günler sürdü!"

Vothe onun etrafında dönüyor. "Dyoi Ormanı'nın tüm gücünü çekecekler ve bir kısmını Zonor kalkanımızı yıkmak ve bu Nehrin gücünü de tüketmek için kullanacaklar! Sonra da bu hortumlanmış gücü Erthia'nın *şimdiye kadar gördüğü* en güçlü fırtına grubunu oluşturmak için kullanacaklar!"

Dryad'khin müttefiklerimin bağlantılı güçlerinde kafa karışıklığı dalgalanıyor.

"Dyoi Ormanı *güvende*," diye ısrar ediyor Sylvan. "Tüm Doğu artık *kalkanlı*."

"Vogel'in kuvvetleri bir şekilde Doğu'ya girmiş mi?" Yvan Vothe'a soruyor, bağımızdaki ateş yüksek alarm durumuna geçiyor.

Yaşlı Wyvern kadını araya girerek, "Vahşı doğamız için asıl tehdit Magedom değil," diyor. "Tehdit *bizim tarafımızdan* geliyor!"

Görünmez bir güç dalgasıyla çarpıldım, elektrik enerjisi derimdeki tüyleri diken diken etti. Yukarı bakıyorum, yarı yıkılmış Vo Sıradağları'nın tepesinde, kalkanımızın tavanının çok üzerinde safir rünlerden oluşan bir çizgi oluşurken nabzım sıçrıyor. Rünlerden karanlık bir fırtına gücü kütlesi patlıyor ve hepimiz irkiliyoruz. Bir fırtına bandı oluşuyor ve sonra sıradağların tepesi boyunca yükseliyor, güçlü enerji tükürüyor ve içinden parlıyor.

"Bu Zhilaan Wyvern gücü," diye mırıldanıyor Vang Troi gözlerini birleşen fırtına bandına dikerken, "Noi sifonlama rünleriyle ."

Vu Trin askerleri fırtına bandının tabanındaki küçük bir boşluktan uçarak bize doğru geliyor, ejderha formundaki Zhilaan Vu Trin Wyvern'leri, üzerlerinde Noi Vu Trin askerleri.

Noilaan ve Zhilaan'ın büyüsü birleşti. Bize karşı.

Üçüncü Bölüm Büyük Çözölme

Birinci Bölüm Kırılma

Olilly Emmylian

Doğu Diyarı Alt Bölgeleri

Asık suratlı Vu Trin askerlerinden oluşan bir alay, şehir büyüklüğündeki Doğu Alt Ülkesi mağarasına girerken Olilly irkilerek dikkat kesilir. Botları önündeki geniş, yüksek çıkıntının taşlarına sertçe çarpıyor. Diğer binlerce Batı Diyarı mültecisi ve Smaragdalfar'ın yanı sıra Magedom'un Voloi'ye saldırısından bu yana buraya sığınan az sayıdaki Noi vatandaşıyla birlikte gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyor.

Etraflarındaki çadırlar ve kaba yontulmuş evler, mağaranın taşına işaretlenmiş sayısız Varg rünlerinin yeşil parıltısıyla aydınlanan her şeyiyle, yıpranmış bir yeraltı metropolü oluşturuyor. Büyük kökler, bir mızrak denizi gibi yukarıdan sarkan devasa, siyahopal sarkıtların etrafında dolanıyor. Olilly'nin erkek arkadaşı Kirin, arkadaşları Nym'ellia ve Effrey, Sagellyn Za'Nor'un genç kız kardeşleri Clover ve Retta ve Nym'ellia'nın küçük kız kardeşi Tibryl ile birlikte yanında duruyor.

Olilly Kirin'in eline uzandığı anda Kirin de onun eline uzanır, Olilly'nin kalbi sinek kuşu hızıyla çarparken gençlerin parmakları koruyucu bir şekilde birbirine geçer. Kirin'in karanlık bakışlarını, yüzünün keskin düzlemleri yeraltı dünyalarının zümrüt ışığıyla aydınlanan ortak bir endişe bakışıyla karşılıyor.

Vu Trin devasa çıkıntıda düzgün sıralar halinde durur, tek ses etrafa dağılmış Kızıl Grippe hastalarından gelen sürekli öksürük korosudur. Komutan bir asker öne doğru adım atar.

Kadının koyu renk saçları kabarık bukleler halinde bağlı, iki yanında iki kavisli runik kılıç kınında, göğsünde bir sıra gümüş runik savaş yıldızı sarılı. Rün işaretli bir avucunu kaldırıyor ve çenesinin hemen altında asılı duran safir bir ses yükseltici rün yanıp sönerken canlanıyor.

"Tüm Noi vatandaşlarının Noi Güneş Toprakları'na derhal tahliyesini kolaylaştırmak için buradayız," diye gürlüyor, askeri sertlikteki sesi mor damarlı siyah opal taşta yankılanıyor. "Noilaan'ın yeni kurulan ve Vo Conclave adını alan meclisinin emriyle," diye devam ediyor, "Vo Conclave'e ve Yüce Tanrıça Vo'ya sadakat yemini eden tüm Smaragdalfar Elflerine Noi vatandaşlığı teklif ediyoruz." İnsan denizini tarıyor, yüz ifadesi affetmiyor. "Batı'dan buraya göç eden diğer herkese *derhal* Batı Diyarı ülkelerinize dönmeleri emrediliyor."

Olilly'nin midesi yere düşerken sıkıntılı mırıldanmalar ve ardından öfkeli bağırışlar duyulur. Düşmanca gerilim tırmanırken Kirin'in Olilly'yi sıkıca görölüyor.

Smaragdalfar'ın yeni atanan lideri Fyon Hawkkyn, Olilly, Kirin, Nym'ellia ve Effrey'nin yanından hızla geçerek Vu Trin askerlerine doğru ilerliyor, öfkesi hissedilir dalgalar halinde yayılıyor. Çıkıntının hemen önünde durur, zümrüt gibi parlayan kalemini çeker ve hızla kendi güçlendirme rününü yaratır. "Bunun anlamı nedir?" Fyon meydan okuyor, sesi öfkeli.

Zümrüt desenli parmağını ayaklarının altındaki zemine doğru uzattı. "Burası egemen *Smaragdalfar* topraklarıdır. Ve hükümdarımız Ra'VeN Za'Nor, Batı Diyarı'nın zulmünden kaçanlara Alt Topraklar'ı açtı."

"Sizin 'hükümdarınız'," diye karşılık verir asker, "bu Diyar için bir hain olduğunu kanıtladı."

Fyon'un duruşu gerginleşirken şok olmuş bir mırıltı yükselir ve Olilly'nin çekirdeğinde korku dalgaları.

"Ra'VeN Za'Nor ve onun Karga eşi Sagellyn Gaffney," diye devam ediyor Vu Trin askeri, "Magedom'un Kara Cadısı Elloren Gardner Grey ile ittifak kurdular."

Bir başka sesli şok dalgası tüm mağarada parıldar.

"Halkınız," dedi Vu Trin askeri Fyon'a doğru, "Noilaan'ın Alt Toprakları üzerinde *geçici* bir yargı yetkisine sahip oldu. Vo Konseyimiz Noilaan'ın hem yukarıdaki Güneş Toprakları hem de aşağıdaki Alt Topraklar olmak üzere *Noi*'ye ait olduğuna karar verdi. Bu *da egemen Noi topraklarında* bulunduğunuz anlamına geliyor. Noilaan'ın yönetici gücü olarak, Batı Diyarı mültecilerinin derhal sınır dışı edilmesinde, Batılıların süregelen istilasını engellemek için bir Alt Diyar runik bariyerinin oluşturulmasında ve Vo'nun Kutsanmış Vo Meclisi'ne ve Yüce Tanrıça Vo'ya sadakat yemini edilmesinde *ısrar* ediyoruz. Yoksa Smaragdalfar da Noilaan'dan kovulacak."

"Burası Tanrıça Oo'na'nın kutsal toprağı!" diye hırlıyor Olilly'nin yakınındaki öfkeli görünümlü bir Smaragdalfar kadını. Kadın parmağıyla, pırıl pırıl parlayan siyah-opal sarkıtlar denizinin etrafını saran kalın kök yığınlarını işaret ediyor. "Bunlar Oo'na'nın kökleri! Senin ejderha tanrıçanın *değil!*"

Mutabakat çığlıkları yükseliyor.

"Smaragdalfar'ın, Noilaan'ın en cömert vatandaşlık teklifini kabul etmek istiyorlarsa buna uymak için bir günleri var," diye vurguluyor Fyon'a asker, kadının patlamasını ve yükselen öfkeli sesleri duymazdan gelerek. "Bize karşı gelerseniz, egemen topraklarımızı geri almak için askeri harekâta gireriz."

Fyon ve Smaragdalfar askerleri hep birlikte Varg kılıçlarını çeker ve Vu Trin de aynı şekilde karşılık verir; sayısız kavisli kılıcı safir bir parıltıyla kınından çıkarırken bir çığlık havayı yırtar. Olilly'nin telaşı, öfke sesleri yükseldikçe paniğe dönüşme tehdidi taşıyor ve Effrey'yle korkunç bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

Mora'lee beklenmedik bir şekilde Vu Trin'e doğru ileri atılır, Ra'Ven ve Sagellyn'mor renkli Icaral bebeği Fyn'ir göğsüne sarılır. Hızla bir kalemi kaldırır ve önünde bir güçlendirme rünü yaratır.

" savaşılamayız!" Mora'lee .

Baktığı Urisk çocuklarından ikisi -Bilge ve Ra'Ven'in evlatlık kızı pembe renkli Fern ve Mora'nın yeni evlatlık kızı küçük mavi renkli Ghor'li-Mora'nın tünığının kenarına tutunmak için öne atılıyor, küçük çocukların yüzlerinde keskin bir korku var. "*Birlikte* durmalıyız," diye ısrar ediyor Mora'lee, dikkatle çocuklara bakarak

"ve Magedom'un çılgınlığından kaçan herkesle birlikte!" Mora etrafına işaretler yapıyor. "Buradaki pek çok kişi Grippe yüzünden hastalandı. Onların *ilaca* ihtiyacı var, Diyar'dan kovulmaya değil!"

"Vatandaş olarak *kalmak* isteyen tüm Noi vatandaşları," diye gürledi Vu Trin Komutanı, Mora'lee'ye aldırış etmeden, "bu vesileyle bizimle gelmeleri emredilmiştir. *Şimdi*."

Olilly, Vogel'in Voloi'yi kuşatmasından sonra Alt Topraklar'a sığınan Noi vatandaşlarının çoğunun korkmuş ve ağlayan çocuklarını sürükleyerek ilerleyişini şaşkınlıkla izler. Olilly tüm dünyanın özöldüğü, her şeyin tehlikeli bir kaosa dönüştüğü hissine kapılıyor.

"Kirin ..." Olilly kekeliyor, eli Kirin' elinin içinde titriyor.

Kirin onunla yüzleşmek için dönüyor, gözlerinde Olilly'nin omurgasından aşağıya doğru sarsıldığını hissettiğı heyecan verici bir enerji var, oradaki isyan kıvılcımı onda şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha güçlü. "*Seni bırakmayacağım*," diyor. "Ve seni Batı'ya geri götürmelerine izin vermeyeceğim."

"Kirin, buraya gel. *Hemen!*" Kirin'in kavgacı babası homurdanıyor.

Olilly ve Kirin'in dikkati Kirinin babası Zosh Lyyo'ya kayar, Noi adamın gözleri Olilly'ye iç parçalayıcı bir nefretle dikilmiştir.

Kirin, Olilly'nin elini bırakmak için hiçbir hareket yapmaz, yüzü bir öfke maskesidir. "*Hayır*," diye hırılıyor babasına. "Bu *yanlış*. *Gidecek başka yerleri yok*. Bana Vo'nun barınağı olmayanlara karşı merhametini öğreten *sen* değil miydin?"

"Vo'nun merhameti Vo'lon takipçileri içindir!" diye hırılıyor babası. "*Batılı pislikler* için değil!"

Kirin bir kez daha Olilly'ye dönmeden önce, "Vo'nun merhameti *herkes* içindir," diye karşı çıkıyor. "Seni bırakmayacağım," diye yemin ediyor, sesi tutkuyla titrerken bot sesleri duyuluyor ve Vu Trin askerleri aşağıya doğru akmaya başlıyor, mağarayı dört bir yandan kuşatıyor, diğer Vu Trin'ler Noi vatandaşlarını Güneş Toprakları'na giden bir tünele doğru yönlendiriyor. Kirin yılmıyor. "kalıp sizinle birlikte Magedom'un Gölge kuvvetlerine ve Vu Trin'e karşı savaşacağım!"

Zosh Lyyo en yakınındaki Vu Trin'e "Oğlumu tut," diye seslenerek Kirin'e doğru sert bir işaret yaptı. "Burada neyin tehlikede olduğunu bilemeyecek kadar küçük."

Askerlerden biri kılıcını Kirin'e doğrultur ve safir ipler kılıcın rünlerinden fırlatarak Kirin'i anında bağlar, Kirin'in eli Olilly'nin elinden kurtulur.

"*Kirin!*" Olilly haykırarak Kirin'e doğru hamle yapar ancak Kirin bağlarına tekme atıp boğu urken hem Nym'ellia hem de Effrey tarafından geri çekilir.

"*Olilly!*" Kirin çılgınca bağırır.

"Sessiz ol!" Kirin'in babası ona karşılık verir. "*Noilaan No'ler içindir!*"

"Noilaan *herkes* içindir!" Kirin meydan okurcasına ona bakıyor, gözleri vahşi. Bakışlarını Olilly'ninkilere çevirir. "*Seni bulacağım!*" diye söz veriyor şiddetle. "*Ve seninle birlikte sava acağım! HERKES İÇİN NOILAAN!*"

Askerler Kirin'in etrafını sararken Olilly'nin boğazından bir hıçkırık titrer ve "*Herkes için Noilaan!*" diye haykırmaya devam eder.  ığlıkları kısa sürede boğuluyor, çıkıntıya sürükleniyor, sonra ta lı bir koridordan geçiyor, sesi zar zor duyuluyor, sonra askerlerin çoğu ve neredeyse tüm Noi vatanda larıyla birlikte yok oluyor.

Yıkım kalbini sıkı tırırken Olilly, Effrey ve Nym'ellia'nın buradaki tehlikeyi anlatmaya çalışırken kollarını daha nazikçe kavradığının farkında bile değil.

Fern histerik bir hıçkırıkla ağlamaya ba lar, çocuğun acısı bıçak gibi Olilly'nin göğsünde döner.

"Mamma Sage'i istiyorum!"  ocuk, Fern'le aynı pembe örgülere ve renk tonuna sahip olan yıpranmış bez bebeğini tutarken Fern, Mora'lee'ye boğuk bir sesle "Anne Sage'i istiyorum" diyor. "Ve Ra'Ve'n Baba'yı! *Neredeler?*"

"Seni onlara geri götürmek için elimizden geleni yapacağız," diye mırıldanıyor Mora'lee, bir dizinin üzerine    p Fern'i kucaklarken yüz hatlarında zoraki bir sakinlik var, hem Fyn'ir hem de Ghor'li de dehşet içinde feryat ediyor.

Diki leri s k l yormu  gibi hisseden Olilly, Nym'ellia ve Effrey'den omuz silkerek arkadaşlarından uzaklaşır ve yerden yükselen oniks diki lerden oluşan küçük bir çıkıntıya doğru tökezler, bakışları konik olu umlardan birine yapı mı  mor kristalden bir çıkıntıya takılır, içinde derinlerde bir şey ona doğru gerilir. Karga ayla yaklaşıp onu dikitten koparıyor.

Başparmağını üzerinde gezdirdiğinde Olilly'nin teninde bir ürperti uyanıyor, mor taşlarla her zaman olduğu gibi içinde hapsolmuş bir şey canlanıyor.

Arkadaşları yanına yaklaşıyor ve Olilly, Effrey ile Nym'ellia'nın mor ve yeşil bakışlarındaki endişenin yanı sıra nazik Retta ve vahşi Clover'ın gözlerindeki bakışları da yakalıyor. Titreyen Tibryl, Nym'ellia'nın yanına sarılıyor ve çocuğun savunmasızlığı Olilly'nin içinde cesaretin yükselmesine yol açıyor.

"Ağlamaktan bıktım," diyor Olilly hepsine, bakışları kristal kayaya sabitlenmiş bir halde. "Güçsüz ya da değil, beni ya da değer verdiğimiz herhangi birini savaşmadan Batı'ya geri göndermeyecekler. Benimle misiniz?" Tibryl'e dikkatle bakar, sonra Nym'ellia, Effrey, Clover ve Retta'ya bakar ve Effrey'nin elinde tuttuğu ametisti fark eder.

"Seninleyiz," diye yemin ediyor Effrey, genç Strafeling yerbilimcisinin etrafında ince bir mor aura canlanıyor, Effrey'nin kararlılığı Nym'ellia'nın, Clover'ın ve hatta ürkek Retta'nın ifadelerine yansıyor.

Devasa mağaranın tavanının hemen altında asılı duran yüzlerce devasa Varg rünü aniden canlanarak Olilly ve arkadaşlarının dikkatini yukarı doğru çeker ve şok olmuş soluklar yankılanır. Parlayan zümrütten ipler yanıp söner ve asılı rünleri birbirine bağladı ve üzerlerinde devasa bir ağ oluşturdu; mağaranın her yerinde ve her Varg silahının üzerinde işaretlenmiş olan daha küçük Varg rünleri yanıp söner ve yok oldu.

"Bu da ne böyle?" Mora ağlayan çocukları kucaklarken Fyon'a sesleniyor. "Ve neden silahlarımız şarjlarını kaybetti?"

Fyon ağlarla kaplı tavanı tararken lanet okuyor. "Görünüşe göre Noilaan, savunmaları için ürettiğimiz Varg güç sifonlama rünlerini ele geçirmiş," diye homurdanıyor. Bakışlarını indirerek Mora'ya acımasız bir bakış atıyor. "Bizi burada tuzağa düşürmek için kendi gücümüzü kullanıyorlar. Tüm Alt Diyar'ı bir hapis haneye çevirmek için."

İkinci Bölüm

Doğu

Elloren Guryev

Doğu Diyarı

Vu Trin fırtına bandının Vo Sıradağları'nın tepesinden yükselişini artan bir dehşetle izliyorum. Yirmiye yakın Vu Trin askerinden oluşan bir birlik bize doğru uçuyor, fırtına bandının içindeki mavi parlayan Noi rünlerinin çizgisi, rüzgarları güçlendikçe giderek belirsizleşiyor.

"O fırtına bandına gömülü Noi rünleri," diyor Sylvan, ölümcül bir düşman gibi izlerken gözleri öfkeyle çatlıyor, "kalkanımızdaki elemental büyü'nün *yanı sıra* Zonor Nehri ve Dyoï Ormanı'nı da tüketmeye yetecek kadar Doğa-sifonlama gücüne sahipler, bu da Doğu'nun kalkanını kaldıracak ve *tam* bir *Dengesizliği* tetikleyecek."

"Ve tam bir Ölüm Hesaplaşması," diye tıslıyor Hazel, dipsiz gözlerindeki endişe dolu bakış dehşet verici, amcam Wrenfir'in ateşli aurası Ölüm Fae'si Dryad'ın etrafında umutsuz bir kucaklaşmaya dönüşüyor.

Güç empatim onların haklı olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde hissediyor. Bir an için korku içimi öylesine yoğun bir şekilde parçalıyor ki, kalbim göğsümden fırlayıp tehdit altındaki Dyoï Ormanı ve Zonor Nehri'ne uçacakmış gibi hissediyorum; Errilith'ten inerken çaresizlik beni ele geçiriyor.

Yvan'ın eli koruyucu bir şekilde koluma dolanıyor, ben belimdeki kılıflı dala uzanırken onun ateşi gücümün tükürük ateşi kaosunda titriyor.

"Dikkatli ol, Elloren," diye uyarıyor.

Raz'zor'un kaynayan sesi içimde kaynıyor, kızgın savaş ateşi içinden durmadan akıyor. *Sihri koru, Dryad Cadısı.*

"O lanet fırtına grubunu göklerden indirmeliyiz," diye haykırıyor Vothe, hem kendi hem de yanındaki yaşlı Wyvern kadının gözleri şimşek gibi parlıyor.

"*Nehrimizi* almalarına izin vermeyeceğiz!" Trystan hırlıyor.

Küçük kardeşimin soğukkanlılığını kaybetmesi ve büyüünden yayılan isyankâr enerji girdabıyla anında şok olmuş bir sükûnete bürünüyorum. İroni bana çarpıyor-Trystan her zaman soğukkanlı ve sakin biri olmuştur. Onu en son küçük bir çocukken gök gürültüsünden korktuğu zaman sakinleştirmek zorunda kalmıştım ve şimdi kardeşim bir fırtına Wyvern'iyle çiftleşti, ikisi de kendi korkunç şimşeklerini ve bulutları parçalayan fırtınalarını yaratabiliyorlar.

"Onlarla savaşamayız," diye Trystan'ı uyarıyorum, gök gürültüsü sesleri yaklaşan fırtınada yankılanırken aklım başıma geliyor. "Gücümüzü daha da tüketiriz. Fallon'un Gölge kışı yaklaşırken bunu yaparsak ölmüş sayılırız."

"Elloren haklı," diye onaylıyor Yvan, Vothe ve Trystan'ın savaşçı bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık vererek. "*Onlarla aynı hizaya* gelmeliyiz."

Yvan elimi tuttuğunda bakışlarım tekrar gelen Vu Trin'e kayıyor. Wyvern sıcaklığındaki kavrayışının elimi sarması aramızdaki bağı ateşliyor. Gözlerimiz bir ısı parıltısında buluşuyor, gelen Vu Trin askerleri Zonor'un yıldırım kaplı kalkanının üzerinde yavaşça dururken, sıcaklık dalgası onun dengeleyici gücünden bir akış çekmemi sağlıyor. İçlerinden ikisi, tam ejderha formunda, diğerlerinden ayrılıp daha yakına doğru süzülüyor. Wyvern'lerin oniks pulları üzerinde beyaz şimşekler çatallanıyor, içlerinden biri sağlam yapılı, sivri saçlı bir Vu Trin askeri taşıyor, kadın Vang Troi'nin başını süsleyen gümüş ejderha boynuzlu başlığın aynısını takıyor.

Farkına varıyorum ve yüzüm kızarıyor.

Yvan'ın ateşinin tüm dikkati ateşimin içinden geçiyor. "Sorun nedir, Elloren?" diye soruyor, menekşe rengi gözleri benimkileri yakarak.

"O büyücüyü tanıyorum," diye cevap veriyorum. "Aylar önce Agolith Çölü'nde beni öldürmeye çalışan oydu. Sonra yine Voloi'de."

"Onun adı Quoi Zhon," diyor Vang Troi, safir güç aurası yoğunlaşarak.

Rivyr'el Vang Troi'a bıkkın bir bakış fırlatırken acı bir kahkaha atar. "Görünüşe göre Vu Trin'in yüksek komutanı olarak değiştirildin." Prizma gözleri bana doğru parlıyor. "Ve oldukça uygunsuz bir düşman seçmişsin."

"Babam Hizar'drile ve kardeşim Gethindrile onunla birlikte," diye homurdanıyor Vothe, gücünden fışkıran öfke endişemi daha da artırıyor.

"Sizinle ittifak kurmak istiyoruz!" Vang Troi, Trystan'a sert bir bakış fırlatmadan önce Quoi Zhon'a ve Vothe'nin babası ile kardeşine seslendi. "Onları içeri alın."

Trystan Vang Troi'a kavgacı bir bakış atar ama onun emrine uyar. Dalını kalkanlara doğru kaldırıp bir büyü yapıyor ve küçük bir delik açılıyor.

İki Wyvern ve Quoi Zhon uçarak gelip önümüze konuyorlar. Quoi Zhon'un kompakt formu büyük Wyvern'in sırtından ustalıkla kayıyor, karanlık gözleri benimkilerle müthiş bir nefret parıltısıyla buluşuyor. Vothe'nin babası ve erkek kardeşi hızla kanatlı insan formlarına ; düz sırtlı, yaşlı bir erkek ve Vothe'nin yaşına yakın görünen genç bir erkek. Quoi Zhon ve Wyvern'lerin hepsi Trystan'ın boynunu süsleyen aynı Vo'lon inanç kolyesini takıyor; her kolyenin ortasındaki fildişi boncuğa ejderha tanrıçası Vo'nun bir resmi oyulmuş. Her iki Wyvern'in de gözleri beni içlerine çekerken öfkeli beyaz şimşeklerle titreşiyor ve Vothe'un sadece onlara değil, onunla ve Trystan'la müttefik olan altın şimşek çakan gözlere sahip yaşlı Wyvern kadına da ne kadar benzediğini fark ediyorum; dört Wyvern de aynı zarif yüz hatlarına ve uzun, kaslı yapılara sahip.

"Baba." Vothe yaşlı erkeği temkinli bir şekilde selamlıyor. Bakışları kardeşine kayıyor. "Geth," diyor, görünmez gücü Trystan'ın etrafında dolanırken sesi kırılmış ve temkinli.

Hizar'drile ve Gethindrile önce Trystan'a, sonra da karşılık olarak dişlerini gösteren yaşlı Wyvern kadınına dik dik bakarken, iki Wyvern'in formlarından gözle görülebilir şimşek iplikleri fırlıyor.

Quoi Zhon'un etrafında, Vang Troi'un gücüne rakip olacak kadar güçlü bir safir güç sisi canlanır. "Vang Troi," Quoi Zhon

Noi'nin saygı unvanı olan "Nor "u özellikle atlayarak hırılıyor, elleri iki yanında kınında duran rünik kılıçların kabzalarını kavırıyor. "Neden burada Karga Cadı'yla birliktesin? *Öldürmek* için yola çıktığın cadı."

Bu hakarete duyduğu öfke Yvan'ın ateşinde parıldasa da, Vang Troi'un etrafında daha sert bir safir güç titreşimi oluşurken, yüz ifadesi ölümcül bir hal alırken onu kontrol altında tutuyor. "Buradayım çünkü Dryad'khin gücümüz Doğu'ya *hayati haberler* getiriyor. Bu savaş düşündüğümüz gibi değil. Ve gerçek doğasından habersiz kalmak, Erthia'nın tamamıyla birlikte *tüm Doğu Diyarının* çöküşünü sağlayacaktır!"

"Bekle," dedi Quoi Zhon keskin bir . "Senin 'Dryad'khin kuvvetin' mi? Tam olarak kiminle birliktesin?"

"Erthia'nın Doğal Matrisi ile," diye yanıtlıyor Vang Troi.

Naga insana dönüşür, karanlık, güçlü kanatları sertçe açılır. "Yeni ittifakımızın merkezi burası *olmalı*, Boyun Eğmeyenler," diye tıslıyor, altın rengi orman ateşi gözleri Quoi Zhon'a ve onu çevreleyen Wyvern'lere bakıyor. "Her ülkenin ve diyarın üstünde."

"Eğer o fırtına bandını serbest bırakırsan," diye ekliyor Sylvan koyu yeşil parmağını ona doğru yöneltirken, "Doğal Dünya'yı *tamamen yok olmanın* eşiğine getireceksin."

"Nedir bu Fae saçmalığı?" Quoi Zhon, Vang Troi'dan talep ediyor.

"Bu fırtına grubunu gönderemezsiniz," diye emrediyor Vang Troi. "Bu *tam* da Vogel'in işine yarar."

Kraliçe Freyja Zyr, "Tehlikeyi anlatmaya kelimeler yetmez," diye ekliyor. "Sana yalvarıyoruz Nor Quoi Zhon, Ormanla bağlantı kur ve ağaçların sesine kulak ver."

Quoi Zhon, Freyja'ya kuşkulu bir bakış fırlatır. "*Ağaçlar* mı? Hepiniz *çıldıldınız* mı?" Bana kınayan bir parmak doğrultuyor. "Karga Cadı seni ve Icaral'ı büyüledi mi?"

Yvan'ın öfkesi aramızdaki bağda parıldıyor. "Kimse beni büyülemedi," diye ısırtıyor, kendi protestom sıcak ve sert bir şekilde yükselirken.

"Ben bir Karga Cadı değilim," diye vurgulayarak Quoi Zhon'a yöneldim. "Ben bir *Dryad* Cadısıyım. Ve Erthia ve buradaki herkes için savaşıyorum, lanetli Magedom için *değil*."

Vothe'nin babası ve kardeşinin auraları bana görünmez yıldırım hançerleri fırlatırken Quoi Zhon'un gözlerinde nefret parlıyor.

Hizar'drile'in bakışları Vothe'a kayıyor. "Öylece durup bu cadının *yaşamısına* izin mi veriyorsun?" diye tıslıyor. "Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce neredeyse tüm Voloi'yi yok ettiğini unuttun mu?" Trystan'a doğru lanetleyici, siyah pençeli bir parmak sallıyor. "Ve sonra, bu *cadının* kardeşi olan bu Karga pislliğini *eşin* olarak mı kabul ediyorsun?"

Trystan'ın gücünden acı fışkırıyor - Vothe'un hissedebildiğini bildiğim bir acı. Vothe alçak bir hırıltı çıkarıyor, gücü Trystan'ın etrafında kucaklayıcı bir şekilde yanıp sönüyor.

Rivyr'el yanımdan kuşkulu bir of çekti, sonra bana sert bir bakış fırlatırken porselen solgunluğundaki şakağına masaj yapmak için uzandı. "Siz Gardner'lar kesinlikle Diyarı altüst eden romantizme meraklısınız."

Önce Rafe ve Diana'ya, sonra da Vothe'nin babası, kardeşi ve Quoi Zhon'a ölümcül bir sakinlikle bakan Wrenfir ve Hazel'a bakıyorum; kolları meydan okurcasına birbirlerinin omuzlarına asılmış, Hazel'ın puslu, kıvrımlı Karanlığı ile birlikte, keskin bir baş ağrısı şakaklarıma vurmaya başlıyor.

Vothe hiç etkilenmez, babasına bakarken gücünün iplikleri Trystan'ın etrafında gözle görülür bir şekilde çatırdamaktadır. "Elloren, Voloi'ye saldırdığında Marcus Vogel tarafından büyülenmişti. *Onu oku* baba. Bir tehdit hissediyor musun?"

Vothe'nin babası ve kardeşi bana bakıyor, burun delikleri alevleniyor. İhanetin bir parçasını ortaya çıkarmak için mücadele ederken kafa karışıklığının enerjisi güçlerini çatallıyor.

Ve hiçbirini bulamadım.

Yulan balıkçıl kuşuyla birlikte öne çıkıyor, zarif Ağaç Fae'sinin gözlerinde yürek parçalayan bir endişe var. "Biz Dryad'khin'ler hem Ormanlar hem de Doğu Diyarının insanları için savaşmaya hazırız."

Quoi Zhon, Yulan'a küçümseyerek bir aşağı bir yukarı bakar. "Savaşımızda sana ihtiyacımız yok Dryad. Noilaan *No'l*er içindir. Doğu'yu geri alıyoruz ve Batı'nın yarattıklarını kendi fırtına gücümüzle duvarlarla çeviriyoruz!"

Quoi Zhon'un büyüüne karşılık olarak, Yvan'a olan bağlılığımın yanı sıra tüm sürümün ateşi ve müttefiklerimin büyüü aracılığıyla şok patlamaları

kumdaki yabancı düşmanı çizgi, sonuçları korkunç.

"Gelmekte olan şeyi tek başınıza engelleyemezsiniz!" Vang Troi ısrar ediyor.

Quoi Zhon ona tiksinti dolu bir bakış fırlatıyor. "Bize ne yapıp ne yapamayacağımızı söyleme, *vill'duur*."

Valasca'nın kulağımın arkasına işaretlediği koi'lon rune'u Noi'nin hain *kelimesini* tercüme ediyor.

Tüm dünya kısa süreliğine karanlıkta titreşir.

"Doğa senin sınırlarını tanımıyor," diye feveran ediyor Hazel, yeraltından gelen sesi korkunç bir uyarı aurası yayıyor, omuzlarının etrafında tıslayan bir engerek yılanı beliriyor. "Doğa onlarla *alay* ediyor. Ölüm onlarla *alay* ediyor. *Hesaplaşma*'ya zorlarsanız duvarlarınızın beni ve Ölümkinimi dışarıda tutabileceğini mi sanıyorsunuz? Senin için geldiğinde Gölge Boşluğu'na duvar örebileceğini mi sanıyorsun? Hesaplaşma'dan kaçınmanın ve Gölge'yi yenmenin tek yolu birlikte durmaktır. *Şu anda. Orman*'la aynı hizada."

Quoi Zhon, Yvan'a dönmeden önce Hazel'a tedirgin bir bakış atıyor, yüz ifadesi tereddüde doğru kayıyor. "Ne Yvan Guryev," diyor, "bu cadıdan ve bu delilikten *ayrıl*. Kehanet hâlâ senin yükselişinden ."

Yvan'ın görünmez ateşi etrafımda daha tutkulu bir şekilde kükrüyor. "Elloren ve ben senin Kehanet okumalarını reddediyoruz. Wyvernfire tarafından eşler olarak birleştirildik ve bağlandık."

Quoi Zhon, Hizar'drile ve Gethindrile'den şok sesleri yükseldi.

"O senin tam eşin *değil*," diyor Hizar'drile. "Sadece kısmi bir bağ kokusu alıyorum, tamamlanmış bir çiftleşme değil. Bu cadıyı bir kenara atın! Kaderinde onunla *savaşmak* var!"

"Fallon Bane, Doğu'nun kapısında bekleyen Kara Cadı'dır," diye tıslıyor Yvan. "Karşı ittifak kurmamız gereken cadı o."

"Ne Quoi Zhon," Mavrik, Gwynn'in yanında durduğu yerden dilekçeler, altın şöhretli elleri sıkı bir toka ile birleşti, "Vu Trin için yaptığım işi biliyorsun. Doğu ile birleşik bir güç oluşturma hedefimiz *gerçek bir* hedeftir."

"*Yeter*," diye *tersliyor* Quoi Zhon zehirli bir bakışla. "Başından beri bir hain olduğundan şüphelenmiştim Glass. Bir Karga asla değişmez

tüyler."

"Ben bir Karga değilim." Yvan'ın annesinin sesi .

Soleiya gözleri alev alev yanarak ilerlerken hepimiz dönüyoruz. Quoi Zhon, Vothe'nin babası ve kardeşi - hepsinin gözleri onu görünce açılıyor, güçlü auraları şok enerjisiyle yükseliyor.

"Ne de Soleiya Guryev," diye mırıldanıyor Quoi Zhon, başını saygılı bir selamla eğerek.

Soleiya asil bir şekilde çenesini kaldırıyor, görünmez ateşi Yvan ve benim etrafımda tutkulu, kucaklayıcı bir güçle dalgalanıyor. "Nor Quoi Zhon. Nors Hizar'drile ve Gethindrile Xanthile," diyerek onları resmen selamlıyor. "Birinci Diyar Savaşı'nın sonunda yaptığım fedakârlığı hepiniz biliyorsunuz." Yüzü kederli bir ifadeyle geriliyor, sözleri geldiğinde hafif bir titreme hissediyor. "Kocam Valentin Guryev'in Doğu'yu Kara Cadı'nın ateş saltanatından kurtarmak için hayatını nasıl feda ettiğini biliyorsunuz. Ve benim *yıllardır* Batı Diyarı Direnişi için nasıl çalıştığımı ve savaştığımı da."

Hem Yvan'ın görünmez ateşi hem de benimki onun etrafında alevleniyor ve Soleiya Quoi Zhon, Hizar'drile ve Gethindrile'e dönmeden önce ikimize de dokunaklı bir bakış atıyor. "İlk başta," diyor, "ben de Elloren'i yere sermekten başka bir şey istemedim. Ama sonra oğlumu dinledim ve ağaçları dinledim. Ve en sonunda Elloren'i dinledim. O gerçekten de savaşmamız gereken Kara Cadı değil. O artık Elloren Guryev. Benim müttefikim ve akrabam. bu Dryad'khin'ler gibi." Elini hem bana hem de tüm müttefiklerimize doğru uzatıyor.

Quoi Zhon ve Wyvern'lerin saygılı bakışları öfkeye dönüşür ama Soleiya yılmaz. "Fırtına grubunuzla Dyoı Ormanı ve Zonor Nehri'nin elemental gücünü çekerseniz," diye uyarıyor, "Erthia'nın Doğal Matrisine öyle bir zarar verirsiniz ki, sadece Dryad'khin gücümüzü yok etmekle kalmaz, kendi gücünüzün de yok olmasına neden olursunuz. Doğu için ölen Büyük Icaral, kocam Valentin Guryev adına size *yalvarıyorum*; bu şeyi yapmadan ve Doğanın Dengesini Gölgenin zaferine doğru çevirmeden önce Doğu'nun liderleriyle konuşmamıza izin verin."

Quoi Zhon ve Wyvern'ler birbirlerine çelişkili bakışlar atarken nefesimi tutuyorum, nabzım kendi kendine atıyor.

Quoi Zhon doğrulur ve bakışları Gethindrile'e kayar. "Fırtına grubumuzu geride tutmaları için müttefik kuvvetlerimize haber gönder," diye emrediyor. "Soleiya Guryev, Büyük Icaral ve müttefiklerine Noilaan'ın Vo Meclisi'ne kadar eşlik edeceğiz. Cadı da dâhil olmak üzere *hepiniz benimle* birlikte silahsız olarak oraya geleceksiniz. Ya da planladığımız gibi fırtına grubumuzu serbest bırakacağız."

Düşman bir Wyvernguard'a silahsız olarak getirilme düşüncesi boğazımda bir protestoya yol açarken Yvan'ın görünmez alevi akkor haline geliyor ama onu bastırıyorum. Voloi'ye en son yaşananlar göz önüne alındığında, bu benim tek geri dönüş yolum. Aynı düşüncenin Yvanın içinden de geçtiğini hissediyorum ve sonra alçak sesle söylenmeye başlıyorum.

"Voloi'ye kadar Elloren'in peşinde olacağım," diyor Yvan, ses tonundaki uyarıyla. Etrafımdaki Errilor Kuzgunları da kendi uyarılarıyla Quoi Zhon'a doğru bir adım atıyor.

Quoi Zhon başını sallamadan önce Yvan'a ve kuzgunlarıma bakıyor, ardından bakışları Soleiya'ya kayıyor. "Voloi'ye vardığımızda, Conclave'e Vogel, Gölgesi ve Kara Cadı hakkında bildiklerini anlatabilirsin." Gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle kesişiyor, gözlerindeki sert parıltı tüm tüylerimi diken diken ediyor, sonra tekrar Soleiya'ya dönüyor. "Dilekçeni ver, Soleiya Guryev. Ve Doğu'yu Karga Cadı'yla, bu Batılılarla ve ağaçlarla aynı hizaya getirip getiremeyeceğini kendin gör."

Üçüncü Bölüm Vo Conclave

Elloren Guryev

Voloi

Voloi'ye ulaştığımız anda bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Griye bürünmüş Vo Ormanı'nın üzerinde süzülürken, endişe verici sayıda Doğu Diyarı askeri beliriyor. Quoi Zhon arkama yaslanmış, yeni Vu Trin yüksek komutanı ve ben Hizar'drile'in geniş, pullu ejderha sırtına binmişiz, dal silahıma el konulmuş ve beni rahatsız edici bir şekilde silahsız bırakmışlar.

Yvan ve ben, Vu Trin bana karşı tek bir şiddetli kıpırdanma bile yapsa, ateşinin her kıvılcımı saldırmaya hazır bir şekilde yanıma yaklaşırken, bağımız aracılığıyla temkinli bir ateş kırıbacını değiş tokuş ediyoruz.

Grubumuz Vo Nehri'ne doğru sapıyor. Tierney, kuzenim Or'myr ve müttefiklerinin hem nehrin hem de kıyıları boyunca uzanan geniş bir alanın üzerine yerleştirdikleri yarı saydam kalkan sabit bir şekilde yerinde duruyor; kalkanlarının uzun, kubbeli yüzeyi kuzenimin mor enerjisi olduğunu hissettiğim şeyle kireçlenmiş Deathkin rünleriyle bezeli; rün tasarımları sadece Gölge'yi değil, nehrin elemental gücünü hortumlamaya yönelik her türlü girişimi de püskürtmek için yapılmış. Vo Ormanı'nın üzerinden süzülerek Vo kalkanının bulutlarla kaplı doğu duvarından geçiyoruz ve kubbe kalkanının kuzey ve güneyimizdeki iki runik çıkış noktasının enerjisinin yanı sıra Asrai su büyüsünün gelgit dalgasını hissediyorum.

Vo'nun bu şekilde korunduğunu görmek beni derin bir rahatlama boğuyor, ancak tesellim restore edilenleri gördüğümde hızla tedirginliğe dönüşüyor

Vo Nehri'nin batı kıyısını kaplayan runik sınır duvarı. Safir Noi rünlerinden oluşuyor ve aralarına zümrüt Varg rünleri serpiştirilmiş. Eskisinden iki kat daha yüksek olan duvarın üzerinde Noilaan'ın ejderha tanrıçası Vo'nun devasa bir tasviri, parlak beyaz tezahürü ve etrafında Vo'nun yıldız ışığı kuşu habercileri yer alıyor.

Dini imge içimde uğursuz bir ürperti yaratıyor, Gardneria'nın Kadim Olan'ın beyaz haberci kuşunu agresif bir şekilde kullanması aklıma geliyor. Sınırın batı yakasında, dört kattan fazla büyümüş olan mülteci kampını tararken huzursuzluğum daha da artıyor. Yvan'ın ateşi benimkine karşı titriyor, yanımda uçarken eşit derecede yükselen endişesi hissediliyor.

Vu Trin kuvvetleri bizi runik duvarın yükselen zirvesinin üzerinden geçiriyor ve Vo Nehri üzerinde süzülüyoruz, Wyvernguard'a doğru hızlanırken soğuk bir esinti saçlarımı kam lıyor.

Sarsıcı bir manzara, askeri akademi şu anda sadece bir adadan oluşuyor, diğeri ise Vo'nun koyu mavi sularından çıkan kömürleşmiş bir yığın.

Bu nehrin üzerinden en son ne zaman uçtuğumu hatırlayınca daralıyor. Vogel tarafından ele ge irildiğim ve Volo'i'ye saldırmak için büyük bir Gölge ağacı yaratmaya zorlandığım anılar acı kalbimi bıçak gibi kesiyor. Sonra Yvan'ın ateşli  p c ğ yle Vogel'in kontrolünden kurtulmam ve birkaç dakika sonra Lukas'ın tanık olmam, ardından nehrin yüzeyine doğru düşerken Yvan'ın da öldüğüne inanmam ve ancak Ariel tarafından kurtarılmam.

Lukas'ın son görüntüsü zihnime kazınırken yıkım içime işliyor ve gözlerim yaşarıyor, hızlı arkadaşım esasını meydan okurcasına havada tutuyor, gözlerinde Yvan'ın ve benim ortak ateşimiz yanıyor, dudaklarında *seni seviyorum*.

Lukas . . .

Yırtıcı kederimin yükselişini açıkça hissedenden Yvan, içime teselli edici bir ateş püskürüyor, hem gücündeki hem de gözlerindeki duygu derinliği o kadar güçlü yanıyor ki, Lukas'ın bunu aşmamı ve imkansız olasılıklara rağmen sebat etmemi isteyeceğini bilerek kederin bir sınırını zorlayabiliyorum.

Sonuna kadar savaşacağım Lukas, diye yemin ediyorum hepimiz Wyvernguard adasının tabanını çevreleyen taş terasa doğru süzölürken ve onun cilalı, obsidyen taşına inerken.

Quoi Zhon ve ben Hizar'drile'den iniyoruz ve Vothe'nin babası insan formuna dönüşüyor. Yvan yanıma yaklaşıyor, elini sırtımın küçük kısmına bastırıyor ve çevremizi incelerken kanatlarından biri etrafımda yaylanıyor.

Ejderha Tanrıçası Vo'nun devasa bir kabartma heykeli önümüzdeki taş duvarda işaretlenmiş ve Vo kolyeleri çevredeki her Vu Trin askerinin boynunu süslüyor, her birinin merkezinde beyaz ejderha tanrıçası ve yıldız ışığı-kuş-elçi kolyeleri var. Dini mücevherler ve her yerde bulunan Vo imgeleri, Gardnerianların gümüş Erthia küresi kolyelerini ve her Büyücü bayrağı ve üniformasına işlenmiş Gözcü kuşu imgelerini yeniden hatırlamamızı tetikleyerek rahatsız edici bir gerilim yaratıyor.

Birkaç Vu Trin askeri kemerli bir kapının içinde beliriyor, başlarındaki uzun boylu, dikenli saçlı Noi askerinin üniformasının omzunda Wyvernguard komutanının gümüş ejderha amblemi var, kadının ifadesi sert.

"Nor Ung Li," diye sesleniyor Trystan ona, kardeşimin bu büyücüyü burada bulmaktan duyduğu rahatlama hem ses tonunda hem de gücünün hissediliyor.

Komutan Ung Li, hem kendisi hem de arkasındaki askerler önümüzde dururken Trystan'a çelişkili bir bakış atıyor. Karanlık bakışları üzerimde öyle bir güçle kayıyor ki, ateş hatlarım daha da hararetleniyor ve o sert bir şekilde Yüksek Komutan Quoi Zhon'u selamlıyor. Quoi Zhon Ung Li'ye rahat olmasını emrediyor ve Vothe'nin babası ile kardeşi onu selamlamak için öne çıkıyorlar.

, Diana'yı saçlarını omzunun üzerinden atarken yakalıyorum, bir eli kalçasında, Lupin kız kardeşimin korkutucu kehribar gözleri Ung Li'ye bakarken Ung Li çeşitli ama birleşik gücümüzü tarıyor. İfadesi sorgulayıcı bir havaya bürünüyor, belki de Orman'a olan bağlılığımızın, etrafımızda toplanan kanatlı soylarımızın ne kadar değiştirdiği üzerine.

"Ben Wyvernguard Komutanı Ung Li," diye açıkladı Diana'nın korkutucu bakışlarına sakince karşılık vererek. "Noilaan'ın Vo Meclisi

Wyvernguard'ın Toplantı Salonu'nda ittifak için dilekçeniz."

Zihnim Conclave'in yeni dini ismine odaklandığında endişelerim yeniden su yüzüne çıkıyor.

Ung Li bakışlarını sondaj gücüyle üzerime dikti. "İçeri girmenize izin vermeden önce, bir Noi izleme rünü ile işaretlenmelisiniz."

Yvan ve ben ciddi bir bakış alışverişinde bulunuyoruz, ikimiz de bunu neden talep ettiğinin farkındayız. Ve risklere rağmen bu insanlarla hızlı bir şekilde ittifak kurmamız *gerektiğinin* de farkındayız.

Ung Li tuniğinin cebinden tek bir safir Noi rünü ile parlayan koyu renkli bir rün taşı çıkarıyor ve elini benimkine uzatıyor.

İsteksizlik yakıyor, elimi uzatıyorum.

Bileğimi kavıyor ve elimi avuç içime doğru çeviriyor, ardından rün taşını ön koluma bastırıyor. Taşı çekmeden önce yüzümü buruşturmama neden olan bir acı tutuşuyor, taşınkine benzer küçük bir safir rün şimdi tenimde parlıyor.

Ung Li kolumu bırakıyor ve Dryad'khin'imi tarıyor. "Silahlarınıza el koymamız gerekecek." Kapının yanındaki silah rafına doğru bir el salladı. "Toplantınızdan sonra onları geri alabilirsiniz. Kuzgunlarınız ve kartallarınız *da burada* kalmalı."

Müttefiklerimin büyüünde tedirginlik dalgalanıyor. Kuzgunlarım düşük, protesto eden *caws*, Alder'in dev kartallarının ateşli gözlerinde öfkeli bir ışık bırakırken dikkatli bakışlar paylaşıyoruz. Bakışlarımız, silahlara ihtiyaç duymayan Wyverns ve Lupines'in yanı sıra, sadece ikiz sihirlerini kullanarak ellerine rünleri çağırabilen Mavrik ve Gwynn'e de işaret ediyor. Aramızda kaynayan söylenmemiş anlaşma, runik bıçakları, asaları ve stilusları olanlar silahlarını Vu Trin'e bırakıyorlar.

Yüksek Komutan Quoi Zhon elini Trystan'a doğru uzattı. "İçeri girmeden önce Vo'lon kolyene el koymamız gerekecek," tersledi kaşlarını çatarak.

Hem Trystan'ın hem de Vothe'un görünmez şimşekleri çatırdayarak dağılıyor, mavi ve beyaz çatalları kardeşimin gözlerinde parlıyor.

"Ben bir Noilaan vatandaşıyım ve Vo'lon inancına döndüm," diye sakince özetliyor Trystan, ses tonunda gücünün anlık yükselişinden eser yok.

Quoi Zhon'un yüzü alınganlıkla çarpılır. "Vatandaşlığınız *iptal* edildi. Tüm Batılıların vatandaşlıkları yeni iktidarımız tarafından iptal edildi. Vo'lon inancımıza kabul edilmelerinin yanı sıra."

"Ne?" Bleddyn ağzından kaçırıyor, zümrüt gözleri öfkeyle gerilmiş. "Kocamın bir Batılı olduğunu unuttunuz mu?" Soleiya hırılıyor, Yvan'ın ateşi annesininki kadar sıcak.

Ung Li'nin Quoi Zhon'a bakarken yüzünde yoğun bir onaylamama ifadesi olduğunu fark ediyorum; Ung Li'nin yeni komutanından duyduğu hoşnutsuzluk havada titreşiyor gibi görünüyor.

"Buna aldırma Trystan," diye araya giriyor Ra'Ven, öfkeli bakışları Quoi Zhon'un üzerinde sabitlenmiş halde. "Sana ve Noilaan'dan kovulan diğer herkese Alt Topraklar'da tam vatandaşlık hakkı veriyorum."

"Alt Topraklar artık sizin kontrolünüzde değil," diye veriyor Quoi Zhon. "Onlar Vo'nun Kutsal Toprakları'nın bir parçasıdır ve halkınız Noilaan'ın Alt Toprakları üzerindeki egemen gücümüzü kabul edene kadar geçici olarak duvarlarla çevrilmiştir."

Ra'Ven'in yemyeşil güç aurası kışkırtıcı bir parlaklık kazanır. "Demek halkımı hapsettiniz?" diye Quoi Zhon'a meydan okuyor. "Alfsigr'in Alfsigroth'un Alt Toprakları'nda yaptığı gibi mi?"

Sage parmağını Quoi Zhon'a doğru kaldırır. "Sen bizim çocuklarım ve küçük *kız kardeşlerim* orada, *binlerce* kişi arasında!"

"Ve Effrey!" Thierren haykırıyor, gözlerinde kınama ateşi yanıyor. "Güvende tutmaya yemin ettiğim bir çocuk!"

"Bu affedilemez!" Vothe'nin büyük halası Sithendriale tıslıyor.

"Batı'ya dönüşüyorsun," diye hırılıyor Yvan, ateşinin ve benimkinin akışı Sithendriale'in öfkesini yankılıyor.

"Sürümüzden ne haber?" Rafe yüksek komutana bakıyor, sesi alçak ve tehlikeli, hem en büyük kardeşimden hem de yanındaki Diana'dan korkutucu bir enerji yayılıyor.

Quoi Zhon, "Gerwulf sürüsü şu anda Voloi'nin kuzeyindeki Vo Ormanı'nda Amaz ve Keltlerle birlikte," diye tersliyor, "kuvvetlerimizle askeri bir çatışmaya girmiş durumda. Biz kazanacağız."

Rivyr'el bir Alfsigr laneti tükürürken öfkeli mırıltılar yükseliyor.

"Halkımla savaşmak istemezsin," diye uyarıyor Freya Zyrr Quoi Zhon'u, bakışları ölümcül bir şekilde daralmış. "Seni parçalara ayıracağız ve

savaşta her iki tarafın da büyüsunü *tüketerek* Vogel'in doğrudan içeri girmesine izin verir."

Quoi Zhon hiç istifini bozmadan ona ters ters bakıyor. "Lupinlere, Amazlara ve Keltlere, onları Vo'nun egemen topraklarından *zorla çıkarmadan* önce Batı Diyarına geri dönüş planımızı kabul etmeleri için bir gün süre verdik."

Diana'nın boğazından bir hırıltı yükseliyor ve Naga ile sürümün geri kalanı tarafından hızla benimseniyor, Rafe ve Diana'nın parmaklarında pençeler oluşuyor.

Vu Trin'in etrafını saran birkaç kişi kılıç çekerken, Quoi Zhon yılmadan yerinde durur. "Bunlar Conclave meseleleri," diye ısırtıyor. "Bunu onlarla konuşsanız iyi olur."

"Peki ya Fae Wyvernguard birimleri?" Vang Troi talep ediyor. "Magedom'un Voloi'ye saldırısı sırasında hayatlarını tehlikeye atan tüm o Batılılar ne olacak?"

Quoi Zhon ona dönüyor. "Noilaan, Wyvernguard gibi *Noi* içindir." Bana sert bir bakış fırlatıyor, sanki Noilaan'ın Vo Meclisi ona izin verse beni hemen oracıkta yere serecekmiş gibi, sonra bir kez daha Trystan'a doğru uzanıyor. "Kolyeyi ver, *Gardnerian*."

Trystan Vo'lon kolyesini çekip çıkarıyor ve ona doğru fırlatıyor, kadın kolyeyi ondan kaparken görünmez şimşeği öfkeli bir güçle çıtırtıyor.

Trystan sakince, "Vo o kolyenin içinde değil," dedi. "Ya da senin bayraklarında." Ung Li'ye dönüyor, yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüşüyor. "Rahip Wyn Juun nerede? Magedom'un Voloi'ye saldırısından sağ kurtuldu mu?"

Ung Li batıya doğru eliyle işaret ederken gözlerinde bir çatışma parıltısı beliriyor: "O yaptı," diyor. "Sınır duvarının diğer tarafında."

Trystan'ın gözleri büyür. "Conclave onu *sınır dışı* mı etti?"

Ung Li başını sertçe sallayarak, "Hayır," diye cevap veriyor. "Orada mahsur kalan ve çoğu Kızıl Grip'ten hasta olan Batılı mültecilere yardım ediyor." Quoi Zhon'a ters ters bakıyor. "Bize, 'Vo'nun şu anda ikamet ettiği yer orası. Burada değil. ' Ung Li Vang Troi'a bakıyor, yüz ifadesi isteksizlikle gerginleşiyor gibi görünüyor. "Vanglira,

tüm rütbeleriniz geri alındı ve Vu Trin'den onursuzca ihraç edildiniz."

Vang Troi hiç tereddüt etmeden boynuzlu başlığını çıkarıp sert bir takırtıyla terasın taşına bırakırken, menekşe rengi gözleri alev alev yanıyor. "Dyoi Ormanı'nı ve Zonor Nehri'ni yok edersen Doğu'nun karşı karşıya kalacağı tehdide kıyasla rütbenin *hiçbir* anlamı yok." Delici bakışları Quoi Zhon'un üzerine düşer. "Artık konuşmak yok. Bırakın geçelim."

Quoi Zhon, Vang Troi'ü uzun bir süre süzdükten sonra, kaba bir şekilde bize ilerlememizi işaret ediyor. Yvan, Soleiya ve ben, müttefiklerim ve ben Quoi Zhon'u kemerli bir taş girişten geçip Wyvernguard'a girmeden önce yoğun bakışlar alışverişinde bulunduk, Vu Trin askerleri yanımızda sıralanıyordu.

Toplantı'nın devasa dairesel salonuna giriyoruz. Orada devasa bir Noi bayrağı asılı, Vo'nun beyaz ejderha formu safir üzerine işlenmiş. Noilaan'ın safir cüppeli Meclis'i hafifçe yükseltilmiş bir kürsünün üzerindeki kavisli, obsidyen bir masanın arkasında oturuyor, her cüppenin üzerinde Vo'nun beyaz kuş habercilerinin dikilmiş resimleriyle çevrelenmiş beyaz ejderhalar işlenmiş. Gözleri hissedilir bir düşmanlıkla üzerime çevrilirken yirmi Meclis üyesi sayıyorum. Onların önünde hareketsiz duruyoruz, Yvan'ın eli benimkini kavıyor, bir kanadı savunma ateşi toplarken etrafımda yay çiziyor.

Tanışmalar başladı; Quoi Zhon, başını saygıyla eğerek Vo Meclisi'nin çoğunluk lideri Niko Luun'u tanıtmadan önce sert bir şekilde Meclis üyelerinin isimlerini saydı.

Sarı gözlerine, siyah saçlarına ve köşeli yüz hatlarına bakarken Bleddyn arkamdan bir küfür savuruyor. Başımı soru sormak için ona doğru çeviriyorum ve gözlerindeki tekinsiz bakışla hazırlıksız yakalanıyorum.

"Sana Noilaan'ın Vo'nyl hareketinden bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor. "Niko Luun onların lideri."

Darbe, çekiç sertliğiyle - ben Mora'lee'nin rune gemisinde saklanırken Voloi'deki tüm o işaretlerden Vo'nyl sorumlu - *Noi için Noilaan*.

"Lanet olsun onlara," diye mırıldanıyor Rivyr'el Bleddyn'in yanından nefesinin altında. "*Hepsine* lanet olsun. Noilaan'ı gerçekten de Batı'ya dönüştürüyorlar."

Tüm sinirlerim gerginlikle yanarken, şu anda Meclis'te sadece Noi'lerin görev yaptığını fark ediyorum. Noi halkı ten ve saç tonları bakımından çeşitlilik gösterse de benzer kıyafet, saç ve makyaj tarzlarını paylaşıyor, her erkeğin gözleri sürmeli. Ve her Meclis üyesi, on iki renkli boncuğu ve ortasındaki beyaz Vo-ejder boncuğu ile ondan sarkan beyaz bir kuş kolyesi olan Vo'lon dini kolyesini takıyor.

Vang Troi omuzlarını dikleştirmiş, aurası güçlü, safir bir yaşamla titreyerek Meclis'e doğru adım atıyor. "Nor hyoil'ir Noi'khin," diye resmen selamlıyor onları. "Magedom'un Erthia'nın vahşi doğasına saldırısı hakkında acil haberler ve acil bir ittifak teklifi getirdik. Sadece Kehanet Icaral'ı Yvan Guryev ile değil, aynı zamanda onun saygıdeğer annesi Soleiya Guryev ile de ittifak. Tüm Dryad'khin gücümüz ve dönüştürülmüş Dryad'kin Cadısı Elloren Guryev ile birlikte."

Yeni ismim açıklandığında Meclis üyeleri arasında sert mırıltılar yükseldi. Niko Luun hariç, o hareketsiz ve sessiz kaldı, ellerini önünde kenetledi, delici, soluk sarı gözleri tereddütsüz bana sabitlendi.

Naga insan formunda Conclave'e doğru adım atıyor, hareketleri güçlü, yılsarı bir zarafetle dolu. Siyah pençeli eliyle Yvan ve bana doğru işaret ediyor. "Icaral ve Dryad Cadısı Wyvernboned eşler olarak birleştiler," diyor resmi bir önemle. "Onlar sürümüş kan ve ateşle bağlılar ve biz onların asil niyetlerini okuyabiliyoruz."

Conclave'in nefret dolu bakışları değişmedi ve ardından gelen sessizlik değişken oldu.

"Seni en son gördüğümüzde, cadı," diyor Niko Luun sessizliği bozarak, "topraklarımıza yapılan ve neredeyse Voloi'yi yok edecek olan bir istilayı yönetiyordun. Ve şimdi, yine buradasın."

Kendimi sakın kalmaya zorluyorum, Yvan'ın ve tüm grubumun ateşi içimde yanıyor. "Doğu'ya karşı harekete geçmeye zorlandım," diye açıklıyorum, Marcus Vogel'in Kuzey Ormanı'nın Ulu Ağacı tarafından serbest bırakılmadan ve Dryad'kin'e dönüşmeden önce Gölge Asası'yla beni nasıl ele geçirdiğinin tüm hikâyesini anlatırken pişmanlık boğazımı sıkıyor. "Ve şimdi," diyorum ona, "müttefiklerim ve ben sizinle birlikte Magedom'un Gölgesi'ne karşı durmaya çalışıyoruz."

Niko Luun, "Yine de sen ve ordun, aynı Gölge'nin etrafını sarmak için batıya bir fırtına grubu göndermemize engel olacaksınız," diye karşı çıkıyor.

"Elloren'in az önce söylediği *hiçbir şeyi* dinlemedin mi?" Soleiya ağlıyor, görünmez ateşi yükseliyor.

"Hazırladığınız fırtına bandı," diye araya giriyor Sylvan. "Onu Dyoï Ormanı ve Zonor Nehri üzerinden göndermemeniz *şart*."

"Eğer yaparsan," diye ekliyor Yulan, çizgilerinden akan çiçek büyüğü gerginlikle titriyor, "Magedom'un eline güçlü bir silah vermiş olursun."

"Söyleyin o zaman Ağaç Fae'leri," diyor Niko Luun sert bir şekilde hem Yulan'a hem de Sylvan'a, "Vogel'in güçlerini ve bozulmuş fırtına gruplarını Batı'ya geri gönderip yolda yok etmek için yarattığımız en güçlü fırtına grubunu göndermek nasıl aleyhimize olabilir?"

Sylvan'ın gücü boyunca gerilim çatırdıyor. "Yüzyıllardır," diye homurdanıyor, "tüm gücünüz Doğa'nın Matrisinden geliyor. Kritik bir Orman kütlesi her zaman var olduğu için, bu kaynağı hafife aldınız. Doğal Dünya'nın elemental armağanlarını Orman'ı yok eden savaşlarınızda kullandınız ve lümen taşı madenlerinizle Orman'ın köklerini destekleyen Alt Toprakları'nın içini boşalttınız. Ormanımızın o kadar büyük bir kısmı sizin cahilce yıkınıza karşı bir tampon olarak kaldı ki Kıtanın Doğal Matrisi hayatta kaldı."

Sylvan'ın delici bakışları Conclave'in üzerinde geziniyor. "Ama şimdi, Vogel III'ü öldürdü, Orman' hayat veren Kalp Ağacı'nı, sadece Verdyllion dalı kaldı. Büyücülüğü, Batı ve Güney'deki Ormanların çoğuyla birlikte soydaşımız Kuzey Ormanı'nı da yerle bir etti. *Çok fazla* insanı öldürdü ve zehirledi." Sylvan'ın elemental gücü patlayarak içinde fırtınalar koparacak kadar yükselir. "Eğer Dyoï Ormanı'nı ve Zonor Nehri'ni yok edersen," diye uyarıyor, "Matrix'in çözülmesiyle birlikte senin ve bizim gücümüz de yok olacak. Doğal Dünyayı, Erthia'nın *gördüğü* en büyük Ölüm Hesaplaşmasını serbest bırakacak bir Dengesizliğe sürükleyeceksiniz."

Conclave üyeleri arasında sıkıntılı mırıltılar yükseliyor, safir cüppeli yetkililer birbirlerine doğru eğiliyor, yüzleri tedirgin bir endişeyle geriliyor.

Niko Luun hariç hepsi

"Hangisi *ne* yapacak?" diye .

Hazel öne doğru kayarken, ürkütücü sesi bir kabus kehanetinin ağırlığıyla çarparak, "Havanız *çözülecek*," diye cevap veriyor. "Mevsimleriniz *çözülecek*. Ve bir Ölüm fırtınası onu takip edecek."

Vothe'nin babası alaycı bir of çekti. "Sen *Doğu*'da duruyorsun, Ölüm Fae'si. Burada havayı *biz* kontrol ederiz."

Sylvan'ın bakışları Hizar'drile'a kayıyor, ifadesi bir kılıç andırıyor. "Hayır," diye sertçe karşı çıkıyor. "Sen sadece doğal döngüleri güçlendirir ya da bastırırsın. Eğer fırtına grubunuz Dyo'i ve Zonor'u yok ederse, Doğu'nun Zhilonile Wyvern'leri bile ortaya çıkaracağınız kaos karşısında yetersiz kalacaktır."

"Ekinleriniz kuruyacak ve *ölecek*," diye uyarıyor Yulan, melodik sesi titreyerek. "Denizleriniz, nehirleriniz ve havanız kargaşaya dönüşecek." Yan tarafına sarılan bitkin balıkçıl kuşuna kederli bir bakış atıyor. "Ve hayvan ve bitki türlerimiz, onların dünyaları ve yaşamları *parçalanacak*."

Odadaki tüm ışık karanlıkta titreşiyor, Hazel'in karanlık giysili formunun etrafında gümüş parlayan yılanlar şeklinde sis yükseliyor. "Ölüm, en büyük kâbuslarınızı aşan şekillerde gelecek," diye uyarıyor, yeraltından gelen sesi kemiklerimi titretiyor. "Hastalık. Kıtık. Böcek sürüleri. *Her türden* salgın hastalık."

Hazel Conclave'e doğru tehditkâr bir adım atıyor, Karanlığı bu kez daha sert bir şekilde odanın içinde titreşiyor. "Biz Ölümseverler Doğanın Büyük Çözülüşünü durdurmak için elimizden geleni yapacağız, ancak Dengeyi çok fazla bozarsanız, olacakları durduramayız. Ve sonra Gölge *her şeyi* tüketmek için kaosun içine akacak."

"Tek istediğimiz," diye yalvarıyor Yulan, kollarını iki yana açarak, "bizimle Orman'a gelmeniz ve anlayış kazanmak için ağaçları dinlemeniz. Eğer Doğu, yeşillik gücü uykuya dalmadan önce Orman'a katılırsa, ortak gücümüzü birleştirip güçlendirebilir ve Magedom'a karşı *birlikte* hızlıca harekete geçebiliriz."

Niko Luun neredeyse belli belirsiz avucunu kaldırmadan önce gergin bir sessizlik daha hakim olur.

Toplantı kürsüsünün her iki yanında birer tane olmak üzere iki Vu Trin büyücüsü safir ışıltılı kalemlerini kaldırıyor. Yarı saydam bir kubbe çatırdayınca irkildim.

tüm sesleri keserek Conclave'in üzerinde var oldu.

Meclis üyeleri birbirleriyle vurgulu hareketlerle konuşurken Yvan ve ben ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunuyoruz, Niko Luun hepsiyle konuşurken yüzünde sert bir ifade var.

Uzun bir sürenin ardından Niko Luun kürsünün yanında duran Vu Trin'e başıyla işaret ediyor ve onlar da kalemlerini bir kez daha kaldırıyorlar. Susturucu kubbe kayboluyor ve kararlarını beklerken kalp atışlarım hızlanıyor.

Niko Luun sakince, "Bize ağaçlar rehberlik etmiyor," diyor.

Sözleri birleşik Dryad'khin gücümüzde bir enerji patlamasına yol açtı, Hazel tıslarken alarm ve öfke sesleri yükseliyor, Karanlığı salonda parlıyor.

"Sizden bizim gibi Orman'a bağlanmanızı istemiyoruz," diye hırılıyor Yvan, öfkesi gücüyle kavruluyor.

"Sadece Orman'ı dinlemek için!" Oaklyyn aynı derecede öfkeli bir şekilde homurdanıyor. Vang Troi hepsine birden "Doğu'nun kıyametini planlıyorsunuz," diye çıkışıyor.

"*Sessizlik!*" Niko Luun gürleyerek karşılık verir, bakışları Vang Troi'a sabitlenmiştir. "Kim olduğunu *unutuyorsun*, Vanglira! Gerçek Noi'khin *Yüce Vo*'ya güvenir!" Parmağıyla sırtındaki devasa bayrağın üzerindeki beyaz ejderhayı işaret ediyor. "*Ağaçlara değil!*"

"Halkınıza Ölüm getireceksiniz," diye tıslıyor Hazel, sesi her yönden yükseliyor, her Conclave üyesinin gözlerindeki kavgacı ifadeyi gördükçe içim daralıyor.

"O zaman Ölüm Hesaplaşması'nı getir, Fae'kin," diye hırladı Niko Luun Hazel'a. "Vo bizi *doğruca oraya* götürecek. Ve sonra, hepiniz yere serildikten sonra Kutsanmış Uyanışı ile bu toprakları yeniden kuracak!"

Vang Troi Niko Luun'a, "Vo'nun Gözcülerini ağaçların içinde gördüm," diye bağırırken, ses tonu balistik bir aciliyetle yükseliyordu. "*Orman*'ın yanında duruyorlar!"

Niko Luun öfkeli bir ses çıkardı. "Kendini bir Vo'lon *rahibi* mi sanıyorsun?"

"Vo'nun rahipliğe ihtiyacı yoktur," diye karşılık verir Vang Troi. "Vo kontrol edilemez. Tıpkı Vo'nun Ahxhil Gözcü kuşlarının kontrol edilememesi gibi."

Lupinler ve Naga'nın sürüsü müttefiklerimin ve benim etrafımda korumacı bir şekilde yaklaşıyor, alçak hırıltılar yükseliyor ve ben odada oluşan sismik güce karşı geriliyorum.

Yulan aniden kendini Conclave'e doğru fırlatır ve onların önünde dizlerinin üzerine çöker. "Bunu yapmayın," diye yalvarıyor, akraba balıkçıl kuşu yanına koşuyor, kuşun kanatları telaşla çırpınıyor. "Lütfen, size yalvarıyorum, Saygıdeğer Noi'khin," diye yalvarıyor, "*bu fırtına grubunu Ormanımızın ve Su'kin'imizin üzerine göndermeyin.*"

Niko Luun sessizce, "Çoktan yapıldı," diye cevap verir. "Emir gönderildi."

Dryad'khin'im ve ben, salondaki tüm Vu Trin askerleri silahlarını çekerken, arkamızdaki giriş kapıları kapanırken ve kilit sesleri duyulurken, bir anlık donmuş bir şoka yakalandık.

Ortak Dryad'khin gücümüz çok sayıda orman yangını gibi tutuşuyor, sürümün ateş fırtınası içinden patlıyor. Naga'nın tıslayan sesi, ejderha formuna dönüşürken sürümüzün alevleri arasında şarkı söylüyor

-O fırtına bandına doğru savaşıcağız ve onu yok edeceğiz!

Mavrik ve Gwynnifer ikiz kudreti avuçlarına çekip orada savaş rünleri oluştururken ve Yvan dehşet verici bir ateş gücü seviyesi toplarken, kardeşim Rafe'nin vahşi kehribar bakışlarını yakalıyorum, sonra Diana'nın, söylenmemiş anlayış hepimizin içinden geçiyor.

Naga başını geriye doğru çırpıyor, ağzını açıyor ve Mavrik ve Gwynn'in rune işaretli avuçlarını öne doğru ittiği anda salonun tavanına bir ateş patlamasıyla kükrüyor.

Etrafımızda yarı saydam altın bir kubbe-kalkan yanıp sönüyor, üzerinde büyüümüzün geçmesine izin veren altın bir rün işaretli.

Taş ve tahta yağıyor ve Vu Trin her yönden komutlar yağdırarak Naga'nın yaktığı tavan kısmını sabitlemek için hızla kalın, safir ışıltılı kırılganlar oluşturuyor.

Onların dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Yvan, menekşe renginde parlayan avuçlarını ileri doğru itiyor ve iki ateş topunu kalkanlarımızdan geçirip salonun devasa, kilitli kapılarına fırlatarak onları anında patlatırken boğazından bir hırıltı çıkıyor.

Yvan kolumu tutuyor ve alevlerin arasından geçiyoruz, kalkanımız kavisli bir salona koşarken bizimle birlikte hareket ediyor, Mavrik ve Gwynn ise Vu Trin'i rüzgar gücüyle geri zorluyor. Yvan içinden patlar

bizden önce kapı ve Wyvernguard'ın terasına koşuyoruz, rüzgar şimdi formlarımızı paramparça ediyor, güçlü Vo Nehri yanımızdan geçiyor. Mavrik ve Gwynn, müttefiklerim silahlarını hızla geri alırken altın sarmaşıklarla orada bulunan Vu Trin'i bağlarlar, Sylvan bana dallarından birini fırlatırken Ra'Ven, teras kapısının yıkılmış girişinde parıltıya zümrüt bir Varg bariyerini çağırır ve Wyvernguard'ın içindeki Vu Trin'i duvarlar.

"Fırtına bandı henüz serbest bırakılmadı!" Vang Troi batıyı işaret ederek bağıyor.

Öldürücü fırtına grubu, yarısı yok olmuş Vo Sıradağları'nın üzerinde duruyor. Canlı dalımı sıkıca kavıyorum, Dyoï Ormanı'nın kromatik gücü çizgilerime akıyor.

Errilith bana doğru koşarken kulakları yırtan bir CAW sesi çıkarıyor, bu çağrı kısa süre sonra diğer Errilor Ölüm Kuzgunları tarafından yankılanıyor ve aramızdaki insan şeklindeki Wyvern'ler ejderha şekline dönüşürken Alder'in dev kartallarının hırıltılı çığlığına katılıyor.

Akraba kuzgunumun sırtına atıyorum, canlı dalımı kaldırıyorum ve Dryad'khin dostlarımla birlikte kalkanımızı etrafımızda tutmak için büyüler mırıldanıyorum, kuzgun, Wyvern ve kartal sırtında hızla havalanıyoruz, Yvan yanımda süzülüyor.

Arkamızda bir patlama oluyor ve başımı çevirdiğimde Vu Trin askerlerinin Wyvernguard'dan akın ettiğini görüyorum, aralarındaki şekil değiştirmeyenler Wyvernback'le havalanıyor, hepsi de sıcak takipte.

Errilith'in sert siyah tüylerini tutarak, Vo'nun üzerinden batıya doğru hızlanıp öldürücü fırtına bandına doğru rüzgâra karşı eğildim.

Wyvern'lerdeki Vu Trin ve askeri kayıklar her taraftan bize doğru yükselirken Naga bir uyarı kükrüyor ve Noilaan'ın runik sınırına doğru uçuyoruz. Hızla sınır duvarına yaklaşırken, gelen Vu Trin'i sınırın tepe noktasını koruyanları geri püskürtmek için rüzgâr büyülerini savuran müttefiklerime katılıyorum.

Sınırın ve kalabalık mülteci kampının üzerinde süzülüyoruz, fırtına bandından fişkıran şimşek dehşet verici bir enerjiye bürünürken boğazımda korku yükseliyor, dehşete düşmüş Vo ve Dyoï Ormanları zihnimde büyüler hışırdatmaya başlarken iç sifonlama rünleri hattında çalkalanan güç yoğunlaşıyor.

Elimdeki dalı kaldırıyorum ve Ormanların bana gönderdiği fırtına patlatma büyülerinin sözlerini mırıldanıyorum, yeşillikle güçlendirilmiş gücümün her bir parçasını hazırlıyorum, büyü'nün statik tınısı havada yükseliyor.

"Gücünü serbest bırak!" Vang Troi bağılıyor.

Birlikte Dryad'khin fırtınamızı serbest bırakıyoruz.

Fırtına bandına doğru çok sayıda büyü patlaması gerçekleşiyor, saldırımız fırtına süpürmeye, gökyüzüne yönlendirmeye ve paramparça etmeye yetecek güce sahip.

Gücümüz fırtına bandına çarpmadan bir saniye önce, safir bir Noi rünü yanıp sönüyor ve önünde katedral büyüklüğünde asılı duruyor.

Korku içime işledi.

"Bu bir yansıma rune!" Mavrik, Gwynn ve ben birlikte çığlık atıyoruz, sihrimiz rune vurmak ve bize doğru iki katına çıkmak üzere.

"Bir kalkan yarat!" Ra'Ve'n bağılıyor.

Çılgınca büyüler mırıldanıyorum, hepimiz toplayabildiğimiz kalkan enerjisi fırlatıyoruz, uzanmış dalımdan rengârenk büyüler fışkırıyor. Önümüzde prizmatik, kavisli bir kalkan duvarı oluşuyor ve tüm sürümüz ona güçlendirici ateş atıyor, Hazel ve Errilor Kuzgunlarım Ölüm Karanlığı halatlarını göndererek duvarın genişliğini titreştiriyor.

İlk büyü oklarımız fırtına bandıyla çarpışarak ışınsal, prizmatik yeşillik ışık büyü'sü patlamasıyla geri dönmeden önce, kolektif gücümüz şimdi çok renkli ışık, fırtına ve ateşten oluşan kalın oklar halinde kalkan duvarımıza doğru fırlıyor.

Kolektif gücümüz kalkanımızla çarpışırken fırtına grubunun kükremesi sağır edici bir hal alıyor.

Çarpışma dal elime acı veriyor ve ben haykırıyorum, kuzgunlarım gaklıyor, Alder'in kartalları çığlık atıyor ve Wyvern'ler ve Lupin'ler homurdanıyor, kalkanımız varoluştan patlıyor ve kendi büyümüz tarafından vuruluyoruz. Boğazımdan zorla çıkan bir inilti, Errilith'in sırtından fırlatıldım ve havada serbest düşüşe geçtim.

Yvan'ın hırıltısı havayı yararken, kolları beni sarıp inişimi durdururken, fırtına grubu kükreyen bir güç kazanıyor ve serbest kalıyor.

Vo Sıradağları'ndan geriye kalanların batı yüzüne doğru inerken tepe noktası düşüyor.

"Noooooooooo!" Yulan çığlık atıyor, yerçekiminin kendisi eğiliyor gibi görünürken minyon formu Naga'nın pençeleriyle kavranıyor.

Önümdeki sahne gözümün önünden kayboluyor, yerini Dyoï Ormanı'nın her korkunç açıdan aynı anda yaşadıklarına bırakıyor - ağaçlar yerden sökülürken çığlık atıyor; akraba hayvanlar çığlık atıp kaçışıyor, rüzgarla savruluyor ya da Wyvern tarafından hazırlanmış şimşekle yanıyor; Vu Trin fırtına grubu ilerledikçe Orman'ın elemental enerjisini emiyor, kalbim acıyla parçalanıyor.

Fırtına grubu Zonor Nehri'nin kalkanıyla çarpışır ve Zonor'un kendisini ele geçirmeden önce onun gücünü emer. Nehrin su gücü hızla çalkalanan fırtınanın içine çekilir, Trystan, Vothe ve Sithindrile acılarını haykırırken ve Zonor yok edilirken nehir ve akraba yaratıkları birleşik acı feryatları gönderir.

Milyonlarca bitki ve hayvan -Doğu'ya doğru yol alan dağınık mültecilerle birlikte- Vu Trin fırtına grubunun güç kasırgasına savrulurken, Yvan'ın tutuşuna karşı çırpınıyorum, acı tüm köklerimi bıçaklıyor.

Etrafımdaki manzara tekrar odaklanmaya başladığında boğazımdan bir çığlık kopuyor, Doğu'nun üzerindeki kalkanımız fırtına bandının artan gücü tarafından tüketilirken kromatik ışık ışınlarını patlatıyor.

Üzerimizdeki bulutlar kaosa dönüşüyor, doğal olmayan bir şekilde yükseliyor, şimşekler garip şekillerde patlıyor.

Yvan öldürücü rüzgârla savaşırken çığlık atıyorum, kanatları rüzgâra karşı savaşıyor, boğazından bir lanet fışkırıyor. Hazel'in iç burkan, her şeyi kuşatan çığılığı duyuluyor, ardından Wrenfir'in ıstırap feryadı geliyor, sonra Viger Maul ve Tierney'nin kelpelerinin meydan okuyan, uzaktan gelen hırıltıları ve kuzgunlarımla işkence görmüş CAW'ları tüm Ölümderililer kara sise dönüşüp yok olurken duyuluyor.

Dünya karanlıkta titreşiyor ve Dyoï Ormanı'yla olan bağlantım kopuyor, görüşüm kesilirken ve Erthia'nın Doğal Matrisi çözülürken acı köklerime doğru çığlık atıyor.

Dördüncü Bölüm

Büyük Çözölme

Elloren Guryev

Doğu Diyarı

Yarı bilinçliyim ve karanlıkta kayboldum. Köklerim tutuldu, bir Orman bağlantısına tutunmaya çalışıyorum, Dyoı Ormanı'na olan bağım yok oldu.

Yvan'ın ağzı benimkine iniyor, beni bir öpücüğe sürüklüyor, öpücüğün sıcaklığı vücudumda Wyvern gücünde bir ateş sarmalını alevlendiriyor. Ona doğru eğildim ve boynuzlarından birini umutsuzca kavrayarak ağzını kendime doğru daha sert çektim, onun ateşine olan bağlılığım beni onun akrabası Zhilaan Ormanı'yla daha güçlü bir bağa çekti.

Onun savaşçı ateş ormanı.

Ağaçlardan gelebileceğini hayal etmediğim bir vahşetle Doğal Matris'in tamamen yok edilmesine karşı savaştığını hissedebildiğim bir Orman, menekşe rengi ateş aurası tek bir Erthia'nın yeni çözölmüş kök sistemlerine doğru yayılıyor.

Bilinç bir anda geri geliyor, Zhilaan Ormanı'nın ateş gücünden bir çizgi solmuş köklerimi delip geçerken koyu mor ışık görüşümde patlıyor.

Dryad Cadısı, Orman bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyor.

Görüşüm geri dönüyor, mor alev soluyor ve Yvan'ın mor-sıcak bakışlarıyla karşılaştığımda zor nefes alarak öpüşmemizi kesiyorum.

"Elloren," diye nefes alıyor, yüz ifadesi endişeden çılgına dönmüş, ateşi bağımızı sarıyor. Soleiya Yvan'ın yanına çömelmiş, altın gibi parlayan gözlerini bana dikmiş.

Etrafıma çılgınca bakıyor, müttefiklerin oluşturduğu kalabalık arasında arkadaşlarımı ve sevdiklerimi bulmak için çaresizce çabalıyorum.

Büyük bir mağaradayız. Mor damarlı siyah taşı, asılı duran bir Noi rünü tarafından safir renginde aydınlatılıyor. Mağaramızın dar ağzının dışında gökyüzü gri renkte çalkalanıyor, rüzgâr o kadar şiddetli esiyor ki görüş mesafesi bir kol boyu kadar azalıyor. Vang Troi, Diana ve Freyja Zyrr ile birlikte açıklığın yanında nöbet tutuyor.

"Neredeyiz biz?" Yvan ve Soleiya'ya soruyorum.

Yvan beni kucaklayarak, "Voloi Sıradağları'nın tepesine yakın," diye cevap veriyor.

"Doğu'daki kalkanımızdan geriye bir şey kaldı mı?" Kendimi oturur pozisyona zorlayarak bastırıyorum, Yvan'ın kucaklaması dik durmama yardımcı oluyor.

Başını sallıyor, hayal kırıklığı gözlerini yakıyor. "Vu Trin fırtına grubu onu emdi. Doğu korumasız."

"Kadim Olan," diye nefes nefese kaldım. "Vogel her an istila edebilir."

Daha derin bir korku . Dryad'kin'bakıyorum, birçoğu Gwynn ve Mavrik gibi çöktü, sırtları mağaranın duvarlarına yaslandı, Orman yakıtlı güçleri tehlikeli bir şekilde tükendi, pek çok akraba bir kez daha öldürüldü. Yarı bilinçli bir Lucretia, Jules'in kollarında kucaklanır, gümüş şahini omzuna tünemiş, kanatları endişeyle çırpıyor. Sylvan iki büklüm olmuş, kendini koyu renkli taşa dayamış, teni grileşmiş, çam dallarından dökülen saçları iğneler gibi. Iris ona tutunuyor, gözlerinde umutsuz bir altın ateş parlıyor.

Yulan kontrolsüzce ağlıyor, çiçek saçları ölü, buruşuk sarmaşıklara dönüşmüş, teninin koyu yeşili hızla kül grisine dönüşüyor. Bilinci yerinde olmayan balıkçıl akrabası yanı başında iki büklüm yatıyor. Ariel kuşun yanında diz çökmüş, yüzünde korkunç bir ifade, ellerini balıkçılın göğsüne bastırmış.

Oaklyyn şok geçiriyor gibi görünüyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, yeşil gözlerini kocaman açmış, boşluğa bakıyor ve tekrar tekrar "Akrabalarım, akrabalarım," diye mırıldanıyor. Raz'zor onun yanında insan formunda çömelmiş, ateş aurası çaresiz, tutkulu bir sıcaklıkla onun etrafında ve solan kök çizgilerinde parlıyor. Yığılmış, yarı baygın bir Thierren grileşmiş dudaklarından tekrar tekrar "Serçe" diye mırıldanıyor ve Alder hareketsiz bir bedenin yanında ağlıyor

Dev kartallarının, hırpalanmış sürüsünün geri kalanı yeşil, mor dallarla işaretlenmiş formunun etrafında toplandı, bağlı olduğu Vo Forest açıkça hala dayanıyor. Ama ne zamana kadar?

Dönüyorum ve Vothe'nin Trystan'ın cansız bedenini kucakladığını gördüğümde içimi bir korku sarsıntısı daha kaplıyor. Aislinn, Diana, Andras, Jarod ve Vothe'nin büyük halası Sithendriale toplanmış, Trystan'ın yarı kapalı gözleri benimkilerle buluşuyor.

"O iyi," diye sesleniyor Vothe bana, ateş hattımda alevlenen çaresizliği açıkça okuyor, Zonor mavisî saçlarının uçlarından ve gücünden sıyrılmış. "Bağımız köklerinin tamamen solmasını engelliyor," Vothe ciddiyetle ve daha ileriye baktığımda, topal bir Fain'in de Sholin tarafından benzer şekilde demirlendiğini görüyorum.

Yvan ve Soleiya'ya dönüyorum, Yvan aracılığıyla Zhilaan'a olan zayıf bağlantım köklerimi bir arada tutuyor, soluk mor dallanma desenleri grileşmiş tenime işlenmiş. "Fırtınalarda kimseyi kaybettik mi?" Çılgınca soruyorum onlara.

"Hayır," Yvan bana güvence veriyor. "Mavrik ve Gwynn, Oaklyyn'in üzerimizde işaretlediği kalkan-bağlantı rünlerine gevşek bir bağ oluşturarak herkesi Void fırtınalarından çekmek için güçlerinin sonunu kullandılar. Ama yarattıkları bağlar ... ikiz bağlama güçleri o kadar güçlü ki, eğer herhangi birimiz gruptan ayrılmaya çalışırsa, geri çekileceğiz. Bağlanma kaybolana kadar burada birlikte kapana kısıldık."

Ona bakakaldım, sonuçları şaşırtıcı.

"Dışarıdaki fırtınalar," diye ekliyor Soleiya, mağaramızın ağzının hemen ötesindeki girdaba doğru bakarken sesi dehşetle karışık, "en güçlü kasırgalardan bile daha güçlüler."

Üçümüz de birbirimize dehşet dolu bakışlar fırlatıyoruz, aramızda konuşulmayan bir öfke var - az önce dışarıda yaşananlar, çevreyi mahveden bir kâbusun sadece açılış salvosuydu, Magedom'un Gölgesi kaosun içine sızmak ve *her şeyi* zehirlemek üzereydi.

"Alt Topraklar'a gitmeliyiz!" Sage mağaranın ağzına yakın bir yerde Ra'Ve'n'e öfkeleniyor, menekşe rengi saçları rüzgârla savruluyor. Ra'Ve'n onu sıkıca tutuyor, sanki kendini doğrudan dışarıdaki fırtınalara atmasını engelliyor, mor gözleri vahşî bir aciliyetle dolu. Wyvernfire, Sage'in ateş hattında alev alev yanıyor,

Icaral çocuklarına hamileyken kazandığı bu ödöl, pörsüyen kökleri satın almak için çırpınırken bile onu bir şekilde sihirli bir şekilde bağlı tutuyor.

"Fyn'ir'e, Fern'e ve kız kardeşlerime ulaşmalıyız," diye hırlıyor Ra'Ve'n'e, kollarını onun elinden çekmeye çalışırken.

Ra'Ve'n kararlı bir şekilde, "Onlar Alt Topraklar'dalar," diyerek onu rahatlatır. "Fyon ve Mora ile birlikte. Muhtemelen orası buradan daha güvenlidir."

"*Hiçbir yer güvenli değil!*" Oaklyyn umutsuzca Raz'zor'un ateşini çekerken ağlıyor.

"Buradan çıkmamız gerek!" Ariel, Yulan'ın balıkçıl kuşunun yanında çömeldiği yerden tıslıyor, yüz ifadesinde hiç tanık olmadığım kadar korku var. "Vogel'ın *daha* fazla ilerlemesine izin veremeyiz! Alt Diyarları patlatacak ve *Wynter*'ı almaya gelecek kadar güç kazanacaktır!"

"Valasca da orada!" Ni Vin herkese saldırıyor, genç büyücünün sesindeki duygu seviyesi içime sert bir darbe indiriyor, Freyja adımlarken, Freyja'nın halkı için duyduğu endişe ela dövmeli yüz hatlarının derinliklerinde yazılı, gözlerinde acı dolu bir keder var, soydaşı ayı muhtemelen diğer pek çok soydaşı gibi yok edildi ...

"Halkımın yetenekli büyücüler var," diyor Freyja sert bir sesle. "Muhtemelen Amaz'kin'imi ve müttefiklerini fırtınadan koruyabilecekler ama hepimiz biliyoruz ki Gölge terörü Doğu'yu vurmak üzere çünkü Diyar kendini saldırıya *açık* bıraktı."

Dikkatim Zhilaan'la olan zayıf bağlantıma yöneliyor, onun gücünün ince bir çizgisi demir atmamış hatlarımda savaş ateşi gibi kaynıyor.

Fikir bir ışık gibi çarptı.

"Herkesi Zhilaan Ormanı'na bağlamalıyız," diyorum Yvan'a bir kararlılık telaşıyla, ileriye dönük bir yol bulma umuduyla. "Zhilaan buna karşı durmak istiyor, bunu *hissedebiliyorum*."

Sylvan yıkılmış gibi bir ses çıkarıyor, bakışlarını bana dikerken gevşek vücudu hem Iris'e hem de mağaranın duvarına dayanıyor. "Anlamıyorsunuz." Boştaki elini hepimize doğru uzatıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Doğal Dünya'yı yok etmek ve bundan geri dönmek için sonsuz sayıda şansınız yok. Her *şey bitti*."

Elini mağaranın fırtınalı ağzına doğru savururken sözleri dışarıdaki fırtınadan daha sert bir saldırıya dönüşüyor. "Orada ne görüyorsun?" diye soruyor. "*Bu sonun başlangıcı.*"

Wrenfir'e döndüğümde daha derin bir alarm ateşleniyor. "Hazel ve kuzgunlarım bir Hesaplaşmanın içine mi çekildiler?" Titreyerek soruyorum, beni onlara bağlayan Karanlığın izini hâlâ hissedebiliyorum.

Wrenfir, "Hesaplaşma'yı durdurmaya çalışıyorlar," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bizim zalim aptallığımız için kendilerini feda ettiler ve kendilerini Doğa'nın içinde erittiler." Bunu yıkıcı bir sonlulukla söylüyor, gücü yürek parçalayıcı bir karmaşa. Mağaranın zeminine yığılmış, yumrukları siyah saçlarında düğümlenmiş. Örümcek işaretli bakışlarını kaldırıyor, yanakları gözyaşlarıyla dolmuş, gözleri şiddetli bir kederle delinmiş. "Hazel beni terk etmek istemedi," diye zoraki bir şekilde bağırıyor. "Çiftleşme bağımız sayesinde onun duygularını hissedebiliyordum. Ama başka seçeneği yoktu. Bir Hesaplaşma'ya kaymasını engellemek için kendini Doğa'nın Ölüm enerjisine çekti. Ama Hesaplaşma'nın serbest kalmasını sonsuza dek engelleyemeyecek."

Etrafımızdaki dağın tepesini döven şiddetli rüzgârlar dışında uğursuz bir sessizlik çöküyor, hem Hazel ve Wrenfir için hem de Errilor Kuzgunlarım için, tanıma ve sevme şansını çok az bulduğum soydaşlarım için kalbimde keder kabarıyor.

Ve Tierney'nin Ölüm Fae'leri ve burada Noilaan'da bulunan diğer Ölümkinler - onlar da hissettiğim gibi Hesaplaşma'yı engellemek için kendilerini Doğal Dünya'ya mı bıraktılar? Peki ya sınır duvarının ötesinde sıkışıp kalan mülteciler? İçlerinden herhangi biri şiddetli fırtınalardan sağ çıkabilecek mi?

Aislinn titreyerek nefes alıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor, Jarod'un kolu omzuna sıkıca sarılmış. "Her şeyin böyle biteceğini hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyor.

"Henüz son değil," diye hırlıyorum, kalbimde bir delik açmaya çalışan umutsuzlukla savaşıırken isyanım yükseliyor. "*Hâlâ ağaçlar var,*" diye ısrar ediyorum. "*Hâlâ yaşayan bir Orman* varken her şey bitmiş sayılmaz."

Sylvan sert bir ses çıkarır. "Bu yeterli değil, Elloren," der. "Parçalanmış bir Matrix'i bir arada tutmak için birkaç dağınık Orman yeterli değil."

"Belki de değil," diye sertçe karşılık veriyor Yvan, "ama Zhilaan Ormanı savaşmaya devam etmek istiyor. Aramızdaki akraba bağından bunu hissedebiliyorum. Ve ben de sonuna kadar savaşmayı ."

"Nasıl?" Sylvan talep ediyor. Keskin meydan okuması havada cızırdıyor ve hepimiz buna karşı güçsüzüz, kabus üzerimize çöküyor.

"İnançla ilerliyoruz," diyor Gwynn titrek bir şekilde, yeşil tonu da hastalıklı bir griye dönüştü, ancak altın gözlerinin kenarlarında hala yanan prizmatik bir ışık izi. "Elimizde kalan tek şey bu."

"Neye inanç?" Wrenfir karşılık verir.

Gwynn altın bakışını ona çevirir. "Verdyllion'da" diye ısrar ediyor. "Hala orada. Ve belki de ... Erthia'nın tüm inançlarının merkezinde olan güçte. Ağaçların içindeki Gözcüleri gördük . . ."

"Gerçekten *dinin* bizi kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?" Wrenfir öfkeyle tükürür.

Gwynn başını sallar, çenesi meydan okuyan bir çizgide ayarlanır. "Bilmiyorum. Ama belki de birlikte alınan tüm inançlar ... belki ileriye doğru bir yol gösterebilirler. Bu kavgada ne kadar süre kaldığımız için."

"İçimizdeki her şeyle savaşmaya devam etmeliyiz," diye hırlıyor Andras, bakışlarında aciliyet var. "Vazgeçme lüksüm yok! Benim bir *çocuğum* var!"

"Ben de öyle!" Alcippe homurdanıyor, yumruğunda büyük bir ametist tutuyor. Andras'ın ve Alcippe'nin patlamaları derinden etkiliyor.

Valasca'nın sözleri kalbimde bir çan gibi çaldı-

Sizin için önemli olan her şeyi kaybedeceksiniz.

Ama siz bunları kaybedeceksiniz ki başkaları kaybetmek zorunda .

Andras ve Valasca'nın haklı olduğunu bir çırpıda anladım. Her yerde, hayatta kalan tüm çocuklar için bir gelecek için savaşmaya devam etmeliyiz. Ve hayatta kalan her ağaç için.

"Gwynn bir şey üzerinde olabilir," diyorum, ileriye doğru bir yol bulmaya çalışıyorum. "Tüm inançlarda bize nasıl savaşacağımızı gösterebilecek bir şey olabilir. Hepsinde Gözcüler var. Ve Verdyllion, bir biçimde veya başka bir şekilde-"

"Ve Kaynak Ağacı," diye ekliyor Gwynn.

"Ve Hasat Zamanları," diye homurdanıyor Wrenfir. "Ve Erthia'nın yerle bir edilmesini ve ardından Kraliyet'in yükselişini anlatan *beş milyon hikâye daha*.

'Tek Gerçek İnanç!'

"Haklısın," diye katılıyorum, "ama Gwynn'in dediği gibi ... hepimiz Gözcüleri *gördük*. Ve Verdyllion Asasının Taşıyıcısı olan herkes ... hepimiz onları ağaçların dışında *gördük*." Kendimi hafifçe ayağa kalkmaya zorluyorum, içimdeki isyan zemin kazanıyor. "Magedom, Gözcüleri bayraklarına, pankartlarına ve kıyafetlerine sabitlemeye çalışsa da ve şimdi Noi aynı şeyi yapmaya kararlı olsa da ... onlar sabitlenemezler. Gwynn'in inanç budur. *Onlara* olan inanç. Ve bizi nasıl yönlendirdiler. Ve belki *de* bizi *savaşmanın* bir yoluna götürecekler."

Yvan'a bakıyorum, ona olan sevgim aramızdaki bağı kavuruyor.

"Bu tür bir inançla ilerleyebilirim," diyor Yvan bir yemin gücüyle, kolları ve kanatları beni sarmış, sönmeyen sevgisi bağımızı alevlendiriyor. "Seni seviyorum Elloren," diyor tutkuyla, ses tonundaki duygu seviyesi gözlerimi yaşartıyor. "Ve Erthia yıkılsa bile, son nefesime kadar senin için savaşacağım." Bakışlarını annesine diyor, gözlerinde menekşe rengi ateş parlıyor. "Ve senin için, Mav'ya." Etrafına bakar. "*Hepiniz için*."

Şiddetli fırtınalar dışarıdaki dünyayı bulanıklaştırırken Oaklyyn bakışlarını Raz'zor'un kızıl alevli gözlerine kilitleyerek, "Aşka devam edebilirim," dedi. "Sana aşık oldum, Boyun Eğmeyen Raz'zor." Fırtınalara doğru bakıyor, hıçkırıklara boğulurken ağaran gözleri buğulanıyor. "Bu kadar az zaman kalmışken bunu şimdi söylememenin bir anlamı yok. Seni o kadar kısa bir süredir tanıyorum ki... ama aşkın... beni kırmızı bir şimşek gibi çarptı." Dudakları titreyerek omuz silkiyor. "Birine karşı hissedebileceğimi düşündüğüm her şeye aykırı olsa da. Seni *seviyorum*. Ve sonuna kadar seninle savaşacağım."

Raz'zor'un ateşi yükseliyor. Soluk kanatları dramatik bir şekilde onun etrafında yay çizmek için dışarı fırlıyor, gözleri öyle ateşli bir parlıtya bürünüyor ki, ısıları fırtınanın soğuğunu doğrudan kesiyor. "Eşim ol, Muhteşem Ağaç Olan," diye tıslıyor, alevleri öylesine vahşi bir duyguyla parlıyor ki, soluk, pençeli bir elini ona doğru uzatırken sürü bağımızda parladığını hissedebiliyorum.

Duyguları gücünün son kırıntılarıyla kabaran Oaklyyn onun elini tutar ve bir anda Raz'zor onu bir öpücüğün içine çeker, kenarları

Yvan ve ben ikimiz de vermillion alevinin geri üflemesine karşı titriyorduk.

Oaklyyn Raz'zor'un ağzına karşı kendinden geçmiş bir çığlık atıyor, sonunda öpüşmeyi kestiklerinde sersemlemiş görünüyor, Raz'zor'un ateşi şimdi Oaklyyn'in gözlerinde yanıyor. Ve sonra, Oaklyyn'in yörüngesine fırlatıldığımdan beri ilk kez, Raz'zor'a gülümsüyor, geniş ve ısıltılı, dünyanın sonuna güzel bir meydan okuma. Raz'zor da ona sırtıyor, görünmez ateşi vahşi ve koruyucu bir şekilde onun etrafında dönerken dişleri parlıyor.

"İhtimallerin bize karşı imkansız olduğu doğru," diyorum herkese. "Erthia gerçekten sona eriyor olabilir. Peki, son bölümümüzün nasıl yazılmasını istiyoruz?"

"*Birlikte,*" diye cevaplıyor Soleiya, sesi ve ateşi şiddetli bir aşkla dolu. "Ayrı değil."

"Sonsuza kadar kırılmaz!" Naga tıslar.

"Vo'nun rahibi, Wyn Juun ... bana bir Vo'lon deyişi öğretti," diye hırpalanmış bir sesle mırıldanıyor Trystan. "'Yol Açılacak'. Bunun anlamı . . . sevgi ve inançla ilerlersen, bir yolun açılacağına güvenmek. Tüm umutlar kaybolursa bile." Fırtınalara bakıyor. "*Özellikle de o zaman.*"

"Tüm bunlar senin için çok kolay," diye hırlıyor Wrenfir, çileden çıkmış sesi umudumuza olan zayıf tutunuşumuzu paramparça ediyor. "Tüm bu *fantastik hikâyelerle* kendini kandırmak. Gözcülerin *canı cehenneme. Hayatımın aşkı benden koparıldı!* Çünkü dünyanın *sonu geliyor!* Her şey *bitti!* Hiç umut yok! Ve Hazel'ı bir daha asla göremeyeceğim! Tabii Hesaplaşma onu geri dönüp beni *öldürmeye* zorlamazsa. *Hepimizi öldürmek için!* Ve kısa bir süre sonra, dünyada sadece *tek bir güç* olacak! *Gölge*. Aşkınlık," diye dudaklarını hırçın bir yıkımla bükerek hepimizi küçümsüyor, "artık *çok geç!* *Gölge kazandı-*"

Bir kükreme amcamın sözlerini kesiyor, iki kanatlı figür mağaranın içine doğru süzülürken dışarıda beyaz bir şimşek patlıyor, herkes donup kalıyor.

. . Vothe'nin babası Hizar'drile ve kardeşi Gethindrile mağaranın ağzına inerler.

"Sana inanıyoruz!" Hizar'drile haykırır, gözleri Vothendrile'inkileri bulduğunda şimşek gibi parlar, yüzünde yıkılmış bir ifade belirir

yüzünü. "Sizinle aynı hizaya gelmek için buradayız!"

Vothe'un güç aurası fırtınalar koparan bir öfke patlamasına dönüşmeden önce odada sözsüz bir şok ritmi yaşanır. Rafe ve Raz'zor Vothe'a doğru fırlayıp onu tutmaya çalışırken, Vothe'un yıldırım gücü o kadar sert bir şekilde yükselir ki, görünür iplikler çatırdayarak akrabalarına doğru fırlar.

"Şimdi bize inanıyor musun?" Vothe ağlıyor. "Şimdi her şey yok olduğuna göre? Artık Erthia'nın tüm Doğal Matrisi *yok* olduğuna göre?" Kendini Rafe ve Raz'zor'un dizginlerinden kurtarır, babasına ve kardeşine bakar, gücü tüküren bir öfkeyle onlara doğru patlar. "Ne *yaptığınız* hakkında bir fikriniz var mı?"

Hizar'drile'in oniks yüzü bir yıkım maskesi. "Haklıydın oğlum. Bizi uyardığın her şey-"

"Sadece *ağaçları dinleseydiniz*," diye öfkeleniyor Vothe, "*bunların hiçbiri* olmazdı!"

"Ormanı tekrar bir araya getirmek yok!" Sylvan kendini zorlayarak ayağa kalktı ve yumruklarını sıkarak Hizar'drile'a doğru sendeleyerek bir adım attı. "Dyoi Ormanı *yaşlı bir ormandı*! O Matrix'in oluşması *binlerce yıl* sürdü!"

"Bekle," diye araya giriyorum, bir anda mağaranın dışındaki gökyüzünün büyük bir bölümünün görüldüğünü, şiddetli fırtınanın uzaklaştığını fark ediyorum. Hizar'drile'a bakıyorum. "Havayı nasıl geri ittiniz? Ve bizi nasıl buldun?"

Hizar'drile bana göz kırıyor. "Wyvern Vu Trin kuvvetlerimizin büyük bir kısmı ve geri kalan Vu Trin kuvvetlerinin yarısı dışarıda," diye cevap veriyor, "bu dağın tepesinin etrafındaki karaya oturmamış havayı tutuyorlar. Komutan Ung Li de onlarla birlikte. Seni işaretlediği rün sayesinde buraya takip ettik. Hepimiz Noilaan'dan ayrıldık. Ve seninle aynı hizaya geliyoruz. Ağaçlarınızı dinleyeceğiz. Dinlemekten fazlasını yapacağız. Erthia için sizinle birlikte savaşacağız."

Yvan'la şok olmuş bir bakış alışverişinde bulunuyorum, isyanımız zemin kazanıyor. Yvan ayağa kalkıyor, bakışları Hizar'drile'ı yakıyor. "Hepimizi bu şiddetli havada uçurup Zhilaan'a giden en yakın askeri geçide götürecektir kadar gücün mi?"

"Var," diye onaylıyor.

İsyanımız daha da derine iniyor, Zhilaan Ormanı'ndan Yvan'a ve bana bir savaş ateşi akıyor, etrafımdaki herkesin tükenmiş gücü yenilenmiş bir yükselme ve savaşma arzusuyla doluyor.

"Görünüşe göre hikaye henüz bitmemiş," diyor Ariel ve Bleddyn bana sinisi bakışlar fırlatırken, Ariel'in kanatları küçük kuzgununkilerle birlikte açılıyor, Bleddyn'in elindeki malakit kalemi sıkıca kavırıyor.

Uzaktaki Zhilaan Ormanı'nın savaşçı enerjisi Yvan ve benim içimde yükselirken bakışlarımı tekrar Hizar'drile'e çeviriyorum, sözlerim Dryad kararlılığıyla dolup taşıyor. "Bizi Zhilaan Ormanı'na götür."

Beşinci Bölüm

Zhilaan Ormanı

Elloren Guryev

Zhilaan

Zhilaan'ın üzerindeki kubbe-kalkandan yayılan güç köklerime bir şok etkisi yaptı.

Yvan bizi Dryad'khin ve yeni bulduğumuz Doğu Diyarı müttefiklerimizle birlikte Orman'a doğru uçururken, Orman'ın savaşçı enerjisi aramızdaki bağı dalgalandırıyor ve birbirimize olan bağımız refleks olarak sıklaşıyor.

Zhilon'ile Wyvern'leri kendi fırtına güçleriyle çevremizi saran kararsız havayı durduruyor, kubbe kalkanının bulanık genişliği giderek daha görünür hale geliyor, mor şimşekler saçıyor ve tuhaf bir mavi sis tümünü kaplıyor. Bir şekilde, Zhilaan halkının Zhilaan Ormanı'nın gücünü doğrudan buraya yönlendirmenin bir yolunu bulduklarını fark ediyorum.

Kaşlarımı geriyorum ve güç empatimi bu kalkandaki muazzam büyü miktarına odaklıyorum. İçinde güçlü bir Doğu Wyvern fırtına gücü çerçevesi var, ancak bu temel sihir hem Zhilaan Ormanı'nın enerjisi hem de beni şaşkınlığa uğratan başka bir sihir çizgisi tarafından cüceleştiriliyor.

Mavi Urisk *jeomansisi*.

Bir şekilde Orman'ın gücüyle iç içe geçmiş. Ama nasıl?

Jeomansinin Zhilaan Ormanı'nın gücünü şiddetli havayı engellemek için kubbe-kalkana nasıl aktif olarak *yönlendirdiğini* okuduğumda şaşkınlığım bir kat daha arttı.

"Yvan," diyorum, dudaklarım onun sıcak kulağına değiyor. Beni daha yakına çekiyor, yakın temas ikimizin de içinde beklenmedik bir sıcaklık dalgası yaratıyor. "Beklenmedik bir Urisk müttefikimiz var," diyorum ona, gürültülü kargaşada sesimi duyurmaya çalışarak. "Zhilaan'ın kubbe kalkanı mavi geomancy ile dolu-"

Önümüzde uçan Zhilaan Wyvern askerleri avuçlarını kaldırıp Zhilaan'ın kubbe kalkanına doğru parlak beyaz bir şimşek fırlatınca sözlerim kesildi. Yüzeyinde oval bir açıklık oluşuyor ve biz de bu boşluktan fırtinasız Zhilaan'a doğru süzülüyoruz.

. . . ve muazzam Zhilaan Ormanı'nı ilk kez net bir şekilde görüyoruz.

Dudaklarım huşu içinde aralandı.

Zhilaan Nightwood Çam Ormanı, uzaklara uzanan gece yarısı morunun görkemli bir halısı, zengin tonu sonbaharın her prizmatik rengiyle patlayan yaprak döken ağaçların korularıyla noktalı, Zhilaan'ın efsanevi kayalık Spikelands'ı Ormanın kuzey kenarı etrafında yayıldı. Orman'ın Yvan'ın ve benim ani varlığımıza kilitlendiğini hissedebiliyorum, ateşle beslenen gücü de kucaklıyor, Wyvernbond'umuz mor alevle dolup taşıyor.

"Orman ... aramızdaki bağı güçlendiriyor," diye hayret ediyorum, Yvan'ın güçlü bedenine dair farkındalığım, Orman içimizde birbirimize doğru kasıtlı bir çekim hissi uyandırırken yoğunlaşıyor.

"Tanrılar, Elloren," diye mırıldanıyor Yvan bizi ileriye doğru mızraklarken. "Sana olan çekimimi artırıyor. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

Ateşinin görünmez bir izi dudaklarımın üzerinde titriyor, Yvan'ın aurası etrafımda öylesine ateşli bir enerjiyle parlıyor ki, hareketi benim kendi geri dönen sıcaklığımı kıvılcımlandırıyor, üzerimdeki tutuşu sıkılaştırıyor.

Ormanın kenarına yaklaşıyoruz, benim nabzım Yvan'inkine çarpıyor, devasa Zhilaan Gece Çamı Ağaçları'nı görüyoruz, mızrak gibi tepeleri o kadar yükseliyor ki neredeyse üzerlerindeki kubbe kalkanına değiyorlar. Ormanın yoğunlaşan aurasından ürperiyorum, güç genişliği boyunca kabarcıklı bir şekilde sıcak akıyor.

Devasa bir ateş fırtınası.

Witch'kin, Orman içimde gürlüyor, Zhilon'ile Wyvern'lerini aşağıya doğru takip ederken tenimdeki her tüyü kaldırıyor, çam ağaçları biz aşağı indikçe daha da yükseliyor gibi görünüyor. Yvan, Zhilaan Ormanı'nın ağaç hattının önündeki lavanta çimenli bir alana iniyor, bizim

Müttefikler etrafımızda uçuşuyor, Raz'zor ve diğer Wyvernler kanatlı insan formuna dönüşüyor.

devasa Nightwood bakıyorum, gövdelerinin genişliği Valgard'ın en büyük binalarından daha büyük, ağaçların devasa formları görünmez ateş güçlerini mavi Urisk jeomansisinin o gizemli kanalından yukarıdaki kalkana doğru alevlendiriyor.

Dryad köklerimi tamamen onarmak için çaresizce en yakın Gece Çamı'na doğru ilerliyorum ve III işaretli avucumu duvar büyüklüğündeki gövdesine fırlatıyorum.

Errilor'un oniks kuzgun kafası görüşümde yanıp sönüyor, sürümün geri kalanı onu çevreliyor, hepsi Erthia'ya geri akmadan önce etrafımda hissedilir bir sevgi ve destekle dönen bir Karanlık sisi içinde çözülüyor. Gözlerim yaşıyor, soydaşlarımla olan bağlantım Hesaplaşma'yı engelleyebildikleri sürece kutsanmış bir şekilde hâlâ devam ediyor.

Zhilaan Ormanı'nın menekşe rengi ateşi bu akraba bağlantı aracılığıyla öylesine ani bir güçle içimde alevleniyor ki bedenim titremeye başlıyor. Dizlerimin üzerine düşüyorum, Yvan beni arkamdan yakalıyor, Zhilaan Ormanı köklerime tam olarak bağlanıp onları elemental gücünün tüm spektrumuyla doldururken dokunuşu sabitleyici bir güç oluyor.

Işık, toprak, su, hava.

Ve mor ateş.

Tüm bunlar etrafımda dönüyor ve Yvan'a olan bağlılığımı yoğunlaştırıyor.

Görüşüm netleşiyor, dönüyorum ve Yvan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana orman yangını gibi bakıyor, birbirimize olan aşkımız ve Orman'ın güçlendirdiği arzumuz aramızdaki bağda sert bir şekilde titreşiyor, kendimi ona atma arzusuna karşı koymak neredeyse imkânsız.

"Yeşil rengin geri döndü," diyor bana, hem rahatlamış hem de biraz vahşi görünüyor, gözleri yanıyor.

Sersemlemiş bir halde yere bakıyorum, derimin koyu yeşil renginin ve ışıltısının geri geldiğini, koyu mor dallanma deseninin güçlendiğini, Zhilaan Ormanı'nın enerjisinin içimde sıcak bir şekilde aktığını gördüğüm için minnettarım.

Yvan ve ben ikimiz de yükseliyoruz ve Sylvan ve diğer Dryad'kin'imi dizlerinin üzerine çökmüş, III işaretli avuç içlerini Nightwood Pines'ın siyah gövdelerine, Oaklynn'in yanındaki Raz'zor'a, Mavrik ve Gwynn'e bastırırken buluyoruz.

Önlerindeki devasa ağaca temas ettiklerinde birbirlerine tutunurlar. Alder ve Soleiya, Thierren ağaçlardan birine doğru hamle yaparken onun dik durmasına yardım ediyor, şahini omzunda ışık saçıyor, Sholin Fain'e yardım ediyor, güvercin ve kuyruksallayan kuş türleri etraflarında uçuşuyor. Sert bir nefes alıyorum, empatim bu savaşçı Ormanın Dryad'kinlerimin köklerini elemental güçle doldurmasının baş döndürücü hissiyle doluyor, yeşil tonları hızla geri dönüyor, Zhilaan'ın mor dallanma deseni onu kaplıyor.

Bir sürü siyah Noi Ateş Şahini ağaçların arasından uçarak akraba arayan her Dryad'khin'in omzuna konuyor, diğer şahinler de sanki yeni akrabalarını bekliyormuş gibi etrafımızdaki dallara tünüyor.

Yulan ağaçlardan birinin önünde diz çökmüş, avuçlarını gece yarısı kabuğuna dayamış, yanında yaralı balıkçıl kuşu var ve siyah yabanasması sarmaşıkları başının üzerinde canlanıp hızla koyu mor çiçeklerle bezeli sarmaşık saçları oluştururken, Üç Renkli Balıkçıl Kuşu'nun tüyleri griden kurtulup güzel lavanta, beyaz ve mavi tonlarına geri dönerken, kuş tamamen canlanırken duygular boğazımı sıkıyor. Trompet sarmaşıkları Zhilaan'ın ağaç hattından dışarı akıyor ve Yulan'ın etrafında kucaklayıcı bir şekilde dolanıyor, ağlamaya başladığında lavanta çiçekleri açılıyor.

Kardeşim Trystan avuçlarını yanımdaki devasa ağaca bastırmış, yeşil tonu eski haline dönmüş ve aynı koyu mor dallanma deseniyle işaretlenmiş, nefes almakta zorlanıyor, Vothe, Sithendri ve Rafe ona tutunuyor.

"Hayatımın çoğunu Zhilaan'da geçirdim," diyor Vothe ağaçların buluttan yüksek tepelerine bakarken, "ve bu Orman'a hiç adım atmadım."

"Neden olmasın?" Trystan nefes alış verişi düzene girerken sorar. "Davetsiz misafirlere izin vermiyor," diye yanıtlıyor Vothe.

Vothe'nin babası Hizar'dri ve, gözlerinde bir uyarı ışığıyla, "Burası ölümcül bir Orman," diye araya giriyor. Wyvernguard komutanı Ung Li ve Vothe'un kardeşi Gethindri ona destek oluyor, hepsi de ağaç hattının birkaç adım gerisinde duruyor ve ormanı dikkatle inceliyor. "Dryad Fae'ler dışında kimsenin girmesine izin vermiyor," diye devam ediyor Hizar'dri. "Eğer eşini aşmaya kalkışırsam, beni öldürür."

Hizar'drile ne demek istediğini anlatmak için dikkatlice ağaçların hizasına doğru ilerler ve elini ağaçların iki gövdesinin arasına sokar. Tam elini geri çekerken mor dallardan oluşan bir duvar ölümcül bir bulanıklıkla aşağıya doğru uzanıyor ve boğuk bir *gümbürtüyle* toprağa saplanıyor. Çoğumuz irkiliyoruz, Hizar'drile bir adım geri atıp dallar topraktan çekilip yavaşça eski konumlarına geri dönerken kalbim daha hızlı bir ritme giriyor.

Zhilaan'ın kubbe kalkanından akan mavi Urisk jeomansi dalgası ve Ormandan yayılan jeo-güç aurası bana çarptığında Yvan'la birbirimize şaşkınlıkla bakıyoruz.

Bir hışırtı duyulur ve kristal boynuzlu iki gümüş tüylü Zhilaan Dağ Keçisi ağaçlardan dışarı adım atar, aynı anda tepedeki dallardan birinde tanıdık bir figür belirir.

Valasca Xanthrir, Zhilaan'ın kubbe-kalkanıyla aynı mavi aura sisiyle çevrili gök mavisini teniyle bakışlarımı karşıladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kobalt taşından ince levhalardan yapılmış bir zırh giymiş, mavi mücevherlerden yapılmış sayısız rünik kılıç, güçlü Ash'rion kılıcı ve elinde tuttuğu kristal mavisini bir kalemle birlikte her tarafına kılıflanmış.

yere düşerken yüzünü bir sırtıma kaplıyor.

"*Valasca!*" Ni Vin öne doğru sendelerken ağlıyor, gözyaşlarına boğulurken bacakları neredeyse altından çekiliyor.

Valasca'nın yüzündeki sırtıma kaybolur ve yerini saf bir coşku ifadesi alır. Ni Vin'e doğru ilerler ve onu kollarının arasına alır. Ni Vin hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ve Valasca ona sıkıca sarılırken Valasca tutkuyla Noi'ye "Aşkım," diye mırıldanıyor. "Benim güzel, sonsuza dek sürecektir aşkım," diye devam ediyor, sesi titreyerek. Ve sonra Valasca Ni Vin'i gözyaşlarının sel olduğu sevgi dolu bir öpücüğün içine çekiyor, biz ona doğru ilerlerken Yvan'ın eli benimkine dolanıyor.

Valasca Ni Vin'e bir şeyler mırıldanıyor ve birbirlerinden uzaklaşmadan önce onu bir kez daha öpüyor; Alder, Freyja ve Kam Vin'in de aralarında bulunduğu bir grup insan onların etrafında toplanıyor.

"Kraliçem," diyor Valasca, Freyja'nın önünde diz çöküp başını eğerek.

Freyja Valasca'ya ayağa kalkmasını işaret etmeden önce derin bir nefes alır. "Kalk, Tanrıça'nın Savaşçısı," diye sesleniyor.

Valasca itaat ediyor, ikisi de göğüslerinde karmaşık tanrıça sembolü yapıyor, gözleri kilitleniyor. Valasca bana dönüyor, birbirimizi sımsıkı kucaklarken gözleri duyguyla parlıyor. "Kulaklarının etrafı sivri görünüyor, Elloren," diye şaka yapıyor gözyaşlarının arasından, biz birbirimizden uzaklaşırken, köşeli, mavi yüzünü daha içten bir bakış kaplıyor.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diyorum kristal boynuzlu keçi soyundan daha fazlası Ormandan süzülüp etrafında sevgiyle toplanırken.

Valasca müttefiklerimize bir göz atıyor, bakışları Thierren'e çevrilince kaşları düğümleniyor. "Sparrow nerede?" diye soruyor.

Thierren'in sert yüz hatları acı dolu bir ifadeyle gerildi. "Vogel'in Gölgesi'ne yakalandı."

Valasca'nın koyu renk gözleri, ifadesi sertleşmeden önce genişliyor. "O zaman onu serbest bırakmanın bir yolunu bulmamız gerekecek." Valasca bana bakmadan önce Thierren sertçe başını sallıyor. "Büyük Ağaç, III," diyor bana, "beni kök ağının içinden bu Ormana kadar çekti." Elindeki kalemi kaldırıyor, gözlerinde savaşçı bir ışık var. "III geomansimi serbest . Sonra beni Zhilaan'ın kalkanını güçlendirmekle görevlendirdi."

Her şey yerli yerine oturuyor, Valasca'nın birleşik Noi ve Urisk mirası ona Zhilaan'ın kubbe kalkanını Ormanın kendi gücüyle güçlendirmek için her iki rünik sistemi de kullanma yeteneği veriyor.

Valasca'nın yüzünde kederli bir ifade belirliyor. "Lukas'a ne olduğunu biliyorum Elloren. Ağaçlar . . . bana *her şeyi* gösterdiler. Çok üzgünüm. Hem *de çok üzgünüm*. Lukas bu anı hepimiz için mümkün kıldı."

Kalbimi aniden kavrayan acıya karşı mücadele ediyorum çünkü birçoğumuz burada, nihayet müttefik olmuş olsak da Lukas gitti. Ve geriye kalan müttefiklerimiz ve sevdiklerimiz... hepimiz bu savaşta kaybolabiliriz.

Valasca III işaretli elini kaldırıyor ve aramızdaki Dryad'khin olmayanlara bakıyor. "*Şimdi* Orman'a bağlanmanız gerekiyor," diye suçluyor. "Zhilaan bize bakan gövdelerle temas kurmanıza izin verecek. Bu Orman elemental gücünüzü yükseltmeye ve birleştirmeye hazır, ama sadece onun Dryad'khin'i olursanız. Zhilaan bana buranın tarihini gösterdi. Bir zamanlar burada yaşayan Dryadlar.

eski Elf Savaşları sırasında yok edildi ve Zhilaan bunun sonucunda Ağaç olmayan tüm akrabalarına karşı döndü."

"Neler olduğunu okuyabiliyorum," diye onaylıyor Alder, avuçlarından birini önündeki devasa gövdeye bastırarak. "Alfsigr Elfleri sadece bu Ormanın akraba Dryadlarını öldürmekle kalmadılar, Orman topraklarının büyük bir bölümünü kesip biçtiler ve bir Dengesizliği tetiklemeye çok yaklaştılar."

Hizar'drile başını sallar. "Efsanelerimize göre bu Orman savaştı ve Alfsigr'i kovdu." Hepimize acımasız bir bakış atıyor. "Yüzyıllardır, Fae Dryad'kin olmayan herhangi biri ormanın derinliklerine adım atmaya kalkışırsa, mümkün olan her yolla -kızıl dallar, Zhilaan Ateş Karıncaları, Yıldırım Semenderleri, Ateş Şahinleri- defedilirler; izinsiz girenler derhal ateşe verilir ve patlatılırlar."

Witch'kin. Orman içimde ürperiyor, kelimenin frekansı kemiklerime kadar işliyor ve satırlarımın etrafında kucaklayıcı bir şekilde sıcak, ateşten ateşe. Erthia'nın son büyük ormanı.

Son direnişimiz.

"Vogel bu Orman için gelecek," diye uyarıyorum, ağaçların yükselen gücüne bakarak. "Valasca haklı. Yeşillik mevsimi sona ermeden herkesin ona bağlanması ve onun gücüyle bağlantı kurması gerekiyor."

Yvan elimi tutuyor ve beni ağaç sınırına doğru çekiyor, tam içine girdiğimizde niyetinin ne olduğunu anlıyorum. Önümüzde toplanan Dryad'khin olmayanlara dönüyor ve onlara hararetli bir bakış atıyor. "Ben bu Orman'a bağlıyım," diye sesleniyor III işaretli elini kaldırarak. "Beni kabul etti ve bir Kelt-Lasair Wyvern'ü olmama rağmen bana Koruyucu adını verdi."

Vothe babasına dönüyor, görünmez şimşeklerinden bir iplik Hizar'drile'e doğru çatırdıyor. "Bu, inançla hareket edeceğimiz an, Fav'vyar," diye teklif ediyor, kolu ve gücünün geri kalanı Trystan'ın etrafında sımsıkı. "Bu Orman'a onu yok edenler yerine müttefikleri olabileceğimizi göstermeliyiz."

Trystan aniden Vothe'den ayrılır ve Hizar'drile ile Gethindrile'e doğru adım atar, önlerinde durur ve III işaretli elini Vothe'nin babasına uzatır. "Bize katıl," diye ısrarla teklif ediyor, gözleri mor-beyaz şimşeklerle parlıyor.

Vothe'nin babası Trystan'ın dobra bakışları karşısında kıpırdamadan duruyor, sanki güçlü bir duyguyla mücadele ediyormuş gibi görünüyor, şimşek çakıyor

Kara gözlerinden tükürükler saçıyor. "Özür dilerim," dedi sonunda, yüz ifadesi bariz bir pişmanlıkla gerilmişti. "Samimiyetinin kokusunu , Trystan Gardner." Önce bana, sonra Rafe'e kısa bir bakış attı. "Ben de akrabalarınızın samimiyetini hissedebiliyorum. Soyuna dayanarak seni dışlamadan önce seni tanımalıydım, Trystan Gardner."

"Ben de üzgünüm," diyor Vothe'nin kardeşi, Gethindrile'in yüzünde acı dolu bir ifade.

Trystan ve Vothe birbirlerine hızlıca bakıyorlar ve Vothe küçük kardeşimin yanına geliyor.

"Sizi affediyoruz," diyor Trystan Hizar'drile ve Gethindrile'e, gücünün içinden gelen empatik bir güçle.

"İkinizi de affediyoruz," diyor Vothe, Hizar'drile ve Gethindrile'i kucaklarına almadan ve güçlü gerçek ortaya çıkmadan birkaç saniye önce - bağışlama ve ittifaktan başka bir şey için zaman kalmadı.

"Aileye hoş geldin," diyor Rafe alaycı bir ifadeyle, Vothe'un babası ve kardeşine sırtarak, kolunu Diana'ya dolamış, Hizar'drile ve Gethindrile olayların gidişatı karşısında biraz şaşkın görünüyor.

"Yakında Kehanetin Icaral'ı da tam akrabanız olacak," diye takılıyor Ariel, Yvan ve bana sinsi bir bakış fırlatıyor, ateşli gözlerinde hoş bir eğlence parıltısı var.

"Birkaç Lupin de var," diye ekliyor Diana, Vothe'un babası ve erkek kardeşine kurt gibi sırtırken Jarod, Aislinn ve diğer akrabalarımıza dikkatle bakıyor, kalbim ailem ve arkadaşlarım için büyük bir sevgiyle doluyor, hepimizin üzerine çöken şey karşısında bile.

Valasca ciddileşerek, "*Tüm* engelleri yıkmanın zamanı geldi," diyor. "Ve tek bir Dryad'khin halkı olarak birleşelim."

Yulan yükseliyor, saçları artık tamamen koyu mor çiçeklerden oluşuyor. Duruşunda yenilenmiş bir güç var, Zhilaan Ormanı'nın gücü onunla birlikte yükseliyor, kuşu rengârenk tüylerini karıştırıyor. "Gelin," diyor Yulan, Dryad'khin olmayan herkesi ağaç çizgisine doğru çağırarak, "*hepinizi* Orman'a götürelim."

Eşlik eden Vu Trin kuvvetlerimizin tamamı, hem Zhilon'ile hem de Noi, tüm sürümüzle birlikte ağaçların arasına girer ve

Onlar, Zhilaan Ormanı sürümüzün ateşiyile baş edebildi, Naga, Raz'zor, Ariel ve diğerleri avuçlarındaki III işaretinin yanı sıra kanat tüylerinin arasında mor yapraklar ve ince dallar kazandılar.

Dönüşüm geçirmiş bir Hizar'drile, tüm Zhilaan'ı Zhilaan Ormanı'nın ağaçlarına sadece dinlemeye çağırmak için derhal asker elçiler gönderir. Ve sonra, eğer özgürce bir Dryad'khin bağı seçerlerse, hayatlarında ilk kez Zhilaan Ormanı'na , yeni müttefikleri ve ordusu olarak savaşçı Orman tarafından kucaklanır ve güçlendirilirler.

Saatler sonra, Yvan ve ben Zhilaan Ormanı'nın gölgesinin hemen üzerinde duruyoruz, Vogel'in yaklaşan gücünden herhangi bir iz ararken ayaklarım Nightwood Çamının en üstteki büyük, karanlık dallarından biri tarafından destekleniyor. Dengesiz fırtınalar, Valasca'nın Ormanın mor renkli kudretini jeo-kanalize etmesiyle geri tutulan yukarıdaki kubbe-kalkana çarpıyor.

"Yeşilliklerin zirvesi neredeyse ," diyorum, Yvan'a dönerken hatlarıma ışık gücü doluyor. "Güç toplamak ve Magedom'a karşı harekete geçmek için en fazla birkaç günümüz var."

İkimiz de bakışlarımızı Zhilaan Ormanı'nın merkezinden yükselen ince, konik dağa, dağın zirvesinin obsidyen taşına inşa edilmiş bir Vu Trin askeri üssüne doğru çevirirken Yvan başını sallıyor, herkes ağaçlardan çıktığında hepimiz orada toplanacağız.

"Gölge gücüne dair herhangi bir iz algılamıyorum," diyorum ona ayık bir bakış atarak. "Henüz değil."

Yvan'ın menekşe rengi ateşten gözleri benimkileri tutuyor, bağlanmış ateşimizde cesaret parlıyor. Çünkü ikimiz de bunun yaklaşımda olduğunu biliyoruz - Fallon'un kış Gölgesi soğuğu Yvan'ın Ormana bağlı ateşine karşı yükseliyor.

"Meğer bu başından beri senin savaşınmış," diyorum sesim titreyerek. "Ve ben asla Kara Cadı olmadım. Ama Kehanet büyük olasılıkla doğru çıkacak. Alder hâlâ ağaçların arasında onu okuyor."

Yvan'ın çenesi gerilirken gözlerini tekrar Batı'ya çeviriyor. "Eğer Erthia'nın Kehanet Icaral'ı olmam gerekiyorsa, öyle olsun. Hepiniz için savaşmaya hazırım."

Ateşinde bir sevgi seli yanıyor, akkor halindeki alevinde o kadar çok duygu var ki bir an için nefesimi bile zor tutuyorum.

"Seni seviyorum," diyor bana dönerek, görünmez ateşinin daha sıcak bir bandı etrafımı sarıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, ona duyduğum özlem o kadar yoğun ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Wyvernbonded bir çift tamamen çiftleştğinde ne olur?" Bir girişimde bulunuyorum. "Isırık izlerini gördüm. Trystan'da bir tane var. Annende de var."

Yvan'ın gözleri parlıyor, gücünden ateşli bir enerji fışkırıyor. "İlk öpüşmemiz bazı açılardan bir dilek tutma gibiydi. Bizi ve ateş büyümüzü birbirimize bağlıyordu. , birbirimizin büyüsünü daha yakından kavrayacağımız bir Mühürleme gibi olacak." Tereddüt ediyor, yutkunuyor, bakışları kısa bir süreliğine boynumun dibine doğru kayıyor, içindeki özlem o kadar belirgin ki tenimi karıncalandırıyor. "Isırık iki Wyvern arasında tam bir ateş gücü paylaşımına açıyor - birbirlerinin kullanabilecekleri bir noktaya kadar. Ama Elloren, Wyvern ısırığının büyü dengemize ne yapacağını bilmiyorum, çünkü ikimiz de benzersiz bir şekilde güçlüyüz ve sen Wyvern'in akrabası değilsin."

Onun bu bağlantıya duyduğu arzuya karşı savaştığını hissedebiliyorum. Çünkü Magedom'a karşı bu savaş yaklaşırken gücümüzü bilinmeyen yollarla riske atamayız.

"O zaman ısırığı bekleriz," diye teklif ediyorum, kendimi olacıklara hazırlayarak. "Ama birbirimize tamamen ait olmak için daha fazla beklemek istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye tutkuyla karşılık veriyor, gözlerinde çılgın bir ateşle.

"Bu gece benimle ol," diye teklif ediyorum. "Bu dövüş gelmeden önce seni tam eşim olarak istiyorum."

Cevap olarak, Yvan kollarını ve kanatlarını bana doluyor ve beni hızla patlayıcı hale gelen bir öpücüğe çekiyor, ağzının sıcak baskısında hem meydan okuma hem de aşk, dilinin açgözlü hareketi, ellerinin vücudumu sahiplenmesinin erimiş hissi, ikimiz Zhilaan Ormanı'nın tepesindeki bu kısa anda birbirimiz için yanmamıza izin veriyoruz.

Yvan, kehanet edilen Icaral'ın kisvesini almadan ve hepimiz savaşıa girmeden önce.

Altıncı Bölüm

Gölge Pençeler

Fallon Bane

Noilaan'ın batısındaki gölge çorak arazi

Fallon Bane, Doğu Diyarı'nın uzak fırtına grubunun kendisine ve Marcus Vogel'e doğru hızla ilerleyişini izliyor. Çileden çıkarıcı bir kafa karışıklığıyla birlikte dikenli don, saçları mamut fırtına grubunun artan rüzgarları tarafından giderek daha fazla geriye savruluyor, Orta Kıta'nın Gölge topraklarını hızla geçerken gök gürültüsü patlıyor.

Marcus buraya sadece ikisini portalize etti, ortak güçleri kesinlikle müthişti, ancak her ikisini de ciddi şekilde zayıflatmadan bu gelen fırtına grubunu vuramazdı.

Marcus Vogel'e döndüğünde, onun yaklaşmakta olan kaosu sinir bozucu bir sakinlik ve daha da sinir bozucu bir eylemsizlikle izlediğini görür; Magedom'un Gölge fırtına grupları, *olmaları gereken yerde, önlerinde* ilerlemek yerine ufku arkalarına doğru sıralamış, Doğu'nun saldırısına çarpmaya ve tüm o elemental *gücü* hortumlamaya hazırdır.

"Fırtına gruplarımızı neden ileri göndermiyorsunuz?" Fallon, Vogel'dan gelen fırtına bandının mavi ve beyaz şimşek patlamalarının yeşil parıldayan yüzünün düzlemleri üzerinde yanıp sönmelerini talep ediyor.

Vogel cevap olarak döner, gümüş ateş çerçeveli gözlerini onunkilere diker ve gülümser.

Fallon heyecandan titremesini bastıramaz; bu şimdiye kadar gördüğü en yırtıcı gülümsemedir. Vücudundaki her sinir büyür

Vogel yaklaşmakta olan fırtına grubuna doğru dönüp, sonra da elinde Gölge Asa'sıyla hiçbir korkutma belirtisi göstermeden fırtınaya doğru adım atarken nefis bir soğukluk hissediyor.

Fallon hem şaşkın hem de tahrik olmuş bir halde Vogel'in durmasını, esasını ileri doğru itmesini, sonra da sanki Gölge tüten topraktan bir şey çağırıyormuş gibi güçlü bir kavis çizerek kaldırmasını izler.

Devasa fırtına örümcekleri, saldıran fırtına grubu kadar uzun bir sıra halinde kumdan aniden fırlıyor, göğüs kafesleri Gölge rünleriyle işaretlenmiş. Örümcekler hep birlikte, fırtına grubunun giderek şiddetlenen rüzgârıyla geri savrulmamak için bacaklarını toprağa gömüyorlar. Sonra hareketsiz kalırlar.

Fırtına bandı bir gelgit dalgası gibi yükselirken Fallon'un kafa karışıklığı yeniden canlanır, rüzgar o kadar şiddetlenir ki dik durabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kalır.

Marcus ne yapmaya çalışıyor? Öfkeleniyor. Fırtına örümcekleri, bu fırtına grubunun savunma hattından geçip doğrudan bize çarpmasını engelleyecek kadar güçlü değil.

Vogel onun içten gelen itirazını duymuşçasına omzunun üzerinden ona sinsî bir bakış fırlattıktan sonra esasını aşağı doğru eğerek uzaktaki toprağa ince bir Gölge şimşegi fırlatıyor.

"Ayağa kalk!" diye emrediyor ve Gölge gri bir sis çemberine dönüşüyor.

Fallon'un gözleri sisli çemberde devasa, soluk gri boynuzlar belirdiğinde büyür, ardından yumurta gibi düz bir yüz gelir, üzerinde sıra sıra keskin, gıcırdayan dişler tutan açık bir ağızdan başka bir şey yoktur. İnce bir Gölge ipi, Vogel'in Asası'ndan devasa şeyin boynuna, tüten bir tasma gibi uzanıyor.

Fallon, V'yexwraith'ı fark eder, gözleri fal taşı gibi açılır - Gölge Asa'nın cismani formu, ağabeyi Damion tarafından ona canlı ayrıntılarla tarif edilmiştir.

V'yexwraith'in ince bedeni yükselmeye devam ediyor, soluk gri dikenler omuzlarından ve formunun kenarlarından geriye doğru akıyor. Yaratığın düz yüzünde kabarcıklar beliriyor ve bir Gölge gözüne dönüşüyor, ta ki onlardan oluşan bir yığın olana kadar. Canavar artık Valgard Katedrali'nden daha uzun, gümüşü bir Gölge gücü sisi gövdesini çevreliyor.

Yaratık zar zor sallanıyor, sırtına doğru gelen fırtına bandına karşı etkileyici bir şekilde güçlü. Fallon'un parmakları asasının etrafında seğiriyor, nabızı daha hızlı bir ritme giriyor ve bir alarm çığlığı atıyor.

"Bağla ve tüket!" Vogel kükrer, Fallon'un filizlenmekte olan protestosunu susturarak Asa'yı iblise doğru iter.

V'yexwraith fırtına grubuna doğru yaklaşıyor. Fallon'un kulaklarına acı bir çığlık atıyor, sonra ince kollarını fırlatıyor ve uzun, soluk parmaklarını yanlarındaki fırtına örümceklerine doğru hareket ettiriyor.

V'yexwraith'in parmak uçlarından çıkan ve örümceklerle çarpışan çok sayıda Gölge çizgisi, fırtına bandı gökyüzünü karartırken onları böcek kuklaları gibi iblise bağlar, batıya bakan duvarı sadece birkaç adım ötededir.

V'yexwraith iblisi avuçlarını yaklaştıran fırtına grubuna doğru itiyor ve kulakları tırmalayan bir çığlık daha atıyor.

Kükreyen, şimşek saçan fırtına grubu V'yexwraith'in önünde durur, rüzgârları merkezine doğru çekilir. Fırtına örümcekleri öne doğru eğilmiş bir duruşa geçerek devasa göğüslerini fırtına duvarına doğru kaldırır.

Fallon, şimşek çakan fırtına sütunları örümceklere doğru uçarken ve onların formlarının içine çekilirken, mavi-beyaz şimşek tüketilmeden hemen önce çelik siyahına dönüşürken şaşkınlıkla sert bir nefes alır.

V'yexwraith yeri titreten bir çığlık daha atıyor ve ağzını doğal olmayan bir şekilde açıyor, sıra sıra dişleri dışa doğru uzuyor.

Fırtına bandından daha büyük bir fırtına sütunu uçar ve V'yexwraith'in en geniş çenesine doğru fırlar.

Dev iblis, hem kendisi hem de örümcekler Doğu'nun fırtına bandını yiyip gücünü emerken bir *ATCH ATCH ATCH* çığlığı *atar*.

Fallon, Vogel'in tasmalı iblisi tutmaya devam etmesini, fırtına grubunun enerjisi Gölge aracılığıyla Marcus'a doğru çekilirken canavarın Vogel'e olan bağından geçen çelik gibi şimşegin çıtırdamasını sinirleri yanarak izler. Marcus kısa bir süreliğine bakıyor, gözleri tüküren gri şimşeklerle doluyor.

Yaşayan bir büyücü fırtınasına dönüşürken.

Üzerinden elektrik çıtırtıları yükselirken, gri bir fırtına sarmalıyla çevrili Güç Asası Gölge Değneği'ni havaya kaldırıyor, içinden karanlık, kıvrımlı şimşek iplikleri yanıp sönüyor.

Fallon kendini beğenmiş gülümsemesini bastıramıyor.

Doğu'nun işi bitti.

Elloren Gardner Grey ve onun Icaral iblisi de öyle.

Vogel parmaklarını şıklatır ve V'yexwraith ve örümceklerle olan Gölge bağları gözden kaybolur, ancak Fallon bağların hâlâ orada olduğunu hayal eder. Vogel şimşek gibi parlayan asasını indirir ve kılıfına sokarken iblis ve fırtına örümcekleri sanki bir yön bekliyormuş gibi ona doğru dönerler.

Vogel gülümseyerek Fallon'un şaşkın bakışlarıyla bir kez daha karşılaşır.

Bir arzu şoku tüm gücünü sarıyor. Birden ayakları üzerinde duramaz hale geldi ve daha önce sadece bir kez -Lukas Grey'i öptüğünde- hissettiği sıcak buharın acı verici bir şekilde zevk vermesini tetikleyip tetiklemediğini öğrenmek için ateş hattına buz gücü fırlatmak için duyduğu vahşi arzusun üstesinden geldi.

Ama Vogel'in Gölge ateşi ve fırtınası . . .

Tüm Doğu'nun gücü bunun karşısında bir *hiçtir*.

Lukas'ın gücü bunun karşısında *hiçbir şeydi*.

"Benimle gel Kara Cadı'm," diye mırıldanıyor Vogel, tüyleri diken diken eden o parıltı adeta teninden sıçırıyor. "Tamamen katılmanın zamanı geldi."

Nefes nefese kalan Fallon, adamın neyi ima ettiğini tahmin edebildiği için hırçın ve heyecanlı bir gülümsemeyle ona dişlerini gösteriyor.

Oruç tutmak ve mühürlemek.

Vogel onları portaldan geçiren çok gözlü, çok bacaklı ejderhaya doğru eliyle işaret eder, Gölge canavar birkaç adım ötede durmaktadır. Fallon hevesle ona doğru adım atar ve Vogel arkasına kaymadan önce canavara biner, vücudu Fallon'un soğuk bedenine karşı büyüleyici derecede sıcaktır. Vogel tıslayarak bir komut verir ve gökyüzüne yükselip onları Magedom'un Orta Çöl askeri üssüne geri götürecek olan Gölge portalına doğru süzülürler.

Gerçek ve haklı kaderine doğru.

Elde ettiği güç pozisyonunun keyfini çıkaran Fallon, Vogel'in yanında, eskiden Issaan'ın başkenti Magedom'un genişleyen askeri üssünde ilerliyor. Gri Gölge gökyüzü tepede çalkalanıyor, Magedom'un parıldayan yeşil tonu dışında her şey renkten arındırılmış.

Erthia'nın yönetici tonu.

Vogel'in hatlarından çıkan sıcak statik, Fallon'un buz gibi rüzgâr aurasına çarpıyor, büyüleri birbirlerininine karşı mümkün olan en heyecan verici şekilde çatırdıyor. Vogel, Doğu'nun fırtına grubunu tükettikten sonra nefes kesici bir güç seviyesine ulaşmıştır ve Fallon, Vogel'in hatlarını Fallon'un hatlarına bağlayacak bir Gölge oruç büyüü aracılığıyla tüm bu güçle birleşmeye hazırdır.

Vogel'in üssün yeni inşa edilen İlk Çocuklar Kilisesi'ne doğru gittiğini fark ettiğinde heyecanı artar. Ak sakallı Rahip Sedric kilisenin devasa, kemerli kapısında durmakta, girişin parantez duvarlarına yaşamdan yoksun gri ağaçlar yerleştirilmiş.

"Size eşlik edebilir miyim, Ekselansları?" Rahip Sedric Vogel'e sorar, elinde gri bir asa tutan Fallon'a doğru kayan rahibin gözlerinde umutlu bir bakış vardır.

Fallon'un kendini beğenmiş gülümsemesi genişler. Rahibin onları oruç tutturacak kişi olmaya hevesli olduğu açıktır.

Ama Vogel ona cevap vermiyor. Bunun yerine, elini kısa ve öz bir reddetme hareketiyle yana doğru kaydırır. Başını eğen Rahip Sedric saygıyla kapıyı açar ve Vogel adım adım içeri girer.

Fallon onu takip eder, kilisenin kapısı arkalarından kapandığında kafası karışır, öfkesi artar.

Oruç tutmak istiyor ve bunu *hemen* istiyor. O Magedom'un Kara Cadısı -başından beri gerçek Kara Cadısı- ve Marcus'un dizginlenmemiş *fırtınasına* erişmeyi hak ediyor. Bu da onun Magedom'un gördüğü en güçlü Kara Cadı olma statüsünü .

Öyleyse neden Vogel'i yola getirilmiş bir köpek gibi takip ediyor?

Vogel, onu kilisenin ölü ağaçlarla çevrili iç mekanında takip edip arka koridora geçerken kızgınlığı artıyor ve geçtikleri sırada orada bulunan birkaç askeri kovuyor.

Fallon, gri renkte kesilmiş spiral bir merdivenle kilisenin alt katlarına indiklerinde itiraz hırıltısını bastırmak zorunda kalır.

Taş ve Vogel eski bir şarap mahzeninin kapısını açıyor, kafir ruhlar çıkarılmış ve muhtemelen parçalara ayrılmış, geriye sadece kayaya boş raflar kalmış.

Vogel kapıyı kapatıp kilidi fırlatıp yüzünü ona döndüğünde Fallon'un öfkesi dağılır, kırılğan kırağı odayı kaplar. Soluk yeşil gözleri gümüşü bir ateşle çevrilidir ve bu ateş hızla derinleşerek daha koyu bir aleve dönüşür, ısısı Fallon'a doğru püskürür.

Fallon bu his karşısında nefesini tutuyor, tüm kırağıları anında eriyor, Vogel'in yaydığı ısı aurası hatlarından o kadar çok buhar geçmesine neden oluyor ki öfkeli protestosu boğazında düğümleniyor.

"Oruç tutmak istediğini sanıyordum," diye sorar, adamın ateşli çekişinden başı dönmüştür ama ona karşı yeniden güçlü bir pozisyon kazanmaya çalışmaktadır.

Ve onu hiç kimseyi istemediği kadar çok istiyor.

Marcus yumuşak bir hareketle aralarındaki mesafeyi kapatıyor, bir elini Fallon'un beline doluyor ve onu kendine doğru çekiyor. Marcus ağzını Fallon'un boynunun dibine doğru götürürken Fallon'un nabızı hızlanır, içinde daha ahlaksız bir arzu titremeye başlar. Ağzı Fallon'un tenine karşı heyecan verici derecede sıcaktır, vücudu ipek üniformasının içinden ısı yaymaktadır.

İnanılmaz bir ısı.

"Beni tamamen bağlamak ister misin?" Vogel mırıldanıyor, sıcak dudakları teninde geziniyor.

Fallon'un teni onun dokunuşuna karşı karıncalanıyor, açlık vücudunun alt kısımlarını tutuşturuyor, içindeki her şey ona tam bir oruç tutmaya hazır ... ve daha fazlasına.

Tam *Mühürleme* için hazır.

"Hızlı ol Marcus ve onu *mühürle*," diye homurdanıyor, onu serbest bıraktığını hissetmeye hazır.

tüm fırtınasını içinde hissetmeye hazır.

Böylece onu ele geçirebilir.

"Benim Kara Cadım," diye mırıldanıyor Vogel, dilini kızın ensesinde şok edici bir yılan gibi gezdirirken, kızın içinde heyecanlı bir ürperti uyanıyor. "Buzunu istiyorum," mırıldanıyor Vogel ve ses tonundaki arzunun ısırığını *duyabiliyor*. "Senin arındırıcı *fırtınanı* istiyorum."

"O senin, Marcus," diye nefes alıyor.

Hafifçe geri çekiliyor, boştaki elini uzatırken ağzının kenarı baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ellerini bana ver."

İçinden buz gibi bir heyecan geçen Fallon iki elini de Vogel'in ellerine koyar ve Vogel'in parmakları ellerinin etrafını sarar. Tek bir ustaca hareketle Gölge Asası'nı Fallon'un tenine bastırır ve Oruç ve Mühürleme büyülerini mırıldanır.

Çelik gri çizgiler Vogel'in Asası'ndan çıkıp ellerinin etrafında dolarken Fallon titrek bir nefes alır, çizgiler dalgalanır ve sonra aynı gri dumanlı desenle derileriyle kaynaşmak için içeri çekilir.

Vogel'in gücü, yakıcı bir ısı şokuyla onları sıkıca yakalamadan önce sıcak bir telaşla çizgilerinin etrafında dolanıyor.

Kız itiraz edemedi, Vogel ağzını kızın ağzına morartıcı bir güçle yaklaştırıyor.

Fallon, daha acı verici bir ateş patlaması boğazından aşağıya doğru şok edip her çizgiyi parçaladığında öpücüğe karşı nefes nefese kalıyor, doğal olmayan keskin dişlerin dudaklarını kestiği aynı anda pençelerin ani ısırtığı tünüğünü delip geçerken vücudu Vogel'inkine karşı titriyor.

Şok olmuş öfkesi sismik bir hal alır.

Kanlı dudaklarını Vogel'in dudaklarından çekerek geri çekilir, tam o sırada havayı yırtan bir ses duyulur. Vogel'in parçalanmış tünüğünün parçaları yere savrulur ve Vogel'i dehşet verici bir şekilde dönüşmüş olarak karşısında bulduğunda dehşet içinde donakalır.

Tüm dünyası kaosa sürüklenirken, Vogel'in Gölge Asasını ona doğru savurduğu anda esasına uzanır.

Bağlar bileklerini, ayak bileklerini ve esasını sıkıca sararken Fallon haykırır, asa çekilir ve kolları arkasından çekilip bağlanır, ayak bilekleri yere bağlanır.

Vogel'in acımasız bakışlarıyla karşılaştığında sanki altındaki zemin kayıyormuş gibi hissediyor.

"Beni serbest bırak," diye titrek bir sesle talepte bulunuyor ve bu talepte bulunurken bile her şeyin bittiğini fark ediyor. Her şeyin bittiğini. "Beni serbest bırak, yoksa tüm Magedom'a senin ne olduğunu söylerim."

Vogel gülümser. "Onlara söylemeni istediğim şeyi söyleyeceksin." Gülümsemesi aklıktan yanan bir bakışa dönüşürken, gri ateşten gözleri

onun formu üzerinde. "Ve senin buzun benim kurtuluşum olacak."

Adam ona doğru hamle yaparken Fallon çığlık atıyor, ağzı boynunun dibinde kenetleniyor. Dişleri derisini ısırırken çığlık atıyor, Gölge Ateşi hatlarında hızla ilerliyor . . . ve tüm dünya griye döner.

Yedinci Bölüm

Dryad'khin

Ordusu

Elloren Guryev

Zhilaan Ormanı Vu Trin askeri üssü

Vothe'nin babası Hizar'drile, "Vogel, Doğulu güçlerin kendisine karşı gönderdiği fırtına grubunu emdi," diye acımasızca bizi bilgilendiriyor. Yıldırım kireçli oniks yüzü sert, siyah Noi Ateş Şahini akrabası omzuna tünemiş. "Bu haberi, Doğu'nun fırtına grubunu batıya kadar takip eden en seçkin Wyvern-shifter birliğimizden aldık."

Zhilaan Ormanı askeri üssünün devasa terasında toplanmış olan Dryad'khin'lerimiz arasında sıkıntılı mırıltılar yükseliyor. Üzerinde bulunduğu dikenli dağın tepesine inşa edilmiş olan bu teras, etrafımızı çevreleyen Nightwood Çam Ormanı'nın panoramik alacakaranlık manzarasına sahip, genişliği boyunca dağılmış çok renkli yaprak döken ağaçlardan oluşan budaklar. Siyah metal ayaklar üzerine yerleştirilmiş meşaleler beyaz şimşekler saçıyor, Doğu'nun fırtınaları Valasca'ya karşı uzak bir kükreme ve Zhilaan Ormanı'nın Zhilaan ülkesini koruması.

Hizar'drile, Sylvan, Yulan, Oaklyyn ve Alder kavisli bir obsidyen komuta masasının ortasında gruplanmış, Iris Sylvan'ın yanında, Raz'zor ise Oaklyyn'in yanında soluk insan formunda, görünmez güçleri birbirlerinin etrafında parlıyor. Aralarında Vang Troi ve Ung Li'nin de bulunduğu çok sayıda yüksek rütbeli Vu Trin Dryad'khin askeri grubu destekliyor.

Yvan ve ben masanın bir ucunda yan yana oturuyoruz, Dryad'khin oluşan büyük bir kalabalık önümüzdeki geniş terasta toplanmış durumda. Yvan'ın huzursuz enerjisi benimkini yansıtıyor, parmakları

Masanın taş kenarının altında benimkiyle iç içe geçmiş, görünmez ateş güçlerimiz, birbirimize daha sıkı sarılmak için vahşi bir dürtüyle savaşmamıza neden olan artan bir şevkle kucaklaşıyor.

Zhilaan Ormanı'nın gölgeliklerinde Yvan'ın öpücüğünün sıcak damgasını hâlâ hissedebiliyorum. Dilinin açlık dolu hareketinin karıncalanması, aramızda kurulan kavurucu bir bağ gibi benimkinin üzerinde duruyor. Zhilaan Ormanı'nın ateşli enerjisi ikimizi de sıcak bir telaşla sarıyor, sanki Orman'ın kendisi bizi birbirimize çekiyor.

"Birleşik büyümüz asla iki gün sonra olacağından daha güçlü olmayacak," diye uyarıyor Sylvan, ifadesi sert, bilinmeyen bir akrabasıyla olan bağı yeniden kurulmuş, Zhilaan Ormanı'nın derinliklerinde bir noktaya doğru izleyebildiğim görünmez bir elemental kordon gibi. "Yeşilliklerin zirvesi *burada* olacak," diye vurguluyor Sylvan, alacakaranlığın koyu mavi loşluğunda bile renk mozaigi belirgin olan yaprak döken ağaçların büyük bir bölümüne doğru bakarak.

"Renk düştükten sonra," diye söze Yulan, "büyümüz hızla uykuya dalacak. Bunun ardından Magedomlar muhtemelen Gölge kışlarıyla Dengesiz Doğu'ya girecek, kalan son kalkanlarımızı da havaya uçuracak ve Erthia'nın geri kalanını ele geçirecekler."

Yvan'ın ateşi yükseliyor. "İş o noktaya gelmeden önce Magedom'a karşı konuşlanalım," diye yükleniyor, ses tonunda erimiş çelik var.

Yvan bakışlarımı ateşli bir ittifak bakışıyla karşılıyor, aramızdaki bağda öyle bir güçle kıvılcımlar çakıyor ki düşüncelerim dağılıyor, etrafımızda dolaşan Orman'ın ateş aurası yoğunlaşıyor, birbirimize olan çekimimizi artırıyor, sanki birbirimizi tam eş olarak kabul etmemiz ağaçların kendileri için hayati bir öneme sahipmiş gibi, hem Yvan'ın hem de benim bakışlarımız çevredeki Gece Ormanı Çamları'na doğru çekiliyor.

Birdenbire Yvan'ın tutuşunun gücünün, sıcak bileğinin ve önkolunun benimkine bastırılmış hissinin aşırı derecede farkına varıyorum, sürekli temas vücudumda dönen bir ısı alevine yol açıyor, bu o kadar ateşli ki ona tekrar bakmaya cesaret edemiyorum ve o bana bakmak için hiçbir hareket yapmıyor, göz teması çok fazla *arzuyu* tetikledi.

Elimizdeki savaşa -Magedom'la yaklaşan savaşımıza- odaklanmamız gerekirken.

Ve Yvan'ın Kara Cadı ile kehanet edilen savaşı.

Yvan için duyduğum korku aniden içime işliyor ve onu geri püskürtmek zorunda kalıyorum. Yvan'la bir hayat kurmak için asla uzun bir şansım olmama ihtimali . . . bu neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Ve onun benimkini sıkıca kavrayışından ikimizin de bu korkuyu bastırmaya çalıştığımızı ve duyduğumuz aşka şiddetle sarıldığımızı anlayabiliyorum.

İkimiz de dövüşmeye hazırız.

Vang Troi, "Vogel'in fırtına grubumuzdan güç kazanma şekli çok endişe verici," diye uyarıyor. "Gücü bir fırtına örümcekleri ordusuna ve sadece efsanelerde rastladığımız bir yaratığa aktarmış. İlkel bir V'yexwraith iblisi."

Rivyr'el ve diğerleri şok sesleri çıkarırken, ben Vang Troi'a göz kırpyorum, içime sert bir korku saplanıyor. Bu iblis hakkında Jules Kristian'ın dini ilimlerle ilgili kitaplarında okumuştum. Jules ve Lucretia'nın oturduğu masanın diğer ucuna doğru bakıyorum ve Jules'un bakışlarıyla karşılaşıyorum, kahverengi gözlerindeki korkunç ışık hem Lucretia hem de Jules'un omzuna tünemiş gümüş kerkenez tarafından yansıtılıyor.

"O iblisin gerçek olabileceğini hiç ," diye ağzından geçiriyor Rivyr'el, prizmatik gözleri dehşet saçıyor. "Tam gücüne ulaştığında, dehşeti dünyanın sonunu getirir. En son kadim Elf Savaşları sırasında görülmüştü."

"V'yexwraith, Elf Çatışması'nın en korkulan iblis-silahıydı," diye söze karışıyor Jules acımasızca. "Alfsigr dini metinleri ondan sınırsız miktarda elemental güç tüketebilen ve bunu Gölge kudretine dönüştürebilen vahşi bir parazit olarak bahseder. Gölge Asa-Stylus'ın gerçek bir fiziksel tezahürü olduğu söylenir."

Düşüncelerim döndükçe daha fazla korku dolu mırıltı yükseliyor.

"Verdyllion Wand-Stylus'ın bir tezahürü var mı?" Ben soruyorum.

Hepimiz Dryad'lara bakarken herkes sessizleşiyor.

"Bir ağaç," Yulan sessizce.

Bir protesto patlaması verir.

Noi askeri Hee Muur "Bu yeterli değil!" diye haykırıyor.

"Bir ağaç dünyayı tüketen bir iblise karşı nasıl durabilir?" diye haykırıyor amcam Wrenfir ve ben belki de yüzüncü kez, Doğu'nun sert uyarımıza rağmen fırtına grubunu gönderme yönündeki aptalca kararını lanetliyorum. Sylvan, Oaklyyn, Yulan ve Alder'a doğru bakıyorum.

Tek ve sessiz bir birlikler, Sylvan'ın bakışları delici bir ciddiyetle hepimize sabitlenmiş, ittifakımız çok az, çok geç.

Hizar'drile Dryad'lara döner, gece karası yüz hatlarında derin bir pişmanlık vardır. "Her konuda haklıydın," diye itiraf ediyor. Şimşek gibi parlayan bakışlarını hepimizin üzerinde gezdiriyor. "Bu savaşta liderlerimiz olarak Dryad Fae'leri takip etmemizin zamanının geldiğini kim kabul ediyor?"

Sylvan öğrenmiş bir ses çıkarır ve Iris ona acı dolu bir bakış atar, görünmez ateşi etrafını sarar, Yulan'ın koyu yeşil yüz hatlarını kederli bir ifade kaplar.

"Bizi mi takip etmek istiyorsunuz?" Oaklyyn hırlıyor, bakışları bir mızrak gibi. "O zaman *onları* takip edin." Parmağını Zhilaan Ormanı'nın bulutlarla kaplı yüksek gölgesine doğru uzatıyor. "Onları *her şeyin* üstüne yerleştirin. *Ormandan tek bir santim daha vermeyin.*"

Orman'ın anlaşması kök hatlarımdan -tüm kök hatlarımızdan- kemik derinliğinde bir aceleyle gümbürdüyor ve Raz'zor desteğini haykırıyor, gözlerinde kızıl ateş yanıyor, aurası Oaklyyn'in etrafında koruyucu bir şekilde kırbaçlanıyor.

"Sevindirici bir gelişme var," diye bildiriyor Vang Troi. "Su Fae'si Tierney Calix ve jeomancer Büyücü Or'myr Syllvir, Vo Nehri'ni ve onu çevreleyen Ormanı yeniden korumayı başardılar."

Yvan ve ben birbirimize hızlıca bakmaya cesaret yeniden şaşkınlık sesleri yükseldi.

Hem Vang Troi hem de onun omzuna tünemiş Noi Ateş Şahini akrabası menekşe ve gece yarısı bakışlarını bana diyor. "Görünüşe göre geomancer kuzenin oldukça aktifmiş," diyor Vang Troi, sesinde sinsi bir tonla. "Gardneria'da büyücü birliğinin bozulduğuna dair haberler aldık. Sembolü mor Xishlon ayı olan yeni bir Direniş ortaya çıktı. Hepsini Or'myr Syll'vir sayesinde."

Daha fazla şaşkınlık mırıltısı.

"Görünüşe göre Or'myr, Vogel'in V'yexwraith'iyle iblisin gücü yeni yeni gelişirken savaşmış," diye devam ediyor Vang Troi. "Yaratık bir tür Gölge bağıyla batıya çekilmeden önce onu bir Xishlon ayıyla işaretlemiş. Görünüşe göre, ay işaretinin içine yoğunlaştırılmış geomancy büyülerini yerleştirilmiş ve bu büyüler Vogel hepsini yok edemedi kısmen patlamış."

"Ne yaptılar?" Diana talep ediyor.

Vang Troi'un kurnaz bakışları Lupin kardeşime, yanındaki Rafe'ye kayıyor. "Batı Diyarının her yerinde gökyüzünde asılı mor ayların belirmesine neden oldular. Valgard'ın üzerinde asılı duran büyük bir ay da buna dâhildi."

Rivyr'el'den şok olmuş bir kahkaha yükselir, şaşkın bakışlar her yerde değiş tokuş edilir.

Vang Troi'un ifadesi sertleşir. "Vogel'in Batı Ormanlarını hızla yok etmesi, oradaki Doğal Dünyayı tehlikeli bir kargaşaya sürükledi. Batı'nın zaten fırtınalı olan sonbahar havası sürekli fırtınalara dönüştü ve giderek artan sayıda Büyücü çiftçi ve balıkçının Vogel'den soğumasına neden oldu. Bir grup balıkçı, Vogel'in yarattığı Gölge deniz silahına karşı protesto düzenleyecek kadar ileri gitti; bu silahın talihsiz yan etkisi çok sayıda balığı zehirlemesi ve şekillerini bozması oldu."

Kraliçe Freyja Zyr, "Vogel karşı çıkan herkesi öldürecek," diye belirtiyor.

"Öyle," diye onaylıyor Hizar'drile. "İşte bu yüzden protestolar gizli bir hal aldı. Muhafız Büyücüler Or'myr Syll'vir'in mor ayını Direniş sembolü olarak benimsemekle kalmadılar, aynı zamanda yasaklanmış mor rengin kendisini de bir isyan işareti olarak benimsediler. Gardnerya binalarında ve sokaklardaki kaldırım taşlarında Xishlon aylarının resimleri görülmeye başlandı ve Büyücü Konseyi ve askeri binaların kapı kollarına mor kurdeleler bağlandı."

"Vogel'i çileden çıkarıyor," diye ekliyor Vang Troi. "Mor renkli ya da ay resmi taşıyan herhangi bir şeyin bulundurulmasını ölümle cezalandırıyor."

Mavrik, Gwynnifer'la birlikte Jules ve Lucretia'nın yanında oturdukları yerden, "Direniş töreninizi mahvetmekten nefret ediyorum," diye araya giriyor. Mavrik hızlı işaretli elini kaldırır. "Vogel'in Gölge gücü arttıkça, oruç büyüleri aracılığıyla Magedom'un daha fazlasını kendisine bağlama yeteneği kazanacak. Bu mor Direniş'teki *herkesin* yanı sıra Zalyn'or kolyeleri aracılığıyla tüm Alfsigroth da buna dahil."

Wrenfir hepimize ters ters bakarken öfkeli bir ses çıkarıyor. "Vogel'in bizim sahip ilkel şeytani büyüye erişimi var.

iyi bir anlayışa sahip. O her zaman bir adım öndedir. Kim bilir o Gölge Asa'sıyla başka hangi dehşetlere erişiyordur."

"Asıl soru şu ki," diye ekliyor Ra'Ven, "bu bilgiye de nasıl erişeceğiz?"

"Bir yolumuz var," diye sesleniyor erkeksi bir ses önümüzde toplanan Dryad'khinlerin ötesinden.

Hepimiz dönüyoruz, yoğun kalabalık dağılıp dört figür bize doğru ilerlerken tedirgin sesler yükseliyor.

Gözlerime inanamayarak gözlerimi kırıştırdığımda Yvan ve Wyvernbond'um şaşkınlıktan şok geçiriyor.

Baştaki figür, amcam Wrenfir'in yaşlarında, ince yapılı bir büyücü. Belli ki Orman'a katılmış, kulakları sivri, yeşil tonu derinleşmiş ve yükselmiş, kısa siyah saçlarında menekşe rengi bir çizgi var ... ve boynunun yanlarında *solungaçlar* var. Mor yaprak zırhı giymiş ve aynı mor Dryad'khin yaprak zırhını giymiş bir Selkie kadınla el ele tutuşuyor. Selkie'nin koyu mavi ayakları çıplak, uzun, gümüş saçları mor çizgili, omuzlarına gümüş bir fok derisi sarılmış.

Ve arkalarında Gareth Keeler ve Selkie Marina yürüyor.

Marina'nın prizmatik ışık ve su auralarının, Erthia'daki her rengin parıldadığı hissi görüşümde ışıldarken boğazımdan bir şaşkınlık sesi yükseliyor. Güç empatim hem onun hem de diğer Selkie'nin içinde yeni bir Dryad ışık gücü hattı tespit ederken, Verdyllion Değnek- Stylus'un görüntüsü zihnimde titreşiyor.

Gareth ve Marina'nın elleri sıkıca kenetlenmiş, Gareth'ın güçlü su aurası Marina'nın etrafında dönüyor. Küçük bir ahtapot Marina'nın omuzlarına dolanmış, derisi her parlak renkte yanıp sönüyor, su büyüyle dokunaçlı akrabasının etrafında var oluyor. Dryad akrabalarım her ikisinin de yanlarında kılıflanmış mor mangrov kökleri tespit ediyor, Marina'nın gümüş fok derisi omuzlarına sabitlenmiş, her ikisi de mor yaprak zırhı giymiş.

Gareth'ın siyah saçlarında koyu mor bir şok var, gümüş çizgileri artık göz kamaştırıcı bir şekilde belirgin, boynunun yanlarında da solungaçlar var. Kulakları ince noktalar kazanmış ve menekşe rengi çizgiler Marina'nın şelale gibi akan gümüş saçlarını süslüyor.

"Gareth . . . Marina . . ." Yvan ve ben, kardeşlerim, Ariel, Valasca, Ni Vin, Andras, Alder, Kraliçe Freyja ve diğer Dryad'khin ailem, dostlarım ve müttefiklerimle birlikte, bir ömür önce Selkileri özgürleştirmek için çalışmış gibi hissettiren bir şekilde ayağa kalkarken kelimeler dudaklarımdan kaçıyor.

Marina ve Gareth'ın gözleri, diğer Büyücü ve Selkie çiftinin yanına yaklaşıp eşit derecede Orman'a dönüşmüş görünümümüzü incelerken derin duygularla ve daha da derin bir ittifakla parlıyor.

"Ben Alaric Fynnes," diye duyuruyor yanlarındaki Büyücü, III'ün resmiyle işaretlenmiş avucunu kaldırırken. "Marcus Vogel'in eski bir rahip çırağıyım. Erthia'nın tüm inançlarının merkezindeki güç tarafından, Gölge Asa ile savaşmanıza yardımcı olabilecek bilgileri size getirmek üzere buraya yönlendirildik."

Sekizinci Bölüm

Merkez

Elloren Guryev

Zhilaan Ormanı askeri üssü

Gareth ve Marina, ardından Alaric ve Selkie Nerissa bize olağanüstü hikâyelerini anlatıyor.

Gareth'in Güneydoğu'nun mangrov ormanlarıyla birleşmesi ve Selkie eşleri olarak güçlerini birleştirmeleri sayesinde, Vogel'in Gölge denizinin istilasını nasıl püskürttüklerini ve kuzey Salish Okyanusu ile en güneydeki Vo Nehri'ni nasıl koruduklarını, ardından istilacı bir Selkie ordusunu ve diğer Okyanus akrabalarını Vogel'in güçlerine karşı müttefik olmaya nasıl ikna ettiklerini.

"Vo ve Salishler üzerindeki korumamızı sürdürdük," diyor Gareth hepimize, "Vogel bizi kendi koruyucu kubbemizin altına hapseden Gölge ağını elinde tutarken bile." Meşalenin ışığı Gareth'in yüzünde ve saçlarında titriyor, gece askeri üssün dağın tepesindeki terasına yaklaşıyor. "Ve orada kapana kısıldık," diye devam ediyor Gareth, "Gölge'nin karanlığında, Noi'khin ve Okyanus'kin herkesle birbirimizle hizalanmak ve Güney'in mangrov ormanlarına katılmak için söz verdik. Ayrıldığımız sırada pek çok kişi bunu yapmıştı."

Tenimde bir karıncalanma hissediyorum, Yvan'ın yankılanan duygu yükselişi aramızdaki bağa sarsıcı bir ısı patlaması gönderiyor. Çünkü Erthia'da kapsamlı ve dönüşümsel bir değişimin eşiğindeymişiz gibi hissediyorum ve giderek büyüyen Gölge gücü, bu değişim tam anlamıyla kök salmadan önce her şeyi silip süpürebilir.

"Işık kuşları bizi buraya çağırdı . . rüyalarımızda," diyor Marina duraksayarak, solungaçları kabarak, okyanus gözleri empatik bir ışıkla. "Siz onları Gözcüler, Ahxhiller ve başka isimlerle tanıyorsunuz. Biz Selkie'ler onları Işığın Kutsanmış Kanatlıları, Okyanus Tanrıçamızın soyları olarak biliriz. Gareth'in Fırtına Balinası soyu, Vogel'in Gölge ağında küçük bir delik açmayı başardı ve bu da Zephyr Quillen ile birlikte Güney Voloi kalkanımızdan hızlıca geçmemizi sağladı."

Fain Quillen ve kız kardeşi Lucretia ayağa fırlar. "Zephyr'le birlikte miydin?" Fain seslenir, hem Fain'in hem de Lucretia'nın gücü evlatlık kızlarından bahsedilince fırtınalı kıvrımlara dönüşür.

Marina başını sallıyor, solungaçları kabarıyor. "Zephyr ve Fyordin Lir adında bir Asrai Fae, Güney Voloi'nin kalkanını korumaya yardım etmek için geride kalırken, buraya seyahat etmek için bir Vu Trin portalı talep etmemize yardımcı oldular. Ve şimdi, karşınızda duruyoruz. Bilgimizi ve gücümüzü sizinkiyle birleştirmek için."

"Vu Trin tarafından neredeyse yakalanıyorduk," diye araya giriyor Gareth. "Okyanus Halkları buraya ilk başta istilacı bir güç olarak geldiğinden, onları Okyanus Halkları'nın Doğu ile yeni keşfedilen ittifak arzusuna ikna etmek mümkün olmadı."

"Ama şimdi hepimizin tek bir gerçek düşmanı olduğunu anlamaya başlıyoruz," diyor Alaric kararlı bir şekilde. "Gölge."

Alaric hikâyesini anlatmaya başlar; birkaç yıl önce bir büyücü rahip çırağı olarak, Vogel'in Batı'nın Kayıp Kıtası'na yaptığı hain ve krakenlerle dolu bir deniz yolculuğunun ardından Gölge Asa'yı ilk bulduğunda orada olduğunu anlatır.

"Orada bir Hesaplaşma yaşamış olan bir Ölüm Fae'si, Gölge gücünün Kayıp Kıta'ya ne yaptığı konusunda bizi uyarmaya çalıştı," diye aktarıyor Alaric, yeşil gözlerinde perili bir bakışla. "Gölge her şeyi tükettikten sonra, hayatta kalmak için yiyecek ve suya ihtiyaç duymayan o tek Ölüm Fae'si dışında canlı hiçbir şey kalmadı."

Alaric, Vogel'in Gölge Asa'ya sahip olmasından duyduğu endişeyi nasıl sezdiğini ve Alaric'i ölmesi için derhal denize attığını anlatır. Bunun yerine Alaric, şu anda yanında bulunan Selkie tarafından kurtarılmıştır; Selkie'nin tercüme edilmiş adı Nerissa'dır ve "Denizin" anlamına gelmektedir.

"Nerissa beni küçük bir adaya getirdi," diye açıklıyor Alaric, ona dokunaklı bir bakış atarak. "Kıyı boyunca yiyecek aramama yardım etti ve

bana balık getirdi. Okyanus sakinlerinin ve denizcilerin bildiği işaret diliyle iletişim kurduk ve birbirimize hayatlarımızın hikâyesini anlattık." Görünmez ışık büyüsü aurası yoğunlaşıyor, gün batımı tonları Nerissa'nın koyu mavi, gümüş saçlı formunun etrafında dönüyor ve kendi su aurası tarafından yanıtlanıyor ve şaşırtıcı bir şekilde, Nerissa'dan Alaric'in formunu kucaklamak için ince bir ışık gücü çizgisi yanıp sönüyor.

"Biz . "Başından beri birbirimize çekilmiştik," diyor Nerissa, konuşurken solungaçları alevleniyor, boynunun sütunu geriliyor, hava konuşması yapmak için gereken çaba açıkça zorlu. "Çekime karşı koyamadık," diye itiraf ediyor, mavi eli Alaric'in yeşil elinin üzerinde kayıyor, parmakları birbirine dolanıyor, hafif aurası onun etrafında daha yoğun bir şekilde parıldarken, Yvan'la olan bağında sempatik bir sıcaklık çatırdıyor. "Halkım Alaric'i bir 'kara şeytani' olarak reddetse de," diyor Nerissa, "ve ben de onun halkının Selkie'lerimi istismar edilecek ya da edilecek tehlikeli hayvanlar olarak gördüğünü bilsem de, anında bir akrabalık hissettik."

"Nerissa'ya Valgard'daki yetiştirilme tarzımı anlattım," diyor Alaric. "Ne kadar korunaklı olduğumu. Ailemin katı Styvian mezhebi dışında Erthia'daki diğer tüm gruplardan uzak tutuldum. Styvian olmayan herkesten nefret etmem öğretilmişti. Nerissa da bana Batı Okyanusu'nun tabanında nasıl zengin ve mutlu bir şekilde büyüdüğünü anlattı."

Nerissa, bir gece, gül alacası bir gün batımının altında dudaklarının ilk kez nasıl buluştuğunu aktararak hikâyelerine devam eder. Ve çok geçmeden başka bir gece, okyanusun ılık akıntısı altında dudaklarından daha fazlasının nasıl birbirine değdiğini. Selkie'kin'in yolunda, güçleri *birleşti* ve her ikisini de şok etti, Alaric solungaçlar ve su altında nefes alma yeteneği kazandı ve Nerissa, Alaric'in Seviye Beş ışık büyücülüğüne bir bağlantı kazandı, bu da ona ahtapotlar gibi renk değiştirme ve müren yılanlarının elektrik gücünden yararlanma gibi sayısız yeni okyanus yeteneği kazandırdı.

"Hem eş hem de Selkie'khin olarak kabul görmek için halkıma yaklaşmaya karar verdik," diye devam ediyor Nerissa. "Ve onları Gölge Asa konusunda uyarmaya. Okyanusun dibindeki şehrimle birlikte seyahat ettik, ancak Naiad rahibelerimiz tarafından tiksinti ve lanetle karşılandık." Nerissa'nın yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. "Dışlandım ve ." Alaric'e bir bakış atıyor. "Ve tüm bu süre boyunca

Vogel ve Büyücülerin Gölge Asa'yı kullanarak Kayıp Kıta'ya yaptıklarını Sular'a da yapacakları, kıyı şeridinin onarılamayacak şekilde Gölge tarafından zehirleneceği gibi korkunç bir bilgi her zaman üzerimizdeydi."

"Kayıp Kıta'ya geri döndük," diyor Alaric. "Ve orada olanların tüm hikâyesini okumak için öldürülen Ölüm Fae'sinin günlüklerinin izini sürdük. Ve şimdi, size o Ölüm Fae'sinin bilgisinin silahıyla geliyoruz." Hepimize bir bakış attı, yeşil gözleri aciliyetle doluydu. "Gölge Asa toplumlardaki kırılma noktalarını ortaya çıkarmakta ustadır, böylece bu bölünmeden parazit olarak *beslenebilir*." Bakışlarına sinsi bir ışık giriyor. "Ama zayıflıkları var ve mücadele edilebilir."

"Nasıl?" Vang Troi bastırır. "Onun büyüğü ilkeldir. Tüm büyü kitaplarımızdan önce gelir."

Alaric'in kurnaz bakışları ona kayıyor. "Parmaklarınızın ucunda ilkel metinler de var. Dinleriniz."

Anlaşmazlık patlak veriyor ve Yvan'ın kaskatı kesildiğini hissediyorum. Dini inançlar hakkındaki hararetli tartışmalarımızı hatırlayarak ben de aniden gerildim.

Yvan, "Din bir *kırılma* aracıdır," diyor.

"Katılıyorum," diye katılıyor Wrenfir sert bir şekilde. "Vogel, *din* yüzünden Erthia'daki diğer tüm gruplara karşı kullanmak için Gölge Asa'nın izini sürdü." Amcam elini vurgulu bir şekilde havada gezdiriyor. "Tüm bu rakip inançlar Erthia'nın başına gelmiş en büyük bela."

"Olabilirler," diye onaylıyor Alaric başını sallayarak. "Merkezlerindeki gerçek şeyler yerine kusurlu kenarlarına tapıldığında. Ama o merkeze bakarsan, orada güç ve Gölge Asa'yı yenmene yardımcı olacak araçlar bulacaksın. Ama tüm inançlarınızı *bir araya* getirmelisiniz."

Wrenfir inanılması güç bir kahkaha attı. "Erthia *hiçbir zaman* Bunu yapabilirim."

Alaric, "Erthia hiçbir zaman Doğal Dünya'nın yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmadı," diye karşı çıkıyor. "Bölünmenin yolları bizi *buraya* getirdi. *Her şeyin* üzerine çöken Gölge'nin uçurumunda, Doğal Dünya etrafımızda çökmeye hazır. Havuzunuzu

inançlar. Kùltürlerinizi ve onların güçlü yönlerini bir araya getirin. Onları ayrı tutmak ve birbirinizi dışlamak *işe yaramıyor*. Son anıtlarınız için runik sınır duvarlarınız olacak."

"Gölge kapımıza dayandı," diye katılıyor Gareth. "Doğal Dünya geri dönülemez bir şekilde *çökmek* üzere."

Dryadlar yanımızda sessiz, sanki aklımızın başımıza gelmesini bekliyorlar, büyülerinden aciliyet akıyor, keskin farkındalık kaçınılmaz - Erthia'nın tarihi boyunca tutarlı bir şekilde Doğal Dünyayı ilk sıraya koyan tek gruplardan biri onlar. Ama sonra Dryadların, halkım zulüm ve baskı karşısında yardım için yalvardığında Büyücüler Ormandan uzaklaştıran bir grup olduğunu hatırlıyorum, halkım hem Orman bağlantısına hem de sığınağa hasretti.

Erthia'nın başına gelenlerden hepimizin sorumlu olduğunun farkındayım. Bazıları diğerlerinden çok daha fazla, ancak bu ileriye doğru yeni bir yol oluşturmamız gerektiği gerçeğini değiştirmiyor.

Birlikte.

Ormanla birlikte.

"Büyük Kaynak Ağacı inançlarınızın her birinde yer alır," diyor Alaric, III işaretli avucunu kaldırarak. "Yıldız ışığından yapılmış haberci kuşların hikâyeleriyle birlikte. Ve herkesin kutsal Verdylion Asası-Stylus ile ilgili hikâyeleri var. Ve Gölge Asa-Stylus. Bu ortak konuları ana toplanma noktanız olarak *kullanın*. Sonra da birbirinizin inanç ve kùltürlerinden Gölge'yi alt etmek için kullanabileceğiniz *her türlü ilkel silahı* çıkarın. *Hepsi orada*." Hepimize acımasız bir bakış fırlattı. "Ya da ayrı ve bölünmüş kalın. Ve *düşersiniz*."

"*Kadimlerin Kitabı*'nda bahsedilen Errilor *Kuzgunları*,"

Alaric'e, Errilith ve diğer kuzgunlarımın asil fedakârlıkları için kalbimi daraltan bir acıyla söyle. "Bana geldiler ve Hesaplaşma'yı engellemeye çalışmak için kendilerini Doğa'nın içine çektiler."

"Safran Kartallarım," diyor Alder, etrafımızda tüneyen turuncu kuş sürüsüne bakarak, "Issani efsanelerinde Tanrıça'nın Ateş Kartalları olarak bilinirler, Gölge Zamanlar'ın yaklaştığının habercisidirler."

Rivyr'el, "V'yexwraith iblisi Alfsigr dini irfanında karşımıza çıkıyor," diye ekliyor. "Bunun sadece efsanevi bir canavar olduğunu sanıyordum. Ama burada

bununla karşı karşıyayız."

"Ve Demirecekler," diyorum, Profesör Jules Kristian'ın okumam için verdiği mitoloji ve dini metinlerde okuduğum her şey ve duyarak büyüdüğüm dini mitler zihnimde dönüp duruyor. "*Kadimlerin Kitabı'nda* şeytanla savaşmak için bir araç olarak kullanılıyorlar."

Jules düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Hem Kelt hem de Büyücü dini mitlerinde ilkel Gölge gücüne karşı savaşmak için kullanıldıkları yer alır."

"Verpacia'dayken," diyorum, "Tierney Calix ve ben Demireceklerin yoğunlaştırılmış özünü büyücü büyülerini engellemek için kullanıyorduk. Belki de bundan çok daha fazlasını engelleyebilirler."

Yulan bize "Demirecekleri tezahür ettirebiliyorum," diyor. Parmaklarını şıklatıyor ve başındaki ecekler kalın, parlayan mavi Demireceklerden oluşan saçlara dönüşüyor. "Onları çok sayıda tezahür ettirebilirim."

"Noilaan'ın Voshir Üniversitesi'nde teoloji profesörüyüm," diyor Fain Quillen'in ortağı Wyvern-shifter Sholindrile, Fain'in yanında durduğu yerden. "Erthia'nın pek çok inancını ve mitini inceledim. Tüm önemli kutsal kitapları ve mitolojik metinleri okudum. Gölge Asa-Stylus hepsinde parazit bir güçtür ve bağlandığı her şeyin elemental gücünü tüketen, sonunda *hepsini* Boşluğuna çeken dallanan bir Gölge ağı kullanır."

Mavrik, "Vogel bu Gölge ağını her Mage oruç büyüüne ve Alfsigr Zalyn'in kolyesine bağlayacak," diye kesiyor, hem onun hem de Gwynn'in gözlerinde yanan uyarı. "Eski hızlı hatlarımız aracılığıyla neredeyse Gwynn ve beni kontrol altına aldı. Çoğu Mage ve Alfsigr askerine ve artan sayıda sivile bağlı. Yakında hepsini kontrol edecek."

Korku dolu bir sessizlik çöker.

Alaric sessizliği bozarak, "İkiz büyüünüz müthiş bir silah," diyor, gözlerinde hesapçı bir parıltıyla. "Hem Verdyllion'u hem de Gölge Asası'nı ve yeterli prizmatik ışık gücünü ele geçirirseniz, ikiz gücünüzü Vogel'in Gölge ağını ele geçirmek için kullanma olasılığınız var. Böylece herkesin oruçlarını ve Zalyn'in büyü bağlantılarını Gölge yerine Orman'a bağlamak için yönlendirebilir, böylece Büyücülerin

ve Alfsigr, hepimizin yaptığı gibi toplu halde Orman'ı dinleyebilir."

Alaric'in sözleri runik bir patlayıcının infilak etmesi gibi. Yoğun bir sohbet yükseliyor, ileriye giden yol aniden netleşiyor, çevredeki Ormanın hissedilir enerji artışı ortak Dryad'khin amaç ve güç auramızı cesaretlendiriyor.

"Smaragdalfar dini Alaric'in aktardıklarından bahseder," diyor Sholindrile, gözlerinde şimşekler çakararak. "Çok renkli ışık gücünün Gölge'yi alt etme yeteneği."

Gwynn, "Mavrik ve ben Verdyllion'u izleyebiliriz," diye teklif ediyor, "sonra ortak ışık gücümüzün her parçasını ona bağlayın. Bu yolun ileriye dönük vizyonlarını gördüm."

Yvan'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, aramızdaki ateşten bağ içimizi yakıyor ve her ne kadar dine ve onun tüm ilmine güvenmese de, gözlerinde *herkesi* Orman'a bağlamak için Verdyllion'u kullanmaya yönelik bu cesur planın Erthia için tek umut olabileceğine dair bir anlaşma kıvılcımı olduğunu biliyorum.

"Noilaan'ın Vo Meclisi'ni Orman'a getirmek neredeyse imkânsız olacak," diyor Ung Li, eski Wyvernguard komutanının ağzını buruşturan bir kaş çatmayla. "Halkım dini bir katılığın içine düştü. Tanrıça Vo'nun yıkılmış bir dünyanın üzerine çullanıp her şeyi yoluna koyacağı Büyük Son Zamanlar hakkındaki hikayelere tutunuyorlar."

Hem Jules hem de Sholindrile başlarını sallarlar. "Çoğu inanç aynı şeyi öğretir," diye öneriyor Jules. "Gardnerianların Hasat Zamanları vardır."

"Amaz'da Tanrıça'nın Hesaplaşma Zamanı var," diye ekliyor Alder acımasızca.

"Belki de," diyor Sholindrile sessizce, "bu 'ahir zaman' hikayeleri tam da içinde yaşadığımız bu zaman için kusurlu metaforlardır."

Wrenfir tiksinti dolu bir ses çıkarıyor ve Sholindrile'e dik dik bakıyor, amcamın gücü bembeyaz yanıyor. "Yani, Erthia'nın tamamı parçalanırken ve Ölüm Fae'leri hayatlarını riske atarak uzak *durmaya* çalıştıkları Hesaplaşma'nın içine çekilirken, oturup bir tanrı ya da tanrıça tarafından kurtarılmayı mı bekleyeceğiz?"

"Hayır," diye karşı çıkıyor Sholindrile sakince. "Ben bu hikayelerin yanlış okunduğuna inanıyorum. Bence bunlar hepimizi radikal birlik ya da radikal parçalanma arasında seçim yapmaya zorlayacak kaçınılmaz bir dünya kriziyle ilgili. Ve o zaman yaklaşıyor."

Wrenfir alaycı bir gülümsemeyle Sholin'e dişlerini gösteriyor. "Eğer inançlarınızda Gölge'ye karşı silahlar bulacaksanız, bunu *çabuk* yapın. Ölüm Fae'leri başlarına gelecekleri dini metinlerinizdeki her şeyden daha iyi gördüler. Doğanın *intikamını* geciktiriyorlar." Amcamın örümcek işaretli yüz hatlarında acı dolu bir ifade beliriyor. "Hazel beni tekrar tekrar uyardı, *zamanımız tükeniyor*."

"Büyük Kehanet'ten ne haber?" diye sesleniyor yeni Zhilon'ile Dryad'khin'lerimizden biri, etrafından onay mırıltıları yükseliyor.

Annesinin görünmez ateşi Yvan'ın ve benim Wyvernbond'umda patlayıp etrafını koruyucu bir şekilde sararken gerilim alevleniyor. Soleiya'ya doğru bakıyorum, ateşli gözleri acıyla parlıyor.

Yvan annesini kucaklamak için teselli edici bir ateş dalgası gönderdikten sonra çenesi gergin bir şekilde Alder'e bakıyor. "Ormandan gelen en net okuma sende."

Başını sallayıp ayağa kalkarken Alder'in orman yeşili yüz hatları gerginleşiyor. "Ben Alder Xanthos," diye selamlıyor herkesi o ahşap gibi sabit sesiyle. "Ben bir Dryad'kin Kahiniyim ve birçok soydan gelen kehanet yeteneklerine sahibim. Kehanet hâlâ ağaçlara gömülü. Erthia'nın geleceğini belirleyecek bir savaş hâlâ önceden bildiriliyor." Yvan'ın bakışlarıyla bir kez daha buluşuyor, ifadesi hiç değişmeden yoğun. "Büyük Icaral Kara Cadı-Fallon Bane'e karşı."

Yvan yükselirken kalbim sıkışıyor, görünmez ateşi beni sıkıca tutmak için dışarı akıyor. "Hepiniz için savaşımaya hazırım," diyor gözlerinde mor alevler çıtırdayarak.

Zar zor nefes alabiliyorum, her kasım gergin.

"Yalnız savaşmayacaksın Wyvern'kin," diye yemin ediyor Naga; Ariel, Raz'zor ve sürümüzün geri kalanıyla birlikte yükseliyor, Orman'ın son direnişinin gücü de onlarla birlikte yükseliyor. "Bu savaşta Dryad'khin'lerinizden oluşan bir ordunun yanında ve sürümüzün tüm ateşiyle savaşacaksınız."

Yvan başını sallar ve hepsine görünmez bir ateş gönderir.

"İki gün içinde savaşa giriyoruz," diyor Sylvan, "yeşillik gücünün zirveye ulaştığı ve ortak gücümüzün en güçlü olacağı zaman." Bakışlarını Hizar'drile ve Vang Troi üzerinde yoğunlaştırır. "Bizi batıya, Verdyllion'un bulunduğu yere götürecek bir gökyüzü portalı yükleyin. Ve Noilaan'a ve Zhilaan'ın tamamına Dryad'khin elçileri göndererek mümkün olduğunca çok insanı olabildiğince çabuk Orman'a getirin. Eğer yapabiliyorsan, Noilaan'ın runik sınır duvarının *her iki tarafına* ve aşağıdaki Alt Topraklara elçiler gönder. Ve Or'myr Syll'vir ve Tierney Calix'e *Vo'yu tutmaları* için haber gönderin."

"Bu arada," diyor Vang Troi, "Gölge ve Verdyllion Güç Asalarını ele geçirebilmemiz için büyülü bir saldırı planı geliştirmemize yardımcı olmak için Erthia'nın inançlarını ve mitolojilerini derinlemesine anlayan herkesi burada toplamamız gerekiyor." Oaklyyn ve bana, Mavrik ve Gwynn'e, Ra'Ve ve Sage ve Rivyr'el'e ve diğerlerine işaret ediyor. "Güçlü büyücülüğe sahip olanlar, her silahın gücünü runik olarak güçlendirmeli ve her duyarlı Dryad'khin'e demir koğuşlar yerleştirmelidir."

Hizar'drile'in bakışları Yvan'a odaklanmadan önce hepimiz onaylıyoruz. "Ertesi akşam konuşlanıyoruz. Senin ordun olarak, Yvan Guryev. Magedom'un Kara Cadısı'nı devirmende sana yardım etmek için." Dryadlara dönüyor, gözlerinde şimşekler çakıyor. "Ve sonra, Orman'ın kendi ordusu olarak savaşacağız. Hem Verdyllion'u hem de Vogel'in Asası'nı ele geçirmek ve tüm Erthia'yı Gölge'den geri almak için."

Onay çılgınlıkları yükseliyor, Zhilaan Ormanı'nın savaş enerjisi hepimizin içinden akıyor, Dryadların kolektif gücü büyülü dalgalanmaya katılıyor, Yvan'kaybetme korkusuna karşı mücadele ederken boğazım sıkılıyor.

"Elloren," diyor Yvan, eli omzumu buluyor.

Ona bakıyorum, bakışları benimkine kilitleniyor, içinde alev alev yanan bir kararlılık var. Ve aşk. Bana olan aşkı, bize karşı yığılmış tüm olasılıklara meydan okuyor. O kadar ateşli bir aşk ki, ona olan meydan okuyan aşkımın yükselişini körüklüyor, ani bir özlem aramızdaki havayı çatırdatıyor.

Kalbim boğazımda, ayağa kalkıp elimi göğsüne bastırıyorum, tam güçlü kalp atışlarının üzerine, o da elini koruyucu bir şekilde benimkinin üzerine koyuyor. Gözlerimde yükselen duygu sesine karşı gözlerimi kırpiştirarak

Kavurucu bakışlarını tutuyorum, hiçbir kelime yetmiyor. Verpax Üniversitesi'nde ilk tanıştığımızdan beri çarpışma rotasındayız, aşkı, bir kez içine düştüğünde, sabit, yanan bir yıldız gibi.

Yvan'ın ateş aurası gevşeyerek ateşli bir öpücükle dudaklarıma değiyor ve ben de bağın çekimine teslim oluyorum, ateşim kayıtsız şartsız onunkinin etrafında akıyor, ağızımdaki sıcaklığı ve kalbini benimkine bağlayan Wyvernfire'ın erimiş sütunu dışında tüm dünya bir anlığına yok oluyor.

Dokuzuncu Bölüm Wyvern Firekiss

Elloren Guryev

Zhilaan Ormanı askeri üssü

Birkaç saat sonra, Zhilaan üssünün şimşeklerle aydınlatılmış terasında Yvan'la göz göze geldiğimde, içimde akkor bir ısı parıltısı titreşiyor, görüşümde kıvılcımlar çakıyor, ısısı artık neredeyse sürekli bir öpücükle ağzımı izliyor.

Aramızdaki bağ artık ikimizin de herhangi bir şekilde dizginlemek istediği bir şey değil.

Açık arzu, az önce bana gönderdiği güç ipliği boyunca alevleniyor, damarlarımda şimşek gibi hissediyorum, nefesimi çalıyor ve ateşimizi volkanik yüksekliklere ateşliyor, çevredeki Ormanın ateş gücü çekimimizi besliyor ve güçlendiriyor.

Yvan'ın etrafı Vothe ve diğer iki Wyvern değiştirici tarafından sarılmış durumda. Askeri üssün terası hızla boşalıyor, görüştüğüm Vu Trin az önce ayrılmış, savaş planlarımız sağlamlaştırılmış ve lojmanlar dağıtılmış, derin gece . Yvan ve Wyvern'lerin üzerinde çakan şimşekler Yvan'ın kızıl saçlarını ve kalp atışlarını durduran yüz hatlarını aydınlatıyor.

Ateşli bakışları benimkileri kavırıyor ve diğer her şey kaybolup gidiyor. Birdenbire Erthia'daki tek iki kişi olduk, savaşa girmeden önce onu kendime almaya hazır, çağıran bir ateş parıltısı gönderirken, benim duygu dalgam hararetli beraberliğimizi besliyor.

Vothe ve diğerlerine veda ederken Yvan'ın gözleri menekşe renginde parlıyor; kararlı adımlarla yürürken yüzlerinde bilmiş bir ifade var

Bana doğru geliyor ve vücudumdaki her sinir ucu kıvılcımlanıyor.

Kam Vin ve Lucretia onun önünü kesiyor ve omuzları sertleşiyor, ateşinin etrafımdaki okşayışı artık o kadar her şeyi kuşatıyor ki onun gücünün sınırının nerede bitip benimkinin nerede başladığını bilmek zor, ateş büyümüzün her zerresi birbirimize odaklanmış durumda.

Yvan, Kam Vin ve Lucretia'yı dinliyor, Jules ve Valasca onlara katıldığında dudağı uçukluyor, ateşi bana doğru akmaya devam ediyor ve şiddetli bir gelgitle dudaklarımın üzerinden geçiyor.

Gözlerimiz hızlı bir şekilde buluştu ve de gülümsedik, ikimiz de durumumuzun çirkin darağacı mizahını fark etmiş gibiydik - Kehanetin Icaral'ı, birlikte Vogel'in devasa kuvvetlerine karşı konuşlanırken bir Dryad'khin ordusunun en önünde durmaya hazır ve yine de bu lanet terastan ayrılamıyoruz.

Bu eğlence onu kaybetme korkumu yenmeme yardımcı oluyor. Cesaretimi toplayarak ona doğru bir alev dalgası daha gönderiyorum ve Lucretia Valasca, Jules ve Kam Vin'e bir şeyler söylerken Yvan bana öyle bir bakış fırlatıyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bana yavaşça gülümseyip tenimde ve ağızımda baştan çıkarıcı bir sıcaklık dalgası daha yayarken Yvan'ın gözlerinde bir meydan okuma ateşi yanıyor.

Arzu omurgamdan aşağıya doğru bir çizgi çiziyor.

Kelimenin tam anlamıyla ateşle oynadığım açık - anıtsal, kavurucu Wyvernfire - Yvan'ın boynunu fırçalamak ve giysisinin altına kaymak için pervasızca daha sıcak bir ısı dalgası gönderiyorum.

Yvan'ın gözleri açılıyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor, gülümsemesi kayboluyor, gözleri daralıyor. Tüm aurası bir ısı pırıltısı halinde bedenime çarpıyor, iç gıcıklayıcı közlerden oluşan bir yağmur gibi bedenimin üzerinde çağlıyor.

Onun cüretkâr bakışını yakalayıp kendi cüretimi gönderdiğimde nefesim çılgınca tahrik edici bir hisle kesiliyor - göğsünün üzerinde çağlayan bir ateş dalgası.

Yvan'ın başı bir parça geriye doğru yaylanıyor, çenesi ve boynu geriliyor. Görünmez ısıyı sert karnının, kalça kemiklerinin, alt kısmının üzerinde dalgalandırırken nefes alışverişim hızlanıyor.

Yvan'ın kolu hızlı bir kavisle dışarı fırlıyor, görünmez prizmatik ateşimi ustalıkla yakalayıp avucunun içine çekiyor ve orada bağlıyor, elini yumruk haline getirirken parlıyor ve ben onun hem benim hem de kendisinin gücü üzerindeki ustalık gösterisinden heyecan duyuyorum.

Artık çalmıyor, Kam Vin'e ve diğerlerine hızlıca veda ediyor ve bana doğru adım atıyor, boynuzları havada, kanatları açılıyor, gözleri alev alev yanıyor. Onun kıvrak, kaslı zarafetinin güçlü güzelliği kalp atışlarımı hızlandırırken ben de ona doğru ilerliyorum, ikimiz mesafeyi hızla kapatıyoruz.

Bana ulaşıyor ve kanatlarını etrafımızda kavislendiriyor, sıcak eli kıvılcımlar saçarak belime dolanırken bakışlarına daha ateşli bir açıklık giriyor. "Aramızdaki bağın çekimini artık kontrol edemiyorum," diye mırıldanıyor ve beni daha da yaklaştırıyor.

Gülümsüyorum. "Fark ettim. Ateşin saatlerdir dudaklarımda."

Bana öyle bilmiş bir bakış atıyor ki, yüzümde bir kızarıklık oluşuyor.

"Zhilaan Ormanı," diyor ona bakarak, "bizim de tamamen birlikte olmamızı istiyor. Aramızdaki bağ sayesinde onun çekimini hissedebileceğini biliyorum."

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Sanki birbirimizi tam eş olarak kabul etmemizle ilgili temel bir şey var. Henüz anlamadığımız bir şey. Bu savaş için önemli bir şey." İçimde bir titreme başlıyor, ona karşı bastırmak istemediğim bir arzuyla doluyorum.

Yvan beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor, sıcak nefesi yanağımı okşuyor. "Sana ateşimi vermek istiyorum Elloren," diye mırıldanıyor Lasair'de. "*Hepsini.*"

Yüzümün kızarması zevkli bir yanığa dönüşüyor, nefes nefese onaylarken büyüümün her teli ona doğru geriliyor.

"Sanjire kökün var mı?" diye fısıldar.

Tekrar başımı salladım. "Ormanda biraz buldum. Nereye gidelim?"

Gözlerinde eğlence kıvılcımları çakıyor. "Ateşe dayanıklı bir yer," diye öneriyor, sesi ipeksi bir tınıya dönüşüyor.

Aman Tanrım.

Aynı anda hem heyecanlı, hem korkmuş, hem de eğlenmiş bir şekilde, alaycı bir gülümsemeyi bastıramıyorum. "Biraz heyecanlanmışsın Wyvern."

Gözünü kırpmıyor. "Bana gönderdiğin o ateşten sonra mı? Bütün kıyafetlerini yakmama iki saniye kaldı. Ve benimkileri de."

Yüce kutsal tanrılar.

"Ateşe dayanıklı ve özel bir yere gitsek iyi olur," , boğazım kurudu.

"Öyle olsa iyi olur."

"Bana verilen oda mı?" Ben öneririm.

Başını sallıyor ve hiç tereddüt etmeden, el ele, Hizar'drile'in bu gece ve sonraki gece dinlenmemiz için bize sunduğu boş kışla bölümüne doğru yola çıkıyoruz, odanın anahtarı bileğime dolanmış bir kordonda asılı. Yvan'ın ateş aurası gittikçe daha sıcak yanıyor, bedenim ikimizin de içinde alevlenen aşk ve arzunun katıksız gücüyle aydınlanıyor.

Odama ulaşıyoruz ve pirinç anahtarı tutmadan önce bileğimdeki kordonu çözüyorum, elim hafifçe titreyerek kilide sokuyorum ama kilit reddediyor. Yvan nazikçe elimi , parmakları sıcak bir okşayışla elimi uzaklaştırıyor, sonra avucunu açıp kilide menekşe rengi bir alev püskürtüyor ve kapıyı sertçe iterek açmadan önce kilidi eritip parlayan bir sıvıya dönüştürüyor.

Arzuyla dolup taşarak içeri giriyorum, sonra onu da içeride bulmak için dönüyorum, gözlerini ve ateşini volkanik bir yoğunlukla bana sabitlemeden önce kapının metal kenarlarını eriterek kapatıyor, bu da hatlarımda baş döndürücü bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni kucaklıyor.

Onu kendime yaklaştırdığımda sıcak bedenini bedenimde hissetmek beni heyecanlandırıyor ve beni odanın taş duvarına doğru itiyor, kanatları yaylanıyor, dudakları benimkilerle buluşuyor ve ani bir alev sarsıntısıyla tüm bedenimi aydınlatıyor, her bir çizgim muhteşem bir şekilde alev alıyor.

Yvan'ın boynuzlarından birini tutup onu daha da yaklaştırıyorum, öpücüğü derinleştirdiğinde inlememi tutamıyorum ve ağzımı onunkine açıyorum, tüm vücuduna cızırdayan bir alev dalgası gönderirken dillerimiz küstahça birbirini okşuyor.

Yvan inliyor ve kendini bana doğru bastırıyor, en arsız temas noktasında arzusun sert kıvılcımları alevleniyor. Açgözlü bir sıcaklık kabarıyor, onu kendime daha sıkı çekmek için bir bacağımı etrafına sarıyorum, doğrudan onunla birleşmek için çaresizim.

"Eğer yakarsan daha fazla giysi yaratabilirim" diyorum.

"Bu bir davet mi?" diye alay ediyor, sonra sıcak ağzını boynumun dibine kaydırıyor ve dilini sıkı bir spiral şeklinde tenimde döndürüyor, hareketten ısı yayılıyor ve her çizgimden kıvılcımlar saçıyor.

"Bu *kesinlikle* bir davet," diye nefes nefese kaldım.

Yvan durgunlaşıyor, ateşinden aniden daha patlayıcı bir enerji akıyor. "Seni hayal edebileceğinden çok daha fazla ateşle alacağım," diyor alev alev yanan bakışlarını benimkilere kaldırırken, ölümcül bir ciddiyetle, ama sanki tam rızamı bekliyormuş gibi bir tereddüt kıvılcımıyla.

Parmaklarımı alaycı bir şekilde sırtının alt kısmında, sonra da kanatlarının dibinde gezdirirken, "Bunu yapmanı istiyorum," diyorum.

Yvan titriyor, ağzı sert bir nefesle açılıyor, ateşi *sert* bir şekilde titreşiyor.

"Oraya dokunulmasından hoşlanıyor musun?" Onun ateşli yanıtıyla aydınlanarak soruyorum.

"*Evet*," diye zorlukla başardı, tüm vücudu kaskatı kesilmişti, nefes alış veriş kaba, düzensiz bir tempoya bürünmüştü.

Kötücül bir zevkle parmaklarımı kanatlarının ipeksi kenarlarında gezdiriyorum.

Yvan'ın ateşi Wyvernbond'umuzun içinde patlıyor ve beni daha sıkı kavıyor. Oda kayıyor ve dönüyor ve ben aniden yatağın üzerindeyim, Yvan üstümde, umutsuzca giysilerimi çözüyor. Ben de aynı çaresizlikle ona yardım etmek için uzanıyorum, pençeleri canlanıyor ve tuniğimin ve pantolonumun kaynaşmış yapraklarını parçalayarak kalıntıları koparıyor. Sonra kendi giysilerini tutuyor ve hızla zayıf bedeninden çekip çıkarıyor

Şok olmuş bir zevk içimi kavuruyor, ağzımı başka bir sarhoş edici öpücükle yakalamadan önce vücuduna kısa bir bakış attığımda nefesim kesiliyor, vücudu bir kez daha benimkine bastırıyor, teni alev alev yanıyor.

Sanki etrafımızı saran oda alev almış gibi, Yvan'ın gücü akarak tüm düşüncelerimi yakıp kavururken, tüm sahne kesiliyor. Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, arzusunun bana sertçe bastırdığını hissederek heyecanlanıyorum.

"Elloren," diye mırıldanıyor, gözleri yakıcı bir ateşle yanıyor ve onu serbest bırakmak için tam izin vermemi bekliyor.

Cevap olarak kalçalarını tutup onu ısrarla kendime çekiyorum, ateşimi doğrudan ona gönderirken ağzını ağızımla yakalıyorum ve sonra bir elimi sokuyorum. Onu Yvan sıkı bir nefes veriyor, nefes nefese onu yönlendirirken gözlerimiz ateşli bir niyetle buluşuyor, ikimiz de erimiş bir uçuşuma doğru savruluyoruz.

Yvan bana öyle sıcak bir ateşle katılıyor ki vücudum ona doğru yaylanıyor, vücudu benimkine karşı titrerken dudaklarından sert bir inilti kaçıyor.

"Aşkım..." diye Lasair'de soluk soluğa kalıyor, kendini zorla sakinleştirirken her kası geriliyor, ateşi içimize akıyor, bağlantımızın basıncı içime sıcak, titreşen zevk kıvılcımları gönderiyor.

Duygular o kadar şaşırtıcı derecede yoğun ki, yavaş ve kendinden emin bir ritme girdiğimizde neredeyse dayanılmaz oluyor, ateşimi okuduğunu, doğru hareketi bulduğunu, patlayıcı bir ısı dalgası oluşturduğunu hissettiğimde nabzın gücü daha sıkı ve daha sıcak hale geliyor.

Birbiri ardına güçlenen coşku dalgalarıyla bedenlerimiz ateşli arzularla kayganlaşıyor. Sıcak zevk dayanılmaz derecede yoğun bir şekilde artıyor, sonra doruğa ulaşıyor ve güneşin yoğunluğuyla yarışan bir alev cehennemine dönüşüyor. Yvan gırtlaktan bir inilti çıkarırken, ben onun sıcaklığının tüm gücüyle dolup taşarken, etrafımızda alevler patlarken, onun ateşiyle birleşip kaynaşarak haykırıyorum.

Yvan içimde hareketsiz duruyor, ikimiz de sert nefesler alıyoruz, birbirimize sıkıca tutunurken ve alevler etrafımızda sönerken onun sert nefesi omzuma değiyor.

Sevgi sel gibi içime akıyor ve anında ondan gelen bir sevgi seliyle karşılık buluyor, içindeki duygu o kadar canlı ki neredeyse acı veriyor. Üstesinden geldim, kaygan omzunu öptüm ve bunun onun ilk seferi olduğunu anladım.

Bu düşünce acı-tatlı, onun ateşiyle birlikte beni ele geçiren hazzın girdaplı bulanıklığına karışan bir başka duygu dalgası.

Yvan kendini hafifçe yukarı itiyor ve gözlerimin içine bakıyor. Hâlâ zor nefes alıyor, köşeli yüzü kızarmış. Kalçamdaki tutuşu gevşeyip okşamaya dönüşürken bizi ayırmak için hiçbir hamle yapmıyor.

Bacaklarım hâlâ ona sarılı, nefesim kesik kesik. Bakışları hafifçe sorgulayıcı bir hal alıyor, içinde şaşkın bir huşu var, sanki nutku tutulmuş, tüm kelimeleri tükenmiş gibi.

Sonunda ona küçük, şaşkın bir gülümseme vererek, "Biraz sıkışmıştın," dedim.

Nefes nefese kalıyor. "Biraz," diye kabul ediyor. Dudakları hafif, bilmiş bir gülümsemeye dönüşüyor ve bakışları benimkine dönmeden önce hâlâ birleştiğimiz yere doğru bakıyor, şimdi ciddi, gözlerinde ateşli bir sıcaklık var. "Her şey yolunda mıydı, Elloren?" diye soruyor, güçlü vücudu parlıyor, çıplak halini görmek heyecan verici. "Oldukça fazla ateş attım."

Hâlâ sıcak olan dudaklarımı yalıyorum, öpücüğünün ve ateşinin dudaklarıma geri dönmesini, sıcak dilinin ağzıma girmesini istiyorum. "Bu inanılmazdı, Yvan."

Rahatlamış bir nefes gibi bir ses çıkarıyor, sonra boynumu şefkatle öpmek için eğiliyor, şakağımı ve dudaklarımı öpmeden önce dibinde oyalanıyor, yavaş ve şehvetli, ve ben onun içgüdüsel Wyvern inceliğine teslim oluyorum. Ya da belki de, hararetle düşünüyorum, bu işte doğuştan, şaşırtıcı derecede iyidir.

"Seni seviyorum," diyor düzensiz bir tutkuyla.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyorum, sesim duygularımdan kopuyor. Sonunda bu noktaya gelebilmek için yaşadığımız onca şeyden sonra. Sonunda birbirimize karşı böyle olabilmek için.

Sonunda birbirimizin *her şeyi* olmak için.

"Seni mümkün olan her şekilde seviyorum," diyor tutkulu bir Lasair'le, alnı benimkine geliyor, kanatları etrafımıza yayılıyor. "Seni sonsuza dek seveceğim, ti'a'lore." Ve sonra mırıldandığı Lasair sevecenlikleri arasında beni tekrar öpüyor.

Çok geçmeden öpüşme daha da hararetleniyor ve pençelerinin uçları hafifçe yanlarıma değiyor.

Kıpırdamıyor ve arzusunun bir kez yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Elloren," diyor neredeyse tereddütlü bir sesle, oysa lcaral bedeni hiç de öyle değil. "Seni tekrar alabilir miyim?" Sesi gırtlaktan geliyor ve benim kavurucu ihtiyacım da onunkıyla birlikte ateşli bir dalga halinde yükseliyor.

Avuçlarımı göğsüne bastırıyorum ve nazikçe itiyorum. O da beni takip ediyor, ona sarılana kadar ikimizi de yuvarlamama izin veriyor, ellerim

Şimdi bileklerini yatağa bastırıyor, ateş saçan gözleri önce genişliyor, sonra hınzır bir şaşkınlıkla kısılıyordu.

Bakışlarım onun kaygan formunu tararken, ona boğucu bir gülümseme veriyorum, kanatları yayılıyor. "Hayır, Yvan," diye . "Bu sefer *seni* ben alacağım."

Yvan'ın omzuma kondurduğu öpücükle uyandım, odanın küçük penceresinden görünen manzara hâlâ gece karanlığıydı. Uykulu bir şekilde kıpırdanıyorum, Yvan'ın kucağında, göğsünü sırtıma yaslamış, kollarını belime dolamış, nefesini boynumda sıcacık hissederken köklerime doğru bir sıcaklık yayılıyor.

Uyandı.

Hem de çok *uyanık*.

Vücudu arzuyla yanıp tutuşuyor, ateş gücü çalkalanıyordu.

Titrek bir nefes alıyorum ve elimi bana sardığı kollarında gezdiriyorum, kendi ateşim de onunki kadar parlak yanmak için hızla yükseliyor.

Sıcak parmak uçları karnımdan aşağı iniyor, sonra kalçamın üzerinden geçerek alevleri takip ediyor. Duraklıyor, ateşi arzumun hızla yükselişini okuyor, elini kalçamın etrafında kaydırıp bacağımı yukarı çekerken kalp atışlarım kendi kendine takılıyor.

Kendimi ona doğru bastırdığımda ve boynuma doğru bir inilti çıkardığında, kasları gerildiğinde, gücü kamaştırıcı bir şekilde arttığında, geceden yasak bir şey çalan hırsızlar olduğumuz hissine anında kapılıyorum. Yumuşak bir şekilde bize katıldığında ağzım şaşkınlıkla açık kalıyor, dudaklarımdan şaşkın bir zevk çığlığı kaçıyor, sıcaklığı bunalıcı.

Ateşi içimde spiraller çizerken inlememi tutamıyorum, beni ısrarla kendine çekerken kanatlarından biri öne doğru fırlayarak etrafımda yay çiziyor.

"Elloren ..."

Başım geriye doğru eğiliyor, vücudunu ve ateşini tekrar içime iterken ağzım başka bir iniltiyle açılıyor, sonra tekrar, ısı artıyor, ikimiz de bu derin gece zevk ve alev sisinde kayboluyoruz.

Ateşinin daha sert bir dalgası içimde parlıyor, arzusunun gücü ve kuvveti yoğunlaşıyor. Alevinin hareketi dizginlenemez bir şekilde büyüyor, ağzını boynumun kemerine bastırırken tutuşu sıklaşıyor ve ona karşı geri itiyorum, çılgın alev ve zevkten daha fazlasını istiyorum, Yvan ile tamamen birleşmek istiyorum, sıvıya dönüşüp *kaynaşacağ*ız.

Uzanıp parmaklarımı kanadının kenarında gezdiriyorum.

Yvan'ın ateşi bir cehenneme dönüşüyor, kontrolünü yeniden kazanmadan önce ağzından alçak bir tıslama çıkıyor, ritmi giderek güçleniyor. Eli belimden, karnımdan aşağı kayıyor, ateşinin dikkatle benimkini okuduğunu ve onu en hassas noktama doğru yönlendirdiğini hissettiğimde geçici olarak aşağı iniyor.

Hafifçe bastırarak içinden geçiriyor.

Coşku bedenimde yaylanıyor, yay kirişi gergin, zevk o kadar yoğun ki neredeyse paramparça oluyor. "Tanrılar, *Yvan*. . ."

Çekirdeğindeki ateş hatlarımda gezinirken bir başka zevkli ısı patlaması içimi kavuruyor. Yvan alevinin her zerresini volkanik bir dalgayla bedenime gönderirken ve kendi patlayıcı salınımına teslim olurken, soluk soluğa kalıyorum ve gücümüzün yanan kenarına doğru savruluyorum, bir yıldız gibi parlıyorum. Titreyerek, onun ezici sıcaklığının ve erkekliğinin tadını çıkarıyorum, tüm vücudum onunkine karşı eğiliyor.

Kıpırdamıyoruz ve ben titreyerek nefes alıyorum, kolları beni sıkıca sarıyor, çenesini omzuma bastırıyor, nefesi sert, düzensiz bir tempoda, birbiri ardına geliyor.

Uzun bir süre sonra, birbirimize olan bağlılığımız gevşiyor ve birbirimizden yeniden sersemlemiş gibi uzanıyoruz.

"Kadim Olan," diye yarı fısıldıyorum, yarı soluk soluğa. "*Yvan*. . ."

Omzumu öpüyor. "Benim güzel ateş arkadaşım. Benim alevim. Benim gerçek alevim," diye mırıldanıyor Lasair'de, ateş aurası etrafımda hararetle dolanırken,

Ona duyduğum aşk kalbimde çırpınırken hafifçe öne doğru kayıyorum ve o da kendini geri çekerek aramızdaki bağı koparıyor. Yüzümü ona dönüyorum ve elimi avucunun içine alıp sevgiyle okşadıktan sonra avucumdaki III imgesini öpmek için kaldırıyor.

Birbirimize hayranlıkla bakıyoruz, onun ateşi vücudumda yankılanan bir nabız gibi atıyor, karıncalanan bir zevk hala içimde dolaşıyor

Her satırını. Şaşkınlık dolu bir ses çıkarıyorum ve o da bana neredeyse mahcup bir bakış attıktan sonra sırt üstü dönüyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve boştaki elini karmakarışık, kızıl saçlarında gezdirerek dalgınca boynuzlarından birinin dibini tutuyor.

"Sen ... *ateşlisin*," diyebildim sadece.

Yüzünü bana dönerken dudakları yukarı kalkıyor, bakışlarında mizah parıldıyor. "Ben ejderha akrabasıyım, Elloren."

"Biliyorum ama... yüzeyde çok çekingensin ve bu konuda *inanılmazsın*." Ona doyamıyorum. Hiç durmadan ona istiyorum.

"Wyvernler biraz ... doyumsuz olabiliyor," diye itiraf ediyor, gözlerimde bir tepki arıyor. "Ya da bana öyle söylendi. Ve ... *bağımız* ..." Bakışları üzerimde geziniyor ve gözlerinde hâlâ yüzen şehvet kaşlarını kaldırıyorum. Uzun bir nefes alıyor ve bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Merak etme, Elloren. Biraz uyumana izin vereceğim." Bakışları bir kez daha üzerimde geziniyor. "Seni bütün gece ayakta tutabilecek olsam bile."

Yutkunuyorum, bir açlık kıvılcımı tutuşuyor. "Az önce yaptığın şey ... arkamdaydın ... bu ... *ilginçti*. Bu pozisyonun böyle olduğunu hiç bilmiyordum."

Ben sözümü kesince kaşlarını çatı.

"Merak ediyorum.." etkisinden dolayı telaşlandığımı söylüyorum. Onun bu halinden. "Başka numaraların var mı diye merak ediyorum."

"Kolum mu?" Gözlerinde eğlence dans ediyor.

"Ya da ... başka yerler."

Gözlerini kısıyor ve gülümsüyor; gözlerindeki boğucu sıcaklıkla omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Bunu çok fazla yapmış değilsin..." Not ediyorum. "Elloren, sen benim ilkimsin."

"Peki, *bunu* nasıl öğrendiniz?"

Yüzündeki ifade muziplikle aydınlanıyor. "Aktif bir hayal gücüm var."

"O zaman bunu kullanmalısın."

Yvan gülüyor ve ben de ona sırtıyıyorum, ateşi daha da yükseliyor. Gülümsemesi genişliyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum, onun daha derin bir eğlence titreşimini hissederek. "Biz böyle Batılılarız."

Bir kahkaha . "Biliyorum."

"Biz sadece ... birleştik," diyor, "ve bundan zar zor bahsedebiliyoruz."

Beni sevgi dolu bir kucaklamanın içine çekiyor, ateşi alevleniyor. Onun arzusu alevleniyor.

Tüm tanrılar kutsaldır.

"Seni seviyorum Elloren," diyor içtenlikle. Yvan'ın pek çok konuda çekingen olduğunu ama bu konuda öyle olmadığını fark ediyorum. Kalbi sonuna kadar açık. Bana karşı sonuna kadar açık.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, kalbim ona eşit derecede açık.

Wyvern ısırığı dışında ikimiz her yönden birbirimize tamamen bağlandık.

Yvan bir parça geri çekiliyor ve parmak ucunu vücudumun ortasından geçirerek karnımın hemen altında duruyor, dokunuğu kalalarımın arasında geziniyor.

"Sana doyamıyorum," diye mırıldanıyor, bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "Durmamı istiyorsan söyle."

Uzanıyorum, parmaklarımı saçlarından geçiriyorum, bir boynuzunu tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, cevap olarak onu derinden öpüyorum.

Bir anda üzerime geliyor, kanatlarını açıyor. "Gerçekten onunla koşmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, gözleri alev alev yanarak.

Arsız bir sırıtıyla dişlerimi göster. "Yaratıcı ol, Wyvern."

Bakışlarındaki şehvet dolu sıcaklık daha da alevleniyor.

"Devam et, Yvan," diye dürttüm, "kaybettiğin zamanı telafi et."

"Sadece arkana yaslan," diye öneriyor kendini bir parça yukarı iterken, sesindeki kendinden emin sıcaklık omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Zhilon'ile Wyvern'leri bana Wyvern Firekiss diye bir şeyden bahsetti. Sana bunun ne olduğunu göstereceğim." Ağzını hafifçe açarak ucunda menekşe rengi bir parıltıyla ısınan dilini ortaya çıkardı.

Yvan göğsümün ortasını öpüyor, sonra dilini vücudumun uzunluğuna doğru kaydırarak ateşi takip ederken kalbim hızlanarak yatak örtülerini tutuyorum. Öpücükleri gittikçe daha da alçalıyor, yılan gibi kıvrılan dili üzerimde samimi bir şekilde gezinirken bir zevk cehennemi patlıyor, adını haykırıyorum ve görüşüm bir yıldız kadar sıcak bir ateşe kesiliyor.

Askeri bir korna ile uyanmaya ağrılıyoruz.

Yvan'a dönüyorum, yüzü şafağın soluk mavi ışığında çalkalanıyor. Bana doğru dönüyor, ateşinde sabit, ciddi bir kaynama var.

Duygular boğazımı sıkıyor ve yutkunuyorum, yoğun bakışlarını tutuyorum, birleşen ateşimizin hissi kelimelerin aktarabileceğinden çok daha fazlasını aktarıyor.

Yvan elimi tutuyor ve aynı anda parmaklarımızı birbirimize doluyoruz, bağımızın görünmez alevleri imrenerek birbirimize doğru yükselirken nefes alış verişlerimiz bir anlığına dengesizleşiyor ve ben ani duygu dalgalanmasını bastırmak için mücadele ediyorum. Evet, yaklaşan kavgada birbirimizi kaybedebiliriz. *Her şeyimizi* kaybedebiliriz. Ama sahip olmaya değer bir gelecek için Erthia'nın bize ihtiyacı var.

"Seni ilk gördüğüm anda sana çekildim," diye sessizce itiraf ediyor Yvan, ateşi coşkulu bir şekilde yükselirken.

Ona alaycı bir bakış atarken gözyaşlarımın arasından kalın bir kahkaha kaçıyor. "Bana sanki benden nefret ediyormuşsun gibi baktın."

Yüz ifadesi bariz bir pişmanlıkla geriliyor. "Sana karşı o kadar güçlü bir tepki verdim ki nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Anlık çekim ... *sismikti.*"

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırıyorum, ona karşı anlık bir çekim hissettiğimi fark ettiğimde boynumda bir kızarıklık oluşuyor.

"Bu konuda kendimi suçlu hissettim," diye itiraf ediyor. "*Çılgınca* suçlu. Mutfakta çalışmaya başladığında daha da kötüleşti ve ne kadar samimi olduğunun kokusunu aldım. İçine düştüğün dünya ve halkının yaptıkları hakkında ne kadar cahil olduğunu. Senden uzak durmaya çalıştım. Ama sadece seni *istemekle* kalmadım -" gözlerinde alevler parlıyor "- senin de bana ne kadar çekici geldiğinin kokusunu alabiliyordum. Sana nasıl davrandığım için gerçekten üzgünüm Elloren."

Kendi cahilliğimi ve bilmeden yaptığım zalimce hareketleri hatırlayıp içten içe irkilirken, özür dileme ihtiyacını reddederek başımı sallıyorum.

"Sen Kehanetin İcaral'ısın," diyorum, "ben de Kara Cadı'nın torunuyum. Bu her zaman *karmaşık olacaktı.*"

Ateş gücü beni sevgiyle çevrelerken bana dokunaklı bir gülümseme veriyor. "İlk günden beri çarpışma rotasındaydık."

Bunun üzerine başımı sallıyorum ve ateşimi onun sırtına doğru gönderiyorum. Sıkı bir nefes alıyor, görünmezliğini hafifçe dalgalandırırken gülümsemesi keskinleşiyor

Omuzlarımda ve boynumun arkasında ateş var.

"Sanırım sana ilk kez Verpacia'daki mutfaklara geldiğim o ilk gün vuruldum" diyorum ona. Deponun penceresinden ana mutfığa baktım ... ve küçük Fern, etrafta koşuşturup gülüyor ve baloncuklar üflüyordu. Elindeki sabun köpüğünü üzerine döktü. Ve sen ona kızmak yerine *gülümsedin*." Duraklıyorum, o kadar çok duyguya kapılıyorum ki bir an için nutkum tutuluyor. "O anda içimde bir şeyler parladı," diye devam ediyorum ve ona tereddütlü bir gülümseme veriyorum. Omuz silkiyorum. "Ve sana karşı bir şeyler hissetmeye başladım. O anda tam olarak fark etmedim ama şimdi fark ediyorum."

Yvan uzun, duygusal bir nefes alıyor ve kolunu belime doluyor, kanadı üzerimde yaylanıyor, eli belimde nazikçe okşayıcı bir spiral çiziyor, dokunuşunu kıvılcımlardan oluşan bir ürperti takip ediyor. "Fern'i sık sık düşünüyorum," diyor, dokunuşu durgunlaşırken sesi alçak ve ciddi. "Onu uzun zamandır görmedim. Ama Fyon ve Mora'lee'nin Alt Topraklar'da onunla ilgilendiğini bilmek rahatlatıyor."

"Fernyllia benden Fern için daha iyi bir dünya için savaşmamı istedi," diye itiraf ediyorum, cesur ve nazik Fernyllia'yı hatırlayınca gözlerimden bir damla yaş süzülüyor.

Yvan başını sallıyor ve uzanıp gözyaşlarımı nazikçe siliyor. "Fernyllia onu son gördüğümde beni bir kenara çekti," diyor. "Benden de aynısını yapmamı istedi. Her zaman ondan bir şeyler sakladığımı bildiği hissine kapıldım. *Herkesten*. Sanırım ne olduğumu tahmin etti."

Fern'i ve şu anda Doğu Diyarı Alt Toprakları'nda barındırılan diğer tüm küçük çocukları düşündüğümde bir an sessizleşiyoruz - Bilge ve Ra'Ve'nin bebeği Fyn'ir; vahşi Nym'ellia'nın küçük kız kardeşi Tibryl; ve Yvan'la birlikte Valgard'ın Icaral hapishanesinden kurtardığımız ateşli Icaral çocuğu Pyrgomanche. Ve daha niceleri.

Hangi tanrı ya da tanrıça dinlerse dinlesin, olacaklardan kurtulmalarına yardım etmesi için sessiz bir dua gönderiyorum ... tabii eğer zaten olmuş olanlardan kurtulmuşlarsa.

Aramızdaki gerginlik havayı ağırlaştırırken, Yvan ve ben birbirimize kasvetli bir bakış atıyoruz. İkimizin de tüm bu çocukları dikkatle

önce Erthia'yı koyuyor ama birbirimizi bir kez daha sımsıkı kucaklarken henüz bırakmayı reddediyor.

Son bir öpücüğü paylaşmadan önce sözsüz, ateşli bir ittifak ve sönmez bir aşkla bir anlığına kucaklaşıyoruz ... ve dünyayla yüzleşmek için kalkıyoruz.

Yvan ve ben el ele geniş, meşalelerle aydınlatılmış terasa adım attığımızda, şafak öncesi gökyüzü Zhilaan'ın kubbe kalkanından derin bir maviye bürünmüştü, Wyvernbond'umuz etrafımızda istikrarlı bir şekilde yeni bir yoğunlukla dalgalanıyordu. Sıra sıra yüklü silahlar tüm terası kaplıyor, çok renkli rünleri ıslı ıslı parlıyor. Asılı, prizmatik Dryad üstlerinde asılı, yaprakların gücünü koğuşlarına besliyor ve sürekli şarj olan bir gökyüzü portalı tam üstümüzde gökyüzünü yarıyor.

Batı için hazır.

Teras çoktan dolmuş, bir dizi uzun masa , ortalarına tabaklar, fincanlar ve mutfak eşyaları yığılmış. Rafe'le göz göze ve bana el sallıyor. Diana, Andras, Aislinn ve Jarod, Zhilon'ile Dryad'khin askerleri yemek kaselerini getirirken dağınık Vu Trin Dryad'khin'lerinin arasında onun etrafında duruyorlar. Valasca ve Ni Vin terasın kenarına yakın bir yerde durmuş, Trystan ve Kam Vin'le alçak sesle sohbet ederken kollarını birbirlerine dolamışlar.

Ağaçların karanlık halısı üzerinde asılı duran rünlere bakıyorum, Zhilaan Ormanı Yvan'ın ve benim varlığımı fark edip sanki bir şey arıyormuş gibi Wyvernbond'umuzdan ateş gücünün bir hattını akıtırken kök hatlarımdan alçak bir gümbürtü titriyor.

Yvan ve ben yaklaşırken Diana çenesini kaldırıp sarışın kaşlarını çatıyor, burun delikleri açılıyor.

Diğer Lupinlerin de hızlıca iki kez baktıklarını, gözlerinin hafifçe açıldığını ve geçenleri okuduklarını fark edebiliyorum. Onların tepkisini açıkça not alan Valasca bakışlarını bana dikeyyor, siyah kaşlarından biri kalkıyor. Trystan sessiz ve anlayışlı tavrıyla herkesi incelerken, kara gözlerindeki sinsi kıvılcım yanaklarımı ısıtıyor.

Diana bize doğru koşuyor, yüz ifadesini kaplayan sevinçli bir ışık dünyamızı saran ciddi enerjiyi geri püskürtüyor.

"Siz ikiniz çiftleştiniz! *Sonunda!*" diye coşkuyla bağırıyor, öyle ki yüzümde ve Yvan'ın ateşinde sıcak bir cızırtı oluşuyor. Kollarını coşkuyla bana doluyor, sonra Yvan'ı kucaklıyor, geri çekilmeden önce sevinçle ikimizi de yanaklarımızdan öpüyor, genişçe sırtıyor.

Yvan ve ben bu devasa, biraz da utanç verici kültürel uçuruma kısa bir teslimiyet bakışı atıyoruz.

Sessizlik duvarımızdan etkilenmeyen Diana'nın burun delikleri bir kez daha Yvan'a kurnazca bir değerlendirme bakışı atıyor. "Ah, çok erkeksi!" diyor, sesi son derece memnun bir şekilde.

Diana kendi açıklamasına sırtırken Yvan'ın kıpkırmızı kaşları havaya kalkıyor, dudaklarım onun çirkin ifadesine bir yanıt ararken aralanıyor.

Diana kendini beğenmiş bir onaylamayla başını sallıyor. "Onun kokusunu sende alabiliyorum. Birbirinize olan çekiminizdeki gücün kokusunu alabiliyorum." Yvan'ın omzuna vuruyor, bakışlarından daha derin bir duygunun titremesi geçiyor. "İyi çiftleşmişsiniz," diye ilan ediyor, kehribar rengi gözleri duyguyla parlıyor. "Buna çok sevindim."

Sanki herkesin bu *oldukça özel* şey için duyduğu coşkuyu yansıtmamasını bekliyormuş gibi etrafına umutla bakıyor. Diana, Aislinn'in kızarıp gözlerini kaçırdığını, Rafe'in sırtarak gökyüzüne baktığını, Trystan'ın alaycı bir tavırla hepimizi süzdüğünü ve Jarod'un şaşkın bir gülümsemeyi bastırdığını görünce sarı kaşları düğümleniyor.

Diana gözlerini daha da kısıyor ve sarı saçlarını kibirli bir şekilde omzunun üzerinden savuruyor. "Hepiniz *gülünçsünüz*."

Rafe gülerek ona doğru bir adım atar ve onu kollarının arasına alır. "Kesinlikle öyleyiz. Ama cazibemiz de yok değil."

Diana homurdanıyor ve boynuna sokulurken ona alaycı bir şekilde bakıyor, Jarod'a alaycı bir şekilde bakıp elini Yvan ve bana doğru savururken sinirli duruşu geri dönüyor. "En azından onları tebrik etmeyecek misin?" Yvan'a bakıyor ve gözlerinde ciddi ve içten bir şeyler titreşiyor.

Yvan Diana'nın bakışlarını tutarken boğazım düğümleniyor, Jarod ve Aislinn yaklaşırken bakışlarındaki sıcaklık geri dönüyor, şefkat ışığı

kehribar gözleri.

Jarod Yvan'a, "Kelt geleneklerinin daha çekingen olduğunu biliyorum," diyor. "Bu yüzden sana kardeşim demekten onur duyduğumu söylemekle yetineceğim."

Yvan'ın ateşi Jarod ve Aislinn'e doğru güçlü bir parıltı yayıyor. Yvan, Jarod'la birbirlerini kucaklarken "Ben de," diye karşılık veriyor ve ardından Trystan bize katılıyor, herkes tebriklerini sunuyor ve bizi kucaklıyor.

"Aileye hoş geldin, Yvan," diyor Aislinn onun kucağından geri çekilirken, gözlerinde yaşlarla ona gülümsüyor.

"Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir," diye itiraf ediyor Yvan, onun titrek gülümsemesine karşılık vererek.

"Artık *iki tane* var!" Diana ötüyor, Yvan ve ben gülüyoruz, sonra hepimiz bir kez daha kasvete bürünüyoruz, hava gelecek olana doğru değişiyor. Ve kaybedecek ne kadar çok şey olduğunu.

Birlikte geçirdiğimiz bu mucize zaman çok kısa.

Kendimi kaybetmiş bir halde döndüğümde Valasca'nın Ni Vin'e hızlı bir öpücük verdiğini ve gözlerinde bilmiş bir parıltıyla bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Valasca'nın safir jeo-büyüsünün gösterişli parıltısının yanı sıra ortamı yumuşatma arzusunu da hissediyorum.

Yvan'a kaşlarını kaldırmadan önce bana, "Ne kadar da bitkin görünüyorsun," dedi. "Ama sen çok neşeli görünüyorsun, lcaral."

Yvan sırtıyor. "Bende sınırsız ateş var," diye karşılık veriyor ve beni şaşırtarak rezervini rüzgara bırakıp bana özel bir alev hattı oluşturuyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda eğlenen bir ışık parlıyor.

Valasca'nın iki kaşı da kıkırdayıp koluna vurmadan önce havaya kalkıyor. Ben orada durup başımı sallarken ve onun çirkin açıklık seviyesi karşısında kızarıırken, araştıran bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Wyvern'kin!" Vothe'nin kardeşi Gethindrile de aralarında olmak üzere bir grup Wyvern erkeği terasa doğru ilerlerken Vothendrile'nin sesi terasın karşısından bize doğru gürlüyor; şimşek gibi çakan gözleri Yvan'a sabitlenmiş, hepsinin yüzünde geniş bir sırıtma oluşmuş. "Çiftleştiniz!" Vothe coşkuyla haykırıyor.

Yvan bana istifa etmiş bir iyi bakıyor ve ben de kızarıklığımın yüzümü yakacağından emin bir şekilde onlara katılmasını ediyorum.

Bu erkek kalabalığının küstahça tebriklerine katlanmak zorunda kalırsam yüzüm kızaracak.

Vothe, Yvan'ı içtenlikle kucaklarken ve birbirlerini kardeş gibi karşılarken, bu sahne ile benim Gardnerya kültürüne dair deneyimlerim arasındaki tezat, içimi sızlatan bir kederin aniden yükselmesine neden olan anıyı tetikliyor.

Lukas ile mühürleme gecem.

Erkekler beni küçümseyip dışlarken onu tebrik ediyor ve Lukas gizlice ve agresif bir şekilde buna karşı çıkıyor.

Birden gözlerim doluyor, boğazımda bir düğüm oluşuyor. Çünkü Lukas hiçbir zaman daha açık ve kabullenici bir kültür tarafından kucaklanma şansına sahip olamadı.

Ve bu şansı hak etti.

"Kurtar beni," diye yalvarıyorum Valasca'ya.

Bana araştırma yoğunluğuyla bakarak kolumdan tutuyor ve benimle birlikte terasın ıssız uzak ucuna doğru yürüyor. Terasın korkuluklarına yaslanıyor, hemen ötesinde orman zeminine doğru bir milyon metre gibi görünen bir düşüş var, aşağıda küçük bir bulut sessiz bir gemi gibi süzülüyor.

"Diana haklı," diyor Valasca kaşlarını kaldırırken, gök mavisi dudaklarında nazik bir gülümsemeyle Yvan'a, oradan da bana bakıyor. "Eşleştirme konusundaki çekingenliğin çok saçma."

Ona gözlerimi devirip dönüyorum, kollarımı parmaklıklara dayıyorum, acı veren keder göğsümde sıkışıyor. Zhilaan Ormanı'nın üzerinden kalkanın fırtınalı kenarına doğru bakıyorum.

Batı'nın kaosuna doğru.

Lukas'ın Vo Sıradağları'nın üst yarısını ve Vogel'in ordusunun büyük bir bölümünü havaya uçurmadan hemen önce esasını tuttuğu anın görüntüsü zihnimde yankılanıyor.

Göğsümdeki ağrı neredeyse dayanılmaz hale geldi.

"Elloren," diyor Valasca, kendi koluyla kolumu dürterek, "Şaka yapıyorum ama sen ve Yvan için mutluyum. Gerçekten. İkiniz için de çok mutluyum."

Yutkunuyorum, boğazım daralıyor. "Yvan'ı seviyorum Valasca. Tüm kalbimle. Ama . . . Şu anda Lukas'ı düşünmeden edemiyorum."

Baraj yıkılıyor, gözyaşlarım birikirken elim ağzıma gidiyor ve onlara karşı titriyorum.

Valasca başını sallıyor ve dönerek yanımdaki parmaklığın üzerine eğiliyor, ikimiz de Batı'ya doğru bakıyoruz. "O zaman onu düşün," diyor ve karanlık bakışlarını tekrar bana diyor. "Onu sevdin. Bu konuda dürüst davranarak hiçbirimize ihanet etmiyorsun. Ve Yvan'a da ihanet etmiyorsun."

Mücadele ederek gözyaşlarımı geri kırıyorum. "İkisine karşı hissettiklerimi uzlaştırmak zor oldu."

Bunun üzerine başını sallar. "Lukas'ı seviyordun. Ve o senden acımasızca alındı. Ama onun aşkı *öyle değildi*." Uzanıp göğüs kemiğime, tam kalbimin üzerine hafifçe vuruyor. "Sonsuza dek orada kalacak. Yvan'a olan aşkınla birlikte." Bana derin ve anlamlı bir bakış attı. "Elloren, bu dünyada kalbini açık tutman ve hissettiğin tüm sevgiyi kucaklaman çok önemli."

Valasca doğrulur ve beni içten bir kucaklamanın içine çekerken, alt dudağım titreyerek başımı sallıyorum.

"Sana olan inancım yerindeymiş Dryad," diyor birbirimize sıkıca sarılırken ve bir anlığına gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Lukas için duyduğum büyük kedere teslim olurken, Yvan'a olan engin sevgimi kucaklıyorum.

"Sana olan inancım da yerindeymiş Amaz," diye fısıldıyorum, içtenlikle, ondan uzaklaşırken.

Valasca sırtıyor. "O zaman işe koyulalım." Yüz ifadesi ölümcül bir ciddiyete bürünüyor. "Yarın, Kehanet'in tüm ağırlığını Magedom'un başına yıkacağız."

Başımı sallıyorum, ikimizin de etrafında aniden bir savaşçı enerjisi yükseliyor. Tam Gethindrile kolunu kaldırırken Yvan ve Wyvern'lere doğru bakıyorum. Üzerine tünemiş ağır Varg kuşaklı Noi Ateş Şahini kanatlanıp gökyüzünde süzülüyor, yarı saydam yeşil, baloncuk benzeri bir kalkan etrafında canlanıyor.

Savaş planımızı Tierney ve Or'myr'a bildirmek için güneybatıdan kanatlanırken.

Yvan'a dönmeden önce cesur şahinin onları bulması için hızlı bir dua ediyorum ve bana tedirgin bir bakış attığını gördüğümde donup kalıyorum, Zhilaan Ormanı'nın aynı şekilde huzursuz enerjisi

Birdenbire aramızdaki bağıın etrafından alevler yükseliyor. Yvan'ın görünmez ateşinin ince bir teli, sanki kendi iradesiyle geri çekilmeden önce bir özlem dalgası gibi hissettiren bir şeyle omzumun kenarına doğru fırlıyor.

Yvan bakışlarımı tutarken aramızdaki bağda endişe ve kafa karışıklığı alevleniyor, empatim onun gücünün daha önce hiç hissetmediğim kadar derin bir kuyusunu fark ederken gözlerinde büyüyen bir çatışma bana doğru süzülüyor ama bağımız tarafından engelleniyor, kendi ateşimin akışı aniden boş yere onunkine doğru akıyor.

Büyülü auralarımız, birbirimize doğru umutsuz bir akışa kilitlenmiş, bağlantı kuramıyor.

Onuncu Bölüm

Bahçe

Tierney Calix

Kuzey Vo Nehri

" açın!" Tierney haykırıyor, bakışları Dengesiz fırtınaların arasından Vo Nehri'nin kubbesine doğru savrulan siyah Noi Ateş Şahini'ne sabitlenmiş, o ve Or'myr Vo'nun üzerinde tutmaya çalışıyorlar. Atmacanın kanatları havayı dövüyor, formu etrafında dönen Varg rünleri halkasından yayılan zümrüt rengi ışıkla gecenin içinde aydınlanıyor, baloncuk benzeri yarı saydam yeşil bir kalkan onlardan dışarı akıyor.

Hiç vakit kaybetmeyen Or'myr, esasını önlerindeki duvarda işaretlenmiş bir dizi mor jeo-rün üzerinde kaydırır.

Kuşun hemen önünde küçük bir açıklık oluşuyor, çevredeki fırtınaların uğultusu Tierney'nin hassas kulaklarına aniden çarpıyor.

Şahin süzülerek geçer ve Or'myr esasını önündeki rünlerin üzerinde gezdirir. Kalkanın deliği kapanır ve şiddetli fırtınaların sesi bir kez daha boğulur.

Tierney, gece yarısı tüylerinden oluşan bir telaşla nehir kıyısına inen ve kalkanı yanıp söneren olan şahine doğru koşar. Şahin menekşe rengi gözlerini ona diker, bacağına bir parşömen silindiri bağlanmıştı. Tierney hiç vakit kaybetmeden silindiri alır ve içinden küçük bir yazı çıkarır. İçindeki kederin neredeyse şiddetli bir şekilde kabarmasına karşı büyük bir mücadele vererek hızla tarar.

"Tierney," diye mırıldanıyor Or'myr, onun yanına eğilip avucunu uzatarak mektubu istiyor.

Gözlerinden öfkeli yaşlar akan Tierney, mektubu Or'myr'e doğru iter ve Or'myr mektubu alır, Nehir'in giderek artan korkulu enerjisi yükseldikçe sıkıntısı da artar.

"Sular'da okuduklarımın bir kısmını doğruluyor," diye hırlıyor Tierney, öfkeli gözyaşları dökülüyor ama tuzlu gözyaşları dudaklarını ıslatırken umursamıyor, öfkesi ve kederi diğer tüm olası duyguları bastırıyor. "Zonor *yok edildi*," diye öfkeleniyor. "Doğu'nun Doğal Matrisi *yok edildi*. Dyoï Ormanı *yok edildi*. Erthia'nın *bozulmamış son büyük Su Yolunu* elimizde tutuyoruz."

"Bu Trystan'ın yazısı," diye belirtiyor Or'myr, sesi gergin, mor gözleri ciddi. Trystan'ın baştaki sözleri *sayfadan* fışkırlarken Strafeling aurası etrafında mor-sıcak titreşiyor - *SESİ TUTUN*.

"Yani," dedi Tierney kabaca, "Vogel ile savaşa girmelerine bir gün kaldı. Ve muhtemelen Nehrim Gölge tarafından *tüketilmeden* önce sadece birkaç gün."

Or'myr şahini nazikçe okşayıp ileri doğru iterken çenesi gerginlikle titriyor, bitkin görünen kuş uçup yakındaki bir dala konuyor. Or'myr ayağa kalkıp Tierney'ye dönüyor, gözlerinde mor şimşekler çakıyor. "Henüz bitmedi," diye ısrar ediyor. "Nehrin hâlâ *yaşıyor*."

Or'myr'ın şimşek aurasından gelen statik Tierney'nin etrafında çıtırdıyor ve Tierney nehrin üzerinde uçuşan yeşim renkli güzel yusufçuklara, nehrin yakınında ve altında barınan yüzlerce hayvan ve bitkiye doğru bakıyor. Or'myr'ın şimşekli kucaklaması daha da yoğunlaşarak Tierney'i sıkı durmaya zorluyor, içindeki hissedilir sevgi sadece içindeki fırtınayı daha acı verici, kaotik boyutlara taşıyor.

"Bu dünyada iyi olan her şey *kaybolmak* üzere," diye öfkeleniyor. "Ve Vogel henüz kendi fırtınalarını bile göndermedi." Elini yukarıdaki girdaba doğru itiyor. "Bütün bunlar Doğu'nun kendi eseri! Aptallar, hepsi! Zalim ve düşüncesiz aptallar! Hem Doğu hem de Batı!"

Büyüsü bozulur, başının üzerinde bir fırtına bulutu oluşur, fırtınalı kederi ve öfkesi bir gök gürültüsünü ve bir

İkisini de ıslatan bir yağmur tabakası.

Tierney, "Nehrimde dalgalanan Deathkin enerjisini hissedebiliyorum," diye homurdandı. "Viger'ın, kelpilerimin ve diğer Deathkin'lerin bir Hesaplaşmayı engellediğini hissedebiliyorum. *Zar zor . . .*"

"Nehrin hâlâ *yaşıyor*," diye ısrar ediyor Or'myr, giderek yağmurla ıslanan formunu görmezden gelerek. Gözlerinde çakan şimşek o kadar yoğunudur ki Tierney kısa bir süre durur, cevap veren savaşı kararlılığı bir cankurtaran halatı gibi gücüne doğru yükselir.

"O zaman onu *tutarız*," diye yemin eden Tierney yanaklarındaki yaşları silerken, Asrai varlığının her zerresi dehşete düşmüş Vo'nun As'lorion koruma çağrısıyla doldu.

Her rağmen.

Tierney kendine ve fırtınasına hakim olur, Or'myr'la birlikte formlarından suyu çeker ve sözsüz bir şekilde işe koyulurlar, uzaktaki Fyordin'le birlikte Vo Nehri'nin kalkanına güç beslerler, onun gücü de onlarınkiyle aynı kararlılıkla fışkırır, hepsi birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.

Tierney derin bir nefes alır ve sol elini Or'myr'ın önlerindeki taş sette işaretli olan kalkan güçlendirici korumalarından birine bastırır. Konsantre olur, alını sıkıca düğümlenir ve Vo'nun güçlü enerjisini dalgalanan bir hızla korumalara akıtırken, Or'myr da müthiş geomancy ve Magery'sini korumalara besler.

Hem onlar hem de Fyordin Doğu'nun dizginlenemeyen fırtınalarını durduruyor ve Magedom'un kaçınılmaz saldırısı için kalkanlarını güçlendiriyorlar. "Birlikte çok güçlüyüz," diye hayret ediyor Or'myr onun yanından.

Jeo-asasını önündeki rune'a tutarken gözleri onunkilerle buluşuyor. "Bu kalkanı tutabiliriz, Tierney. Vo'yu elimizde tutabiliriz. Ve eğer müttefiklerimiz yaklaşan savaşı kazanırsa, onu elimizde tutabiliriz."

Or'myr'ın ses tonundaki tutku Tierney'i bir duygu patlamasına sürüklüyor. Asasını bastırdığı menekşe rengi rune'a tekrar odaklanırken onu inceliyor. Asa fosforlu mor renkte yanıyor, menekşe rengi enerjiden oluşan ışıklı bir ağ, Or'myr görünmezken üzerlerindeki devasa kubbe-kalkanın üzerinden ışınlar saçarak koğuştan dışarı akıyor.

Yıldırım, gün boyunca artarak devam eden çatırtılı bir kucaklamayla onu sarmalamaya devam ediyor.

"Gücün sayesinde bana karşı hissettiklerinin daha da güçlendiğini hissedebiliyorum." Sözleri kesiliyor, hem aralarındaki bağın çekiciliği hem de yorgunluğu kabarcıklı bir dürüstlikle konuşmayı çok kolaylaştırıyor, Or'myr'ın yakınlığı ve Ölümbeni bağlarının çekiciliği onu uyumsuz büyülerini patlatmak ve onu umutsuz bir kucaklamaya çekmek için giderek kontrol edilmesi zor bir arzuyla dolduruyor.

Or'myr başını sallıyor, çenesi geriliyor. "Her duygumu okuyabilmeni mümkün kılacak şekilde sana bağlı olmayı gerçekten seviyorum." Ona kuşkulu ama sevecen bir bakış atıyor ve bu bakış Tierney'nin dayanılmaz stresini anında yumuşatıp omuzlarını gevşetiyor. Tierney onun bu yönünü *çok seviyor* - mizahının yoğunluğunu yarıp geçmesini ve içindeki fırtınayı kontrol altında tutmasına yardımcı olmasını. Onun kişiliği, şefkati ve hatta büyü, onu güçlü bir şekilde *topraklayabiliyor*.

Tierney, "En azından bu zihin dağıtıcı bağ, dünyanın olası sonundan sağlıyor," diye karşılık vererek alaycı olmaya çalışıyor. Ve sefil bir şekilde başarısız oluyor. Ona bakıyor, ağzı titriyor, Vo'su için duyduğu dehşeti bastırmaya çalışıyor.

Bakışları birbirine takılıyor ve Or'myr onu yakından inceliyor, dudakları bir kez daha kıpırdamadan önce gözlerinden bir anlayış parıltısı geçiyor. "Yani aradığın şey dikkat dağıtmak mı?" Tierney ona hınzırca bir bakış atıyor, gözleri parlıyor ve Tierney aralarında her zaman olduğu gibi güçlü bir çekim ateşi olduğunu hissediyor. Gözleri her karşılaştığında.

Ona duyduğu özlemin alevlenmesinin korkusunu kısa süreliğine kestiğini ve sınırlarını yatıştırdığını fark eder.

Vo'nun enerjisi onun içinden geçip kalkanlarına daha kolay akarken, "Dikkatimi dağıtmaya çok ihtiyacım var," diye itiraf ediyor. "Vogel ve güçleri önümüzdeki savaşı kazanırsa neler olabileceğini düşünmeye devam edersem delireceğim. dağıt, Or'myr."

"Pekâlâ," diye kabul ediyor ve güçlendirme rününü kurcalayarak hızla ona ek bir rün bağlıyor. Ona bilmiş bir bakış atıyor

Gülümseyin. "'Bahçede' nerede durduğunuzu daha fazla düşündünüz mü?"

Şaşkınlık Tierney'nin içine işliyor. Tierney ona bıkkın bir bakış fırlatıyor ve bu da kısa bir kahkaha atmasına neden oluyor; kahkaha o kadar baştan çıkarıcı ki Tierney'nin su aurası ona doğru kaotik bir sıçrama yapıyor ve yüzünde bir kızarıklık oluşuyor.

"*Anlıyorum,*" Or'myr.

Tierney avuç içini rünlere bastırırken sinirleniyor. "Her hissimi okuyabilmeni sağlayacak şekilde sana bağlı olmayı gerçekten seviyorum."

Or'myr güler. "Benden dikkatini dağıtmamı *istedin.*"

Ağzını açıyor, kapatıyor. Sonra başını sallayıp ona ters ters bakıyor. "Böyle şeyler hakkında konuşmakta zorlandığımı biliyorsun."

Mor bir kaşını kaldırıyor.

Ona karşı dudaklarını büzüyor. "Anlamıyorsun. Sen doğulusun." Serbest elini havada gevşekçe sallıyor. "Hepiniz çok yüzsüz ve sınırsızsınız. Xishlon'larınızla birbirinizin üzerinde 'ay' buluyorsunuz'."

Or'myr tekrar güler ve önlerindeki rünler daha parlak, tam yüklü bir menekşe renginde yanıp söner. Asasını indirir ve Tierney elini taş duvardan çeker, gerilimdeki kırılma güçlerinin dokunmadan yüklü rünlere akmasına izin verir.

"O zaman örtmece sözcüklerini kullan," diye dürtüyor Or'myr. "Bunun ikimiz için de iyi bir dikkat dağıtıcı olacağı kesin." Kalkanlarının arasından etrafı saran, şimşek çakan fırtınalara bakıyor. "Açıkçası, ben de bir tane kullanabilirim."

Tierney ona bakakalır. "*Benim* örtmecelerim mi?"

Ona kuru bir bakış fırlatıyor. "Daha önce bir tanesinden bahsetmiştin. Batı'da epeyce olmalı. Her kültürde vardır."

Tierney omuz silkerek, "Şey," der. Tierney ona mahcup bir bakış atıyor, birdenbire onun ürkütücü derecede çekici, *erkek* formunun farkına varıyor. "Kılıçlar ve benzeri şeyler."

Or'myr'ın gözleri genişler. "*Kılıçlar mı?*" diye *kekeliyor*, anında skandala uğramış gibi görünüyor.

"*Biliyorsun ...*" Tierney elini havada yuvarlayarak utancının destansı boyutlara ulaştığını söylüyor.

"Hayır, gerçekten istemiyorum," diyor Or'myr kararlı bir şekilde. Kasıklarına doğru gevşekçe hareket ediyor, ona zar zor bakabiliyor. "Senin ... senin 'erkeklik kılıcın'."

"Benim 'erkeklik kılıcım' mı?" Or'myr kekeliyor. "Eskrim için mi? Aklıma inanılmaz tuhaf bir resim getiriyor." "Öyle değil."

"Seks metaforları için *silah* mı kullanıyorsunuz? Bu korkunç bir şey. Siz Batılıların hiçbirinin bundan söz edememesine şaşmamalı."

"Peki, buna ne diyorsunuz?" Tierney kızgın bir şekilde sorar. "Senin 'sihirli değneğin' mi?"

Or'myr ona hınzırca bir sırıtış fırlatıyor. "Gördün mü, bu işte iyisin."

"Tamam," diye sertçe karşılık verir Tierney. "Tamamen utanç vericisin ama devam et." Davet edencesine elini uzatıyor. "Bana Doğu Diyarı metaforlarınızı anlatın."

"Şey," diyor düşünceli bir şekilde, "elimizde ' zevk asası' var. Xishlon'da bir ya da iki tane görmüş olmalısınız. İnsanlar etraflarında dans ediyor ve tepelerine menekşe rengi deniz kabuklarından çelenkler yerleştirmeye çalışıyorlar."

Tierney öksürerek gülüyor. "Zevk asası mı? *Runik* bir *asa* gibi mi?"

Or'myr ona alaycı bir bakış . "*Silah* gibi değil.

Onunla *mızrak dövüşü* yapamazsın. Sweet Holy Vo, muhtemelen Batı'da yaparsın."

"Muhtemelen," diye kabul ediyor Tierney.

Gözleri buluşuyor ve ikisi de çok ihtiyaç duydukları kahkahayı patlatıyor. "Biliyor musun, Xishlon'da bu iyi şans getirir," diyor Or'myr, gözyaşlarını silerek.

"Sevgiliniz için Tanrıça Vo'ya bir dilek göndermek için. Dileği deniz kabuğu çelenginin içine gönderir ve Vo'vish'luure asasının üzerine atarsınız. Çelenklerin neyi temsil ettiğini az çok tahmin edebilirsiniz." Kaşlarını imalı bir şekilde sallıyor.

Tierney gülmemek için kendini zor tutuyor. "Xishlon için asaya bir deniz kabuğu çelengi mi attın?" diye şaka yapıyor, böyle bir şaka yapmaya cesaret ettiğine inanmakta güçlük çekiyor.

Or'myr omuz silkiyor ve ona sırıtıyor. "Seni düşünüp bir tane koymuş olabilirim."

"Deniz kabuğumu ele geçirmek için mi?" Tierney sırtarak soruyor, bir kez daha kabaran kahkahasını zapt edemiyor.

Or'myr'ın sırtışı genişler. "Benim 'zevk asam' ile. " Bir kez daha şamatalı kahkahalara boğulurlar. Ama sonra Or'myr'ın kahkahası azalıyor, ona bakışları birden ciddileşiyor. Neredeyse acı dolu. "Senden gerçekten hoşlanıyorum," diyor. "Aslında dünyanın sonu olabilecek bir şeyin önünde duruyoruz ve şu anda tek düşünebildiğim senden ne kadar hoşlandığımı."

Tierney ona cevap olarak gülümsüyor, gülümsemesinde hâlâ neşeli bir dans var. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde, ikisinin arasında gezinirken. "Senden *gerçekten* hoşlanıyorum. Bu çok zor. Çünkü senin en yakın arkadaşın olmak istiyorum. Her konuda başvurmak isteyeceğin ilk kişi olmak istiyorum. Ve evet, Tierney, seni *istiyorum*. Sana o kadar aşığım ki, bu beni parçalıyor. Ve bunların birlikte son günlerimiz olabileceği gerçeği ..."

Tierney'nin boğazında bir duygu düğümü oluşuyor, sözleri eve çok yakın bir yere çarpıyor. "Bunlar birlikte geçireceğimiz son günler olmayacak," diye inatla ısrar eder, içindeki fırtına kopup ona doğru uçmak isterken, güçlü olma sırasının kendisinde olduğunu bilmektedir. "Müttefiklerimiz Vogel'i geri püskürtecek."

Or'myr sertçe başını sallayarak ona ateşli bir bakış fırlatıyor ve Tierney sihirlerinin birbirlerinin etrafındaki akışı sayesinde *onun* bu anda kendisini nasıl desteklediğini hissediyor. *Onu* topraklıyor.

Bu da onu kucaklama isteğini daha da güçlendiriyor. "Birlikte geçireceğimiz yüzlerce gün daha olsa bile," diyor, artan arzusunu bastırmaya çalışarak, "fark etmez. Sihrimiz birlikte olmamıza izin vermeyecek ve asla olamayacak bir şeyin özlemini çekmenin bir anlamı yok."

Or'myr ellerini kalçalarına götürüp Nehir'e bakıyor, çenesi kaskatı, şimşek aurası çatırdayan, çatallanan bir karmaşa halinde kızın etrafında ve içinde yanıp sönüyor. "Senin için bu kadar kolay o zaman?" diye düzensiz bir şekilde soruyor.

Duyguları kabarıyor, fırtına bulutu üzerlerinde çalkalanmak üzere dağılıyor. "Öyle olmadığını *biliyorsun!* Ama kolay ya da zor olması *fark etmez*. Birbirimize sahip *olamayız*. Bir mucize eseri tüm bunlardan sağ çıksak bile!" Ses tonunun sertliğiyle kendini şok ediyor, içindeki her şey aniden onu uzaklaştırmak, bu rahatsız edici girdabını duygularını sıkılaştıran onu bastırmak istiyor.

göğüs. "Bırak bu Or'myr," ısrar ediyor, ona karşı hisleri kalbini parçalasa ve dudaklarının kelimelerle titremesini engelleyemediği gerçeğine lanet okusa bile ona ters ters bakıyor. "Eğer bundan sağ çıkarsak, başka bir 'bahçe' bul. Doğu'daki her kadın senin şimşeğinle baş edemeyecek değil."

Or'myr uzaklara bakıyor, kaskatı. Sanki şiddetli bir duygu dalgasını zapt ediyormuş gibi yutkunuyor, gücüyle çatırdayan acı Tierney'nin kalbine cam gibi bir acı gönderiyor.

"Kalkana şu an için elimizden geldiğince güç verdik," diyor, sesi kısık, ona bakmadan. "Rünler biraz karardığında, onlara daha fazla güç sağlayacağız. Sen biraz dinlen. Ben nöbet tutacağım."

Ayağa kalkıp uzaklaşır ve Tierney onun yokluğunu kalbine saplanmış bir bıçak gibi hisseder.

Kulak misafiri olmadığı anda gözyaşları hızlı ve öfkeli bir şekilde akmaya başlar. Tierney'nin susturmaya çalıştığı büyük hıçkırıklar... Aralarında asla sahip olamayacakları bu şey için duydukları keder. Ardından, daha da büyük bir keder peşi sıra gelir.

Doğal Dünya için Keder.

Nehir'i için duyduğu, neredeyse onu güçten düşüren korku, Tierney'yi öylesine sarar ki, kendini onun altında ezilmiş hisseder. Uzun bir süre orada kalır, Vo'yu izler, onun sevgi dalgalarının kalbini tamamen paramparça etmesine izin vermemeye çalışır, gece daha da derine inerken ve hem Or'myr'in hem de kendisinin gücünün sabit, amansız akışında, yukarıdaki korumaya doğru, acılarına rağmen Vo'yu tutacaklarını okur.

Ya da denerken öl.

Birkaç saat sonra Tierney Or'myr'i rün işaretli set duvarının yanında bulur. Or'myr'in jeo-gücünü bankanın taşındaki mor kristal damarlardan, kalkanlarının kuzey odak rününe doğru istikrarlı bir şekilde yeniden yönlendirmesini, esasının hareketlerini takip eden mor ışık puflarını izler.

Duygularından boğazı düğümlenen Tierney, Or'myr'in setin taşına oyduğu banklardan birine oturur.

"Gerçekten biraz dinlenmelisin," diyor ona bakmadan.

"Uyuyamıyorum," diye sertçe cevap verir Tierney, ona karşı lanetli hisleri kabarmıştır.

Bir süre sonra Or'myr asasını kılıfına sokar ve sessizce onun yanına oturur, ikisi de gece karanlığındaki Nehir'e bakarlar, Or'myr'ın yarattığı Xishlon ayı hâlâ inatla Vo'nun üzerinde asılı durmaktadır.

Tierney ona yan gözle bakar. "Doğu Diyarı metaforların biraz ağır kaçtı," diye yapmacık bir şekilde şaka yapıyor ve neredeyse anında aralarındaki yarayı deştğini fark ediyor.

Or'myr'ın dudakları kalkıyor. "Silah metaforlarını mı tercih ediyorsun?" diye şaka yaparak ona sıcak bir bakış attı. Gözleri birbirine kilitleniyor ve Tierney o kıvılcımın omurgasından aşağıya doğru aktığını, büyüsünün de onunla birlikte ısındığını hissediyor.

"Belki ortada o kadar da saçma olmayan bir şey?" diye girişimde bulunuyor, aniden ne kadar yakın olduklarının aşırı farkında.

Or'myr kaşlarını kaldırır. "Kılıç olayı oldukça saçma. Ve korkutucu."

Tierney'nin içinde Or'myr'ın sihirli çizgilerinden ona doğru yayılan şefkatle daha da artan yoğun bir sıcaklık kayarken, küçük, bilmiş gülümsemeler paylaşıyorlar. Aynı anda birbirlerinin ellerine uzanıyorlar, parmaklar birbirine geçiyor, Or'myr'ın gücünün parıltısı Tierney'nin tenini ürpertiyor.

Nefes alış verişi düzensizleşiyor, yüzü ve boynu kızarıyor. Or'myr'ın nefes alışının da derinleştiğini fark ediyor.

"Seni seviyorum," diyor düzensiz bir şekilde, o anda dürüstlüğünü tutamıyor, fırtına bulutu üzerlerinde oluşurken ve yağmur başlarına yağmaya başlarken kelimeler ondan akıyor, gözlerinden ılık yaşlar kaçıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor, yağmur yağarken sesi duygu yüklü. Onun gözyaşı ve yağmurla ıslanmış bakışlarıyla buluşuyor. "Seni incitmeden yapabilseydim gözyaşlarını öperdim," diyor kabaca, gözlerinde kederli bir bakışla.

"Biliyorum," diye karşılık veriyor Tierney, yağmuru şiddetlenip ikisini de doyururken.

"Yani birbirimizi uzaktan seviyoruz," diye öneriyor. "Ve Doğal Dünya için birlikte savaşalım. Bu savaş diğerlerinin de

sevgi. Bu da çocukların yaşamasını sağlar."

Tierney başını sallar. Kendini toparlayarak fırtınayı içine çeker, yağmuru kesilir. "Bununla birlikte savaşacağız," diye kararlılıkla kabul ediyor. "Başkaları sevebilsin, sular temiz akabilsin ve çocuklar yaşayabilsin diye."

Or'myr'ın dudakları kalbi kırık bir gülümsemeye dönüşür. "Bırak kalplerimiz kırılsın o zaman, Tierney'a'lin. Bu bizim dünyaya bir armağanımız olacak."

"Zalimce bir övgü," diye tükürüyor ve ona gözyaşlarıyla dolu, sevgi dolu bir gülümseme veriyor.

Or'myr başını sallıyor, gözleri sivri mor şimşekler çakıyor. "Eğer bundan sağ çıkarsak," diyor ses tonunda daha sert bir tonla, "başka birini bul. Sana asla sahip olamamak ne kadar korkunçsa, senin yalnız ve mutsuz olacağın düşüncesi daha da korkunç. Neyse ki çok ama çok fazla bahçe var."

Tierney titrek bir gülümseme denemesiyle, "Seninki gibi değil, sanırım," diyor, ona duyduğu sevgi yüreğini yeniden parçalıyor.

Or'myr sırtlıyor. "Oldukça güzel bir bahçe," diye kabul ediyor ve gülümsemesi bir kez daha azalmadan önce gövdesine alaycı bir bakış atıyor.

Tierney avucunu onun omzuna götürür, avucunun içinde çıtırdayan şimşegin acısına göğüs gerer, aralarındaki bağda anlık bir keder titrer. Acıyı görmezden gelerek, ona destekleyici bir su gücü dalgası gönderir, aynı anda o da ona destekleyici bir jeo-güç dalgası gönderir.

"Hadi," diyor omzunu okşayarak, "işimize dönelim. Tutmamız gereken bir Nehir var."

On Birinci Bölüm

Wyvern ve Orman Bağları

Elloren Guryev

Zhilaan Ormanı askeri üssü

Yvan'ın eli benimkinin etrafında kenetlenmiş, ateş gücümüz kaotik bir kuvvetle birbirimize doğru geriliyor, ancak *biz* bağlanmadan önce olduğu gibi bağlanamıyor.

Gün boyunca ve bu gece boyunca artarak devam eden bu his, meşalelerle aydınlatılmış terasın komuta masasının ortasında bizimle birlikte duran Hizar'drile'a zar zor odaklanabilmemize neden oluyor, müttefiklerimiz önümüzde toplanmış durumda. Hizar'drile'ın çenesinin hemen önünde, Vang Troi, Sylvan ve yanındaki diğer Dryad'ların önünde havada küçük mavi bir ses yükseltme rünü parlıyor.

Hizar'drile, "Yarın akşam Batı'ya doğru yola çıkıyoruz," dedi. "Orman gücü uykuya dalmaya başlamadan ve Vogel avantajı ele geçirmeden önce Verdyllion'un izini sürmek ve Vogel'in kuvvetlerine savaş açmak için en fazla üç günümüz olacak."

Yvan'ın ve benim ateşimden huzursuz bir enerji süzülüyor. Tıpkı terastaki Dryad'khin lejyonumuzun büyüü auralarında olduğu gibi ve çevredeki Zhilaan Ormanı gölgesinin her tarafına bir Tree'khin denizi gibi tünemiş, üzerimizdeki devasa gökyüzü portalının yarın bu saatlerde Batı'ya geçiş için tamamen şarj olması gerekiyor.

Her gelenekten gelen güçlendirme rünleri Zhilaan Ormanı'nın örtüsünün üzerinde asılıdır ve Ormanın gücünü Ağaç'khin bağlantımıza aktarır; rünler Zhilaan'ın çok renkli yaprak döken ağaçlardan oluşan dağınık korularının prizmatik gücüyle titreşir.

Tüm yeşilliklerle güçlendirilmiş büyüm Yvan'a doğru süzülüyor.

Gün boyunca yaptığı gibi bana doğru güçlü bir ateş gücü gönderiyor, Wyvernbond'umuzun blokajını test ediyor, ateşim refleks olarak ona ulaşırken aurası beni kucaklamak için mücadele ediyor. Her seferinde olduğu gibi, büyümüz bağımızın merkezinde aniden, kıvılcımlar saçarak durdu ve onu geçemedi.

Yvan geriliyor ve yan gözle bakışlarımla karşılaştığında nefes nefese kalıyor, ikimiz de endişeli bir bakış atıyoruz.

Çünkü rotadan sapan tek bağlantımız ateş bağlantımızın olmaması değil.

Gün boyunca Zhilaan Ormanı, Wyvernbond'umuzun etrafındaki elemental enerjiyi kırbaçlıyor, sanki bizi Orman'ın zeminine doğru çekerken bir alarm çalıyor.

Vang Troi kalemini kaydırıyor, Hizar'drile'in önünde asılı duran ses yükseltme rünü ona doğru uçarken keskin hareket huzursuzluğumuzu bozuyor.

"İkiz Büyücüler Gwynnifer ve Mavrik Glass'ın Verdyllion'a giden iz sürme rehberlerimiz olmasıyla," diyor güçlerimize bakarak, "kıtanın Orta Topraklarına, Verdyllion'un yerini hissettikleri yerin hemen üstüne geçit açacağız. Oraya vardığımızda Vogel'in Gölge ağını kırıp Alt Topraklar' gireceğiz ve Verdyllion'u ele geçirirken Wynter Eirlyn ve güçlerini serbest bırakıp bizimkilere katacağız."

Wynter'dan söz edildiğinde, Ariel'in altın ateşi sürümüzün bağına coşkulu bir şekilde yayılıyor, Ariel'in gözleri güneş gibi ve yüzünde vahşi bir kararlılık ifadesi beliriyor.

Vang Troi kalemini oynatıyor ve ses yükseltme rune'u Yvan ve bana doğru uzanıyor.

Doğruluyorum ve Dryad'khin denizine bakıyorum. "Verdyllion'u kullanarak," diyorum kabaca, gücümün Yvan'a ulaşmak için artan çaresizliğinin ötesine odaklanmaya çalışarak, "Vogel'in fırtına gruplarını vurmak için birleşik büyümüzden yararlanacağım, bu da muhtemelen onu, Kara Cadı'yı ve güçlerini bize çekecektir." Yvan'a bakıyorum, Dryad'khin'e dönmeden önce gözlerimiz hayal kırıklığına uğramış bir sıcaklıkla buluşuyor.

"O zaman Fallon Bane'le yüzleşeceğim, ateşten buza," diyor, ses tonunda çelik var. "Elloren ve sürümüz, siz Dryad'khin ordumuzla birlikte Vogel'e saldırıp Gölge Asası'nı ele geçirirken."

Vang Troi amplifikasyonu Mavrik ve Gwynn'e doğru kaydırır. "Hem Gölge Asa hem de Verdyllion'a sahip olduğumuzda el, "diyor Mavrik," Gwynn ve ben, Verdyllion'a ışık gücü ile en az yedi Dryad'khin bağlamak, Gölge Değnek'in her bağlı Mage ve Alfsigr'e bağını aşmak ve tüm bağlı Batı'yı ağaçlara bağlamak için ikiz büyümüzü kullanacağız.

Mavrik, ağaçlardan bahsedilince hepimizle birlikte Dryadlara bakıyor. Ses yükseltme rünü Sylvan'a doğru kayıyor.

"*Bu gece,*" diyor Sylvan sakince, çam yeşili gözlerinde ölümcül bir ışıkla, "silahlarımızı, gökyüzü portalımızı ve konuştuğumuzda bizi çevreleyecek olan fırtına kalkanı rünlerini şarj etmeyi bitireceğiz - hem Doğu Diyarı'nın hava kaosunu hem de Vogel'in Gölge fırtına gruplarını geri püskürtecek rünler." Toplanan herkesi tarıyor. "İyi dinlenin Dryad'khin. Yarın akşam, yeşillik gücüyle beslenen birleşik bir güç olarak konuşlanacağız."

Her taraftan gök gürültüsünü andıran bir ittifak çağrısı dalgası yükseliyor, aynı anda gökyüzünde yankılanıyor ve Yvan'ın gücünden güçlü bir huzursuzluk akımı geçiyor ve ben ona dönüyorum, içimde bir şok parlıyor. Çünkü *gözleri* ... gözbebekleri dikey Wyvern şeklini kaybetmiş ve Wyvern olmayan bir yuvarlaklığa dönüşmüştü.

Vothe, Naga ve sürü arkadaşlarımız bize endişe dolu bakışlar gönderiyor.

Toplantıya ara verildiğinde ve herkes rünik çalışmaya devam etmek, daha fazla planlama yapmak ya da birkaç saatlik hayati bir uyku çekmek için dağıldığında, Yvan beni bir kenara çekiyor. Gözleri akşamın karanlığına karşı menekşe rengi ateşin ikiz noktaları gibi, boynuzları kanatlarıyla birlikte içeri çekiliyor, kızıl saçları büyüleyici kahverengiye dönüşüyor. "Elloren," diyor ateşi aramızda katılaştıran bariyeri yakarken, "konuşmamız gerek. *Şimdi.*"

Odama doğru ilerliyoruz, eli benimkine sıkıca sarılıyor, temas ateş büyümüzün birbirimize doğru dalgalanmasına neden oluyor.

Sadece yeni aşılmaz bariyere için.

Yvan elini havada gezdirir ve gece karanlığındaki odanın üç feneri anında yanar. Kapıyı sıkıca kapatır ve sigortalar.

"Sihrimize ne oluyor?" Büyüm ona doğru gerilirken, dün gece burada yaptıklarımızın anıları hâlâ sıcak bir iz gibi bedenimin üzerinde titreyişirken, aramızdaki gerilim canlanıyor. "Ve neden kendini büyölüyorsun?"

"Bir bağ işaretinin olmaması," diyor, ellerini kalçalarına götürürken bakışları ateşli bir damgaya dönüşüyor. "O işareti bırakmak... güçlü bir Wyvern içgüdü. Tahmin ettiğimden daha yoğun. Dün gece bu dürtüyü kontrol etmekte zorlandım ... ve sanki bağın büyü. tam olarak ortaya çıkmak için mücadele ediyormuş gibi güçlenmeye devam ediyor. Büyü onu bir nebze bastırmaya yardımcı oluyor ama Fallon ve Vogel'in güçlerine karşı, gücüm sana doğru süzülürken büyü ile karşı koyamam. Ama konuştuğumuz gibi, sen Wyvern'in akrabası değilsin ve bizim de benzersiz bir güç seviyemiz var. İşareti senin üzerine koyar ve ateş gücümüzü tamamen birleştirirsem büyüye ne olacağını bilmiyorum. Sen ve ben-" diye aramızda işaret ediyor "-biz eşsiziz."

Onu öpmek için duyduğum gülünç derecede güçlü dürtüyü bastırmaya çalışarak, "Bu yetersiz bir ifade," diye homurdanıyorum.

Yüklü bir sessizlik çöküyor, Yvan'ın ateş aurası ateşli fişeklerle büyüme doğru sığıyor, kırmaya aç, kesinlik aniden içimde yanıyor.

"O halde bir inanç sığıması yapalım," diye teklif ediyorum, "riskler lanetlensin. Yvan, gerçek benliklerimizin hiçbir yönünü artık birbirimizden saklayamayız. Ne olsun."

"Senden hiçbir şey saklamak istemiyorum," diye kabul ediyor, gözleri alev alev yanıyor.

"O zaman bana bu konuda ne yapmamız gerektiğini söyle."

Gözlerindeki alev derinleşiyor. "Sana sahip çıkmalıyım, Elloren."

"Isırığı mı kastediyorsun?"

Yutkunuyor, bakışları omzumun iç kenarına kayıyor, gözleri bir kez daha benimkilerle buluşmadan önce biraz eriyor. "Bir ısırık *içeriyor*."

"Burası mı?" Parmak uçlarımı boynumun dibinde, dün gece ağzının oyalandığı yerde tekrar tekrar gezdirerek soruyorum.

Başını sallıyor, yüzünde kırmızı bir kızarıklık oluşuyor, bakışlarına daha ateşli bir ifade giriyor. Sadece bunu düşünerek bile ne kadar heyecanlandığını hissedebiliyorum, ateşi bana doğru alev alev yanıyor.

"Ne kadarlık bir ısırık?" Soruyorum, aramızdaki havada gerilim kıvılcımları çıkıyor.

Biz.

"Küçük bir tane," diye açıklık getirdi, belli ki karşısındakinin gücünden rahatsızdı.

Bu Wyvern dürtüsü. "Sadece kanınızla bağlantı kurup ateş gönderecek kadar."

Onun niyetli bakışlarını -Wyvern olmayan, yuvarlak *tepeli* bakışlarını- tutuyorum. Tedirgin, Batı'da kendini nasıl saklamak zorunda kaldığını hatırlıyorum. Kanatlarını nasıl saklamak zorunda kaldığını. Gözlerini. Dilini bile. Ve onun için bir daha asla böyle bir şey istemiyorum. *Bizim* için istediğim şey bu değil.

"Büyüyü yok et," diye ısrar ediyorum, ateşim ona doğru geriliyor.

Yvan bana erimiş bir bakış atıyor, sonra geriliyor ve büyüsunü tamamen serbest bırakıyor, gözbebekleri küçülüyor, saçları kahverengiden kızıla dönüşüyor, boynuzları yükseliyor ve ateşi o kadar sıcak dalgalanıyor ki tenimde hızla ilerliyor ve tüm odayı ısıtıyor.

Nabzım hızlanıyor, ona bir adım daha yaklaşıyorum, sonra uzanıp tuniğimin yakasını aşağı çekiyorum ve boynumun dibindeki deriyi ortaya çıkarıyorum.

Yvan titrek bir nefes alıyor, burun delikleri ateşli aurasıyla birlikte alevleniyor.

"Devam et," , kalbim güm güm atıyor. "Bana sahip çık."

Başını sallıyor, ateşli bakışlarını omzumdan belirgin bir çabayla çekiyor. "Şu anda olmaz," diyor, gözleri ve gücü daha aç bir gerginliğe bürünüyor. "*Yatakta.*"

Bunun ne olduğunu tam olarak kavradığımda omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor.

çiftleşme bağı.

Sinirlerim geriliyor, yatağa doğru oturuyorum, Yvan gözleriyle beni takip ederken hafif bir gülümsemeyi bastıramıyorum ama kendini tutuyor, güç ateşindeki enerji kopmaya hazır gergin bir yay kirişi gibi, içindeki her şey kendini bana fırlatmak için can atıyor.

Tüm tanrılar kutsaldır.

"Dün gece bana bir Wyvern Firekiss verdin ve aniden *Utangaç* mısın?" Alay ediyorum.

Yvan bana şehvetli bir bakış fırlattı. "Söylersen tekrar yaparım."

Eğlencem anında ayak parmaklarımı kıvıran bir şaşkınlığa dönüşüyor, büyüümüz aramızda fırtına paraziti gibi yükseliyor.

"Tam bir karışımsın," diyorum nefes nefese. "Çok Kelt, Lasair ve Wyvern'sin."

Bana doğru bir adım atıyor ve elini yüzümün yan tarafını okşamak için kaldırıyor. "Elloren, seni de yarı Wyvern yapmama izin ver."

Kıvılcımlar onun dokunuşunu takip ederken kalbimi sert bir acı kaplıyor, sezgisel farkındalık beni vururken gözlerim doluyor. İsteddiği şey Wyvern Mührü'nden çok daha fazlası.

Bu eşitlerin evliliği, ateşin tamamen kaynaşması.

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım, ateşe ateşle karşılık verdim ve ellerini ellerime aldım.

Yvan titrek bir nefes alıyor, alev alev yanan bakışları benimkilere perçinleniyor.

"Wyvern'lerin bir tür töreni var mı?" Girişimde bulunuyorum. "Burada önemli olan başka bir şey var mı?"

"Sonra," demeyi başarıyor, ateşi onu ele kelimeyi sıkıyor, bir dalgalanma bana daha dolu, sözsüz bir cevap vermek için serbest kalıyor, dipsiz bir tutkuyla alevleniyor. "Bu savaş bittikten sonra, bunu istiyorum."

Bu odanın dışında, Doğal Dünyanın nasıl korkunç bir tehlike altında olduğunu düşünürken gözlerim doluyor. Hayatta kalsak bile, iyi bir geleceğin hiçbir garantisi yok. Ama *burada* sarsılmaz bir şey var. Bağlılığımızda. Dünyanın üzerimize fırlattığı her şeye rağmen. *Hikaye henüz bitmedi*, III söz verdi ve kalbimde belki de anın hikayenin önemli bir parçası olduğu fikri yanıyor - her şeye rağmen sevmek.

Belki de şu anda herkesin hikayesinin önemli kısmı budur.

Bu sevgiye teslim olarak, avucumu Yvan'ın göğsünün ortasına getiriyorum, nefeslerinin yükselip alçalmasına, kalp atışlarının güçlü ve sabit olmasına karşılık içimi dipsiz bir şefkat dolduruyor.

"Bana sahip çık," diye nefes nefese teklif ediyorum. "Ama burada değil. Beni sadece gerçek bir Wyvern'kin gibi değil, aynı zamanda gerçek bir Dryad'khin gibi de sahiplen.

-Ateşle çalışan ormanımızın kollarında."

Yvan bizi Zhilaan Ormanı'nın derinliklerine uçuruyor, bedenlerimiz birbirimize sarılıyor.

Yvan bizi sadece gözlerinde parlayan menekşe rengi ateşin, bedenlerimizde işaretli rünlerin ve boyunlarımızın diplerindeki altın horde yıldızlarının aydınlattığı ıssız bir açıklığa doğru uçururken Orman bizi sıcak bir nabız atışıyla karşılıyor.

Yvan beni kucaklıyor ve öpüyor, yavaş ve şehvetli, nefes alış verişimiz derinleşirken ve ateşi bastırılmış güç ve arzuyla çatırdarken acele etmiyor.

Onu daha yakına çekiyorum, arkamdaki gövdeye yaslanıyorum, sırtımdaki Orman bağlantısıyla güçlenen Yvan'ın üzerimdeki tüm baskısını hissetmek istiyorum, kendi ateşim yükseliyor, ona ulaşmak için mücadele ediyorum.

Yvan kendini kontrol altında tutsa da vücudunun uyarılmışlığı açıkça belli oluyor. Bunun yerine, kalbime duygusal bir sızı gönderen Lasair sevecenliklerini mırıldanırken, anlamadığım ve anlamama gerek olmayan Wyvern diline önce uzun bir süre öpüşüyoruz, ejderha kalbini bana açarken kelimeleri dudaklarıma doğru tıslıyor, tüm çekincelerini kaybediyor. *Sonunda* bana tüm benliğini gösteriyor, ateşi daha özgür, daha sıcak bir akıntıya dönüşmeye başlıyor.

Doğruca bana doğru.

Sevgi dolu bir dikkatle giysilerimi çıkarmaya başlamadan önce öpücükleri aciliyet kazanıyor. Dün geceki gibi agresif bir parçalama yok, ellerindeki hafif titreme içimde sıcak bir şefkat dalgası uyandırıyor. Parmaklarımı nazikçe ipeksi, kızıl saçlarında, sivri kulaklarının üzerinde gezdiriyorum, o kıpırdamadan dururken bakışları soyunmuş halimi süzüyor.

Ateşini sıkı sıkı tutarak, ağzını bir kez daha benimkine getirmeden ve beni ağaca bastırmadan önce bana büyülenmiş bir bakış atıyor, elim boynuzlarından birinin etrafında yukarı doğru kayarken öpücüğü uzun, sıcak ve lezzetli bir şekilde kapsamlı.

"Boynuzlarını seviyorum," diye nefes alıyorum ağzına karşı ve gülümsemesi dudaklarıma yaylanıyor.

"Ateşinin akışında bunu hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor, eğlenerek.

Bir parça geri çekiliyor ve kıyafetini çıkarmadan önce bana yakından bakıyor, çıplak vücudunu gördüğümde tenimde sıcak bir kızarıklık oluşuyor.

Sonra beni bir kez kucaklıyor, öpüyor ve okşuyor, ateşimi hissederek ne istediğimin izini sürüyor. Sıcak dokunuşunun samimiyetine karşılık olarak şaşkın bir nefes veriyorum, neyi sevdiğimi okuduğu için önce yavaş ve çekingen, sonra daha cesur.

Çok daha cesur.

Yvan iki elini üst baldırlarımın etrafından geçirip beni yukarı kaldırarak arkamdaki gövdeye yasladığında başım geriye doğru eğiliyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, boğazından kısık sesle, gözleri yanarak.

Başımı sallıyorum, dudaklarım ihtiyaçla aralanıyor ve Yvan ileriye doğru itiyor, kendini içimde kılıflarken ikimizden de sert bir nefes kaçıyor, ateşi yükselirken vücudu kaskatı kesiliyor, ağzı omzuma gelirken nefesi kesiliyor.

Aciliyet ve güçle hareket etmeye başlıyor, ateşinin sıcak nabzı ivme kazanıyor. Kalçalarımı onun etrafında sıkıyor, saçlarını, boynuzlarını kavriyorum. Boynum geriye uzanıyor, beni daha yoğun bir şekilde içine alırken ateşi benimkine doğru yükseliyor, sıcak zevk dalgaları ikimize de yayılıyor, dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor. Ateşinin arttığını hissedebiliyorum, kendi sıcak, ritmik yoğun zevk dalgalarının bir cehenneme dönüştüğünü hissedebiliyorum.

Kanatları iki yanıma çarparak nefesimi kesiyor, ağzı omzumun iç kenarına yapışıyor ve köpek dişleri derimi deliyor.

Ateşlerimiz *birleşirken*, zevk o kadar yoğun ki tüm benlik duygumu kaybediyorum, ben onun adını haykırırken ikimiz de onun cehennemine savruluyoruz ve kendimizi birbirimize bırakıyoruz.

Sadece onun ateşi var.

Sadece o.

Sadece onun vücudu benimkiyle birleşti. İkimiz de alevden bir varlığız.

Tamamen Wyvernbonded.

Birleşen ateşimiz , Yvan hareketsiz kalıyor, beni asılı tutuyor ve ağaca bastırıyor, göğüslerimiz birbirine karşı alçalırken teni benimkine karşı kayganlaşıyor, omzumun iç kenarındaki acı hızla zevkli, ateşli bir aleve dönüşüyor.

Aşağıya baktığımda yarım ay şeklinde mor bir alevin orada işaretlendiğini görüyorum, sersemletici zevkle tutuşuyor.

Yvan bana tutkulu bir bakış atıyor, artık tamamen birbirine bağlı olan ateşimizin içinden duygu fışkırıyor. Başını eğiyor ve işareti şefkatle öpüyor, ardından sevinç gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken dilini üzerinde gezdiriyor.

Kendi ateşimi ona gönderiyorum, onun gücüyle bu kadar bütünleşmiş olmak beni şaşırtıyor. Onu çekiyorum ve onun alevi benim köklerime doğru kayıyor. O da aynısını yapıp ateşimi kendi ateşine çekerken, ateş sihrimiz parıldıyan, alev alev yanan bir okşayışta tamamen birleşirken, şaşkınlıktan bir ürperti içinden geçiyor.

Yvan, Batı Wyvern'kin'in derin ıslıklı dilinde bir dizi kelime mırıldanıyor ve ben onun ateşli sözlerini tam olarak anlayabildiğim için bir kez daha hayrete düşüyorum.

Benim güzel eşim.

Benim ateşim.

Benim Wyvernbonded aşkım.

On İkinci Bölüm Gölge Ejderha Yükseliyor

Elloren Guryev

Zhilaan Ormanı

Yvan'a sarılmışım, Zhilaan Ormanı'nın batı ucundaki yosunlu toprakta uzanıyorum, uzuvlarımız birbirine dolanmış. Uykusunda, Yvan'ın ateşi benimkinin içinden istikrarlı bir güçle akıyor, hayal edebileceğimden daha yakın, kanadı omzuma sarılmış, güçlü kolları beni kucaklıyor.

Bana olan aşkı, birleşen ateş gücümüzle ısıt ısıt yanıyordu.

Omzumun iç kenarına işlenmiş Wyvernbond işaretine bakıyorum. Geceye karşı menekşe rengine parlıyor, Orman'ın onaylayan şefkati dönüyor.

Göğsümde kabaran aşkla bakışlarım Yvan'ın üzerinde kayıyor, normalde ciddi olan köşeli yüz hatlarının uykuyla yumuşadığı yakışıklı yüzünde geziniyor. Bir ara pantolonunu giymiş, kıpkırmızı saçları kara boynuzlarının etrafında büyüleyici bir şekilde dağılmış, göğsü benimkine doğru inip kalkıyor, kalp atışları güven verici bir şekilde güçlü, göğsünün ortasındaki Varg demir koruma rumuzu zümrüt gibi parlıyor.

Gülümsemem dalgalanıyor ve gözyaşlarım gözlerimi ısıtıyor, gerçek dünya pastoral anıma izinsiz giriyor. Magedom'la savaş yarın akşam yaklaşıyor. Koruyucu bir kolumu Yvan'a dolayarak bu değerli, askıya alınmış ana tutunmak istiyorum.

Yvan okşamama karşılık olarak hafifçe gülümsüyor, beni daha yakınına sokarken göz kapakları uykuda çırpınıyor. Kalbim bir şeyle çarpıyor

Onun için hissettiğim duyguların dalgalanması, tam da uzakta yanından geçen parlayan süt beyazı çiçeklerden oluşan bir düğüm dikkatimi çekerken.

Norfure iekleri.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Kızıl Grip'i tedavi edebilen tek formülasyonlardan biri olan ve Doğu'ya akın eden mültecilerin umutsuzca ihtiyaç duyduğu Norfure tentrnn temel bileşeni. Küçük iek düğümünün otesine bakıyorum ve puslu bir şekilde parlayan daha büyük bir beyaz parçayı seçebiliyorum. Nabzım daha da hızlı bir ritme giriyor. Norfure iekleri gece açan hassas bir , son derece nadirdir ve esaret altında yetiştirilmesi zordur.

Ve burada yüzlerce insanı iyileştirmeye yetecek kadar ilaç olabilir.

Kendimi Yvan'dan nazikçe ayırıyorum.

"Elloren," diye mırıldanıyor, sesi uykudan kalınlaşmış, gözleri yarı açık. Bakışları Wyvernbond işaretime odaklanıyor, gözlerini kaplayan mor ateş kadar parlak.

"Norfure çiçeklerini gördüm," diyorum ona birleştirilmiş yaprak kıyafetimi çekerken. "Sanırım az ileride daha büyük bir iek yaması var. Gün içinde fark edilmeleri zor çünkü kendi ilerine kıvrılıyorlar."

"Yakın dur," diye ısrar ediyor.

"Yapacağım," diye söz veriyorum, canlı dalımı dikkatle kaldırıp yanımda kınına sokarken Yvan'a anlamlı bir bakış atıyorum. Başını sallıyor ve gözlerini bir kez daha kapatmadan önce beni saran bir sıcaklıkla okşuyor.

Tenimin yeşil parıltısı, Wyvernbond izim, horde izim ve etrafımı aydınlatmaya yetecek birkaç rünün kenarları dışında karanlık dünyayı kaplıyor.

Çalıların etrafından dolaşıp çiçeklerin loş beyaz ışıltısına doğru ilerliyorum, hava serin, birkaç Kış Karanlığı Ateşböceği yakınlaşarak beni tereyağı sarısı ışık takımyıldızlarıyla çevreliyor.

Sonbaharı seven bu ateşböceklerinin Orman'daki faaliyetlerini hissedebiliyorum; diğer ateşböceği türleri gelecek kış için çoktan yerleşmiş, yeraltında yuvalanmış ya da ağaç kabuklarının altında yuvalanmış, sadece bu ateşli olanlar sonbaharın serinletici sıcaklıklarına dayanabiliyor.

Norfure yaması daha net görünmeye başladığında sevinçli bir nefes alıyorum, beklentim kıvılcımlanıyor, önümde tahmin ettiğimden daha büyük bir çiçek halısı yayılıyor.

Binlerce şişe ilaç yapmaya yetecek kadar.

İleride bir yerden gelen alçak bir hayvan iniltisi dikkatimi çekiyor, Zhilaan Ormanı'nın havayı dolduran sese yaptığı çağırışı hissediyorum.

Yanımdaki kılıflı dalı tutarak, sık çalılıkların arasından ilerlemeden önce Norfure çiçeklerinin yerini zihnime not ediyorum. Büyükçe bir bataklığın yanındaki küçük bir açıklıkta ortaya çıkıyorum, ateş böcekleri sulak alanın ve bataklığın yoğun çamurundan kurtulmak için mücadele ediyor gibi görünen koyu mor bir boğa geyiğinin üzerinde dönüyor, vücudunun arka yarısı suya durumda.

İri hayvanın gözleri benimkilerle buluşuyor, yalvaran bir korkuyla Dryad kalbim daha hızlı bir ritme giriyor.

"Sana yardım edeceğim," diye yemin ederek dal elimi kaldırıyorum. Oaklyyn'in büyü-bağlantı rününden alınmış Dryadin sözcüklerini mırıldanıyorum ve dalımı ileri doğru itiyorum.

Dalın ucundan kalın bir sarmaşık fırlar ve bataklığın kenarındaki devasa Zhilaan Selvi ağaçlarından birine dolanmadan önce geyiğin yanından hızla geçer. Sarmaşık selvinin ince gövdesine dolanır, sonra da geyiğin gövdesine dolanarak sihirli bir makara oluşturur.

"Onu dışarı çek," diye mırıldanıyorum Dryadin'de, topuklarımı toprağa gömüyorum. Derin bir nefes , Zhilaan Ormanı'nın elemental gücünün benimle birlikte çalışmak için dalgalandığını hissederken asamı havada tutuyorum. Dalıma bağlı olan sarmaşık büyük bir güçle ucuna doğru geri çekiliyor, uzaktaki gövdeye sıkıca sarılıyor ve geyiği ileri doğru .

Bataklık iniyor, geyik çamurdan kurtulup daha yoğun toprağa doğru ilerlerken serbest kalan emiş gücü havada şangırdıyor. Devasa yaratık duraklayıp bakışlarını bana diktiğinde coşkulu bir zafer göğsümde zıplıyor, geyik yalpalayarak uzaklaşmadan önce içimde hissedilir bir minnettarlık duygusu kabarıyor. Orman havasında titreyen gerginliğin buharlaşmasını bekleyerek gidişini izliyorum.

Ama devam ediyor.

Güçlendirir.

Tedirginlikle Yvan'a geri dönmek için döndüğümde yakındaki bir dalda tanıdığım bir kuzgun beliriyor - Ariel'in kuzgunu.

"Merhaba," diyorum, sonra etrafıma bakıp Ariel'i arıyorum. "Elloren."

Dönüyorum ve Yvan'ı arkamda buluyorum, ateşi kontrol altına alınmış, sesinde endişe verici bir gerginlik var, gözleri yeşile dönmüş.

"Sorun nedir?" Dalımı kavrayarak soruyorum, ormanın havasındaki gerginlik o kadar keskinleşiyor ki çam keskinliğindeki tedirginliğin kokusunu alabiliyorum.

"Bilmiyorum," diyor Yvan, Ariel'in kuzgunu uçup Batı'ya doğru süzülürken ağaçlara bakarak. "Bir şeyler ... *kapalı*," diyor, sesinde garip bir gerginlik var.

"Ormandan gelen bir uyarı ve kafa karışıklığı seziyorum," diyorum ona.

"Havalanmalıyız," diye öneriyor. "Ve ağaçları neyin ürküttüğüne bakalım. Gerekirse herkesi uyarabiliriz."

Başımı sallayıp ona doğru bir adım atıyorum, sonra kollarımı boynuna doluyorum, gücü rahatsız edici bir şekilde kısıtlanmış. Ben daha yorum yapamadan güçlü kanatlarını aşağı atıyor ve havaya fırlıyoruz, Wyvern göğsü benimkine karşı sıcak.

Orman'ın gerilim havası aniden balistik boyutlara yükselir-
Tehlike! Tehlike! Tehlike! Tehlike! Havada uçuyor.

"Yaklaşan bir tehdit var," diye uyarıyorum Yvan'ı güneybatıya doğru süzülürken, bakışlarım her yerde bir işaret arıyor. "Orman'ın tehlike hissi ... az önce *panik* gibi hissettiren bir şeye dönüştü."

"Ben de okuyabiliyorum," diye kabul ediyor suratsızca.

Zhilaan Sıradağları'nın batı ucuna yaklaşıyoruz ve Ormandan çıkıp zirvelerinin üzerinden süzülüyoruz, Zhilaan'ın kubbe kalkanının hemen ötesindeki Gölge ve fırtınanın yok ettiği topraklar içimize bir yumruk gibi iniyor.

Doğu'nun dengesiz fırtınaları güneye doğru ilerliyor ve Vogel'in uzak Batı'da beliren devasa fırtına duvarını seçebiliyorum. Doğal olmayan derinlikteki gök gürültüsü devasa bandın içinden gürliyor, kıvrılan siyah şimşekler çıtırdıyor. Ama Vogel'in kuvvetlerinden hiçbir iz yok.

PekiZhilaan Ormanı bizi ne hakkında uyarmaya çalışıyor?

Yvan iki tepe arasına gömülmüş geniş, taşlı bir çıkıntıya iniyor, hem Doğu'daki Zhilaan'ın hem de Batı'daki Gölge'li toprakların panoramik manzarası bizi çevreliyor. Beni yere bırakıyor ve dengemi tam olarak bulmam bir an alıyor, garip bir gerilim Wyvernbond'umuzu çekiyor.

"Bağımız," diyorum. "Bizi Zhilaan Ormanı'na doğru geri çekiyor."

"Ben de hissediyorum," diyor, geldiğimiz yöne bakarken o da aynı şekilde savrulmuş görünüyor. "Sanki bağımızı bizim yerimize Orman tutuyor." Bakışlarını tekrar bana diyor. "Silahın var mı?"

Elimdeki dalı havaya kaldırdım. "Ben."

"Başka silahın var mı?" diye . "Hayır," diyorum, kafam karışmış bir halde. "Neden?"

Yvan bir hışımla ileri atılıyor, dalı elimden fırlatıyor. Yaşadığım şoku tam olarak algılayamadan hızla geri çekiliyor, elinde aniden karanlık bir asa beliriyor. Onu bana doğru fırlattı.

Asasının ucundan çıkan sarmaşıklar bileklerime ve ayak bileklerime dolanarak onları sıkıca bağlayıp beni yere çekerken, sırtım acıyla taşa çarparken şaşkınlık alarma dönüşüyor. Yvan'ın gözleri gümüş aleve dönüşüyor, ateş aurası sıkı sıkıya tutunduğu yerden kurtuluyor.

Karanlık bir Void ağacı zihnimin arkasına yumruk atarken, köklerime doğru yanan çelik parlaklığında bir alev aurasıyla içime bir dehşet şoku yayılıyor. Bu ateşi daha önce de hissetmiştim. Korkunç bir bağlayıcı öpücükte.

Ariel'in kuzgunu Yvan'ın omzunda parlayıp birden fazla gözü olan Gölge-rün işaretli bir kuzguna dönüşünce dehşetim dehşete dönüşüyor. Yvan tuniğinin cebinden rün işaretli bir taş çıkarıp bir büyü mırıldanırken gümüş yanığı gözlerini bana diyor... ve büyü kayboluyor.

Vogel'in yeşil ışıltılı, siyah saçlı, şok edici bir şekilde gömleksiz hali ortaya çıktı.

Gölge Asa'yı elinde tutuyor, *karanlık kanatları* sırtından yayılıyor ve siyah boynuzları kafasından yükseliyor, tanıdık olmayan Gölge hızlı çizgileri ellerini ve bileklerini işaretliyor.

Dünyayı altüst eden gerçek, gezegensel bir güçle içime çarpıyor. "Sen bir Icaral'sın," diye nefes nefese kaldım.

Vogel tıslayıp bana doğru hamle yapıyor, çok gözlü kuzgun üzerime düşerken kanatlanıp uzaklaşıyor. Kara pençeli parmakları kollarımın yanındaki taşla çarpıyor ve keskin dişlerini yüzüme yaklaştırıyor.

"Ben bir *Büyücüyüm*," diye hırlıyor. "Bir Icaral iblisi değil. Ve benim gerçek Kara Cadım bu kanatlı yozlaşmayı *içimden söküp* atacak."

Kalbim kaburgalarımdaya gümbürdüyor, tüm Orman ezici alarmımı yankılıyor.

Delirmiş. O tamamen ve tamamen deli.

Vogel üzerime binerek Wyvernbond işaretime bakıyor, ardından dişlerini gösterip çenemi acımasızca kavıyor. "Gücünü senden çekip alacağım, *Fae orospusu*," diye homurdanıyor, gözleri yanıyor, "ve *hepsini* Kara Cadıma aktaracağım. Ve sonra Magedom'un kehanet edilen Kara Cadısı *yükselecek* ve senin lanetli Fae Wilds'ın ve Icaral canavarın *düşecek!*"

Parçalayıcı kavrayış çarparken dehşet içinde ona bakıyorum.

Yvan asla Kehanet'in Icaral'ı olmadı.

Vogel.

Vogel onu ne kadar Kara Cadı'ya dönüştürmeye çalışsa da Fallon Kara Cadı değil.

Öyleyim.

Her şey dehşet verici bir şekilde yerine oturuyor - Vogel'la ilk tanıştığımdaya zihnime saldıran Boşluk ağacı görüntüsü, ikimiz o ilk andan itibaren Orman'ın kehanet ettiği bir çarpışma rotasındayız. Gözlerim elindeki Asa'ya doğru kayıyor - Verdyllion'un Gölge karşı gücü. Ill'ü alaşağı eden asa.

Panik yükseliyor, dişlerimi sıkıyorum ve Wyvernbond'umdaki, sürü bağımıdaki ve kök çizgilerimdeki büyü auranın her zerresini topluyorum. Öfke dolu bir çılgılık atarak auramı Yvan'a ve tüm sürüme doğru savuruyorum.

Vogel hırlıyor ve Gölge Asa'nın ucunu ileri doğru savuruyor. Ağzımın etrafında bir tıkaç uçuşuyor, tam da ani, yakıcı bir hisle vurduğumdaya

Sadece Yvan'ın ateşi aramızdaki bağı kavurmakla kalmıyor, tüm sürünün ateşi bana doğru patlıyor, içinde geri dönen bir alarm aleviyle.

"Onların ateşini ben de hissedebiliyorum," diyerek haince sırtıyor Vogel, ayağa kalkıp benden uzaklaşırken kanatlarını doğru sıkıca çekiyor. Yanımızdaki bir kayanın üzerinde duran askeri bir tuniği tutup kanatlarını gizleyerek üzerine geçiriyor ve elini tuniğin cebine sokuyor. Cebinden rune işaretli bir taşi yere bırakıyor.

Dönen bir dizi Gölge rünü taştan yukarı doğru uçuyor, sonra aşağı doğru kavis çizerek bir geçit kemeri oluşturuyor, içi gümüşi siyah dalgalanıyor.

Kutsal Kadim Kişi, hayır. Nefesim kesiliyor, alarmım ilkel bir dehşete dönüşüyor.

Bağlarımdan bir kez daha aciliyet fışkırtıyorum, Yvan'ın ateşi Wyvernbond'umuzun içinden kavurucu bir sıcaklıkla parlıyor, uzaktan görünerek bize doğru yükseliyor, Raz'zor'un soluk ejderha formu da dahil olmak üzere tüm grubum onun arkasında uçuyor. Yvan'ın tüm ateş gücü fırtınası Vogel'a odaklanmış durumda, vahşi bir öfke onu kesip biçiyor.

Vogel bağlarımdan tutup beni yukarı çekerken ben de onlara karşi şiddetle mücadele ediyorum ama nafile, çok gözlü kuzgun omzuna konarken dudaklarında acımasız bir gülümseme var.

"Elloren!" Yvan hırlıyor, bana doğru hızlanıyor ve Vogel beni geçide fırlatırken menekşe rengi parlayan elini kaldırıyor.

"Vogel Kehanetin lcaral'ı ve ben de Kara Cadı'yım!" Yvan ve sürüm ateşlerini serbest bırakırken, geçidin Gölge gücü etrafımı sararken ve Vogel'in gümüşi Boşluğu tarafından yutulurken, tıkaçıma karşi çığlık atmaya çalışıyorum, tutarsızlığa boğuluyor.

Dördüncü Bölüm

Erthia için Savaş

Birinci Bölüm

Kara Cadı

Elloren

Gölge çorak arazi

Ben Kehanetin Kara Cadısı'yım.

Vogel, sarmaşıkla bağlanmış ve ağzı tıkanmış formumu Gölge portalının dalgalanan Boşluk karanlığından dışarı sürüklerken savaşıma arzusu içime işliyor. Issız, çelik grisi bir mağaraya çıkıyoruz. Duvarlarına yerleştirilmiş gölge ateşi meşaleleri kalaylı ışıklar saçıyor.

Kollarından birini gövdemin etrafına dolayan Vogel, zahmetsiz bir İkaral gücüyle beni dar bir taş tünele sürüklüyor.

Bir av hayvanının ihtiyatsızlığıyla etrafıma bakıyorum, silah arıyorum, ayaklarım boş yere taşlara çarpıp duruyor. Vogel'in grotesk, çok gözlü kuzgunu bizi takip ediyor, bir taşlıktan diğerine uçarken kanatları havayı dövüyor, gümbür gümbür atmaya başlıyor.

Ben Kara Cadı'yım.

Ve Vogel da Kehanetin İcaral'ı.

Yvan'ın ateşi bağımız boyunca volkanik bir sıcaklıkla yanıyor, vahşi, hırıltılı bir enerjiyle dolup taşıyor.

Bağırsaklarım sıkıştı, visel gibi.

Çünkü Vogel'in gümüşü Gölge Ateşi'nin Yvan'inkinden daha güçlü olduğunu hissedebiliyorum. Ve şimdi benimkinden de güçlü, içinde *her şeyi* tüketmeye hazır, yanan bir Boşluk ateşi uçuşumu çalkalanıyor.

Bir köşeyi dönüyoruz ve kemerli bir giriş karşımıza çıkıyor, içine demir bir kapı yerleştirilmiş, ağır çivili.

İki iri yarı, boş yüzlü Beşinci Seviye Büyücü asker kapıyı tutuyor, gri gözleri parlıyor ve Vogel'in Gölgesi'ne tamamlanmış bağlarını hissedebiliyorum, görünmez Boşluk gücü Asası'ndan askerlerin ellerini ve bileklerini işaretleyen gri hızlı çizgilere doğru kıvrılıyor. Kötücül gücün her bir Mageline'larından nasıl geçtiğini ve zihinlerini nasıl şeytani bir sisle sardığını, Beşinci Seviye toprak büyücülüğü auralarının Gölge Asa'ya nasıl hortumlandığını izliyorum.

Vücudumdaki her sinir canlanırken, yanlarında kılıflı gri tüten asalara odaklanıyorum.

Ahşap.

Dal elimi sıkıyorum, kalbim kaburgalarım karşı bir savaş baltası gibi, bu ölü odun asaların artık işime yaramadığını hatırlıyorum. *Canlı* odun bulmalıyım. İçime odaklanıyorum, Zhilaan Ormanı'nın aramızdaki büyük genişlikten bana ateş göndermeye çabaladığına dair uzak bir his köklerimi cızırdatıyor, yapraklarla güçlendirilmiş büyümü zayıf bir şekilde sabitliyor.

"Kapıyı aç," diye emrediyor Vogel.

Askerlerden biri kemerine takılı anahtar halkasını kapıyor ve kapının üç kilidini açmaya koyuluyor. Asker geri çekilirken kapının ortasına işlenmiş Gölge kilit rününe dikkat ediyorum.

Vogel beni şiddetli bir çekişle ileri doğru sürüklerken ayaklarım taş çarpıyor, sonra Gölge Asa'nın ucunu kilitleme rününün ortasına bastırıyor ve dalgalanan duman dallarına dönüşüyor.

Tatmin olmuş görünen Vogel kapıyı iterek açtı ve beni bir hücreye .

Demir kapıyı arkamızdan çarparak kapatırken, önümdeki iki siyah kanvas askeri karyolaya bakıyorum ve şaşkınlık içime işliyor.

Fallon Bane onlardan birinin üzerinde yatıyor.

Gölge sarmaşıklar tarafından bağlanmış, gözleri çalkantılı bir gri renkte parlıyor, sanki Vogel iki gök gürültüsünü gözbebeklerine hapsetmiş gibi. Ellerini ve bileklerini Vogel'inkine benzer gölge sarmaşıkları işaretliyor.

Öğürme dürtüsü içimi sıkarken bile nefes almaya zorlayarak içimde kaynayan yatıştırmaya çalışıyorum.

Zihninin kontrolünü ele geçirdikten sonra mı onu aldı?

Fallon'un gözleri benimkilerle buluşuyor. Hava buza dönüşüyor, dudakları hayvani bir hırıltıyla kıvrılıyor, Vogel beni boş karyolaya doğru sürüklerken alarmım şiddetleniyor.

Yaşayan odun . . . Canlı oduna ihtiyacım var... kalbimin her çarpışında, topuklarım Vogel'in çekimine karşı koymak için nafile bir çabayla taşa çarpıyor. Yvan'ın içimdeki ateşin acil parlamışını okuduğunu hissediyorum, Wyvernfire'ının müthiş dalgasıyla hatlarımı sular altında bırakırken içimi kavuran ısı.

Canlı bir dal olmadan erişemeyeceğim bir ateş.

Vogel beni boş karyolanın üzerine fırlatıyor, sonra bir bulanıklık içinde geri çekiliyor ve Gölge Asa'yı bana doğrultuyor.

Beni karyolaya bağlarken tıkaçıma karşı homurdanıyorum ve çırpınıyorum, Yvan'ın ateşi bağımızı o kadar yoğun bir şekilde kavuruyor ki, titreşen ısıdan titremeye başlıyorum.

Vogel öne doğru atılır, gümüş ateş gözlerini kaplarken gözlerinde vahşi bir bakış vardır. Başından koyu renkli boynuzlar yükseliyor ve göz bebekleri büzüşerek dikey yarıklara dönüşüyor. Kulaklarımdan birini yakalıyor ve keskin pençeleri kulağımın Dryad noktasını delip geçerken, tıkaçıma karşı itirazımı hırıldayarak dile getiriyorum.

Vogel kulağımın sivri tepesini koparıırken başımın yan tarafından bir acı patlaması meydana geliyor. "Aughhhhh!" Ağzımdaki tıkaçıma karşı haykırıyorum, vücudum acıdan kamburlaşıyor, saçlarımdan ılık kan damlıyor, Yvan'ın öfkesi içimde alev alev yanıyor.

"Seni Fae *kaltağı*!" Vogel hırlıyor, kanlı elini geri çekiyor ve yırtık etimi silkeliyor. Gölge Asa'yı bir kez daha bana doğrultuyor, ondan uzaklaşmak için çaresizce çırpındığım Asa'yı.

Vogel bir Issani büyüüne benzer bir şey mırıldanırken Yvan'ın ateşi görüş alanımın kenarlarında mor renkte parlıyor. Gölge sisinden ince bir çizgi beni çevrelemek için dışarı fırlıyor, sisli ip bedenimin etrafında sürünerek onun içinde çözünüyor. Kulaklarım zonklayarak, Gölge köklerimin etrafına sıkıca dolanırken geriliyorum, sonra Fallon'a doğru akıyor ve onun yüzüstü yatan formunun etrafını sarıyor.

Onun içinde ve güç hatlarının etrafında da çözünmeden önce. "Seni ve Kara Cadımı bir Gölge ikizliğiyle birleştiriyorum. büyü," diye tısladı Vogel, bana dişli bir gülümseme vererek.

Benim hatlarımdan Fallon'unkilere doğru bir başka sisli Gölge hattı oluştururken içimi bir korku kaplıyor. Sonra bir tane daha. Ve başka bir tane. Bizi Gwynn ve Mavrik'i birbirine bağlayan büyü'nün bozuk bir versiyonuyla birlikte dokuma.

Fallon'un Magelines'i ile Ormana bağlı Dryad köklerimi Erthia'daki en güçlü büyülerden biriyle bir araya getiriyorum.

Fallon'un gücüyle bir bağlantı kuruluyor, onun bozulmuş buz ve rüzgar güçleri aniden kök çizgilerimi istila ediyor ve büyü'mün bir kısmı Fallon'un uyuyan ateş, toprak ve ışık çizgilerine doğru akmaya başladığında cildimi acı verici bir şekilde soğutuyor.

Gücüm onun içine çekildikçe grileşiyor.

Paniğimi bastırmak için ağzımı ısıırıyorum. Fallon'un uykuda olan toprak, ateş ve ışık hatları yavaşça uyanıyor, tıpkı yükselen iblisler gibi.

"Gücünü hak etmiyorsun, Fae fahişesi," diye alay ediyor Vogel büyüsünü örerken, korkunç kuzgunu hareketsiz bir şekilde taşlık bir çıkıntıdan onu izliyor. "O benim Kara Cadıma ait," diye tıslıyor. "Magedom'un *gerçek* Kara Cadısı."

Kendimi kurtarmanın, Gölge Asa'yı ele geçirmenin ve Vogel'i etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken, ateş hattımın gücüne ve Yvan'a olan bağima tutunmak için savaşıırken, tıkaçıma karşı homurdanıyorum, her kasımı ve hattımı geriyorum. Kulağıma vuran acıyı ve gücümün zehirli çekimini görmezden gelerek Dryad etrafta dolaştırıyor, bu Gölge cehennemde yardım alabileceğim, hayatta kalan Orman yaratıklarına dair bir *şeyler*, Yaşayan Dünya'dan kalan bir zerre arıyorum ama *hiçbir şey yok*.

Sadece fersah fersah uzanan korkunç, cansız Gölge Boşluğu. Yaşayan ağaç yok. Hayatta kalan hayvan ya da bitki türü yok. Yvan ve müttefiklerim çok uzakta.

Vogel'in yeşil parıltılı dudakları sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor, mutlak zaferi yerine oturuyor.

Yakınıma eğiliyor. "Gücünün her damlasını Kara Cadı'ma çektikten sonra," diye mırıldanıyor Asa'nın ucunu boğazıma bastırırken, "İcaral iblisin seni kurtarmak için uçarken Fae kalbini göğsünden sökeceğim. Ve sonra senin ölümün onun gücünü sıfıra indirirken ve ona olan fahişe bağı *yok olurken* izleyeceğim."

Fallon'un güçsüz bir Yvan'ı yere serdiği ve Vogel'in pençelerini çıkarmış, Yvan'ın sırtındaki kanatları koparıırken üzerine düştüğü ve Fallon'un vücuduna buz mızrakları sapladığı bir görüntü zihnime saldırıyor.

Umutsuzluğa kapılarak, aramızdaki bağ aracılığıyla uyarı enerjisini alevlendiriyorum ama Yvan'ın öfkeli ateşi daha da şiddetleniyor ve her saniye daha da yaklaşıyor.

Metal kapıya ağır, yankılanan bir vuruş sesi geliyor, Vogel'in ve benim dikkatimizi çekiyor, kapının içinden geçip etrafımızı yakan gri bir ateş hissi geliyor.

Vogel doğrulur ve Asasını kılıfına sokar, gözleri soluk yeşile döner, göz bebekleri yuvarlanır ve boynuzları geri çekilir. "Girin," diye emrediyor.

Kapı açıldığında, iki muhafızın arasında duran ve benim görebildiğim bir büyüye sahip bir pyrr-demon ortaya . Gözleri sülfürik kırmızı renkte parlıyor, gölge dumanı boynuzları kafasından yukarı doğru uzanıyor. "Ekselansları," diyor iblis, keskin, siyah dişlerini göstererek. "Damion Bane üssün Merkez Salonu'na geldi. Kız kardeşini görmek istiyor."

Vogel doğrulur, Gölge Wyvernfire cehennemi çekirdeğinde sıkıca tutulur. Kapıyı tutan iki askere bakıyor. "Ben onunla görüşürken yerinizde kalın," diye emrediyor ve bana tüyler ürpertici, acımasız bir gülümseme fırlatıyor. "Damion Bane yakında kız kardeşini görecek."

Bununla birlikte, Vogel hücreden dışarı adım atar ve kapıyı ruh kırıcı bir çınlamayla çarpar. Kapının Gölge kilit rününün ışıltısı parlıyor, gri sis dalları yerine otururken karmaşık kilitlerin arasından kıvrılarak geçiyor.

İkinci Bölüm Kara Cadı Yükseliyor

Elloren Guryev

Gölge çorak arazi

Sıkışık mağaraya sessizlik çöküyor, sadece Fallon'un ara sıra vahşi hırıltısı bağlı formlarımızın üzerinde süzülen gümüş fener ışığını kırıyor.

Kalbim güm güm atıyor, bağlarım karşı zorlanırken nabzımın sesi kulaklarımda uğulduyor.

Yvan'ın portal hızıyla yaklaştığını hissediyorum, bağımızın acı verici gerginliği gevşiyor, ateşi tüm sürümün ateşiyle birlikte içimde giderek daha fazla kükrüyor ve bana yolda olduklarına dair güvence veriyor.

Ama tenimden terler boşanıyor. Köklerimi Fallon'unkine tam olarak bağlamaya çalışan Gölge ikizleme büyüsü kendi başına asalak bir hayata büründü, büyümün benden Fallon'a çekilmesi hissine karşı içim sıkılıyor, hatlarımızın etrafında sürünen Gölge sisi gittikçe daha sıkı sarılıyor ...

... sonra dayanılmaz bir şekilde sıkıyor.

Fallon'un gırtlaktan bir hırıltı çıkardığı anda Gölge tıkaçıma karşı çılgınlık atıyorum, Yvan ve sürümün Wyvernfire'ı geri püskürtüldüğünde, soğuk köklerimi istila ettiğinde ve gücüm Fallon'a doğru daha yoğun bir şekilde akmaya başladığında kaslarımın her biri kırılgan gibi geriliyor.

Büyümü şeytani bağlantıdan uzak tutmak için mücadele ederek her kök hattını geriyorum. Akışını yavaşlatmayı başarıyorum ama bu çaba

İşkence gibiydi, sanki köklerime bıçak saplanıyordu.

Yvan'ın ateşinin bir başka dalgası bana çarpıyor, çiftleşme işaretimizi ve bağımızı kavurduktan sonra kollarımdan ellerime doğru ilerliyor ve sanki Yvan kudretini avuçlarıma göndermeye çalışıyormuş gibi orada yoğunlaşıyor.

Odun, acı çekiyorum. Eğer tek bir canlı odun parçam olsaydı.

Şimdi titriyorum, gücüm kükreyen gelgit gibi baraja çarpıyor ve kırılmak üzere ve büyümün her son onsunu doğrudan Fallon'a gönderiyor, çiftleşme işaretimi ve avuç içlerimi daha sıcak ve daha sıcak yakıyor ...

Yvan'ın söylediği bir şey aniden aklıma geldi.

Isırık, ateş gücünün tam olarak paylaşılmasına yol açar.

Yvan'ın anlatmaya çalıştığı şeyin açığa çıkması, yıldızların çarpışmasının gücüyle eve çarpıyor, kalbim kaburgalarımı kıran bir ritme giriyor.

Özgür olmak için canlı oduna ihtiyacım yok, diye düşünüyorum nefes nefese, acımasız bir acımasızlık çöküyor. Icaral ateşine erişimim var.

Sert bir nefes alıyorum, Yvan'ın gücünü çekiyorum ... ve onun Icaral cehennemini avuçlarıma doğru çekiyorum.

Etrafımdaki manzara titrek menekşe rengine bürünüyor, avuçlarımı daha sıcak bir haşlanma kaplıyor.

Tıkacıma karşı hırlayarak parmaklarımı açıyorum, her çizgimi geriyorum ve Icaral ateşinin cehennemini kükrüyorum.

Avuçlarımdan menekşe rengi bir alev patlamasıyla ısı fışkırıyor, beni tutan her Gölge sarmaşığı tutuşuyor.

Ağzımdaki tıkaç ve diğer bağlar cızırdayarak çözülüp beni serbest bırakırken Fallon çığlık atıyor.

Doğrulduğumda bakışlarım ona kayıyor, bağlarının da yanıp kül olduğunu, dışarıdaki muhafızların bağırarak demir kapıya vurduklarını fark ettiğimde içimi yeni bir panik sarsıntısı kaplıyor.

Anlık bir farkındalık. İçeri giremezler. Sadece Vogel girebilir.

Fallon'la aynı anda ayağa fırlıyorum, hareketleri doğal olmayan bir şekilde hızlı, tüm varlığı hatlarında dolaşan Gölge tarafından hayvani bir duruma dönüştürülmüş gibi görünüyor.

Parlayan gri gözleri benimkilere kilitleniyor, dudakları kan donduran bir tıslamayla geri çekiliyor.

Ben saldıramadan, o ve beni yere düşürdü.

Sırtım taşa çarpıyor, Fallon'un elleri boğazıma dolanırken nefesim ciğerlerimden çekiliyor. Nefes alamıyorum, Fallon'un kavrayışı o kadar sıkı ki parmaklarının derimi deleceğinden korkuyorum, buzu çizgilerime saplanıyor. Hem hava almak hem de Yvan'ın ateşini avuçlarıma daha fazla çekmek için mücadele ederken gözlerim şişiyor. Fallon'un tutuşuna karşı çırpınırken ona boşuna yumruk atıyorum ve o da tıslayarak beni yere seriyor. Karanlık yıldızlar görüşümde patlıyor ve ben kararmaya başlıyorum, Yvan'ın ateş gücü dalga dalga buzu yakarken vahşi, kırbaçlayıcı bir güç kazanıyor.

Bilincimin son kırıntısını da kullanarak uzanıp Fallon'un omzunu kavriyorum ve Wyvernfire'ı ona doğru püskürtüyorum.

Fallon ığlık atıyor, mor alevler içinde patlarken elleri boğazımdan uçuyor.

Nefes tekrar ciğerlerime doluyor ve hırıltılı bir şekilde kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum. Hiç vakit kaybetmeden avuçlarımı hırıldayarak öne doğru savuruyor ve Fallon'a daha fazla ateş püskürtüyorum. ığlık atıyor, kıvranıyor ve yanıyor, Gölge tarafından yok edilmiş formu kısa süre sonra cehennemin içinde hareketsiz kalıyor.

Gücünün üzerimdeki etkisi tamamen kalkıyor, ikiz büyü buhar ve küle dönüşüyor.

Şok etkisini sürdürüyor, yıkım da peşinden geliyor.

Onu ben öldürdüm.

Midem bulanıyor, birini öldürdüğüm için içimi bir pişmanlık duygusu kaplıyor. Ama bunun üzerinde duracak zaman yok. Çok geç olmadan tüm bu Gölge dünyasını alaşağı etmekten başka bir şey için zaman yok.

Kusma isteğimi bastırarak avuçlarımı demir kapıya doğru kaldırıyorum ve Wyvernfire'ı kapının içine püskürtüyorum.

Kapı parlayan mor bir renge bürünüyor ve erimiş bir su birikintisi halinde sıvılaşarak yere düşüyor, havada sıcak, metalik bir tını oluşuyor. Dışarıdaki muhafızlar cevap vermeden önce bir savaş çığlığı atıp avuçlarımı ileri doğru itiyorum, sonra bir ateş duvarı patlatıp kendimi kapıdan içeri fırlatıyorum, görüşüm kısa süreliğine menekşe rengi ateş fırtınam tarafından ele geçiriliyor.

Yarım daire çizerek dönüyorum, ateş saçıyorum, askerler yanarken çığlık atıyor, sessizleştiklerinde alevlerim temizleniyor.

Nefes nefese yerde yatan altı yanmış cesedi inceledikten sonra önce bir taş tünelden, sonra bir diğerinden ve bir diğerinden hızla geçerek kilitli bir demir kapıya ulaşıyorum.

Avuçlarımı kaldırarak iki el ateş edip kapının sürgüsünü, kilidini ve menteşelerini yakıyorum, sonra da tekmeleyerek açıyorum.

Kulakları sağır eden bir *çınlamayla* taş zemine düşerek dış dünyayı açığa çıkarır.

İki Beşinci Seviye Büyücü asker dönüp bana bakıyor. Yeşil gözlerinin sadece kenarları grileşmiş, özgür iradeleri henüz ele geçirilmemiş. Yüksek bir çıkıntının üzerinde duruyorlar, arkalarında devasa bir askeri üs uzanıyor, manzara bu noktadan panoramik. Kırık, çok gözlü ve çok kollu Gölge ejderhalar havada çığlık atıyor, Büyücüler de onlara binmiş. Karanlık çadırlardan oluşan geniş bir kamp var, güneylerinde düzgün bir şekilde dizilmiş Gölge binmiş bir Büyücü birliği denizi var. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Merkezdeki taş binaları Jules Kristian'ın bana verdiği tarih metinlerindeki resimlerden tanıyorum.

Issyl.

Issaan'ın başkenti.

Ama renklerden tamamen arınmış. Gölge bulutlar tepemizde dolaşüyor, havada zehirli bir tını var. Gölge fırtına şeritleri her ufukta sıralanıyor, önlerinde kömürleşmiş topraklar uzanıyor.

Doğal Dünya yok edildi.

Öfke içimde kıvılcımlanıyor ve intikamcı bir cehenneme dönüşüyor.

"Adını söyle!" diye bağılıyor askerlerden biri, ikisi de asalarını bana doğrulturken.

"Kara Cadı," diye homurdanıyorum ve göğüslerine doğru menekşe rengi ateşten oklar fırlatıyorum. Askerler alevler içinde kalıp yere yığılırken alarm boruları çalmaya başlıyor.

Nabzım hızla yükselirken yukarı bakıyorum ve ejderha sırtında bir lejyon Büyücü askerinin gökyüzünde dönerek doğrudan bana doğru süzüldüğünü görüyorum.

Ellerime güç çekmeye odaklanıyorum, Gölge manzaranın Yvan'ın Wyvernfire'ını hızla emdiğini fark ediyorum.

Bir orduyu alt edecek kadar param yok.

Bir küfür savurarak dönüyorum ve taşlı tepeciğe doğru koşmaya başlıyorum, Yvan'ın Wyvernfire'ından daha fazla çekerken yuvarlak zirvesine doğru tırmanıyorum.

Tepenin zirvesinden atlıyorum ve tepenin tabanından kısa bir mesafede yükselen devasa uzunluktaki ve yükseklikteki fırtına bandıyla yüz yüze geldiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gök gürültüsü büyük bir şiddetle çarpıyor, kavisli, karanlık şimşekler genişliği boyunca yanıp sönüyor.

Bir çatırtı duyuluyor ve fırtına bandı genişleyip ön kısmı gökyüzüne doğru yükseldikçe irkiliyorum.

Vogel biliyor, farkındayım. Özgür olduğumu biliyor ve beni burada tuzağa düşürmeye çalışıyor.

Omzumun üzerinden bir bakış atıp Vogel'in kuvvetlerinin tepenin üzerinden süzülerek bana doğru geldiğini gördüğümde isyan tüm sinirlerimi ateşliyor.

Tepeciğin tabanına doğru yalpalıyorum, kayarken ayaklarım kayıyor ve aşağıya doğru koşuyorum, sonra fırtına bandına doğru koşmaya başlıyorum. Ejderhalar tepeciği aşarken çığlık atıyor ve ben de iki avucumu kaldırıp Yvan'ın menekşe rengi ateşinden çağırabildiğim kadarını püskürtüyorum ve Vogel'in fırtına duvarına koşmadan önce etrafımda alevden bir kalkan oluştuyorum.

Üçüncü Bölüm

Kehanet Yükseliyor

Elloren Guryev

Issani çorak arazisi

Mor Wyvernfire kalkanımla çevrili olarak, Gölge fırtınası bandının içinden geçiyorum, siyah-gri çalkantılı kaosu gürültüsü beni çevreliyor ve Vogel'in Gölge fırtınası enerjisini çektikçe hızla azalan ateş kalkanıma çarpıyor.

Hızlanıyorum, fırtına grubunun Yvan'ın büyüsünü tüketmesinden kaçmak için sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir yarışa giriyorum. Sonunda, hemen önümdeki girdabın hafiflediğini hissediyorum. Kalbim boğazımda, fırtına bandının en uzak ucuna doğru sıçrıyorum, aynı anda çevredeki fırtına ateş kalkanıma çarpıyor.

Ciğerlerimi delen bir bora sırtıma çarpıyor, Gölgesi içimden geçip köklerimin etrafından dolanarak ayaklarımı yerden kesiyor ve fırtına bandının doğuya bakan tarafının dışına savruluyorum.

Haykırıyorum, havada savruluyorum ve sonra yere çarpıyorum. Avuçlarım kömürleşmiş, dumanı tüten toprağa çarpıyor, bozulmuş havada asit tadı hissediyorum.

Kalbim gümbürdeyerek kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum, yeryüzünden kıvrılan Gölge dallarının asalak bir şekilde gücüme bağlanmasıyla köklerimi kavrama hissine kapılırken etrafta ölü ağaçların kararmış şekillerinden başka bir şey yok.

Parçalanmış ejderhaların çığlıkları, kükreyen fırtına bandının genişliğinde duyuluyor, o kadar yüksek ki kolektif öfkeleri yeri sarsıyor. Empati yeteneğim Vogel'in ejderhaları öldürdüğünü algıladığında nefesim ciğerlerimde titriyor.

Fırtına bandının diğer tarafında toplanan güçler. Muhtemelen Vogel'in gelip bir yol açmasını ya da Wyvern gücünün büyük kısmının, saldırmadan önce sızan Gölge dalları tarafından hortumlanmasını bekliyorum.

Ya da ikisini de.

Fırtına bandından uzaklaşmak için koşmaya başladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor, Gölge dalları gücümü daha yoğun bir şekilde çekiyor, Wyvernfire Yvan kısa süre sonra çizgilerime bile ulaşmakta zorlanarak içime akıyor.

Canlı odun bulmalıyım yoksa her şey biter.

Grileşmiş, dumanı tüten ağaç cesetlerinin etrafında zikzaklar çiziyor, yanıma bir kramp girene kadar çılgınca hayatta kalan bir odun parçası arıyorum. Adımlarım duraksıyor, ateş gücü köklerimden çekilip Gölgeye karışıyor ve ben ciddi şekilde zayıflamaya başlıyorum.

Soluk kahverengi bir kabuk parçası gözüme çarpıyor.

Az ilerideki kömürleşmiş gövdenin ortasındaki zengin renk cümbüşüne bakınca gözlerim açılıyor.

Nabzım hızlanarak dörtmala koşuyor, ileri atılıyorum ve önünde dizlerimin çöküyorum. Ellerimi kaldırarak, Dryad tırnaklarımla yanmamış kabuğun küçük kesitini çılgınca ve hayatta kalan, canlı bir ahşap parçasını ortaya çıkardım, kök çizgilerim büzülmeye başladıkça nefesim daraldı.

Parıldayan Dryad yeşili tonum griye dönerken, Zhilaan Ormanı bağlantım bu kadar Gölgeyle savaşamayacak kadar uzakken, odun parçasını kömürleşmiş ağaçtan koparıyorum. İçimden bir çığlık kaçıyor, Yvan'a olan Wyvernbond'umun hızla azalan ipliği beni gri unutulmuş çökmekten alıkoyan tek şey.

Muazzam Gölgeyi Wyvern-Büyücü gücünün bir darbesi sırtıma çarparak nefesimi kesiyor, gümüş kıvılcımlar görüş alanıma yayılıyor.

Vogel.

Güçlenen bozuk ateş aurası fırtına bandının batı tarafından yaklaşıyordu.

Çaresizlik içimde dalgalanıyor, büyüye erişimim yok edilmiş, Yvan hâlâ fersahlarca uzakta, Vogel ve güçleri fırtına bandından ilerleyip beni ele geçirmeye hazırlanıyor.

Hayatta kalma şansımın azaldığını anlayınca, bana kalan son şeyi yapıyorum.

Dua et.

"Kadim Olan," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken canlı tahtaya tutunarak, "Kutsanmış Vo. Mai'ya. Oo'na. Beni duyabilen *herkes*. Lütfen, *bana yardım edin*. Eğer yardım ederseniz Erthia için *canımı* veririm. Size *yalvarıyorum*. Lütfen. *Vogel'in kazanmasına izin vermeyin*."

Elloren.

Donup kalıyorum, ses hem içimin derinliklerinden hem de küçük canlı odun parçasından geliyor gibi görünüyor. Bir daha asla duymayacağımı sandığım tanıdık, erkeksi bir ses.

Sersemlemiş bir halde başımı kaldırdığımda Lukas'ın hemen üstümdeki yanmış bir dalda oturduğunu ve omzuna bir Gözcü'nün tündüğünü görüyorum.

Patlayıcı bir duygu dalgası kalbimi doğruca kesiyor.

"*Lukas!*" Adını söylerken boğuluyorum, gözyaşlarım yol veriyor. Çünkü o da Gözcü kadar şeffaf.

Ve tamamen .

Teni derin, ışıltılı bir Dryad yeşili, kulakları sivri ve *gözleri* ... yemyeşil bir ateşle dolu. Etrafındaki kömürleşmiş dallarda daha fazla Gözcü titreyerek beliriyor.

"Öldün mü sen?" . "Lütfen, Lukas, ." Gülümsüyor.

Dönüştüm, diyor içimden, ahşabın içinden.

Bakışlarım uzaktaki fırtına bandına yöneliyor, Vogel'in yaklaştığına dair empatik hissim yoğunlaşıyor, Vogel'in gümüş-ateş gücünün bir başka nabızı içimden akıyor.

Lukas'a dönüp bakıyorum, etrafımızı saran dünya bulanıklaşıyor, zaman durmuş gibi görünüyor, gelgitli bir duygu dalgası içeri giriyor. "Seni özlüyorum," diye . "Seni seviyorum, Lukas. *Özür dilerim*."

Olma, diyor, kelimeler şefkatle dolup taşıyor. Ve sevgiyle. Sevginin kalbime işlediğini hissedebiliyorum, gözyaşlarım şimdi yüzümden aşağı akıyor.

"Sonunda yalnız kalmanı hiç istemedim," diye kabaca söylendim.

Sevgi dolu gülümsemesi hiç eksilmiyor. *Ben değilim*, *Elloren*, diyor kalbimin içinden, *eliyle* Doğu'yu işaret ederken. *Artık* her şeyin *bir parçasıyım*.

Benim ızdırap burgeons."Lukas, her şey o
hakkında için olmak
yok edildi."

Yüz ifadesi son derece ciddileşiyor. *O zaman izin verme.*

"Nasıl," diye bağıryorum, kırılaşmış elimi kaldırarak. "Lukas, *nasıl?*"

Üzerinde III'ün resmi olan avucunu kaldırıyor, yanan bakışlarında tutku var. *İhtiyacın olan her şey Elloren, hepsi senin içinde. Her zaman öyleydi.*

Ve sonra o ve Gözcüler ortadan kaybolur.

"*Hayır!*" Ağlıyorum, az önce olduğu yere doğru uzanıyorum ve hava buluyorum. Canlı odun parçası griye dönüyor ve kabus geri geliyor.

"Lukas, *beni bırakma!*" Ağlıyorum, umutsuzluk içime çöküyor.

Avuç içimdeki hafif bir sızı bakışlarımı aşağıya doğru kaydırıyor.

Titreyerek gri avucumu yukarı çeviriyorum ve III'ün görüntüsü kısa bir süre için Lukas'ın yemyeşil ışığıyla parıldıyor gibi görünüyor, tıpkı ejderha sırtındaki Büyücü kuvvetlerinin ön saflarının uzaktaki fırtına bandından fırlaması gibi.

Dehşet beni boğmakla tehdit ediyor ama ben onunla savaşıyorum, kavrayışım ateşleniyor, Lukas'ın sözleri bir savaş çekicinin gücüyle içime işliyor.

Hepsi senin içinde.

Pervasız bir içgüdüyle tırnaklarımı kömürleşmiş, dumanlar tüten toprağa batırıyor ve hızla küçük bir çukur kazdıktan sonra dal elimi sokarak III'ün görüntüsünü gömüyorum.

Avucumun üzerinde sert bir sızı dolaşiyor. Yeşil ışık gevşemiş toprakta parlıyor ve Gölge'nin dalları sanki üstün bir güç tarafından geri itilmiş gibi etrafımda büyük bir daire çizerek kayboluyor.

Suya batırdığım avucumu yukarı doğru çeviriyorum ve III'ün izinden fışkıran bir fidenin toprağı yarmasıyla gözlerim açılıyor, küçük Demirağaç fidanı büyüdüğüçe dallanıyor ve canlı yeşil yapraklar filizlendiriyor, kökleri elimi kenara itiyor.

Sersemlemiş bir halde elimi topraktan çekiyorum; küçük ağaç yükselip dallanırken, başımın hemen üzerinde kalınlaşan gölgelikten sevgi ve destek fışkırıyor.

Dryad, fidan canlı dallarından birini kucağıma bırakırken içimden geçiyor.

"Tanrı seni korusun," diye nefes nefese canlı dala tutunuyorum, köklerim dala ve ağaca bağlanırken içimden kararlılık akıyor.

Parıldayan Dryad yeşili tenimin grileşmiş tonu üzerinde dalgalanıyor, kök çizgilerim Kara Cadı *Dryad* gücüyle yeniden parıldarken ağacın elemental gücü içime doluyor.

"Dryad Cadısı!" diye bağıyor bir adamın sesi, tonu doğal olmayan bir şekilde derin.

Ayağa fırlıyorum, yaklaşık yirmi asker bana doğru yükseliyor, asaları havada, kırık ejderhaları çığlık atıyor.

Fidan bana bir dizi büyü gönderiyor ve ben de dalımı hazırlıyorum, ikimiz kendi küçük Dryad ordumuzu oluşturuyoruz.

Kendi küçük Dryad *fırtınamız*.

Bir savaş çığlığı atarak dalımı ileri doğru ittim.

Yeşil büyüden oluşan bir girdap dallarımdan fışkırıyor ve yeşil güçten oluşan bir duvar oluşturuyor; bu duvar ilerledikçe hızla yayılan ve yükselen yemyeşil şimşeklerle vuruluyor.

Fırtına duvarım Büyücü kuvvetlerine çarpıyor ve ejderhalar ve Büyücüler Dryad yıldırımıyla delinip çalkalanan yeşil ateş kütlelerine dönüşürken çığlık atıyorlar. Duvar, Vogel'in fırtına bandına çarpma kadar ilerlemeye devam ediyor, genişliği boyunca yeşil ışıklı ağaçlardan oluşan bir Ormanı patlatıyor - herhangi bir Büyücü, ejderha veya Gölge yarattığı temas ettiği anda havaya uçurmaya yetecek elemental güçle dolu ağaçlar, fırtına bandı artık yeşil ışıkla titreşiyor.

Sapling-ally'min gücünden daha fazla çekmeye başlıyorum, tam o sırada gelen mor ve ardından altın ve vermilyon Wyvernfire dalgası mor kıvılcımlarla vuruyor, hem Yvan'la olan bağımı hem de sürü bağımı kavurucu bir canlılığa yükseltiyor.

Dönüyorum ve grileşmiş gökyüzünde bir gökyüzü portalının karanlık yarığı patladığında boşuk bir nefes alıyorum. Yvan içinden süzülüyor ve yanmış ağaçlardan oluşan ormanın üzerinden bana hızla ilerliyor, bakışları akkor halinde.

Güçlü bir rahatlama ve sevgi dalgası bana o kadar sert çarpıyor ki neredeyse ayağımı kaybediyorum. Önce o, sonra Ariel ve Raz'zor portaldan çıkıp bana doğru uçarken Yvan'ın adını haykırıyorum; onları Naga ve ejderha formundaki Wyvern sürümüz takip ediyor.

Dryad Cadısı! Raz'zor bağımızın içinden hırlıyor, savaş ısısı kızıl ateşiyle titriyor.

Yvan, Naga, Raz'zor, Ariel ve Oaklyyn dışındaki kalabalık, Yvan'ın göğsündeki koruyucu rünler ışıllarken, ele geçirdiğim fırtına grubunun önüne iniyor. Yvan avuçlarını ileri doğru itiyor ve hep birlikte, fırtına grubunun önünde hızla kendi Wyvernflame fırtına duvarlarını oluşturmak için kükreyen ateş akımları püskürtüyorlar. Yvan bana doğru koşarken

Naga ve sürümüz ateş duvarını tutuyor, Ariel de peşinde. Yvan beni çaresizce içine alıyor, yırtık ve kanlı kulağımı fark ettiğinde gözlerindeki menekşe rengi ateş bembeyaz oluyor. Aramızdaki bağda benim adıma volkanik bir öfke kükrüyor.

Ben onu tutarken eli kulağıma doğru kayıyor. "Bunu sana Vogel mı yaptı?" diye tıslıyor.

Başımı sallıyorum ama sakat kulağımın üzerinde duracak zamanım yok. "Vogel bir İcaral," diye törpüledim.

Yvan'ın gözleri açılıyor, tüm sürümüzün bağından kanatlı Vogel'in ateşli bir görüntüsünü alevlendirirken ateşiyle şok patlıyor.

Naga'nın başı bize doğru savruluyor, Ariel bir dizi şok edici küfür tıslarken gözlerindeki ateş sersemlemiş bir şekilde parlıyor.

"Asla sen değildin," diyorum Yvan'a. "Başından beri sen değildin.

Vogel'in

Kehanetin İcaral'ı. Ve Yvan, *ben de* Kara Cadı'yım."

"Ama . . . Fallon," diyor Yvan, ben onu her şeyi bir araya getirmeye çalışırken izlerken.

"O öldü," diyorum ona, sert bir sesle. "Onu ben öldürdüm. Ve Vogel geliyor. Ordusuyla birlikte. Fırtına bandının hemen ötesine yığılmış durumdalar. Onun kuvvetleri Gölge fırtına bandını ve benim yarattığım yıldırım ormanını kolayca geçemeyebilir ama o ."

"Kuvvetlerimiz bir süre daha gelemeyebilir," diyor Yvan bana, solmakta olan gökyüzü portalına doğru bakarak. "Geçit birkaç kişi için yeterli şarjı tuttuğunda geçtik, ancak tüm ordumuzu taşıyabilmesi için tüm geçidin bir saate yakın zaman alması gerekebilir."

"Bu çok uzun," diye karşı çıkıyorum.

Gümüş sıcaklığındaki ateş içime saplanıyor ve Vogel'in Boşluk ağacı sarsıcı bir güçle zihnimi yumrukluyor. Bağırıyorum, Vogel'in büyüünün büyük bir yoğunluğu aniden fırtına bandında ilerliyor.

"Vogel geliyor," diye uyarıyorum, elimi kaldırıp III işaretimi gösterirken nabzım gümbür gümbür atıyor. Yvan ve Ariel'e "Avuç içlerinizi toprağa sokun," diye ısrar ediyorum. "Ağaç işaretlerimize tohumlar koydum. Gölge'yi geri püskürtmek ve elemental gücümüzü yenilemek için fidanları tezahür ettirebiliriz-"

Fırtına bandından çok sayıda çelik gibi Gölge rüzgârı fırlıyor ve bize çarpıyor, hepimiz havada birbirimizden uzağa savrulurken zemin yol veriyor. Yanından geçerken fidanımı tutuyorum, küçük ağacın acısı ve meydan okuması içimi ürpertirken rüzgârla tamponlanmış yörüngem durdu. Girdabın içinde çılgınca arama yaparken, sol tarafımda Yvan'ın bulanık formunu görüyorum.

Gölgeli fırtına örümcekleri topraktan fıskırıyor, kömürleşmiş toprak püskürüyor. Bir saniye içinde bacakları yere çarparak Yvan ve sürü arkadaşlarımı bacak kafeslerine hapsediyor, gri güç göğüs kafeslerindeki deliklerden fıskırarak kafeslerin etrafını sarıyor. Yvan ve sürü arkadaşlarım örümceklere muazzam miktarda Wyvern gücü püskürtüyor, ancak aralarındaki en büyük örümcek tarafından hortumlandığını görüyorlar

-

Devasa kraliçe Yvan'ı hapsediyor.

Yvan ve sürü arkadaşlarımın önce sendeleyip sonra yere düşmelerini, gözlerindeki ateşin sönmesini dehşetle izliyorum.

"Yvan!" Hızla zayıflayan bağımızın içinden öfke fıskırıyor.

Gümüş grisi Wyvernfire'dan bir ok sürümün ateşli fırtına duvarından geçip fidan müttefikime doğru patladığında ona hamle yapıyorum.

Küçük ağaç Gölge Ateşi'ne dönüşür.

"Hayır!" Kükrüyorum, fidan akrabamın acı çığlığı içimi parçalıyor, Dryad güç kaynağım uçup gidiyor, Gölge dalları çizgilerimin etrafından akıyor.

Vogel'in Void ağacı zihnimde acı verici bir şekilde parıldıyor, solladığım fırtına grubunun grileştiğini hissediyorum, Vogel Wyvernfire duvarından geçerken şimşek ağaçlarım cızırdarak yok oluyor. Göğsü çıplak, grileşmiş kanatları açılmış. Gölge boynuzları havada, kesik kesik gözleri benimkilerle buluştuğunda nefretle parlayan gümüş alevle yanıyor.

Gölge Asa'yı kaldırıyor.

Sürümün Wyvernfire fırtına duvarının tamamı gri bir sise dönüşüp yere düştükten sonra ayak bileklerime için ileri atılınca irkiliyorum.

Vogel'in felaket derecede üstün Gölge gücünün tamamı *bana* odaklandı.

Dördüncü Bölüm Kehanet Savaşı

Elloren Guryev

Gölge çorak arazi

"Magedom binlerce ordudan daha güçlüdür," diye tıslıyor Vogel.

Gölge Asası'nı havaya kaldırmış, Boşluk çorak arazisinde bana doğru ilerliyor. Yvan'ın öfkesini ve hem onu hem de sürü arkadaşlarımı hapseden dev Gölge örümceklerinden gücünü geri kazanmak için verdiği umutsuz mücadeleyi hissedebiliyorum.

Yerde yoğun bir gölge sisi var ve ayaklarımı gizliyor; Yvan'ın üzerinde duran devasa kraliçe örümceğin bedeni, onun muazzam gücünü tüketirken titreşen gri şimşeklerle giderek daha fazla aydınlanıyor.

Yere yığılmış, Gölge sisi etrafında dönerken, Yvan bana doğru bir ateş hattı açıyor, ancak ben bir parçasını bile yakalayamadan dev örümceğe çekiliyor.

"*Elloren,*" diye sesleniyor Yvan boğuk bir sesle, titreyen, III işaretli avucunu kaldırıp bana aceleci bir bakış attıktan sonra elini sisin içinden aşağı doğru itiyor, bu hareketi sürünün geri kalanı da hızla takip ediyor.

Ne yaptıklarını anladığımda kalp atışlarım hızlanıyor - beni güçlendirmek için ağaçları tezahür ettirmek amacıyla III işaretlerini Gölge'li toprağın altına itiyorlar.

Çaresiz, Gölge'nin buğulandığı toprağa düşüyorum, fidan dalımı işaretli olmayan elime aktarıyorum ve III işaretli avucumu da toprağa sokuyorum.

gücümü geri kazanmak için kalınlaşmış Gölge'nin içinden küçük bir fidan korusunu gösteriyor.

Ama hiçbir şey yok.

Vogel'in gücü Hayat'ın geçemeyeceği kadar güçlü olduğundan, kalın Gölge üzerinde kayarken III işaretimde sadece hafif bir karıncalanma oluyor.

Vogel alçalmış halimin önünde duruyor, sol elimde tuttuğum dala küçümseyerek bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Dalımı tekrar III işaretli elime aktarıyorum, hemen uzaktaki Zhilaan Ormanı'nın bağlantımız aracılığıyla köklerime umutsuzca elemental güç fırlattığı, ancak bu gücün Gölge tarafından tüketildiği hissiyle doluyorum.

Vogel zaferini görmem için bana meydan okurcasına etrafına dikkatle bakıyor. Magedom'un tüm dünya üzerindeki hakimiyetini görmem için.

"Sen bir *Icaral*'sın," diye , öfkem yükseliyordu. "Nasıl böyle düşünebiliyorsun?"

Vogel'in gümüşü gözleri nefretle parlıyor. "Ben bir *Icaral değilim*," diye öfkeyle haykırıyor, doğal olmayan keskin dişlerini göstererek. "Ben Kadim Olan'ın kanalıyım. Yakında Erthia'daki Fae yozlaşması temizlendiğinde arınmış olacağım."

Fidanımın dalını sıkıca kavrarken zihnim çılgınca onu yenmenin bir yolunu arıyor, içinde hala bir yaşam zerresi var, ama sadece tek bir zayıf büyü için yeterli - belki bir mum yakmak ya da tek bir asma göndermek için yeterli, ama daha fazla değil.

Kara Cadı, uzaktaki Zhilaan Ormanı fersahlarca öteden bağımıza sesleniyor.

Çok .

Vogel'in zalim gülümsemesi dalıma doğru eliyle işaret ederken geri döndü. "Fae enerjisi zerrenle beni alt edemezsin. Ben de senin gibi bir güç empatisiyim. *Çıplak* olduğunu hissediyorum." Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "her saldırıyı anında yok edeceğim. Senin *pis* Fae gücünün Kutsal Büyücülük karşısında hiç şansı olmadı."

İçimden bir şeyler kopuyor ve elimi dalıma sımsıkı sararak ayağa kalkıyorum.

Ona doğrultuyorum ve Vogel bana şaşkın bir bakış atıyor, kanatlarını sıkıca çekerken bu anın tadını çıkardığı belli.

"Ordunun fırtına bandından geçmesine izin ver," diye meydan okuyorum, dünyada kaybedecek hiçbir şeyim kalmamışken ona doğru meydan okuyan bir adım atıyorum. "İçinden geçecek bir yol yaratacak güce sahip olduğunu biliyorum. *Kanatlarını* görmelerine izin ver, Marcus. Bakalım içlerinden biri bir lcaral'ı takip etmek isteyecek mi?"

Vogel'in yüz hatlarını kötücül bir nefret ifadesi bozuyor. "Savaşımız *burada* sona eriyor Dryad Cadısı," diye tıslıyor korkunç bir sonlulukla ve Gölge Asa'yı kaldırıyor.

Yvan'ın ve benim sürülerimin yozlaşmış Wyvernfire'ını bağlı fırtına örümceklerinden alıp doğrudan Gölge Asa'ya aktararak dünyayı sona erdirecek bir güç seviyesine ulaştığını hissediyorum. "Asamın gücü sana çarptığında," diye hırlıyor, "*seni* sadece öldürmekle kalmayacak. Tüm fırtınasını Zhilaan Ormanı'na olan bağına doğru akıtacak. Ve onu *küle* çevirecek."

Soğuk bir dehşet şoku omurgamdan aşağı iniyor, dal elimi , Vogel öfkeyle daha fazla güç çekerken dünya kendi ekseninde eğiliyor gibi görünüyor.

Madeni daha da tüketiyor.

Dizlerim büküldü ve nefes nefese yere çöktüm.

Kara Cadı! Zhilaan Ormanı bana homurdanıyor, akraba Ormanımın savaşçı meydan okuması o kadar güçlü ki, aramızdaki fersah fersah Void topraklarında titreştiğini hissedebiliyorum ve beni çizgiyi korumaya çağırıyor.

Acımasız bir hesaplaşmayla, karşılık vermenin tek bir yolu olduğunu fark ettim. Zhilaan Ormanı'na yaşaması için bir gün daha vermenin tek yolu. Gelen Dryad'khin ordumuza Zhilaan'a *bağlı* güçlerine tutunup *savaşma* şansı vermenin tek bir yolu var.

"Seni seviyorum, Yvan!" Dalımın uç noktasını göğsüme getirip sarmaşık saldırısını hazırlarken son sihir kırıntımı da çekerken haykırıyorum.

"*Elloren, HAYIR!*" Yvan aramızdaki Gölgesi genişlikte kükrüyor, tüm sürülerim tükürüklü hırıltılarla protestoya katılıyor. Yvan'ın hala tutabildiği her kıvılcım bana doğru çatırdıyor, gücünün büyük kısmı Vogel'in Gölgesi tarafından tüketilirken bile içindeki vahşi aşk içimi yakıyor. yaşlar süzülürken, kalbimi kazığa oturtacak büyü'nün sözlerini mırıldanmaya başlıyorum.

Zihnimin arkasında karanlık kanatlar belirliyor ve donup kalıyorum. Tanıdık olmayan, prizmatik bir alev kıvılcımı karnımın alt kısmında tutuşuyor, ısısı

Volkanik.

Karanlık kanatlar zihnimde güçlü bir şekilde titreşirken gözlerim açılıyor, şaşkınlık bir anlığına beni ele geçiriyor. Prizmatik ışık görüşümü delip geçiyor, ateş hatlarım ve Yvan'a olan bağım çok renkli alevle doluyor, bedenim buna karşı titriyor. Ve bu sadece alev değil.

Bu prizmatik *Wyvernfire*.

Kara Cadı, Zhilaan Ormanı'nın zafer ılığı geliyor, sesi şaşırtıcı derecede net, Zhilaan'ın tüm elemental gücü aniden prizmatik alev aracılığıyla çizgilerime ve dalıma akıyor, sanki Gölge bir çorak arazide fersahlarca uzakta değil de Büyük Nightwood Çam Ormanı'nın ortasında duruyormuşum gibi.

Sersemlemiş bir coşku beni ele geçiriyor, Erthia'nın tam, yaratıcı Yaşam gücü bedenime doluyor, Yvan'a olan bağlılığımın ateşli gücü kabarıyor, omzumdaki çiftleşme işareti görkemli bir güçle tutuşuyor.

Zhilaan Ormanı'nda doğan mucize, içimde daha yoğun bir yaşama alevlenirken.

Ateş kazanıyor.

Karanlık kanatlar bir kez daha zihnimde parılıyor, Vogel'in kendini beğenmiş zafer bakışı önce şaşkınlığa, sonra da ona sabitlediğim bakışları görünce şoka dönüşüyor, prizmatik ateş görüş alanımda yanıp sönerken tenimde bir karıncalanma oluşuyor, koyu yeşil, mor dal desenli renk tonum hızla geri dönüyor.

Büyüler mırıldanarak, Vogel Gölge Asa'yı bana doğrulttuğu anda canlı dalımı ileri doğru itiyorum, Zhilaan Ormanı'nın tüm gücü ve çekirdeğimdeki kabaran prizmatik Wyvern gücü patlıyor.

Vogel'in karşı bir Boşluk gücü fırtına duvarı gönderdiği anda benim dalımdan bir elemental kudret fırtınası patlıyor. Fırtınalarımız birbirine çarpıyor, onun kıvrımlı şimşegi benim kromatik şimşek isyanıma karşı çatırdıyor.

Vogel'in kanatları havaya çarpıyor ve geriye doğru savruluyor. Savaşma isteğim kabarıyor, ileri atılıyorum ve Zhilaan Ormanı'nın bana gönderdiği bir dizi büyüü daha hırıldayarak çıkarırken, Yvan'ın bağımızdan büyük miktarda ateş gücü çektiğini hissediyorum.

Ayağa fırlayıp avuçlarını dışa doğru açtığı anda bakışlarım kısa süreliğine Yvan'a kayıyor.

Onu hapseden kraliçe örümcek devasa bir prizmatik alev topuyla patlıyor, yenilenen ateşi tüm sürümüzü yakıyor.

Sürü arkadaşlarım kalan örümcekleri rengârenk Wyvernfire toplarına dönüştürürken Naga'nın kükremesi havayı yarıyor. Ben Vogel'la savaşıırken Yvan'a olan bağımın gücü fışkırıyor, güç duvarım güç kazandıkça omzumdaki çiftleşme izi daha da yanıyor. Benim fırtınam Vogel'inkini çok renkli bir şimşek spreyi halinde geçerken, Yvan ve sürünün geri kalanı bana doğru ilerliyor, Vogel ve benim aramdaki hava hızla temizleniyor.

Vogel bana hırlıyor, dişleri uzamış, Gölge Asasını kaldırıp şeytani gücünün tüm kuvvetini kullanırken gözlerinde vahşi, gümüş ateşi bir bakış var ve ben de Zhilaan Ormanı'nın bana fırlattığı büyüleri mırıldanıyorum. Silahlarımızı ileri doğru itiyoruz, benim büyülerim Vogel'inkiler devreye girmeden bir saniye önce yerine oturuyor.

Asamdan çıkan canlı mor dallar Vogel'a çarpıyor ve onu birçok noktadan yaralıyor. Geriye doğru yumrukladı, Gölge Asa elinden fırladı.

Ona doğru hamle yapıp başka bir büyü hazırlıyorum, hem özümde filizlenen kromatik ateşten hem de Zhilaan Ormanı'nın gücünden yararlanıyorum, Vogel Gölge Asa'ya doğru hamle yapıyor, soluk soluğa göğsünü tutuyor ve ben ona ulaşmadan Asa'yı Gölge buğulu zeminden kapıyor.

Solgun gözlerinde zalim bir parıltıyla Asa'yı bana doğrultuyor. "Kutsal Büyücülük sana karşı ayaklanacak," diye hırlıyor.

"O zaman Dryad fırtınamızla yüzleşecekler," diye hırlıyorum, Yvan ve sürümüz Vogel'a çok renkli ateş saldırıları düzenlerken, ben göğsüne doğru büyük bir sarmaşık mızraklarken Gölge Asa'yı elinden uzağa fırlatıyorum.

Vogel çığlık atıyor, kanatları yere çarpıyor, sonra vücudu parçalanmaya başladığında hareketsiz kalıyor, hızla boynuzlu, kanatlı bir figür şeklinde Gölge külüne dönüşerek toprağa karışıyor.

Yerimde donup kaldım, şaşkın bir sessizliğe gömüldüm, Kehanet sonunda gerçekleşti. Gölge sisi Vogel'in yanmış cesedinin

kaldı ve ben hemen empati kurdum, Vogel'in ordusunun ilerlediğine dair hiçbir şey algılayamadım.

Yvan bana ulaşıyor ve kollarını umutsuzca bana dolayarak beni sıkıca çekiyor.

"Yvan," diye zorlukla başardım, sırayla onu sıkıca kavramak için uzanırken titriyordum. "Aman Tanrım. *Yvan*."

İkimizi de saran duygularla hafifçe geri çekilip bana yakıcı bir bakış atıyor, ardından dudakları benimkilerle buluşuyor ve ben de hevesle ona karşılık veriyorum, çiftleşme bağımızın alevi yeni boyutlara ulaşırken ona yapışıyorum, siyah kanatlar zihnimde tekrar tekrar kalp çarpıntısıyla yanıp sönüyor.

"Bu kadar gücü nasıl ortaya çıkarıyorsun?" Yvan öpüşmeyi kestiğimizde soruyor, içimdeki prizmatik ateş kıvılcımı Wyvernbond'umuzu bir yıldız gücüyle yakıyor, gücümüz içimde kök salan Zhilaan-bağlı yeni yaşamla birleşiyor.

Yvan'ın bakışlarını tutarken gözlerim yaşlarla doluyor, ona olan sevgim kalbimi öyle bir genişletiyor ki, sürümüzün geri kalanı toplanırken sevinç dalgası neredeyse dayanılamayacak kadar acı veriyor. "Hamileyim," diyorum ona, elim karnımda gezinirken, "bebeğimiz bir İcaral ve inanılmaz güçlü bir Işık Büyücüsü olacak."

Yvan'ın gözleri açılıyor ve ben onun şaşkın bakışlarında her şeyin yerli yerine oturmasını izliyorum. Yankılanan bir sevinç ateşi onun gücünü titretiyor, rengârenk alevimiz artık sadece birbirimizin değil, içimde büyüyen yeni yaşamın etrafında dönüyor - Zhilaan Ormanı'na o kadar yakından bağlı ki, Yvan'ın ve benim gücümü Gölge'ye karşı dayanacak kadar güçlü bir şekilde sabitleyebildi.

Gölge Asası'nı Verdyllion'la birleştirmemiz gerektiğini ve böylece Gölge gücüyle hapsedilmiş herkesi kurtarabileceğimizi hatırladığımda sevincimizi endişe bölüyor.

Bakışlarım Gölge Asa'ya yöneliyor, sisle gizlenmiş formunun yere battığını gördüğümde endişem orman yangını alarmına dönüşüyor.

"Asa!" Ariel ve Raz'zor bir bulanıklık içinde bölgeye atlarken, Asa'nın zehirli toprağın içinde kaybolduğunu görünce haykırıyorum.

Ariel ve Raz'zor pençeleriyle toprağı eşelerken ben Asa'nın *hareket ettiğine* dair korkunç bir hisle doluyorum.

"Fırtına bandına doğru gidiyor!" Ona doğru sıçrarken bağıriyorum ama sözlerim çok geç kalıyor.

Sadece mitolojik metinlerde gördüğüm bir iblis hızla yerden çıkmadan hemen önce, Erthia'yı parçalayan bir gök gürültüsü kulaklarımı yumrukluyor - müttefiklerimin bizi uyardığı bir iblis.

V'yexwraith'in soluk gri, gergin formu Gölgei zeminden açılıp gittikçe yükselirken etrafında karanlık şimşekler çakıyor. Yassı kafasından dikenli boynuzlar çıkıyor ve üst yüzünün her yerinde fokurdayan gözler oluşuyor, bacaklarının olması gereken yerde gri sis dönüyor.

Uzun parmaklı elinde, zehirli enerjileri bir ve aynı olan Gölge Asa'yı tutar.

V'yexwraith çığlık atan bir haykırıyla Asa'yı yukarı doğru iter ve Vogel'in tüm fırtına grubunu emer, iblis bunu yaparken bulutlar kadar uzar.

Vogel'in devasa ordusu yığınak yapmış halde ortaya çıktı.

Yıkıcı bir sarsıntıyla, Vogel ve Magedom'un başından beri daha büyük bir savaşın piyonları olduğunu ve hâlâ karşı karşıya olduğumuz bu kötülüğün kendi başına bir hayat sürdüğünü anlıyorum.

Gölge Asa kendi başına bir hayat sürece kadar güç kazandı.

V'yexwraith keskin dişli ağzını açıyor, kemikleri sarsan, kıtayı titreten bir *ATCH ATCH ATCH* sesi çıkarıyor ve her Büyücünün derisi griye dönüşmüş Gölgeye sahip ordusuyla birlikte bize doğru ilerliyor.

Beşinci Bölüm

Boş Aylar

Elloren Guryev

Gölge çorak arazi

Yvan avuçlarını kaldırırken ben de dalımı ilerleyen V'yexwraith iblisiyle yaklaşan Gölge ordusuna ; ikimiz de rahmimdeki çocuğumuzun kıvılcımıyla Zhilaan Ormanı'nın gücünden faydalanıyoruz.

Karadan ve havadan, uzaktaki ordu devasa gri bir dalga halinde bize doğru ilerliyor, yaklaştıkça hırıltı ve çığlıklardan oluşan gürültülü koroları artarken, bizim sürümüz Yvan'ın onlara yaktığı ateşi hazırlıyor.

V'yexwraith bulutlardan bile daha fazla uzuyor, ince bacakları şekil alıyor. Her adımı toprağı sarsarak ilerliyor, sonra çok gözlü bakışlarını korkunç bir odaklanmayla üzerime dikeyor, kalbim vahşi bir ritme giriyor. İblisin üst yüzünde yeni gözler canlanıyor, Gölge Asa uzun parmaklı elinde, Asa'nın Boşluk ağacı felaket bir şekilde büyüyen bir güçle zihnimde titreşiyor.

Kolumu koruyucu bir şekilde rahmimin üzerine koyarak, Yvan'ın parlayan avuçlarından güç yaydığı sırada dalımı ileri doğru itiyorum.

Aynı anda hem Yvan'ın avuçlarından hem de benim dalımdan çok renkli alevler fışkırıyor; Naga ve sürü arkadaşlarım V'yexwraith'e kromatik ateşler saçarken, iblis Gölge Asasını havaya doğru fırlatıyor.

Asa'nın ucundan yarı saydam gri bir güç atımı fışkırır ve dışarı doğru fırlayarak Asa'nın etrafında yarı saydam bir Gölge küresi kalkanı oluşturur.

İblisin gövdesi.

Ateşli saldırımız V'yexwraith'in koruyucu küresiyle çarpışıyor ve odaklanmamış bir kaosa dönüşerek iblisin kalkanının etrafında renk renk, kıvılcım saçan bir fırtınayla dönüyor, büyümüz grileşiyor ve Gölge Asa onu çekmeye başlıyor.

Akrabam kuzgun Errilith'in görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Bir büyü zihnimden, iliklerime kadar fısıldarken dünya karanlıkta titreşiyor gibi görünüyor, fısıltılara kısa süre sonra Zhilaan tarafından gönderilen tamamlayıcı büyülerin yapraklı ifadeleri katılıyor, ileriye giden yol kristalleşiyor.

"V'yexwraith ve kuvvetleri arasında bir Wyvernfire duvarı daha oluşturun!" Yvan'a ve ordumuza haykırıyorum, galeyana geldim.

"İblis onu tüketecek!" V'yexwraith son gri ateşimizi de Asa'nın içine çekerken ve Gölge ordusu kükreyerek yaklaşırken Ariel tıslıyor.

"Sadece yap!" Ağlıyorum.

Yvan ve ben acil bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra o ve ordum bir Wyvernfire fırtına duvarını daha patlatarak gelen orduyu okyanus kükremeleri bile görüş alanından çıkarıyor.

V'yexwraith kulakları yırtan bir çığlık atıyor ve ben de devasa yaratığa doğru koyu mor bir toprak büyüğü hattı fırlatıyorum, sarmaşıklarım V'yexwraith'in korumasız alt bacaklarına dolanıyor. Zhilaan Ormanı'nın güç arttırıcı büyüünü seslendirerek, dalımı *sertçe* geri çekiyorum.

V'yexwraith başını geriye atar, düşerken çığlık atar, mağara gibi yarık ağzı öfkeyle açılır. Ağzından bir başka ağız çıkar, sonra bir başkası, tüm ağızlar gökyüzünü yarmaya yetecek bir güçle birlikte keskin griyi gıcırdatır.

İblisin yüksek gövdesi, yeri sarsan bir *Gümbürtüyle* Gölge dumanı tüten toprağa çarpıyor ve onu kalın mor sarmaşıklarla oraya bağlıyorum.

Çoklu gözlerini bana diken iblis, Gölge Değneği'nin ucunu sürümün Wyvernfire duvarına doğru çeviriyor ve ben dalımı kaldırıp Errilith'in büyüünü savurup Doğal *Ölüm*'ün gücünü çekerken ona doğru sifonik sis püskürtüyor.

Wyvernfire duvarının içinde bir dizi Ölümkini saptırma rünü yanıp sönüyor, asılı formları alevleri siyaha çeviren gece yarısı Karanlığıyla dalgalanıyor, kalkan duvarının üst kenarı gökyüzüne doğru genişliyor.

V'yexwraith'in buharlı gri büyüğü runik duvarımıza çarpıyor, yanıp sönerek siyaha dönüşüyor ve ardından bir gece yarısı dalgasıyla iblisin üzerine doğru akarak küre kalkanını Karanlık sise dönüştürüyor.

V'yexwraith öfkesini hırıldayarak çıkarır ve Asa'yı Biz.

Biz karşı saldırıya geçmeden, dalgalı, gri bir yarım küre Boşluk gücü V'yexwraith'in Gölge Asası'ndan fışkırır ve canavar boyutuna ulaşır.

Güç darbesi kemik kırıcı bir güçle bize çarpıyor, ayaklarım yerden kesilip hepimiz bir kez daha havaya savrulurken nefesim ciğerlerimden fırlıyor, dalım elimden kopuyor.

Sırtım yere çarpıyor ve bebeğimi güvende tutmak için çaresizce karnıma sarılıyorum.

Yvan homurdanıyor ve hızla kendini düzeltiyor, sonra benimle iblisin arasına atlıyor.

V'yexwraith Gölge Değneği'ni Yvan'a doğru savurup bir yarım küre gri büyüğü daha yayarken, Yvan ve grubumun geri kalanı iblisin üzerine devasa kromatik şimşekler fırlatırken dalıma atılıp onu yakalıyorum.

Sürümün yıldırımını iblisin yarım küresine çarpıyor ve küre hızla çatırdayarak koyu gri bir dumana dönüşüyor. Duman yere sürükleniyor ve çelik gibi koyulaşıyor, damarlı gri gücün yılan gibi kısımları Yvan'a, sürümüze ve bana doğru korkunç bir hızla fırlıyor.

Çelik renkli parçalardan biri ayağıma çarpıp bileğimin etrafından dolanarak tüten bir bileziğe dönüştüğünde itiraz eden bir çığlık atıyorum. Zehirli kalay tadı dilimin arkasını kaplıyor ve gücümün, Yvan'ın ve sürümünkilerle birlikte Gölge toprağa ve asalak V'yexwraith'e doğru çekildiğini hissediyorum. V'yexwraith'in gücümüzün büyük kısmını *kendisine* yönlendirdiğini, büyüümüzün emildikçe grileştiğini hissettiğimde korku kanıma karışıyor.

Yvan avuçlarını bir kez daha korumasız iblise doğru iterken, kendimi ayağa zorluyorum, Yvan'ın gücünün çoğunun avuçlarından iki katına çıktığını ve o serbest bırakamadan toprağa ve V'yexwraith'e doğru çekildiğini hissettiğimde alarmım artıyor.

Dişlerimi sıkarak nafile bir Zhilaan büyüü yapmaya çalışıyorum, büyümün akışının da iblise doğru yönlendirildiğini fark ettiğimde dehşete kapılıyorum.

Yvan omzunun üzerinden bana aceleci bir bakış fırlatıyor, gözlerinden ateş fışkırıyor. "Gücüne erişebilir misin, Elloren?"

"Sadece bir iz," diye bağıyorum, filizlenen korkuyu bastırmaya çalışarak. "V'yexwraith büyümüzün akışını yeniden yönlendirdi!"

V'yexwraith gücümüzden parazit bir darbe alırken dişlerini gıcırdatıyor, gerilmiş formu daha da büyüyor. Grileşen bağlarımdan kurtuluyor ve iblis III'ten çok daha büyük, yeni, imkânsız yüksekliklere yükselirken Yvan korumacı bir şekilde bana doğru geri çekiliyor.

Boşluk ağacı zihnime daha sert vuruyor ve Gölge ağacının büyüklüğü ve kapsamı hakkında daha net bir his beni ele geçirerek içimi sıkan bir alarmı tetikliyor.

Hırlayan sürülerim dişlerini ve pençelerini hazırlarken Yvan beni korumak için kanatlarını açıyor.

V'yexwraith gökyüzünü parçalayan bir çığlık atıyor ve Gölge Asa'yı gökyüzüne doğru fırlatırken geri çekilmeme neden oluyor.

Parlayan metalik gri küreler görünür gökyüzünün tüm genişliği boyunca patlayarak oluşuyor ve yüzlerce Gölge ay gibi üzerimizde asılı kalıyor. Büyünün metalik tınısı havayı kaplıyor, Yvan'ın ve benim gücüm, sürü arkadaşlarımızın gücüyle birlikte, şimdi gökyüzüne doğru hortumlanırken yukarı doğru süzülüyor.

V'yexwraith tıslıyor, tüm ağızlarında dişli gülümsemeler oluşuyor, hepsini üzerime dikerken çoklu gözlerinde kin parlıyor. Boşluk ağacının görüntüsü bir kez daha acı verici bir nabızla görüşüme saldırıyor ve donup kalıyorum, boğucu bir korku beni ele geçiriyor. V'yexwraith'in tamamen bilinçli olduğunu ve tıpkı Vogel'in Xishlon'da yaptığı gibi, bu Gölge kürelerini çağırarak Doğu'nun kutsal Xishlon aylarıyla kasıtlı olarak alay ettiğini korkunç bir şekilde fark ediyorum.

Ölümcül bir alay.

Bu kürelerde Fae öldüren demir gücü var. Bunu hissedebiliyorum. Ve bu doğal demir değil. Bu bir tür Boşluk demiri, elemental gücümüz üzerindeki liç kuvveti, yüzlerce mıknaşın çekimi gibi artıyor.

Ayların çekirdeklerinde patlayıcı Gölge Ateşi oluşuyor.

"O küreler," diye gürliyorum Yvan'a, "Gölge-demir patlayıcıları. Senin demir koruyucu rünün onlardan kurtulacak kadar güçlü değil!"

Bu aylardaki Boşluk demirinin sadece yarı Lasair-Fae Yvan'ı değil, aynı zamanda yarı Lasair doğmamış çocuğumuzu da yok edebilecek güce sahip olduğu aklıma geldikçe, ikimizin de içine artan bir korku yayılıyor. Mage-Dryad'kin hariç, gelen Fae müttefiklerimizin her biriyle birlikte - Kelt mirasımız demire karşı direnç kazandırıyor. Ancak geri kalanımız ayların patlayıcı gücü tarafından yok edilecek, ki bu güç en güçlü yeşilliklerle güçlendirilmiş silahları ve kalkanları bile yok edecek kadar kuvvetli, Deathkin'le güçlendirilmiş Wyvernfire'dan oluşan fırtına duvarımız grileşmeye başladı.

Vogel'in ordusu, Gölge Asa iblisiyle birlikte aylar düşmeden önce üzerimize inmek üzere.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, V'yexwraith patlayıcı bir çılgılık atıyor ve bana doğru hamle yapıyor.

Naga, Raz'zor, Ariel ve grubumun geri kalanı kendilerini V'yexwraith'e doğru fırlattıkları anda Yvan da havalanarak iblisin üzerine doğru süzülüyor.

"Hayır!" , korku içime yayılıyor, güçleri tükenmiş Yvan ve sürü arkadaşlarımla bu Gölge yaratıkla baş edemeyeceğini .

V'yexwraith büyük çenesini açıyor ve gökleri sarsacak kadar güçlü, yankılanan bir savaş çılgılığı atıyor. Gölge Asası'nı ileri doğru itiyor ve içinden birden fazla Gölge ağacı fırlıyor, mızrak gibi kanopileri Yvan'a, bana ve saldıran sürü arkadaşlarıma doğru saplanıyor.

Yvan havada kavis çizerek bana doğru savrulan ağacı yumruklayıp uzaklaştırırken, kazığa oturmaktan büyük bir hızla kurtuluyor. Gölge ağaçlar sürü arkadaşlarımla çarpışıyor ve yere çakıldıklarında kalbim sıkışıyor, kanatları ve uzuvları kazığa oturtuluyor, böcek-

V'yexwraith gücümüzü yukarıdaki Boşluk aylarına çekmeye devam ederken onları Gölge toprağa sabitleyen ağaçlar gibi.

Naga, Raz'zor ve diğerleri öfkeli hırıltılar çıkarırken, Ariel kanatlarının kenarları tutulmuş halde öfkeyle çılgık atarak sağımda bir yığına düşüyor. V'yexwraith Yvan'a doğru bir ağaç daha fırlatıyor, Yvan da ondan uzaklaşıyor ama ağacın yan tarafına indirdiği darbe onu bir hayli yana savuruyor.

Öfke içime doluyor ve kaldırıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum, gücümü geri kazanmak için her hattımı kırılma noktasına kadar geriyorum, ayların büyüm üzerindeki çekimi, dalıma en ufak bir büyü izi bile gönderemeyeceğim kadar lanetli bir şekilde güçlü.

Savaşma isteğimin kırıldığını hissetmiş gibi görünen V'yexwraith'in devasa kafası bana doğru dönüyor. İblis dişlerini göstererek bana doğru ilerlerken ve Gölge Asa'yı kaldırırken, karnıma sarılarak geriye doğru sendeliyorum.

"*Elloren!*" Yvan çok uzaklardan bana doğru yükselirken umutsuzca hırlıyor ve panik içimi parçalıyor, çocuğumuz ve ben sonumuzu getirmek üzereyiz.

Ariel aniden bir kan püskürmesi içinde kendini dallardan koparıyor. Doğüstü bir hırıltı çıkararak kendini V'yexwraith'e doğru fırlatıyor ve formu *patlıyor*.

Ariel'in bedeni büyürken, kanatları genişleyip *kocaman, siyah* bir *ejderhaya* dönüşürken şaşkınlık içime işliyor.

V'yexwraith geri çekilir ve Ariel gökyüzüne doğru patlayarak iblisin göğsüne öyle bir güçle çarpar ki V'yexwraith Gölge Asası'nı düşürür ve gürültüyle yere yığılır.

Elime geçen fırsatı değerlendirerek Asa'ya doğru atıyorum ama Yvan anında orada bitiyor ve Asa'yı ilk yakalayan oluyor.

V'yexwraith kan donduran bir çılgık atıyor ve Ariel pençelerini iblisin göğsüne hain bir bulanıklıkla indirirken V'yexwraith' uzun kolları sanki vücudundan bir uzuv kopmuş ve uçup gitmiş gibi Gölge Asa'ya doğru geriliyor.

Yvan bana doğru süzülüyor, elinde Gölge Asa, uçuş düzeni aniden karmakarışık, prizmatik gözleri parlayan bir gri yanıp sönüyor. Fırlatıyor

Gölge Asa'yı, sanki ellerini yakan bir şeyden kurtuluyormuş gibi yere bırakır ve yere doğru kayar.

Asa, Yvan yere inmeden hemen önce ayaklarımın dibindeki gri buğulu toprağa düşüyor.

"Dokunma ona!" Şeytani Asa'yı elime almak için hamle yaptığımda Yvan haykırıyor ve V'yexwraith homurdanarak Ariel'in ejderha formunu itip uzaklaştırıyor.

İblis sıçrayıp her yönden gökleri yaran bir çığlık atarak Asa'ya doğru ilerliyor. Ariel tekrar gökyüzüne fırlayıp yaklaşan iblise süzülürken Yvan bir kez daha havalanıyor ve ikisi birlikte kaba kuvvetle ona karşılık veriyor.

Gölge Asa'yı elimde tutmak için çaresizce tuniğimin yapraklı eteğini yırtıyorum ve şeytani aletin önünde diz çöküyorum. Yırtık eteği üzerine atıyorum ve III işaretli olmayan elime alıyorum, aynı anda dişlerimi takırdatabilecek kadar güçlü bir elemental güç duvarına çarpıyorum, hepsi doğu gökyüzünün yükseklerinden bana doğru patlıyor.

Tam bir Vu Trin portalı gökyüzünü yararken ve Dryad'khin ordumuz kanatlar, kartal ve Wyvernback üzerinde uçarak demir Void aylarının tavanı altında gelen bir gelgit gibi içeri girerken bakışlarımı doğuya çeviriyorum.

Void ayları hepimizin üzerine Gölge demir patlayıcıları yağdırmak üzere.

Altıncı Bölüm

Prizmatik Güç

Elloren Guryev

Gölge çorak arazi

"Portal buradan çıksın!" Bağıriyorum, gelen kuvvetlerimizi boşuna savuşturmaya çalışıyorum, çığlıklarım Vogel'in bize ulaşmak için savaştan kuvvetlerinin artan kükremesi tarafından yutuluyor. Gri ateş patlamaları runik ateş kalkanımızda giderek artan bir şiddetle parlıyor, Yvan ve Ariel V'yexwraith'e karşı kaba kuvvetle savaşıyor.

Yapraklı kumaşla sarılmış Gölge Asa elimde ağırlaşırken, yukarıdaki olgunlaşan Boşluk aylarına güç beslemeye devam ediyor.

Tüm sevdiklerimin gelen büyüünün empatik hissiyle dolup taşarken, durumun tüm kabusu karnıma bir yumruk gibi çarpıyor
-Tristan'ın ve Vothe'nin, Sage'nin ve Soleiya'nın, Sylvan'ın, Yulan'ın, Wrenfir'in ve diğer herkesin gökyüzü geçidinden süzülürken, çok sayıda kanatlı tür de onlarla birlikte uçuyor.

Müttefiklerimden bir grup bana doğru dönüyor ve Vang Troi ile Hizar'drile karaya çıkıp hemen emir yağdırmaya başlıyor. Kuvvetlerimizin büyük kısmı, aralarında Trystan, Vothe, Fain ve Sholindrile'in de bulunduğu sürülerimin Wyvernfire duvarının önüne yığılıyor. Rafe, Diana ve Lupin Dryad'khin'lerimizin geri kalanı kartal sırtından inip Freyja, Valasca ve diğer Amaz' birlikte devasa iblisle mücadelede Yvan ve Ariel'e yardım etmek üzere V'yexwraith'e doğru hızla ilerliyor.

Kalbimin Dryad'ı! Raz'zor sürü bağı aracılığıyla Oaklyyn'e hırlıyor.

Oaklyyn bir savaş çılgılığı atıp kendini Raz'zor'un Gölge ağacına saplanmış formuna doğru fırlatırken, Sylvan, Iris, Bleddyn ve Alder, Soleiya da dahil olmak üzere birkaç Lasair eşliğinde ileri atılıp Naga'yı ve diğer saplanmış sürü arkadaşlarımızı kurtarmaya ve iyileştirmeye koyulurken, ben de giderek kurşunlaşan Gölge Asa'yı elimde tutmaya çalışıyorum.

Rafe, Diana ve Andras önce V'yexwraith'e ulaşıyor, hepsi de Yvan ve Ariel'e katılarak vahşi hırıltılarla V'yexwraith'in üzerine atlıyor, pençelerini kesiyor. Yvan iblisi yere seriyor ve iblis garip bir şekilde gevşiyor, formu bir hayalet gibi şeffaflaşıyor, müttefiklerimin saldırıları tam içinden geçiyor.

Yaratık dönüp çalkalanan gri gözlerini bana diktiğinde gözlerim açılıyor, Boşluk ağacı bir kez daha acı verici bir güçle zihnimde patlıyor.

"Elloren!" Gwynn ve Mavrik .

Bakışlarımı iblisten ayırdığımda ikiz Dryad'kin'in bana doğru koştuğunu görüyorum, Agolith Alev Şahinleri arkalarında kanat çırpıyor. Rivyr'el, Ra'Ve, Sage ve Yulan ile balıkçıl kuşu, Jules, Lucretia ve Jules'un Noi Kerkenezi de peşlerinden geliyor.

"Gölge Asa bende!" Onlara haykırıyorum.

Boşluk ağacı zihnime paramparça edici bir güçle çarpıyor ve acıya karşı irkiliyorum. Sanki sefil Asa kafatasımı parçalamak ve kendini kavramamdan kurtarmak istiyor, artan ağırlığı elimi Gölgeli toprağa çekerken, üzerimizdeki kürelerin büyüğü gerilimi, yakında hepimizin üzerine cehennemi yağdırmak için serbest bırakılacak binlerce sıkı sarılmış yay gibi hissetmeye başlıyor.

"Aylar," diye , müttefiklerim yaklaşırken Void ağacının saldırısına karşı dişlerimi sıkıyorum. Elimle gökyüzünü işaret ediyorum. "Onlar Gölge demir patlayıcılar! Gücümüzü yeterince çektiklerinde düşecekler!"

Kürelerin gelen tüm müttefiklerin büyülerine görünmez Gölge bağlarla bağlandığını ve sıkıca kenetlendiğini hissettikçe korkum daha da artıyor. Dryad'khin'immin güç iplikleri şeytani kürelere doğru akmaya başlıyor ve ilerledikçe grileşiyor.

Rivyr'el aylara bakarak sertleşir. "Bu hiç iyi değil," diye söyleniyor.

"Hepimizi Doğu'ya geri götürün, *hemen!*" Israr ediyorum.

"*Yapamayız,*" diye karşı çıkıyor Sage, sesi sert. "O geçidin dönüş yolculuğu için yeniden şarj olması saatler sürer."

"Yerimizde durmalı ve savaşmalıyız," diye homurdanıyor Lucretia, konuşurken su aurası yukarı doğru çekiliyor.

"*Hızlı* savaşın," diye ısrar ediyorum Vogel'in ordusunun kalkanımızın ötesindeki kükremesi yoğunlaşırken, Yvan şimdi müttefiklerimizle birlikte yüzükoyun yatan V'yexwraith'in etrafında nöbet tutuyor, daha büyük kuvvetimiz onların hemen ötesinde toplanmış durumda. "Vogel öldü," diye bildiriyorum yoldaşlarıma Asa elimde ağırlaşırken, "ama ordusu Wyvernfire fırtına duvarımızın hemen ötesinde mevzilenmiş durumda. Hortumlanan yenebileceğimizden çok daha büyük bir ordu. Ve kalkanımıza işlenmiş Ölümböceği rünleri onu sonsuza dek tutamayacak."

"Bu ayları yenmenin bir yolunu okuyabilir misin?" Amcam Wrenfir, Marina, Gareth ve Thierren Stone, Alaric ve Nerissa ile birlikte bize katılırken Sage, Gwynn ve Mavrik'e soruyor.

Cevap olarak, Mavrik ve Gwynn birbirlerinin ellerini tutuyor ve dallarını gökyüzüne doğru itiyorlar. Altının puslu halatları aylara doğru uzanır ve hızla griye dönüşen altın ışığın bir flaşında kürelerin yüzeyleri üzerinde patlar, yaldızlı güçleri hızla emilir.

"Onları yok edemeyiz," Mavrik, dalını indirirken, hem şahin hem de Gwynn'in omuzlarında tünedikleri tüylerini tedirgin bir şekilde karıştırdığını belirtiyor. "Bir Gölge büyüü kilitleme büyüü her birini çevreliyor."

Gwynn başını sallıyor, ifade ciddi. "Sadece bir Strafeling geomancer düşmeden önce o ayları yok edebilir."

Hayal kırıklığı içime işliyor. *Or'myr. Sana ihtiyacım var kuzen. Ama sen Tierney ile birliktesin, Vo'yu koruyorsun. Fersahlarca uzakta.*

Boşluk ağacı zihnime bir kez daha saplanıyor ve boğazımdan bir çığlık çıkmasına neden oluyor; elimdeki şeytani Asa şakaklarıma öyle şiddetli bir ağrı saplıyor ki dizlerim bükülmeye başlıyor. Wrenfir kolumu tutarak beni sabitliyor ve ben de Gölge Asa'ya bakıyorum, muhtemelen beni bayıltacak kadar güçlü başka bir zihin saldırısı için güç topladığı hissiyle doluyorum.

"Ne oldu Elloren?" Wrenfir ısrar ediyor.

"Asa," diye homurdanıyorum, görüşümde gri bir çizgi beliriyor.
"Zihnime saldırıyor-"

Renk aniden görüş alanımda patlıyor, prizmatik bir ağacın görüntüsü cisimleşiyor. Prizmatik ağacın dalları Boşluk ağacına kilitlenirken gri görüşümden siliniyor, iki ağaç savaşmaya başlarken çok renkli ağacın kromatik ışık gücü kök çizgilerimde yanıp sönüyor, uzuvları geyik boynuzları gibi kilitleniyor.

"Verdyllion," Gwynn gasps, kuzeyimizdeki Sublands'a doğru işaret ediyor.

"geliyor," diye bitiriyor Mavrik.

Prizmatik güç hissim yoğunlaşıyor, gümüş Wyvernfire etrafını sarıyor. Çok renkli Verdyllion'un bir görüntüsü, prizmatik ağacın üzerine bindirilmiş olarak zihnimde parıldıyor.

Gölge Asa'nın Boşluk ağacı kafatasıma kulak tırmalayıcı bir çığlık gönderiyor, gri dallarını hem Verdyllion'a hem de ağacına doğru savuruyor, sanki görüntüleri yenip boyun eğdirmek istercesine. Sersemlemiş bir halde boştaki elime bakıyorum ve çevremdeki müttefiklerimin de avuçlarını kaldırıp aynı şeyi gösterdikleri aynı anda III işaretime doğru parlayan bir renk görüyorum.

"Bu Sublands'ı koruyun!" Rivyr'el Gwynn ve Mavrik'i çağırıyor. "Hala yapabiliyorken!"

Hiç vakit kaybetmeden dallarını Verdyllion'a doğru çevirip hep bir ağızdan bir büyü mırıldanarak Void aylarının amansız çekiminden hâlâ alabildikleri gücü almaya çalışırlar.

Altın rünlerle dolu devasa bir daire, uzaktaki Gölge dumanlı toprakta yanıp sönüyor, Vogel'in Gölge ağı hemen altında görünüyor, Mavrik ve Gwynnifer'in çok renkli kalkan ağı hem rünik dairenin hem de Gölge ağının altında katmanlanıyor, kalkanlarının çevrelenmiş kısmı hızla titriyor.

Mavrik bir lanet tükürür ve Gwynn ile acımasız bir bakış alışverişinde bulunur. "Subland kalkanımızı kaldırdık," diyor Gwynn bize, ter hem onun hem de Mavrik'in kaşlarını çatarak, "ama Vogel'den geçemeyiz!"

Gölge Asa'nın öfkesi içime akıyor, Void ağacı dallarını hem Verdyllion'un hem de ağacının etrafına sıkıştırırken kafamın içindeki savaş acı verici boyutlara ulaşıyor ve aynı anda Vogel'in ordusunu tutan runik güvenlik duvarımız, Deathkin rünleriyle birlikte gri buhara dönüşüyor.

Korkunç, gürleyen bir kükreme yükselir ve Vogel'in kuvvetleri denizi karadan ve havadan bize doğru fırlar, Vogel'in dört pyrr-demonu hücumla öncülük eder ve ateşten formlarını, duman boynuzlarını ve sarmal gri alevden yapılmış alt yarılarını ortaya çıkarmak için büyülerinden çıkarlar. Dryad'khin ordumuz savunma hattımızı güçlendiriyor; Doğulu Wyvernler, önlerinde çatırdayan beyaz şimşekten yapılmış bir kalkan duvarı var etmek için sifonlanmamış güçlerinin sonuncusunu kullanıyorlar, gri ateş patlamaları ona karşı patlıyor, iblisler katılaştıran boynuzları ona çarpıyor, beyaz şimşek grileşmeye başlarken kıvılcımlar uçuşuyor. Yvan ve diğer müttefikler kuvvetlerimize katılırken, Ariel ve Andras yüzükoyun yatan V'yexwraith'i korumak için geride kalır. Ra'Ven, Gareth, Thierren, Wrenfir ve Lucretia silahlarını çekip yaklaşan savaşa katılmak için dışarı fırlar.

Puslu V'yexwraith'in çok gözüyle karşılaştığımda midem bulanıyor, elimdeki Asa'ya bakarken büyük ağzı mide bulandırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor, yıldırım duvarı tamamen griye dönerken iblisin aylarının hortumlayıcı çekimi yoğunlaşıyor.

Hayalet benzeyen V'yexwraith, savaşın büyümlü patlamalarını kesen ve son savunmamız düşerken, her hattımda korku ateşlenirken ve Gölge ordusu kuvvetlerimize hücum ederken yukarıdaki aylarda yankılanan cırcırlı, kulakları patlatan bir kahkaha atıyor-

-Gwynn ve Mavrik'in runik çemberi yıldız parlak ışığıyla yanıp sönerken.

İrkilerek ona doğru döndüğümde, genişliğinin içinde gümüş yeşili bir ateş meydana geliyor.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Çünkü bunun sıradan bir ateş olmadığını hissedebiliyorum.

Wyvernfire'in dünyayı büken cehennemi.

Vogel'in Gölge ağı çemberi kavruluyor ve yeşil bir ejderha ateşin içinden fırlayıp kanatlarında yapraklar, boynuzlarında dallar biriktirirken, vücudunun etrafında parlak gümüş şimşekler çakarken geri çekiliyorum.

Verdyllion Asası-Stylus ejderhanın gümüşi pençelerinde kavrandı.

Ateş çemberi söner ve çok sayıda Smaragdalfar askeri ve serbest bırakılmış Wyvern, hepsi de zümrüt gibi parlayan Varg silahları taşıyan runik Subland açıklığından akın ederken yeni bir savaş kükremesi yükselir.

Smaragdalfar askerleri, asılı duran zümrüt rünlerden oluşan devasa bir hattı patlatırken kuvvetlerimize doğru hücum ediyor.

Rünler üzerimizden uçup Vogel'in ordusunun büyük kısmının önüne düşerek onları zayıf bir şekilde duvarla çevirirken, kuvvetlerimiz Varg duvarının bizim tarafımızda kalan askerleri, ejderhaları ve Gölge canavarları hızla hallediyor, diğer Smaragdalfar ise V'yexwraith ve pyrr-demonlarını kontrol altına almak için kompakt bir Varg kalkanı oluşturuyor.

Yeşil ejderha önüme konuyor ve hızla büzüşerek ince bir kadın figürüne dönüşüyor, yapraklı kanatları çatallı gümüş ışıkla yanıp sönüyor, gözlerinde aciliyet çıtırdıyor.

"Wynter!" Boşluk ağacı zihnimde kafatasımı sarsan bir hırıltı çıkarırken, içimde vertigo gibi hissettirecek kadar sarsıcı bir rahatlama hissederek boğuluyorum.

Wynter Smaragdalfar savaş zırhı giymiş, yeni yeşile boyanmış yüzü ve formu girdap gibi dönen, yemyeşil bir aurayla çevrili; Büyük Ağaç III'ün etrafında dönen auranın aynısı olduğunu hissediyorum. Gümüş gözleri yıldız parlaklığında ateşle çevrili ve kaymaktaşı saçlarından şimşek boynuzları yükseliyor, omzuna yarı saydam bir Gözcü akrabası tünemiş.

Prizmatik Verdyllion Asa-Stylus'ı elinde tutuyordu.

Wynter'ın alev alev yanan gözleri önce elimdeki Gölge Asası'nı, sonra da ejderha formundaki Ariel'i buluyor ve Ariel'in şimşegini açıkça tanıyınca gözleri açılıyor. Ariel, V'yexwraith'in Varg'a yeni bağlanmış formunun yanında volta atıyor, kolektif gücümüz azalmaya devam ederken, Void ayları hızla Smaragdalfar ordusunun gücüne kilitleniyor.

Varg duvarları gri dalgalanıyor.

Wynter'ın bakışları Ariel'den aylara ve oradan tekrar Ariel'e dönerken boğazından şok olmuş bir nefes çıkıyor ve Wynter'ın aurasından bir çizgi Ariel'i çevrelemek için hararetle parlıyor.

"Verdyllion ile o ayları yok edebilir misin?" Wynter'a baskı yapıyorum.

Wynter cevap veremeden, kafasının yarısı tıraş edilmiş, sert yüzlü bir Smaragdalfar kadını bize doğru koşuyor, Wynter'ın artık yeşil renkte olan kardeşi Cael ve onun kadar yeşil olan ikincisi Rhys, kadının arkasından söğüt gibi, uzun kalçalı bir Smaragdalfar kadını ve iki genç erkek Subland askeriyle birlikte koşuyorlar.

"Yyzz'ra!" Mavrik sert yüzlü kadına sesleniyor.

"Işık büyücülerinizi Verdyllion Parçası'nın etrafında toplayın!" Yyzz'ra bağırıyor. "Yedi sıra ışığa ihtiyacı var! *Şimdi!*"

Güç empatim umutsuzca hala ışık güçlerinin bir kısmına tutunan yedi müttefiki ararken zaman duraklıyor gibi görünüyor. Wynter, Sage, Gwynn ve Mavrik, Rivyr'el, Marina ve benim içimde kalan ışık gücünün bağlanmamış rezervlerini hissedebiliyorum, diğer herkesin ışık büyüsü, Alaric ve Nerissa'nın güçlerinin her izi de dahil olmak üzere Void aylarına süpürülüyor.

Yyzz'ra'ya "Sadece altı ışık gücü kanalımız var" diyorum. "Gwynn ve Mavrik'in büyüsü *bir* olarak akıyor."

"Büyünü dengelemek ve Oo'na'nın Parçasına tam olarak bağlamak için *yedi taneye* ihtiyacın var!" Yyzz'ra ısrar ediyor.

Zhilaan Ormanı çizgilerimi çekiştiriyor, zihnimde karanlık kanatlar yanıp sönerken dikkatimi içeri çekiyor, merkezimde prizmatik bir renk tomurcuğu titreşiyor.

"Yedimiz var!" Boştaki elimi kaldırıp karnımı kucaklayarak ağlıyorum. "Bir ışık büyücüsüne hamileyim!"

Herkesin gözleri açılıyor, kalan güç kırıntıları şaşkınlıkla çatırdıyor. Wynter hiç vakit kaybetmeden boştaki elime uzanıyor ve ben de ona uzatıyorum, solgun parmakları benimkilerin etrafına dolanıyor ve hem beni hem de çocuk kıvılcımımı okuyor.

Elimi bırakıp Verdyllion'u saygıyla bana uzatırken Wynter'ın gözlerindeki gümüş Wyvernfire daha da parlıyor. "Çocuğunuz hem Orman gücüne hem de ışığın her tonuna güçlü bir şekilde bağlı," diyor. "Verdyllion sana dönmek istiyor, Elloren."

Boğazımda düğümlenen bir aciliyet girdabıyla Verdyllion'un sarmal, çok renkli formuna tutunuyorum, tüm kaderimin yayının aşağıya doğru döndüğünü hissediyorum, hepimizin kaderinin yayının aşağıya doğru döndüğünü

Verdyllion'un prizmatik ağacı zihnimde genişliyor, Boşluğa karşı sağlam duruyor.

Wynter elini uzatır. "Elloren," diyor gözlerindeki alev parlayarak, "Gölge Asa'yı bana ver."

Ona vermek için hiçbir harekette bulunmuyorum, Gölge Asa'nın zihnime yönelik saldırılarına son verdiğinin farkına varıyorum. Garip bir şekilde sessizleşti ve şimdi elimde hafif, gri, spiral şeklini yukarıdaki Boşluk aylarına bağlayan sinsi, sifonik bir çizginin hissi beni ele geçiriyor.

hızla yükseliyor ve Varg bariyerleri daha koyu, her şeyi kapsayan bir gri renkte yanıp sönerken, Gölge Asa'yı Wynter'dan uzağa çekerek şeytani aletle temas etmesini engelliyorum. "Dokunma ona!" diye bağıryorum. "Büyünü Boşluk aylarına bağlamak ve seni bir Gölge yaratığa dönüştürmek istiyor!"

"Ona dokunmalıyım Elloren," diye ısrar ediyor Wynter. "Gölge Asa'nın bağlayıcı Boşluk ağacını empatimle bağlamam gerekiyor ki onu kontrol altına alabilelim."

Zihnim Gölge Asa'nın hortumlama gücünü engellemenin bir yolunu arıyor.

. . ve bir milyon yıl önceymiş gibi görünen bir zamana ışık tutuyor.

Tierney ve ben, Verpax Üniversitesi laboratuvarında. Konsantre Demir Çiçeği yağı damıttığı ve canlı mavi renk ile büyüü engelleme.

Düşüncelerim Kadimler Kitabı'ndaki hikayelere yöneliyor - peygamber Galliana'nın şeytani güçlerle savaşmak için Demirçiçekleri nasıl kullandığı, efsanelerin hepsi bu anda birleşiyor . . .

Gözlerim Yulan'a doğru kayıyor. "Demirçiçeklere ihtiyacımız var. Kalan gücünle Wynter'ı onlarla koruyabilir misin?"

Yulan'ın gözlerinde bir ışık parlıyor ve başını sallıyor, minyon Dryad'ın yüzü büyük bir çaba ifadesiyle geriliyor. Elindeki dalı Wynter'a doğru tutuyor ve hâlâ kontrolü altında olan güç ipliğini çekip alıyor.

Wynter'ın etrafında koyu mavi bir ışık parlaması patlar. Parlayan mavi Demirçiçeklerden örülmüş teller bacaklarının, gövdesinin ve kollarının etrafına dolanarak onu mavi ışıktan bir yarı gölge haline getirir.

Wynter daha fazla duraksamadan Gölge Asa için elini uzatır.

Nabzım dört nala atıyor, ona uzatıyorum ve o da şeytani şeyi eline alıyor. Yaprak kumaştan sargısını çözerek doğrudan eline alıyor.

Wynter soluk soluğa dizlerinin üzerine çöküyor, Demirçiçeklerin ısıltısı savunma amaçlı parlarken göz kapakları çırpınıyor ve ben onun empatisinin Gölge'nin devasa, dallı budaklı Boşluk ağacına indiği hissiyle doluyorum.

Görünmez Boşluk dalları Wynter'ın gümüş ateşten çekirdeğine doğru bıçaklanıyor ama Demirçiçekler'in büyüünün etrafına koruma örmekte olan mavi aurası tarafından kısa sürede durduruluyor. Dönen gri bir sis kısa süreliğine Wynter'ın formunun etrafını kabaran bir güçle kesiyor ama maviyi geçemiyor.

Narin çenesi sımsıkı kapalı olan Wynter büyük bir çabayla ayağa kalkıyor, Gölge Asa'yı inatla yumruğunda tutuyor.

Wynter, "Yedi'nin Verdyllion'la temas kurması gerekiyor," diye mırıldanıyor.

Müttefiklerim yakınlaşıyor, Verdyllion'u sıkı tutarken kalbim çarpıyor ve Marina, Sage, Gwynn, Mavrik ve Rivyr'el parmaklarını spiral formunun etrafında döndürmek için uzanıyor.

"Verdyllion'u Gölge Asa'ya dokundurun!" Wynter, Verdyllion'un etrafında bir parmağını dolaştırarak yedi güç noktasını tamamlarken bize katılırken şiddetle dürtüklüyor.

Tüm renk prizması görüşümde patlıyor, her zamankinden daha parlak, Verdyllion'un gücü hepimizin etrafında kıvılcımlardan oluşan bir gökkuşağı spreyi halinde akıyor.

Wynter Gölge Asa'nın ucunu Verdyllion'a doğru sürüklüyor ve Asa *çığlık* atıyor, Boşluk ağacı içimde patlayarak zihnime acımasız bir güçle saplanıyor.

Dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor, Jules ve Yulan beni tutup dik tutarken bacaklarım bükülüyor, etrafımızdaki dünyadaki her renk demir grisine dönüşüyor.

Kalbim küt küt atarken dişlerimi sıkıyor ve Verdyllion'un ucunu birlikte Gölge Asa'nın ucuna doğru iterken acıyla mücadele ediyorum.

Asalar temas ediyor ve V'yexwraith'in cırcırlı feryadı hem havayı hem de zihnimi yırtıyor, Void ağacının tüm dallanan kontrol ağına dair empatik bir farkındalıkla dolup taşarken ses dünyayı yıkıyor.

Anıtsal olarak güçlendirildi.

"Gölge'nin oruç tutan her Büyücü ve Zalyn'or kontrolündeki Alfsigr ile bağlantısını hissedebiliyorum!" Wynter ağlıyor.

Yulan ve Jules beni tutarken Yulan, "*Hepsini* Ormanımıza bağlayın," diye ısrar ediyor, Yulan'ın melodik sesi Orman'ın kendi çeliğiyle çarpıyor. "Onları yaşayan *ağaçlara* bağlayın."

"Bundan daha fazlası," diye ısrar ediyor Jules Kristian, eli bizimkinin, Verdyllion'un etrafına dolanıyor, "onları Erthia'nın *tüm tarihinin* gücüne bağlayın."

Wynter, omzundaki Gözcü ellerimizin etrafında dönen parlak bir ışığa dönüşürken, "Ve Gözcülerin onunla ördüğü güç," diye homurdanıyor.

Güç hatlarımız ve çekirdeklerimiz Verdyllion'a doğru büzülüyor, Verdyllion yedi ışık gücü kanalımızı, Jules'un Erthia'nın tarihine olan bağlantısını ve Gözcülerin ruhani gücünü çekerken ciğerlerim sıkışıyor, Verdyllion'un gücü III'ün tüm gücüyle artıyor.

Verdyllion'un güçlendirilmiş gücü Gölge'nin Boşluk ağacının etrafında dolanırken görüşümde bir kez daha ışık patlıyor ve kısa sürede durdurulmadan önce kontrol ağını kırmaya yaklaşıyor.

Aciliyetim çaresizliğe doğru kayıyor, bağlantımızdaki zayıf halkayı arıyorum ve buluyorum.

Verdyllion, içimde büyüyen Zhilaan demirli ışık gücüyle tam olarak bağlantı kuramıyor.

Verdyllion Asası, tüm Varg bariyerlerinin düştüğü ve Gölge ordusu ile pyrr-demonlarının bir kez daha ön cephe kuvvetlerimize saldırmaya başladığı anda zihnimde Yvan'ın bir görüntüsünü yanıp sönüyor ve çığlıklar ve kükremelerden oluşan bir kakofoni yükseliyor.

Yvan ve sürümün geri kalanı bir bulanıklık içinde yaklaşırken alarm yükseliyor, yüzleri dışa dönük, pençelerini uzatmış, Yvan'ın gücünün kontrolü altında kalan birkaç kıvılcımı öfkeli bir koruma dürtüsüyle bağımızın etrafında sıcak bir şekilde yanıyor.

Gözlerimiz omzumun üzerinden buluşuyor, bakışları ölümcül bir yeşil, endişe verici bir şekilde menekşe ateşinden arınmış.

"Dokun bana!" Yvan'a ısrar ediyorum. "Verdyllion'un çocuğumuzla tam olarak etkileşime geçmesi için ikimizle de bağlantı kurması gerekiyor!"

Yvan tereddüt etmeden beni arkamdan kucaklıyor, kolları belimi sarıyor, sıcak formu sırtıma sıkıca bastırıyor. Sanki içgüdüselmiş gibi, sıcak dudaklarını omzumun üst kenarındaki yarım ay çiftleşme izine bastırıyor, kıvılcımlar hatlarımda tutuşuyor.

Kanatlar görüş alanımda parıldıyor, onunla temasımız Zhilaan gücüyle olan bağlantımızı anında üç katına çıkarıyor, büyü patlayan bir barajdan akan su gibi Verdyllion'a akıyor.

Göz kamaştırıcı bir prizmatik ışık parıltısı, Verdyllion yedi güç hattının tamamını ve bir Zhilaan kudret hattını çekip devasa Boşluk ağacını ele geçirirken, gri dalları yenilenmiş bir güçle sıkıştırırken, Gölge dalları kromatik kudretin saldırısı altında solurken görüşümü anlık olarak kesiyor. Verdyllion dallanan Boşluk ağını ele geçirip her hızlı hattan ve Zaly'n'or kolyesinden prizmatik bir bağlantı gönderirken, her oruçlu Büyücü ve her Zaly'n'or baskılı Alfsigr ile bir bağlantı kurarken, hepsini Ormanın mesajı ve tarihiyle doldururken, Gözcülerin ışığı hepsinin etrafında dönerken Yvan'karşı ürperiyorum.

. . herkese Gölge'yi terk etme ve hayatta kalan Doğal Dünya'ya katılma davetini hediye ediyor.

Tek bir Dryad'khin olarak.

Büyücü ve Marfoir askerlerinden oluşan deniz durur ve dizlerinin üzerine çöker, çok kollu Gölge ejderhaların üzerindeki ise yere yığılır.

Görüşüm netleşiyor, uzakta Damion Bane'e benzeyen bir Büyücü görüyorum, ama kesin olarak bilmek zor, havadaki Gölge ejderhalar ve wraith yarasalar yere çekilip prizmatik güç çizgileriyle oraya bağlanırken dikkatim gökyüzüne doğru çekiliyor, akrepler, diğer Gölge yaratıklar ve pyrr-demonlar ile birlikte, kromatik enerji ağızlarını sararken, savaşın kükremesi kaybolurken, çılgık atan hırıltı korusu geçici bir rahatsızlık veriyor.

"Geri çekilin!" Vang Troi kuvvetlerimize bağılıyor, sesi Gölge Diyar'ın genişliğinde yankılanıyor.

Ağır bir sessizlik çöküyor, kalbim göğsüme çarpıyor.

V'yexwraith'in cırtlak kahkahası patlayarak dumanlı çorak arazide ve ay denizinde yankılanıyor.

Aylar aniden doğup gece yarısı grisine dönüşürken, karanlık dünyayı yutarken, Wynter'ın Demirçiçekleri'nin ışıltısı bile ayların gücüyle sönerken bakışlarım gökyüzüne doğru kayıyor.

Sersemletici bir dehşet dalgası beni boğmakla tehdit ediyor.

Aylar . . . hepimizi öldürmek üzereler. Ve sonra, V'yexwraith yükselecek ve Gölge Asa'yı geri alacak, onu Erthia'dan kalan her Yaşam zerresini emmek için kullanacak.

Dehşetim meydan okuyan beyaz bir öfkeye dönüşüyor.

"HAYIR!" Verdyllion'u doğru iterken çığlık atıyorum, birleşmiş gücümüzden geriye kalanları aylara doğru fırlatırken, herkesin tutuşunu hareketimle çekiyorum.

Prizmatik ışık gücümüzün gökyüzünde parıldayan bir şimşeği patlıyor ve ayların gri karanlığı dünyayı bir kez daha ele geçirmeden önce kürelerden zararsızca bakmak için yukarı doğru fırlıyor, kalan sihrimiz aylara doğru akmak için avucumuzdan sifonlanıyor.

"Kutsal tanrılar," Gwynn, müttefiklerim Verdyllion'daki tutuşlarını serbest bıraktıklarında ve panik beni boğmakla tehdit ederken stammers.

Yvan'ın titreyen bedenime sarılışı sıkılaşıyor. "Seni seviyorum Elloren," diyor yanağıma karşı, elini rahmimin üzerinde kaydırırken sesi meydan okumayla dolu. "Seni sonsuza dek seveceğim."

"Ben de seni seviyorum," diyorum biriken gözyaşlarımın arasından, zihnimde karanlık kanatlar hafifçe çırpınırken ve Yvan ve ben Icaral Işık Büyücüsü çocuğumuza bir sevgi ateşi gönderirken keder sesimi parçalıyor.

Gün ışığını asla göremeyecek olan çocuğumuz.

"Yvan! Elloren!" Ayların saldırı büyüü tamamen yerine oturduğunda Soleiya aramızdaki mesafeyi aşarak haykırıyor ve ben irkiliyorum, elim Yvan'ın bileğine dolanıyor.

Aylar düşerken Yvan annesine "Seni seviyorum" diye haykırıyor, hızla büyüüp korkunç boyutlara ulaştıklarında içimden bir çığlık kaçıyor. Yvan'ın güçlü kollarına umutsuzca sıkıca tutunarak ona karşı titriyorum ve kendimi çarpışmaya hazırlıyorum.

Ani bir deprem gümbürdeyerek canlanıyor, ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor, dengem bozuluyor.

Yvan aniden havalanıyor ve müttefiklerimin ayakları yerden kesilirken bizi yerden kaldırıyor, V'yexwraith'in yanında büyük bir yarık oluyor, derinliklerinden parlak mor ışınlr halinde muhteşem bir mor ışı  yükseliyor.

Dev iblis, güçlü bir jeomansi darbesi gibi hissettiren ani renk atağına karşı çığlık atıyor.

Strafeling seviyesinde geomancy.

Mor ışı  gökyüzünü dolduruyor ve ayların etrafını sararak onları sadece birkaç el mesafesi üstümüzde cırtlak bir şekilde durma noktasına getiriyor.

Aylar yavaşça yukarı doğru çekilirken yer titremeye devam ediyor, hepsi gelen jeo-güçle dolarken parlak mor bir ışıltıya bürünüyor.

Şimdi Xishlon aylarıyla dolu bir gökyüzü gibi görünüyor.

V'yexwraith kan donduran bir çığlık atıp sallanırken, katıla an ve kristalle en formunun her yerinde çatlaklar belirmeye ba larken, yer sarsılmaya devam ederken devasa gövdesi yansıyan menekşe rengiyle vurulurken Yvan'a "Bu jeomansi," diye söylendim.

 atlaktan mor kristale benzeyen bir cıvata yükseliyor ve hızla genişleyerek devasa, kristal bir a aca d n  yor. Daha küçük bir mor ışı  patlaması mor jeo-ağacın tabanı boyunca patlayarak bir geçit olu turdu unda gözlerim açılıyor.

Sparrow Trillium dışarı çıkıyor. Elinde mor bir kalem tutuyor, vücudunu çevreleyen dağınık bir mor enerji halesi var - bir Urisk Strafeling'in belirgin aurası.

Erthia'nın en güçlü geomancer sınıfı.

"Serçe!" Thierren geo-stylus'unu V'yexwraith'e doğru itip bir Urisk büyüsü  a ırırken haykırıyor.

Kaleminden iblisin içine doğru saf mor bir ışı  püskürüyor.

V'yexwraith yerde titreşen bir çığlık atar, uzuvları çırpınırken ve bedeni parçalanmaya ba larken menekşe rengi parıltısı artar.

"Benden asla kurtulamayacaksın!" diye bağırıyor V'yexwraith, Sparrow kalemini a a ı doğru  evirdi inde, iblisin altındaki toprakta başka bir yarık açılıyor. *" atı malarının etrafında yeniden  ekillenece im ve*

HER ŞEY!" İblis, parçalanın bedeni yarığa düşmeden önce çığlık atıyor.

Düşerken, iblisin zehirli özünün Wynter'ın elinde tuttuğu Gölge Asa'ya geri aktığını hissediyorum, içimde bir ürperti dolaşıyor.

Sparrow gökyüzüne bakar ve ametist kalemini yukarı doğru savurur.

Sparrow ametisti az önce açtığı yarığa doğru savurmadan önce asılı duran aylar sıvılaşarak erimiş mordan oluşan asılı bir denize dönüşür.

Serçe bir Urisk büyüğü daha mırıldanmadan önce mor deniz onun hareketini takip ederek çatlağın uçurumuna doğru akıyor ve yer kapanıp sallanmayı kesiyor, Yvan'ın ve benim büyülerimiz tekrar kontrolümüz altına girerken Gölge'nin zehirlediği gökyüzünden aylar kayboluyor.

Yvan yere iniyor ve ayaklarım yere değiyor; Rafe ve Trystan'ı, Diana'yı, Aislinn'i ve diğer pek çok sevdiğimi gördüğümde içimden şaşkın rahatlama çığlığı yükseliyor.

Hâlâ hayattayız. Hepimiz hayattayız.

coşku kabarıyor, dönüyorum ve Yvan beni kucaklıyor, ikimiz birbirimize sarılıyoruz, sıcak dudakları şimdi şakağıma bastırıyor, gözyaşları yanağıma sıcak bir şekilde değiyor. "Aşkım," diye tıslıyor Wyvern dilinde. "Benim güzel Dryad aşkım."

Elim aramızda ve rahmimin üzerinde kayıyor, kendi gözyaşlarım aniden dökülüyor.

Yaşayacağız. Çocuğumuza kavuşmak için yaşayacağız.

Bir süre sonra Yvan'dan uzaklaşıp elimde Verdyllion, Ormana bağlı Büyücülere ve Marfoir Elflerine dönüyorum. Hepsi hâlâ dizlerinin üzerine çökmüş, gözleri kapalı.

Çok fazla büyücü var.

Etrafımızdaki zehirli manzarayı ve ön saflara dağılmış ölülerimizi düşündükçe içimde sersemlemiş bir şok, hemen ardından da kederim kabarıyor; öfke bir dalga gibi yükselirken kanım kaynamaya başlıyor.

Bunu onlar *yaptı*.

Bunu Büyücüler *yaptı*.

"Elloren," diyor Yvan, ses tonundaki uyarıcı ağırlığı görmezden geliyorum çünkü güç *beni* ele geçiriyor -Kara Cadı gücü. Vogel'in kuvvetlerine doğru adım atıyorum, hepsini öldürmek ve yanlışlarını izlemek için vahşi Kara Cadı dürtüsüyle boğulmuş durumdayım.

Son büyücüye *kadar ödetmek* için.

Yvan'ın uyarıcı ateş akışını görmezden gelerek, *hepsini* yakmaya yetecek kadar Zhilaan destekli güce sahip olduğumu bilerek büyü yapıyorum.

Verdyllion avucumda karıncalanıyor, acil enerjisi adımlarımı durduruyor.

Büyücüler ve Marfoir denizinin üzerinde yemyeşil bir renk patlaması oldu ve irkildim, Vogel'in Büyücü askerlerinin büyük çoğunluğu derin, Dryad yeşili bir ışıltıya bürünürken ve Marfoir tekrar Alfsigr adamlarına dönüşürken, tuz beyazı renkleri yeşilimsi bir ton kazanırken, bağlı Gölge yaratıkları gri toza dönüşürken Yvan'ın ve benim yenilenmiş ateşime şaşkınlık aktı.

Verdyllion'un ışığının bir parıltısı beni sarsıyor ve önümdeki sahne kesiliyor.

Halfix'te bir Gözcü'yü ilk görüşümden Verpax Üniversitesi'nde geçirdiğim zamana, başlangıçta Büyücü olmayan herkese güvensizliğimden ... şu anda bulunduğum yere kadar tüm hikayem gözümün önüne geliyor.

Bir saniye içinde her şeyi yeniden yaşadım.

Verdyllion imgelemi değiştiriyor, fırsatım varken Ariel'i kovmuş olsaydım, amcam Edwin gücümü Magedom'dan saklamasaydı, şimdi müttefikim olan eski düşmanlarımı dinlemeseydim ve onlardan bir şeyler öğrenmeseydim ne olabileceğime dair görüntüler zihnimde yanıp sönüyor.

Benim kıvılcım çocuğumun babası olan asi Icaral da dahil.

Acı içime işliyor, vicdan azabı kalbimi parçalıyor.

Çünkü farklı bir seçim yapmış olsaydım ne olabileceğimi biliyorum.

yığılan büyücülerden biri olurum.

Ama dizlerimin üzerine çöküp Orman'ı dinlemezdim.

Gölge Değneği elimde, gri, ön kenarlarında dururdum.

Ve Vogel'in beni oraya götürmek için kontrolüne ihtiyacım olmazdı.

Kaçınılmaz bir hesaplaşmayla, hepimizin Gölge'ye ya da Verdyllion'a çekilme olasılığına sahip olduğumuzun farkına vardım. Hepimiz içimizde hem nefrete ve acımasız parçalanmaya doğru bir çekim hem de Gözcülerin sevgi dolu, birleştirici yoluna doğru karşıt bir çekim taşıyoruz.

Ve hangisini takip edeceğimizi seçmek her birimize bağlıdır.

Titreyerek ve acı Verdyllion'u indiriyorum, aynı anda Icaral formuna dönüşen Ariel gökyüzüne çıkıp Wynter'a doğru ok atarken Thierren de Sparrow'a doğru koşuyor.

Büyücüleri tarıyorum ve güçlerimiz Orman'a katılmayan birkaç büyücüyü askeri gözetim altına almaya başlarken Damion'a benzeyen büyücünün görünürde olmadığını uzaktan fark ediyorum.

"Dryad'kin!" Sylvan, Alt Topraklar'a açılan kapıya doğru koşarken bağırıyor.

Empatim, hemen altımızda barınan oldukça büyük bir tükenmiş Dryad kitlesi tespit ediyor, Dryadlar oradan süzölmeye başlarken Alder ve Oaklyyn de açıklığa doğru koşuyor. Yulan bağlı pyrr-demonlara safir gücünden bir ok fırlatmak için duraklıyor, Demirçiçekler aniden etraflarında dolanırken yaratıklar çığlık atıyor ve iblisler gri akıntıya doğru cızırdarak uzaklaşıyor.

Sersemlemiş bir halde Dryad'ların akrabalarını kucaklayışını ve Thierren ile Sparrow'un birbirlerinin kollarına düşüşünü izliyorum, güçleri birbirlerinin etrafında ateşli bir güçle dönerken, Ariel zum yaparak Wynter'ın önüne iniyor, önünde diz çöküyor, boynuzlu başı eğiliyor, kanatları açılıyor.

"Sevgilim," diyor Ariel, ondan hiç duymadığım kadar net bir sesle. "Alfsigroth'lu Ealaiontora ve Dryad'khin savaşçısı. Kendimi senin İkincin olarak sana teslim ediyorum. Seni korumak ve seninle müttefik olmak için. *Sonsuza dek.*"

Zırhının altındaki zümrüt rengi tunikten bir kumaş şeridi yırtıp Gölge Asayı dikkatlice kumaşa sardıktan sonra tuniğinin cebine sokarken Wynter'ın gümüş ateşi gözlerinden yaşlar dökülüyor, Gölge Asa'nın gücünden geriye sadece bir iz kalıyor. Wynter daha sonra kendini Ariel'in seviyesine indiriyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor. "Hayır,

Sevgilim," dedi, sesi şefkatle doluydu. "Sen benim ikincim değilsin. Sen benim Büyük Aşkımın. Sonsuz Aşkımın."

Ariel'in başı kalkıyor, altın ateşi gözlerini nem kaplıyor. Wynter'la birbirlerine sarılmadan önce boğuk bir duygu sesi çıkıyor, sonra da ateşli bir öpücük konduruyor. Onlar altın ve gümüş yeşili bir aleve dönüşürken, içinde aşk ışıltılı yanarken duygular kalbimi sıkıyor.

Sonra alevler sönüyor ve Wynter yükselip geri adım atıyor, Demirçiçekler yanarak uzaklaşıyor. Gümüş şimşekler Wynter'ın dal kanatlarının kenarlarını aydınlatıyor ve Ariel'e elini uzatırken dudaklarında coşkulu bir gülümseme beliriyor. Ariel elini tutuyor ve o da ayağa kalkıyor.

Etraftaki Büyücüler ve Alfsigr uyanırken.

Sersemlemiş görünen Büyücüler kulaklarındaki noktaları hissediyor ve ellerine bakıyor, ciltlerinin artan yeşil parlaltısına ve elleri ile bileklerinin etrafındaki hızlı çizgilerin yokluğuna açıkça hayret ediyorlar. Alfsigr Elf askerleri boş gözlerle etraflarına bakıyor, zihinlerinin Zalyn'or'un zalim pençesinden aniden kurtulması karşısında sersemlemiş görünüyorlar, hepsi - bütün bir deniz - sessizliğe gömülmüş gibi. Ve sonra, hep birlikte, bize bakıyorlar.

Neredeyse her bir Büyücü ve Alfsigr III işaretli avuçlarını havaya kaldırmış, yüzlerinde acı okunuyor. Ve pişmanlık. Şiddetli bir pişmanlık.

Vicdan azabının göğsümü yaktığını hissediyorum, gözlerim yaşıyor.

Sadece birkaç adım ötede diz çökmüş büyücülerden birinin yeşil bakışlarıyla karşılaşıyorum ve onu tanıdığımı fark ediyorum - Verpax Üniversitesi'nde büyücü akademisyen olan ve yıllar önce bana karşı nazik davranan Curren Dell.

"Elloren," diye kekeliyor. "Orman bize ... *her şeyi* gösterdi."

Gözyaşlarımın arasından başımı sallıyorum. Karmaşık gözyaşları. Çünkü Curren bu *kâbusun* bir parçası olmak için kendini isteyerek teslim etti.

"Shane!" Sage ağlayarak savaş alanında ağabeyinin yanına koşar. Birbirlerinin kollarına düşüp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, diğer müttefikler dönüştürülmüş Büyücülere ve Alfsigr'e sesleniyor.

Curren, Gölge'nin yok ettiği topraklara gözlerini kırptırıyor, sanki Orman'ın ona gösterdiği her şeyi hatırlıyormuş gibi gözlerinde acı dolu bir ifade var. Bakışlarımla bir kez daha dehşet dolu bir ifadeyle buluştuğunda gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Biz ne yaptık?" diye mırıldanıyor.

Neredeyse her Büyücü ve Alfsigr'in yüzünde aynı ifade beliriyor, hepsi onlarca yıl süren bir kabustan uyanma sürecinde - Erthia'yı kalıcı olarak yok edebilecek bir kabustan.

Yeni III-bağlı Büyücüler ve Alfsigr de dahil olmak üzere her Dryad'khin'in omuzlarına tünemiş olan gözcüler göz kırpmıyor ve toplu bir soluk yükseliyor.

"Onları görüyor musun?" Yvan'a nefes veriyorum.

Wynter ve diğerleri etrafımızı sararken eli omzuma geliyor ve önce kendi omzumdaki Gözetmen'e, sonra da onunkine bakıyorum.

Yvan ve Wynter başlarını sallıyorlar, Yvan'ın yüzünde hayret dolu bir ifade beliriyor, Gözcülerin mesajı çok açık...

Hizala.

Gözcüler göz kırparak gözden kaybolur ve Verdyllion'un prizmatik enerjisi Wynter'a doğru bir çekim sağlar.

Parlayan asayı ona uzattım. "Sana dönmek istiyor.

"Verdyllion ne yapabilir?" Asayı saygıyla tutarken ona soruyorum; çok zayıf olduğunu düşündüğüm bu Asa-Stylus'ın gerçekten neler ilk ve son kez öğrenmek istiyorum.

"Bağları koparabilir," diye yanıtlıyor Wynter. "Büyüyü iyilik için birbirine bağlayabilir. Sevgi yolu üzerinden bağlantılar ve portallar yaratabilir. Ve Dengeyi yeniden kurmak için çalışabilir. Daha fazla insan Yaşamın gücüne katıldıkça gücü de artar." Wynter Verdyllion'u göğsüne bastırırken derin bir nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor, yeşil renkli kaşları düğümleniyor. "Güçlendirilmiş büyüsünün bir kısmının serbest kaldığını hissedebiliyorum." Gözlerini açıyor, bakışlarımı önce şaşkınlık sonra kararlılık dolu bir ifadeyle karşılıyor ve birkaç büyü mırıldanıp Asa'yı yukarı doğru itiyor.

Işık her yöne yayılıyor, omurgamda bir karıncalanma hissediyorum.

"Bana büyük bir Büyücü ve Alfsigr akışının görüntülerini gönderdi ..." Wynter bocalayarak "... ve diğerleri ... Batı Diyarındaki Gölge yıkımından ve kıtlıktan kaçıyor. Verdyllion ... biz konuşurken ışık gücümüzü kullanarak portallar açıyor ve Batı'daki Büyücülerin, Alfsigr'lerin ve diğer hayatta kalanların Doğu'ya kaçmasına yardımcı oluyor. Buna Fae ve Pyrran Adalarında sıkışıp kalanlar da dahil."

Sparrow, Thierren'le el ele yaklaşırken, "O adalardan kaçan herkese yardım etmeliyiz," diyor, Sparrow'un menekşe rengi Strafeling aurası acil bir parıltıyla yoğunlaşıyor ve onun ve Effrey'nin bir zamanlar Fae Adaları'nda hapsedildiğini hatırlıyorum.

Thierren onunla kararlı bir bakış alışverişinde bulunarak, "Katılıyorum," diye ekliyor. Gölge Asa'nın içinde gri bir titreşimin kıpırdadığını hissediyorum.

Wynter'ın cebinde ve tüm sinirlerim alarma geçiyor.

"Wynter," diye uyarıyorum. "Gölge Asa ..."

Wynter elini cebine doğru kaydırıyor, şeytani şeyin kabzasına bir parça temas ettiğinde bakışlarını sert bir ifade sıkılaştırıyor. "Gölge Asa gücünü yenilemek için bekliyor," diye uyarıyor, "bu büyük insan göçünün getireceği uyumsuzluktan."

Yvan'ın gücü aramızdaki bağ sayesinde daha sıcak bir hayata dönüşüyor. "Bu da çatışmanın önüne geçmek için hızla doğuya gitmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Wynter'ın Gölge Asası'nın kıpırdadığı cebine ihtiyatla bakıyorum. "Tarih boyunca süregelen bu kırılma döngüsü *artık* sona ermeli," diyorum ve bakışlarımı Wynter'ınkilerle buluşturup Gölge aletini işaret ediyorum. "O asayı zapt etmek için ne yapabiliriz?"

Wynter başını eğiyor, bir kez daha okurken parmağı hâlâ Gölge Asa'nın kabzasına dokunuyor. "Onu tamamen yok edemeyiz. Sadece şimdiye kadar olduğumuzdan çok daha büyük bir şey olarak onun gücünü uzakta tutabiliriz. *Birlikte*."

"Jules, Lucretia'nın yanından bana anlamlı bir bakış atarak, "Bu da Erthia'nın hayatta kalan insanlarını birleştirmemiz gerektiği anlamına geliyor," dedi.

Etrafımdaki dönüşmüş Büyücülere ve Alfsigr'e bakıyorum, bakışlarım Büyücü Dryad'kin'ime ve bir anda Kara Cadı olarak kehanet edilen rolümün başından beri doğru olduğunu fark ediyorum. Evet, görevimin bir parçası da Vogel ve Gölgesi'ni alt etmeye yardım etmektir. Ama halkımı dönüştüğümüz dehşetten çıkarma çağrısını hissedebiliyorum.

Alfsigr sesleri yükseliyor, Wynter'a kendi dillerinde sesleniyorlar, "Ealaiontora" tekrar tekrar yankılanıyor ve göğüslerinde Alfsigr dini sembolü hissi veren bir işaret yapıyorlar.

Wynter kanatlarını açıyor, Ariel sadık bir şekilde onun yanında duruyor ve halkına sevgiyle bakıyor. Elini kaldırır ve bir fiske vurur

Parmağını kaldırır ve önünde asılı duran gümüş bir güçlendirme rünü yanıp sönmeye başlar.

"Ealaiontora'nız olarak konuşuyorum," diye sesleniyor, sesi bir çan gibi Gölgele çorak topraklarda yankılanıyor. "Parlayanlar bizi birleşik Dryad'khin yoluna çağırıyor. Zaly'nor'un bölünme yalanlarını bir kenara bırakıp hepimizin olması gerektiği gibi - Erthia'nın Dengesinin Koruyucuları ve Erthia'nın *tüm* çocuklarının Koruyucuları - yerimizi almanın zamanı geldi."

Ve sonra Wynter döner, Verdylion'u kaldırır ve hepsi prizma kenarlı yeşil renkte parlayan bir dizi rünik portal açar.

III yeşil.

Wynter Verdylion'u bana geri veriyor, dudaklarında hafif, duygusal bir gülümseme var.

Tereddüt ediyorum, sonra her zaman yaşayan Asa'yı bir kez daha elime alıyorum. Parmaklarım etrafını sararken spiral şekli çok doğru hissettiriyor. Sonunda kapanan bir çember gibi. Doğrulup tüm Büyücülere bakıyorum. Ve tüm Alfsigr'lere. *Herkese*.

İleriye doğru adım atarken, sonunda gerçek Kara Cadı olarak yükseldiğimi hissediyorum. Ama bu hikâyenin ana figürlerinden biri olarak değil. Çünkü bu savaşın sadece benim değil, hepimizin Denge'nin onarıcıları olarak yükselmemizi gerektirdiği açık.

Bunun yerine, her birimiz başkalarının kaybetmemesi için her şeyimizi kaybetmeye hazır olan pek çok haberci ve katalizörün arasında bir haberci ve katalizör olarak yükseliyorum.

Böylece Erthia'nın çocukları yapmak zorunda kalmayacak.

"Dryad'khin," diyorum, Verdylion ile portalların sırasına doğru işaret ederken tüm Tree'khin'lerime bakarak. "Doğuya tek bir Ağaç'khin olarak gitmeliyiz." Gölgenin yok ettiği gökyüzüne ve karaya bakıyorum, kalbime acı saplanıyor. "Ve dünyamızı kurtarmak için *birlikte* çalışmalıyız."

Yedinci Bölüm

Dryad'khin

Elloren Guryev

Noilaan

Yvan ve ben birbirimize sıkıca tutunuyoruz. Portalın Doğu'ya açılan çıkışına yaklaşıırken, orada nasıl bir kaosla karşılaşacağımızdan emin olamadığımızdan, aramızdaki bağ sayesinde onun ateşi benimkine karşı fırtınalı bir şekilde kıvılcımlanıyor.

Soleiya ve diğer aile üyelerimiz ve müttefiklerimizle birlikte Verdyllion'un portallarından birinden çıkıyoruz.

Gardneria ve Alfsigroth'un yeni Dryad'khin askerleri de dahil.

Voloi'nin hemen batısında, yarı yok olmuş Vo Sıradağları'nın tabanına yakın, oldukça geniş, yüksek bir çıkıntıya dökülüyoruz. Karşılaştığımız durumu toplu olarak değerlendirirken etrafa bakıyorum, hastalıklı bir tedirginlik herkesin gücünü titretiyor. Vo Nehri'nin doğu kıyısı önümüzde uzanıyor, Erthia'nın şiddetli ve dengesiz havası Tierney ve müttefiklerinin Vo ve onu çevreleyen topraklar üzerine kurdukları kubbe tarafından geçici olarak engelleniyor, büyütmeyi başardıkları kubbenin yarı saydam batı tarafı sadece birkaç adım , büyüleri Vo'nun sularını saflaştırıyor.

Vothe, Trystan, Wrenfir ve büyük halası Sithendrile'in yanında insan formunda durduğu yerden "Başardılar," diye hayret ediyor. Vothe'nin burun delikleri başını eğdiğinde alevleniyor. "Tierney, Or'myr ve Viger'in gücünü hissediyorum ... ve Fyordin Lir'in gücü uzak güneyden geliyor ... Vo'yu ve çevresindeki toprakları tutmayı başardılar."

Başımı salladıktan sonra irkiliyorum, yaralı kulağıma bir acı saplanıyor. Yırtık kulağımın tepesindeki zonklama Yvan'ın iyileştirici müdahalelerinden sonra büyük ölçüde azaldı ama daha fazla iyileşmek için zamanımız yok, etrafımızdaki ağaçlar neredeyse tamamen grileşmiş, hava soğuk ve nemli.

Verdyllion yanımda kılıflı, Orman bağlantılı Dryad'khin'in hızlı artışından kaynaklanan güçlendirilmiş enerjiyle gümbürdüyor. Gölge Asa birkaç kat tampon kumaşla sarılmış ve Wynter'ın tunik cebinde sabitlenmiş durumda.

Ama gerginim, tüm sinirlerim alarmda. Çünkü Gölge Asa'nın sürünen enerjisinin ince titreşimi tamamen yok oldu.

Sanki kendini bizden saklıyormuş gibi.

Wynter kaşlarını çatarak cebine bakıyor, gözleri endişeyle parlıyor. "Gölge Asa ..." diyor Ariel'in yanından ". . . gücü garip bir şekilde sessiz. Sanki bir tür şeytani uyuşukluğa gömülmüş gibi."

Sylvan, Yulan, Oaklyyn, Raz'zor ve Alder ile aralarında Valasca ve Ni Vin'in de bulunduğu pek çok kişi Alt Diyarlardan çıkan ve oldukça zayıf düşmüş Dryad Fae'lere yardım etmeye koyulurken, "Ben de hissediyorum," diye cevap veriyorum. Dryadlar ağaçlara doğru sendeleyerek Vo Ormanı'na hızla bağlanmaya çalışıyor, soylar da onlara bağlanmak için acele ediyordu; Verdyllion'un enerjisi, soylarıyla birlikte Kuzey Ormanları da yok edildiğinde Ağaç Fae'lerini zar zor ayakta tutmuştu.

Üzerimizdeki runik kubbeyi inceliyorum. Çelik renkli bulut düğümleri hemen ötesinde şiddetle çalkalanıyor, karanlık, kıvrımlı Gölge şimşekleri fırtınanın içinden çatırdıyor.

Vang Troi, Hizar'drile ve Kraliçe Freyja Zyrr ile birlikte fırtınaya bakarak, "Vogel'in Gölge yozlaşması Doğu'nun bozulmuş havasına karıştı," diyor.

Kulağımdaki sızıya aldırmadan bir kez daha başımı sallıyorum. "Vo'nun kalkanını ayakta tutan güç ... dalgalanıyor," diye uyarıyorum, Tierney ve Or'myr'in kalkanlarına uzak kuzeyden bu kadar çok güç akıtmak için büyük çaba sarf ettiklerini hissederken, Fyordin Lir'in Asrai Fae gücü akımı nehrin uzak güneyinden ona büyü akıtmak için mücadele ediyor.

Köklerimin arasından bir Ölüm Karanlığı dalgası geçiyor ve ben de Errilor Kuzgunlarımın auralarının geçici hissine kapılıp geriliyorum

Erthia'nın Hesaplaşması'nı uzak tutmak için topluca mücadele eden Ölümderililer'in farkındalığına kapıldığımda, içimde uyarı niteliğinde bir ürperti dolaşıyor.

"Vo Nehri'nin kalkanı düşerse," diye uyarıyor Wynter, "Gölge Asa buradaki havaya akan yozlaşmadan beslenecek ve kaosu artıracaktır."

"Ve bir Hesaplaşma tüm Erthia'yı kasıp kavuracak," diye ısırtıyor Wrenfir, aurası ateşten bir kırbaç, sesine korku karışıyor. "Hazel'in gücünün her zerresini buna karşı kullandığını hissedebiliyorum. Ama yakında bu savaşı kaybedecek."

Hem Wynter'in hem de Wrenfir'in uyarılarının korkunç gerçekliği içime işliyor, çocuğumun kıvılcımı için duyduğum korku yeniden ortaya çıkıyor, hem Yvan hem de Soleiya korumacı bir şekilde bana uzanıyor.

Soleiya, Yvan ve ben ona çocuğun içimde kök saldıgını söylediğimizde gözyaşlarına boğulacak kadar sevindi, ateş aurası sadece Yvan'inkine rakip olan sevgi dolu bir sıcaklıkla ikimizin etrafında sürekli parlıyordu.

Fırtınaların arasından kıvrılan büyük Gölge dalları gözüme çarpıyor ve endişem daha da artıyor. "Fırtınaları *güçlendiren* Beşinci Seviye rüzgâr büyüğü gibi bir şey algılıyorum," diye uyarıyorum. "Birisi Gölge'yi aktif olarak *doğuya* çekiyor."

"Ben de hissediyorum," diye onaylıyor Vothendriale.

Bleddyn lanet okuyor, ben de güç empatisi dostum Vothe ile gergin bir bakış alışverişinde bulunuyorum.

"Oyundaki gücü tanımlayabilir misin?" Andras soruyor.

Vothe ve ben bu kalan Büyücü düşmanın kim olabileceğini çözmeye çalışırken hayal kırıklığı içinde başımızı sallıyoruz, Vothe'un yüz hatlarında inatçı bir konsantrasyon ifadesi belirliyor.

Vo'nun kalkanından aniden öfkeli gümbürtüler ve dikkatimizi çekiyor; Gölge bulut kümeleri, eğri, karanlık şimşekleri bir bıçak yaylım ateşi gibi kalkana çarparken korkunç bir şekilde kararıyor.

"Kutsal Vo," diye nefes alıyor Trystan, tam da üç hasta görünümlü Noi Balıkçıl kuşu çevredeki Vo Ormanı'ndan uçarak çıkmadan önce. Yulan ve akraba kuşlarının etrafına konuyorlar, zarif kuşların gözlerinde travmatik bakışlar, leylak tüyleri ve gri kenarlı gözleri.

Bakışlarından ıstırap fışkıran Yulan yere iniyor ve korkmuş balıkçılarla nazikçe temas kuruyor, bakışlarını bizimkilerle buluşmak üzere kaldırmadan önce ifadesi geriliyor. "Hava yeniden dengelenmez ve Gölge'den arındırılmazsa bu toprakların iyileşme şansı yok."

"Gölge'yi uzaklaştırmak için toplu ağaç dikimine ihtiyacımız var," diyor Sylvan Iris'in yanından. III işaretli avucunu işaret edercesine havaya kaldırıyor, Iris'in omzuna tünemiş olan siyah Noi Ateş Şahini sanki anlaştıklarını müjdelercesine tüylerini kabartıyor. "Sayımız arttı," diyor Sylvan, "ama bunu başarmak için daha fazla Dryad'khin'in yardımına ihtiyacımız var. Çok, çok daha fazla."

Haklı, empatik olarak hissediyorum. Ancak Doğu'yu Orman'la hızlı bir şekilde hizalamak neredeyse imkânsız bir mücadele olacak. Uzakta, önümüzde uzanan nehir kıyısının umutsuz kaosu odaklanıyorum. Mülteci çadır kentleriyle kaplı, sadece *kaplı*, Noilaan'ın yükselen runik sınırı hemen ötesinde, büyük bir Vu Trin askeri varlığı görünüyor.

Verdyllion'un yaptığı parlak rünik portallar mülteci kampının her tarafına dağılmış durumda ve bunlardan dışarı akan Batılı mültecilerin sıralarını , yeni portallar Vu Trin ordusunun düğümlerinin onları safir patlatmasından daha hızlı bir şekilde ortaya çıkıyor. Sert bir nefes alıyorum, bu kadar çok sayıda insanın Batı'nın Gölge dehşetinden kaçıp kendilerini düşman Doğu'da bulmalarının ürkütücü gerçekliği karşısında sarsılıyorum.

Mavrik'in kolunu tutarken Gwynn'in altın gözlerinde keskin bir bakış var. "Ancient One, Mavrik. Ailemin içeri giren insanlar arasında olabileceğini düşünüyor musun?"

Mavrik'in görünmez ikiz büyü çizgileri onu daha dikkatle kucaklıyor. "Eğer öyleyse," diye karşılık veriyor, "onları bulacağız."

"Şu mülteci kampı," diyor Yvan, benimle suçlayıcı bir bakış alışverişinde bulunarak, "buraya en son geldiğimizde olduğundan en az on kat daha büyük."

"Çok daha büyük bir hal almak üzere," diye araya giriyor Jules, Lucretia'nın etrafına yaydığı su aurasından sıkıntılı bir akım geçiyor.

Vang Troi'un aurası görünür bir safir parıltısı verir. "Pekala, kaosu biraz daha karıştırmanın zamanı geldi." Vang Troi Hizar'drile'a döner ve

Kraliçe Freyja. Üçü ses yükseltme rünlerini çağırır ve Smaragdalfar ordusuyla birlikte kuvvetlerimizin büyük kısmını, iyileşmekte olan Dryad Fae'leri ve kurtarılan diğer Altdiyar sivillerini korumak için burada kalmaya yönlendirir. Güçlerimizin bir kısmı Noilaan'a geçtiğinde askeri bir istila görüntüsü vermekten kaçınmak için Gölge'yi terk eden Büyücü ve Alfsigr Dryad'khin'i de burada kalmaya yönlendirirler.

Bunu başardıktan sonra, Vang Troi ses yükseltme rününü yeniden şarj ediyor ve asıl ordumuzun küçük bir kısmına kısa ve öz bir şekilde ileri komutu veriyor.

Çıkıntıdan Vo Ormanı'na doğru ilerliyoruz ve sonunda ağaç hattından çıkıp çadır kente doğru adım atıyoruz.

Kampa girdiğimizde etrafımızdan nefesler yükseliyor, Vang Troi'yi birçoğu Kelt, Urisk, Elfhollen ve Ishkart'tan gelen bir deri bir kemik kalmış mülteci denizinde takip ederken insanlar bariz bir korkuyla geri çekiliyor, Benim ve aramızdaki diğer Büyücülerin sivri kulaklı Dryad-Fae görünümünden ve Sparrow'u çevreleyen ve Thierren'i kucaklamak için dışarı akan şaşırtıcı mor Strafeling aurasından açıkça etkilenen Verpacian halkı, Thierren'in kolu meydan okurcasına Sparrow'un omuzlarına sarıldı.

Naga oniks pullu insan formunda Batı Wyvern sürümüne liderlik ediyor, sürü arkadaşlarımla kanatlarındaki yaralar Lasair iyileştirici ateşiyle dikilmiş ve dikilmiş, ateş çekirdekleri hızla güçleniyor. Oaklyyn sadık bir şekilde Raz'zor'un yanında duruyor, soluk kolu destek için ona sarılmış, sol kanadı sürükleniyor.

Onun için duyduğum endişenin kıvılcımı ateş hattımı tutuşturuyor ve bana dönüyor.

Yeniden güçleneceğim, diye tıslıyor içimden, *Erthia gibi* gözleri alev alev yanıyor. Dişlerini gösteriyor ve endişemin bir kısmı azalıyor.

Mültecilerin tedirgin mırıldanmaları, toplu halde Noilaan'ın Vo'nun batı kıyısının kenarı boyunca uzanan devasa rünik sınırına doğru ilerlerken hız kazanıyor, Tanrıça Vo'nun yıldız parlaklığındaki ejderha formu genişliğine işlenmiş.

Yvan'ın ateşinin benimkinin etrafındaki akışına yansıdığını hissettiğim bir endişeyle sınır duvarının yüksek tepesine doğru bakıyorum.

Yvan Wyvern'de "Bu duvar eskisinden iki kat daha yüksek," diye tıslıyor.

Aramızdaki bağda sert bir endişe ateşi yanıyor. Runik sınır duvarının üst kenarı boyunca ilerleyen Vu Trin askeri gemilerini ve kayıklarını, duvarın tabanını kaplayan kalın bir asker grubunu görüyoruz. *Bunu* barışçıl bir şekilde nasıl aşacağız ve yaklaşmakta olan Gölge saldırısı patlak vermeden önce Doğu'yu Doğal Dünya ile ittifaka nasıl getireceğiz?

"Wyn Juun!" Trystan seslenerek korkunç düşüncelerimi böldü.

Kardeşimin görüş açısını takip ederek, omzuna mor bir Noi Sığırcık kuşu tünemiş yaşlı bir Noi rahibinin yaklaştığını görüyorum. Rahip Trystan'ı açıkça tanıyor, karanlık gözlerine hissedilir bir sıcaklık giriyor. Wyn Juun, Doğu Diyarı'nın Vo'lon inancının kutsal giysilerini giymiş, tuniğinin yıpranmış, safir kumaşı Vo'nun on iki ejderha tezahürüyle işlenmiş, her ejderha farklı bir renkte. Uzun, kar rengi sakalı çenesinin altında bir düğümle bağlanmış, koluna mor Xishlon ayıyla işaretlenmiş bir bez bağlanmıştır.

Wyn Juun'un kucağında taşıdığı ağır hasta büyücü bebeği gördüğümde kalbim sıkışıyor. Yvan ve annesi ellerini bebeğin üzerine koymak için hemen ileri atılıyorlar ama Lasair'in iyileştirme gücünün Grippe'ye denk olmadığını biliyorum, Yvan'ın muazzam Lasair gücü bile Grippe'nin zalim semptomlarını hafifletmeye yetecek kadar büyüye sahip.

Bebeğin gözleri ve ağzı yaralarla kaplanmış, çocuk tehlikeli bir şekilde tıkanmış ciğerlerinde nefes almak için mücadele ediyor. Wyn Juun dikkatle bebeğe bakıyor, sonra bize dönüyor, avucunu bize doğru kaldırıp III işaretini gösterirken yüzünde kararlılık var.

İttifakın enerjisi hem Yvan'ın hem de benim ateşimin yanı sıra Trystan'ın ve Soleiya'nın ateşiyle ve bizi çevreleyen Dryad'khin'immin gücüyle sarsılıyor ve III işaretli avuçlarımızı rahibe doğru kaldırarak anında karşılıklı tanıma gerçekleştiriyoruz. Bu hareket, bize doğru ilerleyen bir dizi mülteci tarafından yankılanıyor, çok sayıda akraba da onlarla birlikte yaklaşıyor. Hizar'drile'a minnettar bir bakış attım.

"Hizar'drile," diyor Kraliçe Freyja Zyrr. "İnsanları Orman'a getirmek için gönderdiğin Wyvern'ler ilerleme kaydetmiş gibi görünüyor."

Bu yeni Dryad'khin mültecilerinin çoğunun *Büyücü* olduğunu ve artık Dryad Fae'lerin sivri kulaklarına ve daha koyu orman yeşili renklerine sahip olduklarını fark ettiğimde daha derin bir şaşkınlık kaplıyor içimi. Büyük bir kısmı aynı zamanda Wyn Juun'un kullandığı Xishlon ay işaretli kol bandını takıyor. Ve seçebildiğim dağınık Alfsigr mültecilerinin hepsinin kaymaktaşı renginde soluk yeşil bir Dryad'khin tonu var.

Orman'ın herkesi hizaya getirme çağrısı pek çok yeni müttefik tarafından benimseniyor.

Ancak, Dryad'khin olan ve olmayan mültecilerin çoğunun Grippe'den dolayı hasta olduğunu fark ettiğimde, zayıf umut kıvılcımım söndü.

Bleddyn bana telaşlı bir bakış fırlatıyor. "Aman Tanrım," diye haykırıyor, "Elloren ... bu insanların bakıma ihtiyacı var. *Derhal*."

Etrafımızdan gelen öksürük sesleri, hayatta kalan Doğal Dünya ile yeni kurduğumuz Dryad'khin bağlarının Grippe'yi kendi iyileştiremeyeceği endişemi artırıyor.

Vogel beni yakalamadan hemen önce, Zhilaan Ormanı yüzeylerinde rastladığım Norfure çiçeklerinin devasa genişliğini hatırlayınca, aceleciliğim ateşli bir isyana dönüştü. Kimsenin bu hastalıktan muzdarip olması için bir sebep yok. Nasıl tedavi biliyoruz. Tek irade.

Ve bunun değişmesi gerekiyor.

Şimdi.

"Aramıza katıldın Wyn Juun," diye selamlıyor Vang Troi kasvetli bir şekilde rahibi, amcam Wrenfir yanımıza gelip dehşet dolu bir ifadeyle hasta insanlara bakarken.

"Dryad'khin olduğum doğru," diye onaylıyor Wyn Juun. "Buradaki pek çok kişi gibi. Her geçen saat daha fazla ..."

"Bu insanların *ilaca* ihtiyacı var," diye hırlıyor Wrenfir, sözünü kesiyor, amcamın ateş fişkırıyor ve neredeyse derisini tükürüyor. "*Derhal* Norfure tentürüne ihtiyaçları var."

Wyn Juun kara gözlerini amcama çeviriyor. "Öyle," diye onaylıyor, sonra hem kendisi hem de omzundaki mor sıgırcık kuşu sınır duvarına bakıyor. Wyn Juun'un bakışları sanki güçlü ve aşılmaz bir düşmanı ölçüyormuş gibi daralıyor. "Ama yeni Vo Meclisimiz buradaki herkesin Batı'ya dönmesini istiyor."

Diana'nın boğazından bir hırıltı yükseliyor. "Batı ölüm fermanı olur!" diye hırılıyor, Lupin kardeşimin kehribar rengi gözleri hasta bebeğe bakarken alev alev yanıyor, Büyücü çocuğun kan çanağına dönmüş gözlerindeki sefalet ifadesi yürek parçalıyor.

Wrenfir, "İlaca erişim bu çocuğu bir *günde* iyileştirebilir," diye vurguluyor.

"Bu çocukları ve yardıma ihtiyacı olan diğerlerini Alt Topraklar'a götürmeliyiz," diye ısrar ediyor Ra'Ve'n, tepede bir Gölge gök gürültüsü patlarken, nemli hava giderek soğuyor. "Bu şekilde hava koşullarına maruz kalmamalılar, özellikle de üzerimizdeki kalkanın gücü dağılırken."

Wyn Juun Ra'Ve'n'e sert bir bakış atar. "Vo Meclisi, Smaragdalfar Elfleri'nin kendi Varg büyüleriyle Alt Diyarları sihirli bir şekilde duvarla çevirdi. İçeri ya da dışarı giriş yok."

Ra'Ve'n'in bakışlarına ölümcül bir parıltı girer. "*Hâlâ* halkımla savaşıyorlar mı? Gölge Doğu'ya girip *her şeyi* yok etmek üzereyken mi?"

"Kutsal tanrılar," diyor Sage Ra'Ve'n'e, gözlerinde ve gücünde parlayan alarmla, "Fyn'ir ve Fern ... ve diğerleri ... hepsi orada hapsedilmiş."

"Effrey de muhtemelen yeraltında kapana kısıldı," diye araya giren Sparrow, Thierren'e işkence görmüş bir bakış atarken, menekşe rengi aurası statik, savaşçı bir enerjiye büründü.

"*Elloren.*"

Aislinn'in yanımdaki şok olmuş sesi dikkatimi çekiyor, Lupin kardeşimin eli koluma kenetleniyor. Dönüp Aislinn'in sersemlemiş, kehribar rengi bakışlarını önümüzde duran kalabalığa dikiyorum, endişesi Jarod'un bakışlarına yansıyor. "*Ailem* ..." diye kekeliyor.

"Linnie!" diye seslendi şişman, muhafazakâr giyimli genç bir büyücü kadın Aislinn'e doğru koşarken.

Tanınma isabetleri.

Aislinn'in kız kardeşi, Auralie. Tamamen değişmiş. Onunla Kurucular Günü'nde Verpax Üniversitesi'nde tanıştığım zamanki hırpalanmış halini hatırlıyorum. Ama şimdi yeşil gözleri bir amaç uğruna parlıyor ve siyah koluna Xishlon Ay Direnişi bandı takmış, kucağında altı yaşlarında görünen ağır hasta bir çocuk var.

Erin olduğunu fark ediyorum, kalbim acıyla sıkışıyor. Aislinn'in yeğeni. Onu son gördüğümde çok neşeli ve hayat doluydu, yeni bir kedi yavrusu ve mermer koleksiyonu için heyecanlıydı. şimdi Erin'in yüzünün her yerinde Grippe yaraları var, siyah saçları kirli ve keğeleşmiş, soluk yeşil yüzü nefes almakta zorlanırken korkunç derecede zayıflamış.

"Kadim Olan," diye haykırıyor Aislinn, onlara doğru yalpalayarak. "*Erin* ..."

Erin, Aislinn'e bir bakış atıp sıkıntılı bir inilti çıkarıyor, sonra kan çanağına dönmüş gözleri Jarod'a çevrilince geri çekiliyor. "Seni bir *kurt canavarına* dönüştürdü!" Erin ağlıyor.

Aislinn Jarod'a yıkılmış bir bakış atar ve Jarod çocuğu daha fazla ürkütmemek için hemen dikkatli bir adım geri çekilir.

"Korkma tatlım," diye ısrar ediyor Aislinn çocuğa dönerken nazik, kırık bir ses tonuyla. "Ben hâlâ Aislinn Teyze'yim. Ve Jarod-" diye onu işaret ediyor "-o benim eşim. Sana yardım etmek istiyoruz." Erin sadece daha çok ağlıyor ve kesin bir dille reddederek başını sallıyor, hızla öksürüğe dönüşen boğuluyor.

Aislinn yalvarırcasına Auralie'ye bakıyor, sesi çaresizleşiyor. "Liesbeth nerede? Ve çocukların geri kalanı? Onlar da mı hasta?"

Auralie'nin yüzü sertleşir. "Onları neredeyse kaçış portallarına atmak zorunda kaldım. Batı bir kâbusa dönüştü. Hava çılgına döndü, gökyüzü o kadar gri ki her zaman fırtınalı bir gece gibi. Ekinlerin hepsi mahvoldu. Yiyecek yok Linnie. İlaç da yok. Ve Gölge canavarlar ... *her yerdeler*. Her türden çok gözlü yaratıklar. Ama Liesbeth *burada* olduğu için hâlâ dehşete düşmüş durumda. Kadim Olan'ın cehennemlerinden birine düştüğümüze ve sen de dahil olmak üzere Kötü Olanlar tarafından her an katledileceğimize inanıyor. Çocuklarımızın neredeyse hepsi hasta. En kötüsü Erin'de. Linnie, yardımına ihtiyacımız var."

Wrenfir bir adım öne çıkarak, "Bu çocuklara yardım edeceğim," . "Ben bir eczacıyım. Voloi'deki laboratuvarımda ihtiyaç duydukları ilaçtan birkaç şişe var."

"Çocuğumdan uzak dur!"

Aislinn'in kız kardeşi Liesbeth kalabalığı yararak Kadim Olan'ın kendi intikamcısı gibi bize doğru ilerlerken hepimiz dönüyoruz. Onun dönüşümü de en az Auralie'ninki kadar şok edici. Liesbeth'in mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, gayretli, Styvian duruşu gitmiştir. Biçimi iskelet gibi, rengi soluk, hastalıklı bir yeşil, Aislinn, Jarod ve Wrenfir'e, sonra da bana ve Yvan'a bakarken gözlerinde korku okunuyor.

Liesbeth çaresizce Erin'e tutunuyor ve bizden kaçmak için harekete geçiyor.

"Dur!" Wrenfir yalvarır ve Liesbeth irkilerek döner, gözlerinde dehşet ve öfke vardır. Wrenfir ona doğru bir adım atıyor, ateş aurası şiddetle koruyucu hale geliyor, büyük, parlayan telleri hem Erin'i hem de Wyn Juun'un kollarındaki bebeği çevrelemek için dışarı akıyor. *"Lütfen,"* diye yalvarıyor Wrenfir, amcamın genellikle iğneleyici olan ses tonu hiç duymadığım kadar coşkulu. "Ben de çocukken bu hastalığı geçirdim," diyor sesi çatallaşarak. "Nefes almak için mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu *bilirim*. Biz düşündüğünüz gibi *değiliz*. Biz bu çocuğun *son şans*ıyız. Ben bir eczacıyım. İyi bir eczacıyım. *Ona yardım* etmeme izin verin."

Liesbeth'in yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor, gözleri amcamınkilere kilitleniyor ve içlerinde bir savaş yaşanıyor. Ve sonra, şok edici bir şekilde, gözleri kapanmadan ve yere yığılmadan önce hızlıca başıyla onaylıyor.

Yvan, Wrenfir, Aislinn, Soleiya ve Jarod, hem Liesbeth'i hem de hıçkıran, öksüren Erin'i yakalamak için öne atılır. Yarı baygın Liesbeth Jarod'un kollarında, Yvan'ın elleri şakaklarına bastırılmış ve dehşete düşmüş Erin Wrenfir'in kollarındayken Aislinn çocuğa teskin edici sözler mırıldanıyor.

Wrenfir hepimize dik dik bakıyor, Erin'i kucaklarken gücü kökleri aracılığıyla orman yangını boyutlarına ulaşıyor, sanki onu kurtarmak için cehennemin öfkesinden geçecekmiş gibi görünüyor. "Voloi'deki laboratuvarıma gitmem gerek. *Hemen şimdi!"*

Çizme sesleri duyuluyor ve döndüğümüzde Vu Trin'den bir birliğin kılıçlarını çekmiş bize doğru yürüdüğünü görüyoruz. Gözleri bizi taradıktan sonra önce bana, sonra Yvan'a, sonra da Soleiya'ya odaklanıyor ve Vang Troi'a odaklanmadan önce belirgin bir şaşkınlık yaşıyorlar.

"Kara Cadı ve müttefikleri Vo Conclave tarafından aranıyor," baştaki asker kararlı bir şekilde, köşeli yüzündeki ifade

hepimize sert sert bakıyor.

"Güzel," diye karşılık veriyor Vang Troi, aurası ölümcül safir ışıkla titreşiyor, iki eli de kınlı kılıçlarının kabzalarında. "Onlarla konuşmamız gerekiyor."

"Ve bu çocukları ve bu hasta kadını da yanımızda götürüyoruz," diye ısrar ediyor Soleiya, bakışları ateş saçıyor.

"Onlara ihtiyaç duydukları yardımı ulaştırmak için sınır duvarınızı patlatmaya hazırım," diye uyarıyor Yvan, zayıf bir şekilde dengelenmiş Liesbeth'ten geri çekilip kanatlarını hırsla açarken. Yvan'ın kısılmış gözlerinde öfkeli bir parıltı var, içindeki ateş daha da harlanıyor.

"O cehennemde sana katılacağız," diye tıslıyor Naga, altın rengi bakışları, sürüm etrafımızda ilerlerken ısıltı ısıltı yanıyor.

Vang Troi, Yvan, Naga ve Soleiya'ya onaylayan bir bakış attıktan sonra çelik bakışlarını bir kez daha Vu Trin'e sabitliyor. "Bu talepte Yvan ve Soleiya Guryev ile Naga the Unbroken'ın sürüsünün yanındayız," diyor ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kalkıyor. "Bu yüzden, yolu göstersen iyi olur Noi'khin."

Sekizinci Bölüm

Tarih Döngüsü

Elloren Guryev

Noilaan

Vang Troi, Noilaan'ın Vo Meclisi'ne sunduğu dilekçeyi bitirirken, "Erthia'yı kurtarmak için sizinle ittifak kurmak istiyoruz," diyor.

Altın gözlü Vo Meclisi lideri Niko Luun, Noilaan'ın runik sınırının doğuya bakan duvarını geçtikten hemen sonra önümüzde nehir kıyısında duruyor, beyaz şapkalı Vo Nehri önümüzde uzanıyor, Yvan ve Soleiya yanımda. Vu Trin'in yoğun askeri varlığı da dahil olmak üzere Niko'yu destekleyen birkaç Meclis üyesi. Aislinn'in hasta akrabaları, Rahip Wyn Juun ve hasta bebek de dahil olmak üzere sadece küçük bir kısmımızın geçmesine izin verdiler.

Bozulmuş gökyüzünü inceleyen Bleddyn yanımdan nefesinin altında bir lakap ısıyor. Gölge fırtınası daha da şiddetlenerek Tierney'nin ve müttefiklerinin kalkanlarına çarpıyor.

Vang Troi III işaretli avucunu havaya kaldırır ve hırçın fırtınalara dikkatle bakar. "Sizden bir kez daha *Ormanımızı dinlemenizi* rica edeceğiz" diyor. Batıdan yeterince Gölge gelip yukarıdaki kalkanı kırmadan ve Doğa'nın Hesaplaşması *inmeden* önce."

Sylvan tutkuyla ekliyor: "Doğal Dünya'nın hayatta kalan son parçalarının da yok edileceğini müjdeliyor."

Niko Luun Vang Troi'a sert bir bakış atar. "Oh, 'Orman'ınızı' dinledik," diye alay ediyor. Küçümseyen bakışları bana doğru kayıyor, sonra da Vang Troi'yi yakmaya yetecek kadar zehirli bir bakışla

bir delik açtı. "Ağaçlarınıza işlenmiş *yalanları* dinledik. Vogel'in Gölge aletini elinize veren yalanları. Ve ülkemize bir kez daha sızmanızı ve *ondan geriye kalanları yok etmenizi* sağlayacak yalanlar."

"Bu topraklar zaten yok ediliyor!" Oaklynn haykırıyor, Raz'zor'un vermillion-kömür gözleri Niko Luun'a ölümcül bir şekilde sabitlenmişken, Raz'zor bir alev patlamasıyla patlayan Conclave liderinin görüntüsünü hordefire'imızda parlatıyor.

Yvan sertleşiyor, tıslıyor: "*Sabit dur Wyvern*, sürü bağımız sayesinde.

Sylvan koyu yeşil parmağıyla fırtınaları işaret ediyor. "Göreceğ gözleriniz yok mu? Gölge içeri girmek üzere!"

"Sessizlik, Fael!" Niko Luun karşılık verir. "Noilaan Vo'ya tapan *No'*ler içindir. Ve eğer *öyle kalsaydı* bunların hiçbiri olmazdı!"

Şimdi sıra Yvan'da; Naga hepimize "*Ateşi kesin!*" diye seslenirken boğazından alçak bir tıslama yükseliyor.

Her Conclave üyesinin kolundaki safir kolluklara bakarken içimi bir sıkıntı kaplıyor, Vo'nun beyaz ejderha tezahürü üzerlerine basılmış. Beyaz Gardnerya kolluklarına çok benziyordu.

"Noi'khin'in pek çok türü vardır Nikovir," diyor Vang Troi zoraki bir sakinlikle, kulakları patlatan bir Gölge gök gürültüsü patlarken, Gölge iplikçikleri Vo'nun kalkanına doğru titreşiyor.

"Hayır, *Vanglira*," diye karşılık verir Niko Luun, "Noi'khin'in yalnızca *tek bir* türü vardır. Ve sen artık onlardan biri değilsin." Bana doğru bir el salladı. "Karga Cadı, Diyar'a bir değil *iki* kez Büyücü ve Alfsigr ordusu getirmeye cüret etti." Bir parmağını Wynter'ın cebine doğru uzatıyor. "Vogel'in Gölge aracıyla birlikte. Ama sen hâlâ Kara Cadı'nın yanında duruyorsun!"

Vang Troi'un aurası daha da parlar. "Size söylediğimiz gibi, Elloren Guryev Marcus Vogel'i *öldürdü*. Ve bizimle birlikte buraya gelen Büyücüler ve Alfsigr *artık* Vogel'in ordusu *değil*. Onlar bizim Dryad'khin müttefiklerimiz oldular." Vang Troi, yanındaki Mavrik ve Gwynne doğru bakıyor. "Onların özgürlüğüne kavuştular

Gölge, Verdyllion aracılığıyla gönderilen ışık büyülerıyla bağlanır, dini ilmimizin Zhilin Stylus'u. Nikovir, savaş *sona erdi*."

Niko Luun ona bakakalır. "Bu savaş *asla* bitmeyecek." Noilaan'ın Vu Trin kuvvetlerinden daha fazlası runik gemilerle, karadan ve havadan akın ederken, ordusunun yeni yüksek komutanı Quoi Zhon'a döner.

Ama yaklaşan başka güçler de var, giderek artan bir korkuyla fark ediyorum. Yüzlerce sivil rune gemisi Vo Nehri'nden akıyor ya da havada süzülerek bize doğru geliyor. Nehir kıyısındaki toprağa iner inmez insan formuna dönüşen çok sayıda Vu Trin Wyverns ile birlikte.

Ve Vu Trin donanma gemilerinden oluşan bir filo, güneyden hızla geliyor. Beni ve sevdiklerimi almak için yaklaşıyorlar.

Bebeğimin karanlık kanatları zihnimde çırpınıyor ve bir elimi karnımın koyup Verdyllion'u tutuyorum, Zhilaan ve yeşillikle beslenen gücü hatlarıma çekerken vahşi bir savaşma dürtüsü yükseliyor - yeni bir savaş başlatmaya yetecek kadar güç.

Yvan koluma uyarıcı bir el koyuyor ve bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinin etrafımızı saran Vu Trin kuvvetleri ve Noi sivilleri denizine sabitlendiğini görüyorum. Raz'zor hariç tüm ordumuz uyarı niteliğinde bir ateş hattıyla hatlarımı doldururken, enerjisinin akışı sükunete çağırırken, Raz'zor'un gücü gelen güçleri savaşarak izlerken benimki kadar çalkantılı bir karmaşaya sürükleniyor.

Kalbim küt küt atarken Yvan'a talepkâr bir bakış fırlatıyorum, o da bunu hararetle karşılıyor ve uyarıcı ateşini daha da yoğunlaştırıyor. "Bekle," diye ısrar ediyor, burun delikleri alevleniyor.

Nike Luun, "Vu Trin!" diye bağırırken boğazımda protesto sesleri yükseliyor. *Noilaan'ın bu düşmanlarını yok etmeni emrediyorum!*"

İhtiyatı elden bırakarak dişlerimi sıkıyorum ve Verdyllion'a büyük miktarda güç çekiyorum. Niko Luun'un saran Vu Trin kılıçlarını çekiyor, metalik çığlıklar havayı yarıyor, safir güçleri yükseliyor.

Dryad Cadısı, ateşi kes! Raz'zor bağımızın içinden tıslıyor, vermillion alevi Yvan'ın, Naga'nın ve benim tüm sürümün uyarı hareketini çirkin bir şekilde üstleniyor.

"Hayır!" Yvan'a ve Wyvern'deki sürüme tıslıyorum. "Onlara izin vermeyeceğim

."

"Elloren," Yvan keser içinde, onun Yangın yanan etrafında benim ile

tutkulu bir sıcaklık. "Bak."

Atıldığımda, Vu Trin'i tarıyorum ... ve işte zaman fark ediyorum, içime bir şok dalgası yayılıyor. Etrafımızı saran büyük Vu Trin asker kitlesi silahlarını çekmek ya da güçlerini kullanmak için hiçbir harekette bulunmadı, Yüksek Komutan Ung Li ve Niko Luun'u çevreleyen küçük kuvvet onları açık bir şaşkınlıkla izliyordu.

"Size saldırmanızı emrettim!" Niko Luun tekrar bağıyor, yüzü öfkeyle kızarıyor.

Etraflarını saran asker ve sivil kitlesi hep bir ağızdan avuçlarını bize doğru kaldırırken nabzım hızlanıyor.

üzerinde III'ün işareti var.

"Kutsal Kadim Kişi," diye soluk soluğa kaldım, şokum yeni bir şaşkınlığa dönüştü, çünkü yerden yukarı doğru titreşen mor bir geo-aura dalgasıyla karşılaştım.

"Ne ?" Yvan tıslıyor.

"Geopower ..." Nehir kıyısının her yerinde mor çizgiler yanıp sönmeye başlamadan önce cevap vermeyi zar zor başarıyorum. Ağ, Vo Nehri'nin tüm yatağı da dahil olmak üzere her yöne uzanıyor, Sular daha canlı, parçalayıcı bir mor renkle aydınlanıyor. Büyük menekşe rengi jeo-kum tepeleri jeo-ağ'ın karasal genişliği boyunca patlayarak var oluyor ve merkezlerinde açıklıklar beliriyor.

Gözlerim açıldı.

Bunlar Alt Topraklar'dan çıkan geçitler.

Varg kalkanlı Subland Elfleri aniden geçitlerden dışarı akın ediyor. En önde Fyon Hawkkyn, Clive Soren ve Andras'ın eski aşkı Sorcha Xanthippe'yi görüyorum. Bir Smaragdalfar ordusu, ardından Rafe ve Diana'nın Lupin sürüsü, Amaz ve Kelt askerleri, Andras'ın ağır dövme annesi Astrid Volya ve kucağında Andras'ın oğlu da dahil olmak üzere akın ediyor.

"Konnor!" Andras çocuğa seslenirken aynı anda Freyja da kabaca "Clive!" diye bağıır.

Freyja, Clive'i karşılamak için dışarı çıktığında ve Andras oğluna doğru hızla yola koyulduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Effrey ve Olilly arkadan koşuyor.

Fyon, Thierren'le birlikte onlara doğru yola çıkarken Sparrow'un boğazından duygusal bir ses yükseliyor.

Hem Effrey hem de Olilly parlayan mor jeo-stilleri tutuyor, Effrey'nin mor Strafeling aurası gözle görülür şekilde parlıyor. Olilly'nin aurası ise gözle görülebilecek kadar güçlü olmayabilir ama yine de her iki gencin gücü de Noilaan'ın hapseden Subland bariyerini patlatan mor jeo-büyüye bağlı olarak müthiş bir kudret seviyesine sahip.

"Vay anasını," diye haykırıyor Bleddyn. "Effrey ve Olilly Az önce Alt Diyarları özgür mü bıraktı?"

Gareth yanımızdan geçerken yüzünde coşkulu bir gülümsemeye ileri atılıyor ve elini Vo Nehri'ne doğru kaldırıyor, teninde şimşekler çakıyor.

Balinalar patlayıcı su püskürtüleriyle Vo'nun yüzeyini yararken herkesin gücünde yeni bir şok patlaması yaşanıyor. Sismik fırtına enerjisi akımı bana çarpıyor ve hatlarımın etrafında şimşekler çakıyor. Koyu mavi Selkie askerleri ve diğer Okyanus halkları gemilerin üzerinde oturuyor, daha fazla Okyanus değiştiren asker Vu Trin askerleriyle birlikte Vu Trin donanma gemilerinden akıyor ve küçük kayıklar ve daha fazla okyanus yarattığı tarafından hızla kıyıya taşınıyor.

Gelen tüm kuvvetler III işaretli avuçlarını kaldırırken, bir dizi akraba hayvan yanlarına yaklaşır; Freyja ile birbirlerini tutkulu bir şekilde kucaklarken ve Andras oğlunu kaslı kollarına alırken, Clive'in arkasında büyük, mor bir boz ayı akraba hantalca ilerler.

"Hepsi bizimle müttefik," diye hayret ediyor Yvan Wyvern'de, biz birbirimizin ellerini tutarken, aramızdaki bağda güçlü bir duygu şimşeği çakıyor.

"Kardeşim!" Marina ağlıyor ve Fain ile Lucretia'nın "Zephyr!" diye seslendiği anda öndeki Selkie erkeğine işaret ediyor.

Zephyr'in, Marina'nın uzun boylu, heybetli görünümlü kardeşinin yanında koşan çelik renkli Sylphan Vu Trin askeri olması gerektiğini fark ediyorum. Dryad'khin'im gelen arkadaşlarına ve seslenirken, bu beklenmedik çiftin birbirine karışmış su ve hava büyüleri birbirlerinin etrafında ateşli bir okşayışla akıyor.

"Geri çekilin!" Yüksek Komutan Quoi Zhon, sayıca az olduklarını açıkça fark eden ve hepsi de kılıçlarını yeniden kınına sokan, Dryad'khin olmayan askerlerine sesleniyor.

Niko Luun, Quoi Zhon'a saf öfke dolu bir bakış atarken gözlerim yaşıyor, nefreti artık hiçbir ısırik içermiyor. Çünkü kalbimin derinliklerinde, Sage ve Ra'Ven Mora'lee'ye ulaşip bebekleri Fyn'ir ve genç Fern'i sevgi dolu kollarına alırken, Dryad'khin kucaklaşıp III işaretli avuçlarını birbirine bastırırken, parmakları sımsıkı kenetlenirken, şu anda, şu savaşın gerçekten bittiğini biliyorum.

"Artık çoğunluğun lideri değilsin Niko Luun," diye Vang Troi, yukarıdan yaklaşan korkunç fırtınalara bakarak. "Bu da iyi bir şey. Erthia bu tür bir bölünmeye daha fazla dayanamaz."

Vang Troi'un sözleri derinden etkiliyor, Gölge Vo'nun kalkanında yoğunlaşan bir güçle parıldarken - tasmaını koparmaya hazır bir Ölüm Hesaplaşması. Hazel, Viger, kuzgunlarım ve diğer tüm Ölümkinler bize zaman kazandırdı ... ama bu yeterli olacak mı?

Bu zamanı, herhangi bir geleceğe sahip olmak için verdiğimiz hasarı onarmak için hızlıca kullanabilir miyiz?

Verdyllion, tüm Dryad'khin'lerimle paylaştığım Orman bağlantısı aracılığıyla devrimci bir direktif gönderirken avucumun içinde bir karıncalanma oluyor ve gözlerim açılıyor. Asa prizma kenarlı bir parıltıya dönüşüyor, bu parıltı daha önce ondan yayıldığını gördüğüm her şeyden daha parlak, hepimize yıkıcı bir görüntü gönderiyor, bir sonraki, dünyayı değiştiren adımımız kristal berraklığında. Bakışlarım önce Yvan'a sonra da Tree'khin dostlarıma dönüyor, herkesin yüzündeki aynı şaşkın ifade hızla sert, kolektif bir kararlılık ifadesine dönüşüyor.

Nabzım hızlanıyor, önemli kavşağa yaklaşırken Bleddyn'e dönüyorum. "*Bir keresinde bana,*" dedim ona, "*senin dininin duvarın diğer tarafında tedavi edilebilir şeylerden ölen çocukların olmaması olduğunu söylemiştin.*"

Bleddyn'in dudakları kıpır kıpır olurken, mücevher yeşili gözlerini ölümcül bir ciddiyet kaplıyor. "Aslında bunu ben söyledim."

"Bu çocukların önemli bir kısmı Büyücüler ve Alfsigr Elfleri olsa bile bu hala sizin dininiz mi?"

Bleddyn, Aislinn'in hasta yeğeni Erin'e ve Wyn Juun'un kucağındaki bebeğe bakıyor ve gibi, tüm bu olanları açıkça hatırlıyor

Yanımızdaki runik sınırın diğer tarafında sıkışıp kalmış çaresiz insanlar.

Bleddyn başını sallıyor, zümrüt gözlerinde şiddetli bir ışık parlıyor. "Evet," diyor geniş bir sırıtışla. "Bu hâlâ benim dinim."

Ve bakışlarında bu anın potansiyel sonuçlarını benim kadar güçlü bir şekilde hissettiğini görebiliyorum. *Burası*. Tam *burada*.

Tarih döngüsü böyle sona erer. Ve umut böyle başlar.

Vang Troi, Sylvan ve Yulan ile birlikte büyük, düz bir kayanın üzerine tırmanır. Toplanan herkese "Dryad'khin!" diye sesleniyor, sesi kendinden ve iki Dryad Fae'den önce var ettiği rün tarafından güçlendirilmiş, kelime artan Gölge fırtınalarına karşı kendi başına duruyor. Vang Troi, hayatta kalan Orman'ın her Tree'khin'e aktardığı görüntüde bir sonraki sözlerini arıyormuş gibi sessizleşiyor.

"Çok uzun zamandır," diyor sonunda, "bölünmemize izin verdik, tüm sihrimizin kaynağını ve birbirimizle olan bağlantılarımızı unuttuk."

Yulan, Vang Troi ve Sylvan birbirlerine sadık ittifak bakışları atarlar.

"Bir eşikte duruyoruz," diye sesleniyor Yulan melodik sesiyle, Demir Çiçeği saçları ıslık ıslık parlıyor, üç gri balıkçıl uçarak gelip onun ve iyileşmiş balıkçıl akrabalarının yanındaki taşın üzerine konuyor. Gölge şimşegi grileşen kalkana çarparken gökyüzüne doğru endişeli bir bakış fırlatıyor. "Eski bölünme ve parçalanma yöntemleri tüm Doğal Dünya'nın yıkımını getirmek üzere."

"Tek umudumuz," diye gürlüyor Sylvan, "yeni bir yol çizmek ve birbirimiz için savaşmak üzere Dryad'khin olarak bir araya gelmek. Ve ağaçlar için savaşmak."

Sylvan III işaretli avucunu kaldırıp bana bakarken bir büyü kopuyor ve her taraftan Verdyllion'a doğru akıyor. Sert bir nefes alıp kaskatı kesiliyorum, hayatta kalan tüm Orman ve her bir Dryad'khin aniden Dryad'khin'in Orman'a olan bağlantısı aracılığıyla köklerine , ve kendi gücümle hepsine katılıyorum, birleşen akıntılar gibi.

Verdyllion elimde ısınıyor, spiral yeşil formu prizmatik bir ışıkla yanıp söndükten sonra parlak yeşil bir yanık haline geliyor.

yemyeşil bir yıldız gibi. Sanki bu an içinmiş gibi. Sanki *ben* şu anda Kara Cadı gücümü en iyi şekilde kullanıyorum.

Kalbim toplumsal sevgiyle o kadar genişliyor ki ağrıyor, runik duvara doğru adım atıyorum.

Dryad'khin duvarın birbirine kenetlenmiş safir rünlerine geçmeme izin vermek için ayrılırken, üzerimizde güçlenen fırtınalar dışında sessizlik çöküyor. Sonra Verdyllion'u kaldırıyorum, Orman'ın hepimize fısıldadığı büyüü mırıldanıyorum ve Verdyllion'un ucunu sınır duvarının yüzeyine bastırıyorum.

Sınır duvarının safir rünleri Erthia'daki her prizmatik renge, milyonlarca yıldız kadar parlak bir şekilde patladığında ve runik duvarın parıldayan çok renkli bir ışıkla zararsız bir şekilde patlamasını birlikte izlediğimizde, kolektif gücümüz beni sarsıyor ve nabzım sıçrıyor.

Ve düşer.

Dokuzuncu

Bölüm IV

Elloren Guryev

Noilaan

Dryad'khin'im ve ben birlikte şehir ve bitişiğindeki kalkanlı topraklar boyunca yayılıyor, bir grubumuz Voloi'nin savaşta harap olmuş Voling Plaza'sında, bir zamanlar geniş bir Wisteria Ormanı ve bahçelerinin bulunduğu yerde toplanıyor, Ormanın devasa, merkezi Wisteria ağacı neredeyse tamamen grileşmiş. Ama hala ayakta, dağınık yaprakların merkezlerinde parlayan prizmatik sonbahar yaprak renginin izi var.

Wisteria'nın rahatlama çılgılığını hissedebiliyor, yanına inip Dryad'khin'imize katılarak III işaretli avuçlarımızı toprağa bastırırken onun kucaklayıcı enerjisini hissedebiliyorum.

Her yerde fidanlar yükseliyor, yeni kurulan her koruda ortak büyümüş artıyor.

Gün boyunca ve gece boyunca ağaçları tezahür ettirip enerjilerini Vo Nehri'nin kalkanına yönlendirerek Gölge fırtınalarını uzak tutarken, müttefiklerim plazanın engebeli zemininde kapsamlı bir sahra hastanesi kurdular, her kökenden Dryad'khin yardım için akın etti.

Dolaplar, depolar ve ekili arazilerden geriye kalanlar, Norfure tentürünü imal edecek malzemeleri temin etmek ve Batı'dan Voloi'ye akın eden mültecilerle paylaşacak yiyecek bulmak için toplanır.

Eski Noi Vo Meclisi dağıtıldı ve Sylvan ile Vang Troi'nin liderliğinde geçici olarak yeni bir Noi Meclisi kuruldu. Ve Gölge Asa yeni bir taş kutuya yerleştirildi.

ve ağır Dryad'khin askeri koruması altında tutuldu, gücünden hiçbir iz tespit edilemedi, devam eden uykusu sinir bozucu.

"Ona ne olacak?" Aislinn'in kız kardeşi Liesbeth gece çökerken çılgınca Wrenfir'e baskı yapıyor. Solgun ve hastalıklı olan Liesbeth, Erin her nefeste zorlanırken çocuğunun elini şiddetle tutmaya devam ediyor. Sevdiklerim ve müttefiklerimden bazıları Liesbeth, Aislinn ve kız kardeşleri Auralie ile birlikte Erin'in karyolasının yanında, hırpalanmış ve grileşmiş Wisteria ağacının altındaki bir çadırda toplanmış durumda, Jarod ise Aislinn'in arkasında ihtiyatlı bir mesafede duruyor.

Amcam Wrenfir Erin'in sırtını kucaklıyor ve Erin hırıltılı bir şekilde soluyor, gözleri yuvalarından fırlamış ve panik içinde nefes almak için amcamın gözlerine kilitlenmişken amcam ona nazikçe mırıldanıyor ve hazırlamayı yeni bitirdiği Norfure tentür şişesini dudaklarına götürerek içmesi için onu ikna ediyor.

Erin ilacı içiyor ve korkutucu bir şekilde hareketsizleşiyor, içinden bir ürperti geçiyor. Kendi nefesim boğazımda düğümleniyor ve tüm dünya duraklıyor gibi görünüyor. Çocuk aniden bir dizi tıkırtılı öksürük çıkarıyor ve ardından uzun, sert bir nefes alıyor.

Liesbeth'in yanı sıra Erin'in yüzünde de şok ifadesi beliriyor ve amcamın normalde asık olan yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyor.

Wrenfir Erin'i nazikçe yastığına yatırdıktan sonra donmuş, iri gözlü Liesbeth'e dönüyor ve ona bir şişe daha Norfure tentürü uzatıyor. "Uyuyacak," diye Liesbeth'e güvence veriyor, hem Erin'e hem de yanındaki beşikte uyuklayan yeni ilaçlanmış Büyücü bebeğe doğru başını sallarken gözleri şefkatle doluyor, bebeğin yanaklarına küçük pembe lekeler geri dönüyor, küçük olanın nefes alması her geçen dakika daha az zorlaşıyor. "Ve sonra," diyor Wrenfir, Liesbeth şişeyi titreyerek kabul ederken, "iyileşecek. Ve sen de iyileşeceksin."

Hıçkırıklara boğulmadan önce Liesbeth'in boğazından duygusal bir ses çıkıyor. *"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, ederim,"* tekrar tekrar Wrenfir'e ağlıyor, biraz sallanıyor, çökmenin eşiğinde gibi görünüyor.

Wrenfir ayağa kalkıp Liesbeth'i kucağına alır ve ilacı içmesi için nazikçe ikna ederken, ona hoş geldin der. Liesbeth ilacı içiyor ve Aislinn onu öyle bir kucaklıyor ki

gözyaşları arasında mırıldanarak, "Üzgünüm, Linnie. *Çok özür dilerim.* Beni hiç affedebilecek misin, kardeşim?" Liesbeth dönüp Jarod'a bakar. "Herhangi biriniz beni affedebilir mi?"

"Yapabilirim," diyor Jarod, kehribar rengi gözlerinde acı ve şefkat parlıyor.

Gözyaşlarım bakışlarımı buğulandırırken dönüp çok sayıdaki derme çatma yatağa bakıyorum. Yvan aramızdaki bağa kucaklayıcı bir ateş hattı gönderiyor, her hattımı ısıtıyor ve bakışlarımı Soleiya, Iris ve diğer Lasair'lerle birlikte Norfure tentürü Kızıl Grip dalgasının bir kısmını tersine çevirmeye başlarken yaraları ve diğer hastalıkları iyileştirmek için çalıştığı yere çekiyor. Yvan içime doğru daha sıcak bir ateş dalgası gönderirken annesi bana bakıyor.

Gözyaşlarıyla bulanıklaşmış formlarına gülümsüyorum, bakışları , içlerinde aşk parlıyor.

Alacakaranlık çöküyor ve Yvan, Wynter ve Ariel'le birlikte Voling Plaza'nın ortasında, eskiden siyah opalesan bir heykelin durduğu yerde duraklıyoruz. Kara Cadı'yı öldüren devasa Icaral moloz yığınının dönmüş ama kırık bir Icaral kanadının kalıntılarının yanında yatan, benimkine çok benzeyen bedensiz bir yüz gözüme çarpıyor.

Enkazı incelerken Yvan'a "Orada yeni bir şeyler yapmanın zamanı geldi," diyorum.

"Neredeyse *her yerde* yeni bir şeylerin zamanı geldi," diye katılıyor Yvan, bir zamanlar burada duran heykeller gibi heykellere tamamen meydan okuyarak aramızdaki bağda alevlenen sevgi.

Verdyllion yanımda karıncalanıyor ve Wynter'a dönüyorum, Verdyllion'un amacının görüntüsü bir kez daha kaplarken kalbim hızlı, beklenti dolu bir ritme giriyor. Nefes nefese, uzanıp Verdyllion'ı Wynter'a sunuyorum.

Wynter onu alırken gülümsüyor, Wyvernfire aurası yükseliyor, III-yeşil aurası parlarken gözlerinde gümüş alevler tutuşuyor. "Gelin o zaman," diyor Wynter. "Verdyllion'un yedi Taşıyıcısını bir araya getirmemiz gerekiyor."

Yvan ve ben, Icaral ve Kara Cadı heykelinin enkazı önünde Taşıyıcı arkadaşlarım ve diğer müttefiklerimizle birlikte güçlü ışık ve güçlendirme büyüyle toplanırken, o gece en yoğun yapraklar ortaya çıkıyor ve ışık gücüm artıyor. Mavrik ve Gwynnifer'in havada asılı tuttuğu prizmatik küreler, ailem ve Dryad'khin dostlarımdan oluşan kalabalığın üzerine bir gökkuşağı gibi ışık saçıyor.

Mavrik ve Gwynn'in ikiz gücü, canlı dallarını yıkılan heykele doğru yönlendirmeden önce altın bir dalgada yükselirken, bir arada bir büyü mırıldanarak havada gerginlik artar.

Dallarından fırlayan prizmatik ışık huzmeleri kulakları tırmalayan bir *gürültüyle* molozlara çarparak yukarıdaki Gölge fırtınalarına rakip olur ve alttaki canlı toprağa doğru patlayarak içinden geçen Ölümkini enerjisini Doğal Dünya'nın Hesaplaşması'ndan korur.

Yvan ve ben, diğer Asa Taşıyıcıları arkadaşlarımla birlikte toprağa doğru adım atıyoruz.

Wynter'in soluk yeşil elinde tuttuğu Verdyllion her renk tonuyla titreşiyor. "Hazır mısın Dryad'khin?" Wynter soruyor, Ariel koruyucu bir şekilde onun yanında duruyor.

Başımızı sallıyoruz, en yoğun yeşillik hepimizi sarıyor. Oaklynn'in, Sylvan'ın, Yulan'ın ve Alder'in yeşilliklerle güçlendirilmiş auralarının hepsi o kadar güçlü ki, sihir cildimin üzerinde karıncalanıyor. Sage pratik olarak mor güçle parlıyor ve Mavrik ve Gwynn'in yaldızlı büyü çizgileri görünür hale geldi ve hepimizi ikiz güçleriyle kucakladı. Ve Marina ... tek ışık çizgisi dalgalanıyor, bir kısmı omuzlarının etrafına sarılmış renk atımlı ahtapota kanalize oluyor, okyanus akrahası dönen, büyülü bir tuzlu su topuyla yıkıyor. Ahtapotunun hemen altında, gümüş fok derisi boynuna dolanmış ve Gareth nazik bir elle kürklü omzunu okşuyor.

Kendi nazik elimi karnıma doğru kaldırıyorum, Icaral-Dryad bebeğimin ışık gücü renklerle sırlıklam köklerimde ateşli Zhilaan kudretiyle parlıyor.

Yvan, Gwynn ve Mavrik, Sage, Rivyr'el, Marina ve ben parmaklarımızı Wynter'in elindeki Verdyllion'un etrafına bağlarken, kollarını arkamdan dolaştırırken omzumdaki çiftleşme işaretini öpüyor.

Etrafımdaki Dryad Fae'lerin güç artırıcı bir büyü yaptığı anda, birleşik ışık büyümüz köklerimi ışıltılı bir telaşla doldururken içimden bir ürperti geçiyor. Havada III işaretlerimizi birleştiren prizmatik bir enerji hattı beliriyor ve ortak gücümüz artıyor.

Verdyllion'un hepimize gönderdiği vizyonu takip ederek, kendimizi hep birlikte toprağa indiriyoruz ve Verdyllion'un spiral kabzasını doğrudan toprağa saplıyoruz.

Güneşin güçlü prizmatik ışınları Verdyllion'dan fırlıyor. Onu bırakıp geri çekiliyoruz, Verdyllion'un yeşil formu siyaha dönüşürken ve yemyeşil sisle çevrili ince kökler aniden alt yarısından dışarı akıp toprağa karışırken daha da uzaklaşıyoruz.

Hem Verdyllion hem de kökleri hızla büyüyüp bir Demirağaç fidanına dönüşürken Yvan'ın ve benim ortak ateşimizde bir huşu ürperiyor. Ağaç büyümeye devam ediyor, dalları ve ek kökler plazanın hırpalanmış taşına doğru yayılıyor. Verdyllion'un köklerinin tüm Voloi'nin altına gömüldüğünü hissedebiliyorum, sonra daha da alçalıyor, Erthia'nın hayatta kalan kök ağına bağlanırken altımızdaki Alt Toprakları desteklemek için dışarı akıyor, kök ağının bir kısmı Zhilaan Ormanı'na kadar uzanıyor.

Verdyllion, yemyeşil bir sisle çevrili III boyutunda bir Demirağaç Ağacı'na dönüşürken Yvan'a olan bağlılığımda artan bir huşu parıldıyor, gölgesi kalkanın bulut yüksekliğindeki kenarına kadar uzanıyor. Gökkuşağının her tonuna bürünmüş yaprakları esintiyle hışırdıyor, gölgesi Voloi' büyük bir bölümünü kapsayacak şekilde genişliyor, iyiliksever gücü hepimizin büyüyle birleşiyor.

IV'ün hem bize hem de dünyaya kök salması gibi.

IV'ün enerjisinin yeşil bir darbesi üzerimizdeki kalkanı delip geçiyor ve Büyük Ağaç'ın hemen üzerindeki Gölge fırtınalarının bir kısmını yok ediyor. Yıldızlar tepemizde görünür hale geliyor ve bu bir mucize gibi geliyor, yıldız çemberi yavaşça genişlemeye başladığında nefesim sıkışıyor, gökyüzü kalkan boyunca kuzeye ve güneye açılıyor ve IV'ün gücünün sonunda Tierney, Or'myr ve Fyordin Lir'e ulaşacağını anlıyorum.

Wynter sanki bir çağrıya cevap veriyormuş gibi Büyük Ağaç'a doğru adım atıyor. Ağaca ulaştığında avuçlarını ağacın gövdesine koyar ve eğilir.

Başını eğmiş, kanatlarını sıkıca çekmiş. Büyüsünün akışı önce sıkıntılı, sonra da kaotik bir şekilde alarma geçiyor ve Ariel ona doğru koşuyor.

"Ne oldu Wynter?" Ariel görünmez Wyvernfire'ının Wynter'in etrafında koruyucu bir sıcaklıkla çatırdamasını istiyor.

Wynter ürperiyor ve Ariel'e dönüyor, doğal olmayan gök gürültüsü çatırdıyor ve Gölge fırtınaları Batı'dan kalkanımızın üzerine geri dönerek yıldızları siliyor.

Çalkalanan, kararan gökyüzüne bakıyorum, bir kez daha Beşinci Seviye büyücülüğün Gölge gücünü Doğu'ya çektiği hissine kapılıyorum, Gölge fırtınaları aniden neredeyse Büyük Ağaç'la güçlendirilmiş büyümüz kadar hızlı güç kazanıyor.

"Elloren'in hissettiği gibi," diyor Wynter. "Yükselen bir tehdit var. Burada, Doğu'da bir Büyücü ... Batı'dan Gölge gücünü aktif olarak çekiyor. Gölge Asası hâlâ onun hızlı hatlarına bağlı. Ve kalan tüm gücünü ona yönlendiriyor."

Ben fırtınalara odaklanırken, korku Wynter'in gücünü titretiyor.

Her şey yerli yerine oturduğunda kaskatı kesiliyorum - bu gücü daha önce de hissetmiştim.

"Damion Bane kurtuldu," diye sesleniyorum, Wynter'in genişleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum, sonra Aislinn'inkilerle, Lupin kardeşimin yüzünü geren dehşet dolu bir ifadeyle. Wynter'a geri dönüyorum. "Onu serumdan takip edebilir misin?"

Wynter başını sallıyor, gözlerindeki gümüş ateş yoğunlaşıyor. "Yapabilirim. *Tam olarak* nerede olduğunu biliyorum."

Bölüm On

Gölge

Büyücüsü

Damion Bane

Vo Ormanı

Damion Bane, Gölge Asa'nın çekimini takip ederek Noilaan'ın Vo Ormanı'nın sisli, grili bir bölgesine açtığı Gölge Geçidi'nden çıkarken elleri ve bileklerindeki tüten hızlı çizgilere bakıyor.

Voloji'ye doğru bir çekim.

Gölgeli gök gürültüsü tepede *gümbürdüyor* ve Damion kafirlerin Vo Nehri ve onu çevreleyen topraklar üzerine kurduğu kalkana çarpan Gölge fırtınalarına bakıyor. Elinden tutup doğuya çektiği gölge fırtınaları, kalkanın kuzey ve güney odak noktalarına çarpmaya hazır bir şekilde yuvarlanmaya devam ediyordu.

Doğu'ya yaptığı Gölge saldırısı yeni başlıyor.

Kâfirlerin kalkanı, yeni bir Güç Ağacı'nın yükselişine rağmen *düşmek* üzere.

Damion duraksayarak derin bir nefes alır, asasını kaldırır ve parmağını asanın üzerindeki çelik gibi hızlı işaretlerin üzerinde gezdirir; işaretlerden çıkan gri bir duman filizi parmağının etrafında kıvrılır. Gölge Asa'nın hızlı çizgileri üzerindeki yönsel çekimine odaklanarak, Asa'nın gri gücünü ona akıtırken gücünü kafirlerin algılamasına kapattığını hissediyor, büyüü Asa'yı yeniden ele geçirme ve sıkıca eline alma arzusuyla *uğulduyor*.

Magedom'un *gerçek* hükümdarı olarak yükseliyor.

Yeniden yükselecek ve her alçak düşmana karşı galip gelecek bir Magedom.

Öfke Damion'un çizgilerinde buz tutuyor ve hızla intikamcı bir öfkeye dönüşüyor. Çünkü Fae Wilds'la kurduğu kısa, zoraki ve hızlı bağlantı sayesinde Vogel'in başından beri gerçekte ne olduğunu görmüştür; lanetli bir lcaral iblisi.

Tüm Magedom feci bir şekilde yoldan çıktı.

Damion hızlı damgalı ellerini toplar, Orman'ın hızlı hatlarıyla olan kısa bağlantısını Magedom'un düşmanları hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek için nasıl kullandığını ve Gölge Asa'yı geri almak, kafir Orman'ın çekimine direnen küçük gerçek Büyücüler ordusunu toplamak, kıtanın Gölge gücünü ele geçirmek ve ardından Dryad fahişesini ve müttefiklerini *sonsuza* dek alaşağı etmek için ihtiyaç duyduğu bilgileri ona nasıl bıraktığının tadını çıkarır.

Evet, aylar önce Valgard balkonunda Elloren Gardner ile başladığı işi bitirecek.

Damion'un büyüü bir çılgınlığa dönüşür, serbest kalmak için çizgilerine vurur, Gölge ile güçlendirilmiş rüzgâr ve su onun içinde fırtınalar koparır. Öldürülen kız kardeşi Fallon ve erkek kardeşleri Sylus'un intikamını alma arzusu kabarıyor.

Hızlı arkadaşı Aislinn'in de peşine düşecek. Küçük kurt kaltak ona *ait*. İsteddiği gibi davranabilir, Lupin ucubesi. Bunu düşünmek bile tahrik edici. Bu sefer onu tamamen parçalayacak. Ve onu *yavaşça* öldürmeden önce hayvani *yozaşmasını* doyasıya *yaşayacak*.

Onu bir başkasıyla oruç tutmak için serbest bırakıyor.

Yaklaşan zaferinin kesinliği Damion'u kararlılıkla doldurur. Yeniden harekete geçer, Gölge Asa'ya doğru adım atar, onun yol gösterici çekiminden zevk alır, bir kader duygusu onu doldurur.

İnce, pelerinli bir figür aniden önüne kayar, o kadar hızlıdır ki sanki birdenbire ortaya çıkmış gibidir.

Durur, irkilir ve refleks olarak asasını açar, Gölge ile güçlendirilmiş gücü canlanır.

Hayatı *öldürmek*.

İnce figür bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırıyor, pelerinli yüzü karanlığa gömülmüş.

Ama *gözleri*.

Vahşi ve kehribar rengi bir parlıyor.

Damion'un içinde endişe kıvılcımları *çakıyor*, ama sonra daha yakından bakıyor ve endişesi buharlaşıyor.

Aislinn.

Onun küçük sürtük hızlı arkadaşı.

Boğazının gerisinde bağlama büyüsunü mırıldanmaya başlarken ona cana yakın bir gülümseme .

"Merhaba Damion," diyor Aislinn.

Ses tonu onu hazırlıksız yakalıyor. Ses tonunda çok eksiklik var. Onun kontrolü altındayken sahip olduğu titremeden yoksun. *Ama birazdan benim kontrolüm altına girecek*, diye düşünüyor bağlayıcı güç esasını doldururken. Çünkü Lupinler Büyücü büyüsunü karşı bağışık olabilirler ama *Gölge* büyüsunü karşı bağışık değiller. Ve o *çok* yalnız.

Damion'un kanı ısır.

Onu bir kez daha kırmanın tadını çıkaracak.

"Hızlı arkadaşım," diye mırıldandıktan sonra esasını hafifçe salladı, Gölge sarmaşıkları ona doğru uzandı.

. Aislinn bir anda ortadan kaybolurken, esası aniden elinden alındı ve sarmaşıkları Aislinn'in artık önünde olmadığı ağaca çarparak gövdesine sıkıca bağlandı.

Damion'un bütün sinirleri gerilirken, etrafında bir karaltı beliriyor ve Aislinn bir kez daha, daha önce durduğu yerde, elinde esasıyla beliriyor. O vahşi kehribar gözleri hiç kırpmadan ona dikilmişti.

Damion'un omurgasına ani bir ürperti yayılır ve durumun değiştiğini hissederek tüyleri diken diken olur.

Ama sonra onun ne kadar zayıf olduğunu hatırlar. Ne kadar acınası. Ne kadar kolay yenildiğini.

"Onu kullanamazsın," diye azarlıyor onu aşağı doğru süzerken, parmaklarıyla asayı işaret ediyor. Ona sırtıyor, otoriter aurasının gücü her zaman üstünlüğü ele geçirmeye yetiyor. "Bu da benimle *dövüşmek* zorunda kalacağın anlamına geliyor."

Ama onun bakışları. O sinir bozucu, kehribar rengi *bakışı*.

"Sana bir daha asla dokunmayacağıma ve senin tarafından dokunulmayacağıma dair kendime söz verdim," diyor Aislinn, derin bir kış kadar sakın ve soğuk.

Damion'un korkusunun bir kısmı çözülüyor. "Güzel, güzel," diyor, boğazı düğümleniyor, saldırısını planlarken rahatlama ciğerlerini gevşetiyor

"Ama böyle bir söz *vermediler*," diyor Aislinn, birkaç kara ejderha her taraftan görünerek Boşluk Ormanı'nın yoğun sisi içinde Aislinn gibi sessizce ilerlerken.

Damion'un nefesi göğsünde sıkışıyor.

Çünkü en yakındaki ejderha... bunu *hatırlıyor*. Kıramadığı dev siyah olanı. Kanadını ve bacağını parçaladıktan sonra bile. Kulağını koparıp onun önünde yedikten sonra bile. Bu kocaman ejderha hırlıyor, ve ses Gümbürtü düz Damion'un omurgasından aşağı inerken, gözleri yaprak renginde bir kızın delici yeşil bakışlarına takılır.

Amaz taşındı üzerinde ve geri . başka bir gelen ejderha. Damion'un alarmı yoğunlaşıyor.

Alder Xanthos . . . Dryad Amaz.

Omzuna kanadı yanmış mor kartal tünedi.

"Beni hatırlıyor musun?" Alder sert bir ses tonuyla sorar. Sık ormandan safran tüylü dev bir kartal sürüsü çıkar, altın rengi gözleri keskin ve yırtıcı bir ilgiyle ona dikilmiştir. "Öldürdüğün kartal akrabam Azion'u hatırlıyor musun?" Alder soruyor.

Damion bir adım geri atıyor. "Aislinn," diyor, sesine giren titremeye lanet ederek, sisin içinden yeni bir şey bulanıklaşırken boğazı sıkılıyor.

Diana Ulrich, Aislinn'in yanında durarak onun önünde belirir. Diana'nın duruşu son derece güçlüdür ve acımasız Lupin gözleriyle onun tüm formunu tepeden tırnağa inceler.

Sanki bir yemeği ölçüp biçiyor.

"Ee," diyor Diana elini kaldırıp esnetirken. "Bana kız kardeşimi incittiğin söylendi." Damion'a o kadar ürpertici bir gülümseme verirken pençelerini duyulabilir *çıtırtılarla* çıkarıyor ki Damion'ın içi sıvıya dönüşüyor.

"Aislinn," diye yalvarıyor, bir adım daha geri çekilerek, "bunu yapmalarına izin veremezsin ..."

Diana'nın hırıltısı Ormanı yırtıp geçerken, Naga'nın kükremeleri dünyayı sarsarken, Aislinn dönüp uzaklaşır.

. . . ve Damion Bane ığlık atmaya başlar.

On Birinci Bölüm

Geomancer Dryad

Or'myr Syll'vir

Kuzey Vo Nehri

Or'myr'ın kalemi ve Tierney'nin avuçları Vo kalkanlarının gittikçe incelmekte olan yüzeyine bastırılmış durumda, kalkanlarının Batı'ya bakan bu duvarı Vo'nun Batı kıyısını çevreleyen Ormanın içine yerleştirilmiş. Kolları Gölge fırtınasının amansız saldırısına karşı titriyor, ölümcül rüzgarlar tüm kalkanlarını dövüyor, fırtına Or'myr'ın kulaklarında bir kükreme, yarattığı her Xishlon ayı cızırdıyor, Fyordin'in uzaktaki gücü hızla dağılıyor.

"Gücüm neredeyse tükenmek üzere," diye bağıyor Tierney gürültünün üzerine, sesi Or'myr'ın kalbini doğruca kesen bir ıstırapla gergin.

Kalkanlarını daha tutamayacaklar.

Or'myr, güçlerinin son rezervleri de tükendiğinde Tierney'i koruyucu bir kucaklamanın içine çekmeye hazırlanırken, Tierney'nin bakışlarını korkunç bir bilgiyle karşılıklı olarak karşılıyor. Aralarındaki Ölümbağı sayesinde Tierney'nin de aynı şeyi yapmaya hazırlandığını hissedebiliyor, büyüünün bir teli onunkinin etrafında daha da sıkışıyor.

Tierney'nin harap olmuş bakışı coşkulu bir isyana dönüşür. "Seni seviyorum," der Erthia'yı deviren bir yeminin gücüyle.

Or'myr'ın hızla azalan şimşeklerinden bir parça aralarındaki bağı delip geçiyor. "Ben de seni seviyorum," diyor, ona olan tutkusu her damarından fışkırırken, bir yandan da onu süpürmeye hazırlanıyor.

Gölge kalkana çarpar, böylece en azından kollarında ölebilirler. "Seni sonsuza dek seveceğim, Tierney'lin."

"Sonumuzu getirirken öp beni," diye hışırdıyor Tierney, sesi parçalanıyor. "Yıldırımın lanet olsun. Bunun dudakların dudaklarımda bitmesini istiyorum."

Or'myr sıkıca başını sallıyor, aralarındaki bağda meydan okuyan bir aşk parıldıyor, ikisi de bu son öpücüğün Gölge'nin zaferine karşı son isyan çığlıkları olmasına izin vermeye hazır, biliyor.

Gölge'nin bir yumruğu daha kalkanlarına çarparak onu içeri doğru zorladı, topukları toprağa sürtündü, bir gök gürültüsü daha patladı, fırtına durmaksızın arkalarındaki Vo Nehri'ne doğru ilerliyordu, onun elemental gücünü çekmeye hazırdı.

Bir lanet savurarak hırlayan Or'myr, gücünün son kırıntısını da kalkanın içine göndermeye hazırlanırken, bir doğal büyü patlaması kalkanın genişliğini aniden sarsar.

Güneyden geliyor.

Gücü dışa doğru genişler, güç akımı Or'myr'ın ön tarafına sıcak bir statik duvar gibi çarpar, hem o hem de Tierney geriye doğru patlarken ayakları toprağa çarpar.

Or'myr'ın sırtı bir ağaç gövdesine çarptı, nefesi ciğerlerinden söküldü, kalan şimşek kırıntısı da kaosa karıştı. Tierney için duyduğu endişe içinden akıp giderken, döndüğünde onu yere yığılmış halde bulur. Ona doğru hamle yapar, dizlerinin üzerine çöker ve elini koruyucu bir şekilde omzuna götürür. Tierney güven veren bir avuç içini kaldırır ve önlerindeki kalkan duvara bakarken sersemlemiş gibi görünür; duvar yavaşça dışarı doğru itilirken prizmatik renklerin her tonuyla titreşmekte ve Gölge fırtınasına çarparak Vo Nehri'nin bitişiğindeki Orman'ın giderek daha büyük bir bölümünü kaplamaktadır.

"Neler oluyor?" Tierney soluk soluğa.

Yukarıda büyük bir ÇATIRTI duyulur ve ikisi de irkilir. Kromatik şimşek kalkanın içinden cızırdayarak geçip her yöne doğru fırtınaları geri püskürtürken, mavi gökyüzü tepelerinde açılırken başlarını kaldırırlar.

Birbirlerine hızlıca, geniş gözlerle bakarlar, aralarındaki bağda bir şok dalgası yanıp söner. Tierney ayağa fırlar ve

Nehir'e doğru hızla koşarken Or'myr da onun peşinden koşmak için ayağa fırlar ve ikisi birlikte Orman'dan çıkıp Vo'nun batı kıyısına dalarlar.

Tüm dünya mor renkte yanıp söner, o kadar parlaktır ki Or'myr durur ve gözlerini korumak için ön kolunu yukarı çeker. Parıltı hızla geri çekilerek kalkanlarının hemen üzerinde parıldayan mor bir ay ortaya çıkıyor.

Or'myr'ın göğsündeki tüm nefesler kesiliyor. "Biri bize bir mesaj gönderiyor," diye umut etmeye cesaret edemeyerek zorlukla başarıyor.

Tierney nehre doğru koşar ve Vo'nun sığ kenarında dizlerinin üzerine çökerek avuçlarını suyun içinden yatağına doğru uzatır.

Nefes nefese kalır ve ona döner. "Kutsal tanrılar, Or'myr. Yeni bir Ulu Ağaç var. Avuçlarım Sulara dokunduğu anda görüntüsü zihnimde parladı. Gücü Vo kalkanını dolduruyor." Gözyaşları aniden yanaklarından aşağı süzülüyor, aralarındaki bağa güçlü bir his hücum ediyor. "Tüm Vo," diyor, kelimeleri boğuk bir hıçkırıkla söylemeye zorlayarak, "yeniden kalkanlandı. Ama sadece benim Nehir'im değil. *Hayatta kalan tüm Doğu* yeniden korumaya alındı."

Güneyde gökyüzündeki bir hareket dikkatlerini çeker ve solgun bir ejderha onlara doğru süzülürken ikisi de döner. Ejderhanın sırtında altın gibi parlayan gözlere sahip iki büyücü taşınmaktadır; biri genç bir adam, diğeri genç bir kadın, arkalarında uçan iki alev rengi şahin, mor dallar ve yapraklar ejderhanın soluk kanatlarını işaretlemektedir.

"Raz'zor," diye mırıldanıyor Or'myr ejderha, büyücüler ve şahinler yaklaşırken.

Tierney Vo'yu işaret ederek, "Gelen Asrai gücü hissediyorum," diye homurdandı.

Or'myr bakışlarını Nehir'e çeviriyor, tam o sırada dört Asrai Fae Sular'dan fırlayıp onlara doğru koşmaya başlıyor ve hemen ardından altı tane daha geliyor. Raz'zor ağır bir *gümbürtüyle* yanlarına iner.

Fırlatılan Or'myr, Raz'zor'un sırtındaki altın gözlü çifti incelemeden önce Raz'zor'un kıpkırmızı bakışlarıyla karşılaşılıyor - Büyücüler ama Büyücü değiller. Or'myr'ın kaşları her zamankinden daha derin yeşil renkleri, saçlarındaki gökkuşağı çizgileri ve gözbebeklerinin kenarlarında yanıp sönen kromatik ışık yüzünden şaşkınlıkla çatılıyor.

"Vogel öldü," diye duyuruyor erkek Büyücü yaklaşırken, iki yanında asa yerine bir dizi dal kılıflı, şahinlerden biri omzuna tünemiş. "Kuzenin Elloren Guryev tarafından öldürüldü."

Or'myr, sadece Vogel'in ölüm haberine değil, Elloren'in artık Yvan Guryev'in adını taşıdığını duyunca da Tierney ile şok olmuş bir bakış alışverişinde bulunur.

Şok olmuş bir gülümsemeyi bastıramayarak, "*Tam zamanı*" diye düşünüyor.

"Magedom yenildi," diye ekliyor altın gözlü kadın. Or'myr'ın bakışları kadının ve adamın el ve bileklerinde parlayan altın renkli hızlı çizgilerin üzerinde geziniyor, kalp atışları çekiç gibi.

"Asrai!" diye sesleniyor Su Fae'lerinden biri Tierney'e yaklaşırken, söğüt gibi, masmavi kadının gözleri yaşlarla doluyor.

Or'myr'ın içinde tanıma ışıkları yanıyor. Bu Asra'leen-Tierney'nin nazik, köpük saçlı Wyvern-guard oda arkadaşı. Asra'leen Tierney'i kucağına çeker, Tierney ciddi bir şekilde hıçkırmaya başlar, şiddetli bir rahatlama dalgası onun ve Or'myr'ın birleşmiş gücünden akar.

Kendi gözyaşlarını akıtmaya çalışan Or'myr, Raz'zor'un gözyaşlarıyla bulanıklaşan figürünün aniden kaymaktaşı pulları ve boynuzları, parlayan kıpkırmızı gözleri ve soluk, yaprak benekli kanatları olan genç bir adam şekline büzülmesini izler.

Or'myr'den neşeli bir kahkaha yükseliyor. "Merhaba Şekil Değiştiren," diyor, Raz'zor'un insan formuna dönüşme yeteneği kazanmasına sadece biraz şaşıracak.

Her yerde mucizelere hazır olun.

Raz'zor Or'myr'a keskin dişli bir gülümseme fırlatıyor ve soluk kanatlarını tam genişliklerine kadar açıyor. "Selamlar, benim Runik Kurtarıcım," diye homurdanıyor Raz'zor, gözlerindeki kızıl ateş daha da harlanıyor. "Senin geomansine ihtiyacımız var."

"Ben Mavrik Glass," diyor erkek Büyücü Or'myr'a, üzerinde Demirağaç resmi olan bir avuç içi tutarak. "Doğu Diyarı'nın yeni Dryad'khin güçleri adına sizi Voloi'ye getirmek için gönderildik. Strafeling jeomansi ve büyücülük güçlerinize orada *acilen* ihtiyaç var."

Or'myr ve Tierney birbirlerine şaşkınlıkla bakıyorlar. Ayrılmaya karşı duydukları isteksizlik aniden aralarındaki bağın gücünü gelgitlerle artırıyor.

"Bana ne için ihtiyacınız var?" Or'myr Mavrik Glass'a soruyor, herkesin gözlerindeki ciddi bakışı gördükçe anlık bir gerginlik çöküyor.

"Dryad'khin kuvvetlerimiz Gölge Asa'yı ele geçirdi," diyor altın gözlü genç kadın onlara, sesi acil. "Onunla savaşmak için size ihtiyacımız var."

Raz'zor'un sırtında kamburlaşan Or'myr, ikiz Dryadlar Mavrik ve Gwynnifer Glass'ı arkasına alarak Vo'nun üzerinden güneye doğru hızla ilerliyor. Doğu'nun büyüünün Vo'yu çevreleyen kısa süreliğine korumasız Orman'a verdiği zararı kabul etmek zor, Doğu'nun Dengesiz fırtınaları büyük ağaç parçalarını yok etti, ancak burada ve orada, meydan okuyan korular hala ayakta kalarak prizmatik renklerini koruyor.

Vogel hepsini yok edemedi, diye düşünüyor Or'myr isyankâr bir şekilde.

Mavrik ve Gwynnifer, Or'myr'i olan her şey hakkında doldururken, Raz'zor onları sürekli bir tatar yayı atışı kadar hızlı bir şekilde güneye uçururken, hızı Gwynn ve Mavrik'in katmanlı rüzgar büyüleriyle hızlandı.

Or'myr'ın kalbinde ani bir sızı, Tierney'den ayrılmasıyla tetiklenir; sevgilisi Asrai'nin su büyüünü Vo kalkanının kuzey odak rününe sabitlemeye yardım etmek için geride kalmıştır. Tierney'nin de onun için duyduğu acıyı hissedebiliyor, aralarındaki bağın içinde dönüp duruyor ve her ikisinin de bastırmakta zorlandığı ham bir özlem onu sarıyor.

Or'myr ve yoldaşları ertesi akşam Voloi'ye ulaşırlar, Or'myr'ın büyüü, yolculukları sırasında Gwynn tarafından kendisine işaretlenen amplifikasyon rünleri tarafından neredeyse tamamen restore edilir, mor şimşek şimdi çizgilerinden çatlar ve Tierney'e doğru güçlü flaşlarla bağlanır.

Vo Nehri'ndeki bir dönemeci dönerler... ve devasa bir ağaç görünür.

Or'myr aracılığıyla şaşkınlık, bunun Tierney'nin hissettiği Büyük Ağaç IV olduğunu ve Mavrik ve Gwynn'in

tarif edilen - gücü artık kalkanlarına bağılı olan Ağaç
-III'ün yeniden canlanması, Gwynn'in, Mavrik'in ve Raz'zor'un avuçlarında
süslenmiş Büyük Ağaç.

Raz'zor Büyük Ağaç'ın yanından uçarak geçer ve Or'myr hızlıca yaptığı bir tespit büyüyle Vonor'un dağın tepesindeki göz alıcı sığınağının hâlâ kutsanmış bir şekilde sağlam olduğunu fark eder, içindeki her şey Tierney'i oraya götürmek için can atar.

Voloï'nin en güney ucunun hemen ötesinde, hayatta kalan küçük bir Vu Trin askeri üssünün bulunduğu Voloï Sıradağları'nın tabanına doğru alçaldıklarında gün batımı çivit tonlarına dönüşmüştür.

Or'myr üssün merkezindeki safir meşalelerle aydınlatılmış avluda toplanan büyük askeri varlığı, merkezdeki Vang Troi'yi, birçok Urisk'i ve aralarında Dryad Fae'lere benzeyenleri görüyor. Vang Troi'nin yanında koyu yeşil ışıltılı bir cilde sahip, uzun siyah saçlarında yeşil bir şok olan genç bir kadın ve yanında kızıl saçlı bir Icaral duruyor.

Duygular Or'myr'ın göğsünü ele geçirir.

Elloren. Ve Yvan Guryev.

Ve annesi Li'ra da yanlarındaydı.

Or'myr annesinin bakışlarıyla karşılaştığında kalbi yerinden fırlayacak gibi olur; leylak rengi yüzünde derin bir rahatlama ve sevgi ifadesi, elinde leylak rengi kuvars bir kalem vardır. Or'myr manzara karşısında heyecanlanır, Uriskanlı kadınların jeopolitik güçlerini yeniden kazandıklarını duyunca çok sevinir.

Tierney'nin de burada olmasını tüm kalbiyle diliyor ama Effrey ve Bleddyn Arterra, Sparrow Trillium ve Thierren Stone diğer Urisk'kinlerinin birçoğunun da aralarında bulunduğu pek çok dostunu ve sevdiklerini görmek onu yüreklendiriyor, Her kökenden arkadaşlar ve aile üyeleri, birkaç dövmeli Amaz Urisk, biri gümüşü keçilerle çevrili kısa siyah saçlı mavi bir kadın ve Wynter Eirlyn olması gereken, soluk, yeşil renkli ellerinde beze sarılı bir şey tutan bir Icaral Elfi.

Or'myr'ın içinde soğuk bir korku yükseliyor çünkü bunun ne olması gerektiğini biliyor.

Hepsini yok edebilecek kalan tehdit.

Bu, hayatının aşkı Tierney'nin yanı sıra bağlı olduğu nehri de yok edebilirdi.

Or'myr'ın elleri Raz'zor'un omuz boynuzlarından gevşer ve Mavrik ve Gwynn ile birlikte arkadaşının sırtından hızla tırmanır ve annesine doğru adım atar.

"Geomansi yeteneğini yeniden kazandın Maam'yir," diyor ona, onu kucaklarken gücünün içinde çatırdayan ham duygularla.

Neşeli gözyaşları arasında, "Evet, oğlum," diyor.

Birbirlerinden uzaklaşırlar ve Or'myr dönüp dizlerinin üzerine çökerek genç Effrey'e sarılır, Effrey de hemen gözyaşlarına boğulur ve ona tutunur.

"Öldüğünü sanmıştım!" Effrey boğuk bir sesle.

Nazik, gözlüklü jeo-çırağına sarılırken Or'myr'in gözleri yaşıyor. Gülümseyerek geri çekilir. "Beni öldürmenin bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Dudakları titreyen Effrey başını sallar ve Or'myr çocuğun etrafında toplanan, neredeyse Or'myr'in kendi aurası kadar yoğun olan menekşe rengi Strafeling gücünün yoğunlaştırılmış aura sisini incelerken gözyaşlarını dağınık bir şekilde siler.

Gücü arttı, Or'myr derin bir memnuniyetle not ediyor.

"İyi iş çıkardın," der Effrey'e, "Alt Topraklar'ın bağlarını kırdın."

Effrey hıçkırığa devam ederken başını sallar.

"Effrey," diyor Or'myr, elini çocuğun omzuna götürürken sıcak ama kararlı. Effrey, Or'myr'ın mor gözlerine ciddi bir güven ifadesiyle bakıyor. "Şimdi güçlü olmamız gerekiyor ve yapabileceğini biliyorum," diye cesaretlendiriyor Or'myr. "Güçlüyüz ve tüm Diyar'ın bize ihtiyacı var. *Erthia*'nın tamamı tarafından. Anlıyor musun?"

Effrey tekrar başını sallar ve doğrulur, gözyaşlarını yutarken çenesi kararlı bir ifadeyle gerilir.

Or'myr omzunu sıvazlamadan önce ona onaylayan bir bakış atıyor, ayağa kalkıyor ve Elloren'e dönüyor. "Kuzenim," diyor, Elloren'in gözlerine yansıyan bir başka duygu dalgası onu ele geçiriyor.

"Seni görmek çok güzel kuzen," diyor Elloren birbirlerini içtenlikle kucaklarken.

Geri çekilen Or'myr hafifçe gülümseyerek Elloren'in yeni sivri kulağına doğru ilerliyor ve sol kulağının ucunun olması gereken yerdeki sivri yara izini görünce endişeleniyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor, ona doğru işaret ederek.

"Vogel," diye kesin bir dille yanıtlıyor. "Yvan elinden geldiğince iyileştirdi."

Or'myr başını sallıyor ve Elloren'in yüz hatlarını geren acılı ifadeyi görürken Vogel'in zalimliği karşısında yükselen öfkesini bastırmaya çalışıyor. "Eh, şimdi birbirimize daha da çok benziyoruz," diye nazikçe dalga geçerek kendi sivri kulaklarını işaret ediyor.

Elloren gözyaşlarını silerek gülüyor. "Öyle, kuzenim." "Bahse girerim senin çocuğun da bizim sivri kulaklılar kulübümüze katılacak."

Or'myr göz kırparak söylüyor, üçü de ciddileşen Yvan'a kısa bir süre bakarken duygudan boğazı düğümleniyor.

Tehlikede olan çok şey var.

Kendini toparlayan Or'myr, Vang Troi'a döner. "Bana gücüme acilen ihtiyacınız olduğu söylendi." Etraflarını saran büyük Urisk varlığına bakar, hepsinin elinde akraba mücevherler ve jeo-stilüsler vardır.

"Bildiğiniz gibi," diyor Vang Troi, menekşe rengi gözleri ciddi bir şekilde, "Gölge Asası elimizde. Onu yaratılabilecek en güçlü taş katmanlarıyla kaplamak için mümkün olduğunca çok jeomansiye ihtiyacımız var."

Bleddyn zümrüt gözlerinde ölümcül bir ışıkla, "Bu Strafeling seviyesindeki gücü işe koyma zamanı," diye sesleniyor. Or'myr uzun boylu Urisk kadınından yayılan yemyeşil geomansiye hissedebiliyor, yeşil parıltısı neredeyse Strafeling gücünde.

Gözleri Wynter Eirllyn'in elinde tuttuğu bez sarılı Asa'ya kayarken, Vang Troi ona "O Asa son derece tehlikeli," diyor.

Or'myr'ın omurgasından aşağı bir ürperti daha süzülür. Şeytani aleti duymak başka, onunla yüz yüze gelmek bambaşka bir şeydi - Vo'lon inancının kutsal metinlerinde bahsedilen Kötü Gölge Stylus. Ve her diyardaki her kutsal metinde, çağlar boyunca yankılanan korkusu.

Erthia halkı tekrar ve tekrar ve buna yenik düşüyor.

"Büyülü çabalarımız Erthia'nın tüm efsanelerinde anlatılanları destekliyor," Vang Troi, sesi kısık. "Wor yok edilemez. Ve görünüşe göre kendine ait bir zihni var. Kırılmayla beslenen bir zihin. Üzerindeki hakimiyetimizden kaçmaya çalışmak için rüyalar gönderiyor."

Or'myr'ın gözleri genişler.

"Bana bir rüyada geldi," diye açıklıyor Bleddyn, bakışlarına perili bir ışık giriyor. "Bana onu ele geçirirkenki halimi gösterdi. Urol ve Uuril'in yüzyıllardır gördüğü zulmün intikamını almak için Urol statümün üzerindeki her sınıftan Urisk'i öldürürken. Bunu Asa'nın Erthia'da Urol ve Uuril olmayan herkesi öldürdüğü görüntüler izledi. Eğer onu kullanırsam ve halkımı ezmiş olan her grubu yok edersem yeni ve mükemmel bir çağın *hissi* içimi doldurdu."

"Bana da bir rüyada geldi," diye araya giriyor Vang Troi, menekşe rengi gözlerinde bir uyarıyla. "Beni Noilaan'ı Orman'la bağlantı kurmayı reddeden herkesten temizlemeye çağırdı. Onun çekimine karşı koyduğumda Asa'nın öfkesini ."

Elloren, "Damion Bane'i Magedom için geri alma girişimine yönlendirdiğine inanıyoruz," diye sır veriyor. "Wynter, IV ile olan empatik bağlantısı aracılığıyla Damion'un niyetini okudu ve bu da ona ağacın tanıklık ettiği eylemlerinin vizyonlarını gösterdi."

Or'myr, Wynter Eirlyn'in gümüş ateşi gözleriyle buluşuyor.

"Şu anda tehlikeli bir denge söz konusu," diye itiraf ediyor Wynter, kaşları düğümlenerek. "Giderek daha fazla insan Orman'a katıldıkça ve Erthia'yı iyileştirmek için Dryad'khin olarak bir araya geldikçe IV'ün gücü artıyor. Ama anlaşmazlık hâlâ devam ediyor. Ve kıtanın büyük bölümünü ele geçiren yozlaşma . . . Gölge Asa hala sihir çekebiliyor, bu yüzden Asa bir tehdit olmaya devam ediyor."

Sparrow, "Özellikle de tekrar yükselebilmek için aktif olarak onu ele geçirecek birini aradığı için," diye ekliyor.

"Öyleyse onu fersahlarca derinlikte taşla kaplayacağız," diye öneriyor Or'myr şiddetle.

"Elloren, "Her türlü zayıflığını ölçmek için bizden önce okumamız gerekiyor, kuzen," diyor.

Or'myr Elloren'e temkinli bir bakış atıyor. "mu?"

Başını sallıyor, bakışlarına savaşta sertleşmiş bir ışık giriyor. "Muhtemelen ikimiz de ahşap empatisi olduğumuz için ondan en net okumaları alabileceğiz. Wynter niyet okuyabilir ama biz muhtemelen Gölge Asa'nın odununun kalitesini okuyabilir ve onu nasıl kontrol altına alabileceğimize dair daha somut bilgiler edinebiliriz. Vonor'unuzda birlikte tahtaya dokunduğumuz zamanı hatırlıyor musunuz? *Birlikte* çalışarak onun kaynağını daha net görebiliyorduk."

Or'myr Wor'a doğru bakıyor ve onu canavar gibi inceliyor. Sert bir nefes çekerek Elloren'e geri döner. "Pekâlâ kuzen. Birlikte okuyalım."

Parlayan Demirçiçeği saçlarıyla zarif bir Dryad Fae ona doğru adım atıp kendini Yulan olarak tanıtırken, Üç Renkli Balıkçıl gergin bir şekilde onun yanına sarılır. Yulan, Or'myr ve Elloren'in etrafında koruyucu Demirçiçek çelenkleri oluşturmaya devam ediyor, Or'myr'in menekşe rengi Strafeling aurası çiçeklerin mavi ışıltısına karışıyor.

Wynter Gölge Asa'yı Elloren'e verirken ve Elloren kumaş sargısını dikkatle geri çekerek Wor'un gri üst yarısını ortaya çıkarırken son derece dikkatli bir şekilde bakar. Sonra birbirlerine hızlı ve kararlı bir bakış atarak Wor'u doğrudan ellerine alırlar.

Etrafındaki dünya gözden kaybolur, Or'myr'in nabızı hızlanırken o ve Elloren Gölge bir çorak araziye savrulur

-Gri gökyüzü, gri toprak, kömürleşmiş zeminden yükselen Gölge sisi dalları.

Ve orada, her şeyin ortasında, yapraksız bir ağaç duruyor.

IV. Büyük Boşluk Ağacı tamamen dalgalanan gri Gölgeden yapılmıştır ve etrafında dönen elle tutulur bir kötülük denizi vardır.

Boşluk ağacından bir dal düşüp ayaklarının önüne yere iniyor ve Or'myr bunun ne olduğunu hemen seziyor.

The Shadow Wor.

Kadife kadar yumuşak, hülyalı bir esaret Or'myr'in etrafında dolanmaya başlar. Sükûnete eren Or'myr'in omuzları gevşer ve esasını nazikçe çekiştiren bir güç, Wor'un çizgilerini baştan çıkarıcı bir şekilde okşamak için uzanır. Onu *okuyorum*.

Or'myr'in zihninde bir görüntü belirir; elindeki Wor, güçlendirilmiş yıldırımı görkemli bir griye dönüşmüştür. Onu bastırmak için kullanırken

Kara Cadı'nın torunu olduğu için ona tüküren ya da hakaret eden Doğu'daki her bir kişi.

Wor etrafındaki yeni sahneyi titreterek canlandırır; Vonor'unun içindedir, bu gösterişsiz sığınak artık tüm Voloi Sıradağları'nı kaplamaktadır ve aşağıdaki şehir tamamen onun kontrolü altındadır. Döndüğünde Tierney'i orada, Vonor'un duvarına Gölge sarmaşıklarıyla bağlanmış halde bulur, sanki Wor onu kendisine sunuyormuş gibi, gücü griye dönüşmüş, gözleri ölü rengiyle parlıyor, büyüleri artık çelişkili değil, Wor'un spiral formu hemen arkasındaki bir rafta, hem Tierney hem de Wor almak için olgunlaşmış

Öfke Or'myr'ın içinde patlıyor, hem de mor bir galaksi dolusu. Acımasız bir hırıltıyla avucunu ileri doğru iter ve Gölge Wor'a atabildiği kadar Strafeling yıldırımını fırlatır, gücü Tierney'e duyduğu şiddetli aşkla dolup taşar ve güçlenir.

Dünya mor bir ateşe dönüşürken Or'myr'ın zihninden korkunç bir çığlık geçiyor, öfke çığlığı her satırı bıçak gibi kesiyor. Sahne gözünün önünden silinip tekrar Boşluk Ormanı'na itilirken, sanki Wor hatasını anlamış ve aniden zihnini Tierney'nin düşüncelerinden arındırmak için çaresiz kalmış gibi, omuzlarını acımasız acıya karşı sertleştiriyor.

Or'myr, Wor'un sadece şimşeklerine değil, Tierney'ye duyduğu güçlü aşka da tepki verdiğini anladığında şaşkın bir kesinlik hisseder.

Bakışlarını Elloren'e çevirdiğinde onu kaskatı kesilmiş ve Gölge buğulu zeminde iki büklüm olmuş halde bulur. Dişlerini sıkmış, nefes almakta zorlanıyor, gözleri kocaman açılmış ve önlerinde havada asılı duran, ulaşabilecekleri bir yerde duran Wor'a sabitlenmiş. Elloren sanki şeytani şeye uzanma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi asa elinin bileğini kavırıyor.

"Elimi tut!" Or'myr ısrar ediyor, ona doğru sıçırıyor ve bileğini tutuyor. Elloren'in gözleri onunkilere kayıyor, içlerinde ilkel bir dehşet var. "Aştan korkuyor!" Or'myr haykırır.

Or'myr asasını çıkarıp etraflarına çatırdayan, görünmez bir menekşe şimşek kalkanı çekerken Elloren onu yakalar ve Tierney'ye olan tüm sevgisinin yanı sıra Elloren'e, annesine, ailesinin ve arkadaşlarının geri kalanına, herkese ve her şeye olan sevgisini de bu kalkanın içinde alevlendirir

Kendisinin ve diğer geomancerların bu Gölge canavarın etrafında yaratacakları taşın, ona karşı sahip oldukları en büyük silah olmadığını fark ettiğinde, gerçekten uğruna savaşmaya değer.

Nihayetinde, hepsinin birbirine duyduğu sevgi.

Wor'un çılgılığı dünyayı titreten seviyelere ulaşır ve formu V'yexwraith tezahürüne dönüşür, çılgılık atarken dişlerle dolu birden fazla ağzı ardına kadar açılır, yaklaşır, ikisini de tüketmeye hazırdır. Or'myr ve Elloren Wor'un çılgılığının gücü karşısında titrer, kalkanlarına saldırır ve çizgileri Or'myr çizgilerinin parçalanacağından korkacak kadar titremeye başlar ama kalkanına ve aşkına tutunur.

Sahne aniden öyle bir şiddetle gözden kaybolur ki, yerçekimine yenik düşer.

Başı dönen ve ne yapacağını şaşırان Or'myr kendini Elloren'le birlikte Voloi zeminine yığılmış halde buldu, ikisi de nefes almak için mücadele ediyor ve birbirlerinin ellerini tutuyordu, Yvan'ın kolları kuzenine sarılmış, onu dik tutuyordu, Or'myr'ın annesinin kolları da onu sarmıştı, hem Yvan'ın hem de annesinin yüzleri alev alev yanan bir rahatlama ifadesiyle doluydu.

Wor bir kez daha bezle sarıldı ve Wynter'ın ellerinde zarar görmeden kavrandı.

"Seni de içine çekmeye çalıştı, değil mi?" Sparrow ısrarla soruyor.

Or'myr ve Elloren başlarını sallayıp birbirlerine sıcak ittifak bakışları fırlatırken, Wor'a karşı etraflarındaki tüm jeomansilerin toplamından daha güçlü bir siper yaratacak güce sahip olduklarını anlıyorlar.

Bağlantı ve topluluk oluşturarak. *Herkes* için bir dünya inşa ederek.

"Tüm kutsal kitapların ve efsanelerin söylediği gibi olduğundan şüpheleniyorum," diyor Or'myr açıkça. "Yok edilebileceğini sanmıyorum. Ama birbirimize duyduğumuz sevgi sayesinde yok edilebilir."

O ve Elloren, Wor'un oyunlarının içinde geçirdikleri anın onlara ne gösterdiğini açıklarken şaşkın mırıltılar yükseliyor. Evet, diye düşünüyor Or'myr, gözlerini Wynter'ın ellerinde tuttuğu bez sarılı Wor'a dikmişken, bu sefil aletle sevgiyle savaşabilirler ve

bağlantı. Ancak şeytani şeyi mümkün olduğunca çok taşla kaplamak da kötü bir fikir değil.

Dünyaya, var olan sevginin üzerine bir şeyler inşa etmesi için zaman vermek.

"Hadi şu lanet şeyi hapsedelim," diyor Or'myr, mücevherlerle kaplı jeo-asasını sıkıca kavrarken Urisk arkadaşına bakıyor ve Elloren'le birlikte ayağa kalkıyor, hepsi de Wor'a bakıyor.

"Ben hazırım," diyor Bleddyn, malakit kalemmini kaldırarak. "Hadi başlayalım."

Or'myr, Urisk'kin'iyle birlikte gece ve ertesi günün tamamında Gölge Wor'u toprağın derinliklerinde, en güçlü, en aşılmaz taş kaplamalarıyla katman katman çevrelemek için çalışır.

İş bittiğinde, Erthia'nın her grubundan ve büyü geleneğinden gelen güçlü Dryad'khin taşla kaplı Wor'un etrafına çok sayıda savunma büyüsü bandı gönderir ve Vang Troi bölgeyi izlemek için Noilaan'daki her kültürel gruptan sürekli değişen bir muhafız görevlendirir, Demir Çiçeği giysili Dryad Yulan, Wor'un bulunduğu yere yoğun bir iblis kovucu Demir Çiçeği alanı oluşturur.

Çünkü hepsi Gölge Asa'nın her zaman bekleyeceğini biliyor. Muhafızlarına ve diğerlerine rüyalar ve vizyonlar gönderiyor. Güç, şan ve hakimiyet hayalleri. Kırılma ve intikam için her dürtüye bağlanan baştan çıkarıcı rüyalar. Ama kesin bir karşılık bulamıyor.

Çünkü şu an için Doğu halkının kritik bir kitlesi IV ile ve Dryad'khin olarak birbirleriyle aynı hizadadır.

Erthia'yı iyileştirmek için çalışmaya hazır.

"Ormana gel kuzen," diye dürtüyor Elloren Or'myr'i. Ertesi akşam ikisi birlikte Büyük Ağaç IV'ün önünde dururken, Dryad'khin'lerden oluşan ve sürekli değişen bir kalabalık da IV'ün kucaklayıcı sisiyle temas kurmak için akın ediyor. Elloren ona dönüyor, yeşil gözleri şefkatle parlıyor. "Dryad uykusundan çık."

Or'myr devasa ağaca bakarken alaycı bir şekilde gülümsüyor, bulut yüksekliğindeki gölgelikteki boşluklardan yıldızlar parıltıyor.

"Biliyorsun," diyor kuzenine dönerek, "Büyücü hiçbir zaman tam olarak ilişki kuramadım."

Elloren ona sırtıyor. "Sen de benim gibi karşına çıkan her odun parçasını toplamak için çekilirken bile mi? Ve ağaçları Vonor'unuzun duvarlarına yerleştirirken?"

Or'myr kısa bir kahkaha atıyor, akrabasının anlayışıyla her zaman yürekleniyor. "Gardnerya soyumla karmaşık bir ilişkim var."

"*Dryad* soyun," diye ısrar ediyor Elloren, ciddileşerek. "Or'myr, bırak Orman içindeki çatlağı iyileştirsin."

Nefes nefese kocaman ağaca bakıyor. "Orman'ın içimdeki tüm kırıkları iyileştirebileceğini sanmıyorum." Bir an için sessizleşiyor, en kötü kırığa dokunamayacağını biliyor.

Tierney ile tam olarak birlikte olamaması.

Elloren'in yüzünde acıyla karışık bir anlayış ifadesi belirirken, eli nazıkçe koluna geliyor. "O zaman bırak *biraz* iyileşsin. Hepimiz için çok şey feda ettin. Bir Batı Büyücü Direnişine ilham verdin. Bunu biliyor muydun? Buraya kaç büyücünün kollarında mor aylarla işaretlenmiş Direniş bantlarıyla geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Or'myr şaşkınlıkla ona göz kırpmıyor.

"Kuzen," diyor Elloren, büyük bir önemle, "Batı'da bir isyan başlattın."

Or'myr sert bir nefes vererek yukarıdaki soluk beyaz aya doğru bakıyor. "Vo ateşledi."

Elloren ona gülümsemeden önce, "*Hepimiz* yaptık," diye ısrar etti. "Belki Vo da yapmıştır."

Or'myr Elloren'e yakından bakıyor, aniden onun ve diğer *Dryad*'khin'lerin Orman'la kurmuş gibi görüldüğü bağlantıyı istiyor, en çok özlemini çektiği bağlantı asla onunki olamayacak olsa bile.

"Pekâlâ kuzen," diyor, duyguları gözlerini buğulandırırken ağzı yukarı kalkıyor, "beni ormanına götür."

Elloren onun elini tutuyor ve IV'ün devasa gövdesine götürmesine izin veriyor. Avuçlarını kaldırıyor ve yeşil sisin içinden gövdenin gece karası kabuğuna bastırıyor.

Ellerinin etrafında mor ışınlar parlıyor ve yerçekimi yol veriyor ve sonra aniden düşüyor, doğrudan Ağacın içine düşüyor ve bir karanlık girdabıyla sarılıyor, sonra IV'ün enerjisi Vo Nehri'ne bağlanırken sıvı mor ışık ve Tierney'nin Asrai aurasının ani, kalp genişleten hissiyle etrafını sarıyor, akan gücün içinde dönüyor.

Ve onun da bir şekilde ağaçların arasına düştüğünden emin.

Tierney, diye seslenir ve *Tierney*'nin cevap olarak verdiği şokun yanı sıra onu orada bulmanın verdiği sevinç dolu güç dalgasını da hisseder. Ve Or'myr sersemlemiş bir sevinçle kalbinin sıkıştığını, Tierney'nin *orada*, bir şekilde Doğal Matriks'te onunla birlikte olduğunu biliyor, Kuzey Vo Nehri'nin kenarlarından dimdik yükselen Doğu Selvi korularından birinin görüntüsü zihnini dolduruyor.

İkisi arasında yeni bir bağ oluşmaya başlar, taş ve su gücü birleşir, birbirlerine duydukları sevgi büyüü daha da sıkı örer. Or'myr, IV'ün davetine evet derken ve Vo'nun tüm nehir yatağını ve kıyılarını oluşturan taş ve toprağın Koruyucusu olarak adlandırıldığını , Tierney'nin Su soyu onun içinde kucaklanır. Ve sonra büyüün yeni kökleri Or'myr'da dalgalanıyor, dolanıyor etrafında onun göz kamaştırıcı güçlendirilmiş menekşe Lightline, güçlü geomancy ve ateş gücü, IV'ün uyandırılmış kök hatları hediyesi Rüzgâr gücüyle büyüü bir şekilde esiyor ve ciğerlerini dolduruyordu. Hemen ardından güçlü bir su kökünün akan kudreti geliyor.

On İkinci Bölüm Mor Bahçe

Tierney Calix

Vo Nehri'nin doğu kıyısı

Tierney birkaç gece sonra Vo Nehri'nden su şeklinde akarak Voloi'ye varır.

Or'myr'a doğru hevesle akıyor.

Raz'zor'la birlikte Voloi'ye gittiğinde onu ne kadar özlediğini görmek onu şok etmişti. Asrai'kin'lerine güçlerini tüm Doğu Diyarı'nın kalkını haline gelen kuzeydeki odak noktasına nasıl akıtacaklarını gösterirken, Tierney'nin aurasının sıvı girdabı Or'myr'in sevgili formunu okşamak için özlemle dışarı akarken, onu gitmiş bulduğunda su aurası refleks olarak tekrar tekrar ona uzandı; onun alaycı, gülünç derecede zeki, büyüleyici evcimen benliği hayatında olmadığına merkezi çözülmüş gibi görünüyordu.

İçindeki şey onun demir atan aşkını

Onun fiziksel varlığını da özlüyor. Sadece ortak rüyalarını ve şimşeği onu şok etmeden önceki öpüşme girişimlerini düşünmek bile sularını ısıtıyor.

Gözlerini Or'myr'in uzun boylu fiziğinde gezdirmek, her ne kadar birbirlerine duydukları çekimi asla eyleme geçiremeseler de, çılgınca sinir bozucu da olsa, sürekli bir heyecan kaynağıydı. Ve tüm bunların ötesinde, sadece yanında olması bile içinde derin bir duygusal akor oluşturmakta asla başarısız olmuyordu, onunla birlikte olmak giderek eve dönmek gibiydi.

Bulmaya hazır olduğu bir ev.

Özellikle de Nehri tarafından Suları boyunca büyüyen selvi köklerine çekildikten ve Doğal Dünyanın merkezine çekilip Or'myr'ın büyümlü aurasıyla sarmalandıktan sonra . Sanki *tam oradaymış* gibi. Ve sonra, Orman'ın Doğa'ya bir Dryad'khin Asrai olarak katılma davetini kabul ettikten sonra, hem Nehri'nin Hayat Dolu Suları hem de destek yatağıyla olan her şeyi kapsayan bağlantıları aracılığıyla Or'myr ve kendisinin daha yakın bir şekilde birleştiği duygusu filizlendi.

"Git," diye Asra'leen Tierney'i nazikçe dürtükledi, Asrai arkadaşının gökkuşağı gibi parlayan mavi gözleri bilmiş bir ışıkla doluydu, Asra'leen'in koyu mavi dudaklarında dokunaklı bir gülümseme vardı. "Git onu bul, Tierney'lin. Sularımızı kurtardın. Şimdi aşkını bul."

Vo Nehri bile Asra'leen'in duygularını yansıtıyor gibiydi, kucaklayıcı akışı Tierney'yi daha güçlü ve daha güçlü bir akıntıyla neşeye güneye çekiyordu.

Ve böylece, Diyar'ın Asrai kalkını güçlenip dengelenince, Tierney Nehrinin ve kalbinin çağrısına boyun eğerek Sularının onu Voloi'ye kadar güneye çekmesine izin verdi.

Tierney'lin.

Gece çöküp de Vo'nun orta sularına ulaştığında, Or'myr'ın sesi Tierney'de bir şaşkınlık yaratır. Or'myr'ın büyümlü aurası aniden *oradadır*, jeomansisi tüm nehir yatağını kaplamıştır. Tierney'nin görüşünde mor ışık çakıyor, Voloi' hemen güneyindeki genç bir Doğu Selvi korusunun görüntüsü zihnini dolduruyor, gece gökyüzü yıldızlarla dolup taşıyor.

Tierney ona doğru bir adım atar, beklentiyle kızarır, bahar akıntıları gibi hızlı akar.

Ona dönelim.

Çok geçmeden Tierney, Voloi'nin hemen altındaki Vo'nun coğrafyasını tüm çevresinde hisseder ve yavaşlayarak sıvı halden cismani hale geçer, menekşe rengi nehir bitkilerinin narin, birleştirilmiş yapraklarından yapılmış giysiler giyer. Kalbi boğazında, önündeki nehir yatağına demir atmış, su altındaki koyu mor Selvi gövdelerini, Nehri ile yakından bağlantılı ağaçları görüyor.

Or'myr'ın aurası artık Nehri ve bu ağaçlarla yakından bağlantılı, büyümlü ve kişiliğinin sağlamlığı onun için bir nehir yatağı

çalkantılı akıntı.

Kalp atışları hızlanıyor.

Onu burada, bu koruda bir yerde *hissedebiliyor*.

Beklentisi güçlü bir gelgitle kabararak, korunun su altındaki kökleri ve yüzeyleri arasından yüzerek yıldızların aydınlatdığı dünyaya giriyor ve bakışları hemen kuzeye, Voloi şehrine doğru çekiliyor.

Tierney, Voling Bahçeleri'nin ortasından yükselen devasa Ironwood Tree IV'ün görüntüsüyle karşılaştığında nefesi kesiliyor; Büyük Ağaç'ın etrafında dönen ışıklı yemyeşil bir sis, prizmatik yaprakların görüntüsü nefes kesici.

Tierney'nin içinden bir huşu dalgası geçiyor. IV'ün kromatik kanopisi, harap olmuş katmanlı şehrin büyük bir bölümünü koruyor ve soluk yeşil ışıltısını geniş bir alana yayıyor.

Sulardan akan Or'myr'ın mor enerjisi, kalbinin hızını iki katına çıkararak ateşli bir akıntıyla gücüne bağlanıyor. Akıntının kaynağına doğru ilerlemeye başlar, şehri geçip ıssız kırlara ulaştığında artık beline kadar suya batmıştır ve selvi ağaçlarına doğru yüzmektedir.

Tierney sık bir ağaçlığın etrafından dolanır ve beline kadar suya batmış Or'myr'i görür, özlem duygusu gücünün içine dolur.

Or'myr'ın gözleri onun gözlerine odaklanıyor, gözlerinde o kadar çok mor şimşek çıtırdıyor ki, su büyüyle cızırdadığını hissedebiliyor, serumla işaretlenmiş elini ona uzatırken bu his yüzünden teni karıncalanıyor. Or'myr mor bir fırtına gibi ona doğru ilerliyor ve kız ondaki değişimi fark ediyor. Mor teni derinleşmiş ve parlayan menekşe rengi bir parlaklıkla kaplanmış, Strafeling aurası yoğunlaşmış.

Ve onun gücünü... Aralarındaki bağ sayesinde, toprak ve ateş büyüyle birleşen iki yeni Mageline setinin onda nasıl Beşinci Seviye güce uyandığını hissedebiliyor.

Hızlı ve şok olmuş bir nefes alır.

Su. Ve hava.

"Or'myr," diye selamlıyor onu, adam aralarındaki kalan mesafeyi kapatıp IV işaretli avucunu onunkine yaklaştırırken. "*Değişmişsin*," diye hayret ediyor. "Su ve havayollarını mı hissediyorum?"

"Öylesin," diye karşılık veriyor, sesi tutkuyla dolu, vücudu gergin, sanki onu kollarının arasına almamak için her şeyini harcıyor. Adamdan o kadar çok elektrik fışkırıyor ve Tierney'ye doğru çatallanıyor ki, Tierney bu elektrikle aydınlandığını hissediyor.

"Seni öpmek istiyorum Tierney," diye ilan ediyor, sesi acı içinde, gözleri parlıyor. "Artık gücüm üzerinde kontrolüm var. *Tam* kontrol. Evet de, Tierney. Sadece evet de ve ben *seninim*."

Tierney'nin gözleri büyür.

Aralarındaki bağ sayesinde bunu hissediyor - bu Orman'a hem onun akrabası hem de tüm nehir yatağının akrabası olarak bağlandığında gücü üzerindeki kontrolü gerçekten ve temelden değişti, hatlarından akan büyüye yeni bir odak noktası oldu.

Kalbi ona duyduğu sevgiyle kabaran ve patlamaktan korkan Tierney başını sallar. "Evet, Or'myr," diye onaylıyor, gözleri buğulanarak. "Seni istiyorum ve seni seviyorum."

Or'myr'ın ağzını geniş bir gülümseme kaplıyor, onu kucaklıyor, Tierney onun teninde titreşen şimşeklerin cızırtısıyla heyecanlanırken duygusal bir ses çıkarıyor.

Sonra ikisini de su yüzeyinin altına çekiyor ve Tierney, etrafını saran sular kristal menekşe rengine bürünürken bir irkilme yaşıyor, içinden büyülenmiş bir zevk akıyor.

Or'myr onu kendine yaklaştırıp dudaklarını onunkilere değdirirken.

Dudakları buluştuğu anda Tierney'nin su büyüünde şimşekler çakıyor ve Tierney'den acıdan değil ama yoğun, çatırdayan bir *zevkten* kaynaklanan bir inilti yükseliyor; su gücü elektriklenmelerini güçlendiriyor, vücudu istekle Tierney'ninkine doğru eğiliyor. Or'myr'ın şimşeği üzerindeki yeni kontrolü onun nefesini alıyor, ateş gücünün girdapları büyüsunü lezzetli bir sıcaklığa boğarken, şimşeğin küçük iplikleri teninin üzerinde karıncalanıyor.

Or'myr'ın dudakları ve vücudu onunkilere karşı açtır ve Tierney ona tam olarak karşılık verir, ağzını onun derinleşen öpücüğüne açar - her zaman ondan istediği öpücük - içinde çok fazla sevgi ve arzu vardır, kalbi onunkine sonuna kadar açıktır, Or'myr'ın mor bahçesi almak için oradadır.

Vo'nun Suları neşeli bir cesaretle etraflarında dönüyor, Nehir'in enerjisi Doğal Dünya'nın acımasızlığıyla dolup taşıyor,

Hayata doğru görkemli bir  ekim.

Tierney'nin arzu sersemliğini bir parça mantıklı düşünce kesiyor ve  p   meyi kesiyor, ikisini de su yüzeyinin üzerine geri çekmeden önce Or'myr'a bakıyor. Yüzünden ve vücudundan su akan Or'myr ona kurt gibi, coşkulu bir sırtı  atıyor, gözlerinde parlak bir beklenti var. Arzusunun cızırtısı hâlâ dudaklarında karıncalanıyor ve dokundukları her yerde kıvılcımlar çakarken, onu ele geçiren farkındalığı dile getirmesini bekliyor.

"Yüce Tanrım..." Tierney nefes nefese, ona doğru atılma dürtüsünü güçlükle engelleyebildi. "Suyun altında nefes alabiliyorsun."

Or'myr'ın sırtı ı genişler. "Vo'nun yatağıyla birlikte bu Ormana bağlandığımda," diye onaylıyor, "su  izgim uyandı. Ağaçlar havayolumu da uyku halinden çıkardılar ve bana su bağlantılarının bir kısmını verdiler. Yani, evet Tierney, artık su altında nefes alabiliyorum." Bakışlarını kızın nemli bedeninde gezdirirken bakışlarına rakish bir parıltı giriyor. "Seni Nehrin en dibine kadar çekebilir ve-"

"Yap o zaman Or'myr," diye coşkuyla giriyor Tierney. "Ver bana her şey."

Or'myr'ın yüz ifadesini daha ciddi bir ışık kaplıyor, ağzı bir kez daha onunkini talep etmeden önce, Tierney'nin içinden  im eğinin daha güçlü bir atı ı geçiyor, vücudunun su yüzeyinin altındaki baskısı arzuyla sertle iyor.

Duyguları Or'myr'ın gücünde çatırıyor ve ona yakından bakmak için bir parça geri çekiliyor, nefesi düzensiz, kalbi onunkine karşı g m güm atıyor. "Benim güzel Xishlon Gülüm," diye Asrai dilinde coşkuyla sesleniyor, sesi duygu yüklü. "Benim biricik bah em."

Su Fae dilinin Or'myr'ın mor dudaklarından bu kadar akıcı bir şekilde kaydığını duymak Tierney'yi  a ırtıyor. "Bunun üzerinde mi  alı ıyordun?" diye soruyor, derinden etkilenmiş bir halde.

"Günlerce," diye cevap verdi, çok  zlediğı o alaycı eğlencenin bir kısmı ortaya  ıktı. "Telaffuz konusunda Asrai'den yardım almak zorunda kaldım. *Garden*'ı telaffuz etmek ürkütücü derecede zor. Yakın zamana kadar 'biricik kalça kemiğim' deyip durdum."

Tierney gülüyor, o kadar çok mutluluğa boğulmuş ki kalbinin patlamasından korkuyor. "Or'myr," diyor, boğazında bir duygu düğümü oluşurken gülümseme dalgalanıyor. "Bildiginiz gibi, iki çocuğum olacak.

yaşamlar. Ve bu Asrai hayatında sadece bir bahçe istiyorum. *Seni* istiyorum." Dudakları kıpırdadı, ona duyduğu derin sevgiyle dolu gözyaşları gözlerini buğulandırdı. Çok fazla sevgi. "Ayrıca," diye cüretkâr bir şekilde adamın alt yarısına bir bakış atıyor, adamın bariz arzu gösterisi suyun dalgalanan menekşesi tarafından gizleniyor. "Sen yeterince bahçelisin."

Or'myr'den bir kahkaha kaçıyor, ona bir gülümseme daha fırlatıyor, Nehir'inkine rakip olacak bir aşkla, bakışlarına hınzır bir parıltı giriyor. "Daha bahçemi keşfetmeye bile başlamadın." Gözleri şakacı bir şekilde onun üzerinde geziniyor. "Sadece kelimeyi söylersen üzerine yağdırmak üzere olduğum zevkle ilgili tuhaf şekilde dolambaçlı terimlere geçeyim mi?"

Tierney büyülenmiş gülümsemesini bastıramaz. "Peki bu kelime ne olabilir?"

"Meşe ağacı mı?" diye .

Tierney güler ve yanakları ona küstahça imalı bir gülümseme verir. "Bu iki kelime. Ve ben meşe ağacı istemiyorum. Mor Huş ağacını istiyorum."

Or'myr sırtlıyor ve onu ayak parmaklarını kıvrarak tahrik olan formuna doğru sıkıca çekiyor. "Bu ayarlanabilir," diye mırıldanıyor kulağına. "Tekrar tekrar. Haz girdabının tadına bakmak isterim."

Tierney'nin gözleri açılır, kızarması derinleşir.

Mor kaşlarını ona doğru kaldırırken Or'myr'den bir kahkaha daha yükseliyor. "Tuhaf mecazlarla bile başa çıkamıyor musun?"

Tierney ona utangaç bir bakış atar. "Görünüşe göre değil."

Or'myr başını sallar ve alaycı bir şekilde kaşlarını çatar. "*Batılılar.*"

Tierney dudağını ısırarak bir parmağını göğsünün ortasından aşağı doğru gezdiriyor ve suyun üst kenarının hemen altında duruyor. "Konuşmak zorunda mıyız?" diye takılıyor.

Or'myr titriyor, bakışları su gibi akışkanlaşıyor. "Tanrılar hayır. Seni muhteşem Xishlon-"

Tierney ikisini de şimşek gibi çarpan ateşli bir öpücükle onun sözünü keser. Sonra bir öpücük daha. Ve bir tane daha.

"Başka bir metafor yapmama izin vermeyeceksin, değil mi?" Or'myr sonunda hava almaya çıktıklarında bunu başarıyor.

"Sessiz ol Or'myr," diyor Tierney, boynu öpücükler yağdırarak. "Ve o büyük taş oku hazırla."

Or'myr eğlenerek nefesini dışarı verir. "Oh, uzun saplı ..."

Ve sonra ağız bir güç şokuyla onunkinin üzerine eğiliyor ve Tierney onun dudaklarına karşı nefesini tutuyor, Or'myr onu suyun altına çekerken öpücüğündeki büyüye karşılık olarak vücudu titriyor ve tüm dünya mor ve şimşek çakan zevk girdaplarına dönüşüyor.

Daha sonra Tierney, Vo'nun mavi rengine geri dönen pırıltılı suyundaki yansımasına bakar. Şafağın ilk ışıkları selvi korusundaki aralıklardan Voloi'nin doğu ufku cerulean rengine boyamaya başlamış, Vo'nun doğu kıyısının koyu, serin kumları ayaklarının altında. Yansımasının onu yanıltmadığından emin olmak için elini kaldırıp inceliyor, yanaklarında şaşkın bir kızarıklık oluşuyor.

Hâlâ mor.

Tamamen mor, derisinin üzerinde mor şimşekler çakıyordu.

Dönüp Or'myr'la yüzleşiyor ve oldukça mor elini ona uzatıyor. "Bundan haberin var mıydı?" diye soruyor Or'myr tuniğini dövmeli göğsünün üzerine geri çekerken, oldukça etkileyici diğer özelliklerinin pantolonunun kumaşının altında hâlâ ... oldukça etkileyici olduğunu fark etmekten kendini alamıyor.

"Hımm, hayır," diyor, sevinçli gülümsemesini zar zor bastırarak. Yüzü kızarmış, menekşe rengi şimşekler dudaklarında ve teninde dans ediyor. "Nereden bilebilirdim ki?" diye girişimde bulunuyor ve onu okşarken sırtıyor. "Bu benim de ilk seferimdi."

Tierney ona karşı dudaklarını büzüyor, kollarının onu sarmaladığını hissettiğinde bile heyecanlanıyor, vücudunun ve sihrinin ona ne kadar iyi hissettirdiğini düşünemiyor. Ona dar bir bakış atıyor. "Sürprizlerle dolusun."

Ona tekrar boğucu bir bakış atıyor, morarmış formunu bariz bir zevkle tarıyor. "Görünüşe göre öyle."

Tierney eline tekrar bakıyor, mor rengi solmaya başlıyor, Vo mavisinin bir kısmı geri dönüyor. Ama yine de mor renkte kalmaya devam ediyor. "Yani her eşleştiğimizde," diye bastırıyor, "*mor renkte* mi yanacağım?"

Or'myr'ın sırtışı genişliyor, sonra ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Bence bu, Batı Diyarı'nın bu özel eğlence konusundaki saçmalığını aşmanız gerektiği için oluyor."

Tierney ona alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bu işte gülünç derecede iyi olduğun için kendini beğenmiş hissediyorsun."

Gözlerinde hevesli bir ışık parlıyor. "Öyle ?"

"Egonu okşamama gerçekten ihtiyacın var mı?" Tierney kekeliyor. "Beni *morarttın*!"

Or'myr hınzırca sırıtıyor. "Başka şeyleri de okşayabilirsin ..."

Tierney'den gırtlaktan bir kahkaha yükseliyor. "Sadece beni leylak rengi havai fişeklere dönüştürebilecek misin görmek istiyorsun."

"Meydan okumaya hazırım," diye cesurca teklif ediyor.

Tierney başını iki yana sallar ve bir nefes verir, yüzü kızarır. "Bu utanç verici bir konuşma."

"Yalan söylemeyeceğim," diyor Or'myr, tuniğinin yakasının hemen üzerindeki teni izlemek için uzanırken. "Egom taklalar atıyor. Az önce tüm Doğu Diyarı'ndaki en arzu edilen kadını *mora* boyadım."

Tierney ona alaycı bir bakış daha fırlatır ama bunu sürdüremez. Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor, kalbi çok sıcak ve onunla dolu.

Or'myr gülümseyerek elini kaldırır ve öper. "Seni seviyorum, Asrai."

Sözlerindeki ateşli samimiyet Tierney'yi kısa sürede yakaladı, boğazı duyguyla sıkıştı, sevecen bir eğlence hemen arkasından geldi. "Ben de seni seviyorum, seni gülünç derecede kendini beğenmiş Dryad-y insanı."

"Sizinle birlikte suyun altında kalabilmeyi de seviyorum," diye heyecanla ekliyor. "Nehrin tamamını solumak için." Bakışlarına sinsi bir parıltı giriyor. "Biliyorsun, şimşeğim bana oldukça fazla enerji veriyor. Seni Vo'nun en dibine kadar çekebilir ve-"

Tierney, "Bu kez metafor yok," diye ısrar ediyor.

Or'myr duraksıyor, ifadesine içten bir ciddiyet giriyor. "Ve Vo'nun kolları etrafımızı sararken seninle sevişmek."

Tierney'nin gözlerinde aniden gözyaşları parlıyor, sesi geldiğinde duyguyla sertleşiyor. "Gerçek bir Asrai'khin gibi konuştun."

"Hayır," diye karşılık veriyor Or'myr nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Bir Asrai'ye derinden aşık bir adam gibi konuştun. Ve onu sevmeye ve savunmaya da hazır."

Ve sonra Tierney'nin hevesle karşılık verdiği bir öpücükle onu yakalar ve kendini içindeki parlak, mor aşka bırakır.

O gece Tierney Vo Nehri'nin dibinde uyuyakalır, Or'myr'ın kolları ve bedeni onu sarmıştır.

Bir rüyanın içine girerken.

Birdenbire Dyoi Sıradağları'nın zirvesi olduğunu hemen anladığı bir çıkıntının üzerine tünemiş, önünde şok edici bir kabus sahnesi uzanıyor, kenarları rüya gibi dalgalı.

Viger onun yanında oturuyor.

Tierney'nin kalbi Viger'a doğru atıyor, duyguları kabarıyor. Kapkara gözleri kıtanın yarısından fazlasını kaplayan Gölge çorak araziye bakıyor, uzaktaki Dengesiz Boşluk fırtınaları güç toplarken karanlık şimşekler saçıyor.

Nehri için refleksif bir korku duyan Tierney dönüp doğuya bakar.

Yıkılmış Zonor Nehri'nin hemen ötesinde, bir zamanlar görkemli Nehrin aktığı yerde çamurlu gri bir pislik şeridi olan Doğu'nun üzerine düşen kubbenin prizmatik ışıltısını seçebiliyor ve bu manzara karşısında yüreği burkuluyor. Büyük Ağaç IV'ün kubbesi bulutların üzerinde uzanıyor, hayatta kalan Doğu, fersah fersah uzanan Gölge yozlaşmasının ortasında Doğal Yaşam'ın zayıf bir uzantısı.

Batıya, uzakta çelik grisini çalkalayan yoğun fırtınalara doğru geri dönüyor, Viger'ın Ölüm kölesi onu yüzen, ropy dallarıyla çevrelemek için uzanıyor.

Kemik derinliğindeki durgunluğu iner.

Viger hâlâ o uçurum gözleriyle batıya bakıyor. Boynuzları dışarıda, pençeleri içeride, iki siyah engerek yılanı omuzlarına asılı.

Dönüyor ve gece derinliğindeki gözlerini ona diyor. "Bununla onunla savaş," diyor. Sözleri, hem Deathkin isyanı hem de kederiyle dolu, ciddi bir hücum hissi veriyor.

Tierney'nin kalbi sıkışır, aralarında söylenmemiş kalan her şey içeri hücum eder.

"Yapacağım," diye söz veriyor, sesi titriyor, büyüsünün aralarındaki bağ aracılığıyla akışında onun her duygusunu hissedebileceğini biliyor. "Viger, şunu bilmeni istiyorum. Or'myr'ı seviyorum. Ama seni de seviyorum."

Aralarındaki bağa bir acı oku saplanıyor. "Biliyorum," diyor.

"Ama haklıydın," diye itiraf ediyor. "Bizim zamanımız değil."

Derin bir nefes alır, gözleri ve esareti ona kilitlenmiştir. "Bir gün," diyor Tierney'nin gücüne her zaman sıkı bir titreme gönderen o yeraltı sesiyle.

Doğal olmayan Gölge gök gürültüsü uzaklarda çalkalanırken sessizleşirler.

Sonunda Viger hiç kıpırdamadan konuşuyor, sesi sanki onun tam kalbinden yayılıyor.

Orada, toprağın içinde olacağım. Doğanın karanlığında. Seni bekleyeceğim. Dengeyi iyileştir, Asrai'kin. Ve bir gün, seni almak için geri geleceğim.

Kalbi boğazına düğümlenen Tierney bakışlarını onunkilerden ayırarak, güçlkle devasa, toparlanmakta olan Gölge gücünü inceliyor. Deathkin çizgisini dolduran gerilim sayesinde, Yeniden Dengeleme sağlam bir şekilde kök salmazsa Büyük Ölüm Hesaplaşmasının hâlâ özgür kalmaya çalıştığının farkındadır.

Ve yakında.

Viger, Sylla, kelpeleri ve diğer tüm Ölümderililer Hesaplaşma'nın dehşetini engelleyen tek şey.

Tierney'nin sözleri karmakarışık bir telaşla ağzından döküldü. "Bunu yapamayacağımızdan korkuyorum, Viger. Yok edilen şeyin büyüklüğünü hissediyorum. Sular düşecek diye korkuyorum. Her şey için çok geç olmasından korkuyorum. Viger, *korkuyorum.*"

Dudakları titriyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. Tierney bir kez daha ona doğru döndüğünde Viger'ın kara gözlerinin hâlâ kendisine sabitlenmiş olduğunu görür; siyah dudaklarında alışılmadık bir gülümseme vardır ve bu gülümsemede öyle büyük bir sevgi vardır ki kalbi derin, sersemletici bir acıyla sıkışır.

"Korkuların çok güzel Tierney Calix," diye mırıldanıyor, acı bakışlarını sıkılaştırıyor. "Her zaman öyle oldular."

"Şimdi ne olacak Viger?" diye soruyor, yüzünden bir damla yaş süzülürken sesi titriyor. Önündeki Gölge dünyasına doğru eliyle işaret ediyor. "*Buna* nasıl karşı koyabiliriz?"

Viger'ın esareti onu kucaklıyor, rüya manzarası onun Doğal Karanlığı ile titreşiyor.

Korkularının peşinden git, diye mırıldanıyor, sesi aynı anda her yerden geliyor gibi. *Onları takip et, Asrai, ve onlarla tamamen yüzleş. Sonra*

dünyayı iyileştirmek için çalışmak.

Onun Hesaplaşma'yı savuşturmak için Doğal Matris'in içinde daha fazla erimek üzere olduğunu hissettiğinde bir panik ışığı yanıyor.

Erthia'ya zaman kazandırıyor.

Onun korkularının içine giriyor ve Doğal Dünya'ya karşı duyduğu korkunun içinden geçerek tüm korkularının temelinde yankılanan üç kelimeye doğru tünel kazıyor. Gözleri genişliyor. Çünkü bu sözcükler ... daha önce olduğundan daha az dehşetle sarılmış. Ve yeni bir şey. Beklenmedik bir şey.

Gümüşi bir *umut* ipliği.

Rüya kaybolurken Tierney'nin büyüsünde cevap niteliğinde bir umut dalgalanır ve Viger kendini tamamen Doğanın Karanlığına bırakırken, Tierney bu sözleri ona, Or'myr'e, Nehrine ve tüm Doğal Dünyaya geri gönderir.

Seni seviyorum.

Beşinci Bölüm
Xishlon
Yükseliyor

Birinci Bölüm Xishlon Rönesansı

Andras Volya

*Voloi, Noilaan
Xishlon gecesi, yaklaşık bir yıl sonra*

Andras menekşeyle yıkanmış Vo Nehri'ne, ardından Noilaan'ın yarı saydam kubbesine bakar. Bakışları, hepsinin üzerinde bir fener gibi asılı duran mor Xishlon ayına odaklanıyor, tüm göğsü acı dolu bir özlemle .

Üç yaşındaki oğlu Konnor'a sıkıca sarılıyor, kalbinde sevinçten başka bir şey olmaması gerektiğini biliyor. Çünkü hayatta kalmışlardı. Oğlu kollarında güvende ve Andras'ın annesi Astrid, Voloi'nin yeniden inşa edilen rıhtımında yanlarında duruyor, hepsi de Dryad'khin büyücüleri ve jeomancerları tarafından gönderilen mor havai fişekleri, Vo'nun üzerindeki gökyüzünde parıldayan ışık patlamalarını izliyor.

Evet, pek çok şey için minnettar. Doğu'nun hayatta kalması için. Oğlunun ve Erthia'nın *tüm* çocuklarının geleceğine dair kırılğan umut için.

Artık neredeyse tüm nüfus Dryad'khin olarak birleşti.

Andras, Doğu'nun en bilgili hayvan şifacılarından biri olarak burada ödüllendirici bir iş yapıyor, sadece Ariel Haven'da hayvanları iyileştirmek için değil, aynı zamanda tüm Lupin sürüsüyle birlikte Gölge'den yavaş yavaş geri kazanılan topraklara türlerin yeniden kazandırılmasına yardımcı olmak için çalışıyor, akrabaları arasında bir sürü vahşi mor Noi atı var.

"Baba, *bak*," diye nefes alıyor Konnor gökyüzünü işaret ederken.

Andras'ın acıyan kalbi, oğlunun kıpkırmızı Lupin gözlerindeki göz kamaştırıcı mucizeyi gördüğünde bir nebze olsun rahatlıyor. Çocuğunun dikenli mavi ve mor çizgili siyah saçları, Vo Nehri'nde yansıyan akkor desenler oluştururken havai fişeklerin ışığının parıltılarını alır ... büyük, parıldayan süsenler; kıvılcımlara muhteşem bir şekilde cızırdayan koyu mor güller; bir yıldız takımyıldızı; sonra dev bir mor ejderha - Vo'nun aşkın mor tezahürü.

Andras'ın gözleri yaşıyor, oğluna sıcak bir şekilde gülümserken bile göğsündeki sıkı özlem yoğunlaşıyor. Küçük ailesinin ve diğer Dryad'khin'lerin bu büyüülü anda aşkı kutlamak için bir an ayırdıklarını gördüğü için minnettar, gerçekten minnettar, bunca yıkıcı kaybın ardından Doğa'nın Dengesi'nin bir kısmını yeniden kazanmak için yorucu bir çalışmanın ardından. Ancak Doğu'nun lavanta rengi ayının çekiciliği ve esaretinin azabı, ayın mor ışığı derinleştikçe daha da artıyor.

Çünkü hala ona aşık.

Sorcha.

Andras'ın kalbi sıkışır. Sorcha'ya duyduğu sönmeyen özlem . . . bu ayın altında daha kötü, çok daha kötü.

"Haklıydın oğlum," diyor annesi, onun dikkatini çekerek.

Dönüyor ve annesinin karanlık bakışlarıyla, Amaz runik dövmeleriyle süslü yüzüyle karşılaşıyor. Annesi hem derin bir sevgi hem de pişmanlık dolu bir bakışla ona doğru dönüyor. "Beni yeni yollara açık olmaya zorlamakta haklıydın," diye itiraf ediyor Astrid. "Bu festival . . . iyi bir festival."

Xishlon ayının, katı bir şekilde içine kapanık annesinin dilini gevşetme ve kalbinden konuşmasına yardım etme becerisi karşısında gözleri biraz daha açılıyor ... ve zor bir özür olduğunu bildiği şeyi sunuyor.

"Amazların da takdire şayan pek çok yöntemi var" diyor.

"Öyle," diye onaylıyor Astrid, sesi duygu yüklü, örgülü siyah-mor saçlarını süsleyen siyah metalik boncuklar Xishlon ışığında parlıyor. "Ama Kraliçe Alkaia biliyordu ki... ileriye giden yolun farklı olduğunu biliyordu. Ve birkaç gelenekten daha fazlasını değiştirmenin zamanı gelmişti."

Andras bunu düşünüyor. "Şimdi Kraliçe Freyja'nın Amaz fraksiyonuna katılacak mısınız?"

Kraliçe Freyja Zyrr, Amazların dörtte üçüne yakınıyla birlikte Kuzey Vo Ormanı'nda yeni bir Amaz vatani kurdu ve aralarında kraliçenin aşkı Clive Soren'in de bulunduğu erkeklere karşı yeni ve daha liberal bir yaklaşım benimsedi. Geriye kalan Amaz grubu yeni bir kraliçe altında bölündü ve kıtanın sert kuzey bölgelerine yolculuk etmeye hazırlanıyor.

Tüm insanlardan uzakta.

"Freyja'nın hizbi hem beni hem de torununu dışlanmadan kucaklamana izin verecek," diye teklif ediyor Andras, halkından ayrılmanın annesi için her zaman ne kadar acı verici olduğunu - oğlunun yaşamasına izin vermek için verdiği çılgınca isyankâr kararın neden olduğu bir ayrılık.

Ve onu sevmek için.

Astrid tekrar aya bakıyor, kocaman bir havai fişek patlayıp mor bir Xishlon gülü şeklini alırken dudaklarında hafif, melankolik bir gülümseme beliriyor. "Halkımı seviyorum, bu doğru," diyor, "ve her zaman seveceğim. Ama Lupinlere katılmaya karar verdim."

Andras sert bir nefes alırken, Konnor gösteriden keyifle soluk soluğa kalır; havai fişekler şimdi ayın etrafında neşeyle uçan iki balıkçıl şekline dönüşmektedir. Ancak Andras Xishlon gösterisinin sadece yarısının farkındadır. Çünkü ... annesinin Lupinlere katılması sadece sınırları aşmak değildir. Bu düpedüz bir *isyan*. En iyi türden bir isyan.

Aşkı savunmak için.

Andras'ın düşünceleri Sorcha'ya, güzeller güzeli Amazon aşkına geri dönüyor ve nefes alış veriş düzeni sıklaşıyor.

O ve Dryad'khin müttefikleri geçen sonbaharda Doğu Diyarı'na döndüklerinde ve Andras Sorcha'yı birleşik Amaz, Smaragdalfar, Lupin ve Kelt kuvvetlerinin ön saflarında ilk kez gördüğünde, Sorcha'nın Amaz yöntemlerine olan katı bağlılığının yumuşama ihtimali olduğuna dair umudu artarak kalbi yerinden fırlamıştı.

Günler sonra, Amaz'ın insanlarla çalışmaya ya da Orman'a katılmaya direnen geleneksel fraksiyonu tarafından talep edilen Voloi'nin kuzeyindeki kapalı bir bölgeye çekildiğinde, onu aramaya çalıştı, ancak savaşta sertleşmiş Amaz askerleri tarafından sert bir şekilde reddedildi. Onlar

Sorcha'nın onlarla birlikte Andras'ın asla takip edemeyeceği kuzeye gitmeyi planladığını haber verdi.

Yıkılmış olan Andras, Valasca'nın Sorcha'yı aradığı aynı Amaz'a yaptığı kendi ziyaretinden sonra ona verdiği umut kırıntısına tutunmak için mücadele etti.

"İnancını kaybetme," diye ısrar etti Valasca, Sorcha'nın döndüğü akşam, o kadar şiddetli bir özlem dalgasıyla savaşıyordu ki, kalbinin onun gücüyle tamamen parçalanıp parçalanmayacağını merak ediyordu. "Sorcha'nın zamana ihtiyacı var," diye ısrar etti Valasca. "Seni hâlâ seviyor. Bundan eminim. Ama oğlu dışında ailesinin her bir üyesi kuzeye gidiyor. Seninle birlikte olmanın gerektireceği ailesinden, dininden ve kopuş, çoğu insanın dayanabileceğinden çok daha fazla."

Andras ona ters ters bakarak, "Yine de inançlı olmak gerektiğini söylüyorsun," diye .

Valasca'nın dobra bakışları bir an bile tereddüt etmedi. "Hiçbirimiz için garanti yok," diye cevap verdi, kaşlarını geren acı dolu bir ifadeyle. "Ama eğer vagonunu göksel bir cisme bağlayacaksan Andras, ben olsam Xishlon ayını seçerdim. Her seferinde aşkı seç. Kalbini kırsa bile."

Daha fazla havai fişek patlayıp cızırdayarak yüzlerce küçük Xishlon ayının şeklini alırken Andras onun sözlerinin anısını çiğniyor ve Konnor sevinçli bir çığlık atıyor.

Sorcha'ya duyduğu özlem dayanılmaz boyutlara ulaşan Andras, parıldayan aylara ve hepsinin üzerinde ışıltılı asılı duran büyük Xishlon ayına arkasını döner.

Çünkü lanet olası Ay'ın çekimine bir an daha dayanamaz.

Ve sonra, bakışları yaklaşan bir figüre takılıyor, gözlerini kırıştırıp bakıyor, sonra tekrar kırıştırıyor, gördüğü şeyin gerçek olduğundan tam olarak emin değil. Xishlon ışığı tarafından çağrılmış gibi, Sorcha mor giysili kalabalığın arasından ona doğru yürüyor, gözleri perişan bir özlemle dolu gibi görünüyor, kendisinininkiyle eşleşecek kadar güçlü.

Bakışları buluşur ve Andras'ın kalbi hızla çarpmaya başlar. Sorcha'nın kızıl giysili formunu çevreleyen her şey menekşe rengi bir bulanıklığa dönüşüyor, göl mavisi teni ay ışığıyla mor renge bürünüyor, uzun safir saçları arkasında dalgalanıyor. Sivri kulakları Xishlon ayının ışığını yansıtan gümüş halkalarla çevrili.

Işık, güzel yüzünün üzerinde dönen koyu renkli Amaz runik dövmeleeri, göz kamaştırıcı altın gözlerini vurguluyordu.

Andras'ın nabzı daha da güçleniyor, içinde milyonlarca duygu aynı anda var olan tüm havai fişeklerden daha güçlü bir şekilde ateşleniyor.

"Sorcha," diye mırıldanıyor, sesi adının etrafında titriyor ve kadın saygılı bir mesafe uzakta duraklıyor.

Konnor'a bakarken gözlerinde yaşlar birikiyor, yüz hatlarında acı dolu bir ifade beliriyor ve dudakları titremeye başlıyor.

"Kim o, baba?" Konnor, havada yükselen duyguları ve çocuğunun kıpkırmızı gözlerindeki endişeyi açıkça hissederek soruyor. Sorcha Konnor'a tereddütlü bir gülümseme veriyor, gözyaşları yanaklarından süzülürken dudakları aralanıyor ve sonra tekrar kapanıyor.

"O senin annen," diye cevap veriyor Andras, kararlı bir şekilde, bu sözlerde o kadar çok acı, özlem ve pişmanlık var ki, kalbinin kırılabileceğini hissediyor.

Sorcha Astrid'e bakıyor, Andras da öyle. Annesi Sorcha'ya o kurnaz, delici gözleriyle bakıyor, ama orada kınama yok, sadece şefkatle dolup taşan bir bakış var.

Andras'ın annesi ona döner. Kollarını Konnor'a doğru uzatırken Sorcha'yı işaret ederek, "Git," diyor. Xishlon ayına bakıyor ve hem Andras'a hem de Sorcha'ya hafif bir gülümseme vermeden önce çocuğu kucağına alıyor. "Tanrıça gizemli yollarla çalışır," diyor. "Kim bilir, belki de Lupinler haklıdır ve her şeyin kalbindeki tanrı bir şekil değiştirendir. Belki de bazen yılan, geyik ve beyaz kuşlardan oluşan bir Amaz tanrıçasıdır." Astrid alaycı bir ifadeyle aya bakıyor. "Ve belki bazen de gökyüzünden mor ışıklar gönderen bir Xishlon ejderhasıdır."

Astrid Volya Andras ve Sorcha'ya coşkulu bir gülümseme verdikten sonra dönüp uzaklaşıyor, Konnor'a sarılıyor ve dev yusufçuklar şeklindeki havai fişeklerin kanat çırpıdığı mor ayı işaret ederken ona mutlulukla mırıldanıyor.

Andras Sorcha'ya döner, rıhtımdan uzaklaşıp nehrin kenarına doğru dar bir patikayı işaret ederken duygu fırtınası onu alt üst eder. Sorcha onun yanına düşer ve sessizce bir patikaya doğru ilerlerken Andras'ın kalbi boğazında düğümlenir.

izole edilmiş Rocky çıkıntı, ve mor tonlu
sular . ve Durdukları yerde taşa vuran sesler.

Yüz yüze.

Sorcha titreyen bir elini kaldırıyor, IV'ün görüntüsü oraya kazınmış. "Yanılmışım Andras," diyor, mor renkli bir gözyaşı yüzünden aşağı süzülürken sesi çatlıyor. "Seni seviyorum. Seni *her zaman* sevdim." Gözyaşlarına boğuluyor, hıçkırıklara boğulurken göğsü kabarıyor. "Ve çocuğumuzu seviyorum. Seni düşünmekten *hiç* vazgeçmedim. Ve onu düşünmeyi *hiç* bırakmadım."

Sonra yüzünü ellerine gömüp hıçkıra ağlarken Andras gözyaşlarının kendi yüzünden aşağıya ılık ılık kaydığını hissediyor ve dudaklarındaki tuzun tadını alıyor.

Ona duyduğu sevgi, yılların bastırılmış ıstırabını aşarak Andras'a doğru bir adım atar, sonra da uzanarak ağırlaşan omzunu okşar. Onu kucağına çeker ve kadın derin bir nefes alır, göğsüne yaslanıp hıçkırırken kolları ona sıkıca sarılır. "Şşşt," diyor Andras, yüreğindeki acı, içine dolan şiddetli sevgi tarafından ezici bir şekilde bastırılıyor.

Sorcha ona kırık bir sesle, "Ağaçlar bana *çok* şey gösterdi," diyor. Gözyaşlarıyla dolu altın rengi gözlerini kaldırıyor. "Sana ve oğlumuza olan sevgimin üzerine *bir* şey koymakla *çok hata* ettim."

"Ağaçlar da bana *çok* şey gösterdi," diyor Andras ona, güzel yüzü gözyaşları arasında dalgalanırken. "Bana Amaz'ın tarihini ve onları bir araya getirenin ne olduğunu gösterdiler." Hatırladıkça yüzünü buruşturuyor. "Erkekler tarafından kadınlara uygulanan *dehşet*. Ağaçlar bana erkeklerin zalimliğinin bu bölünmeyi nasıl körüklediğini gösterdi. Şimdi senin ve ailendeki kadınların mücadelesini daha iyi anlıyorum. Seni affediyorum, Sorcha. Ve seni sevmekten *asla* vazgeçmedim."

Sorcha ona bakarken dudakları titriyor, gözlerinde kırılganlık, ikiz Xishlon ayları yansıyor. "Kuzeye gitmiyorum." Kalçasındaki kristal mavisi kalemi işaret ediyor. "Orman bana Urisk geomansimi geri verdi. Kraliçe Freyja'nın jeo-büyücüler çemberinin bir parçası olarak burada kalıyorum. Ve seninle ve çocuğumuzla birlikte olmak için bir şans daha için *her şeyimi* verirdim."

Andras gülümser, Xishlon'un tüm sevgisi içinden taşar. Ay'a bir bakış atıyor. "Xishlon gecesi yeni başlangıçlar için iyi bir gecedir," diyor geri adım atıp elini uzatmadan önce. "Gel. Gidip oğlumuzla vakit geçirelim."

İkinci Bölüm Xishlon Çayı

Tierney Calix

*Vo Nehri'nin batı kıyısı, Noilaan Xishlon
gecesi*

Tierney, menekşe rengi mermerlerle kaplı sularda, mor ay ışığının aydınlattığı Vo Nehri'ne ve hemen ötesindeki Voloi şehrine bakıyor. Havai fişekler tepesinde parıldarken ve küçük, gümüş benekli minnoşlar mutlu bir şekilde etrafında dönerken, Xishlon'un Nehri' olan sevgisi içinden geçiyor.

River'ın ona olan sevgisi kalbine doğru akıyordu.

İçindeki sevinç kabarak Tierney döner, uzanır ve yanı başındaki sığ sudan yükselen Doğu Selvi ağacının mor, çizgili kabuğunu sevgiyle okşar, ağacın şefkat aurası Nehir'inin sevgisiyle birlikte büyüyle dalgalanır, Gareth ve Marina'nın genişleyen Mangrov Ormanları gibi bu yeni kurulan Selvi Ormanı da kıyıları sabitlemek ve yukarıdaki hava ile aşağıdaki karaya Denge getirmek için çalışır.

Batı'da biriken Gölge kaosuna karşı savaşmak,
zor kazanılmış artışla artış . . .

Tierney derin bir nefes alır ve güneye, Voloi'ye doğru bakar. IV'ün büyük mor örtüsü tüm şehrin üzerine koruyucu bir güçle yayılmış, her zamanki yemyeşil sisi, Denge'yi destekleyen devasa ağacın etrafında dolanırken Xishlon moruna dönüşmüştür. Sevgili küçük kardeşi ve yeni Dryad'khin evlat edinen ailesi dışarıda bir yerlerde tatil şenliklerinin tadını çıkarıyor, Asrai'kin

herkesin sualtı doğal dünyasının güzelliğini deneyimleyebilmesi için Vo'nun altında su tünelleri açtı.

Xishlon havai fişekleri suyun üzerinde parıldıyor ve dev, mor bir ejderhanın cızırtılı şekline dönüşmeden önce yüzlerce Xishlon ayının ışıklı görüntüsünü oluşturarak Tierney'nin dikkatini çekiyor.

Tierney umut dolu gösteriye gülümser, nehri seven ağaç soydaşlarıyla bir arada olmanın ve Nehir'inin Matrix'e demir atan *gücünü* hissetmenin keyfini çıkarır. Serbest elini sudan kaldırdığında ve bu gece ilk kez renk tonunun parlak, girdaplı bir Xishlon moru olduğunu fark ettiğinde alaycı bir eğlence ışığı yanıyor.

Or'myr'ın onun ezici *saflığına* vereceği tepkiyi hayal edebiliyor. Sonunda onu Xishlon'vir'i olarak almaya , her zaman kaçmaya zorlanan Gölge Asa'yı hapseden geomansıyı güçlendirme işini bitirdikten sonra, herkes bu Xishlon'u Gölge'nin acımasız pençesinden korumaya kararlı.

Ve Tierney bunun olacağına dair umut besliyor.

Vo bile Xishlon ayının çekimine kapılmış gibi görünüyor, suları mor yosun kaplı formuna şefkatle vuruyor. Düşünceleri son Xishlon'a, bu noktadan çok da uzak olmayan bir yere, Vogel'in Gölge cehennemi Doğu'ya yağdığında Viger'la Ormanın derinliklerine ve onun Deathkin *öpücüğünün* derinliklerine kayarken bir melankoli izi beliriyor.

Vogel'in şeytani gelgiti sevgili nehri boyunca kayıyor.

Duyguları onu ürpertiyor. Vo için çok yakın bir karardı. Ve tüm Erthia için.

Ama dünya *değişti*.

Artık neredeyse herkes Dryad'khin'in Doğu'nun Doğal Dünyasına Dengeyi geri getirme hedefinde birleşmiş durumda. Tierney, Nehri'nin akışı sayesinde Doğu'nun Doğal Matrisinin yavaş yavaş kendini yeniden bir araya getirdiğini, gri yozlaşmanın yavaş yavaş topraktan temizlendiğini hissedebiliyor. Elbette bu çok büyük ve ürkütücü bir girişim, Doğayı yenilemek onu yok etmekten çok daha zor, ancak yeterli sayıda Dryad'khin'in iradesini bu göreve yönlendirmesiyle Tierney ufukta bir umut ışığı olduğunu düşünmeden edemiyor.

Ama sadece, onlara *zaman* kazandıran ve Doğa'nın Hesaplaşması'nı savuşturan Ölümderilisi'nin fedakârlığı sayesinde.

Düşünceleri Or'myr ve Viger'a, Asrai ve Deathkin hayatlarının Büyük Aşkları olmaya yazgılı bu iki adama döndüğünde kalbi sıkışıyor, bir özlem acısı onu ele geçiriyor. Önündeki dünyayı tarıyor, Viger'ın orada bir yerde, Sylla ve Vesper, Hazel, kelpileri ve Elloren'in Errilor Kuzgunları ile birlikte Doğanın içine gömülü olduğunu biliyor, birleşik Karanlık auraları hayatta kalan Doğal Dünyayı Ölümün gençleştirici gücüyle dolduruyor, hepsi bir siper.

Hepimize bir gelecek şansı vermek için.

Geçen yılki Xishlon gecesinde Viger'ın öpücüğünün zihnini genişleten hissini hatırladıkça kalbi daha da sıkışıyor. Ve ona Ölüm'ün Yaşam'ı tohumlama gücü hakkında anlattıklarını.

Başlangıç, son değil.

Bir nefes daha çekiyor ve kendi yeni Ölüm Fae Karanlığı hattını çekiyor, Xishlon sevgisiyle aşılınmış gücünün bir dalgasını Viger'a gönderirken parmak uçlarını suyun yüzeyinde kaydırıyor ve onu korku hattına sabitliyor.

Dönen Karanlığının Nehrin parlak Xishlon morunda eşmerkezli daireler halinde yayılmasını izliyor, sonra cevap gibi görünen bir dalgalanma onunkine doğru geri akarken donup kalıyor. Xishlon ayının mor yansımaya yol vermeden önce sudaki daireler birbirine karışırken görüşü Karanlık olarak titreşiyor.

Tierney'nin gözleri buğulanır.

Bir gün, diye düşünüyor Viger'a. Bu düşünceyi korkularının arasından gönderiyor. *Bir gün tekrar karşılaşacağız.*

Gözyaşlarını geri kırarak ellerini Su'dan çeker ve Vo'nun ıslaklığını kalbinin üzerine bastırır, baş döndürücü bir beklentiyle kabırır. Çünkü yapmak üzere olduğu şey Erthia'ya daha da fazla umut getirme gücüne sahip olabilir. Ama çirkin planını gerçekleştirmesine yardım etmesi için bir Dryad'khin'e ihtiyacı var; kendisini evinde gibi hisseden yerbilimci Dryad aşkına. Onun gücü şimdi Vo'nun tüm üssünden geçerek onu kucaklıyor.

Destekliyorum.

Kucaklamak.

Çatırdayan enerji Vo'nun yatağından yükselerek Tierney'nin büyüsunun kenarı boyunca alaycı bir şekilde cızırdıyor. Kalp atışları hızlanırken Or'myr

IV işaretli, mor renkli Vu Trin askeri üniformasıyla nehir kıyısındaki sık ormandan adımlarını atıyor.

Birkaç ay önce, Rahip Wyn Juun tarafından yönetilen ortak bir Asrai ve Vo'lon ayininde evlendiler, Elloren, Yvan ve Fyordin'in yanı sıra yeni aşkı vahşi köpekbaliğı kaydırıcı Vizz'la da dahil olmak üzere sevdiklerinden oluşan büyük bir kalabalık katıldı, hem Fyordin hem de Vizz'la, Vo Nehri'nin Salish Okyanusu ile buluştuğu su aralığını koruyan yeni bir Vu Trin-Ocean'kin gücünün parçasıydı.

Hem Kara hem de Okyanus Halkı, Haliç'in sağlığını yeniden tesis etmek ve Vogel'in Gölge Denizi'nden korumak için çalışıyor.

Or'myr Tierney'ye sımsıcak bir gülümseme fırlatıyor, Tierney'nin düşünceleri dağılıyor ve adam jeo-asasını kınına sokup tuniğini çıkararak kaslı göğsündeki özenle işlenmiş Xishlon ayı ve Vo ejderhası dövmesini ortaya çıkarıyor, Tierney bu manzara karşısında nefesini tutuyor. Adam suya girip ona doğru ilerlerken, Tierney'nin ona karşı duyduğu çekim ateşli bir güçle ve nefessiz kalmasına neden oluyor.

O benim kendi Xishlon ayım gibi, diye düşünüyor, eğlenerek, birbirlerine dokunmadan uzun bir an boyunca birbirlerini içlerine çekerken onun canlı menekşe rengine hayranlıkla bakıyor.

Henüz.

"Beni buraya sen mi çağırdın?" diye .

Tierney elini tuniğinin cebine sokarak içindeki karanlık portal taşını çıkardı; taşın yüzeyinde çeşitli geleneklere ait birbirine kenetlenmiş çok sayıda rün bulunuyordu.

"Yardıma ihtiyacım var Or'myr," diyor mor havai fişekler yukarıda yanıp sönmeye devam ederken, menekşe rengi ışıkları sahnenin üzerinde dans ediyor.

Or'myr'ın gözleri kızın formunu tararken donuk bir ifadeye bürünüyor, gücü kızın etrafında daha hararetli bir güçle çatırdıyor. "Senin etrafında tutarlı bir düşünceye sahip olmak benim için biraz zor," diye mırıldanıyor. "Sadece *mor* değil, aynı zamanda mor ışıklar saçıyorsun." Sırıttıyor. "Kendimi sana fırlatmamak için cesurca bir çaba göstereceğim. Neye ihtiyacın var aşkım?"

Tierney geçit taşını kaldırır. "Sanırım bu taş nehir geçidimizi oluşturmaya yetecek güçle şarj etmenin bir yolunu bulmuş olabilirim. *Bu gece.*"

Or'myr'ın gözleri büyür ve Tierney, ayın esareti ne kadar güçlü olursa olsun, sözlerinin onu kesip geçmeyi başardığını söyleyebilir.

Doğu'nun Zonor Nehri'ni yok etmesi Gölge için büyük bir zaferdi, dengesizliği had safhadaydı. O ve Or'myr aylardır Trystan, Vothe, Sithendriale, Fyordin ve bir dizi büyücü, Asrai ve Ocean'kin ile birlikte Vo Nehri'nin sağlıklı suyunun bir kısmını Zonor'un gri pislik yatağına akıtacak kadar güçlü, karmaşık bir su altı geçidi yaratmanın bir yolunu bulmak için çalışıyorlar. Zonor'u eski haline getirmek için buldukları tek plan bu, diğer tüm büyülü gençleştirme girişimleri Zonor'un Gölge kirliliği istilası tarafından yutuldu. Şimdiye kadar, onlar ve müttefikleri su portalını tamamen şarj etmek için gereken güçten yoksundular.

Ancak burada, gidişatı değiştirmenin potansiyel bir yolu yatmaktadır.

"Noi'khin bana söyledi," diyor Tierney, "eğer sen ve ben Xishlon ayının ışığı altında 'bağlanırsak', aşkla bağlı gücümüz yeni boyutlara ulaşacak ve bize başarı şansı verecek."

Or'myr ona göz kırpmıyor. "Bu harika," diye coşkuyla haykırıyor. "Sen bir dahisin."

Or'myr'ın yükselen şefkati durağan bir kucaklamayla üzerine çökerken Tierney'nin yüzü ısınıyor, ona duyduğu kendi şefkati aralarındaki bağdan sıcak bir şekilde akıyor.

Or'myr'ın yüz ifadesi muzip bir hal alıyor. "Yani, tam olarak ne tür bir 'bağlantı' belirtmeniz gerekecek."

Anında telaşlanan Tierney ona yan gözle bakar. "*Biliyorsun..*"

Şimdi sırttan Or'myr kollarını kavuşturuyor. "Benim için tarif et. *Ayrıntılı olarak.*"

"Benimle tanıştınız mı?" Tierney kekeliyor. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun!"

Or'myr'ın sırtışı hiç . "Sanırım denemek zorunda kalacaksın."

Ve sonra ona öyle sevgi dolu bir bakış atar ki, ona duyduğu baş döndürücü arzu yükselir, ona duyduğu sevgi ve onun kucaklayıcı mizah anlayışı gücüne güç katar. Ona ateşli bir bakış fırlatır. "Harika Or'myr, Zonor Nehri'ni kurtarmama yardım et, ben de 'meşe ağacının etrafında dans edeyim'. "

Adam gülerek ona muzip bir bakış fırlatır. "Oh, ne olursa olsun etrafında dans edeceksin." Yakınına eğiliyor, sesi alçak perdeden geliyor. "Bu ayın çılgın çekimini tıpkı gibi hissettiğini biliyorum. Ve neyi sevdiğini de biliyorum. Sadece istemeye cesaret edemiyorsun."

Aralarında o tanıdık, güçlü sıcaklık kıvılcımı yanarken Tierney kararlılıkla "Bu doğru," diye onaylar. "Ben yapamam."

"Sadece ," diye ikna eder Or'myr. "Tatlı Or'myr, Xishlon ayının altında seninle sevişmek istiyorum. "

Karıncaalanma arzusu gücünü toplarken Tierney ona bakakalır, içindeki her şey onun kollarında geçireceği bir Xishlon akşamı vaadiyle aydınlanır. Görkemli bedeni, mor *ateşiyle* birlikte onunkine sarılmıştı.

Yüce ve kutsal Vo.

Or'myr onu incelerken gülüyor ve ona biraz kuşkulu bir bakış atıyor. "Aylardır evliyiz. Bunu gerçekten açık açık isteyemez misin? *Hâlâ mı?*"

Tierney dudaklarını büzüyor, düşünceleri çok net bir şekilde hayal edebildiği şeyi isteme fikrinden dolayı utanç içinde çırpınıyor, su aurası şimdi onun uzun boylu formunun etrafında ahlaksızca koşuyor.

Or'myr'ın sırtışı genişler. "Tüm Erthia'daki en büyük Nehir'e bağlısın. *Muazzam* bir güce sahipsin. Yine de seks kelimesini bile söyleyemiyorsun." Başını sallar ve nefesinin altında "Kültürün gücü" diye mırıldanır.

Tierney meydan okurcasına "Seks," der, kendini ona doğru fırlatmanın cazibesi arttıkça.

Or'myr'ın gözleri dostça bir meydan okumayla parlıyor. "Ne olmuş ona?"

Tierney öfkeli bir nefes verir, kızarması haşlanmaya dönüşür. "Sen *imkansızsın.*"

"Ve morun daha da cazip bir tonuna dönüşüyorsun. Bu da seni daha da derinlemesine becermek istememe neden oluyor."

"Or'myr!"

"Bunun yerine bir fincan Xishlon çayı içmek ister misiniz?"

Tierney'nin aşırı ısınmış su aurası serbest kalıyor ve onu kavrayan bir okşayışla etrafında fırtınalar koparıyor. "Gel buraya, seni baş belası."

Or'myr geri adım atar. "Bana ne istediğini söyle, benim güzel, harika Asrai'm."

Bu iltifatla aydınlanan Tierney uzun ve ölçülü bir nefes alır. "Tatlı, muhteşem Or'myr," diyor resmen, gülümsemesini bastıramayarak, "lütfen bana ilgini miras bırak."

Kısa bir kahkaha atıyor. "Benim *ilgim* mi?"

Kalbi hızlanırken bile ona alaycı bir şekilde bakıyor. "Taştan asan mı?"

Gözlerinde şimşekler çakıyor. "Daha iyi."

"Senin görkemli jeo-güç çubuğun mu?"

"Oraya varıyorum."

Tierney dudağını ısırır, hem öylesine tahrik olmuş hem de öylesine utanmıştır ki dilinin gittikçe daha karmaşık düğümler attığını hisseder.

Or'myr'ın eğlenen bakışı hayranlığa dönüşüyor. "Sen sözel olarak bastırılmış bir büyücüsün, bunu biliyor muydun?"

Tierney doğruldu. "Ben sadece gizemi koruyorum."

Ona hınzırca bir sırıtış fırlatıyor. "Görkemli jeo-güç çubuğumu korumanı tercih ederim."

"Oh, bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Mecazi anlamda."

"Benimle dalga geçmeyi bırak ve beni Nehrin dibine götür ve şu odaklanmış yıldırım şeyini yap!"

"Ah, demek şimdi şimşeğimi *seviyorsun*."

Tierney gözlerini deviriyor. "Sen büyük bir mor alaycısın, bunu biliyor musun?"

Or'myr onu kollarına çekiyor ve eğilip boynuna sokularak derisinin hemen altında dans etmek üzere kontrollü bir şimşek titremesi gönderiyor. Tierney'nin nefesi kesiliyor, vücudu bu hissin heyecanına kapılıyor, Or'myr'ın sesi geldiğinde onu okşuyor. "Bu akşam seni öyle bir şekilde alacağım ki o nehir geçidini parlatacak ve menekşe renginde ışıldamanı sağlayacağım. *Günlerce*."

"Söz mü?" Tierney daha da nefessiz kalarak sorar.

Or'myr onun boynunun dibini öpüyor, ağzından ayak parmaklarını titreten kıvılcımlar yayılıyor ve Tierney ona karşı titriyor.

Dudakları kızın teninde bir gülümsemeye dönüşüyor. "Herkese 'çay içtiğimizi' söyleyebilirsin. "

Üçüncü Bölüm

Xishlon Öpücüğü

Olilly Emmylian ve Kir Lygo

*Voloi, Noilaan Xishlon
gecesi*

Olilly ve Kir Lygo, Voloi'nin yeni yapılmış gökyüzü köprülerinden birinin üzerinde, aylar önce Alt Diyar'da birbirlerinden zalimce koparıldıklarından beri ilk kez birbirlerini görüyorlar.

Kirin'in runik-şahin mesajında olacağını söylediği bu en yüksek köprüde aralarındaki mesafe daralırken Olilly'nin adımları bir geyiğin adımları gibi hızlıydı, Xishlon havai fişeklerinden gelen mor ışık sahnenin üzerinde yanıp sönüyordu.

Köprü hafifçe sallanırken, Olilly asma korkulukların, Wynter Eirlllyn ve Smaragdalfar güçlerinin serbest bıraktığı Dryad Fae mültecileri tarafından sihirle oluşturulan dokuma-asma yolların yanından geçip gidiyor. Ağaç Fae'leri şehrin pek çok yeni yapısının inşasına rehberlik etmiş, Doğal Dünya ile uyum içinde inşa etme tekniklerini paylaşmış, küresel safra konutları artık pek çok Demirağaç ağacının üst kısımlarını kucaklıyor. Nehre bakan bu izole köprü, IV'ün dallarında, daha büyük safra konutlarından birinin üzerinde ve Büyük Ağaç'ın bulut yüksekliğindeki gölgesinin tepesine yakın bir yerde bulunuyor.

Xishlon'un ay ışığıyla aydınlattığı Vo Nehri'nin nefes kesici panoramik manzarasına olanak tanır.

Kirin'in ince, siyah pelerinli figürünü gördüğünde Olilly'nin kalbi daha hızlı bir ritme giriyor. Mor sarmaşıklarla örülü alanda adımları yavaşlarken, Xishlon eğlencelerinin kalabalığı büyük asma boyunca akıyor

Altlarında havayı yaran köprüler, IV'ün üssündeki bahçelerde ve şehrin ormanlık katmanlarının her birinin üzerinde dönen daha fazla Xishlon kalabalığı, havada neşeli müzik ve davul sesleri.

Ona ulaşan Kirin, Olilly'nin önünde durur ve şenlikli mor dünya arka plana çekilir, ikisi ve tepelerindeki Xishlon ayından başka bir şey kalmaz.

Ayın ikisine de hissine kapılan Olilly'nin dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve Kirin'le birlikte Gölge Savaşı başlamadan önce nehrin kenarındaki son Xishlon rıhtımında kısa ve sihirli bir an için nasıl oyalandıklarını hatırlıyor.

Yüzü kızararak ilk çekingen ve son derece heyecanlı öpüşmelerini hatırlıyor. Dünyadaki tüm mor mücevherleri çalan hırsızlar gibi hissettiklerini hatırlıyor.

Dünya griye dönmeden önce.

Kirin başını eğiyor, Olilly'nin kısa süreli acı parıltısını okur gibi görünürken güzel koyu sürmeli gözlerinde endişe var.

Kalbi ısınıyor, adamın bakışlarındaki şefkat tüm sıkıntılı düşünceleri uzaklaştırıyor. Yere bakıyor ve adamın elinde, tıpkı geçen Xishlon gecesinde olduğu gibi, parlayan mor bir zambak fark ediyor, yüzü hoş bir şekilde kızarıyor.

Kirin elindeki ışıltılı zambağa bakar, onun bunu fark ettiğini açıkça fark eder, sonra köşeli yüz hatlarını ateşli bir amaç ifadesi kaplar. Serbest elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırıyor ve IV'ün oraya basılmış görüntüsünü ortaya çıkarıyor, ardından başını yana eğiyor ve koyu renkli, dikenli saçlarında yeni bir mor çizgi ortaya çıkıyor. Lavanta rengi bir Doğu Diyarı Pamuk Kuyruk Tavşanı, pelerinin kenarından başını çıkararak ona bakıyor.

Olilly'nin kalbi o kadar hızlı atıyor ki tüm nefesi ciğerlerinden fışkırıyor. Kendi avucunu kaldırdığında ay ışığıyla aydınlanmış havaya doğru süzülüyormuş gibi hissediyor ve aynı Dryad'khin resminin orada da yer aldığını görüyor.

Kirin'in yüzü Olilly'nin *şimdiye* kadar herhangi bir yüzde gördüğü en göz kamaştırıcı gülümsemeye dönüşür.

Bu ciddiyet hoş bir değişiklik, son zamanlarda yaşadıkları Gölge zamanlarda nadiren gülümsüyorlar, en kötüsü sırasında ikisi Sublandsda toplandılar, şiddetli dinliyorlardı.

Patlamaların ardından fırtınalar şehrin üstünü dövdü. Ve etraflarındaki farklı grupların birbirlerini parçalamakla tehdit etmelerini, Alt Ülke Smaragdalfar'ın bir fraksiyonunun Fyon'un fraksiyonu ile kimin orada barınmasına izin verilmesi gerektiği konusunda savaşmasını, yukarıdaki Noilaan'ın ise tüm Doğu Diyarını sadece Noi'lere ayırmak için savaşmasını artan bir dehşetle izlediler.

Hem yer üstünde hem de yer altında hoş karşılanmıyor.

Ve sonra, babası onu Noilaan için Noilaan'ın davasını üstlenmeye zorlamak amacıyla Noilaan'a geri gönderdiğinde Kirin ondan acımasızca koparıldı.

Ama şimdi, Orman'a daha fazla insan katıldıkça her şey değişiyor. Kirin güzel zambağı uzatırken ve Olilly hevesle kabul ederken, her ikisi de ay ışığıyla iyice mor renge bürünürken, aralarında heyecanlı bir gerilim kopuyor.

"Bize katıldın," diyor Olilly, kalbi çarparak, ikisi ay ışığından daha fazlası tarafından dönüştürülmüş, Olilly şimdi bir Wyvern guard üniforması giyiyor, kumaşı gelişen geomancy tarafından mor renklendirilmiş, lavanta ametist kalemi gururla yanında taşıyor ve bileklerini, ayak bileklerini ve boynunu süsleyen türdeş mor taşlardan daha fazlası.

Kirin'in bakışları üniformasının üzerinde dikkatle geziniyor. "Wyvern guard'ın Geomancer Bölümü'ne katıldığını duydum."

Olilly başını sallıyor. "Dryad Fae'ler, yaşlı Urisk geomancer'ları ve Toprak Büyücüsü Dryad'kin'lerle birlikte Erthia'nın şehir ve kasabalarını yepyeni bir şekilde yeniden inşa etmek için eğitim alıyoruz. Doğal Dünya ile uyum içinde."

Ona, son birkaç aydır hayatının nasıl parlak bir amaçla dolu olduğunu, bölümünün özel projesinin, Doğu'nun artan nüfusunun gıda ihtiyacını karşılamaya yardımcı olacak dikey tarımın büyük, sarmal harikaları olarak hizmet etmek üzere Vo Nehri'nden yükselen daha yüksek adalar yaratmak olduğunu anlatıyor.

Wyvern guard artık Dryad Fae ve Ung Li'nin liderliğinde Doğal Dünya'nın restorasyonuna adanmış bir Erthia gücüdür.

"Şehir genelinde dikey kara parçalarını da coğrafi olarak işledik," diye sevinçle anlatıyor ve birlikte çalıştığı birkaç tanesini işaret ediyor

diğer Urisk ve sihirli bir zekâya sahip botanikçi Yulan. "Birçoğunun içine ağaç fideleri, ekinler ve diğer bitki yaşamıyla serpiştirilmiş yüzlerce küçük ev oyduk."

Olilly'nin içinden, kendisinin ve Dryad'khin arkadaşlarının şu ana kadar başardıklarından dolayı keyifli bir ürperti geçiyor; büyüü çabaları Voloi'nin katmanlı şehrini yavaş yavaş, Voloi'nin çoğunlukla Dryad'khin'lerden oluşan yoğun nüfusuyla yan yana var olan, hava koşullarını dengeleyen bir ormana dönüştürüyor.

Olilly'nin yemek ve aşçılık sevgisi, Ormanla uyum içinde tarım yapmaya yönelik yeni tutkusuna sorunsuz bir şekilde uyum sağladı. Bu kadar az Gölgesiz toprakta bu kadar çok kişi için gıda üretimini artırmak ve aynı zamanda Doğal Dünyanın kendini yenilemesine yardımcı olmak için Gölgele Doğu'nun giderek daha fazlasını yeniden yabanileştirmek, her Dryad'khin'in çabasını gerektiren bir meydan okumaydı.

Neyse ki sayıları giderek artan Dryad'khin var. Onun gibi.

Ve harika Kirin.

"Ya sen?" diye soruyor, merakı içinde köpürerek. "Seni Voloi'ye ne getirdi?"

Kirin'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken gözleri ciddi bir ışık alıyor. "Wyvernguard'ın Tarım Bölümü'ne yeni katıldım."

Şaşkınlık Olilly'nin üzerine güneş ışığı gibi vurur. Kirin'in sakince söylediği o sözlerden çok daha fazlasını aktardığını, babasından *tamamen* koptuğunu ortaya koyduğunu biliyor.

Wyvernguard'da yeni bir yol açmak. *Onunla* birlikte.

Kirin pelerininin tokalarını çözüyor ve kenarlarının yana düşmesine izin veriyor.

Şaşkına dönen Olilly, yepyeni Wyvernguard üniformasına bakar. Onunki, menekşe taşına olan jeomansi eğilimi nedeniyle mor renge dönüşmüştür. Onunki geleneksel safirdir ve tıpkı onunki gibi, parlayan oniks iplikle işlenmiş IV'ün yeni Noi tasarımıyla basılmıştır.

"Babanın gitmene izin vermesini nasıl sağladın?" Olilly şaşkınlıkla sorar, Kirin ve babasının Voloi'nin kuzeyine taşındığını duymuştur.

Orman'a katılmayı reddeden bir Noi topluluğu hâlâ yaşamaktadır ve hepsi de Doğu Diyarı'nı Noi olmayan herkesten temizlemeye karardır.

Kirin mor parıltılı Vo'ya doğru bakarken çenesi sertleşiyor. Karanlık bakışlarını tekrar diyor, gözlerinde değişmez bir karar var. "Babamı seviyorum. Ama onun düşünme şekli . . . bu nefretle beslenen korkunç bir yol. Erthia buna dayanamaz ve benim istediğim de bu değil. Hiçbir zaman da olmadı. Babamın yolu gelecek değil." Kirin serumla işaretlenmiş avucunu kaldırıyor. "Gelecek *bu*."

Duraklıyor, sanki tüm sözcükler birden boğazına takılmış gibi, ama Olilly gözlerinde alevlenen yoğunluktan söylenmemiş okuyabiliyor, nabızı kendi kendine takılıyor.

"Evden temelli ayrıldım," diye duyurdu, sesi son tonundaydı. "Wyveryguard'a girmek için Dryad'khin Meclisi'ne dilekçe verdim ve ... gördüğünüz gibi, isteğim kabul edildi."

Olilly bir nefes alıyor, kalbi devrim ve yeni başlangıçlar duygusuyla dolup taşıyor.

"I . . . Burada en son birlikte olduğumuz zamanı hatırlıyorum," kekeliyor, bir an için gözlerini kaçırma ihtiyacı duyuyor ama aynı zamanda ona kalbini gösterme ihtiyacı da duyuyor. Kirin'in dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğini hatırlıyor.

Vo Sıradağları'nın üst yarısı patlamadan önce, öpücüğün ortasında.

Yanakları kızaran Kirin yere, aya, nehre bakıyor, belli ki onun kadar telaşlanmış ve aynı hararetle hatırlamaya kapılmış. Ama sonra kendini toplar gibi oluyor, bakışları önce onunkilerle buluşuyor, sonra sıkılaşıyor. "O öpücüğü bitirmeye hiç fırsatımız olmadı," diye girişimde bulunuyor, yüzlerce Xishlon ayı şeklindeki havai fişekler nehrin üzerinde sevinçli bir tezahürat korosuyla patlarken sesinde hafif bir titreme var.

Olilly gösterinin farkında bile değildir, Kirin'in sözleri havai fişeklerin parılayan ışığıyla aydınlanmış bir şekilde aralarında havada asılı durmaktadır.

Ve Xishlon Ayı'nın sonsuz olasılık aurasıyla.

Olilly, yapımına yardım ettiği dikey adalardan birine bakıyor; adanın zengin, jeo-mağaralı toprağına çok sayıda sebze ekilmiş ve gelişiyor. Yüzlerce kişiyi doyurmaya yetecek kadar yiyecek. Binlerce.

Noilaan üzerindeki jeomansi izi yeni başlıyor.

Kirin'e dönüyor, cesaretlenmiş bir şekilde. Artık bir zamanlar olduğu gibi korkak ve ürkek değil. Yaralı kulaklarını bile gururla takıyor. Meydan okurcasına. Artık numara yapmak yok.

Çünkü o olduğu gibi güzel. Ve o hala burada.

Meydan okurcasına *hala burada*.

Daha iyi bir gelecek için çalışıyoruz.

Anlamalı bir şekilde aya bakıyor, geleceğe dair umudu, ametist kalemi kadar katı, kalbinde kristalleşiyor, dudakları duyguyla titriyor. "Artık gerçekten Xishlon'un bir parçası olduğumu hissediyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Sadece sihrimi değil, bu mor ay dünyasındaki yerimi de buldum."

Kirin'e bir bakış atma cesaretini gösterdiğinde, onun kendisine saf duygularla dolu bir bakış attığını görür.

"Xishlon bunun için çok daha iyi," diye ısrar ediyor, hafifçe yaklaşıyor, tavşan akrabası ona şefkatle bastırmak için ileri atılıyor.

"Kir Lyyo," diyor Olilly hoppa bir resmiyetle, gülümsemesi parlak, kalbi küt küt atıyor, "yine benim Xishlon'vir'im olur musun?"

Kirin güler, kendi ışıltılı gülümsemesi yukarıdaki ay kadar parlaktır. Sonra ikisi de eğiliyor ve Kirin utangaç bir öpücükle dudaklarını onunkilere yaklaştırıyor. Sonra kollarını hafifçe birbirlerine doladıklarında daha az utangaç olurlar.

Sonra tamamen kucaklamak.

Her ikisinin de kalbinde aşk çiçek açarken, geleceğe sağlam bir umut da yeşerir.

Dördüncü Bölüm

Xishlon Ateşi

Iris Morgaine

Zhilaan Ormanı
Xishlon gecesi

Iris, III işaretli avucunu Zhilaan Ormanı'nın Doğu ağaç hattına doğru kaldırmış, girişine izin verilmesini bekliyor, Noi Ateş Şahini akrabası omzuna tünemiş. Iris'in kalp atışları, cesur macerası yüzünden gergin bir ritimle göğsüne çarpıyor, ateş gücü sıcak, alevli bir karmaşa. Zhilaan'devasa Gece Ormanı Çamları tepesinde, mor renkli bulutlar kadar yüksekte, tüm Doğu Diyarı Xishlon ayının mor ışığıyla boğulmuş durumda.

Ormanın sıcak enerjisinin içinden geçip gittiğini hissedebiliyor, Lasair'in ruhu bu his karşısında yükseliyor, hatta korkusu daha da artıyor. Göz kamaştırıcı bir kararlılıkla ağaçların arasından geçip Ormanın Dryad'khin bölgesine adımını atar ve sonra izlendiğine dair tüylerini diken diken eden bir hisle duraklar.

Ormanın mor ay ışığı onu kucaklıyor, sevgi dolu aurası Lasair'in kudretine nüfuz ediyor ve ateş aurasını mora boyuyor. Duygularına sıkı sıkıya tutunduğu tutumu aniden kırılır, bastırılmış, tutkulu tüm hisleri ortaya dökülür, akraba şahini neşeli bir çığlık atar ve uçarak tepesindeki bir dala konar.

"Ya bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsa?" diye soruyor ateşi seven Orman'a, avuçlarını sert gövdeye getirirken, ağacın

Şiddetli aşk onu anında kuşattı. "Ya Ay'ın dürüstlüğe olan çekiciliğine teslim olursam ve o da bir Ateş Perisini asla sevmeyeceğini söylerse?"

Güvensizlik yükseliyor, Xishlon ayının esaretini kesecek kadar güçlü, ezici bir yalnızlık hissi Iris'i ele geçiriyor, bağırsakları bunun saf gücünden sıkılıyor.

Seni aptal, diye kabaca kendini azarlıyor. Ne düşünüyorsun? Evet, ikiniz arasında güçlü bir çekim var gibi görünüyordu, ama o açıkça buna karşı koydu. Seni asla Xishlon'vir'i için isteyemezdi.

Dryad Sylvan'ın Dryad olmayan Xishlon'un geleneklerini, kendi halkını ve geleneklerini neredeyse birkaç kez tamamen yok etmiş olan bir halkı eğlendirmek isteyeceğine dair kandırılmış düşüncesi yüzünden acısı yükselen Iris'in boğazından bezgin bir kahkaha patlıyor.

Dryad Fae'lerin burada büyüyen bir topluluk kurduklarını ve Sylvan'ı Ağaç Konseyi'nin lideri olarak seçtiklerini biliyor. Burada, Nightwood Çamları'nın devasa gövdelerinin tepesine tutunan devasa çömleklerin içine yerleştirilmiş, özenle hazırlanmış gölgelik evler inşa ettiklerini, Dryad'ların asma köprülerle birbirine bağlanan yüksek konutlarını, her şeyin fosforlu mantarlarla aydınlatıldığını, Dryad'ların Doğa ile Denge içinde inşa etme ve çiftçilik yapma bilgisinin tüm Diyarı dönüştürdüğünü duymuş.

Birkaç ay önce, Sylvan Dryad Fae'lerinin çoğuyla birlikte yeni Zhilaan Ormanı bölgelerine doğru yola çıktığında, Iris onun kendisinden ayrılma konusunda isteksiz olduğunu hissettiğini düşündü; birbirlerinin ellerine sarıldıklarında güçlü ateş hattı onunkini sıkıca tutuyordu, çevredeki Dryad mültecileri onları bilmiş bir meraktan açık bir endişeye kadar her şeyle izliyordu.

Iris onların havada kaynayan, dile getirilmemiş düşüncelerini okuyabiliyordu; Sylvan gibi güçlü bir Dryad'ın kendi türünden bir eş bulması gerektiği açıktı.

Ve sonra, Sylvan ona gergin bir veda etmeden önce büyük bir çabayla büyüsünü onunkinden ve Iris, ona duyduğu ham özlemle aralarındaki o yakınlığı bir daha hissedip hissedemeyeceğini merak etti.

Cevabın kesin bir *hayır* olduğundan emindi. Ama sonra, mektupları gelmeye başladı.

İlk başta bir Ateş Şahini tarafından güneydoğuya taşınan bu mektuplar, neredeyse her gün bir mektuba dönüşüyordu; ceviz mürekkebiyle yazılmış bu mektuplarda Sylvan'ın bir Dryad yurdunu yeniden kurma ve onların denge odaklı yöntemlerini tüm Doğu Diyarı'na yayma çabası ayrıntılarıyla anlatılıyordu.

Voloi'nin kuzeyindeki küçük Ateş Fae topluluğuna yerleşen Iris, her bir mektubu defalarca okurken nabızı hiç durmadan hızlandı. Şimdiye kadarki en kısa mektubunu gönderdiğinde, onu Zhilaan'a seyahat etmeye davet ederek orada ne inşa ettiklerini gösterdiğinde aurası alev alev parladı.

Yine de, düzyazısı o kadar özlüydü ki, Iris onun yazışmalarında çok fazla şey okuyup okumadığı, onu kendi özlemiyle doldurup doldurmadığı konusunda acı çekti.

Duygularıyla boğuşan Iris, Sylvan'ı tekrar görme arzusuna teslim olmaya karar verdi, yolculuğun Xishlon'a denk geleceğini unuttu, lanet olası ay onu aşk acısı çeken bir karmaşaya dönüştürdü, ona gizli duygularla yaklaşamadı.

Kendine gel! Avuçlarını önündeki ağaçtan çekip yumruk haline getirirken huysuzca ısrar ediyor. İtiraf et

-Buraya gelmek bir hataydı. Sana karşı bir şeyler hissediyor olsa bile, bunu asla kabullenmeyecektir. Kalbini kırmadan önce bırak gitsin.

Duyguları dibe vuran Iris, gözlerinde biriken yaşları kabaca siliyor ve bir Ateş Fae'sini asla ama asla istemeyecek olan adamdan olabildiğince uzağa gitmek için dönüyor.

Gücünün içinde kaynayan kokuşmuş sefalet, ağaç hattına doğru geri dönmek için hareket eder, ancak izlerinde donar.

Görkemli, koyu mor bir geyik onu izliyor.

Nefes kesici yakışıklılığa sahip yaratık, iki Gece Çamı'nın arasında kıpırdamadan duruyor; gümüş rengi askısının yüzlerce noktası varmış gibi görünüyor, gözleri menekşe rengi mücevherler gibi parlıyor.

Iris'in kalp atışları hızlanır, kesinlik içinden geçerken büyüğü aniden, daha sıcak bir şekilde canlanır-

Bu Sylvan'ın gizli akrabası.

Sanki bulunmuş bir hazineye bakar gibi ona bakıyordu.

Duygular Iris'in boğazını sıkıyor, sıcak ve çiğ.

Benim onu aradığım gibi o da beni bu Xishlon'da arıyor olabilir mi?

Ayrıldıktan sonra Iris, Lasair Fae arkadaşlarıyla tekrar bir araya çalıştı ve onlarla birlikte Doğu Noilaan'a yerleşti; Lasair, Doğu Diyarı'nın tek aktif yanardağının yakınına yerleşmişti ve buradaki ateş gücü görülmeye değerdi.

Sylvan'ı unutmaya çalıştı. Gerçekten denedi. Bir kez daha yalnızca Lasairlerden oluşan bir topluluğa uyum sağlamaya çalıştı. Ancak Dryad'khin olmayan Lasair'lerin bazılarının hâlâ sahip olduğu yabancı düşmanı görüşler Iris'e artık uymayan bir giysi gibi geliyordu ve kendini tür düşüncelere eskiden savunduğu kadar tutkuyla karşı çıkarken buldu, düşünceleri ve hayalleri giderek Sylvan'a geri çekiliyordu.

Her gece, Dyoi Ormanı'nın en derin varlığından ve ateş güçlerinin ve Sylvan'ın birbirlerinin etrafında parıldadığının ilk farkındalığını yaşadığı zamanı yeniden ziyaret etti ... ve neredeyse dizlerinin üzerine düştüğünde onu nasıl tuttuğunu, kucaklamasının aralarında güçlü bir şeyi ateşlediğini. O andan itibaren birbirlerini aramışlar, yıldızların altında gece geç saatlerde yaptıkları sohbetler, birbirlerine hayatlarını anlatırken ve her iki halkın da zorlu geçmişiyle yüzleşirken bazen acı verici bir aydınlanma sağlamıştı; Lasair ve Dryadlar her zaman Sidhe Fae'kin'in güvensiz çevresinde var olmuşlardı. Her iki grup da Fae savaşları sırasında Erthia'dan neredeyse tamamen silinmişlerdi.

Ama özlediği sadece Sylvan'ın sert kişiliği değil.

Giderek, hayallerinin en sıcak ateşinin bir parçası oluyor. Uzun yıllar boyunca Yvan'la birlikte olması gerektiğini düşünmüştü. Ama *bu* çekim... dünyadaki tüm şimşeklerin bir kıvılcım fırtınasında çarpışması gibi. Sylvan'ın da bunu hissettiğinden emin olduğu anlar vardı, çünkü onun birkaç yan bakışını yakaladıktan sonra hızla başka tarafa bakıyordu, yüzü çatışmayla gerilmişti. O anlarda, ikisi de kendi Fae yöntemlerine bağlı kalmakta kararlı olan Sylvan da en az onun kadar çekime karşı mücadele ediyor gibiydi. Her ikisi de, sanki aralarında büyüyen bu şeyi savuşturmak istercesine, Diyar Savaşı'ndan sonra kendi türlerini aramayı nasıl planladıklarını dile getiriyorlardı.

Eğer Doğal Dünya hayatta kalırsa.

Ve Şimdi, burada, her Şeye raĒmen hayatta kalmayı *baŐarmıŐ* bir d nyadalar -zayıf bir Şekilde- kendi Fae türlerini arama fırsatı aniden ayaklarının dibinde açılan bir yol gibi karŐılarına çıkıyor.

Ama Xishlon ayının başka planları var gibi görünüyor, diye düşünüyor Iris Zhilaan gölgeliklerinden yukarı bakarken. Tıpkı acıyan kalbi gibi. Iris geyiĒe doĒru ilerlerken bir umut k z  , ancak geyik dönüp uzaklaşırken bu k z sönüyor.

Reddedilmenin acısı Iris'in kalbini Şaşırtıcı bir güçle kavırıyor, tam o sırada geyik bir kez daha duraklıyor, dönüyor ve ona açık bir Şekilde  aĒıran bir bakış atıyor, Şahin akrabaları geyiĒin görkemli sırtına konuyor.

İrkilen Iris'in ateş büyüsü girdaplı, kıvılcımlı bir beklentiye dönüşür. Cesaretini toplayarak ayaklarının üzerinde durur ve sessiz, görkemli akraba ve Őahinini Orman boyunca takip eder, tüm Orman'ın merakla onu izlediĒi hissine kapılır.

Ve nefes nefese bekliyorum.

Sonunda geyik durur ve her iki tür de bakışlarını ona diker. Iris de kıpırdamadan durur, akraba ona uzun ve son bir bakış attıktan sonra uzaklaşır, yüksek bir tepediĒin etrafındaki sık çalılıkların arasında kaybolur ve Şahini yukarıdaki gölgeliklere doĒru uçmaya başlar.

Kafası karışan Iris sert bir i  çekerek akrabasının uçuş yolunu takip ediyor. Sylvan'ı orada, hemen üstündeki bir dalda oturmuş, Xishlon ayının mor ıŐıĒıyla yıkanmış, Şahini omzuna tünemiş halde bulduĒunda ateş aurası sıçırıyor.

Iris'in kalbi Sylvan'a doĒru atıyor, Şahini bir kez daha uçarken ateş büyüsü tüm damarlarını ısıtıyor ve Sylvan onun önüne düşüyor,  am saçlarından dal boynuzları yükseliyor, delici gözleri niyetli.

güzel  am gözleri.

"Akranın," diye hayret ediyor Iris, ondan büyülenmiş bir halde. " ok güzel." KırılganlıĒı artıyor, korku duygularını bastırıyor ve gözlerini kaçırıyor. Derin bir nefes alıyor, cesaretini körüklemek için ateşini çekiyor ... ve onun gözleriyle buluşuyor.

"I . . . Düşündüm ki ..." Xishlon ayı Sylvan'a karşı hissettiği her duyguyu yüzeye çıkarırken Iris kelimelere takılarak söze başladı, "Düşündüm ki belki ... bir Lasair'in ateş seven Ormanınıza kalıcı bir katkı olarak hoş karşılanma ihtimali vardır." Xishlon onu incelerken nabızı boynunun kenarlarında sıcak bir şekilde atıyor; Xishlon'un köklü kararlılığı, onun sık sık kontrolden çıkan aleviyle, tutmakta zorlandığı yoğun tutkusuyla tam bir tezat oluşturunuyor.

"Burası *benim* Ormanım değil Dryad'khin," diye teklif ediyor, derin sesi Iris'in omurgasını titretiyor. "Burası *bizim ormanımız*." Yeşil dudaklarında hafif, eğlenceli bir gülümseme beliriyor. "Ve burada ateşi seven tek şey Orman değil."

Isı Iris'in omurgasından aşağıya doğru fırlar.

"Seni Xishlon'vir'im olarak istiyorum," diye geveleyerek yukarıdaki mor aya hızlı bir bakış atıyor, kalbini ve ateşinin her dalını ardına kadar *açan* bu aya.

Dudakları bir kez daha yukarı doğru eğilmeden önce Sylvan'ın ifadesini duygusal bir bakış kaplıyor ve ona doğru bir adım atıyor, elleri hafifçe beline doğru hareket ediyor, büyüğü bu dokunuşla alevleniyor. "Görünüşe göre bu gece gelenekleri birleştirmek için bir zihnin var," diyor, şimdi ciddi, "benim gibi."

Iris başını sallar, kısa süreliğine yolunu kaybettiği için pişmanlık duyar. Sadece Orman tarafından ileriye doğru daha iyi bir yol gösterildiği için. Ve Sylvan'a karşı filizlenen aşkı tarafından. Çeşitliliği ve sevgiyi kucaklayan bir yol, Dryad'khin'in çemberini genişleten Orman'ın kendisi.

"Beni gerçekten gördüğünü hissediyorum," diyor Iris, sözcükler dilinden dökülüyor, ay ışığının var ettiği her içten şey. "Sen Dryad olsan da, ben Lasair olsam da."

Sylvan uzanıp parmaklarını Iris'in saçlarının arasından geçirirken, sert yüzünde neredeyse acı dolu bir ifade beliriyor ve Iris'in kalbi daha hızlı atmaya başlıyor. Elini kalbinin üzerine koymak için uzandığında, "Bununla savaşmakla hata ettik," diye mırıldanıyor. Sylvan ona derin bir aşkla bakıp onu kendine çekerken nefesi kesiliyor, kokusu derin ve zengin bir çam gibi. "Tüm bu Orman," diye mırıldanıyor onun sırtını okşarken, "ateşle besleniyor. Bu da demek oluyor ki sen bu ormana kalıcı bir katkı sağlayacaksın."

Iris'in gözleri buğulanır, sözlerindeki alt metin açıktır, dokunuşu ve aşkı aralarındaki her engeli ortadan kaldırır.

"Seni istiyorum, Sylvan," diye itiraf ediyor Iris.

Sylvan ona ateşli bir bakış atıyor, Iris'in ateşinin dalgalanması onun yoğunluğunu yansıtıyor çünkü ikisinin birbirlerinde orman yangını kadar güçlü bir şey bulduklarını biliyor. Çevredeki Zhilaan Ormanı kadar güçlü.

Yukarıdaki Xishlon ayı kadar güçlü.

"Ben de seni istiyorum," diyor Sylvan, sıcak dudakları kızın şakağına değerken. "Bu akşam tüm gelenekleri birleştirelim, benim güzel Lasair-Dryad'khin'im."

Ve sonra hafifçe geri çekilip parmak uçlarını en yakın gövdeye dolanmış, ay gibi açan bir Xishlon Zambağı'nın organları boyunca gezdirmek için uzanıyor, yaprakları şimdi Sylvan'ın parmak uçlarını süsleyen polenlerle birlikte menekşe renginde parlıyor.

Parmak uçlarını kadının tenine değdiriyor ve boynunun yanından omzunun iç kısmına, oradan da çıplak kollarının alt kısmına doğru bir polen çizgisi çizirken Iris ürperiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese.

"Sana Ormanı gösteriyorum," diyor dudaklarını onunkilere götürmeden önce.

Iris onun ateşli öpücüğü karşısında tutuşuyor, polenlerin izini sürdüğü yerde teninde alev alev yanan zevk dalları dolaşıyor.

"O da neydi?" diye nefes nefese kekeliyor.

Sylvan gülümsüyor. "Ateş poleni," diye cevap veriyor, sesi alçak ve istekle boğuk. "İçinde Orman'ın ateş kucağını barındırır."

Iris şaşkınlıkla ona bakar. "Bu Orman başka ne yapabilir ki?"

Sylvan'ın gülümsemesi boğucu bir hal alıyor. "Oh, çok daha fazlası."

Iris, Sylvan'ın yapraklı tünüğünü kavrayıp onu başka bir ateşli ve tamamen sahiplenici öpücüğe çekerken, ikisi de kendilerini ay ışığına tereddütsüz teslim ederken, kendi ateşli gülümsemesini bastıramıyor. Sylvan onu yosunlu Orman zeminine çekip Zhilaan Ormanı'nın kucaklayıcı aşkının Xishlon'la beslenen harikalarını ortaya çıkarırken.

Beşinci Bölüm Xishlon Işığı

Wrenfir Harrow

*Voloji
Xishlon gecesi*

Wrenfir mor aya bakıyor.

Voloji'nin rıhtımlarının kuzey ucundaki büyücü-mülteci kampında ilerlerken kalbini göğsünden çıkaran ay. Eczacı malzemelerini içeren bir çanta omzuna asılmış, IV'ün büyük gölgesi her şeyin üzerine yayılmış.

Günler geçtikçe, Verdylion kapılarından, gözlerinde perili bakışlarla, hastalıklı ve yarı aç Gardneryalı mülteciler çıkmaya devam ediyor. Hepsi de hastalıktan ölmekten ya da Gölge yaratıklar tarafından katledilmeden önce Doğu'ya ulaşabildikleri için şaşkın görünüyor.

Kızıl Grippe onlara en az kendi Gölge Büyücülükleri kadar acımasız davranmış, Gardneria'daki tüm tıbbi bakım hizmetleri Doğal Dünya ile birlikte çökmüştür.

Wrenfir'in kurtardığı kedilerden ikisi, nazik bir mor calico ve şık bir gümüş shorthair onu çevreliyor. Hastalıklı, tüylü, siyah bir kedi yavrusu cebinde geziniyor ama akrabası vaşak, Büyücü çocukları ve Ormanı henüz benimsememiş ürkek yetişkin Gardnerluları korkutmamak için buranın hemen kuzeyindeki Ormanda geri planda duruyor.

Müzik çok ileride değil, şehrin her yerinde kurulmuş olan Orman ceplerinden biri gibi görünüyor,

Gölgeyle savaşmak ve Doğu'nun harap olmuş hava sistemini dengelemeye yardımcı olmak için mevcut her alana ağaçlar dikildi.

Mor havai fişekler şehrin üzerinde parlarken Wrenfir kaşlarını çatar ve Voloi'nin mor yüklü katmanlarına ters ters bakar. Çünkü onun Xishlon aşkı ve romantizmine ihtiyacı yok. Ormanla kurulan her yeni bağlantıda ortaya çıkan umut kırıntısına da ihtiyacı yok.

Çünkü artık çok geç.

Noilaan'ın koruyucu Ulu Ağacı ve kubbe kalkanının ötesindeki hava kontrolden çıkmış, kıtanın büyük bir kısmı Gölgeyi bir çorak araziye dönmüştür.

Wrenfir gözlerini kırıştırarak gözlerindeki duygu sızılarını geri püskürtüyor, her kası öfke fırtınasına karşı geriliyor. Çünkü Hazel onun için sonsuza dek kayboldu, tüm Ölüm Fae'leri Hesaplaşma'yı engellemek için Doğa'nın içine çekildi, onların fedakarlığı tüm bu tanrıların lanetlediği mor aptallığı mümkün kıldı.

Wrenfir çocukken Doğa'nın dehşetini ilk elden tecrübe etmiş, lanetli Kızıl Grip'e neredeyse yenik düşmüştü. Tek bir nefes bile yetisini kısa süreliğine kaybettiği o çılgınca korkutucu gecelerin anıları boğazını sıkıyor.

Kargaşası daha da alevlenerek şehre bir kez daha bakar ve nefesinin altından bir küfür savurur. Bu saçma şenlikle kendilerini kandırıyorlar. Ölüm Fae'lerinin onlar için yaptıklarını unutuyorlar. Hazel ve Viger'ın, Sylla ve Vesper'ın ve tüm Ölüm Fae yaratıklarının neleri önlediğini.

Vogel'in yağıdırabileceği her şey kadar korkunç bir kâbus.

Ve büyük ihtimalle fedakârlıkları boşa gidecek. Tıpkı kız kardeşi Tesla, eniştesi Vale ve Edwin Gardner'ın korkunç ölümlerinin boşa gitmesi gibi.

Çünkü Dryad'khin kırılmanın gücünü fena halde hafife aldı.

Bu da Gölge'nin nihai zaferinin habercisi olacak.

Bir çocuğun kesik kesik öksürük sesi Wrenfir'in acı dolu düşüncelerini dağıtır ve dikkatini elindeki işe geri çeker. Kederini bir kenara iterek sesin geldiği çadıra doğru ilerler.

gelen, çadırın girişinin önünde duran acı verici derecede zayıf Gardneryalı bir kadındı.

"Sen . Doktor siz misiniz?" Adam yaklaşırken kekeliyor, Ölüm Fae örümcek dövmelerinden, sivri kulaklarından ve koyu yeşil renk tonundan açıkça korkuyor. Korku dolu bakışları, gözleri adamın cebinden çıkan gece yarısı rengindeki yavru kediye kayınca şaşkınlığa dönüşüyor.

Bakışları, sanki adam yavru kediye bütün olarak yemeyi planlıyormuş gibi ihtiyatlı bir endişeyle adama kayıyor. Dün gecenin çoğunu emzirerek ve mırıldanarak geçirdiği bir kedi yavrusu. Wrenfir'in yeni Dryad'kin yetenekleriyle, küçük kedinin dehşet ve keder görüntülerini, annesinin ve yavrularının grileşmiş Shadowfire tarafından öldürülme anılarını empatik olarak okumasının ardından şimdi yanına yapışmış bir yavru kedi, Wrenfir'in kemik derinliğinde anladığı bir travma ile tüketilen bu küçük kedi.

Tessla, Vale ve Edwin'i Magedom'un acımasızlığı yüzünden kaybetmiş ve Patches adında bir kedi olan sevgili çocukluk evcil hayvanını kaybetmiş olduğu için ruh kesen kedere çok aşinadır.

Cebindeki yavru kediye Ölüm Fae'sine bir övgü olarak Ölümcül adını verdi ve küçük hayvana bir Hesaplaşma ile savaşmayı başaran güç ve cesaretin bir kısmını aşılama çalıştı.

Wrenfir çantasından bir şişe Norfure tentürü çıkarıyor ve büyücü kadına uzatıyor. Gözleri kadının muhafazakâr giysileri ve değişmeyen hızlı işaretleri üzerinde gezinirken, "Bu çocuğunuzu iyileştirecek," diyor

Orman'la bağlantı kurduktan sonra bile muhtemelen inatla Büyücü dogmasına bağlı kalmıştır.

Wrenfir ve kadın birbirlerine bakarken ve kadın ilacı kabul etmek için hiçbir harekette bulunmazken Wrenfir'in içinde öfke yükseliyor. Serbest bırakılmak için yanıp tutuşan sert kelimeleri ısırarak geri çekmeye çalışıyor.

"Anne," diye cıvıldıyor küçük, dar bir ses kadının arkasından, hem onun hem de kadının dikkatini çekiyor. Kadının eteklerinin altından küçük bir çocuk beliriyor ve endişeli bir şekilde Wrenfir'e bakıp öksürmeye başlıyor.

Wrenfir, çocuğun tüm ağzının kırmızı yaralarla çevrili olduğunu ve gözlerinin zalim hastalık nedeniyle alev rengine döndüğünü fark edince midesi sıkışıyor.

Grippe'nin son aşamaları.

Vale Gardner ve Fain Quillen araya girene kadar, kız kardeşi Tessla ve büyükbabasının pahalı ilaçları karşılayamayacak kadar fakir olduğu o çocukluk gecelerinin kas hafızası olan nefessizliği bir kez daha kendi ciğerlerinde hissedebiliyor.

"İşte," diyor, Elloren'in uzaklardaki Zhilaan Ormanı'ndan getirdiği çiçeklerden imal etmek için bütün gecesini harcadığı Norfure tentürünü inatla kadına uzatırken, gözleri yorgunluktan ağarmış.

Kadın sonunda yumuşar ve şişeyi alır, gözlerinde derin bir çelişki vardır. Wrenfir, küçük çocuğun gözleri önce yavru kediye, sonra da Wrenfir'in ayak bileklerine şefkatle sürtünen kedilere kaymadan önce, benzer şekilde temkinli gözlerle kendisini inceleyen çocuğu yakalar.

"Bir kedim vardı," ağzından geçiriyor çocuk, aynı anda hem ağlamaya hem de öksürmeye başladığında gözlerinden yaşlar boşanıyor. "Biz ... onu *bırakmak* zorunda kaldık."

Wrenfir'in kalbine acı saplanır.

Çocuğun önünde diz çöküyor. "Ben de kedimi kaybettim," diyor ona. "Son Diyar Savaşı sırasında." Ve birdenbire lanet olası Xishlon ayı Wrenfir'in yanağından aşağı bir damla gözyaşının süzülmesine neden oluyor. "İyileştiğinde kedilerimi ziyaret etmek ister misin?" Wrenfir teklif ediyor. "Ben de onlar için bir sağlıkçıyım."

"Teşekkür ederim, ama *hayır*," diye aceleyle araya giren kadın, çocuğuyla Wrenfir'in arasına girerek ilacı göğsüne bastırıyor ve çocuğu uzun siyah eteğinin arkasından koruyucu bir şekilde çekiştiriyor.

Wrenfir acı bir şekilde, onu *benden* koruduğunu belirtiyor.

"Işıl'ın gücünü koruması gerekiyor," diye sıkıca açıklıyor.

Ve Wrenfir bunu onun gözlerinde görebiliyor. Onu bir Kâfir Şeytan olarak reddedişini. Onun muhtemelen tüm günlerini burada, Doğu'da, diğer birkaç militan uykudaki Büyücüyle birlikte, kendini Büyücü olmayanlardan ve Dryad'khin Büyücülerinden uzak tutarak geçireceğini fark ediyor. Hazel'ı ondan koparan aynı deliliğe tutunarak. Bu neredeyse *her şeyi* yok ediyordu.

Ama sonra çocuğun gözleriyle tekrar karşılaşır ve farkına varır.

Çocuk bu iyiliği unutmayacaktır.

Ve Wrenfir ona bir kedi getirmenin bir yolunu bulacaktır. Belki de tesadüfen oradan geçen bir kedi yavrusu. Çocuğun katı annesi tarafından, tamamen Deathkin tarafından bozulmuş, sivri kulaklı Dryad'khin Büyücüsünden gelmek yerine, yükseklerdeki Kadim Olan'dan bir hediye olarak kabul edilir.

Ve böylece Wrenfir, Xishlon arifesini ilaç dağıtarak ve hastalarla ilgilenerek geçiriyor, ta ki ayın göğsünde canlandırdığı ıstıraba bir dakika daha dayanamayana kadar.

Mülteci çadır kentinden ve Voloi'nin lanetli mor cümbüşünden kaçarak, Vo Nehri'nin bu yüksek kesimini çevreleyen, Noi Akçaağacı ve Noi Huş ağaçlarıyla çevrili daha yoğun Orman'a gelene kadar kuzeye yönelir. Ta ki kendini gerçekten yalnız hissedene kadar.

Sonra dizlerinin üzerine çöküp Tessla için, Vale için, Edwin için ve Hazel için ağlar, sanki kederi ciğerlerini söküp atacakmış gibi hisseder. O ve Hazel birlikte o kadar az zaman geçirmişlerdi ki... ama o bir parça bile ikisine de birbirlerinde büyük Gerçek Aşkı bulduklarını göstermeye yetmişti. Bir daha asla gelmeyecek türden bir aşk.

Mor ay ışığıyla aydınlanan dünya karanlıkta titreşiyor, siyah sis dalları Wrenfir'in etrafında dönüyor.

Tamamen sisten oluşan bir figür önünde belirdiğinde irkilir, şok göğsündeki sıkıca yakalar, bir dizinin üzerine çökmüştür, yüz hatları hafifçe katılaşıyor ...

". . . Hazel," diye mırıldanan Wrenfir ona doğru hamle yapıyor ama elleri Hazel'in puslu formunun içinden geçip gidiyor. Hazel'in gece karanlığı gözleriyle karşılaştığında hayal kırıklığı Wrenfir'i orman yangını gibi yakıyor.

İçinde kaybolabileceği
gözler. Sonsuza kadar.

"Sana geri döneceğim," diye mırıldanıyor Hazel'in sesi her yerden aynı anda, o sevgili, kapkara gözlerindeki özlemle.

"Ne zaman?" Wrenfir acı çekiyor. *"Nasıl?"*

"Ormanla olan bağlantım," diye açıklıyor Hazel. "Tam Ölümderililer ... Denge yeniden sağlanırsa, tam yüz yıl boyunca bağlı kaldıktan sonra yeniden ortaya çıkacaklar. Ama ben ... Ben de Dryad Fae olduğum için bu sürenin sadece bir kısmında bağlı kalacağım." Yoğun bir duygusallık yüz hatlarını keskinleştiriyor. *"Wrenfir. Beni bekle."*

"Yapacağım," diye söz veriyor Wrenfir, sözcükler boğazında düğümliyor. "Seni *sonsuza* dek beklerim."

Hazel'in puslu formu öne doğru eğiliyor ve Wrenfir omurgasından aşağıya doğru ağzına değen bir öpücüğün fırçasını hissedebiliyor, ayın mor ışığı Hazel'in Karanlık dallarının arasından geçerek ikisinin de etrafında dönüyor gibi görünüyor.

O ruhani öpücükle birbirlerini Xishlon'virs olarak aldıklarında.

Ve sonra Hazel, Wrenfir'i dizlerinin üzerinde, Ormanda yalnız bırakarak, gözyaşları hızlı ve öfkeli bir şekilde akarken, zonklayan Karanlığın içinde kaybolur. Sonra küçük siyah bir yılan kucağında dolanırken gözyaşları azalır. Sonra bir tane daha. Ve bir başkası. Vahşi doğaya doğru kaymadan önce, bir kez geri dönüyorlar, dilleri garip, sevgi dolu bir veda iletiyormuş gibi titriyor.

Deathling küçük bir miyavlama sesi çıkarıyor ve Wrenfir minik hayvana bakıyor. Kederini yutuyor ve yavru kedinin tüylü sırtını okşuyor, Deathling'in mırıltısı Wrenfir'in elinde titreşirken sevgiye doğru kayan küçük kediden eşit derecede sevgi ve travma yayılıyor. Xishlon gecesinde Hazel'in kendisine gelmesinde sihrinin bir parmağı olup olmadığını merak ederek Xishlon ayına bakıyor.

Böylece Wrenfir onu Xishlon'vir'i olarak alabilecekti.

Wrenfir'in göğsünün derinliklerinde, eğer Doğal Dünya hayatta kalırsa, yakın gelecekte bir yerde, belki de bir sonraki Xishlon'a kadar . . . Hazel yeniden oluşacak ve ona geri dönecek.

"Pekâlâ, seni lanet olası küre," diye tükürdü Wrenfir, Ölümling'i kucağına alıp gözyaşlarını hoyratça silerken aya. "Işığını kabul ediyorum." Boğazı duygularla gerilir. "Onu bana geri getir. Onu ışığınla bana geri getir."

Göğsünün derinliklerinde mor renkli küçük bir umut közü yanan Wrenfir, yavru kedisi cebinde, diğer iki kedisi de peşinde olduğu halde ayağa kalkıyor ve Voloi'nin karmaşık, korkunç, güzel mor kaosuna geri dönüyor.

Altıncı Bölüm

Xishlon

Umudu

Elloren Guryev

Noilaan
Xishlon gecesi

Doğu Diyarı'nın yarı saydam kubbesinden ışıklı derinliklerine bakarken, yukarıdaki mor ay ışığını üzerime tutuyor. Kalbim o kadar sevgi dolu ki bir sızı gibi hissediyorum, uyuyan bebeğim Tessla kollarıma sarılmış, rahmetli annemin adını taşıyan çocuğum. İkimiz Voloi'nin yeni restore edilen Voling Bahçeleri'nin kenarındaki korkulukların yanında duruyoruz, şehrin rıhtımları ve Tierney ile Or'myr'ın sevgili Vo Nehri önümüzde uzanıyor, menekşenin her tonuyla dolup taşıyor.

Büyük Ağaç, IV, hepsini koruyor.

Tessla uykusunda kıpırdanıyor, kadifemsi yumuşak kanatları etrafını sarıyor ve ben büyülenmiş gülümsememi bastıramıyorum. Gece yarısı siyahı saçlarını okşuyorum, kıvrılmış buklelerinin arasında yuvalanmış küçük boynuz çıkıntılarına hayranlıkla bakıyorum, tonu aynı parıldayan Dryad yeşilim. Kıpırdanıyor ve gözlerini açıyor, ardından hayranlık dolu bir gülümsemeye dönüşüyor ve kalbim her zaman gibi kabarıyor. Çünkü rengi benimkini yansıtıyor olabilir ama yüz hatları tamamen Yvan'a ait, gözlerinin canlı Lasair yeşili mor ateşle çevrelenmiş. Derin nefes alıyorum, prizmatik ışığın güçlü çizgisi de dahil olmak üzere onun içinde güçlenen kök çizgilerinin hissiyle doluyorum.

Icaral ateşinin güçlü çekirdeğinin ortasında.

Yanımızdaki iki genç kız kıkırdıyor ve mor ay kurabiyesini kırıp yarısını Dryad Fae arkadaşına uzatırken dikkatimi altın saçlı Issani kızına çekiyor, ikisi de sevdiklerinizle paylaşmanız gereken geleneksel tatlıları yerken el ele mutlu bir şekilde uzaklaşıyorlar.

Duygular boğazımı sıkıyor. İkaral kurabiyelerinin kanatlarını kıran ve kültürümün bana verdiği her şeye inanan saf bir kızken, bu ay kurabiyeleri *çok büyük* bir gelişme gibi geliyor.

Tessla'yı sıkıca kucaklayarak bir kez daha Xishlon ayına bakıyorum ve saflığım paramparça olduğu için küçük bir şükran duası gönderiyorum, bunu yol boyunca bana meydan okuyan herkes için bir şükran duası takip ediyor, kalbim Yvan, Lukas ve diğerleri için ateşli bir sevgiyle doluyor.

Gözlerimde yaşlar birikirken Tessla'nın tekrar uykuya daldığını hissediyorum ve onun sıcak başını öpüyorum. Çok çeşitli insan kalabalığı gün boyu devam eden ağaç dikimlerine devam ederken, hayatta kalan Xishlon Wisterias ve yeni fidanlar parlayan lavanta çiçekleri yağdırırken, çevredeki havada balçıklı, devrilmiş toprak kokusu zengin.

Dryad'khin aylardır Noilaan'ın şehir ve köylerindeki her boş alana ağaçlar ve diğer bitkiler diyor, onların toprak ve hava koşullarını dengeleyici etkisi Erthia'nın Doğal Matrisinin bir parçasını aşamalı olarak yeniden bir araya getiriyor.

Bu bir başlangıç.

Kırılğan Doğal Dengeyi yeniden inşa etmek için bir başlangıç, Hesaplaşma'yı durdurmada Ölümböceği'ne yardım etmeye yetecek kadar.

Ancak kaybedilenleri düşündüğümde keder içimi sıkıyor, yukarıdaki Xishlon ayı bile bunu . Kıtanın büyük bir kısmı ormandan arındırılmış ve Gölge'yle delik deşik edilmiş; sular kirlenmiş, hava zehirlenmiş, şeytani yaratıklar yok edilmiş topraklarda dolaşıyor.

Batıya, son Xishlon'da eski yüksekliğinin yarısına kadar havaya uçurulan Vo Sıradağları'na doğru bakıyorum, Lukas'ın anıları kalbimi daraltıyor - onun fedakârlığı şu anda Tessla ve beni çevreleyen her iyi şeyi mümkün kılıyor.

Lukas'ın patlatmak zorunda kaldığı Vo Dağ Sırası bile geri dönüş yapıyor, Or'myr, Sparrow ve Dryad Fae ve Gwynn ve Mavrik ile birlikte çalışan bir dizi diğer geomancer, dağın tepesini yeniden inşa etmek ve yeniden inşa etmek için çalışıyor. Wynter'in Lukas'ın benim için yazdığı bir müzik parçasından hazırladığı obsidyen bir heykel, hepimiz için yaptıklarının onuruna dağ silsilesinin tabanını işaret ediyor. Uzun zaman önce birlikte çaldığımız şarkının taşta oyulmuş notalarını çalmak için elimde bir Noi kemaniyla dağın yeni Kar Meşesi ağaçlarıyla kaplı tarafına gittiğimde, ağaçlardaki Gözcülerin kısa bir görüntüsünü yakaladığımda Lukas'ın bana gülümsediğini hissettim ve bir zamanlar bana verdiği Kar Meşesi kolyesinin acı tatlı anısı zihnime doldu.

Yeniden canlanan gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, göğsüm aşk ve kederle daralmış bir mengenenin içinde eziliyor. Avucumu yanımdaki Wisteria'nın kabuğuna bastırıyorum ve Orman'la sessiz bir anı paylaştığımda sık sık olduğu gibi, ağacın şefkatinin girdabına ve Lukas'ın sevgisinin beni kucakladığına dair hayal meyal bir duyguya kapılıyorum. Onun Dryad enerjisi, Errilor soydaşlarımınkiyle birlikte *her* şeye nüfuz ediyor.

"Teşekkürler Lukas," diye fısıldıyorum titreyen dudaklarımın arasından, bir damla gözyaşı yanağımı çiziyor. *Ve sana da teşekkür ederim, Deathkin'im. Bize bir şans verdiğin için.*

IV'ün uzaktaki gölgesine, Noilaan'ın koruyucu kubbesinin hemen ötesine bakıyorum. Bakışlarımı batıya kaydırdığımda, Gölge kirliliğinin durmaksızın kalkanımızın batı tarafına baskı yaptığıının ve kızımın geleceğini tehdit ettiğinin farkındayım.

Her çocuğun geleceğini tehdit ediyor.

Valasca, Ni Vin ve Alder, küçük bir öncü ordusu ve Alder'in dev kartal sürüsüyle Batı'ya doğru yola çıktı; hepsi de Gölge pisliği ve çok gözlü yaratıklarıyla savaşarak eskiden Amazakaraan'ın Caledonian Sıradağları-Alder'in ilk akraba Ormanı olan yeri yeniden canlandırmayı amaçlıyordu.

Onu Gölge'den geri almak ve Amazakaraan'ı Doğal Dünya için geri kazanmak.

"Seninle tekrar görüşeceğiz Kara Cadı," diye ısrar etti Valasca, birbirimize gözyaşları içinde veda ettikten ve Andras Ni Vin'in gece yarısı rengindeki kısırağına bakarken ben de onun keçi yavrularına bakacağıma söz verdikten sonra.

Tessla'yı nazikçe sallarken onların güvenliği için bir kez daha dua ediyorum ve bir gün hepimizin birbirimizi tekrar göreceğimizi ümit ediyorum.

Biri yaklaşıyor, bir bakıyorum Jules Kristian yaslanmış, omzuna tünemiş gümüş kerkeneziyle Xishlon ayını inceliyor. Belli ki ağaç dikme işine ara vermiş, elinde toprakla kaplı bir kürek var. Noilaan'ın hayatta kalan Vo mistikler, toprağın yeniden yeşillendirilmesini yeni bir kutsal Xishlon geleneği ilan ettiler; tıpkı sevgi, bağlantı ve Yaşam ile birlikte Doğal Dünyayı desteklemek için yaratılan veya yeniden yazılan diğer pek çok gelenek gibi. Bu hoş bir değişiklik.

Ama neden bu kadar geç gelmek zorundaydı?

"Sence Doğal Dünya için umut var mı?" Nehrin üzerinde mor havai fişekler patlayıp yüzlerce Xishlon ayının alırken Jules'a soruyorum.

Jules kaşlarını çatıyor ve derin bir nefes alıyor. "İstediğimiz kadar umut var mı bilmiyorum." Bakışlarımla buluşuyor. "Belki küçük bir ekolojik şans? Erthia artık eskisi gibi değil, Elloren." Elini kaldırıyor ve parmaklarını açarak avucundaki III izini ortaya çıkarıyor. "Bence pek çok şey Orman'a bağlı kalmamıza ve onun bizi değiştirmesine izin vermemize bağlı. Gerçekten Orman'la birlikte *olmaya*." Kerkenezi tüylerini karıştırıyor ve Jules uzanıp kuşun yan tarafını dalgınca okşuyor, gerginlik alnını düğümlüyor. "Bu yeni bir paradigma. Yepyeni bir yol."

Haklı olduğunu düşünüyorum. Yepyeni, çoğu zaman zor bir Dryad'khin yaşam biçimi.

Sade yaşamak.

Zenginlikleri servet veya güç olarak değil, dikilen ağaçlar ve restore edilen ve korunan vahşi doğada saymak. Sürdürülebilirliği kucaklamak.

Hayatı kucaklamak.

Vang Troi, Soleiya, Lucretia, Naga ve Ra'Ve'nle birlikte seçilmiş bir üyesi olduğu yeni Dryad'khin Meclisi'nde yaşanan iç çekişmeleri düşünerek ona endişeli bir bakış atıp, "Çok fazla anlaşmazlık var," diyorum. "Buradaki pek çok insanın runik sınırı yıkarak ve Büyücü ve Alfsigr mültecileri içeri alarak hata yaptığımızı düşündüğünü biliyorum," diye . "Özellikle de bu kadar çok Büyücünün

Orman. O kadar çok şey üzerinde tartışmalar var ki... ...ürkütücü."

Jules başını öne eğer. "Tartışma ve çatışma var. Ama daha iyi bir dünyaya giden yol da buna benziyor - herkes sonunda söz sahibi oluyor, özellikle de son zamanlarda ezilenler. Tam bir anlaşmazlık ve hesaplaşma. Zor bir diyalog."

"Kafa karışıklığı mı?" Valgard'daki konuşmalarımızı hatırlarken ona endişeli bir bakış fırlatarak girişimde bulunuyorum.

Gözlerinde bilmiş bir parıltıyla gülüyor. "Özellikle de kafa karışıklığı." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Ama sonra, kırığın iyileşmesi. Eski döngüler dayanamaz. Bu Gölge'yi kapılarımıza kadar getirdiler ve neredeyse her şeyi yok ediyorlardı."

III'ün vaadi akla geliyor, ruhani bir şey, kırılma ve ışıltı.

Hikaye henüz bitmedi.

Jules'un eli nazik bir destek için koluma geliyor. "Elloren . . . İnaniyorum ki zaman, nefret döngüsünü kırmanın ve Büyücü ile Alfsigr mültecileri diğerlerinin arasına almanın *yapılacak en doğru şey* olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacak."

Başımı sallıyorum, III'ün bana derinlerde gönderdiği vizyonun doğru olduğuna dair bir umut ipliğine tutunuyorum - bölünme iyileştiğinde beklenmedik şeyler olabilir.

"Ah, benim güzel kızım ve torunum," diyor tanıdık bir ses hemen arkamızdan. "Sizi bulduk."

Soleiya ve Lucretia bize doğru gelirken Jules ve ben dönüyoruz, ikisi de Xishlon arifesinin bir kısmında küçük Tesla'ya bakmak için söz verdikleri gibi benimle burada buluşuyorlar.

Mor çiçeklerden çelenklerle taçlandırılmışlar ve Jules'un ve benimki gibi festival için menekşe rengine boyanmış giysiler giyiyorlar. Bize bakarken kolları birbirine dolanmış, Soleiya'nın gözleri Xishlon fenerleri gibi Zhilaan moru rengine parlıyor. İkisinin son birkaç kaotik ayda hızlı arkadaş olarak Yvan'ı ve beni şaşırtmasından memnun olarak sırtıtıyorum.

Soleiya Tesla'ya mırıldanıyor ve ben uykulu bebeğimi bebek bakım malzemeleriyle dolu bir bez çuvala birlikte onun kollarına bırakırken Jules Lucretia'yı kucaklıyor ve onu Xishlon coşkusuyla öpüyor.

yanaklarımı ısıtıyor ve bakışlarımı başka yöne çevirmemi sağlıyor, su aurası onun etrafında hararetle dönüyor.

Tessla Soleiya'nın göğsüne yerleşiyor ve Soleiya bana gülümsüyor, ben de Tessla'nın ona ve Yvan'a ne kadar benzeyeceğinin iç açıcı farkındalığına bir kez daha kapılıyorum.

İkisi gibi *güzel* olacak.

Aklıma bir düşünce daha geldi. Kara Cadı'nın yüzü potansiyel olarak benimle bitiyor.

Büyük Büyücülerin Gardnerya soyu nihayet, gerçekten sona ermiş olabilir mi?

Aklımda yankılanan bu önemli düşünceyle Jules, Lucretia ve Soleiya'ya başımı sallayarak veda ediyor ve sessizce bahçelerin ve cümbüşçü kalabalığının arasından yürüyorum. Sonunda eskiden Voling Bahçeleri'nin en büyük meydanı olan çimenli, ay ışığıyla aydınlanmış açıklığa adım atıyorum. IV'ün büyük gövdesi tam ortasından, eskiden Kara Cadı'yı öldüren Büyük Icaral heykelinin durduğu yerden yükseliyor.

IV'ün mor buğusu beni sarıyor, Ulu Ağaç'ın kucaklayan sevgisi köklerimde titreşiyor ve IV'e gülümsüyorum. Xishlon ay ışığı Ulu Ağaç'ın her yaprağını okşuyor ve çok sayıda eğlenen kişi IV işaretli ellerini gövdeye bastırmak ve 'ün sevgi dolu varlığında zaman geçirmek için sürekli olarak uğruyor.

Tuniğimin cebine uzanıyorum ve Wynter'ın bana daha önce verdiği, utangaç bir gülümsemeyle *"Bu senin için"* dediği paketlenmiş hediyeği çıkarıyorum. *Ve Yvan için. Ve Bebek Tessla. Mor ayın gecesinde IV'ün yanında aç.*

IV'ün geniş gövdesinin daha izole bir kenarına doğru yürürken, hediyeğin paketini inceliyorum - Wynter'ın üzerine parlayan bir Xishlon ayı çizdiği lavanta bezi, paket ustaca bağlanmış mor iplerle bağlanmış.

Sıcak kollar belime dolanıyor ve Yvan'ın ateşli aurası beni çevreliyor. Gülümsüyorum, sırtıma bastırıldığı bedeninin hissi çiftleşme bağımızı hemen çekiştiriyor. Sıcaklık tenimde hızla yayılıyor, birleşmiş ateş gücümüz sert bir parlama yapıyor.

"Mutlu Xishlonlar, benim güzel Dryad Cadım," diye tıslıyor Wyvern dilinde, sonra da boynumu şefkatli bir yavaşlıkla öperek köklerime doğru sıcak bir haz ürpertisi gönderiyor.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, sevgili, köşeli yüzünü, gözlerinde yanan boğucu şefkati, yaylanan kanatlarını görünce kalbim daha hızlı bir ritme giriyor.

Kıpkırmızı saçları ay ışığıyla kırmızımsı mor bir renge bürünüyor, Xishlon ayının esareti çiftleşme bağımızı öyle erimiş bir seviyeye çıkarıyor ki tenimde kızaran çiçekleri hissedebiliyorum. Yvan kaşlarını kaldırıp gülümsüyor, bilmiş bakışları beni yavaş ve derin bir öpücüğe çekerken nabzımı hızlandırıyor, onun büyüleyici sıcaklığına teslim olurken ona duyduğum arzu her çizgimde daha da yoğunlaşıyor.

"Bana göstereceğin bir şey olduğunu söylemiştin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, alnını hafifçe alnıma bastırırken, parmak uçları tenimde kıvılcımlar çıkarıyor.

Nefes alışım düzensiz, başımı sallıyorum ve bezle sarılmış hediyeği kaldırıyorum. "Wynter bunu bizim için yaptı. Burada açmamızı istedi."

Mor ipi çözüp bezi geriye katlarken Yvan'ın gözlerinde merak ışıldıyor.

Wynter'ın bizim için hazırladığı şeye bakarken ikimiz de duygusal nefesler alıyoruz. Mor taştan oyulmuş küçük bir heykel. Gölge zamanlarda tasavvur ettiğim bir heykel; Wynter'ın bileğime tek bir dokunuşuyla okuduğu devrim niteliğinde bir yeniden tasavvur. Diğerlerinin yerini alacak yeni bir Kehanet.

Bir Icaral ve bir Dryad Cadı kucaklaşıyor, Gözcüler omuzlarına tünemiş.

Heyecan verici, savaş dışı imgelemi kavrarken kalbime bir parça huzur yerleşiyor. Çünkü Erthia daha fazla savaş vizyonu kaldıramaz. Erthia daha fazla Diyar Savaşı kaldıramaz. Eğer bir gelecek olacaksa, bu tür çatışmalardan arınmış bir geleceğe ihtiyacımız var.

Yeni vizyonların ve yeni heykellerin zamanı geldi.

Yvan elini kaldırıyor ve avucunu heykelin kenarına doluyor, başparmağını taş formumun üzerinde gezdiriyor, bu da onun ellerini *benim üzerimde* gezdirirkenki büyüleyici ustalığını yansıtıyor.

Kısa bir kahkaha atarken ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu inanılmaz bir gelişme." Karşılıklı bakışıyoruz, bu heykel bir köşeyi dönmek gibi hissettiriyor. Bir hikaye bitiyor ve yeni, daha iyi bir hikaye başlıyor gibi.

Heykeli cebime koyarak uzanıyorum ve Yvan'ın çıplak göğsünün ortasından aşağıya doğru alaycı bir sıcaklık çizgisi çiziyorum. Titriyor, bana davetkâr bir bakış atıyor, gözlerindeki menekşe rengi ateş daha da parlıyor.

"Bir süreliğine Noilaan'daki son gecemiz," diye yorumluyor, gözleri ve ateşi aniden o kadar büyük bir sevgiyle doluyor ki kalbim onu zar zor tutuyor. Beni daha yakına çekerek eğiliyor ve bana ateşli bir öpücük daha veriyor. "Benim Xishlon'vir'im ol, Elloren Guryev."

Ona sırtarak gülüyorum. "Sanırım ben zaten senin Xishlon'vir'inin iki yüz oldum. Belki daha fazla."

Yvan bana hınzırca bir bakış fırlatıyor ve bu bakış kısa sürede hayranlığa dönüşüyor, ona duyduğum sevgi tüm köklerimi ısıtıyor.

"Yarın Tessla ve annenle birlikte Zhilaan'a dönmeye hazırım," diyorum, bağlı olduğumuz Ateş Ormanı her zaman Wyvernbond'umuzu çekştirerek bizi eve çağırıyor. "Orada evimizi kurmaya ve kızımızı büyötmeye hazırım. Ve biz Ormanımızı korumak için çalışırken, eczacı ve luthier olarak işime devam etmeye hazırım." İçimi bir ürperti kaplıyor, savaşın ortadan kalkmasıyla pek çok olasılık ortaya çıkıyor, pek çok eski hedef yeniden kendini gösteriyor. Batı'ya doğru bakıyorum, ciddileşiyorum, Xishlon ay ışığı bile önümüzdeki acil Orman kurtarma işine dair farkındalığımızı azaltamıyor. "Peki ya sen?" Ona dönerek soruyorum.

"Doktor," diyor tereddüt etmeden, bakışları anlamlı bir ışık alıyor. "Tessla'yı büyötmenin ve evimizi birlikte inşa etmenin yanı sıra. Ve Dryad'khin'imizle birlikte Ormanımızı korumak." Gözlerindeki ateş yoğunlaşıyor, yukarıdaki aydan daha parlak. "Senden bir daha asla ayrılmak Elloren," diye tıslıyor Wyvern dilinde, yaşadığımız her şey etrafımızda dönerken ve gözlerim yaşlarla parlarken.

"Seni seviyorum Yvan," diyorum Wyvern dilinde, tıslayan sözcükler dilimden kolayca kayıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor Dryadin'de, gülümseyerek beni başka bir kökten ısıtıcı, ayak parmaklarını kıvıran öpücüğe çekerken, beni arzulu ve nefessiz bırakıyor. Dudaklarını boynumda gezdiriyor, sonra dilinin sıcak ucunu kulağımın kenarında gezdiriyor ve beni oradan öpüyor, parmak uçları belimde kıvılcımlardan oluşan bir sarmal çiziyor, aramızdaki bağda arzu ateşleniyor.

"Ay'ı bulmaya mı çalışıyorsun?" Alay ediyorum.

Bana aynı anda hem vahşı hem de sevgi dolu bir gülümseme fırlatıyor. "Oh, onu çoktan buldum." Kanatlarını tüm genişliğiyle açıyor, beni kollarının arasına almadan önce dudakları bir kez daha benimkilere değiyor, gözleri alev alev yanıyor. "Şimdi buradan uçup gidelim Dryad Cadım, bir dağın tepesindeki mağarayı bulalım ... ve birbirimizi ateşe verelim."

Sonsöz

Bir Sonraki Büyük Büyücü

Valen

Neredeyse bir yıl önce

Altı yaşındaki Valen annesinin kollarından Valgard topraklarına düşer, panik içindeki Büyücüler koştururken Gölge dalları etrafını sarar.

"Oğlum!" diye haykırıyor annesi, kaçan büyücülerin akınına uğrayarak gözlerinin önünden kaybolurken. "Oğluma geri dönmeme yardım edin!" diye bağırdığını duyabiliyor. "O bizim *bir sonraki Büyük Büyücümüz!*"

"Anne!" Kaçan bir Büyücünün çizmeli ayağı omzuna, bacağına çarpınca Valen çığlık atıyor. Tepesindeki zehirli gökyüzü alçaktan sarkan, kâbus gibi Gölge bulutlarıyla doludur ve Valen'in Beşinci Seviye Büyücüleri tüm vücudunu dehşet verici bir ateşle cızırdatmaktadır. Her tarafından hoyratça itilip kakılan Valen hıçkırıklara boğulurken, Gardneryalı bir kadın onu sertçe tutup kollarının arasına alır.

Valen ve yabancı-Büyücü, hepsi de çaresizce plazanın uzak ucunda yer alan prizmatik rünlerden yapılmış, iç kısımları gümüş rengi dalgalanan bir dizi parlayan kemere doğru kaçışan siyah giyimli Gardnerian denizi tarafından ileriye doğru sürüklenirken, etraflarını saran dehşet verici sahne tekrar tam olarak ortaya çıkıyor.

Valen çılgınca etrafına bakar, annesinden hiçbir iz yoktur. *"Anne!" diye* tekrar tekrar bağırırken çığlıklar havayı yarıyor. Çok sayıda parlayan gri gözleri olan büyücü askerler ejderha sırtında uçarak gelirken Valen'in gözleri dehetle açılır, çok gözlü ejderhaları altı hatta sekiz uzuvludur, devasa gri wraith yarasaları yanlarında süzülür.

Ejderhalardan biri Valen'in birkaç adım ötesine yeri sarsan bir *gümbürtüyle* iniyor ve yağlı bir kadını devasa gövdesinin altında eziyor. Ejderhanın zerindeki çok gözlü büyücü bir bulanıklık kadar hızlı bir şekilde atından iniyor, ardından çığlık atan kadını yakalıyor ve uzayan diğlerini kadının boğazına geçiriyor. Büyücü-şey'in bedeninden çıkan Gölge dalları Valen'in midesini dehetle sıkıyor ve kadın Gölge pençeli ellerinde geviyor.

"ANNE!" Valen bir kez daha çığlık atıyor ve onu tutan kadın aniden onu prizmatik kemerlerden birine doğru fırlatıyor.

Sahne kesilir ve Valen gmği sisin içinde kollarını ve bacaklarını sallayarak savrulurken panik içindeki grğnde bir yıldız kuğunun görüntüsü yanıp söner.

Valen bir gümbürtüyle yere iner ve çalı ırıpı dolu toprağa kusar. Bakığları etrafa savrulur, etrafındaki Orman tuhaf bir şekilde prizmatiktir, çoğunlukla gri tonlu yaprakların bazıları sonbaharın daha tanidik renklerinin yanı sıra mavi ve mor renklidir. Soğuk bir yağmur sıska bedenini dövüyor ve gök gürlüyor, bakığlarını gökyüzüne doğru çekiyor. Uzaklarda, üzerinde belli belirsiz prizmatik rünler bulunan yarı saydam bir kubbe seçebiliyor.

O kadar korkmuğtur ki güçlükle nefes alabilen Valen, tuhaf renkli ormanda tek bağına hıçkırıklara boğulur.

"Anne!" diye .

Boynuzları, kanatları ve ejderha gözleri olan oniks renkli bir kadın ormandan fırlayıp ona doğru koğuyor, vahėi kehribar gözleri ve keten saçlarıyla Lupin kurt-canavar kadın da yanında koğuyor ve adamın omurgasına bir dehşet dalgası yayılıyor.

Bir Wyvern canavarı ve Lupin canavarı! Tıpkı en korkunç oyuncakları gibi!

Büyücü çocuklarını öldürüp yemek için!

Valen ılık atıyor, korku onu vahŖi bir Ŗeye dnŖtryor. En yakın dala tutunuyor ve annesinin ona öğrettiği, Kötüler onu ele geçirirse kullanması gereken mum yakma büyüsünün sözlerini hatırlamaya alıŖıyor; aynı büyüyü sa testinde de ğrenmiŖ, büyük bir ateŖ sütunu patlatıp odanın duvarında yanan bir delik amıŖtı. Asa elinden alındığında rahiplerin gözleri aılmıŖ, çevredeki tüm yetiŖkinler mırıldanmıŖ ve haykırmıŖ, duvarın dumanı tüten enkazının etrafında toplanmıŖ, Valen'in korkmasına neden olan garip bir Ŗekilde ona bakmıŖlardı.

Ona "bir sonraki Büyük Büyücü" diyor.

Gelen Wyvern ve Lupin canavarlarıyla karŖılaŖan Valen, mum yakma büyüsünü bir kez daha haykırarak canavarlara intikamını haykırırken, annesini bulamamaktan duyduğu korkuyla birlikte asa eli titrer.

Daldan büyük bir ateŖ parçası fırlar ve Kötü Olanlara doğru patlar.

Lupin canavarı n kolunu havaya kaldırır ve ateŖ oku ondan sıyrılır, alevler hızla Wyvern canavarına doğru çekilir ve onun uzattığı avucunun içine emilir.

Valen bir Magefire sütunu daha patlatamadan, Lupin canavarı bir anda ona ulaŖır, dalı elinden alır ve onu korkunç derecede güçlü kollarıyla yakalar. Valen ona karŖı çırpınıyor, hırılıyor, ateŖ gücü içini kavuruyor, vahŖi büyüsü serbest kalmak için çaresiz.

Wyvern canavarı yarık gözlerini ona diyor, burun delikleri alevleniyor. "ldr onu Diana," diye ısrar ediyor.

Korkunç kurt kadın, Valen'in kıvranan, çığlık atan formuna demirden bir tutunma sağlarken, Wyvern canavarına boğazından alçak sesle hırılıyor. "Hayır, Voor'nile. O daha bir ocuk."

"O çocuktan gelen gücün seviyesini hissediyor musun?" diye homurdanıyor Wyvern canavarı. "Bu normal bir Büyücü ocuk değil. O ocuk en az BeŖinci Seviye ve Büyük Büyücü gücü potansiyeline sahip. Byyemeden yok edilmeli."

BaŖka bir hırıltı ormanı kesiyor, alçak ve korkutucu bir Ŗekilde yankılanıyor.

Uzun boylu bir erkek olan baŖka bir Lupin canavarı ormandan çıkarken Valen donakalır. Valen'in kafası karıŖır. Çünkü bu Lupin

Canavar, Valen'inkiyle aynı yeşil renkli tene ve gece siyahı saçlara sahip bir *Büyücü*.

"Diana haklı," diyor Lupin Büyücüsü adam, güçlü duruşuyla. "Onu sürünün koruması altına alıyoruz."

Valen "*Anne, anne, anne!*" diye feryat ederek acı içinde kıvranırken Wyvern canavarı tıslayan bir lanete benzer bir ses çıkarır.

Ve sonra harekete geçiyor, çığlık çığlığa bağırırken ve Lupin canavar kadın tarafından ağaçların arasından taşınırken etrafındaki orman bulanıklaşıyor, korkunç Lupin Büyücü adam onun yanında adım atıyor.

Sonunda Valen'in kulakları tırmalayan feryatları yavaşlar ve durur, yorgunluk onu ele geçirir. Kendini sadece bitkin, ruhu yok olmuş bir iniltiyle edebilir bulduğunda bir titreme başlar. Kurt canavarlar ağaçları bulanıklaştıran hızlarını azaltıyor, Lupin kadın Valen'in sırtını ovarken onu nazikçe susturuyor.

Kollarında gevşiyor. Ses tonunda çok sıcak ve nazik bir şey var... Sesi, benzer bir keder gibi hissettiren bir şeyle yakalandığında, sanki onun öfkeli, kesici kederini ve dehşetini kalbinin derinliklerinde anlıyor gibi görünüyor. Ve böylece, tamamen bitkin düşen Valen, Lupin canavarının gevşek formunu kucaklamasına izin verir. Onunla konuşmasına ve usulca mırıldanmasına izin verir. Ve daha sonra, mor ormanda küçük bir konuta ulaştıklarında, onu güçlü kollarıyla sarmadan ve hafifçe mırıldanarak uyumasını sağlamadan önce etrafına bir battaniye sarmasına izin verir.

Valen ertesi geceyi Kurt canavar kadının yanında uyuyarak geçirir.

Ve ondan sonraki gece.

Ama günler farklı bir şeydir.

Valen çığlık atar, öfkelenir ve yaklaşan Kötü Varlıklara vurmaya ve onları ısırmaya çalışır. Onlara ateşle zarar vermek için odun buluyor. Ailesi için çığlık atarken. Dehşetini, acısını ve travmasını haykırıyor.

"O iyi değil," diyor geçen canavarlar. Elf canavarları, Noi canavarları, Fae canavarları ve diğerleri.

"O Karga çocuğun çok fazla gücü var," diyorlar. "Ateşle oynuyorsun, Diana."

"Rafe, o da başka bir Büyük Büyücü. Kurtul ondan."

Ancak kurt kadın ve kurt adam tüm sakince reddeder.

Zaman geçer ve Valen kurt kadın Diana'nın yanında sakin kalmaya başlar, sadece Diana bir saldırıya neden olmadan ona yaklaşabilir. Yanına yaklaştırmaya çalışan herkesi ısırır ya da yumruklar. Çok sayıda sopa bulur ve çok sayıda şeyi ateşe verir.

Ama Diana ve Rafe ondan vazgeçmeyi reddederler.

Zaman geçtikçe yeni canavarlar ziyarete gelir; bu canavarlar onun ateş nöbetlerine karşı tamamen bağışıktır çünkü kendilerinin de çok fazla ateşi vardır. Elloren, en az onun kadar ateşi olan bir Dryad Büyücü canavarı. Ve hazır olduğunda Valen'i gökyüzüne uçurmayı teklif eden Icaral canavarı Yvan.

Ama yine de Valen düşmanlığa yönelmediği zamanlarda giderek umutsuzluğa kapılıyor, saldırganlaşmadığı zamanlarda ise donuk bir sessizliğe gömülüyor.

Ariel gelene kadar.

Valen Ariel'e tıslıyor, o da ona tıslayarak karşılık veriyor. Sonra ona geniş bir gülümseme veriyor, ateşten gözleri şiddetli bir anlayışla dolu. Karışıklık kasırgasına kapılan Valen ona saldırıyor. Kanatlarını ateşe vermeye çalışır. Ama o tüm bunları dar gözlü bir sakinlikle karşılıyor.

Ve her gün geri geliyor.

Kısa süre sonra, Valen şaşkınlıktan kanatlarını ateşe vermeye çalışmayı bırakır. Gördüğü her şeyi yakmaya çalışmayı bırakır.

Ve çok geçmeden, Ariel ile gidiyor. Sonra Wyvern Raz'zor ile. Yukarı, yukarı, gökyüzüne, üçü gökyüzüne ateş fırlatıyor. Gökyüzünü boydan boya kaplıyor, geceyi altın ve kızıla çeviriyor.

Güzel, diyorlar, Ariel Raz'zor.

Kızgın ol, derler.

Lanet gökyüzünü ateşe ver.

O da öyle yapıyor. Ariel ve Raz'zor'un da zaman zaman bunu yapması gerektiğini hissediyor.

Ve zaman geçtikçe ve Valen'in etrafı onu anlayan ve kabul eden çok sayıda nazik insanla çevrildikçe, bir şekilde korkusu

ve öfke azalmaya başlar.

Çok geçmeden, adım adım, azar azar, neredeyse olan değişiklikleri fark etmeyecek kadar yavaş yavaş, Ariel ve Raz'zor'un onu bulutlara degecek kadar yükseğe uçurmasına izin veriyor.

Trystan ve eşi Vothendriale'in ona ateşini şimşeklere dönüştürmeyi öğretmesine izin vererek gecenin karanlığında çatallanan elektriklerle gökleri aydınlatabilir.

Daha sonra, zaman geçtikçe ve boyu uzadıkça, Valen örümcek işaretli Wrenfir'in ona yaralı kedilere bakmayı öğretmesine ve ateş gücünü Wrenfir'in eczacılık büyülerini hızlandırmak için kullanmasına izin verir, birlikte çalışarak hem insanlar hem de Wrenfir'in kurtardığı kedigiller için ilaçlar üretirler, Wrenfir ona kendi mor kedisini hediye eder.

İlgi arttıkça artıyor ve çok geçmeden Valen'in kedi sevgisi at sevgisine dönüşüyor ve Andras'ın ona yaralı atları nasıl tedavi edeceğini öğretmesine izin veriyor. Ariel'in ona bir kuşun kırık kanadını nasıl düzelteceğini öğretmesine izin veriyor. Wynter'ın ona, Ariel'le birlikte iyileştirip vahşi doğaya saldıkları kuşun küçük bir heykelini nasıl yapacağını öğretmesine izin veriyor.

Büyük, Kutsanmış Orman.

Aradan biraz daha zaman geçer ve çok geçmeden on iki yaşındaki Valen, sabırlı Or'myr'in ona kristallerden güç atmayı ve onları bir evi ısıtmak, bir gemiye güç vermek için şarj etmeyi öğretmesine izin verir. Sonra mantar yetiştirmeyi ve onları çay haline getirmeyi. Keman çalmayı.

Ve Elloren, Yvan, Oaklyyn ve Yulan'ın ona Denge'nin anlamını ve Zhilaan Ormanı'nın Doğayı dengeleyen büyüsünü göstermesine izin vermek.

Yıllar geçtikçe, Valen'i saran o kadar çok sevgi ve ilgiyle, kalbi bazen hepsini tutmakta zorlanıyor. Bu o kadar kademeli ki, tam olarak ve geri dönülmez bir şekilde gerçekleştiği günü, yani Büyücü savunmasını tamamen bıraktığı günü tam olarak belirlemek imkansız. Bir dal çekme, bir büyü yapma ve birini ateşe verme arzusunun gerçekten azaldığı gün.

Savaşmayı bırakacak kadar iyileştiği ve ortak aşklarına izin verdiği gün.

On üç yıl sonra . . . Hepimiz İçin

Valen Ulrich

*Lupin Bölgesi, Kuzey Vo Ormanı
Xishlon gecesi*

Fern Hawthorne-Za'Nor hiç şu anda olduğu kadar kalpleri genişletecek kadar güzel görünmemiştir. On dokuz yaşındaki Valen Ulrich, Fern'in pembe ametist rengindeki muhteşem bakışlarıyla karşılaştığında bir an için nefesini zorlukla tutabiliyor, aklı tamamen dağılıyor ve kalbi onun için mor ay *ateşiyle* yanıyor.

Arkadaşlarıyla birlikte geniş, leylak çimenli Orman açıklığının kenarında geri çekilmiş, gözleri açıklığın ortasında Rafe ve Diana'nın karşısında duran Valen'e dikilmiş. Tüm Diyar Vo'nun Xishlon ayının mor rengine bürünmüş, Valen'in etrafını aile ve arkadaşlarından oluşan hatırı sayılır bir kalabalık sarmış.

Bu önemli günde. Onun
Lupin Değişim Günü.

Fern, Valen'in kalp atışlarını hızlandırmakta asla başarısız olmayan o çapkın yaramazlık ve utangaçlığın büyüleyici karışımıyla ona bakıyor, tam bir yıldır Xishlon'vir'i olarak ona sahip olduğu için çirkin şansını düşündüğünde içinde baş döndürücü bir aşk dönüyor.

Geçen yılki mor ayın altındaki o ilk sarhoş edici öpücüğü asla unutmayacak.

Ve başka bir öpücük, sadece birkaç gün önce, Mora'lee'nin gemi restoranının Voloi mutfağındaki en karanlık, en durgun saatlerde, Fern'in sırtı tezgâha yaslanmış, Valen'in dili onunkiyle kıvrılmış, vücutları birbirlerine çok baştan çıkarıcı bir şekilde *sıkıca* oturmuştu.

Ona duyduğu arzu, onun sıcak, kıvrımlı vücuduna karşı öylesine hararetle bastırıyordu ki.

Ve oh, fark etti. Utangaçça ve sonra cesurca bir elini onun üzerinde gezdirirken, kıyafetlerini soyma ve onu o anda ve orada alma dürtüsüyle savaştı.

"Xishlon'a sadece bir hafta kaldı," diye devam etti o gece, dudaklarını gül rengi boynunda gezdirirken nefes alış veriş onunki kadar düzensizdi, kendini ona daha fazla bastırdı, daha önce hiç olmadığı kadar yakınlaşmak istedi.

Her şeyini istiyordum.

Ama Fern kendini biraz geri çekti, elleri Valen'in yanaklarına uzandı, yüzü vahşi bir gül rengine büründü. Valen onun güzelliğine zar zor , ikisi on iki yaşından beri en iyi arkadaşlardı.

Ve sonra, yıllar sonra . . . *daha fazlası*.

Arkadaşlıkları, rüyalarına giren ve sıcak terler dökerek uyanmasına neden olan bir bağa dönüştü, adını mırıldandı, arzusu çelik gibi sertti.

"Xishlon'da birbirimizi tamamen kabul etmek büyük bir nimet," diye teklif etti yutkunarak, muhteşem ametist gözleri arzuyla parlıyordu, ikisi çok baştan çıkarıcı bir şekilde *yalnızdı*.

Valen bir uçurumdan atlar gibi hissederken ciddileşti, paylaştıkları samimiyete kapıldı. Ona olan aşkına kapılmıştı. "Xishlon'u değiştireceğim," diye sır verdi.

Fern'in nefesi şaşırarak içine çekildi, yanaklarındaki elleri hareketsiz kaldı.

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" diye sordu sonunda, sesi titreyerek.

Valen eğildi ve alnını hafifçe onunkine dayamadan önce büyük bir dikkatle onu öptü. "Bu," dedi, *içinden* bir titreme geçerek, "aynı gece Xishlon ayının altında seni eşim olarak almak isteyeceğim anlamına geliyor."

Fern bir parça geri çekildi, ona yakından bakışları genişledi ve Valen onun ne sorduğunu anladığını biliyordu. Bunun anlaşılması için yeterince Lupinli arkadaşları ve aileleri vardı.

Sonsuza dek sürececek bir istiyordu.

"Lupin olmak istemediğimi biliyorsun," diye hatırlattı ona, ses tonunda duygusal bir titreşim , ikisi de güzel bir uçurumun kenarında duruyordu. Yıllardır umursamaz bir vazgeişle yöneldikleri bir uçurum.

Başını salladı. Elbette bunu biliyordu. Fern'in jeomansi ve gül rengi kristallere ve taşlara olan ilgisi aracılığıyla Doğal Dünya'ya farklı bir şekilde bağlı olduğunu biliyordu. Yemek pişirmeye olan sevgisi, tarımsal jeolojiye olan ilgisiyle örtüşüyordu; sevgilisi, hangi kaya tozlarının Doğu Diyarı'nın Gölge'nin tükenmiş toprağını hayati minerallerle en iyi şekilde yenileyebileceğini ve mahsul verimini artırabileceğini sezgisel olarak kavradığı için çok aranıyordu.

Fern avucunu ona doğru uzatarak üzerinde IV'ün resmini gösterdi ve Valen bu hareketi sakince karşıladı, Doğal Dünya ile farklı türde bir bağ kurmaya karar verdiği için kendi avuçları çıplaktı.

Lupin, Erthia'nın Büyük Vahşi Doğası'na bağlanır.

"Seni seviyorum Fern," diye cevap verdi Uriskal dilinde, kalp atışları gümbür gümbür atıyordu. "Seni Vo'nun ayının altında, o güzel geomancer halinle çiftleşmeye götürmek istiyorum. Ve sürüm seni olduğun gibi ailem olarak kabul etmeye hazır."

Fern gözlerini kırıştırdı, gözlerinde yaşlar parlıyordu, sonra ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi.

Valen'i bir sevinç dalgası sardı, içindeki her şey onun gülümsemesindeki mutluluğa kapıldı. Zor kazanılmış bir mutluluk. Bunu, ailesinin Büyücüler tarafından öldürölmesiyle küçük yaşta yetim kalan ve Doğu'da küçük bir çocukken yaşadığı zorlukları anlatırken ağlayan Fern'e sarıldığı sayısız gece sohbetlerinden çok iyi biliyor. Gözyaşları içinde ona çok sevdiği büyükannesi Fernyllia tarafından nasıl büyütölldüğünü ve sonunda Fern'in Batı Diyarından kaçmasını sağlayan bir kahramanlık başarısı için Büyücüler tarafından idam edildiğini anlattı.

arkadaşları ve ailesi. Valen gibi Fern de savaşın yok ettiği Doğu Diyarı'nda mülteci bir çocuk oldu.

Bu kadar çok grup birbirinden nefret etmeye kararlı olduğunda ve Orman' ve Vo'nun sevgisine olan bağlarını unuttuklarında olanlar yüzünden yok oldular.

"Pekâlâ, Kurt Çocuk," dedi Fern Ortak Dilde, gözyaşları yanaklarından süzülürken ona bakıp gülümsüyordu, sırtışı çapkın bir muziplikle doluydu. "Xishlon ayını bir Lupin olarak kabul et. O zaman onu bana getir."

Ve şimdi, bir hafta sonra, Xishlon Doğu Diyarı'na geri döndü. Vo'nun mor ay ışığı büyük orman açıklığına süzülürken, beklenti ve sevgi Valen'in kalp atışlarını hızlandırıyor. Ailesi ve oluşan büyük bir kalabalık etrafında toplanmıştı.

Doğu Gerwulf paketi.

"Buna hazır mısınız?" diye soruyor yakın arkadaşı Konnor Volya yanından.

Konnor'un koyu kahverengi yüzünde geniş bir sırtış, kızıl Lupin gözlerinde sıcak bir neşe beliriyor. Valen de Konnor'a sırtarak karşılık verir; mor ve siyah saçlı iri yarı arkadaşı kendisinden bir baş kadar uzundur ve at şifacısı babası Andras kadar kararlı ve sıcaktır. Konnor'un sağlam duruşu Valen'in fırtınalı duygularına ve daha da fırtınalı Büyücü büyülerine karşı her zaman bir merhem gibi geliyor; Valen'in Beşinci Seviye ateş gücü duygularını sık sık kargaşaya sürüklüyor.

Ama birkaç dakika içinde Magelines'ından kurtulacak ve yepyeni bir güce bağlanacak.

Onun sürüsü.

Ve Orman'a yepyeni bir şekilde bağlandım.

"Hazırım," diyor Valen Konnor'a ve bu önemli günde yanında duran diğer iki en yakın erkek arkadaşına -kitap gibi ve gözlüklü Effrey ve genç Fyn'ir Za'nor- gülümseyerek. Effrey'nin dik sırtlı formunu mor Strafeling sisinden bir yarım küre çevreliyor ve mor desenli Fyn'ir'in gümüş yeşili gözleri her zamanki muzip bakışlarıyla parıldıyor, Icaral kanatları arkasından sıkıca çekilmiş, menekşe rengi sincap akrabası koluna sarılıyor.

Onların varlığıyla güçlenen Valen, kurt değiştiren olarak yeniden doğmaya ve Lupin geleneklerinin teşvik ettiği gibi ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte ilk koşusu için ormana gitmeye hazırdır.

Fern'i çiftleşmeye götürmeden önce.

Gözleri tekrar Fern'i arıyor, bakışları buluştuğunda ve birbirlerine aşkla gülümsediklerinde içinden bir heyecan akıyor. Fern'in yakın arkadaşları da onu destekliyor; ateşli, orman renkli Pyrgo, mor renkli yerbilimci Dryad Tibryl, Smaragdalfar büyücüsü Nil'ya ve sanatçı Ghor'li ile birlikte yerbilimciler Bloom'ilya ve zarif Ee'vee, genç kadınların hepsi Fern ve Valen'e açık bir eğlenceyle bakıyor. Valen'in dikkati tekrar Fern'e kayıyor, bakışları aşkının Xishlon'un efsanevi mor çiçekleriyle işlenmiş, lavanta rengi kıyafeti, kanını ve ateşini daha da yakmayı asla başaramayan o güzel vücudu üzerinde takdirle geziniyor.

Fern hafifçe kımıldıyor, kalçasını baştan çıkarıcı bir şekilde eğiyor ve göğsünü cesur bir davetle kaldırıyor ve Valen, vücudunun onun boğucu flörtüne verdiği aşırı hevesli tepkinin fazlasıyla farkında olarak başka tarafa bakmak zorunda kalıyor, Pyrgo bir kahkaha atarken boynunu sıcak bir kızarıklık kaplıyor.

"Sakin ol," diye takılıyor Fyn'ir, burun delikleri genişliyor, kanatları sıkıca geriliyor. "Kız kardeşimin senin için hazır olduğundan emin değilim."

Valen, Fyn'ir ve Pyrgo'nun yanı sıra buradaki tüm şekil değiştirenlerin ve güç empatilerinin Fern'le arasında havada uçuşan arzusunun kokusunu alabileceklerini çok iyi bildiği için Fyn'ir'in alaycı gülümsemesine karşılık veriyor.

"Lupin Valen'le başa çıkabilecek biri varsa o da Fern'dir," diye gülüyor Effrey gözlüklerini yukarı kaldırırken. "Onun kontrolden çıkmış Beşinci Seviye ateşiyle oldukça takdire şayan bir şekilde başa çıkmayı başardı."

Fyn'ir'in sırtışı genişliyor, sincabı şimdi başında gösterişli bir şapka gibi duruyor. "Elbette haklısın," diye kabul ediyor. "Valen'i çabucak dize getirecektir."

"Gözlerinin değiştiğini görmek için sabırsızlanıyorum!" diye coşkuyla bağırıyor sekiz yaşındaki Kendra, arkadaşlarının takılmalarına ara vererek.

Valen aşağıya baktığında kız kardeşinin aniden yanında olduğunu ve sıcak, geniş bir gülümsemeyle ona bakarken koluna sarıldığını görür. Kendra kendinden emin bir şekilde uzun kuzguni saçlarını üzerine savurur.

Omzunda, bir eli kabadayılıkla kalçasına geliyor, duruşu baskın. Her zaman yanında olan ikizi, aynı derecede kuzguni saçlı, yeşil renkli ve aşırı özgüvenli Edwin, neşeli sırıtışını yansıtarak yanına koşuyor, her iki ikiz de hem yüz hatları hem de soğukkanlı karizmalarıyla anneleri Diana'ya çok benziyor, Dryad renkleri ise babaları Rafe'nin bir aynası.

Valen elini kardeşinin omzuna götürürken Edwin, "Bundan sonra sadece senin ikiz kardeşlerin olmayacağız," diye ekliyor. "Tam sürü arkadaş olacağız ve birbirimize daha da çok benzeyeceğiz!"

"Aile olmak için birbirinize benzemek zorunda değilsiniz," diye iyi huylu bir şekilde çıkışıyor Diana.

Ve Valen bunun çok kutsanmış bir şekilde doğru olduğunu biliyor.

Etrafındaki geniş ailesine bakıyor, onların ortak sevgisi onu yıkıyor ve onlara olan sevgisi Xishlon ayı tarafından kalpten genişleyerek yüzeye çekiliyor.

Teyzesi Aislinn ve eniştesi Jarod yaklaşıyor, Jarod eniştesinin kolu onun beline dolanmış, ikisi de Voloi Üniversitesi arşivcileri. "Değişim Gününde senin için," diye coşkuyla sesleniyor teyzesi Aislinn. ona menekşe rengi ince bir kitap uzatır.

Valen kitaba bir göz atıyor. Aislinn ve Jarod Ulrich'in *Lupin Ormanı* Rüyası. Gülümsüyor - bu onların yeni şiir kitabı.

Duygularan Valen ikisini de kucaklıyor ve Aislinn ile Jarod'un yedi yaşındaki kızları Daciana arkalarından bakarken gülümsüyor. Siyah saçlı, kehribar gözlü çocuk Valen'e gülümsüyor, kolları her zamanki gibi ince bir kitap yığınınına sarılmış, kaprisli, nazik çocuk her gittiği yere yanında "üç kitap arkadaşı" götürüyor.

Daciana'nın en yakın arkadaşı, aynı derecede kitapsever ve gözlüklü sekiz yaşındaki Fernyllia, omzuna asılı kitap çantasıyla Daciana'nın yanına sarılıyor. Fernyllia'nın üç dal kılıflı ve küçük baykuş akrabası omzunda ciddiyetle oturuyor. Siyah saçları örgüler halinde örülmüş ve mor kurdeleyle sabitlenmiş, ebeveynleri üniversite profesörü Jules Kristian ve denizci Dryad'kin Lucretia Quillen yakınlarda geziniyor.

Fernyllia'nın pırıl pırıl parlayan yeşil renkli yüzü beklentiyle Valen'e dönmüş durumda, kızlar belli ki onun tüm Değişim Günü'nü merak ediyor.

hediyeler. Fernyllia ve Daciana'nın komik siyah saç tutamlarına sahip minik bebekler olduğu zamanları hatırlamaktan kendini alamıyor ve buradaki pek çok çocukla birlikte büyümüş olmaktan duyduğu memnuniyeti bastıramıyor.

"Neşeli bir Değişim Günü," diyor teyzesi Elloren, o ve amcası Yvan öne çıkarken ve Elloren Değişim Günü hediyelerini uzatırken, orman yeşili gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Valen keman kutusunu kabul ederken boğazı düğümleniyor. Yvan ve Elloren'in evlat edindikleri on yaşındaki oğulları Lukas, savaş yetiminin kanatlarını çırparak Yvan'ın yanına sarılıyor. Elloren ve Yvan'a ilk getirildiğinde yabani, kontrol edilemez ve yürek parçalayıcı bir şekilde isimsiz üç yaşında bir İcaral çocuğu olan Lukas'ı burada bu kadar yerleşmiş görmek bir lütuf.

Lukas hâlâ ateşli ve sinirli ama sadece ateşe dayanıklı Elloren ve Yvan ile kızları Tessla'dan değil, şu anda burada toplanan pek çok arkadaşından ve ailesinden - halaları Ariel ve Wynter'ın yanı sıra Naga'nın geniş sürüsü ve Büyükanne Soleiya'nın Ateş Perisi arkadaşları ve sevdiklerinden oluşan topluluğu - gelen ateşli sevgi çemberinde çiçek açıyor.

"Kemanın yapımına ben yardım ettim," diye bağılıyor Tessla kanatlarını sertçe çırparak ve arsız bir gülümsemeyle, on üç yaşındaki alev gözlü ve ateşli kız, siyah boynuzları ay ışığında mor renkte parlıyor, genellikle gökkuşağının her tonundan kıyafeti mor renkte parlıyor, her kenarında Xishlon aylarının çizgileri var. Güçlü bir İkaral ve Işık Büyücüsü olan Tessla, hem babasının hem de yakınında gezinen aynı derecede ateşli büyükannesi Soleiya'nın tıpatıp aynısı. Ancak Tessla'nın siyah saçları ve yeşil rengi, omzuna tünemiş bir gökkuşağı muhabbet kuşu olan Elloren'e ait.

Valen keman kutusunu açtığında, mor ahşaptan yapılmış ve Elloren ile Tessla tarafından el işçiliğiyle yapılmış enstrümanı içinde, yüzeyinden parlayan iki lake mor ayla birlikte bulunca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir an için boğazı konuşmaya izin vermeyecek kadar duyguyla düğümlendi.

Yvan, Elloren ve Tessla tarafından kucaklanırken sonunda "Çok güzel," demeyi başardı.

Valen'in koluna vurur. Valen, Lukas'ın saçlarını karıştırır ve hızlı bir gülümsemeye ödüllendirilir.

Amcası Wrenfir, ortağı Ölüm Fae-Dryad Hazel ile yaklaşırken "Çok tuhaf ailemize daha da sıkı bir bağla hoş geldin," diye sesleniyor, kolları gevşekçe birbirine sarılmış, Wrenfir'in vaşağı onun yanına sarılırken Hazel'in Karanlık dalları ikisini de sarıyor. Wrenfir'in koyu renk dudaklarında kocaman bir gülümseme belirirken, gece yarısı siyahı bir sıvıyla dolu küçük bir şişeyi uzatıyor ve şişenin etrafını Karanlık sis girdabı sarıyor. "Bir iksir," diye açıklıyor Hazel. "Kehribar rengi gözlerinle birlikte geliştirmek üzere olduğun gece görüşünü daha da geliştirmek için."

Valen ikisine de teşekkür ediyor ve şişeyi alıyor, Karanlık sis elinin etrafında dolanıyor. Hazel'in birkaç ay önce Doğal Ölüm'le birleşmesinden bu yana Wrenfir'in ne kadar farklı olduğunu düşünüyor.

Sanki Wrenfir'in üzerinden ağır bir keder kalkmış gibi, yenilenen eşleşmeleri en beklenmedik sonuçlarla sonuçlandı. Sihirleri birbirlerinin köklerini aşılایarak, Kızıl Grippe'den sorumlu mikropları avlayıp öldürebilecek bir sihir ağı oluşturmak için hemen Deathkin ve Dryad sihirlerini bir araya getirmeye başladılar ve zalim patojeni Doğu'dan hızla tamamen temizlediler.

Ölümcül hastalığı sonsuza dek yok etmek.

Duyguları göğsünü daraltan Valen, pek çok Dryad'khin çiftinin aşk eşleşmeleriyle nasıl güçlerini birleştirdiklerini düşünüyor. Şişeyi cebine koyarken ve beklentisi tenini karıncalandırırken, yakında Lupin olacak benliğinin geomancer Fern ile eşleşmesinin ne gibi keşifler getireceğini merak ediyor.

Bunu Değişim Günü hediyeleri takip eder: Vo'nun mor Xishlon ejderha tezahürünün küçük bir heykeli, güçlü Zonor Nehri'nin restorasyonundan kısmen sorumlu olan amcaları Trystan ve Vothe tarafından ona hediye edilmiştir; Fern ve Fyn'ir'in ebeveynleri Sage ve Ra'Ven tarafından ona verilen Xishlon ayı şeklindeki nadir bir mor lümen taşı parçası; Yulan ve Alfsigr aşkı Rhysindor tarafından kendisine hediye edilen soluk beyaz bir ay orkidesi; ve Valasca, aşkı Ni Vin ve yakın dostları Alder tarafından kendisi için Doğu'ya getirilen yeşil bir Kaledonya çamı fidesi ile birlikte, Amazakaraan kolonilerini ziyaret etmesi için bir davetiye

Batı Diyarı'nda Gölge pisliğinin altındaki tohumları geri kazandılar ve griye karşı yeniden yabanileştirilmiş topraklarla savaşıyorlar.

Valen hediye ve sevgi seline zar zor yetişir. Mora'lee ve Fyon'dan Smaragdalfar yazısıyla kaplı zümrüt bir tenekeyi kabul eder.

"Smaragdalfar kur çayı," diyor Mora'lee, tenekeyi kabul ederken Fern'e sinsi bir bakış atıp göz kırparak.

"Otuz fincan için yeterli," diye ekliyor Fyon sırtarak.

Daha sonra Gareth ve Marina'dan balina şarkısı tutan bir kabuklu deniz kabuğu geliyor; Or'myr, Tierney ve on beş yaşındaki kızları Li'ra'nın onun için hazırladığı mor bir kamış sepet, sepetin karmaşık tasarımına dikilmiş mor taşlar, içinde mantar çayı kutuları; sonra Gwynn, Mavrik ve Gwynn'in Dryad'khin ebeveynlerinden, uzaktaki arkadaşları ve aileyi ziyaret etmek için birkaç yolculuk için yeterli şarj içeren bir portal taşı; ve Kraliçe Freyja ve ortağı Clive'den Tanrıça'nın yıldız ışığı geyik formunu tasvir eden bir Amaz nimet kolye ve Thierren ve Sparrow tarafından hazırlanan mor kristal bir jeo-ağaç heykeli de dahil olmak üzere bir dizi başka hediye, jeo-ağaç Gölge üzerinde zaferin güçlü bir sembolü haline geldi.

Sonunda tüm Değişim Günü hediyeleri alındı, Valen'in arkadaşları açıklığın kenarında büyük bir yığın oluşturmak için onları taşıdı, ancak Valen hiç hediye olmasa da memnun olacağını biliyor. Çünkü sahip olmayı umabileceği en önemli şeyler açısından zengindir.

Bağlantı . . . ve sevgi.

Ve yakında daha da zengin olacağım, diye düşünüyor, Ormanın gölgesine bakarak.

Rafe öne çıkar, büyük bir şefkatle gülümser. Babasının bitmek tükenmek bilmeyen baba sevgisi Valen'in üzerine çöküyor ve onu ailesini gururlandırmak için şiddetli bir arzuyla dolduruyor.

"Hazır mısın evlat?" Rafe Xishlon ayına bakarak soruyor, Vo'nun yardımsever ışığı hepsinin üzerinde parlıyor.

Valen doğruldu, ayın canlandığı vücudunun kaslı, enerjik hissi karşısında heyecanlandı, duyguları sürüsüne ve ardından aşkı Fern'e tamamen katılma beklentisiyle harekete geçti.

"Hazırım," diye cevap veriyor, yukarıdaki ay kadar net ve emin.

O ve Rafe geleneksel rıza sözlerini söylerken ve Rafe Valen'in üst kolunu kavrayıp uzun köpek dişlerini Valen'in boynunun dibine indirmek için hareket ederken, Valen'in kalbi hızla çarpmaya başlarken, etraflarındaki kalabalık saygıyla sessizleşir, beklenti havada çatırdar.

"BEKLE!"

Bir kadının acil ve çaresiz yakarışı açıklıktan duyuluyor.

Herkes duraklar ve Rafe doğrulurken hepsi mor ağaçların arasından fırlayan, soluk, uykulu bir yeşil renkte, kulakları yuvarlatılmış Gardneryalı kadına bakar.

Diğer dört Büyücü ona eşlik ediyor, soluk yeşil yüzleri sıkıntılı ifadelerle gerilmiş, hepsi de muhafazakâr Styvian Büyücü siyahları giymiş. Göğüslerine beyaz kuşlar işlenmiş, erkek Büyücülerin yanlarında kılıflı asaları var, hepsi de Jules Kristian'ın yaşlarında.

"Aradığınız şey nedir dostlarım?" Rafe sakince soruyor, Diana elini hafifçe sallayıp pençelerini çıkarıyor, sürü tek bir ordu gibi geriliyor - muhtemelen düşman işgalcilerle karşı karşıya.

Büyücü kadının daralmış bakışları, sanki bir düşmanı ölçüp biçiyormuş gibi toplanan kalabalığın üzerinde geziniyor ve Valen *onun kendisine* olan benzerliğinden etkileniyor; ikisi de aynı keskin yüz hatlarına, canlı yeşil gözlere ve dudak kıvrımlarına sahip.

Büyücü kadın şimdi ona garip bir şekilde bakıyor, sanki tüm dünyanın odak noktası oymuş, etrafını saran ailesi ve arkadaşları sadece bir saman çöpüymüş, süpürülüp atılacak bir şeymiş gibi.

"Ben Magda, teyzenim - hayatta kalan tek akraban," diyor ve yoğun bakışlarını Valen'e sabitlemeden önce Rafe ve Diana'ya zorlukla gizlenmiş bir nefret bakışı fırlatıyor. "Seni bulmak için *yıllarımızı* harcadık. Bu toplantıyı duyduğumuzda burada olduğunu tahmin ettik. Valen, *lütfen*. Bu geri dönülmez şeyi yapmadan önce konuşmamız gerek."

Valen tüm büyücülerin gözlerindeki çaresizlik karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. Derin bir şaşkınlıkla Fern'e bakıyor. Gül rengi kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, bakışları endişe dolu bir ifadeye dönüşüyor. Bir hırıltı yutmuş gibi görünen Diana'ya dönüyor, burun delikleri alevlenmiş, yüzünde

Ön kolları artık altın kürkle kaplıydı. Gözlerinde acı dolu bir soru olan Valen, Rafe'in kehribar rengi bakışlarıyla karşılaştığında, gençlik yıllarındaki kargaşanın bir kısmı geri gelir ve bir parçası sonsuza dek özüne yerleşir.

"Rafe ..." Valen başlar.

Rafe elini Valen'in omzuna götürür, sıkı ve güven verici bir şekilde kavrar. "Bu Değişim," diyor Rafe, kararlı bir şekilde, "özgürce seçildi." Bakışları Valen'e kaymadan önce Büyücülere doğru kayıyor. "Asla zorlanmaz. İhtiyacın varsa onları dinle oğlum."

Valen derin bir nefes alır, Rafe'in boyun eğmeyen kabullenişinden güç alarak büyücü akrabalarının söyleyeceklerini duymak için ani bir arzuyla dolar. Böylece Valen kadına bir kez başını sallar ve Büyücülerini açıklıktan çıkıp Ormana doğru takip eder.

Birkaç adım gittiklerinde duraksıyor, bu büyücülerin ellerinden gelse onu çok uzaklara götürecekleri hissine kapılıyor.

Ve hiç niyeti yok.

Durup ona dönüyorlar, aciliyetleri havayı yakıp kavuruyor. "Valen, sen sadece benim akrabam değilsin," diyor çaresiz kadın, elini onun koluna götürerek, gözleri vahşice, sanki bakışlarıyla ciddiyetini anlamasını istiyormuş gibi. "Sen Magedom'un son, büyük umudusun. Valen, sen halkımızın bir *sonraki Büyük*

Mage."

Valen sertleşiyor. Tarih okudu. Jules ve Lucretia tarafından kendisine verilen kitapları okudu. Magedom'un nihai güce sahip olmasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyor.

Ve içindeki gücün Beşinci Seviyenin ötesinde olduğunu biliyor.

"Büyücüler en son güç sahibi olduklarında," diyor Valen ona, "Marcus Vogel dünyayı parçalara ayırdı."

"Bir *Icaral iblisi* dünyayı parçalara ayırdı," diye feryat eden kadın duraklıyor, sanki adamın anlamasını sağlayacak doğru kelimeleri bulmaya *çalışıyor*. Elini açıklığa doğru kaydırıyor. "*Kandırılmış* ve *aptal* yerine konmuşsun. O dinsizlerin ve iblislerin öldürülmemesi gerektiğine inanman için beynin yıkandı. Tıpkı o iblis Marcus Vogel'in öldürülmesi gerektiği gibi. Magedom'un kendisi yoldan çıkarıldı. Ama Valen, tüm bunları bizim için değiştirebilirsin. Gerçek Hasat Zamanlarını getirebilir ve *Erthia'yı tamamen temizleyebilirsin.*"

Kız ona öylesine umut dolu bir ifadeyle bakıyor ki Valen'in omurgasını bir ürperti kaplıyor ve duyguları hızla şok olmuş bir öfke tarafından ele geçiriliyor.

Ama sonra, onun yerine başka bir şey akın eder.

Acıma ve minnettarlık karışımı bir duygu. Bu Büyücülere ve onların hayatlarını sınırlayan nefret ve sanrılarına acıma. Ve artık iktidarda olmadıkları için büyük bir minnettarlık. *Onun* üzerinde hiçbir güçleri olmadığı için.

"Hasat Zamanları Erthia'yı kurtarmayacak," diye ısrar ediyor, sessiz ve emin.

Kadının sert yüzünde acı dolu bir şefkat ifadesi belirir. "Ah, yeğenim, *yanlış yönlendirilmişsin*-"

"Hayır." Valen onun sözünü kesiyor, yıkıcı cehaletinden duyduğu tiksinti içini ürpertiyor. "Havayı dengelemek. Toprağı yeniden doğaya kazandırmak ve Suları korumak. Mangrovları korumak. Ağaç dikmek. Hepimiz birlikte çalışacağız. Erthia'yı kurtaracak olan şey *bu*. Ve eğer bize katılırsanız, Orman size kucak açacaktır."

Kadının yüz ifadesi . "Bunu yapma Valen," tıslar. "Kendini dinsiz bir yola sokmana izin verme. Hayatını bir kenara atmana izin vermeyeceğiz. Magedom'un *yeniden yükselmek için tek şansını* heba *etmene* izin vermeyeceğiz. O piç Urisk'in kızının bir sonraki Kara Cadı olmasına izin veremezsin!"

Bir an için Valen'in aklı karışır.

O piç Urisk'in kızı.

Anlayış ışıkları yanar, hemen ardından katıksız bir inanmazlık gelir.

Or'myr ve Tierney'nin genç kızları, Fyn'ir'in gizli aşkı olan Beşinci Seviye Büyücü Li'ra'dan bahsediyorlar. Or'myr'ın annesinin adını taşıyan Li'ra, mor renkli bir Elloren'e *benziyor* ve Kara Cadı seviyesinde güce sahip, sadece Valen'in kendi gücü onunkini geçebiliyor.

Li'ra'nın yüzü Kara Cadı'nınkinin birebir *kopyası*.

Mor bir Kara Cadı.

Valen'in içinde eğlence kabarır.

Evet, diye düşünüyor, *bir sonraki Büyük Büyücü olacak biri varsa o da Li'ra olmalı. Ve Li'ra'ya kapımız açık.* Kara Cadı soy ağacında Xishlon parlaklığında mor bir dalın zamanı geldi.

Durumun çirkinliği Valen'in boğazını parçalayan bir kahkaha atmasına neden oluyor ve bu da Büyücü kadını neredeyse kasılmış bir öfkeye sürüklüyor gibi görünüyor.

"Kadim Olan'ın Kutsal İradesi'yle savaşamazsın!" diye haykırıyor ona.

Erkek büyücülerden ikisi asalarını çekerken Valen geri sıçırıyor, engerek hızlı, ama Valen daha hızlı, asasını açmış bir büyü okuyor ve onu kullanıyor.

Birkaç Lupin, Sylvan ve Iris, Raz'zor, Oaklyyn ve Ariel de dahil olmak üzere Naga'nın ordusunun bir kısmı ve eski Büyücü Dryad'ın akrabalarından oluşan bir grup Ormandan çıkıp hepsini kuşatırken, Büyücülerin asaları bir anda alev alev yanar. Arkadaşları Erin ve Isil, Wrenfir'in Isil'e hediye ettiği küçük kara kedi omzuna tünemiş halde dallarını Büyücülere doğrultuyor. Üç Noi panteri Isil'le birlikte sinsice yaklaşıyor, boğazlarından hırıltılar yükseliyor ve Erin'in eflatun benekli leopar akrabası panterlerin yanında, etkileyici boynuzları olan büyük mor bir geyik akrabası, iki ayı ve birkaç yırtıcı kuşla birlikte sinsice yaklaşıyor, tüm hayvanlar saldırıya hazır.

Büyücülerin bakışları etrafa dalarak Orman müttefiklerini ve akrabalarını inceliyor.

Valen, teyzesinin gözlerinin içine bakarak Büyücü akrabasına "Ben seçimimi yaptım," diyor. "Hem ailemi hem de hayatım ve gücümle ne yapmak istediğimi seçtim. Senin yolun *bitti*."

Sonra dönüp uzaklaşıyor, ailesine doğru ilerliyor.

"*Bekle, Valen ... dur!*" diye haykırır kadın.

Valen arkasına bakar ve Lupinlerin, Wyvernlerin ve Dryad'kinlerin arkasından yaklaşıarak Büyücülerini uzakta tuttuğunu görür. Açıklığa geri döner ve Rafe'e doğru adım atar, sonra önünde durur ve tuniğinin kenarını omzundan geriye doğru çeker.

Rafe başını sallamadan önce onu dikkatle inceler. Ve sonra Rafe doğrulur, sesi bir kez daha açıklığın üzerinde gürler. "Valen Ulrich. Bu Değişimi kendi özgür iradenle mi istiyorsun?"

Havada öncekinden daha yoğun bir beklenti duygusu oluşuyor ve Valen'in kalp atışları hızlanıyor.

Valen, "Bu Değişimi kendi özgür irademle arıyorum," diye onaylıyor.

Rafe yaklaşır ama duraklar, Valen ona zaman tanımak istediğini bilir. Ona uzaklaşması için son bir şans vermek için.

Ama Valen hazır.

Hayatı boyunca hiç olmadığı kadar sert.

Rafe, Valen'in st kolunu bir kez daha sıkıca sonra dişlerini Valen'in doğru indirirken gülümsemesi ebeveynlik gururuyla genişliyor. Üvey babasının köpek dişleri derisini delip geçerken Valen kaskatı kesiliyor ve bu hareketi bir sızı takip ediyor.

Kehribar rengi ışık görüş alanında patladığında nefesi kesiliyor, bakışları neredeyse dizlerini büken bir hızla yukarı doğru çekiliyor, Xishlon ayı yukarıda büyüyor gibi görünüyor, tüm benliği ona doğru çekiliyor. Tüm Orman onu coşkulu bir gelgitle karşılamak için ie doğru büzülürken, göğsü hayatının en derin nefesiyle genişler. Tüm sürünün enerjisi içeri dolup ona bağlanırken, elik gibi katı, özüne bağlanıyor.

Rafe gülümseyerek geri çekilir ve Valen'in içsel Magelines'i ve büyüsü kaybolup yeni bir g devreye girerek zaten güçlü olan uzuvlarını güçlendirip Orman'ı kalbine çekerken tüm kalabalık alkış ve tezahratlara boğulur.

Birdenbire tüm dünya daha parlak, ayın ışıltısı daha canlı bir hal alırken her kası, yakında ona tamamen kurda dönüşme yeteneği verecek olan şekil değiştiren güçlerini müjdeleyen bir karıncalanma hissiyle doluyor. Fern'in ona olan aşkının hissi, baş döndürücü dalgalar halinde açıklığın üzerine yayılıyor ve yeni yeni havadaki kokusunu alabiliyor, çiçeksi tatlı aroması sarhoş edici bir hızla ona doğru süzülüyor ve neredeyse ayaklarını yerden kesiyor.

Ve sonra Fern'e koşup *onu* kollarının arasına alıyor, Orman'ın sevgisi ikisinin de etrafını sarıyor.

Fern keyifli bir kahkaha atıyor ve Valen onu *kurt* gibi öpüyor, o da aynı şekilde karşılık veriyor. Valen geri çekilip ona bakıyor, onun artan kesinliğinin kokusunu alırken kalbi ay gibi parlıyor.

Onun elini tutarak sevdiklerinin geri kalanına doğru döner. "Bir duyurum var!"

Gürültülü tezahüratlar azalır, sevgi ve destek kokusu havaya yayılır, Rafe ve Diana ona ve Fern'e gülümserler. Gözyaşları

Hem Elloren'in hem de jeomancer teyzesi Bleddyn'in yüzlerinden aşağı akan iki arkadaş, herkesin muhtemelen birazdan olacağını tahmin ettiği şeyi sevinçle bekliyormuş gibi birbirlerine sarılıyor.

Bunları düşünürken Valen'in gözleri yaşıyor. Elloren ve Bleddyn'in Fern'in büyükannesi Fernyllia'ya, Jules ve Lucretia'nın kızının adaşına ne kadar yakın olduklarını biliyor. Ve Fern'i Batı Diyarı'ndan çıkarmak için neleri feda ettiklerini de biliyor.

Valen ve Fern el ele açıklığın ortasına doğru yürüyorlar, her şey Vo'nun mor ayının sevgi dolu ışığıyla yıkanıyor ve Valen bir an için çevredeki ağaç gölgeliklerini süsleyen yarı saydam beyaz kuşları görebildiğine yemin ediyor. Kadim Olan'ın, Vo'nun, Oo'na'nın ve Lupin Tanrıçası Maiya'nın birleşik ışığının hepsinin üzerinde parladığını hissedebildiğine yemin ediyor.

Boğazını temizleyerek, evlat edinildiği soyun tamamını toplanan herkese anlatmaya başlar, asla tanışamayacağı büyükanne ve isimlerine geldiğinde Rafe'in, Elloren'in ve Trystan'ın yüz hatlarında kısa süreli bir keder ifadesi belirir -Vale ve Tessla. Ve sonra Fern, çan gibi berrak bir sesle kendi soyunu da anlatıyor; Bleddyn, Elloren Teyze ve diğerleri Fernillya'nın ismine geldiğinde daha yoğun gözyaşlarına boğuluyor.

"Tüm sürümün önünde," diyor Valen, Fern'in elini sıkıca tutarken kalbi güm güm atıyor, "Fern'i sonsuza dek eşim olarak kabul ediyorum."

Fern'den bir sevinç sesi yükseliyor, mutluluk gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, tüm kalabalık ve hatta yukarıdaki ay bile nefeslerini tutmuş gibi görünüyor.

"Tüm bu sürümün önünde," diye söze karışıyor Fern, "yakında benim de kendi sürüm olacak, Valen'i sonsuza dek eşim olarak kabul ediyorum."

Valen, Fern'i coşkuyla kucaklarken bir alkış tufanı kopuyor, sevgilisi onun gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarını öperken aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyor, tam bir çiftleşme bağı kurmak için duyduğu içgüdüsel arzu kabarıyor ve kanını ısıtıyor.

Ama önce yapması gereken bir şey var.

Orman ve ayın onu yapmaya çağırdığı bir şey. Önce kaçmalı.

"Hadi kuzen!" Li'ra, tüm arkadaşlarının hevesli bir bekleyişle toplandığı ağaç hattından ona sesleniyor. İlk atlayışını yapmaya hazır

Lupin onunla birlikte koşuyor. İkizler, Kendra ve Edwin, eğer kısa süre içinde onlarla birlikte ormanda kurt gibi koşmaya başlamazsa derilerinden fırlamaya hazır görünüyorlar.

Ailesine ve arkadaşlarına duyduğu sevgi ve sevinçle dolup taşan Valen, şaşkınlık ve sevinç içindeki Fern'i kollarının arasına alarak Orman'a doğru koşmaya başlar.

Ormanı.

Herkesin Ormanı.

Ağaçlar bir bulanıklık içinde hızla geçip gidiyor, arkadaşları onun yanında koşarken gülüyor ve gürültülü bir şekilde ona sesleniyor, Xishlon ayı vahşi doğaya karışırken hepsinin üzerinde parlıyor. Büyülü, görkemli bir şekilde karmaşık, kutsanmış bir şekilde hala burada olan Doğal Dünya'ya.

Her şey burada, Valen'in kanı koşarken neşeyle şakıyor.

Hayatın Bütünlüğü.

Burada ve sevgi dolu bir ziyafet gibi yayılmış. Misafirperver ve her zaman bekleyen.

için.

Hazır mısın, Dryad'khin?

Gölge Zamanlar burada.

Ve Orman'ın Asası seni çağırıyor.

**Merkez
tüm dinler sizi
çağırıyor.**

Ormana gel.

Ağaçlara gel.

**Verdyllion'u
al.**

Başlangıç

Teşekkür

Serinin Dryadvari bir şekilde tamamlandığına inanmak zor - ne kadar büyü, zorlu, inanılmaz bir yolculuk! Fantastik bir seriyi dünyaya yaymak için bir köy gerekir ve benim köyüm tüm diyarlardaki en iyisidir.

Öncelikle ve her şeyden önce - sonsuz minnettarlık ve tüm mor Xishlon ay ışığı parlak, esprili, eşsiz seri editörüm Natashya Wilson'a gidiyor. Tashya, sen olmasan bu seri olmazdı. *Kara Cadı*'ya bir şans verdiğin ve Beşinci Seviye Büyücü editörlük becerilerini tüm dağınık, zarf yüklü taslaklarıma getirdiğin için teşekkür ederim. Sizin kalibrenizde bir editörle çalışmak bir hediyeydi. Sizi dostum olarak görmek ise daha da büyük bir armağan.

Harika menajerim Carrie Hannigan'a ve HG Literary'deki (diğer adıyla Tüm Alemlerdeki En İyi Ajans) herkese. Carrie, seninle çalışmak benim için mutlak bir keyif ve ayrıcalıktı. Bu seriye ve bu kitapları dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaştırmak için gereken tüm perde arkası çabalara verdiğiniz yılmaz destek için teşekkür ederim. Ellen Goff ve Soumeya B. Roberts'a da Roberts'a da tüm sıkı çalışmalarınız ve bu kitapların uluslararası en çok satanlar listesine girmesine yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Sihirli editör Lauren Miller'a. Bu serinin ilk kitaplarına kattığın üst düzey editörlük yeteneğinin yanı sıra hiç yazarlık dersi almamış acemi bir yazara gösterdiğin sabır, yılmadan verdiğin destek ve harika mizah anlayışın için teşekkür ederim. Sizinle çalışma fırsatı bulduğum için çok minnettarım.

HarperCollins ve Harlequin ekiplerine - Erica Sussman, Caitlin Lonning, Chris Kwon, Gina Macedo, Ingrid Dolan, Eleanor Elliott, Larissa Walker, Monika Rola, Olivia Gissing, Marianna Ricciuto ve Brendan Flattery.

İnanılmaz kapak sanatçıları Kathleen Oudit ve Mary Luna'ya.

Ve *Dryad Fırtınası'nın* kapağını tasarlayan Steve Stone'a.

Muhteşem sesli okuyucularıma: Julia Whelan (ana seri), Jesse Vilinsky (*Wandfasted*) ve Amy McFadden (*Light Mage*). Bu kitapları yeni ve heyecan verici şekillerde hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederim.

Duyarlı okurlar köyüme -özellikle de "mor insan "a- fikirleriniz serideki her kitabı kilometrelerce daha iyi hale getirdi. Hepinize minnettarım.

Reka Rubin, Christine Tsai, Gabrielle Vicedomini, Laura Gianino, Evan Brown, Amy Jones, Bryn Collier, Aurora Ruiz, Krista Mitchell, Gillian Wise, Connolly Bottum, Brittany Mitchell, Bess Braswell ve Siena Koncsol'a tüm sıkı çalışmalarınız ve desteğiniz için teşekkür ederiz.

Uluslararası yayıncılarıma, editörlerime, sesli okuyucularıma vs. bu seriyi giderek artan sayıda dilde uluslararası bir bestseller haline getirdikleri için teşekkür ederim.

Epic Writing Group üyelerim Cam M. Sato ve Kimberly Ann Hunt'a. Bu yazarlık yolculuğunda ikinizle birlikte olmak büyük bir ayrıcalıktı. Ve Cam, güzel düzeltmelerin için teşekkür ederim - kitapların hepsi senin yeteneğin sayesinde çok daha güçlü.

En sevdiğim fantezi yazarı ve arkadaşım Selene Kallan-Selene'e, tüm beta okumalarınız ve yazarlık yolculuğunuzun bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ve artık benim olan Nox'u yarattığın için (lol). Ve Selene'nin komik annesine - serimin ilk eleştirmeni - teşekkür ederim *bu kitabı beğenip beğenmediğini öğrenmek için tırnaklarımı yiyorum.

En sevdiğim yazar Nancy Richardson Fischer'a - dostluğunuz ve kitaplarınız bu yolculuğun parlayan mücevherlerinden biri oldu.

Yakın arkadaşları Betty King ve Liz Zundel'e. Siz olmadan bunu başaramazdım; ikinize de çok sevgiler. Ve üniversite arkadaşım Sue'ya tüm desteği için teşekkür ederim.

Yazar ve karanlık akademi tanrıçası Lia Keyes'e yeteneği ve dostluğuyla bu kadar cömert olduğu ve yazar web sitemi tasarlamama yardımcı olduğu için.

Birçok yazar arkadaşına - özellikle Cerece Rennie Murphy, Zoya Cochran, Erin Beaty, Shaila Patel, Kelly deVos, Tricia Levenseller, McCall Hoyle, Ira Bloom, Abigail Johnson, Jon, Keira, Joel, Meg ve sayısız diğerlerine. Ve Gini Koch'a ilk kitap turum sırasında gergin ve acemi bir yazara karşı inanılmaz nazik davrandığı için.

Rahmetli annem Mary Sexton'a ve merhum arkadaşım Diane Dexter'a... Bu serinin tamamlanmasında ilk başlardaki cesur desteğiniz büyük rol oynadı.

Tüm Vermontlu yazar/okur arkadaşlarıma - Eva Gumprecht, Dian, George S., Burlington Yazarlar Atölyesi'nin geçmiş ve şimdiki üyeleri, Leslie W. ve sayısız diğerlerine.

Seth H. Frisbie, PhD ve Erika Mitchell'e seride fantastik bir bakış açısıyla yer alan bilim fikirleri (damıtma, toprak bilimi, manyetizma, vb.) konusundaki yardımları için teşekkür ederim - böylesine zeki, nazik, harika insanları dost olarak gördüğüm için minnettarım.

Linette Kim ve Shara Alexander'a yazarlık yolculuğumun bazen zorlu olan başlangıcındaki destekleri için özel olarak teşekkür ederim - dünyaya sunduğunuz harikalar için çok minnettarım.

Vermont kitapçıları Phoenix Books, Next Chapter Bookstore ve South Burlington Barnes & Noble'a (serinin ilk kitaplarının büyük bir kısmının yazıldığı yer) - sürekli desteğiniz benim için dünyalara bedeldi. Yeni ve hevesli yazarlara gösterdiği nezaket için Tod Gross'a özel bir teşekkür.

Bu seriyi destekleyen dünyanın dört bir yanındaki tüm kütüphanecilere ve kütüphanelere teşekkür ederim. Birçoğunuzu tanımak bu yolculuğun en önemli noktalarından biriydi.

En sevdiğim yazarlar Tamora Pierce ve Robin Hobb'a tüm ilhamları, cesaretlendirmeleri ve *Kara Cadı* için yazdıkları harika tanıtım yazıları için - desteğiniz benim için dünyalara bedeldi.

Sweeto'ma ve harika kızlarıma - bu yazma işine verdiğiniz destek ve her zaman arkamda olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Hâlâ bir kitap yazmanı bekliyor olsam da, Tüm Alemlerdeki En İyi Kardeş olduğun için kardeşim Meşhur Puf'a

içinde bir ejderha □

Destansı ajansımı bulmama yardımcı olan baldızım Jessica Bowers'a teşekkür ederim! Ve kayınvalidem Gail Kamaras'a dostluğu ve desteği için.

Yakın zamanda vefat eden yaşlı kedilerim Bings (Bingley Lordu Charles) ve Sammy'ye, bu seriyi yazdığım yıllar boyunca sadık, tatlı ve destansı kedi yoldaşlarım olduğunuz için teşekkür ederim. Sizler bir yazarın isteyebileceği en iyi tüylü arkadaşlardınız.

Ve en önemlisi, dünyanın dört bir yanındaki inanılmaz okuyucularıma. Sayısız not, harika sohbetler, sanat eserleri ve dostluğun yanı sıra bu kitapların temalarına verdiğiniz ilham, teşvik ve destek için teşekkür ederim. Ne zaman çağımızın korkunç zorlukları beni yıldırmaya başlasa, hepinizi düşünüyor ve bir umut kıvılcımına tutunuyorum. Bu seri, her birinize Xishlon-ay ışığı ile aşılarmış bir aşk mektubudur.

Yazar Hakkında

Fotoğraf: Beltrami Studios

LAURIE FOREST Vermont ormanlarının derinliklerinde yaşıyor ve orada bir odun sobasının önünde oturup demli çay içerek dryadlar, ejderhalar ve asalarla dolu masallar hayal ediyor. *The Black Witch*, *The Iron Flower*, *The Shadow Wand*, *The Demon Tide* ve *The Dryad Storm*'u içeren Black Witch Chronicles'ın ve *The Rebel Mages* antolojisinde basılı olarak bulunan *Wandfasted* ve *Light Mage* adlı ön romanların yazarıdır.

laurieannforest.com

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Geri Reklam

KEŞFET

[y. sıradaki favori okumamız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

WIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

İZLE

[en son videolar](#)

www.epicreads.com

Laurie Forest tarafından yazılan kitaplar

Kara Cadı Günlükleri

[Kara Cadı Demir](#)

[Çiçek](#)

[Gölge ŞeytanDryad](#)

[Fırtınası Gelgiti](#)

[Wandfasted](#) (e-kitap roman)*

[Işık Büyücüsü](#) (e-kitap roman)*

*Ayrıca [Asi Büyücüler](#) antolojisi de mevcuttur

Telif Hakkı

DRYAD FIRTINASI. Telif Hakkı © 2025 Laurie Forest tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bilgi için adres: HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Kapak resmi © Steve Stone
Kapak tasarımı Kathleen Oudit

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2024947949 Dijital

Baskı OCAK 2025 ISBN: 9780369736642
Basılı Baskı ISBN: 9781335458056

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India A
75, Sektör 57 Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
London SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007

www.harpercollins.com

 [kapak resmi](#)

